ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΤΩΝ ΜΕΤΕΩΡΩΝ
LES MANUSCRITS DES MÉTÉORES

ACADÉMIE D'ATHÈNES
CENTRE DE RECHERCHES MÉDIÉVALES ET NÉO-HELLÉNIQUES

LEGS ANASTASE K. ORLANDOS

LES MANUSCRITS DES MÉTÉORES

CATALOGUE DESCRIPTIF DES MANUSCRITS CONSERVÉS DANS LES MONASTÈRES DES MÉTÉORES

VOLUME IV/1

LES MANUSCRITS DU MONASTÈRE DE SAINTE-TRINITÉ (HAGIA TRIADA)

PAR

DEMETRIOS Z. SOFIANOS

ATHÈNES — 1993

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΕΚ ΚΛΗΡΟΔΟΣΙΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Κ. ΟΡΛΑΝΔΟΥ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΤΩΝ ΜΕΤΕΩΡΩΝ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙΓΡΑΦΙΚΟΣ ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ ΚΩΔΙΚΩΝ
ΤΩΝ ΑΠΟΚΕΙΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΜΟΝΑΣ ΤΩΝ ΜΕΤΕΩΡΩΝ

ΤΟΜΟΣ Δ´

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

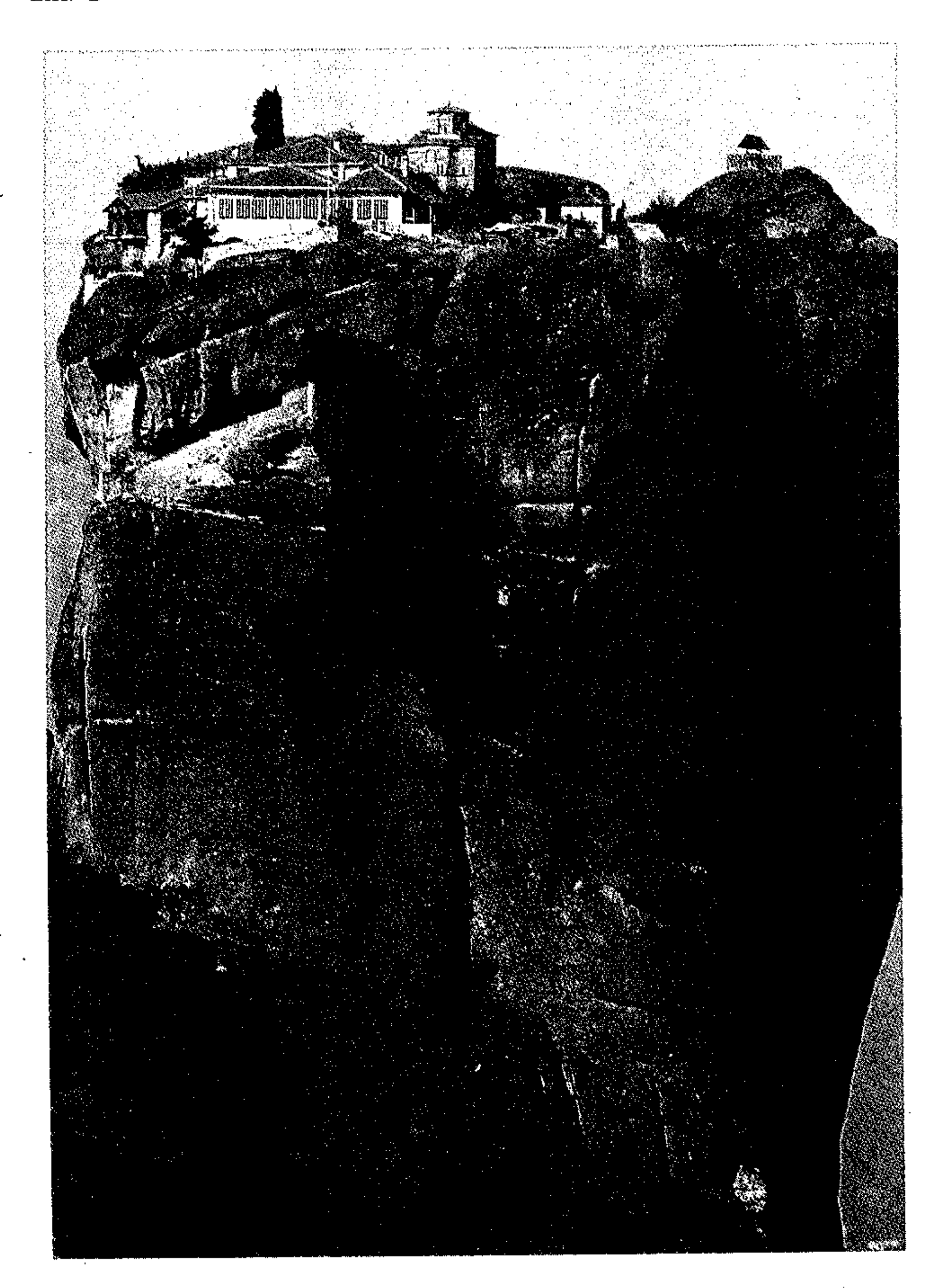
ΥΠΟ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ζ. ΣΟΦΙΑΝΟΥ

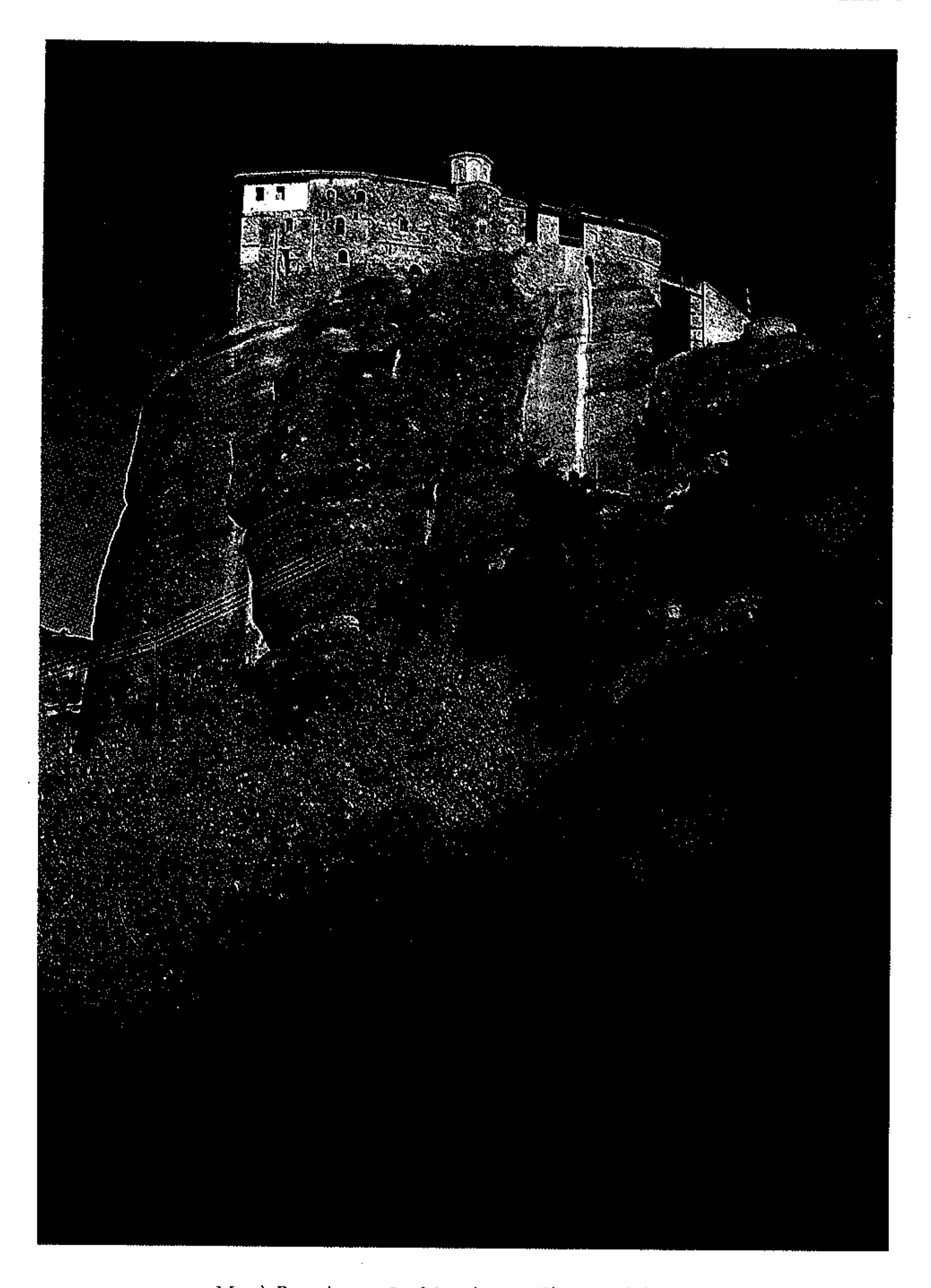
ΑΘΗΝΑΙ—1993

ISBN set 960 - 7099 - 09 - 5
ISBN τ. Δ_1 960 - 7099 - 10 - 9

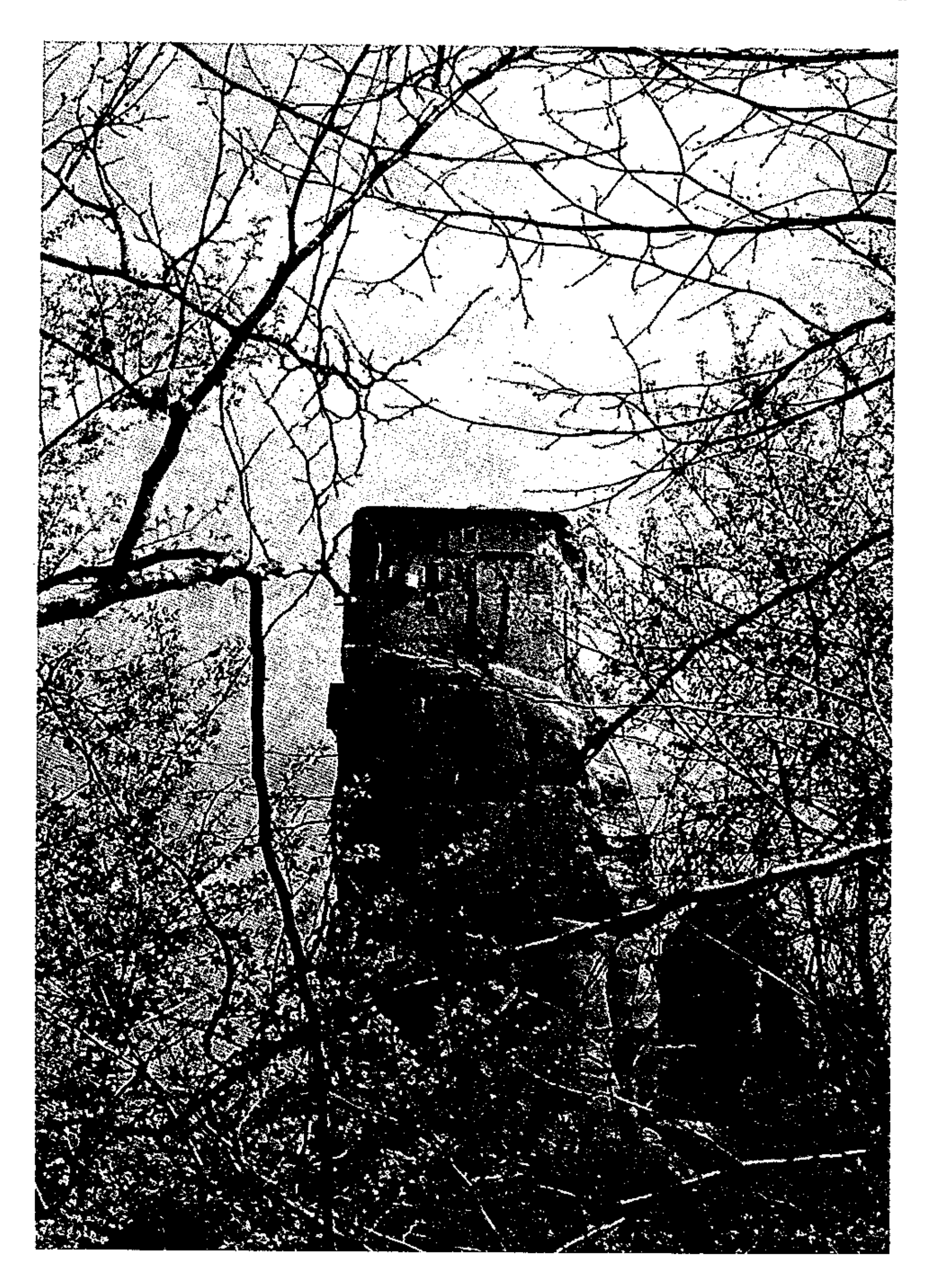
Ἀναστασίου Κ. Ὀρλάνδου († 6 - 10 - 1979)
καὶ Διονυσίου Ἀ. Ζακυθηνοῦ († 18 - 1 - 1993)
σεβαστῶν καὶ ἀγαπημένων μου Διδασκάλων,
σοφῶν Βυζαντινολόγων, Ἀκαδημαϊκῶν,
μνημόσυνο εὐλαβικὸ

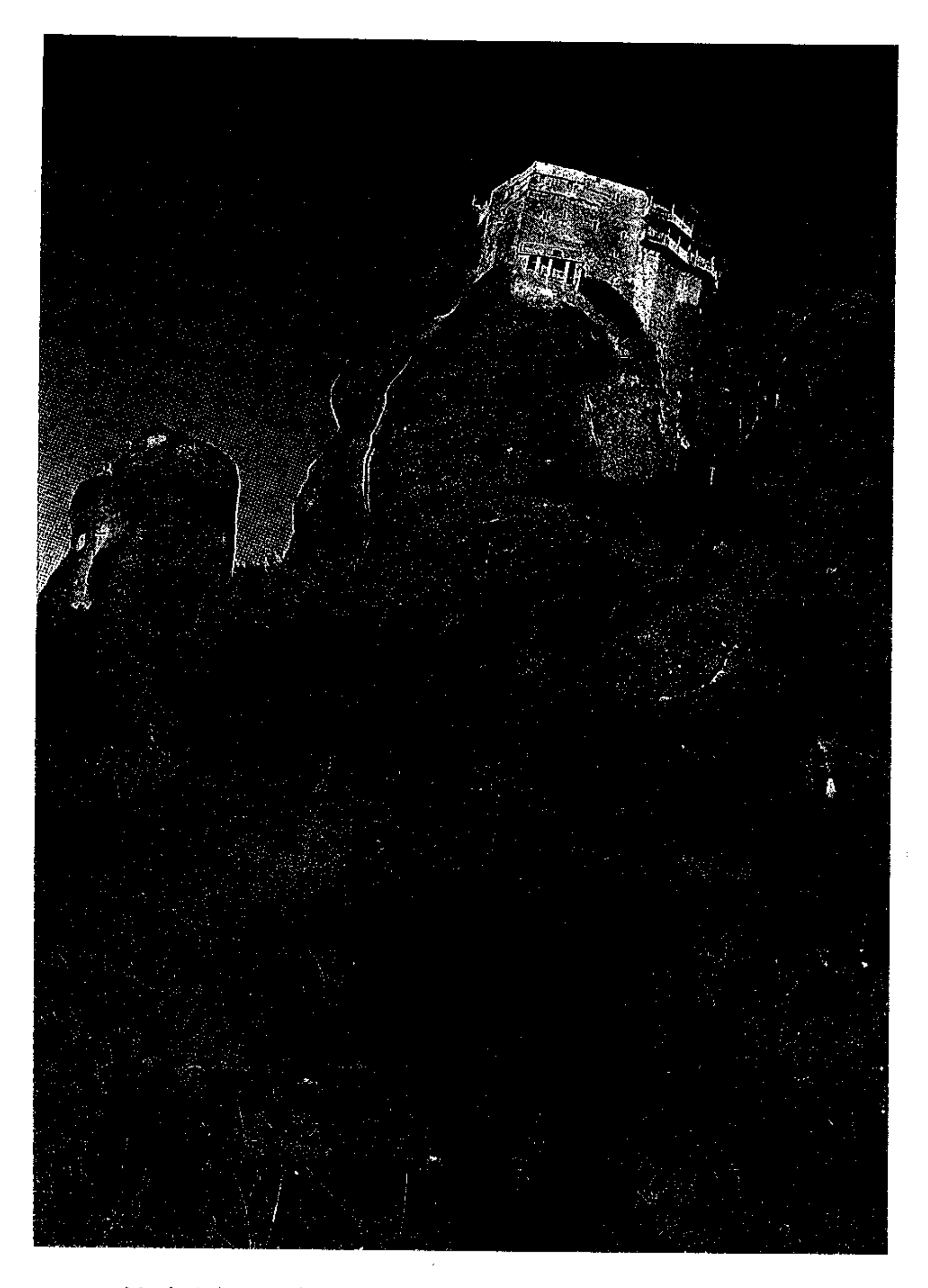
Μονὴ Ἁγίας Τριάδος τῶν Μετεώρων. Ἐξωτερικὴ ἄποψη.

Μονὴ Ρουσάνου τῶν Μετεώρων. Ἐξωτερικὴ ἄποψη.

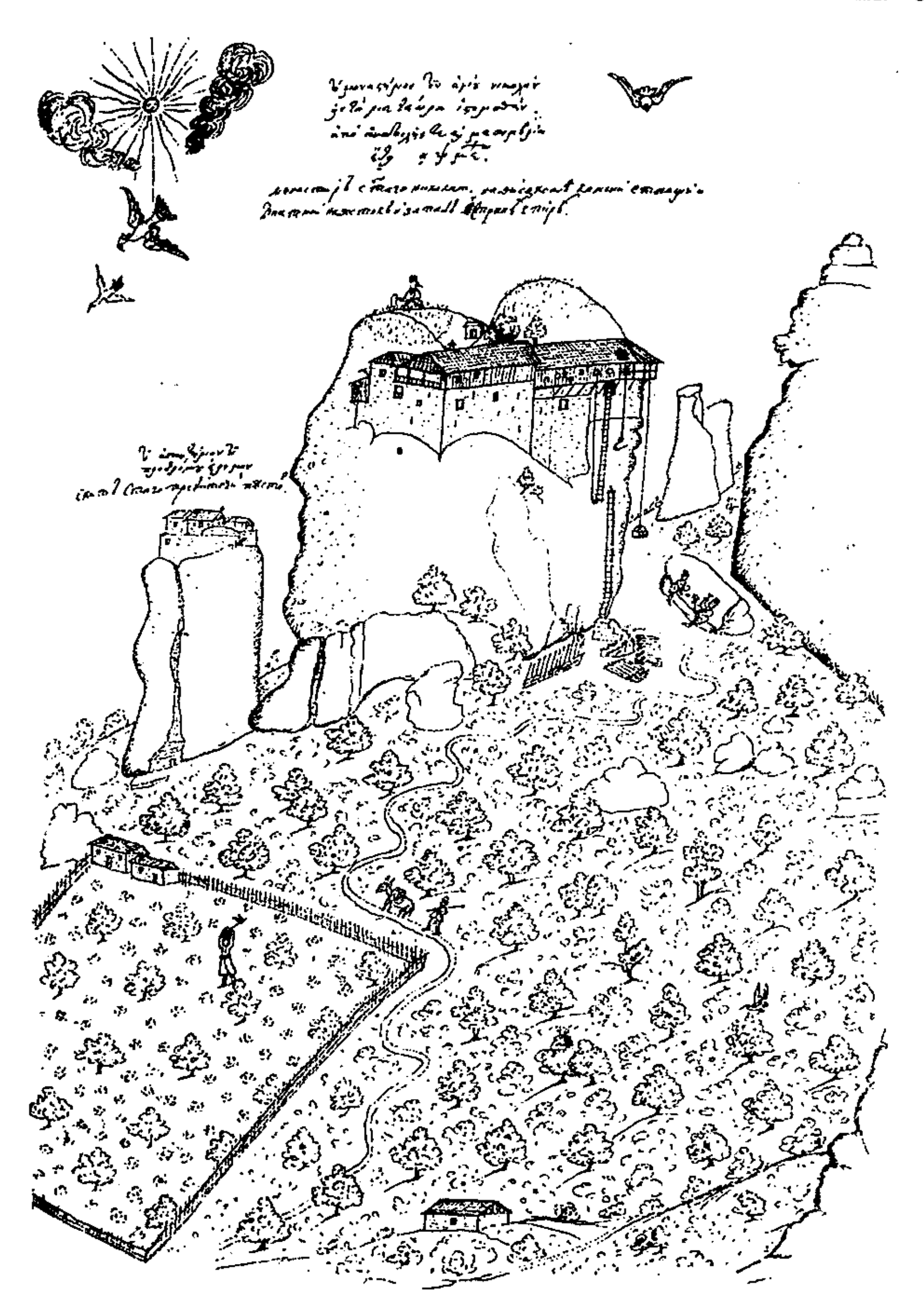
Μονὴ Ρουσάνου τῶν Μετεώρων. Ἐξωτερικὴ ἄποψη.

Μονὴ Ἁγίου Νικολάου Ἀναπαυσᾶ τῶν Μετεώρων. Ἐξωτερικὴ ἄποψη.

Ἡ Μονὴ Ρουσάνου τῶν Μετεώρων. Σχέδιο Β. Barskij (1745).

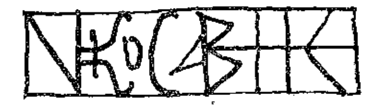
Ἡ Μονὴ Ἁγίου Νικολάου Ἀναπαυσᾶ τῶν Μετεώρων. Σχέδιο Β. Barskij (1745).

ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ ΚΩΔΙΚΩΝ
ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΜΕΤΕΩΡΩΝ + +

ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ ΚΩΔΙΚΩΝ
ΜΟΝΗΣ ΡΟΥΣΑΝΗ ΜΕΤΕΩΡΩΝ + + +

ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ ΚΩΔΙΚΩΝ ΑΓΙΟΥ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΑΠΑΥΣΑ + + + + +

6. XII. 1909

Οἱ αὐτόγραφοι ἐρυθρόγραφοι τίτλοι τοῦ Ν. Βέη τῶν συνοπτικῶν «ἀναγραφῶν» χειρογράφων (Δεκ. 1909) τῶν μετεωρικῶν μονῶν Ἁγίας Τριάδος, Ρουσάνου καὶ Ἁγίου Νικολάου Ἀναπαυσᾶ.

4

Χαρ. στιχηρός 0,14×0,218. Αἰὼν XVI Π. 0,06.

Μηναῖον νοεμβρίου

περιέχον τόνον καὶ ἀκολουθίας. Κατεστ.

5

Χαρτ. 0,156×0,118 Αἰὼν XVIII Π. 0,08

Αἱ τρεῖς λειτουργίαι Χρυσοστόμου καὶ Μ. Βασιλείου

Προτάσσεται ἡ [δ]ιάταξις τῆς Θείας λειτουργίας „ τοῦ Φιλοθέου Κωνσταντινουπόλεως

6

Χαρ. στιχηρός 0,218×0,162 Αἰὼν XVIII Παχ. 0,012

Νικηφόρου Καλλίστου ἑρμηνεία εἰς ἀναβαθμοὺς τῶν ὀκτωήχων ἐκδοθεῖσα, -

Δεῖγμα τῆς συνοπτικῆς «ἀναγραφῆς» τῶν χειρογράφων τῆς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη. Κώδικες Ἁγ. Τριάδος, τῆς «ἀναγραφῆς» τοῦ 1909, ὑπ' ἀριθ. 4, 5, 6 (=κώδ. Ἁγ. Τριάδος τοῦ παρόντος Καταλόγου ὑπ' ἀριθ., ἀντιστοίχως, 49, 16, 23).

3

Χειρ. βομβυκ.(;)   Διαστ. 0.212Χ0,30.   Αἰὼν XIV. φ. 197

Συναξάριον Μαρτίου – Αὐγούστου

περιέχον τοὺς βίους ἁγίων καὶ τοὺς εἰς αὐτοὺς στίχους.

Ἐν φ. 165β – 166α οἱ εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς μονῆς Παντοκράτορος στίχοι.

Ἐν τοῖς πρὸ τῆς ἀρχῆς περιφύλλοις: Ἀπόγραφον καὶ μεταθέν.

† ἐκοιμήθη ὁ δοῦλος τοῦ θ(εο)ῦ Νεόφυτος ἱερομόναχος κ(αὶ) προστάτης αὐτῆς / τῆς ...

† ἐνεκτήθην ὁ δοῦλος τοῦ θ(εο)ῦ· εὐθύμη· / ὡς κ(αὶ) προστάτου τοῦ Ζουράκου· ἐπὶ ἔτ(ους)· / ζιζ΄ σι΄ /

Δεῖγμα τῆς συνοπτικῆς «ἀναγραφῆς» τῶν χειρογράφων τῆς Μονῆς Ρουσάνου ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη. Κώδικας Μ. Ρουσάνου, τῆς «ἀναγραφῆς» τοῦ 1909, ὑπ' ἀριθ. 3 (=κ. Ἁγ. Τριάδος 4 τοῦ παρόντος Καταλόγου).

41

Χαρ. 0,22×0,24 XIX φ. 21

Βιβλίον τῆς ἁγίας προθέσεως.

Ἐν ἀρχῇ τριπτύχου μετὰ ... τεχνικῶν εἰκόνων

42

Χαρτ. 0,15×0,22. XVII Π. 0,045

Παρακλητική.

Ἐν τέλει: Τὸ παρὸν βιβλίον, ... περὶ τοῦ τιμιωτάτου ἐν ἱερομονάχοις καὶ πνευματικοῖς κυρ Νικάνορος, καὶ ἐδόθη ... εἰς τὴν σεβασμίαν μονὴν τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου, ἐν τῷ θέματι τοῦ μετεώρου τοῦ ἐπονομαζομένου Ἀναπαυσᾶ· διὸ μηδεὶς ὑστερήσει αὐτὸ ἐκ τῆς τοιαύτης μονῆς :–

Δεῖγμα τῆς συνοπτικῆς «ἀναγραφῆς» τῶν χειρογράφων τῆς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου Ἀναπαυσᾶ ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη. Κώδικες Ἁγ. Νικολάου Ἀναπαυσᾶ, τῆς «ἀναγραφῆς» τοῦ 1909, ὑπ' ἀριθ. 41 (ὁ κώδ. αὐτὸς δὲν ὑπάρχει σήμερα) καὶ 42 (= κ. Ἁγ. Τριάδος 61 τοῦ παρόντος Καταλόγου).

Π Ρ Ο Λ Ε Γ Ο Μ Ε Ν Α

Στὸν Κατάλογο αὐτὸ περιγράφονται ὄχι μόνο τὰ χειρόγραφα τῆς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀλλὰ καὶ τὰ χειρόγραφα ποὺ ἀνῆκαν ἄλλοτε στὶς δύο ἄλλες μικρότερες μετεωρικὲς μονές, τοῦ Ρουσάνου καὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἀναπαυσᾶ, τὰ ὁποῖα ἤδη ἀπὸ τὸ ἔτος 1909 εἶχαν μεταφερθεῖ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Νίκο Βέη, γιὰ ἀσφαλέστερη φύλαξη, στὴν Ἁγία Τριάδα, ὅπου ἀργότερα ἀναμείχθηκαν μὲ τὰ ἤδη ὑπάρχοντα ἐκεῖ καὶ ἀπετέλεσαν ἑνιαία συλλογή.

Προτοῦ ἀναφερθοῦμε στὴν ἱστορία καὶ στὴν τύχη τῶν χειρογράφων καὶ σὲ ἄλλα γενικότερα καὶ εἰδικότερα ζητήματα ποὺ σχετίζονται μ' αὐτά, θεωροῦμε σκόπιμο νὰ προτάξομε κι ἐδῶ, ὅπως καὶ στὸν Γ′ τόμο τοῦ Καταλόγου[1], μιὰ πολὺ σύντομη ἐπισκόπηση τῆς ἱστορίας τῶν μετεωρικῶν μονῶν στὶς ὁποῖες ἀνήκουν ἢ ἀπὸ τὶς ὁποῖες προέρχονται οἱ χειρόγραφοι αὐτοὶ κώδικες.

Ἡ Μ ο ν ὴ τῆς Ἁ γ ί α ς Τ ρ ι ά δ ο ς, σκαρφαλωμένη πάνω στὸν ἀπότομο καὶ μεγαλόπρεπο βράχο της, βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Ἡ ἀμάρτυρη παράδοση ἀναφέρει ὡς πρῶτο κτίστη τῆς Ἁγίας Τριάδος κάποιο μοναχὸ Δομέτιο κατὰ τὸ ἔτος 1438, πράγμα ποὺ δὲν ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ ἄλλες ἱστορικὲς μαρτυρίες καὶ πηγὲς καὶ ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ γίνει δεκτὸ ὡς ἱστορικὸ γεγονός.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἤδη ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ ΙΔ′ αἰώνα ἡ Ἁγία Τριάδα ὑπῆρχε καὶ ἀποτελοῦσε μάλιστα καὶ ὀργανωμένο μοναστήρι. Σὲ πρόσταγμα τοῦ Ἑλληνοσέρβου ἡγεμόνα Συμεὼν Οὔρεση Παλαιολόγου, τοῦ ἔτους 1362, πρὸς τὸν «πρῶτο» τῆς Σκήτης τῶν Σταγῶν Νεῖλο, τὸ ὁποῖο φυλάσσεται στὴ Μονὴ τοῦ Μεγάλου Μετεώρου, μνημονεύον-

1. Δ. Ζ. Σ ο φ ι α ν ο ῦ, *Τὰ χειρόγραφα τῶν Μετεώρων — Κατάλογος περιγραφικὸς τῶν χειρογράφων κωδίκων τῶν ἀποκειμένων εἰς τὰς μονὰς τῶν Μετεώρων*, τόμ. Γ′, *Τὰ χειρόγραφα τῆς Μονῆς Ἁγίου Στεφάνου*, Ἀκαδημία Ἀθηνῶν — Κέντρον Ἐρεύνης τοῦ Μεσαιωνικοῦ καὶ Νέου Ἑλληνισμοῦ, Ἀθῆναι 1986, σ. θ′ - κα′.

2. Π ο λ υ κ ά ρ π ο υ Ἱερομονάχου [Ρ α μ μ ί δ ο υ], *Τὰ Μετέωρα - Ἱστορία*, Ἐν Ἀθήναις 1882, σ. 34.

ται παράλληλα *τὸ Μετέωρον καὶ ἡ Ἁγία Τριὰς*[3] ὡς ὀργανωμένες μονές.

Ὁ σημερινὸς κυρίως ναὸς τοῦ καθολικοῦ ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀρχαιότερη σωζόμενη οἰκοδομικὴ φάση τοῦ μοναστηριοῦ. Πρέπει νὰ ἀνεγέρθηκε τὸ ἔτος 1475/76, ὅπως μαρτυρεῖ ἐνεπίγραφη πλίνθος στὸ νότιο ἐξωτερικὸ τοῖχο, μὲ χαραγμένη τὴ χρονολογία ,ςϡπδ' [6984 ἀπὸ κτίσεως κόσμου = 1475/76 σωτήριο ἔτος]. Ἡ σημερινὴ τοιχογράφηση τοῦ ναοῦ, σύμφωνα μὲ τὴ σχετικὴ ἐπιγραφή, εἶναι ἔργο τῶν ζωγράφων Ἀντωνίου ἱερέα καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Νικολάου καὶ ἔγινε τὸ 1741 ἐπὶ μητροπολίτη Σταγῶν Θεοφάνη (1723-1749) καὶ ἐπὶ ἡγουμένου τῆς μονῆς Παρθενίου.

Ὁ εὐρύχωρος θολοσκέπαστος νάρθηκας, ὅπως πληροφορεῖ ἡ ἐπιγραφή του, κτίστηκε τὸ 1689 καὶ τοιχογραφήθηκε τὸ 1692 ἐπὶ μητροπολίτη Σταγῶν Ἀρσενίου (1688-1723) καὶ ἐπὶ ἡγουμένου τῆς μονῆς Ἰωνᾶ[4].

Ἡ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Ἀναπαυσᾶ βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὸ χωριὸ Καστράκι. Δὲν εἶναι ἐξακριβωμένο πότε ἀκριβῶς κτίστηκε οὔτε ποῦ ὀφείλει τὴν προσωνυμία της. Πιθανότατα ὀνομάστηκε ἔτσι ἀπὸ κάποιον παλαιὸ κτίτορά της, ποὺ θὰ πρέπει νὰ τοποθετηθεῖ χρονικὰ στὸ ΙΔ' αἰώνα, μαζὶ μὲ τὶς ἀπαρχὲς τῆς μοναστικῆς ζωῆς πάνω στὸ βράχο αὐτό.

Γιὰ τὴν πρώτη ὀργάνωση μοναστικῆς ζωῆς στὸ βράχο τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Ἀναπαυσᾶ θὰ πρέπει νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψη τὰ λίγα ὑπολείμματα τοιχογραφιῶν τοῦ ΙΔ' αἰώνα στὸ μικρὸ παρεκκλήσι τοῦ

3. Ν. Ἀ. Βέη, «Σερβικὰ καὶ βυζαντιακὰ γράμματα Μετεώρου», *Βυζαντὶς* 2 (1910/11) [= ἀνάτυπο ὑπὸ τὸν γερμανικὸ τίτλο *Serbisch-byzantinische Urkunden des Meteoronklosters*, Berlin 1921], σ. 94 (στ. 39), 95 (στ. 43).

4. Γενικὰ γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος βλ. D. M. Nicol, *Meteora — The Rock Monasteries of Thessaly*, London 1963 [= ἀνατύπ., London 1975], σ. 149 - 151· Διονυσίου [Χαραλάμπους], Μητροπ. Τρίκκης καὶ Σταγῶν, *Τὰ Μετέωρα*, Ἀθῆναι 1976, δ' ἔκδ., σ. 117-123· Θεοτέκνης Μητσικώστα, Μοναχῆς, *Τὸ πέτρινο δάσος τῶν Μετεώρων*, Ἀθῆναι 1988[7], σ. 83-94· Ν. Νικονάνος, *Μετέωρα — Τα μοναστήρια και η ιστορία τους*, Εκδοτική Αθηνών, Αθήνα 1987, σ. 73 - 81· Δ. Ζ. Σοφιανοῦ, *Μετέωρα - Ὁδοιπορικό*, Ἔκδ. Ἱ. Μονῆς Μεταμορφώσεως (Μεγάλου Μετεώρου), Μετέωρα 1990, σ. 87 - 95· τοῦ ἴδιου, «Μετέωρα — Σύντομο ἱστορικὸ χρονικὸ τῆς μετεωρίτικης μοναστικῆς πολιτείας», *Νέα Ἑστία*, τόμ. 128, τεῦχ. 1518, 1 Ὀκτ. 1990, σ. 1335.

῾Αγίου ᾿Αντωνίου[5]. Μαρτυρημένη ὅμως τὴ μονή, σὲ ἐπιγραφές, ἔγγραφα ἢ ἐνθυμήσεις, μὲ τὴν ἐπωνυμία τοῦ ᾿Αναπαυσᾶ, ὁπότε καὶ δὲν θὰ ὑπῆρχε κανένα πρόβλημα ταύτισής της, δὲν τὴν ἔχομε πρὶν ἀπὸ τὸ ΙϚ' αἰώνα.

῞Ας σημειωθεῖ ὅτι στὸ Βίο τοῦ ὁσίου ᾿Αθανασίου τοῦ Μετεωρίτη († ca 1380), κείμενο ποὺ γράφτηκε λίγο μετὰ τὸ 1380[6], περιέχεται καὶ ἡ διαθήκη τοῦ ὁσίου, ὅπου δίνεται ἡ παραγγελία, ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἡγουμένου τοῦ Μεγάλου Μετεώρου νὰ γίνεται *καὶ μετὰ γνώμης τοῦ ἡγουμένου τοῦ ῾Α γ ί ο υ Ν ι κ ο λ ά ο υ*[7]. Πρόκειται ἐδῶ γιὰ τὸν ἡγούμενο τῆς μετεωρικῆς Μονῆς τοῦ ῾Αγίου Νικολάου, ἡ ὁποία ἀργότερα ἔλαβε τὴν ἐπωνυμία τοῦ ᾿Αναπαυσᾶ; Τὸ πράγμα εἶναι πιθανό, χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι καὶ βέβαιο.

Σὲ ἐπίσημο γράμμα τοῦ ἔτους 1392/3, στὸ ὁποῖο, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους, ὑπογράφει καὶ ὁ μητροπολίτης Λαρίσης ᾿Ιωάσαφ, μνημονεύεται τὸ *μονύδριον* τοῦ ῾Αγίου Νικολάου[8]. ῾Ο Ν. Βέης τὸ θεωρεῖ μετεωρικὴ μονή[9], ἀλλὰ ἡ ταύτιση αὐτή, εὐλογοφανὴς καὶ χωρὶς νὰ ἀποκλείεται, δὲν προκύπτει ἄμεσα ἢ ἔμμεσα ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ ἔγγραφο. ῞Ας προστεθεῖ ὅτι στὴν περιοχὴ τῆς ἐπισκοπῆς Σταγῶν ἀναφέρονται ὀνομαστικά, στὸ πατριαρχικὸ σιγίλλιο τοῦ ᾿Αντωνίου Α', τοῦ ἔτους 1393, καὶ δύο ἄλλα μονύδρια τοῦ ῾Αγίου Νικολάου[10].

Γνωστὸ εἶναι βέβαια καὶ τὸ «μονύδριο» τοῦ ῾Αγίου Νικολάου Τρικάλων ποὺ ἀναφέρεται στὸ χρυσόβουλλο τοῦ ᾿Ανδρονίκου Γ' Παλαιολόγου τοῦ 1336, καθὼς καὶ σὲ ἄλλο χρυσόβουλλο τοῦ Συμεὼν Οὔρεση Παλαιολόγου τοῦ ἔτους 1366[11]. ῞Ομως ἡ μονὴ αὐτὴ ὑπάγεται στὸν ἐπίσκοπο «Τρικάλων», γι' αὐτὸ δὲν θεωροῦμε πιθανὴ τὴν ταύτισή της

---

5. Ν. Ν ι κ ο ν ά ν ο ς, *Μετέωρα*, σ. 61 - 62· Δ. Ζ. Σ ο φ ι α ν ο ῦ, *Μετέωρα - ῾Οδοιπορικό*, σ. 59 - 60.

6. Δ. Ζ. Σ ο φ ι α ν ο ῦ, *῾Ο ὅσιος ᾿Αθανάσιος ὁ Μετεωρίτης : Βίος, ᾿Ακολουθία, Συναξάρια — Προλεγόμενα, Μετάφραση τοῦ Βίου, Κριτικὴ ἔκδοση κειμένων*, ῎Εκδ. ῾Ι. Μονῆς Μεγάλου Μετεώρου (Μεταμορφώσεως), Μετέωρα 1990, σ. 37 - 38, 57.

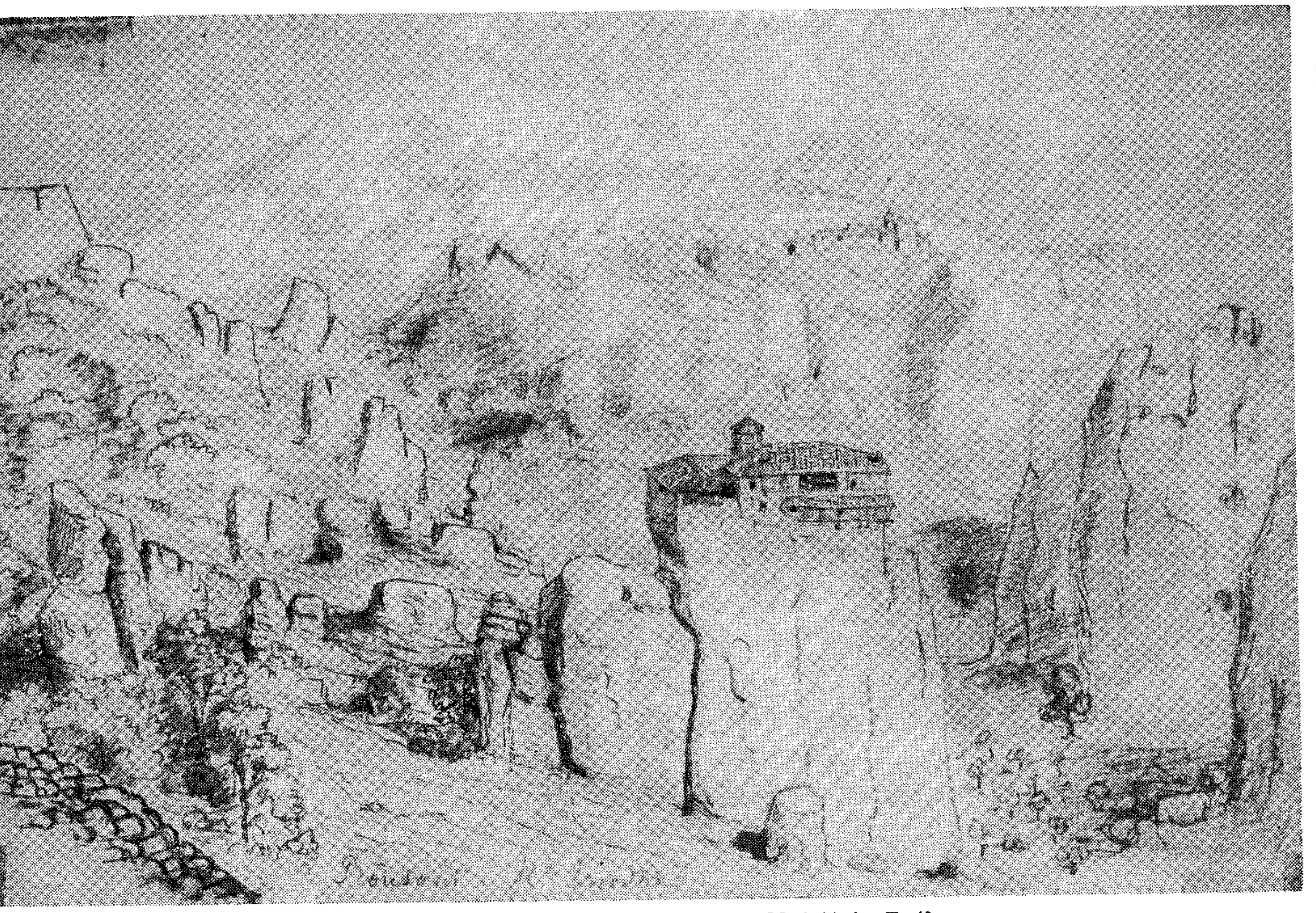
7. Δ. Ζ. Σ ο φ ι α ν ο ῦ, *῾Ο ὅσιος ᾿Αθανάσιος ὁ Μετεωρίτης*, σ. 69 - 70, 150 (§ 38).

8. Ν. ᾿Α. Β έ η, *Βυζαντὶς* 2 (1910/11) σ. 40 - 42, ἀριθ. 11.

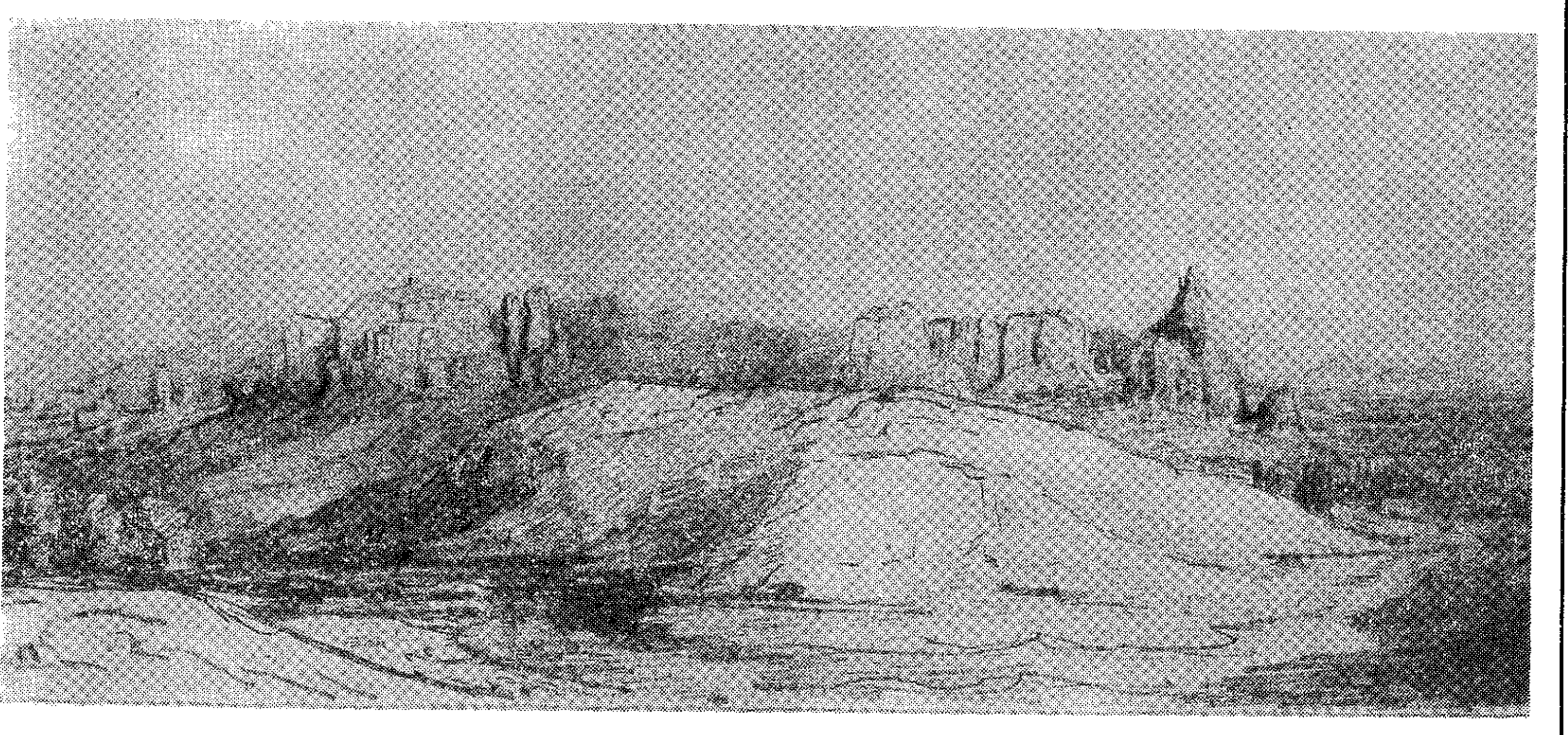
9. Ν. ᾿Α. Β έ η, *ὅ.π.*, σ. 40.

10. Ν. ᾿Α. Β έ η, «Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν μονῶν τῶν Μετεώρων», *Βυζαντὶς* 1 (1909) σ. 236^0 - 236^1. Δ. Ζ. Σ ο φ ι α ν ο ῦ, «Acta Stagorum: Τὰ ὑπὲρ τῆς θεσσαλικῆς ἐπισκοπῆς Σταγῶν παλαιὰ βυζαντινὰ ἔγγραφα (τῶν ἐτῶν 1163, 1336 καὶ 1393) — Συμβολὴ στὴν ἱστορία τῆς ἐπισκοπῆς», *Τρικαλινὰ* 13 (1993), ὅπου διπλωματικὴ καὶ κριτικὴ ἔκδοση τοῦ σιγιλλίου.

11. Ν. ᾿Α. Β έ η, *Βυζαντὶς* 2 (1910/11) σ. 56 (στ. 8), 57 (στ. 15), 58 (στ. 30), 81 (στ. 11-14).

Ἡ Μονὴ Ρουσάνου καὶ στὸ βάθος, δεξιά, ἡ Μονὴ Ἁγίας Τριάδος.
Ἀνέκδοτο σχέδιο τοῦ L. Heuzey (Αὔγ. 1858).

Οἱ βράχοι τῶν Μετεώρων. 'Ανέκδοτο σχέδιο τοῦ L. Heuzey (Αὔγ. 1858).

μὲ τὸν Ἅγιο Νικόλαο τοῦ Βίου τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Μετεωρίτη, ἀφοῦ δὲν εἶναι φυσικὸ γιὰ τὴν ἐκλογὴ ἡγουμένου μετεωρικῆς μονῆς, ποὺ ὑπάγεται ἀπ' εὐθείας στὴ δικαιοδοσία τοῦ ἐπισκόπου Σταγῶν, νὰ γνωμοδοτεῖ καὶ νὰ ἔχει λόγο ἀποφασιστικὸ μονὴ ἄλλης ἐπισκοπῆς.

Ὁπωσδήποτε ὅμως ἡ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Ἀναπαυσᾶ ἀνακαινίστηκε ριζικὰ κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα ἀνάμεσα στὴν τελευταία δεκαετία τοῦ ΙΕ' καὶ στὴν πρώτη τοῦ ΙϚ' αἰώνα, ὁπότε ἀνεγέρθηκε ἀπὸ τὰ θεμέλιά του τὸ σημερινὸ μικρὸ κομψὸ καθολικὸ (ναὸς τοῦ Ἁγίου Νικολάου) ἀπὸ τὸ μητροπολίτη Λαρίσης ἅγιο Διονύσιο τὸν Ἐλεήμονα († 28 Μαρτ. 1510) καὶ ἀπὸ τὸν ἔξαρχο Σταγῶν ἱερομόναχο Νικάνορα († ca 1521). Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1527, σύμφωνα μὲ τὴν κτιτορικὴ ἐπιγραφή, ὁ περίφημος Κρητικὸς ζωγράφος Θεοφάνης Στρελίτζας ἔχει ἀποπερατώσει τὴν ἐντυπωσιακὴ ἁγιογράφηση τοῦ καθολικοῦ[12].

Ἡ Μονὴ Ρουσάνου, γυναικεῖο σήμερα μοναστήρι, ὀφείλει πιθανότατα τὴν ἐπωνυμία της στὸν πρῶτο οἰκιστὴ τοῦ βράχου ἢ στὸν κτίτορα τοῦ ἀρχικοῦ της ναοῦ (ΙΔ'/ΙΕ' αἰ.). Τὴν τωρινὴ οἰκοδομικὴ μορφή της πῆρε στὰ μέσα τοῦ ΙϚ' αἰώνα.

Μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1527 (μετὰ τὸν Μάρτιο) καὶ 1529 (πρὶν ἀπὸ τὸν Αὔγουστο) οἱ Γιαννιῶτες ἀδελφοὶ ἱερομόναχοι Ἰωάσαφ καὶ Μάξιμος ἀνέβηκαν στὸ στύλο τοῦ Ρουσάνου, ὁπότε ἀνακαίνισαν καὶ ἀνέκτισαν τὸ ἐρειπωμένο ἀπὸ τὴ φθορὰ τοῦ χρόνου παλαιὸ καθολικὸ (τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος) τῆς μονῆς[13]. Ἡ διαθήκη τους (Φεβρ. 1545), γραμμένη σὲ περγαμηνὴ (ὑπ' ἀριθ. 1465 εἰλητὸ τῆς Ἐθν. Βιβλιοθ. Ἑλλάδος), ἀναφέρεται καὶ στὶς οἰκοδομικὲς καὶ ἄλλες δραστηριότητές τους[14].

---

12. Δ. Ζ. Σοφιανοῦ, «Ὁ Μητροπολίτης Λαρίσης ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἐλεήμων († 1510) καὶ οἱ εἰκονογραφικὲς παραστάσεις του», *Οἰκοδομὴ καὶ Μαρτυρία - Ἔκφρασις ἀγάπης καὶ τιμῆς εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Σερβίων καὶ Κοζάνης Διονύσιον*, τόμ. Β', Κοζάνη 1991, σ. 392-396. Γενικότερα γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου τοῦ Ἀναπαυσᾶ βλ. D. M. Nicol, *Meteora*, σ. 151 - 153· Διονυσίου [Χαραλάμπους], Μητροπ. Τρίκκης καὶ Σταγῶν, *Τὰ Μετέωρα*, σ. 137 - 138· Θεοτέκνης Μητσικώστα, Μοναχῆς, *Τὸ πέτρινο δάσος τῶν Μετεώρων*, σ. 203 - 220· Ν. Νικονάνος, *Μετέωρα*, σ. 61 - 65· Δ. Ζ. Σοφιανοῦ, *Μετέωρα — Ὁδοιπορικό*, σ. 59 - 69.

13. Δ. Ζ. Σοφιανοῦ, *Μετέωρα — Ὁδοιπορικό*, σ. 75, 79 - 80· τοῦ ἰδίου, «Ἡ διαθήκη (ἔτους 1545) τῶν κτιτόρων τῆς Μονῆς Ρουσάνου ἱερομονάχων Ἰωάσαφ καὶ Μαξίμου — Συμβολὴ στὴν ἱστορία τῆς μονῆς», *Τρικαλινὰ* 12 (1992) σ. 17, 20.

14. Βλ. Δ. Ζ. Σοφιανοῦ, *Τρικαλινὰ* 12 (1992) σ. 7 - 38, ὅπου ἱστορικὰ σχόλια καὶ ἔκδοση διπλωματικὴ καὶ κριτικὴ τῆς διαθήκης.

Ἡ ἀμάρτυρη πληροφορία ὅτι ὁ στύλος τοῦ Ρουσάνου κατοικήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1388 ἀπὸ κάποιον ἱερομόναχο Νικόδημο, συνοδευόμενο ἀπὸ τὸ συνασκητή του Βενέδικτο[15], ἐπειδὴ δὲν στηρίζεται σὲ καμιὰ ἱστορικὴ μαρτυρία καὶ πηγή, δὲν μπορεῖ νὰ ληφθεῖ ὑπ' ὄψη[16].

Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1560, ὅπως πληροφορεῖ ἡ σχετικὴ ἐπιγραφὴ στὸν κυρίως ναό, εἶχε ἀποπερατωθεῖ ἡ τοιχογράφηση τοῦ καθολικοῦ, ἐπὶ τοῦ ἡγουμένου τῆς μονῆς Ἀρσενίου, μὲ πρωτοβουλία καὶ ἔξοδα δικά του, 30 σχεδὸν χρόνια μετὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ μοναστηριοῦ[17].

* * *

Κάθε μία ἀπὸ τὶς προαναφερθεῖσες τρεῖς μετεωρικὲς μονὲς εἶχε τὴ δική της, μικρότερη ἢ μεγαλύτερη, συλλογὴ χειρογράφων, ἀπαραίτητων ἄλλωστε γιὰ τὶς λειτουργικές της ἀνάγκες ἢ καὶ γιὰ τὴν ἱκανοποίηση τῆς φιλομάθειας κάποιων λόγιων μοναχῶν, λιγοστῶν ὁπωσδήποτε κατὰ τὰ δύσκολα ἐκεῖνα χρόνια.

Τὰ μικρὰ αὐτὰ μετεωρίτικα μοναστήρια, φτωχικὰ καὶ ἄσημα τότε, ἐρημητήρια πραγματικὰ καὶ τόποι γαλήνης, προσευχῆς καὶ ἄσκησης κάποιων ταπεινῶν καὶ φιλόθεων ἀναχωρητῶν, δὲν προσείλκυσαν ἰδιαίτερα τὸ ἐνδιαφέρον τῶν γνωστῶν περιηγητῶν-ἐρευνητῶν, ποὺ κατὰ τὸν παρελθόντα αἰώνα εἶχαν ἐπισκεφθεῖ τὰ Μετέωρα, εἶχαν ἀναδιφήσει τὰ σκευοφυλάκια καὶ τὶς βιβλιοθῆκες τῶν μεγαλύτερων καὶ σπουδαιότερων μονῶν (Μεγάλου Μετεώρου καὶ Βαρλαὰμ κυρίως καὶ λιγότερο Ἁγίου Στεφάνου) καὶ εἶχαν ἐπισημάνει καὶ καταγράψει τοὺς ἐντυπωσιακότερους θησαυρούς τους, χειρόγραφους κώδικες, ἔγγραφα κ.ἄ. (Γάλλος ἀρχαιολόγος L. Heuzey, Αὔγ. τοῦ 1858 καὶ τρία χρόνια ἀργό-

---

15. Πολυκάρπου Ἱερομονάχου [Ραμμίδου], *Τὰ Μετέωρα — Ἱστορία*, Ἐν Ἀθήναις 1882, σ. 32.

16. Δ. Ζ. Σοφιανοῦ *Μετέωρα — Ὁδοιπορικό*, σ. 73· τοῦ ἴδιου, *Τρικαλινὰ* 12 (1992) σ. 25.

17. Γιὰ τὴ γενικότερη ἱστορία τῆς Μονῆς Ρουσάνου βλ. D. M. Nicol, *Meteora*, σ. 144-147· Διονυσίου [Χαραλάμπους], Μητροπ. Τρίκκης καὶ Σταγῶν, *Τὰ Μετέωρα*, σ. 127-134· Θεοτέκνης Μητσικώστα, Μοναχῆς, *Τὸ πέτρινο δάσος τῶν Μετεώρων*, σ. 187-200· Ν. Νικονάνος, *Μετέωρα*, σ. 67-71· Δ. Ζ. Σοφιανοῦ, *Μετέωρα — Ὁδοιπορικό*, σ. 71-85· τοῦ ἴδιου, *Τρικαλινά* 12 (1992) σ. 7-38.

τερα, γιὰ δεύτερη φορά, τὸ 1861· Ρῶσος ἀρχιμανδρίτης Πορφύριος Uspenskij, Ἀπρ. τοῦ 1859)[18].

Ὁ Γάλλος ἱστορικὸς τῆς τέχνης Didron Aîné (ὁ «Πρεσβύτερος»), ποὺ ἐπισκέφτηκε τὸ 1840 τὰ δύο μεγαλύτερα μετεωρίτικα μοναστήρια (Μεταμορφώσεως καὶ Βαρλαάμ), γράφει τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικὰ ἀλλὰ καὶ μελαγχολικὰ γιὰ τὰ ὑπόλοιπα, ποὺ φυτοζωοῦσαν καὶ ἀργόσβηναν μέσα στὶς στερήσεις καὶ τὴν ἐγκατάλειψη: «Ἀφοῦ διανύσαμε τρία τέταρτα τῆς ὥρας μετὰ τὴ Μονὴ Βαρλαάμ, συναντᾶμε τὴ Μονὴ Ρουσάνου ἀλλὰ δὲν ἀνεβαίνουμε σ' αὐτήν. Εἶναι ἕνα φτωχὸ μικρὸ μοναστήρι, ὅπου κατοικεῖ ἕνας παρήλικας μοναχὸς ... ποὺ περνάει τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του μὲ προσευχὲς καὶ μὲ χειρωνακτικὴ ἐργασία. Σὲ ἀπόσταση μισῆς λεύγας ἀπὸ τοῦ Ρουσάνου ὑψώνεται ἡ Ἁγία Τριάδα. Κάθομαι στοὺς πρόποδες τοῦ βράχου. Οἱ κύριοι Paul Durand καὶ Παναγιώτης Καραγιαννόπουλος, ὁ διερμηνέας μας (αὐτὸς ὁ νεαρὸς Ἕλληνας, θερμὸς καὶ ἀφοσιωμένος, ἦταν σπουδαστὴς στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν), ἀνεβαίνουν στὸ μοναστήρι μόνοι τους. Ὁ ἡγούμενος εἶχε φύγει γιὰ τὴ Λάρισα: Πήγαινε ἐκεῖ γιὰ νὰ δανειστεῖ μερικὰ χρήματα, ὥστε νὰ μπορέσει νὰ ζήσει ἀκόμη ἕνα χρόνο τὸ φτωχικό του μοναστήρι, ποὺ δὲν ἀριθμοῦσε παρὰ ὀκτὼ μόνο μοναχούς. Δὲν εἴδαμε οὔτε τὸν Ἅγιο Στέφανο οὔτε τὸν Ἅγιο Νικόλαο, δύο μικρὰ μοναστήρια ἐρειπωμένα καὶ σχεδὸν ἐγκαταλειμμένα»[19].

Παλαιότερα, τὸν Ἀπρίλιο (6-8) τοῦ 1779 ὁ Σουηδὸς ἀνατολιστὴς Jacob Jonas Björnstahl εἶχε ἐπισκεφθεῖ τὴ Μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος, γιὰ τὰ χειρόγραφα τῆς ὁποίας δίνει κάποιες πενιχρὲς πληροφορίες: «Στὶς 7 Ἀπριλίου ερέβνησα τα χειρόγραφα, που βρίσκονται στην εκκλησία, άταχτα πεταμένα σε μια γωνια και δίχως καμια φροντίδα. Είναι διάφορες Ὁμιλίες πατέρων, όπως του Αγ. Βασιλείου,

18. Γιὰ τοὺς διάφορους ξένους περιηγητὲς καὶ μελετητὲς ποὺ ἐπισκέφθηκαν κατὰ τὸ παρελθὸν τὰ Μετέωρα βλ. Δ. Ζ. Σοφιανοῦ, «Τὰ χειρόγραφα τῶν Μετεώρων: Ἱστορικὴ ἐπισκόπηση — Γενικὴ θεώρηση», Πρακτικὰ Α' Συμποσίου Τρικαλινῶν Σπουδῶν (6 - 8 Νοεμ. 1987), *Τρικαλινὰ* 8 (1988) σ. 35 - 54. Βλ. καὶ τόμ. Α' τοῦ παρόντος Καταλόγου (ἐκ τῶν καταλοίπων Ν. Ἀ. Βέη, Προλεγόμενα Λ. Βρανούση), Ἀθῆναι 1967, σ. 36* - 38*· τόμ. Γ' (ὑπὸ Δ. Ζ. Σοφιανοῦ), Ἀθῆναι 1986, σ. κβ' - κε'.

19. Didron Aîné, «Voyage en Grèce — Les Metéores», *Annales Archéologiques*, τόμ. 1, Paris 1844, σ. 331.

του Γρηγορίου Ναζιανζηνου κ.ά. Βρήκα και το "Βίο τοῦ Μεγαλέξανδρου" στην κοινη ελληνικη, νεότερο χειρόγραφο»[20].

Στὶς 6 Μαΐου ὁ Björnstahl, ἀφοῦ στὸ ἀναμεταξύ, ἐπὶ ἕνα σχεδὸν μήνα (8 Ἀπρ. - 6 Μαΐου), εἶχε παραμείνει γιὰ μελέτη στὶς μεγαλύτερες μετεωρικὲς μονὲς (Μεταμορφώσεως καὶ Βαρλαάμ), ὅπου ὁ «ἀμητὸς» τῆς ἐργασίας του ὑπῆρξε πράγματι πλούσιος, ἀνέβηκε καὶ στὴ Μονὴ Ρουσάνου. Ἐκεῖ βρῆκε ἕνα μόνο μοναχό, καὶ μὲ ἀπογοήτευση παρατηρεῖ ὅτι δὲν μπόρεσε νὰ ἐρευνήσει καὶ νὰ μελετήσει τίποτε, μετὰ ἀπὸ μιὰ τόσο κοπιαστικὴ ἀνάβαση. Συνεχίζοντας τὴν ἐρευνητικὴ πορεία του, φθάνει τὴν ἴδια μέρα κάτω ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νικόλαο τὸν Ἀναπαυσᾶ, ὅπου ὅμως πληροφορεῖται ὅτι στὸ μοναστήρι δὲν ὑπάρχουν παρὰ μόνο δύο νεαροὶ καλόγεροι. Θεωρεῖ ὡς ἐκ τούτου ματαιοπονία τὴν ἀνάβαση. Παρηγορεῖται ὅμως καὶ γιὰ τὴ νέα του ἀποτυχία, σημειώνοντας: «Το καλο για μένα είναι ότι στη μονη αφτη δε βρίσκεται τίποτε, έξω από κάτι απομεινάρια, μαζι με τυπωμένα συγγράμματα»[21].

Τὸ ἔτος 1901 ἐργάστηκε, ἄγνωστο γιὰ πόσο διάστημα, στὰ Μετέωρα ὁ Ἰ. Κ. Βογιατζίδης (1877-1961), ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσε τότε ὡς σχολάρχης στὴν Καλαμπάκα. Ἀσχολήθηκε μὲ τὴν ταξινόμηση καὶ κατάταξη περιορισμένου ἀριθμοῦ κωδίκων τῶν μονῶν[22]. Ὅπως φαίνεται, ἐπισκέφθηκε καὶ τὴ Μονὴ Ρουσάνου, ἀφοῦ ὁ σημερινὸς

20. J. J. Björnstahl, *Το οδοιπορικο της Θεσσαλίας 1779*, μετάφραση, προλεγόμενα, σημείωσες Μεσεβρινος, τα τετράδια του Ρήγα, Θεσσαλονίκη 1979, σ. 80 [= J. J. Björnstahl, *Briefe auf ausländischen Reisen...*, τόμ. VI, Leipzig und Rostock 1783, σ. 152]. Ἀπὸ τοὺς μνημονευόμενους ἐδῶ κώδικες μπορεῖ νὰ ταυτισθεῖ μόνο ὁ σημερινὸς κ. 104 Ἁγ. Τριάδος (ΙΔ' αἰ.) ποὺ περιέχει λόγους τοῦ Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ καὶ ἀνῆκε ἀπὸ παλιὰ στὴ μονὴ αὐτή. Οἱ ἄλλοι, μὲ λόγους τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ τὸ Βίο τοῦ Μεγαλέξανδρου σὲ δημώδη νεοελληνική, δὲν ὑπάρχουν σήμερα, ἀλλὰ οὔτε καὶ στὴν ἀναγραφὴ τοῦ Ν. Βέη τοῦ 1909 ἀναφέρονται, πράγμα ποὺ σημαίνει ὅτι καὶ τότε δὲν ὑπῆρχαν.

21. J. J. Björnstahl, *Το οδοιπορικο της Θεσσαλίας 1779*, Θεσσαλονίκη 1979, σ. 98 - 99 [= τοῦ ἰδίου, *Briefe ... Reisen*, τόμ. VI, σ. 174 - 175].

22. Βλ. Ἰ. Κ. Βογιατζίδου, «Μικρὰ ἀνέκδοτα ἐκ Μετεώρων», *Δελτίον Ἱστορ. καὶ Ἐθνολογ. Ἑταιρείας Ἑλλάδος* 7 (1910) σ. 162, 169 - 170 [= ἀνατύπ., *Τρικαλινὰ* 9, 1989, σ. 87, 94]· τοῦ ἰδίου, «Τὸ Χρονικὸν τῶν Μετεώρων», *ΕΕΒΣ* 1 (1924) σ. 158· Ν. Ἀ. Βέη, *Ἔκθεσις παλαιογραφικῶν καὶ τεχνικῶν ἐρευνῶν ἐν ταῖς μοναῖς τῶν Μετεώρων κατὰ τὰ ἔτη 1908 καὶ 1909*, Βυζαντιολογικὴ Ἑταιρεία ἐν Ἀθήναις, Ἀθήνησι 1910, σ. 20· τόμ. Α' τοῦ παρόντος Καταλόγου (ἐκ τῶν καταλοίπων Ν. Ἀ. Βέη), Προλεγόμενα Λ. Βρανούση, Ἀθῆναι 1967, σ. 41* - 42*.

κώδ. 62 Ἁγ. Τριάδος (προερχόμενος ἀπὸ τὴ Μονὴ Ρουσάνου)[23] εἶχε λάβει ἀπὸ τὸν Ἰ. Βογιατζίδη, κατὰ δήλωσή του, τὸν ταξινομικὸ ἀριθμό 28[24].

Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1909 ὁ χαλκέντερος ἐρευνητὴς καὶ ἀκαταπόνητος ἀναδιφητὴς τῶν μοναστηριακῶν βιβλιοθηκῶν καὶ σκευοφυλακίων νεαρὸς τότε Νίκος Βέης (1883 - 12 Ὀκτ. 1958), ἀφοῦ στὸ ἀναμεταξὺ εἶχε συντάξει καὶ ἀποπερατώσει τοὺς συστηματιτικοὺς καὶ ἀναλυτικοὺς καταλόγους τῶν χειρογράφων κωδίκων τῶν δύο μεγάλων μετεωρικῶν μονῶν, Μεταμορφώσεως καὶ Βαρλαάμ[25], ἀσχολήθηκε καὶ μὲ τὰ χειρόγραφα τῶν μικροτέρων μονῶν. Ὅμως, ἴσως ἐπειδὴ τὸν πίεζε ὁ χρόνος νὰ ἐπιστρέψει στὴν Ἀθήνα (βρισκόταν ἤδη στὰ Μετέωρα ἀπὸ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1909), ἴσως ἐπειδὴ τὸν εἶχε κουράσει ἡ προηγηθεῖσα κοπιαστικὴ πολύμηνη ἐργασία ὑπὸ ἀντίξοες συνθῆκες, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ σκέψη πιθανὸν νὰ ἐπανέλθει ἀργότερα γιὰ συστηματικότερη ἐργασία καὶ καταλογογράφηση, περιορίστηκε σὲ ἁπλὴ μόνο «ἀναγραφὴ» (ὅπως ὁ ἴδιος τὴν χαρακτηρίζει) τῶν κωδίκων τῶν μονῶν Ἁγίου Στεφάνου[26], Ἁγίας Τριάδος, Ρουσάνου καὶ Ἁγίου Νικολάου Ἀναπαυσᾶ.

Γιὰ καθένα ἀπὸ τοὺς κώδικες, πολὺ συνοπτικά, σὲ λίγες γραμμὲς μέσα, παρέχει μόνο τὰ κύρια στοιχεῖα τῆς ἐξωτερικῆς περιγραφῆς (ὕλη, διαστάσεις, χρονολόγηση), ἐνῶ τὸ περιεχόμενο δηλώνεται μὲ κάποιο γενικὸ χαρακτηρισμὸ (Μηναῖον, Θεῖαι Λειτουργίαι, Εὐχολόγιον, Παρακλητική, Πατερικόν, Νομοκάνων, μουσικὸς κῶδιξ κ.ἄ.). Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν ἔχουν καταμετρηθεῖ καὶ ἀριθμηθεῖ τὰ φύλλα τοῦ κώδικα, τοῦ ὁποίου ἀναγράφεται μόνο τὸ «πάχος» σὲ ἑκατοστά. Σπάνια δίνονται καὶ ἄλλα λεπτομερέστερα στοιχεῖα (ἐπὶ μέρους περιεχόμενα, σημειώματα κ.ἄ.)[27]. Ἔτσι ἀρίθμησε καὶ κατέγραψε ὁ Ν. Βέης 47 χειρό-

23. Βλ. περιγραφή του στὸν παρόντα Κατάλογο, σ. 521 - 527.

24. Ἰ. Κ. Βογιατζίδη, *ΔΙΕΕ* 7 (1910) σ. 170 [= *Τρικαλινὰ* 9, 1989, σ. 94].

25. Ἔχουν δημοσιευθεῖ, ἀπὸ τὰ κατάλοιπα τοῦ Ν. Βέη, ἀπὸ τὸ Κέντρον Ἐρεύνης τοῦ Μεσαιωνικοῦ καὶ Νέου Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ὑπὸ τὸν τίτλο *Τὰ χειρόγραφα τῶν Μετεώρων*· τόμ. Α' (Χ/φα Μ. Μεταμορφώσεως), Ἐπιμέλεια, Προλεγόμενα, Προσθῆκες Λ. Βρανούση, Ἀθῆναι 1967· τόμ. Β' (Χ/φα Μ. Βαρλαάμ), Ἐπιμέλεια, Προλεγόμενα, Προσθῆκες Δ. Ζ. Σοφιανοῦ, Ἀθῆναι 1984.

26. Βλ. Δ. Ζ. Σοφιανοῦ, *Τὰ χειρόγραφα τῶν Μετεώρων*, τόμ. Γ', *Τὰ χειρόγραφα τῆς Μονῆς Ἁγίου Στεφάνου*, Ἀθῆναι 1986, σ. κε'.

27. Βλ. Δ. Ζ. Σοφιανοῦ, *ὅ.π.*, σ. κε', κζ'. Βλ. καὶ τὶς ἐκτὸς κειμένου Εἰκόνες ΙΑ' - ΙΓ' στὸν παρόντα Κατάλογο.

γραφα στὴ Μονὴ 'Αγ. Τριάδος, 52 στὴ Μονὴ Ρουσάνου καὶ 43 στὴ Μονὴ 'Αγ. Νικολάου 'Αναπαυσᾶ[28]. Οἱ συνοπτικὲς αὐτὲς ἀναγραφὲς τῶν χειρογράφων κωδίκων τῶν τριῶν μικροτέρων μετεωρικῶν μονῶν φυλάσσονται στὸ Κέντρον 'Ερεύνης τοῦ Μεσαιωνικοῦ καὶ Νέου 'Ελληνισμοῦ τῆς 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν, ὅπου, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα κατάλοιπα τοῦ Ν. Βέη, εἶχαν παραδοθεῖ ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του, ἤδη ἀπὸ τὸν Νοέμβριο τοῦ 1961, γιὰ ἐπιστημονικὴ ἀξιοποίηση[29].

'Η «'Αναγραφὴ χειρογράφων κωδίκων 'Αγίου Νικολάου 'Αναπαψᾶ» φέρει τὴ χρονολογία, μὲ τὸ χέρι τοῦ Ν. Βέη, *6. XII. 1909* (ἡ συνοπτικὴ αὐτὴ ἀναγραφὴ περιορίζεται σὲ 10 ἀραιογραμμένα, στὴ μιὰ μόνο ὄψη, φύλλα χαρτιοῦ). Φαίνεται ὅτι ὁ Ν. Βέης βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ καταγράψει περιληπτικὰ τοὺς 43 κώδικες τοῦ 'Αγίου Νικολάου τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ μοναστηριοῦ (6 Δεκ.), μέσα στὴ δεκεμβριανὴ παγωνιά, ἀφοῦ ἡ μονή, ἔρημη καὶ ἐγκαταλειμμένη, τὶς ἄλλες ἡμέρες θὰ ἦταν κλειστὴ καὶ δυσπρόσιτη.

Πιστεύω ὅτι καὶ οἱ ἄλλες ἀναγραφὲς κωδίκων τῶν ὑπόλοιπων μοναστηριῶν ('Αγ. Τριάδος, σὲ 13 φύλλα γραμμένα στὴ μιὰ μόνο ὄψη, καὶ Ρουσάνου, σὲ 13 ἐπίσης φύλλα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ τελευταῖο γραμμένο καὶ στὶς δύο ὄψεις του) συντάχτηκαν κατὰ τὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα, δηλαδὴ ἢ πρὶν ἀπὸ τὴν 6η Δεκ. ἢ λίγο μετά, ἀφοῦ γιὰ τὴν κάθε συνοπτικὴ ἀναγραφὴ θὰ χρειαζόταν χρόνος μιᾶς ἢ δύο ἡμερῶν. Τὴ Μονὴ Ρουσάνου εἶχε ἐπισκεφθεῖ ὁ Ν. Βέης καὶ τὸ προηγούμενο ἔτος, στὶς 4 'Οκτωβρίου τοῦ 1908, ὅπως ὁ ἴδιος σημειώνει[30], ἡ περιληπτικὴ ὅμως καταγραφὴ τῶν χειρογράφων της δὲν ἔγινε τότε.

'Επομένως τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1909 ὁ Ν. Βέης κατέγραψε στὶς τρεῖς αὐτὲς μετεωρικὲς μονὲς συνολικὰ 142 χειρόγραφα: 47 στὴν 'Αγία

---

28. Ν. 'Α. Βέη, *Ἔκθεσις*, σ. 23· τοῦ ἰδίου, «Τέσσαρες ἐκθέσεις περὶ τῶν εἰς τὰ Μετέωρα καὶ τὴν λοιπὴν Θεσσαλίαν ἀποστολῶν μου», *Θεσσαλικὰ Χρονικὰ* 7/8 (1959) σ. 31, 34 - 35· τόμ. Α′ τοῦ παρόντος Καταλόγου (ἐκ τῶν καταλοίπων Ν. 'Α. Βέη), Προλεγόμενα Λ. Βρανούση, 'Αθῆναι 1967, σ. 16*, 23*, 43*.

29. Βλ. τόμ. Α′ τοῦ παρόντος Καταλόγου, Προλεγόμενα Λ. Βρανούση, σ. 22*-25*.

30. Ν. 'Α. Βέη, «Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν μονῶν τῶν Μετεώρων», *Βυζαντὶς* 1 (1909) σ. 236ν· τοῦ ἰδίου, «Σύνταγμα ἐπιγραφικῶν μνημείων Μετεώρων καὶ τῆς πέριξ χώρας μετὰ σχετικῶν ἀρχαιολογημάτων», Βυζαντὶς 1 (1909) σ. 623, ὅπου σημειώνει τὰ ἑξῆς: «Τὰς κατωτέρω ἐπιγραφὰς ἀντέγραψα κατὰ τὴν πρώτην ἐπίσκεψίν μου εἰς τὴν μονήν, τῇ 4ῃ 'Οκτωβρίου 1908, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ προηγουμένου τῆς Μονῆς Βαρλαὰμ κ. 'Ιακώβου Σταμάτη καὶ τοῦ μοναχοῦ Χρυσάνθου 'Αθανασίου».

Τριάδα, 52 στὴ Μονὴ Ρουσάνου καὶ 43 στὸν Ἅγιο Νικόλαο Ἀναπαυσᾶ.

Μετὰ τὴν καταγραφή τους, τὰ χειρόγραφα τοῦ Ἁγ. Νικολάου Ἀναπαυσᾶ (43) καὶ τῆς Μονῆς Ρουσάνου (44, γιατὶ ὀκτὼ παρέμειναν στὴ μονὴ γιὰ τὶς λειτουργικές της ἀνάγκες[31]) μεταφέρθηκαν, μὲ πρωτοβουλία τοῦ Ν. Βέη, γιὰ καλύτερη φύλαξη καὶ γιὰ λόγους ἀσφάλειας, στὸ σκευοφυλάκιο τῆς Ἁγ. Τριάδος, ὅπου συνολικὰ συγκεντρώθηκαν 134 χειρόγραφα (47 Ἁγ. Τριάδος + 44 Ρουσάνου + 43 Ἀναπαυσᾶ)[32].

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1909 (Μάιος - Αὔγ.) ἐργάζεται στὰ Μετέωρα καὶ ὁ Ἀδαμ. Ἀδαμαντίου (1875- 1937), «Ἔφορος τῶν μεσαιωνικῶν μνημείων» τότε, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Ἐπιμελητὴ τοῦ Τμήματος Χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης Θ. Βολίδη. Ὁ Ἀδ. Ἀδαμαντίου, ὁ ὁποῖος, ἂς σημειωθεῖ, εἶχε ἔλθει σὲ ὀξύτατη ἀντιδικία μὲ τὸν Ν. Βέη γιὰ λόγους ἐπιστημονικῆς προτεραιότητας, κατέγραψε κατὰ τὴν παραμονή του στὰ Μετέωρα, ἢ μᾶλλον ἁπλῶς καταμέτρησε, 50 κώδικες στὴ Μονὴ Ρουσάνου, 41 στὴν Ἁγία Τριάδα καὶ 28 περίπου στὸν Ἅγ. Νικόλαο τὸν Ἀναπαυσᾶ (8 εἶδε ἐπὶ τόπου καὶ ἄλλοι 20 ἀκόμη, ὅπως τὸν πληροφόρησαν, φυλάσσονταν στὴν ὑπόγεια κρύπτη τοῦ ναοῦ, τὴν ὁποία ὅμως δὲν μπόρεσε τελικὰ νὰ ἐπισκεφθεῖ)[33]. Καταμέτρησε δηλαδὴ ὁ Ἀδαμαντίου στὶς τρεῖς μετεωρικὲς μονὲς 119 χειρόγραφα.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1922 ὁ Γ. Χαριτάκης (1885-1943), συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ τὸν βυζαντινολόγο Ἀ. Ξυγγόπουλο, ἐργάστηκε στὰ Μετέωρα. Ὅπως σημειώνει ὁ ἴδιος, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα, περιέγραψε καὶ «ὅλα τὰ χειρόγραφα τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἤτοι ἐν ὅλῳ 73 χειρόγραφα»[34]. Ὅπως δείχνουν λοιπὸν τὰ πράγματα, τὰ 73 χειρόγραφα ποὺ βρῆκε τὸ 1922 στὴν Ἁγία Τριάδα ὁ Γ. Χαριτάκης ὑπολείπονται πολὺ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν 134 ποὺ ἄφησε ἐκεῖ τὸ 1909 ὁ

31. Καὶ τὰ ὀκτὼ χειρόγραφα ποὺ ἔμειναν στὴ μονή, χάθηκαν ἀργότερα, μετὰ τὴν ἐγκατάλειψή της, ὅπως φαίνεται.

32. Ν. Ἀ. Βέη, «Τέσσαρες ἐκθέσεις...», *Θεσσ. Χρονικὰ* 7/8 (1959) σ. 34 - 35.

33. Βλ. Ἀδ. Ἀδαμαντίου, «Ἐργασίαι ἐν Μετεώροις — Ἔκθεσις ἱστορικῆς καὶ τεχνικῆς ἐρεύνης», *Πρακτικὰ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας τοῦ ἔτους 1909*, Ἐν Ἀθήναις 1910, σ. 230 - 231, 263. Γιὰ τὴν ἀντιδικία του μὲ τὸν Βέη βλ. *ὅ.π.*, σ. 229 (σημ. 2) καὶ 262 (σημ. 1)· βλ. καὶ ἐκτενὴ βιβλιοκρισία τοῦ Μιχ. Γούδα, ἀνασκευαστικὴ τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ Ἀδαμαντίου, *Βυζαντὶς* 2 (1910/11) σ. 235 - 245· πρβλ. καὶ Ν. Ἀ. Βέη, *Ἔκθεσις*, σ. 10.

34. Γ. Χαριτάκη, «Ἁγιογραφικοὶ κώδικες τῶν Μετεώρων», *Νέος Ἑλληνομνήμων* 21 (1927) σ. 305.

Ν. Βέης. Τί ἀπέγιναν οἱ περιγραφὲς τῶν 73 χειρογράφων τὶς ὁποῖες, κατὰ τὴ δήλωσή του, συνέταξε ὁ Χαριτάκης, δὲν εἶναι γνωστό. Ἔχουν δημοσιευθεῖ ἀπὸ τὸν ἴδιο[35] οἱ περιγραφὲς δύο μόνο κωδίκων τῆς Ἁγίας Τριάδος (τῶν ὑπ' ἀριθ. 7 καὶ 92 τοῦ Καταλόγου μας, σ. 172-182 καὶ 660-665 ἀντίστοιχα) καὶ ἑνὸς προερχόμενου ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νικόλαο Ἀναπαυσᾶ (τοῦ ὑπ' ἀριθ. 96 τοῦ Καταλόγου μας, σ. 676-686).

Τὸ 1935 ὁ Γάλλος βυζαντινολόγος V. Laurent καταμέτρησε στὴν Ἁγία Τριάδα (ὅπου εἶχαν μεταφερθεῖ ἤδη καὶ οἱ κώδικες Ρουσάνου καὶ Ἁγίου Νικολάου Ἀναπαυσᾶ) 125 χειρόγραφα[36].

Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1945, μετὰ τὸ τέλος τοῦ Πολέμου, ὁ Ν. Βέης, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, ἐξετέλεσε ἐρευνητικὴ ἀποστολὴ στὴ Θεσσαλία γιὰ νὰ διαπιστώσει ἐπὶ τόπου τὶς ζημιὲς καὶ τὶς καταστροφὲς ποὺ εἶχαν ὑποστεῖ τὰ μνημεῖα τῆς περιοχῆς, κυρίως τὰ μοναστήρια καὶ οἱ βιβλιοθῆκες τους, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἐχθροπραξιῶν. Ἔτσι, μετὰ ἀπὸ 35 ὁλόκληρα χρόνια, ὁ Ν. Βέης, σὲ προχωρημένη πιὰ ἡλικία, ξαναβρισκόταν στὶς ἱερὲς ἐκεῖνες πέτρες, στοὺς τόσο γνώριμους καὶ ἀγαπημένους του μετεωρίτικους βράχους: «Μετ' ἐξαιρετικῆς συγκινήσεως ἐπάτησα τὴν περιοχὴν τῶν Μετεώρων, πρὸς τὰ ὁποῖα συνδέομαι ἀδιασπάστως δι' ἀλήστων νεανικῶν ἀναμνήσεων», θὰ σημειώσει ὁ ἴδιος[37].

Τελικά, μὲ μεγάλες δυσκολίες καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, κατόρθωσε νὰ δεῖ καὶ νὰ ἐλέγξει ἀπὸ τὰ μετεωρικὰ μοναστήρια μόνο τὰ χειρόγραφα τῆς Ἁγίας Τριάδος, γιὰ τὰ ὁποῖα παραθέτει τὰ ἑξῆς: «Τὰ χειρόγραφα τῶν Μονῶν τῶν Μετεώρων, τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἀναπαυσᾶ, καὶ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Ρουσάνου εἶχον ἤδη τῷ 1909, τῇ συγκαταθέσει τῶν οἰκείων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦ ἱερομονάχου Ἀγαθαγγέλου Πετροπούλου, τοῦ Ἁγιοτριαδίτου, καταγραφῆ, μεθ' ὃ ἐναπετέθησαν εἰς κοινὴν βιβλιοθήκην χειρογράφων ἐν τῷ μείζονι σκευοφυλακίῳ τῆς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἀλλ' ὀκτὼ χειρόγραφοι κώδικες λειτουργικοῦ περιεχομένου

35. Γ. Χαριτάκη, *ὅ.π.*, σ. 318 - 322.

36. V. Laurent, «Un nouveau témoin de la correspondance de Démétrius Cydonès et de l'activité littéraire de Nicolas Cabasilas Chamaétos: Le codex Meteor. Barlaam 202», *Ἑλληνικὰ* 9 (1936) σ. 186 σημ. 1· τόμ. Α' τοῦ παρόντος Καταλόγου (ἐκ τῶν καταλοίπων Ν. Ἀ. Βέη), Προλεγόμενα Λ. Βρανούση, Ἀθῆναι 1967, σ. 44*.

37. Ν. Ἀ. Βέη, «Τέσσαρες ἐκθέσεις....», *Θεσσαλικὰ Χρονικὰ* 7/8 (1959) σ. 29.

τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Ρουσάνου δὲν μετεκομίσθησαν εἰς τὴν Μονὴν τῆς 'Αγίας Τριάδος, καθ' ὅσον ἦσαν ἀπαραίτητοι διὰ τὰς λειτουργικὰς ἀνάγκας τῆς Μονῆς ἐκείνης, εἰς ἣν ἀρχῆθεν ἀνῆκον. 'Η κοινὴ βιβλιοθήκη χειρογράφων τῆς Μονῆς 'Αγίας Τριάδος περιεῖχε 47 κώδικας τῆς Μονῆς ταύτης, 44 κώδικας τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Ρουσάνου καὶ 43 τῆς Μονῆς τοῦ 'Αγίου Νικολάου 'Αναπαυσᾶ, ἤτοι ἐν ὅλῳ 134 κώδικας. Κατὰ τὸν ἔλεγχον τῶν κωδίκων τῆς κοινῆς βιβλιοθήκης χειρογράφων τῆς Μονῆς 'Αγίας Τριάδος, τὸν γενόμενον ὑπ' ἐμοῦ τῇ 10 Σεπτ. 1945, παρόντων καὶ τῶν ἡγουμένων Βαρλαὰμ καὶ 'Αγίου Στεφάνου, οἱ κώδικες τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος βιβλιοθήκης ἦσαν 124· ἐλλείπει μεταξὺ ἄλλων ὁ ὑπ' ἀριθ. 41 περγαμηνὸς κῶδιξ τῆς Μονῆς 'Αγίας Τριάδος· ἀποτελεῖται ὁ κῶδιξ οὗτος ἐκ 408 φύλλων, ὧν αἱ διαστάσεις εἶναι 0,305 ἐπὶ 0,222, καὶ περιέχει τὰ εὐαγγέλια κατὰ τὰς ἀναγνώσεις, γεγραμμένα κατὰ τὸν ΙΒ' αἰῶνα»[38]. Κατὰ τὴ δεκαετία λοιπὸν 1935-1945 εἶχε χαθεῖ ἕνα μόνο χειρόγραφο, ἀφοῦ ὁ V. Laurent τὸ 1935 εἶχε καταμετρήσει 125 χειρόγραφα.

Μεταπολεμικὰ ἐπίσης, τὸ 1951 ἀλλὰ καὶ λίγα χρόνια νωρίτερα (δὲν δηλώνεται ἀκριβῶς πότε), ὁ ἱ ε ρ ε ὺ ς ἀπὸ τὴν Καλαμπάκα Χρίστος Μ π έ ν τ α ς (1883 - † Δεκ. 1979), ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ὡς Γραμματέως τῶν μονῶν τῆς 'Ι. Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν, ἐπὶ Μητροπολίτη Χ ε ρ ο υ β ε ὶ μ ['Αννίνου] (1945-1952), προέβη σὲ ἔλεγχο καὶ καταμέτρηση τῶν κωδίκων τῆς 'Αγίας Τριάδος. 'Αφοῦ ὅμως ὁ ἔλεγχος διενεργήθηκε ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν παλαιὰ καταγραφὴ καὶ ἀρίθμηση τοῦ Ν. Βέη, δὲν ἔγινε δυνατὴ ἡ διαπίστωση τῶν μετὰ τὸ 1909 ἀπωλειῶν. Μὲ τὶς δύο ἀναταξινομήσεις καὶ ἐλέγχους τοῦ Χρ. Μπέντα τέθηκαν δύο νέοι ἀριθμοὶ σὲ κάθε κώδικα, ἄσχετοι μεταξύ τους, μὲ μολύβι συνήθως καὶ μὲ τὴν ὑπογραφή του, στὴ δεύτερη δὲ περίπτωση καὶ μὲ τὴ χρονολογία 1951. Οἱ ἀριθμήσεις αὐτὲς δὲν φαίνεται νὰ εἶναι καὶ συνεχεῖς (βλ. στὸ τέλος τοῦ Καταλόγου τοὺς Πίν. IVς' καὶ IVζ'). Τὸ πράγμα ἐπέτεινε τὴ σύγχυση γύρω ἀπὸ τὴν πραγματικὴ κατάσταση τῶν χειρογράφων τῆς 'Αγίας Τριάδος. "Ασχετα ὅμως ἀπὸ τὴ σκοπιμότητα καὶ ἀποτελεσματικότητα τῶν δύο νέων ἀριθμήσεων τοῦ Χρ. Μπέντα, θὰ πρέπει νὰ ἐξαρθεῖ ἐδῶ καὶ νὰ ἐπαινεθεῖ ἡ οὐσιαστικὴ συμβολὴ καὶ ὁ φιλόθεος ζῆλος τοῦ δραστήριου καὶ ἀγαθοῦ Καλα-

38. Ν. 'Α. Β έ η, «Τέσσαρες ἐκθέσεις...», *Θ. Χ.* 7/8 (1959) σ. 34 - 35.

μπακιώτη ἱερέα γιὰ τὴ φύλαξη καὶ διάσωση τῶν μετεωρικῶν κωδίκων κατὰ τὴν περίοδο τῆς ξενικῆς Κατοχῆς (1941-1944).

Τὸ θέρος τοῦ 1953, κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 83046/31-10-1952 Ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἐθν. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, ἔγινε ἀπὸ τὶς ἐκκλησιαστικὲς ἀρχὲς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν, ἐπὶ Μητροπολίτη Δ ω ρ ο θ έ ο υ [Νάσκαρη] (1952- 1959), ἡ πρώτη προσπάθεια γιὰ σοβαρὸ καὶ συστηματικὸ ἐπανέλεγχο καὶ ταξινόμηση τῶν μετεωρικῶν κωδίκων, μετὰ τὸν Β´ Παγκόσμιο Πόλεμο καὶ τὴν ἐχθρικὴ κατάκτηση τῆς χώρας.

Ἐπικεφαλῆς τῆς Ἐπιτροπῆς ἦταν ὁ ἀρχιμανδρίτης Κ λ ε ό π α ς Θ ω μ ό π ο υ λ ο ς, πρωτοσύγκελλος τότε τῆς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν (Μητροπολίτης Φαναριοφερσάλων ἀπὸ τὸ 1974). Παρὼν στὴν ἐπιχείρηση αὐτὴ καὶ ὁ Ν. Β έ η ς, μὲ τοὺς ἀνέκδοτους καταλόγους του τῶν ἐτῶν 1908/9 στὶς ἐπιστημονικές του ἀποσκευές, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦσαν τὴν ἀφετηρία καὶ χρησιμοποιοῦνταν γιὰ τὸν ἔλεγχο, τὴν ταύτιση καὶ τὴ νέα καταγραφὴ τῶν χειρογράφων. Διαδικασία ὁπωσδήποτε δύσκολη, κοπιαστικὴ καὶ χρονοβόρα.

Μὲ πρωτοβουλία πάλι τοῦ Ν. Βέη, ὅπως φαίνεται, οἱ κώδικες Ἁγίας Τριάδος, Ρουσάνου καὶ Ἁγίου Νικολάου Ἀναπαυσᾶ, ποὺ ἀπὸ τὸ 1909 ἦσαν συγκεντρωμένοι καὶ φυλάσσονταν στὴν Ἁγία Τριάδα, μεταφέρθηκαν, προφανῶς γιὰ καλύτερη φύλαξη, στὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Ἐκεῖ ταξινομήθηκαν, ἀριθμήθηκαν καὶ καταγράφτηκαν ἀπὸ τὸν Ν. Βέη 117 κώδικες.

Παρόλο ποὺ ὁ Βέης εἶχε μαζί του τὶς σύντομες ἀναγραφὲς τῶν χειρογράφων Ἁγ. Τριάδος, Ρουσάνου καὶ Ἀναπαυσᾶ, τοῦ 1909, ἐπειδὴ εἶχαν ἐκπέσει οἱ ἐτικέττες μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δὲν μπόρεσε νὰ ταυτίσει καὶ νὰ διακρίνει κατὰ μονὲς τὰ μέχρι τότε φυλασσόμενα στὴν Ἁγία Τριάδα χειρόγραφα. Ἔτσι καταγράφτηκαν, μὲ ἑνιαία συνεχὴ ἀρίθμηση, 117 κώδικες ὡς χειρόγραφα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐπὶ πλέον ἀριθμήθηκαν ἄλλοι ἑπτὰ κώδικες (118/1 - 124/7), τοὺς ὁποίους ἀπετέλεσαν διάφορα σπαράγματα χειρογράφων καὶ ἐκπεσόντα φύλλα.

Τότε, τὸ 1953, ὁ Ν. Βέης συνέταξε, μαζὶ μὲ τοὺς συνεργάτες του, νέο, ἀναλυτικότερο καὶ ἐκτενέστερο κατάλογο τῶν 117 χειρογράφων

τῆς Ἁγίας Τριάδος. Καὶ οἱ περιγραφὲς ὅμως αὐτὲς εἶναι ἀτελεῖς καὶ ἐλλιπεῖς[39].

Οἱ κώδικες αὐτοὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τῶν ἄλλων δύο μονῶν (Ρουσάνου καὶ Ἀναπαυσᾶ) παρέμειναν καὶ φυλάσσονται μέχρι σήμερα στὸ σκευοφυλάκιο τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Στεφάνου.

* * *

Γιὰ τὴ συστηματικὴ καὶ ἀναλυτικὴ καταλογογράφηση τῶν χειρογράφων κωδίκων τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος (καθὼς καὶ Ρουσάνου καὶ Ἀναπαυσᾶ) ἐργάστηκα ἐπὶ πολλοὺς μῆνες, ἀθροιστικά, ἀπὸ τὸ 1985 μέχρι σήμερα, σὲ ἐπανειλημμένες πολυήμερες ἐπιστημονικὲς ἀποστολὲς στὴ Μονὴ Ἁγίου Στεφάνου, ὅπου φυλάσσονται οἱ κώδικες τῆς Ἁγίας Τριάδος. Συγκεκριμένα, ἡ καταλογογράφηση ἄρχισε τὸ φθινόπωρο τοῦ 1985 καὶ τελείωσε τὸ Νοέμβριο τοῦ 1990. Συνεχίστηκαν ὅμως οἱ ἔλεγχοι καὶ συμπληρώσεις τῶν περιγραφῶν ἐπὶ τόπου μέχρι σήμερα.

Οἱ περιγραφὲς συντάχτηκαν ἐπὶ τόπου, διότι διαφορετικὰ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἐλεγχθοῦν τὰ τετράδια τῶν κωδίκων, νὰ διαπιστωθοῦν τὰ χάσματα καὶ τὰ ἐκπεσόντα φύλλα, νὰ ἐπισημανθοῦν, μὲ ἔλεγχο ὅλων τῶν φύλλων κάθε κώδικα, καὶ νὰ ἀντιγραφοῦν μὲ ἀκρίβεια οἱ ἑκατοντάδες τῶν ὑδατοσήμων, ἀπεικόνιση τῶν ὁποίων βλ. στοὺς πίνακες ἐκτὸς κειμένου Α' - ΠΑ' τοῦ Καταλόγου.

Οἱ περιπέτειες καὶ οἱ ταλαιπωρίες τῶν κωδίκων αὐτῶν ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ αἰώνα μας μέχρι τὸ 1953, μὲ τὶς ἀλλεπάλληλες μεταφορές τους, μὲ τὴν ἐγκατάλειψη καὶ ἐρήμωση τῶν τριῶν μικρότερων μετεωρικῶν μονῶν, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπώλεια μερικῶν δεκάδων ἀπ' αὐτούς, ἀλλὰ καὶ τὴ φθορὰ καὶ τὴν κακὴ διατήρηση τῶν ὑπόλοιπων ποὺ διασώθηκαν.

Ἔτσι οἱ περισσότεροι κώδικες εἶναι ἀκέφαλοι, ἐλλιπεῖς καὶ κολοβοὶ ἐξαιτίας τῶν φύλλων ἢ καὶ τετραδίων ποὺ ἔχουν ἐκπέσει. Ἀπὸ τὴν ὑγρασία ἐπίσης, τὴ συχνὴ χρήση τους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλους ἀνεπιθύμητους καὶ ἀκατάλληλους ἐπισκέπτες ἢ «χρῆστες» τους, ζωύφια κά-

39. Τόμ. Α' τοῦ παρόντος Καταλόγου (ἐκ τῶν καταλοίπων Ν. Ἀ. Βέη), Προλεγόμενα Λ. Βρανούση, Ἀθῆναι 1967, σ. 27*.

θε λογῆς καὶ ποντικούς, ἔχουν ὑποστεῖ ἀρκετὲς φθορές. Γι' αὐτὸ ἡ καταλογογράφησή τους παρουσίαζε ὁπωσδήποτε σοβαρὲς δυσκολίες καὶ προβλήματα καὶ ἀπαιτοῦσε πολλοὺς ἐπὶ τόπου ἐλέγχους καὶ διαπιστώσεις.

Πρέπει ὅμως, σχετικὰ μὲ τὶς ἀπώλειες καὶ φθορὲς χειρογράφων, νὰ τονισθεῖ ἐδῶ καὶ νὰ ἔχουμε πάντοτε ὑπ' ὄψη μας ὅτι τὸ χειρόγραφο, μέχρι καὶ τὸν περασμένο αἰώνα ἀκόμη, στὰ μοναστήρια δὲν ἦταν κειμήλιο οὔτε μουσειακὸ εἶδος πρὸς φύλαξη. Ἦταν καθημερινὸ ἐργαλεῖο δουλειᾶς, ἀπαραίτητο γιὰ τὶς λειτουργικὲς καὶ ἐκκλησιαστικὲς ἀνάγκες τῶν μοναχῶν, ὁπότε ἡ συχνὴ χρήση του φυσιολογικὰ ὁδηγοῦσε καὶ στὴ φθορά. Γι' αὐτὸ καὶ στὶς συλλογὲς χειρογράφων στὶς μοναστηριακὲς βιβλιοθῆκες τὸν κύριο ὄγκο ἀντιπροσωπεύουν τὰ λειτουργικὰ βιβλία.

Τὰ χειρόγραφα τῆς Ἁγίας Τριάδος φωτογραφήθηκαν ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ τὸν εἰδικὸ φωτογράφο κ. Λεωνίδα Χ. Ἀνανιάδη, καὶ οἱ μικροταινίες τους φυλάσσονται στὸ Κέντρον Ἐρεύνης τοῦ Μεσαιωνικοῦ καὶ Νέου Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Κατὰ τὴν τελικὴ ἐπεξεργασία τοῦ ὑλικοῦ καὶ τὴ σύνταξη τοῦ Καταλόγου πολλὲς φορὲς χρειάστηκε καὶ βοήθησε γιὰ τὴν ἐπίλυση καὶ διευκρίνηση ἐπὶ μέρους ζητημάτων ἡ προσφυγὴ στὶς μικροταινίες αὐτές.

Ὡς πρὸς τὴν ἀρίθμηση τῶν κωδίκων, διατήρησα τὴν ἑνιαία συνεχὴ ἀρίθμηση τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους 1953. Χρησιμοποιώντας ὅμως τὶς συνοπτικὲς ἀναγραφὲς τοῦ Βέη, τοῦ 1909, ὅπου παρέχονται τὰ βασικὰ στοιχεῖα κάθε κώδικα (διαστάσεις, ὕλη, περιεχόμενο σὲ πολὺ γενικὲς γραμμὲς κ.ἄ.), τοὺς ταύτισα, τοὺς διέκρινα κατὰ μονὲς καὶ σημείωσα τὴν προέλευσή τους, καθὼς καὶ τὸν παλαιὸ ἀριθμὸ ποὺ εἶχαν λάβει κατὰ τὴν ταξινόμηση καὶ καταγραφὴ τοῦ 1909. Οἱ «Πίνακες ἀντιστοιχίας» IVα - IVδ τοῦ Καταλόγου παρέχουν πλήρη εἰκόνα καὶ ἀλληλοσυσχετισμὸ τῶν ταξινομικῶν ἀριθμήσεων τοῦ 1909 καὶ τοῦ 1953.

Ἔτσι ἔγινε δυνατὴ καὶ ἡ διαπίστωση τῶν κωδίκων ποὺ χάθηκαν, κατὰ μονές, στὸ χρονικὸ διάστημα 1909 - 1953, ὅπως φαίνεται στὸν πίνακα ποὺ ἀκολουθεῖ:

Κώδικες ἀριθμηθέντες τὸ 1909	Σωζόμενοι σήμερα	Ἀπολεσθέντες
	Μονὴ Ἁγίας Τριάδος	
47	31	16

		Μονὴ Ἁγ. Νικολάου Ἀναπαυσᾶ	
	43	35	8
		Μονὴ Ρουσάνου	
	52	40	12
Σύνολο	142	106	36

Μεταξὺ λοιπὸν τῶν ἐτῶν 1909 καὶ 1953 χάθηκαν 36 κώδικες, ἀριθμὸς δυσανάλογα μεγάλος σὲ σχέση μὲ τὸ σύνολο τῶν κωδίκων, πράγμα ποὺ δὲν παρατηρήθηκε στὶς τρεῖς ἄλλες, μεγαλύτερες μετεωρικὲς μονές. Βρέθηκαν ὅμως ἐπὶ πλέον, κατὰ τὴν καταγραφὴ τοῦ 1953, δέκα κώδικες (οἱ ὑπ' ἀριθ. 20, 24, 28, 41, 43, 45, 52, 109, 116, 117) ποὺ δὲν ταυτίζονται μὲ ἐκείνους τῆς καταγραφῆς τοῦ 1909. Τοὺς ὑπ' ἀριθ. 118-124 τελευταίους κώδικες τῆς συλλογῆς ἀποτελοῦν διάφορα λυτὰ φύλλα καὶ σπαράγματα.

Στὴν πραγματικότητα οἱ κώδικες Ἁγ. Τριάδος εἶναι 123, δὲν εἶναι 124, διότι τὸν ὑπ' ἀριθ. 82, ποὺ στὴν καταγραφὴ τοῦ 1953 ἀριθμήθηκε ὡς ξεχωριστὸς κώδικας, τὸν συνήνωσα μὲ τὸν κώδ. 15, τοῦ ὁποίου, ὅπως διεπίστωσα, ἀποτελοῦσε τὰ τελευταῖα ἐννέα φύλλα (βλ. σ. 604 τοῦ Καταλόγου).

Τῶν 36 ἀπολεσθέντων χειρογράφων παραθέτω τὴ συνοπτικὴ περιγραφή, κατὰ μονές, ὅπως τὴν εἶχε συντάξει ὁ Ν. Βέης στὴν «ἀναγραφή» του τοῦ 1909 (βλ. σ. 767 - 774 τοῦ Καταλόγου).

Ὁ κύριος ὄγκος τῶν περιγραφομένων ἐδῶ χειρογράφων χρονολογικὰ ἀνήκει στὸν ΙΔ' αἰώνα (38 κώδικες), στὸν ΙΕ' (17 κώδ.) καὶ στὸν Ις' (25 κώδ.). Τὴ λεπτομερὴ χρονολογικὴ ταξινόμησή τους παρέχει ὁ Πίν. Ι τοῦ Καταλόγου. Ἡ χρονολόγηση τῶν περισσοτέρων, βασικά, στηρίχτηκε στὰ ὑδατόσημα (filigranes) ποὺ ἐπισημάνθηκαν σ' αὐτούς.

Οἱ κώδικες στὸ σύνολό τους εἶναι χαρτῶοι, ἐκτὸς δύο περγαμηνῶν σπαραγμάτων, τῶν ὑπ' ἀριθ. 118 καὶ 124. Ὁ τελευταῖος, ποὺ σήμερα ἀνήκει στὴ Μονὴ Ἁγίου Στεφάνου καὶ εἶναι ἐκτεθειμένος σὲ προθήκη τοῦ Μουσείου της, ἔχει ἰδιαίτερη σημασία, γιατὶ ἀποτελεῖ σπάραγμα ἀπὸ τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιο σὲ μεγαλογράμματη γραφὴ (ς'/Ζ' αἰ.)

Ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενο τῶν χειρογράφων, ὅπως ἔχομε ἤδη παρα-

τηρήσει στὰ Προλεγόμενα τοῦ Β' (σ. ιζ') καὶ Γ' (σ. λδ' - λε') τόμου τοῦ Καταλόγου, ἰσχύουν καὶ ἐδῶ οἱ γενικοὶ κανόνες ποὺ διέπουν τὴ συγκρότηση μιᾶς μοναστηριακῆς βιβλιοθήκης, ὅπου καθοριστικὸ στοιχεῖο γιὰ τὸ εἶδος τῶν συγκεντρουμένων χειρογράφων ἢ καὶ ἐντύπων βιβλίων εἶναι κυρίως οἱ λειτουργικὲς ἀνάγκες τῶν μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι σχεδὸν καὶ οἱ ἀποκλειστικοὶ χρῆστες τῆς βιβλιοθήκης.

Ἔτσι, καὶ οἱ κώδικες τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι κατὰ βάση θεολογικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ περιεχομένου: Θεῖες Λειτουργίες (πέντε κώδ., οἱ ὑπ' ἀριθ. 16, 47, 54, 99 καὶ 117), Πραξαπόστολοι (κώδ. 25 καὶ 87), Παρακλητικὲς (ὀκτὼ κώδ., οἱ ὑπ' ἀριθ. 22, 53, 55, 61, 86, 100, 101, 108), Εὐχολόγια (κώδ. 32, 64, 97), Ψαλτήρια, Ὡρολόγια, Μηναῖα (εἶναι ἡ πολυπληθέστερη κατηγορία, 23 κώδικες), Θεοτοκάρια (κώδ. 51, 59, 109 καὶ 111), ὑμνογραφικὰ καὶ ἁγιολογικὰ κείμενα (ἀκολουθίες, κανόνες, βίοι, μαρτύρια καὶ συναξάρια ἁγίων, ὁσίων καὶ μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας). Ἀξιοσημείωτοι εἶναι οἱ συναξαριστὲς 4 (β' ἑξάμηνο τοῦ ἔτους) καὶ 14 (α' ἑξάμηνο), ΙΔ' αἰ., τῶν ὁποίων παρέχομε ἀναλυτικὴ περιγραφή, μὲ τὶς μνῆμες, τοὺς στίχους καὶ τὶς ἀρχοτέλειες τῶν συντόμων συναξαρίων ὅλων τῶν ἁγίων. Ὑπάρχουν δώδεκα κώδικες, ΙΓ' - ΙΕ' αἰ., μὲ ὁμιλίες καὶ λόγους Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας (Μ. Βασιλείου, Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ τοῦ Θεολόγου, Ἰω. Χρυσοστόμου, Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου, Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου, Μάρκου Ἐρημίτου, Ἀντιόχου μοναχοῦ κ.ἄ.), τέσσερις κώδικες (ὑπ' ἀριθ. 11, 12 καὶ 80 τοῦ ΙΔ' αἰ., καὶ 79 τοῦ Ις' αἰ.) μὲ τὴν Κλίμακα τοῦ Ἰωάννη Σχολαστικοῦ τοῦ Σιναΐτη, ποὺ ὑπῆρξε ἕνα ἀπὸ τὰ προσφιλέστερα καὶ περισσότερο διαδεδομένα ἀσκητικὰ καὶ μοναστικὰ κείμενα. Ἀξιομνημόνευτοι εἶναι καὶ τρεῖς κώδικες τοῦ ΙΔ' αἰ. (46, 60, 74), μὲ τυπικὲς διατάξεις, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ὑπ' ἀριθ. 46 ὑπῆρξε τυπικὸ ποὺ ἀνῆκε στὴ διαλυμένη καὶ μὴ ὑπάρχουσα σήμερα Μονὴ Παντοκράτορος τῶν Μετεώρων. Δὲν λείπουν ὅμως καὶ τὰ νομοκανονικὰ κείμενα (κώδ. 91, 98 καὶ 107), τὰ ἀντιρρητικά, ἑρμηνευτικά, κατηχητικά, ἀσκητικά, οἱ διηγήσεις ἀπὸ τὸ Γεροντικὸ καὶ ἄλλες δημώδεις ἱστορίες (κώδ. 40, «Τὰ κατὰ Βαρλαὰμ καὶ Ἰωάσαφ»· 84, Βίος Αἰσώπου). Λίγοι εἶναι οἱ μουσικοὶ κώδικες (37, 39, 78, 113, 121), ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀξιόλογος κρίνεται γιὰ τὴν παλαιότητά του ὁ ὑπ' ἀριθ. 78 (τοῦ ἔτους 1380/81). Ὑπάρχουν τέλος καὶ κώδικες μὲ κείμενα μαθηματικὰ καὶ ἀστρονομικὰ (10 καὶ 42), ρητορικὰ (28, Βικέντιος Δαμοδός), καθὼς καὶ ἐπιστολάρια

(33, Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ Ἀπορρήτων· 38, Ἀναστασίου Γορδίου).

Λίγα ἀπὸ τὰ χειρόγραφα τῆς Ἁγίας Τριάδος ἔχουν καὶ ὄνομα κωδικογράφου. Ὁρισμένοι ἀπὸ τοὺς γραφεῖς εἶναι γνωστοὶ καὶ ἀπὸ ἄλλους κώδικες, ἐνῶ μερικοὶ ἀπαντοῦν γιὰ πρώτη φορὰ ἐδῶ. Ἀξιοσημείωτοι ἀνάμεσά τους οἱ ἑξῆς: Στὸν ΙΔ' αἰώνα ὁ Ἰωσὴφ μοναχὸς (κώδ. 96, ἔτ. 1345/46), ἄγνωστος ἀπὸ ἀλλοῦ, καὶ ὁ γνωστὸς βιβλιογράφος τοῦ Μυστρᾶ καὶ εὐνοούμενος τοῦ αὐτοκράτορα Ἰωάννη ς' Κανταχουζηνοῦ Μανουὴλ Τζυκανδύλης (κώδ. 1, ἔτ. 1370). Στὸν ΙΕ' αἰ. οἱ ἄγνωστοι ἀπὸ ἀλλοῦ ἱερέας Μᾶρκος Ἀβραμιώτης (κώδ. 18, ἔτ. 1495) καὶ Ἰωάννης ὁ Νίστωρ ὁ μουντζογράφος (κώδ. 108, χωρὶς χρονολογία). Στὸν ΙΣ' αἰ. ὁ ἱερομόναχος Νεῖλος τοῦ μετεωρικοῦ κελλίου Καλλιστράτου (κώδ. 62, ἔτ. 1524/25) καὶ ὁ γνωστὸς καλλιγράφος τῆς Μονῆς Ρουσάνου ἱερομόναχος Παρθένιος (κώδ. 59, ἔτ. 1565), ὁ ὁποῖος, φαίνεται, διατηροῦσε ἐκεῖ καὶ ὀργανωμένο βιβλιογραφικὸ ἐργαστήριο. Στὸ ΙΗ' αἰώνα ὁ γνωστὸς διδάσκαλος ἀπὸ τὰ Γιάννενα Λάμπρος Πάσχος (κώδ. 17, ἔτ. 1748) καὶ ὁ γνωστὸς γραφέας πολλῶν κωδίκων τῆς Μονῆς Βαρλαὰμ Ἀναστάσιος Σουγδουρῆς, Γιαννιώτης ἐπίσης (κώδ. 6, ἔτ. 1779 καὶ 52, ἔτ. 1789). Ὁ Λάμπρος Πάσχος ὑπογράφει καὶ ὡς κτήτωρ τῶν κωδίκων 17, 33 καὶ 38.

Ἀνάμεσα στοὺς κτήτορες κωδίκων ἰδιαίτερη μνεία πρέπει νὰ γίνει τοῦ ἐμπνευσμένου, δραστήριου καὶ λόγιου ἱεράρχη Σταγῶν Παϊσίου τοῦ Κλεινοβίτη (12 Μαΐου 1784-1808), μετέπειτα μητροπολίτη Σηλυβρίας (1816) καὶ ἀργότερα Φιλιππουπόλεως (1818-† 1821/22). Ἑπτὰ κώδικες ποὺ ἐξ ἀρχῆς ἀνῆκαν στὴν Ἁγία Τριάδα (10, 17, 23, 26, 30, 33 καὶ 40) φέρουν κτητορικά του σημειώματα. Τοῦ κώδ. 26 (Νικολάου Κούρσουλα, «Σύνοψις τῆς ἱερᾶς θεολογίας») εἶναι καὶ ὁ γραφέας, ἐνῶ οἱ κώδ. 17 καὶ 33 περιῆλθαν στὴν κατοχή του ἀπὸ τὸν Λάμπρο Πάσχο στὸν ὁποῖο ἀνῆκαν ἀρχικά.

Ὁ Παΐσιος Σταγῶν χαρακτηρίζεται ἐπιγραμματικὰ καὶ εὔστοχα ἀπὸ τὸν Ν. Βέη «πολὺ γραμματισμένος, πολὺ ἐνάρετος καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀληθινὸς κι' ἀκούραστος δουλευτής»[40]. Στενὸς

40. Ν. Ἀ. Βέη, «Ἔρευνες καὶ στοχασμοὶ γύρω στὴν "Ἑλληνικὴ Νομαρχία" καὶ τὸν συγ-

ὑπῆρξε ὁ δεσμὸς καὶ οἱ σχέσεις τοῦ Παϊσίου μὲ τὴ Μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος, στὴν ὁποία δώρισε καὶ τὴν πλούσια βιβλιοθήκη καὶ τὸ ἀρχεῖο του. Ἀπὸ τὴν προσωπική του βιβλιοθήκη προέρχονται οἱ κώδικες μὲ τὰ κτητορικά του σημειώματα. Τὰ ἔντυπα βιβλία του, δυστυχῶς, ἔχουν χαθεῖ. Ἀνάμεσά τους καὶ τὸ πολύτιμο ἀντίτυπο τῆς πολυσυζητημένης *Ἑλληνικῆς Νομαρχίας*, μὲ προσωπικές του παρατηρήσεις, σχόλια καὶ σημειώσεις, ποὺ εἶχε δεῖ καὶ θαυμάσει τὸ 1908 ὁ Ν. Βέης[41].

Ἀλλὰ καὶ τὸ πλούσιο ἀρχεῖο τῆς Ἁγίας Τριάδος, μὲ πολλὰ γράμματα τοῦ εὐπαίδευτου «θυηπόλου» Σταγῶν, χάθηκε ὅπως μᾶς πληροφορεῖ πάλι ὁ Ν. Βέης σὲ ἔκθεσή του γιὰ τὴν ἀποστολὴ τοῦ 1945: «Τὸ ἀρχεῖον τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐν ᾧ καὶ πολλὰ γράμματα τοῦ ἐκ Κλινοβοῦ (τῆς ἐπαρχίας Καλαμπάκας) καταγομένου Παϊσίου, ἐπισκόπου Σταγῶν ... κατεστράφη σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου κατὰ τὴν περίοδον τῆς Κατοχῆς»[42].

Μεταξὺ τῶν κωδικογράφων τῆς Ἁγίας Τριάδος πρέπει νὰ μνημονευθεῖ καὶ ὁ μ ο ν α χ ὸ ς Ε ὐ σ τ ρ ά τ ι ο ς, γραφέας πολυτελοῦς περγαμηνοῦ Εὐαγγελίου, τοῦ ΙΒ' αἰ., τὸ ὁποῖο κοσμοῦσαν καὶ καλλιτεχνικὰ ἔγχρωμα ἐπίτιτλα. Πρόκειται γιὰ τὸν κώδ. 41 τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῆς καταγραφῆς τοῦ 1909, ὁ ὁποῖος, δυστυχῶς, σήμερα δὲν ὑπάρχει[43]. Τὰ στοιχεῖα τῆς συνοπτικῆς περιγραφῆς του διέσωσε ὁ Ν. Βέης στὴν ἀναγραφή του τοῦ 1909[44].

Γιὰ τοὺς γραφεῖς γενικὰ τῶν κωδίκων τῆς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος λεπτομερέστερα πληροφοροῦν οἱ εἰδικοὶ Πίνακες ΙΙα καὶ ΙΙβ τοῦ Καταλόγου, ὅπου ἀναλυτικὴ χρονολογικὴ καὶ ἀλφαβητικὴ κατάταξη. Ἀλλὰ καὶ τὸ Γενικὸ Ἀλφαβητικὸ Εὑρετήριο (Πίν. V τοῦ Καταλόγου) παρέχει ὅλα τὰ προσωπογραφικὰ καὶ ἄλλα στοιχεῖα τοῦ περιεχομένου τῶν κωδίκων. Τὸ Εὑρετήριο αὐτὸ συνέταξαν οἱ συνάδελφοι ἐρευνητὲς Ἑ λ έ-

---

γραφέα της», *Ἀνωνύμου τοῦ Ἕλληνος Ἑλληνικὴ Νομαρχία ἤτοι λόγος περὶ ἐλευθερίας*, Κείμενο - Σχόλια - Εἰσαγωγὴ Γ. Βαλέτας, Ἀθήνα 1957, σ. 8* - 9*. Γιὰ τὸν Παΐσιο Σταγῶν γενικότερα βλ. Κ. Μ υ ρ τ ί λ ο υ Ἀ π ο σ τ ο λ ί δ η, «Ὁ ἀπὸ Σηλυβρίας Φιλιππουπόλεως Παΐσιος», *Θρακικὰ* 3 (1932) σ. 17 - 35· Ν. Ἀ. Β έ η, *ὅ.π.*, σ. 8* - 12*· Μ. Γ α ρ ί δ η ς, «Ὁ μητροπολίτης Παΐσιος καὶ ἡ βλάχικη ἐπιγραφὴ τοῦ Κλεινοβοῦ: ἀλφάβητο καὶ ἐθνικὸ πρόβλημα», *Τὰ Ἱστορικά*, τόμ. 2/τεῦχ. 3 (Μάιος 1985) σ. 183 - 203, ὅπου καὶ ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία.

41. Ν. Ἀ. Β έ η, *ὅ.π.*, σ. 8*, 11* - 12*.

42. Ν. Ἀ. Β έ η, «Τέσσαρες ἐκθέσεις...», *Θεσσαλικὰ Χρονικὰ* 7/8 (1959) σ. 35.

43. Ἤδη τὸ 1945 ὁ Ν. Βέης διεπίστωσε τὴν ἀπώλειά του· βλ. σχετικά, παραπάνω, σ. κβ'.

44. Βλ. παρακάτω, σ. 769-770 τοῦ Καταλόγου, ὅπου δημοσιεύεται ἡ περιγραφὴ τοῦ Ν. Βέη.

νη Ἀγγελομάτη - Τσουγκαράκη καὶ Δημήτριος Τσουγκαράκης.

Καὶ ὁ Κατάλογος αὐτός, ὅπως καὶ οἱ τρεῖς ποὺ προηγήθηκαν στὴν ἴδια σειρά, συνοδεύεται ἀπὸ πλούσιο λεύκωμα πανομοιοτύπων (13 ἔγχρωμοι πίνακες καὶ 214 ἀσπρόμαυροι), ὅπου δείγματα γραφῆς, τὰ κωδικογραφικὰ σημειώματα, ἐνθυμήσεις, καλλιτεχνικὰ ἐπίτιτλα, ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα κ.ἄ. τῶν πλείστων κωδίκων τῆς μονῆς. Μπορεῖ κανεὶς ἔτσι νὰ μελετήσει καὶ νὰ παρακολουθήσει τὸ εἶδος τῆς γραφῆς καὶ τὸ ὕφος τῶν διαφόρων κωδικογράφων, καθὼς καὶ ἄλλα ἐνδιαφέροντα παλαιογραφικὰ θέματα.

Ὡς πρὸς τὴν τυπογραφικὴ ἐμφάνιση, καὶ ὁ Κατάλογος αὐτὸς ἀκολουθεῖ βασικὰ τοὺς τρεῖς προηγούμενους τόμους τῆς σειρᾶς. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ ὡς πρὸς τὴ γλωσσικὴ μορφὴ (καθαρεύουσα), ἐκτὸς ἀπὸ τὰ Προλεγόμενα, γιὰ τὰ ὁποῖα χρησιμοποίησα τὴ δημοτική.

Στὰ αὐτούσια χωρία ποὺ παραθέτω ἀπὸ τὰ κείμενα (τίτλοι τῶν ἔργων ἢ τῶν ἐπὶ μέρους κεφαλαίων τους, ἀρχοτέλειες κ.ἄ.) κεφαλαιογραφῶ τὰ κύρια ὀνόματα γιὰ διευκόλυνση τοῦ ἀναγνώστη. Ἀντίθετα, δὲν τὰ κεφαλαιογραφῶ, ἐὰν εἶναι ἀκεφαλαιογράφητα, στὰ κάθε λογῆς σημειώματα (κωδικογραφικά, κτητορικά, ἐνθυμήσεις κ.ἄ.), γιὰ τὰ ὁποῖα, πρὸς διάκριση, ἔχουν χρησιμοποιηθεῖ πλάγια στοιχεῖα. Σὲ κάθε περίπτωση ὅμως διατηρῶ τὴ γραφὴ (ὀρθὴ ἢ λανθασμένη) τῶν κειμένων καὶ τῶν σημειωμάτων, γιὰ νὰ δίνεται ἔτσι ὅσο τὸ δυνατὸν ἀκριβέστερη εἰκόνα τῆς φυσιογνωμίας τοῦ κώδικα καὶ τοῦ γραφέα του. Διόρθωσα μόνο σιωπηρὰ τά, πολὺ λίγα ἄλλωστε, ὀρθογραφικὰ σφάλματα στοὺς συναξαριογραφικοὺς κώδικες 4 καὶ 14, στὴν ἀναλυτικὴ περιγραφὴ τῶν ὁποίων δημοσιεύονται ὅλοι οἱ στίχοι τῶν ἑορταζομένων ἁγίων καὶ οἱ ἀρχοτέλειες τῶν συναξαρίων τους. Διατηρῶ ἐπίσης καὶ τὴ στίξη τῶν κειμένων, ἡ ὁποία στὰ ὑμνογραφικὰ δὲν εἶναι γραμματικὴ καὶ νοηματική· εἶναι μουσική, ἀντιστοιχεῖ συνήθως στὸ μέλος, γιὰ νὰ διευκολύνεται ὁ ψάλτης. Δηλώνω, τέλος, τὶς ἐπιτμήσεις καὶ συντομογραφίες, ἀναπτύσσοντάς τες μέσα σὲ παρενθέσεις.

Ἐπειδὴ ὁ τόμος ἔλαβε μεγάλη ἔκταση, γιὰ χρηστικοὺς μόνο καὶ πρακτικοὺς λόγους ὁ Κατάλογος χωρίστηκε σὲ δύο Μέρη, Πρῶτο καὶ

Δεύτερο, μὲ συνεχὴ σελιδαρίθμηση. Ἡ ἐκτύπωση τοῦ τόμου ἄρχισε τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1993 καὶ ἀποπερατώθηκε τὸν Δεκέμβριο τοῦ ἰδίου ἔτους.

* * *

Κατακλείοντας τὰ Προλεγόμενα τοῦ Δ' τόμου τοῦ περιγραφικοῦ Καταλόγου τῶν χειρογράφων τῶν μονῶν τῶν Μετεώρων, αἰσθάνομαι ἰδιαίτερη συγκίνηση ἀλλὰ καὶ ἱκανοποίηση, διότι, μετὰ ἀπὸ 85 χρόνια, ὁλοκληρώνεται τὸ ἔργο ποὺ μὲ νεανικὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ θέρμη καρδιᾶς εἶχε ξεκινήσει ὁ πρωτοπόρος τῶν μετεωρικῶν ἐρευνῶν Νίκος Βέης, στὴ μνήμη τοῦ ὁποίου ὑποκλινόμαστε μὲ σεβασμὸ καὶ ἀγάπη.

Εἰλικρινεῖς καὶ εὐγνώμονες εὐχαριστίες ἀπευθύνονται στοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Τρίκκης καὶ Σταγῶν Κύριο Ἀλέξιο [Μιχαλόπουλο], καὶ Σταγῶν καὶ Μετεώρων Κύριο Σεραφεὶμ [Στεφάνου], τοὺς σεμνοὺς καὶ δραστήριους ἱεράρχες, ποὺ μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον καὶ μὲ ὑψηλὸ αἴσθημα εὐθύνης παρακολούθησαν ἀπὸ κοντὰ τὶς ἐρευνητικές μου ἐργασίες στὰ Μετέωρα καὶ μοῦ συμπαραστάθηκαν πάντοτε μὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ καλοσύνη.

Θὰ ἀποτελοῦσε κοινοτοπία ἡ ἔκφραση τῶν θερμῶν εὐχαριστιῶν καὶ τῆς βαθειᾶς μου εὐγνωμοσύνης στοὺς πανοσιολογιωτάτους Καθηγουμένους, Ἀρχιμανδρίτες κκ. Ἀθανάσιο Ἀναστασίου, τῆς Μονῆς τοῦ Μεγάλου Μετεώρου, Ἰσίδωρο Τσιατᾶ, τῆς Μονῆς Βαρλαάμ, Χρυσόστομο Τέτσιο, τῆς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος, στὴν ὁσιολογιωτάτη Καθηγουμένη τῆς Μονῆς Ἁγίου Στεφάνου Μοναχὴ Ἀγάθη Ἀντωνίου, στὴν ὁσιολογιωτάτη Ἁγιοστεφανίτισσα Μοναχὴ Θεοτέκνη Μητσικώστα, στὴν ὁσιολογιωτάτη Καθηγουμένη τῆς Μονῆς Ρουσάνου Μοναχὴ Φιλοθέη Κοσβύρα, καὶ σὲ ὅλες τὶς μοναστικὲς Ἀδελφότητες τῶν Μετεώρων γιὰ τὴν οὐσιαστικὴ βοήθεια ποὺ μοῦ ἔχει προσφέρει ἡ περισσὴ ἀγάπη καὶ ἡ εὐγένειά τους, ἡ φιλόξενη διάθεση καὶ ἡ προθυμία τους γιὰ διευκόλυνση τῆς ἐργασίας μου.

Μὲ συγκίνηση καὶ εὐλάβεια στρέφω τὴ σκέψη μου στὴ μνήμη τῆς μακαριστῆς Καθηγουμένης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου Χριστονύμφης Ζάννη († 20-12-1988) καὶ τῆς Ἁγιοστεφανίτισσας Μοναχῆς Ἀλεξίας Μαμελετζῆ († 27 - 1 - 1993) γιὰ τὴν ἀνυπόκριτη ἀγάπη, τὴν ὁλόθερμη συμπαράσταση καὶ τὴ συνδρομή τους στὸ ἔργο μου κατὰ τὶς

μακρόχρονες ἔρευνές μου καὶ μελέτες στὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου (ὅπου καὶ τὰ χειρόγραφα τῆς Ἁγίας Τριάδος).

Εὐλαβικὰ ἐπίσης καὶ μὲ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης ἀνατρέχει ὁ νοῦς μου στὴ μνήμη τοῦ προκατόχου μου Διευθυντῆ τοῦ Κέντρου μας, φίλου καὶ συνεργάτη, Λεάνδρου Βρανούση († 20-4-1993), ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ὁ πρῶτος ποὺ ὁδήγησε τὰ βήματά μου (Ἰούλ. 1966) στοὺς ἱεροὺς μετεωρίτικους βράχους.

Πρέπει ὅμως νὰ τονισθεῖ ἐδῶ ὅτι ἡ ἀπρόσκοπτη προώθηση καὶ ἀποπεράτωση τοῦ ἔργου αὐτοῦ πολλὰ ὀφείλει στὴν ἀμέριστη συμπαράσταση τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κέντρου, ἰδιαίτερα στὸν σεβαστό της Πρόεδρο, Ἀκαδημαϊκὸ κ. Μανόλη Χατζηδάκη καὶ στὸν Ἐπόπτη, Καθηγητὴ - Ἀκαδημαϊκὸ κ. Μανοῦσο Ἰ. Μανούσακα, χάρη στὴν ἔμπνευση μάλιστα καὶ εἰσήγηση τοῦ ὁποίου, ὑπὸ τὴν τότε ἰδιότητά του ὡς Διευθυντῆ τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἀρχείου, πραγματοποιήθηκε ἡ παράδοση στὸ Κέντρον μας τῶν καταλοίπων τοῦ Ν. Βέη, μὲ συνέπεια τὴν μετέπειτα ἐνασχόλησή μας μὲ τὴν ἐπιστημονικὴ ἀξιοποίηση καὶ παρουσίαση τοῦ ποικίλου ὑλικοῦ τῶν μετεωρικῶν μονῶν.

Χρέος μου ἐπίσης θεωρῶ νὰ ἀναφερθῶ μὲ εὐγνωμοσύνη στοὺς παλαιότερους Προέδρους καὶ Ἐπόπτες τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κέντρου μας, τοὺς ἀείμνηστους Ἀκαδημαϊκοὺς Ἀναστάσιο Κ. Ὀρλάνδο († 6-10-1979) καὶ Διονύσιο Ἀ. Ζακυθηνὸ († 18-1-1993), σεβαστοὺς καὶ ἀγαπημένους μου διδασκάλους, στὴ μνήμη τῶν ὁποίων ἀφιερώνεται εὐλαβικὰ ὁ τόμος αὐτός.

Ὀφείλω τέλος νὰ εὐχαριστήσω θερμὰ τοὺς τυπογράφους κυρίους Εὐάγγελο Μπουλοῦκο καὶ Ἀντώνιο Λογοθέτη, καθὼς καὶ τὸ λοιπὸ προσωπικὸ τοῦ τυπογραφείου τους, ποὺ μὲ τὴν καλή τους πάντοτε διάθεση συνεργασίας, τὴν τεχνική τους ἐμπειρία καὶ τὶς ἄρτιες μηχανικὲς ἐγκαταστάσεις συνετέλεσαν οὐσιαστικὰ στὴν ἄψογη καὶ καλλιτεχνικὴ ἐκτύπωση τοῦ τόμου.

Δόξα τῷ ἁγίῳ Θεῷ τῷ διδόντι ἀρχὴν καὶ τέλος.
Ὥσπερ ξένοι χαίρουσιν ἰδεῖν πατρίδα
καὶ οἱ θαλαττεύοντες εὑρεῖν λιμένα,
οὕτω καὶ οἱ γράφοντες βιβλίου τέλος.
Οἱ δὲ μετερχόμενοι ταύτῃ τῇ βίβλῳ

εὔχεσθε κἀμοῦ τοῦ γεγραφότος πάντες,
Δημητρίου Σοφιανοῦ τοῦ ἐκ τῆς Τήνου.
Τῷ συντελεστῇ τῶν καλῶν Θεῷ χάρις,
ὕμνος, αἶνος ἄπαυστος πρέπει καὶ δόξα.

Δημήτριος Ζ. Σοφιανὸς

Διευθυντὴς τοῦ Κέντρου Ἐρεύνης
τοῦ Μεσαιωνικοῦ καὶ Νέου Ἑλληνισμοῦ
τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Ἀθῆναι, ἔτους σωτηρίου ͵αοῦϡϟγου [= 1993], μηνὸς Ὀκτωβρίου γη, ἰνδικτιῶνος βας, μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀδαμαντίου Ἀδαμ., «Ἐργασίαι ἐν Μετεώροις — Ἔκθεσις ἱστορικῆς καὶ τεχνικῆς ἐρεύνης», *Πρακτικὰ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας* τοῦ ἔτους 1909, Ἐν Ἀθήναις 1910, σ. 211 - 273.

Baur Chr., *Initia Patrum Graecorum*, [Studi e Testi 180 - 181], τόμ. I - II, Città del Vaticano 1955.

Beck H. - G., *Geschichte der byzantinischen Volksliteratur*, München 1971.

Beck H. - G., *Kirche und theologische Literatur im byzantinischen Reich*², München 1977.

Βέης Ν. Ἀ., *Ἔκθεσις παλαιογραφικῶν καὶ τεχνικῶν ἐρευνῶν ἐν ταῖς μοναῖς τῶν Μετεώρων κατὰ τὰ ἔτη 1908 καὶ 1909*, [Βυζαντιολογικὴ Ἑταιρεία ἐν Ἀθήναις], Ἀθήνησι 1910.

Βέης Ν. Ἀ., «Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν μονῶν τῶν Μετεώρων», *Βυζαντὶς* 1 (1909) σ. 191 - 332, 515, 684.

Βέης Ν. Ἀ., «Τέσσαρες ἐκθέσεις περὶ τῶν εἰς τὰ Μετέωρα καὶ τὴν λοιπὴν Θεσσαλίαν ἀποστολῶν μου», *Θεσσαλικὰ Χρονικὰ* 7 - 8 (1959) σ. 18 - 39.

Βέης Ν. Ἀ. (ἐκ τῶν καταλοίπων), *Τὰ χειρόγραφα τῶν Μετεώρων — Κατάλογος περιγραφικὸς τῶν χειρογράφων κωδίκων τῶν ἀποκειμένων εἰς τὰς μονὰς τῶν Μετεώρων*, τόμ. Α′ [Τὰ χειρόγραφα τῆς Μονῆς Μεταμορφώσεως — Ἐπιμέλεια, προλεγόμενα, προσθῆκαι Λ. Βρανούση], Ἀκαδημία Ἀθηνῶν — Κέντρον Ἐρεύνης τοῦ Μεσαιωνικοῦ καὶ Νέου Ἑλληνισμοῦ, Ἀθῆναι 1967.

Βέης Ν. Ἀ. (ἐκ τῶν καταλοίπων), *Τὰ χειρόγραφα τῶν Μετεώρων — Κατάλογος περιγραφικὸς τῶν χειρογράφων κωδίκων τῶν ἀποκειμένων εἰς τὰς μονὰς τῶν Μετεώρων*, τόμ. Β′, *Τὰ χειρόγραφα τῆς Μονῆς Βαρλαὰμ* [Ἐπιμέλεια, προλεγόμενα, προσθῆκαι Δ. Ζ. Σοφιανοῦ], Ἀκαδημία Ἀθηνῶν - Κέντρον Ἐρεύνης τοῦ Μεσαιωνικοῦ καὶ Νέου Ἑλληνισμοῦ, Ἀθῆναι 1984.

Briquet C. M., *Les filigranes — Dictionnaire historique des marques du papier dès leur apparition vers 1282 jusqu'en 1600*, τόμ. I - IV, Leipzig 1923² [= φωτοανατύπωσις, New York 1966].

Χαριτάκης Γ., «Ἁγιογραφικοὶ κώδικες τῶν Μετεώρων», *Νέος Ἑλληνομνήμων* 21 (1927) σ. 305 - 307, 318 - 322.

Delehaye H., *Propylaeum ad Acta Sanctorum Novembris - Synaxarium Ecclesiae Constantinopolitanae*, Bruxellis 1902.

Δουκάκης Κ. Χ., *Μέγας Συναξαριστής*, τόμ. 1 - 12 («*Ἴασπις*» = Ἰαν., *Σάπφειρος* = Φεβρ., *Χαλκηδὼν* = Μάρτιος, *Σμάραγδος* = Ἀπρίλ., *Σαρδόνυξ* = Μάιος, *Σάρδιος* = Ἰούν., *Χρυσόλιθος* = Ἰούλ., *Βήρυλλος* = Αὔγ., *Τοπάζιον* = Σεπτ., *Χρυσόπρασος* = Ὀκτ., *Ὑάκινθος* = Νοέμ., *Ἀμέθυστος* = Δεκ.), Ἐν Ἀθήναις 1889 - 1896.

Ehrhard A., *Überlieferung und Bestand der hagiographischen und homiletischen Literatur der griechischen Kirche von den Anfängen bis zum Ende des 16. Jahrhunderts*, 1 - 3, Leipzig 1937 - 1952.

Εὐχολόγιον τὸ μέγα, Ἐν Ρώμῃ 1873.

Εὐστρατιάδης Σωφρόνιος, Μητροπ. πρ. Λεοντοπόλεως, *Θεοτοκάριον* (Μνημεῖα Ἁγιολογικά), Ἁγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη 7 - 8, Chennevières - sur - Marne 1931.

Εὐστρατιάδης Σωφρόνιος, Μητροπ. πρ. Λεοντοπόλεως, [ἐκ τῶν καταλοίπων] *Ἁγιολόγιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας*, Ἀθῆναι [1961].

Follieri Henrica, *Initia Hymnorum Ecclesiae Graecae*, [Studi e Testi 211 - 215 bis], Città del Vaticano 1960 - 1966.

Gamillscheg E. - Harlfinger D., *Repertorium der griechischen Kopisten 800 - 1600*, 1 Teil: *Handschriften aus Bibliotheken Grossbritanniens*, A-C [Österreichische Akademie der Wissenschaften, Veröffentlichungen der Kommission für Byzantinistik, Band III], Wien 1981

— *Repertorium*... 2 Teil: *Handschriften aus Bibliotheken Frankreichs und Nächträge zu den Bibliotheken Grossbritanniens*, A-C, Wien 1989.

Geerard Maur., *Clavis Patrum Graecorum*, [Corpus Christianorum], Brepols — Turnhout, τόμ. I 1983, τόμ. II 1974, τόμ. III 1979, τόμ. IV 1980, τόμ. V 1987.

Halkin Fr., *Bibliotheca Hagiographica Graeca*, [Subsidia Hagiographica, n° 8a], τόμ. I - III, Bruxelles 1957[3].

Halkin Fr., *Auctarium Bibliothecae Hagiographicae Graecae*, [Subsidia Hagiographica, n° 47], Bruxelles 1969.

Halkin Fr., *Novum Auctarium Bibliothecae Hagiographicae Graecae*, [Subsidia Hagiographica, n° 65], Bruxelles 1984.

Harlfinger Dieter und Johanna, *Wasserzeichen aus griechischen Handschriften*, I - II, Berlin 1974, 1980.

Heawood Ed., *Watermarks mainly of the 17th and 18th centuries* [Monumenta Chartae Papyraceae Historiam Illustrantia], Hilversum (Holland) 1950 (ἀνατυπ. 1957, 1969 καὶ 1981).

Hunger H., *Die hochsprachliche profane Literatur der Byzantiner*, 1 - 2, München 1978.

Krumbacher K., *Geschichte der byzantinischen Literatur*, München 1897² [= ἑλλην. μετάφρ. ὑπὸ Γ. Σωτηριάδου, *Ἱστορία Βυζαντηνῆς λογοτεχνίας*, τόμ. 1 - 3, Ἐν Ἀθήναις 1897 - 1900]

Μηναῖα τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ, I - VI, Ἐν Ρώμῃ 1888 - 1901.

Migne J. - P. *Patrologiae cursus completus, Series Graeca*, 1 - 161, Parisiis 1857 - 1866.

Mošin V., *Anchor Watermarks* [Monumenta Chartae Papyraceae Historiam Illustrantia XIII], Amsterdam 1973.

Mošin V. - Traljić S., *Filigranes des XIIIe et XIVe siècles*, Zagreb 1957, τόμ. I - II.

Νικόδημος Ἁγιορείτης, *Νέον Ἐκλόγιον, περιέχον βίους ἀξιολόγους διαφόρων ἁγίων καὶ ἄλλα τινὰ ψυχωφελῆ διηγήματα* (α' ἔκδ. Βενετία 1803, β' Κων/πολις 1863), γ' ἔκδ. [Ἐκδοτ. Οἶκος «Ἀστήρ»] Ἀθῆναι 1974.

Νικόδημος Ἁγιορείτης, *Συναξαριστὴς τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, πάλαι μὲν ἑλληνιστὶ συγγραφεὶς ὑπὸ Μαυρικίου, διακόνου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας...*, τόμ. Α'-Β', Ἀθήνησι 1868.

Παρακλητικὴ ἤτοι Ὀκτώηχος ἡ μεγάλη, Ἐν Ρώμῃ 1885.

Πεντηκοστάριον, Ἐν Ρώμῃ 1883.

Petit L., *Bibliographie des acolouthies grecques*, [Subsidia Hagiographica 16], Bruxelles 1926.

Piccard G., *Die Kronen - Wasserzeichen*, I, Stuttgart 1961.

Piccard G., *Ochsenkopf - Wasserzeichen*, II 1 - 3, Stuttgart 1966.

Piccard G., *Die Turm - Wasserzeichen*, III, Stuttgart 1970.

Piccard G., *Wasserzeichen - Buchstabe P.*, IV 1 - 3, Stuttgart 1977.

Piccard G., *Wasserzeichen - Waage*, V, Stuttgart 1978.

Piccard G., *Wasserzeichen - Anker*, VI, Stuttgart 1978.

Piccard G., *Wasserzeichen - Horn*, VII, Stuttgart 1979.

Piccard G., *Wasserzeichen - Schlüssel*, VIII, Stuttgart 1979.

Ράλλης Γ. Α. — Ποτλῆς Μ., *Σύνταγμα τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων τῶν τε ἁγίων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων καὶ τῶν ἱερῶν οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων καὶ τῶν κατὰ μέρος ἁγίων Πατέρων*, τόμ. Α' - ΣΤ', Ἀθήνησι 1852 - 1859.

Σοφιανὸς Δ. Ζ., *Τὰ χειρόγραφα τῶν Μετεώρων — Κατάλογος περιγραφικὸς τῶν χειρογράφων κωδίκων τῶν ἀποκειμένων εἰς τὰς μονὰς τῶν Μετεώρων*,

τόμ. Γ', *Τὰ χειρόγραφα τῆς Μονῆς Ἁγίου Στεφάνου*, Ἀκαδημία Ἀθηνῶν — Κέντρον Ἐρεύνης τοῦ Μεσαιωνικοῦ καὶ Νέου Ἑλληνισμοῦ, Ἀθῆναι 1986.

Σοφιανὸς Δ. Ζ., «Τὰ χειρόγραφα τῶν Μετεώρων: Ἱστορικὴ ἐπισκόπηση — Γενικὴ θεώρηση», *Τρικαλινὰ* 8 (1988) [Πρακτικὰ Α' Συμποσίου Τρικαλινῶν Σπουδῶν, 6 - 8 Νοεμ. 1987], σ. 35 - 87.

Σοφιανὸς Δ. Ζ., «Δύο μετεωρικὰ χειρόγραφα πελοποννησιακῆς προελεύσεως», *Λακωνικαὶ Σπουδαὶ* 10 (1990) [Θησαύρισμα - Ἀριστεῖον Πνευματικὸν εἰς τὸν Δικαῖον Β. Βαγιακάκον], σ. 89 - 110.

Σοφιανὸς Δ. Ζ., *Μετέωρα — Ὁδοιπορικό*, Ἔκδ. Ἱ. Μονῆς Μεγάλου Μετεώρου (Μεταμορφώσεως), Μετέωρα 1990.

Τριῴδιον κατανυκτικόν, Ἐν Ρώμῃ 1879.

Vogel M. — Gardthausen V., *Die griechischen Schreiber des Mittelalters und der Renaissance*, Leipzig 1909.

Ὡρολόγιον τὸ μέγα, Ἐν Ρώμῃ 1876.

Δ΄

ΜΟΝΗ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΜΟΝΗ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

1

Χάρτης Διαστ. 0,300 × 0,220 Αἰὼν XIV (ἔτ. 1370) Φύλλα 168

Αὐτοκράτορος Ἰωάννου ς΄ τοῦ Κανταχουζηνοῦ λόγος ἀντιρρητικὸς κατὰ Προχόρου Κυδώνη καὶ ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν Λατῖνον ἀρχιερέα Παῦλον (μητροπολίτην Θηβῶν καὶ τιτουλάριον πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως)[1].

Ὁ κῶδιξ ἀκέφαλος (λείπουν 33 ἐν συνόλῳ φύλλα). Τὰ ἐκπεσόντα φύλλα τοῦ κώδικος περιελάμβανον ἀσφαλῶς τὸ 6ον βιβλίον ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Προχόρου Κυδώνη «Περὶ Οὐσίας καὶ Ἐνεργείας» τοῦ Θεοῦ, ἐπιγραφόμενον «Ὅτι τὸ ἐν τῷ Θαβωρίῳ φῶς κτιστόν», ὡς καὶ τὸ ἐλλεῖπον τμῆμα τοῦ ἀντιρρητικοῦ λόγου τοῦ Ἰωάννου Κανταχουζηνοῦ κατὰ τοῦ ἔργου αὐτοῦ τοῦ Προχόρου Κυδώνη[2].

1 (φφ. 1α - 109α) Ἰωάννου ς΄ Κανταχουζηνοῦ λόγος ἀντιρρητικὸς κατὰ τοῦ ἱερομονάχου Προχόρου Κυδώνη:

α΄ (φφ. 1α - 61α) Ἀντιρρητικὸς λόγος κατὰ τοῦ ἔργου τοῦ Προχόρου Κυδώνη «Ὅτι τὸ ἐν τῷ Θαβωρίῳ φῶς κτιστόν». Ἀκέφαλος.

Ἀρχ.(φ. 1α) : γιεῖται σοφία· καὶ ταύτῃ διὰ τοῦτο προστέστηκ(εν) [sic] οὐδέν τι πλέον εἰς ὠφέλειαν ἕξει· διαφέρει γὰρ κατ' οὐδὲν ὡς εἰρήκαμεν ὄφεων ζώντων· τί γὰρ αὐτῷ συμβαλεῖται μετὰ τὴν ἀποβίωσιν καὶ τὴν ἐνθένδεν ἀποδημίαν, τὸ ἐξ ἀστρονομίας τε καὶ γεωμετρίας καὶ τῶν λοιπῶν ἀριστοτελικῶν μαθημάτων [. . .]
(φ. 2α) : [. . .] τὸ γὰρ ἐν τῇ θείᾳ Μεταμορφώσει ἐν τῷ τοῦ Κ(υρίο)υ προσώπῳ λάμψαν φῶς, καὶ ἀπρόσιτον ἀγγέλοις καὶ ἀν(θρώπ)οις καὶ κατὰ πάσης φύσεως ἔχον τὰ νικητήρια [. . .]
(φ 5α-β) : [. . .] οὐκ οἶσθα ὡς πρῶτος (καὶ) κορυφαῖος καὶ πάντων ὑμῶν ἔξαρχος Βαρλαὰμ προστάτης τῆς ἀθέου ταύτ(ης) αἱρέσεως χρηματίσας διαπυρότατος, συνοδικῶς ἀπη-

---

1. Βλ. E. Voordeckers - Fr. Tinnefeld, *Ioannis Cantacuzeni Refutationes duae Prochori Cydonii et Disputatio cum Paulo patriarcha Latino epistulis septem tradita,* Leuven 1987 (κριτικὴ ἔκδοσις τῶν κειμένων αὐτῶν).

2. Βλ. τοὺς ὑπ' ἀριθ. 673 καὶ 674 Vat. Gr. κώδικας, τῆς αὐτῆς ἐποχῆς, ὅπου περιέχονται τὰ αὐτὰ κείμενα (*Codices Vaticani Graeci*, τόμ. 3, ὑπὸ R. Devreesse, Βατικανὸν 1950, σ. 126 - 128, ὅπου καὶ ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία). Τὰ αὐτὰ κείμενα ὡσαύτως καὶ εἰς τὸν κώδικα 1241 (ἔτ. 1369) τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων (βλ. Σπ. Λάμπρου, «Λακεδαιμόνιοι βιβλιογράφοι καὶ κτήτορες κωδίκων κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας καὶ ἐπὶ τουρκοκρατίας», *Νέος Ἑλληνομνήμων* 4, 1907, σ. 170). Καὶ οἱ τρεῖς ὡς ἄνω κώδικες (βατικανοὶ καὶ παρισινὸς) ἔχουν γραφῇ ὑπὸ τοῦ Μανουὴλ Τζυκανδύλη, ὡς καὶ ὁ ἐν λόγῳ μετεωρικός.

λέγχθη· καὶ πάσαις ψήφοις τὴν ἧτταν ἠνέγκατο, καὶ τόμος ἐξετέθη συνοδικός τε || καὶ π(ατ)ριαρχικός, κηρύττων τὴν ἐκείνου κακοδοξίαν· ὁ δὲ μετ' αὐτὸν τὰ ἐκείνου ἀναλαβὼν 'Ακίνδυνος, οὐ καὶ αὐτὸς ταὐτὰ δὴ ταῦτα τῷ Βαρλαὰμ πέπονθε, συναπελεγχθέντος αὐτοῖς καὶ τοῦ πατριάρχου Καλέκα; τὸν δέ γε φιλόσοφον Γρηγορᾶν, ἔτι τε τὸν 'Εφέσου· τὸν Γάνου [. . .] τὴν ὁμοίαν καὶ αὐτοὶ τοῖς προλαβοῦσιν ἧτταν ὑπέστησαν; καὶ τρίτος αὖθις τόμος ἐκτέθειται, ὑπογραψάντων ἐν τούτῳ ἐμοῦ τε καὶ τοῦ βασιλέως 'Ιωάννου τοῦ Παλαιολόγου τοῦ υἱοῦ μου· εἰ μὲν οὖν οὐκ ἀξιόχρεως ἐκεῖνος ἡγῇ, καὶ βραδεῖς [sic] μὲν νοῆσαι, εἰπεῖν δ' ἀσθενεῖς [sic], ταῦθ' ἃ σὺ προφέρεις νυνί, οὐδ' οὕτω καλῶς σε διατείνεσθ(αι) φαίημεν ἄν· [. . .]
(φ. 38β) : "Ετι διϊσχυρίζῃ κτιστὸν εἶναι τὸ ἐν τῷ Θαβωρίῳ φ(ῶς), τοῖς τε προγραφεῖσι συλλογισμοῖς [. . .]
(φ. 52α) : "Ετι φῂς τὸ φῶς ἐκεῖνο εἶναι κτιστόν· καὶ βελτίωσιν ἀνάλογον τοῦ σώματος· διὰ τῆς ψυχῆς ἐγγινομένην ἀναλογοῦσαν τῷ φωτὶ αὐτ(οῖς). "Ω πῶς ὅταν ἐκκυλισθῇ ὁ λόγος τῆς ἀληθείας πόσα τίκτει ἄτοπα [. . .]
Τελ. (φφ. 60β - 61α) : [. . .] καὶ αὐτὴ μ(έν), τῶν οἰκείων αὐχημάτων τῇ σαρκὶ μεταδίδωσι, μένουσα αὐτὴ ἀπαθής· καὶ τῶν τῆς σαρκὸς παθῶν ἀμέτοχος. Εἰ γὰρ ὁ ἥλιος ἡμῖν τῶν οἰκείων || ἐνεργειῶν μεταδιδοὺς μένει τῶν ἡμετέρων ἀμέτοχος, πόσῳ μᾶλλον ὁ τοῦ ἡλίου ποιητ(ής) τε καὶ κ(ύριο)ς.

'Ο 'Ιωάννης Καντακουζηνὸς εἰς τὸ ὡς ἄνω κείμενον, πρὸς στήριξιν καὶ τεκμηρίωσιν τῶν προβαλλομένων ἀπόψεών του, παραθέτει ἀποσπάσματα σχετικὰ ἐκ τῶν ἔργων Πατέρων τῆς 'Εκκλησίας ('Ιουστίνου, φ. 11α· 'Ιωάννου Χρυσοστόμου, Μεγ. 'Αθανασίου, 'Ανδρέου Κρήτης, 'Ιωάννου Δαμασκηνοῦ κ.ἄ., κυρίως φφ. 57α - 61α).

β' (φφ. 61β - 109α) «Τοῦ αὐτοῦ ἱερομονάχου Προχόρου· προάγοντος ῥητὰ θεολόγων ἁγίων· ὡς δῆθεν φάσκοντα ὅτι τὸ αὐτό ἐστιν οὐσία καὶ ἐνέργεια τοῦ Θ(εο)ῦ, ἀντιλέγων βασιλεὺς ὁ Καντακουζηνός, δείκνυσιν ὅτι οἱ μ(ὲν) ἅγιοι, ὀρθῶς καὶ ἀληθῶς θεολογοῦσιν· ὁ δέ, (καὶ) οἱ μετ' αὐτοῦ διδάσκαλοι, βλασφήμ(ως) τὰ τῶν θεολόγων ῥητὰ ἐξελάβοντο»:—

Τὸ κείμενον διαλεκτικῶς, μεταξὺ «βασιλέως» καὶ Προχόρου. Τὸ μέγιστον τμῆμα τοῦ διαλόγου ἀνήκει εἰς τὸν 'Ιωάννην Καντακουζηνόν. Παρεμβάλλονται καὶ ἐνταῦθα, πρὸς στήριξιν καὶ βεβαίωσιν τῶν προβαλλομένων ἀπόψεων τοῦ «βασιλέως», σχετικὰ ἀποσπάσματα ἐξ ἔργων Πατέρων τῆς 'Εκκλησίας (Μεγ. Βασιλείου, ἁγίου 'Αναστασίου, 'Ιωάννου Χρυσοστόμου, Γρηγορίου Θεολόγου, 'Ιωάννου Δαμασκηνοῦ, ἁγίου Διονυσίου, ἁγίου Μαξίμου, Κυρίλλου 'Αλεξανδρείας, Γρηγορίου Νύσσης, 'Ιουστίνου τοῦ φιλοσόφου καὶ μάρτυρος, ἁγίου 'Ιεροθέου κ.ἄ.), ὡς καὶ ἀποσπάσματα ἐκ τῶν πρακτικῶν συνόδων. Προηγοῦνται (φφ. 61β - 64α) δεκατέσσαρες «ἀποδείξεις» τοῦ Προχόρου.

"Αρχ. (φ. 61β) : "Οτι ἡ γέννησις, ἐνέργεια οὖσα, ἔστιν αὐθυπόστατος, φησὶν ὁ Αὐγουστῖνος· ὁ δὲ υἱὸς νόησις ἐστὶ τοῦ π(ατ)ρ(ό)ς· ἐκ γεννήσεως γεννηθείς, ἥτις ἐστὶν ὁ π(ατ)ήρ· [. . .]
Τελ. (φ. 64α) : [. . .] ἀλλὰ ἄλλ(ως) γεννᾷ, καὶ ἄλλ(ως) κτίζει.

'Ακολουθεῖ κείμενον τοῦ «βασιλέως» [='Ιωάννου Καντακουζηνοῦ].

"Αρχ. (φ. 64β) : "Ολως μὲν οὐκ ἔδει ὦ οὗτος ἀπολογήσασθαί με πρὸς τὰ λεγόμενα παρὰ σοῦ [. . .]

᾿Ακολουθεῖ καὶ συνεχίζεται ἡ διαλογικὴ συζήτησις μεταξὺ Προχόρου καὶ τοῦ «βασιλέως», μὲ παράθεσιν ἀποσπασμάτων ἐκ σχετικῶν κειμένων τῶν Πατέρων τῆς ᾿Εκκλησίας.
(φ. 108α) «Τοῦ βασιλέως».

῎Αρχ.: Περὶ γοῦν τούτου φημί, ὃ καὶ πρώην ἔφθην εἰπὼν ἐν τῷ δευτέρῳ κεφαλαίῳ, ὅτι ὁ ταῦτα λέγων, ἀν(θρώπ)ῳ ἐοικέναι μοι δοκεῖ ἐμπεσόντι ἐν πελάγει καὶ ἀπορουμένῳ πανταχόθεν [. . .]
Τελ. (φ. 109α) : [. . .] ἀφίημι δή σε σκοπ(εῖν) ὁπόσον τὸ ἄτοπον ἐπὶ Θ(εο)ῦ τοιαῦτα διανοεῖσθαι· σὺ δ' ὦ φίλε, εἰ μὲν πεισθείης τοῖς λεγομένοις, δόξα τῷ ἁγίῳ Θ(ε)ῷ τῷ παντὸς ἀγαθοῦ χορηγῷ· εἰ δ' οὖν [γρ. οὐ], (καὶ) οὕτω δόξα αὐτῷ· ὃς (καὶ) δώῃ πᾶσιν ἡμῖν σ(ωτη)ρί(αν) τρόποις οἷς οἶδε μόνος αὐτός +

2 (φφ. 112α - 168β) ᾿Ιωάννου ς' τοῦ Καντακουζηνοῦ ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν Λατῖνον ἀρχιερέα Παῦλον:
«᾿Ιωάννης ἐν Χ(ριστ)ῷ τῷ Θ(ε)ῷ πιστὸς βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ ῾Ρωμαίων ὁ Καντακουζηνός, ὁ διὰ τοῦ θείου καὶ μοναχικοῦ σχήματος μετονομασθεὶς ᾿Ιωάσαφ μοναχός, τῷ τιμιωτάτῳ καὶ αἰδεσιμωτάτῳ ἀρχιερεῖ καὶ πατρὶ τῆς βασιλείας μου κυρῷ Παύλῳ, χαίρειν».

Κείμενον δογματικὸν καὶ ἀντιρρητικόν, εἰς διαλογικὴν μορφήν, ὑπὸ τύπον ἀνταλλασσομένων ἐπιστολῶν μεταξὺ τοῦ αὐτοκράτορος ᾿Ιωάννου τοῦ Καντακουζηνοῦ καὶ τοῦ ἀρχιερέως Παύλου. Τὸ μέγιστον τμῆμα τοῦ κειμένου καταλαμβάνουν αἱ «ἐπιστολαὶ» τοῦ ᾿Ιω. Καντακουζηνοῦ πρὸς τὸν ἀρχιερέα Παῦλον. Πρὸς βεβαίωσιν καὶ τεκμηρίωσιν τῶν προβαλλομένων ἀπόψεων καὶ δογμάτων, παρεμβάλλονται καὶ ἐνταῦθα σχετικὰ ἀποσπάσματα ἐξ ἔργων Πατέρων τῆς ᾿Εκκλησίας (ἁγίου ᾿Αναστασίου ᾿Αντιοχείας, Γρηγορίου Νύσσης, Μεγ. Βασιλείου, ἁγίου Διονυσίου, ἁγίου Μαξίμου, Μεγ. ᾿Αθανασίου, ᾿Ιουστίνου τοῦ φιλοσόφου καὶ μάρτυρος, Κυρίλλου ᾿Αλεξανδρείας, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ᾿Ιωάννου Χρυσοστόμου, ᾿Ανδρέου Κρήτης, ᾿Ιωάννου Δαμασκηνοῦ, ᾿Εφραὶμ τοῦ Σύρου), ὡς καὶ ἀποσπάσματα ἐκ τῶν πρακτικῶν διαφόρων συνόδων.

῎Αρχ. (φ. 112α) : Εἰρήνης οὐδὲν χρησιμώτερον, οὐδὲ ἀναγκαιότερον ἐν τῷ βίῳ· ὥσπερ πάλιν πολέμου καὶ διαστάσεως αἴσχιον καὶ βλαβερώτερον οὐδέν· καὶ τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ περ ἂν ὑπὲρ τῶν μεγίστων ἡ διάστασις ᾖ· μέγιστον δέ, οἱ περὶ Θ(εο)ῦ λόγοι· οἷα δὴ πᾶσαν τὴν ἐν τοῖς κτίσμασι δύναμιν ὑπερβαίνοντες, καὶ μόνον ἔχοντες διδάσκαλον, τὸν ἐπέκεινα πάσ(ης) κτίσεως [. . .]

— (φ. 145α): «Τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν αὐτὸν ἀρχιερέα».

῎Αρχ.: Τὸ παρὰ τῆς σῆς ἁγιότητος γράμμα δεξαμένη ἡ βασιλεία μου, ἔγνω τὰ ζητούμενα ἐν αὐτῷ· ταῦτα δέ εἰσιν :—
Πρῶτον μέν, εἰ τὸ ἐν τῷ καιρῷ τῆς Μεταμορφώσ(εως) ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ σ(ωτῆ)ρ(ο)ς Χ(ριστο)ῦ τοῦ Θ(εο)ῦ ἡμῶν λάμψαν φῶς ὃ καὶ ἄκτιστον ἑπόμενός φημι τοῖς ἁγίοις, οὐσία τοῦ Θ(εο)ῦ ἐστιν, ἢ ἐνέργεια [. . .]
Τελ. (φ. 168β) : [. . .] τί δὴ καθάπερ τὰς σηπίας τὸ μέλαν ἐμεῖν πρὸ ἑαυτ(ῶν) ἵνα λάθωσιν ὥσπέρ τις ἔφη σοφός· λέξεις προβαλλομένους, καὶ τοιαῦτα ἄττα παραφθέγματα· ὅπου γε καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς λέξεσιν, εὑρήσουσιν ἡμᾶς, οὐδὲν καινοτομοῦντας :—

Τοῦ ὅλου κειμένου προτάσσονται, φ. 11α-β, τὰ κάτωθι:

Ἔτους ἐνεστηκότος ἑβδόμου καὶ ἑβδομηκοστοῦ ἐπὶ τοῖς ὀκτακοσίοις καὶ ἑξακισχιλίοις, ἧκεν ἐξ Ἰταλίας ἐπὶ Βυζάντιον, ἀνὴρ λόγιος, Παῦλος ὄνομα· ὃς δὴ καὶ π(ατ)ριάρχην Κωνσταντινουπόλε(ως) ἐπεφήμιζεν ἑαυτόν· πρεσβείαν ποιούμενος πρὸς βασιλέα Ἰωάννην τὸν Παλαιολόγον ἐκ τοῦ πάπα Ῥώμης Οὐρβανοῦ, δημοσίων τινῶν χρειῶν ἕνεκα· οὗτος δὴ ὁ Παῦλος πολλὰ (καὶ) βλάσφημα παρὰ τῶν τὰ τοῦ Βαρλαὰμ καὶ Ἀκινδύνου φρονούντων ἀκηκοώς, συκοφαντικῶς ἐπαγόντων τῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἁγίᾳ ἐκκλησίᾳ, ἐπεζήτει μετὰ σπουδῆς παρά τινος τῶν τοῦ μέρους τῆς ἐκκλησίας μαθεῖν εἰ ἄρα ἀληθῆ εἴη τὰ περὶ αὐτῶν λεγόμενα, ἢ μή· τοῦτο δὴ μαθὼν βασιλεὺς ὁ Καντακουζηνός, μετάκλητον ἐποιήσατο τὸν Παῦλον ἐν τῷ παλατίῳ· καὶ δὶς καὶ τρὶς καὶ πολλάκις αὐτῷ περὶ τῶν ζητουμένων διαλεχθείς, ἀπέδειξε τοὺς μὲν τὰ Ἀκινδύνου καὶ Βαρλαὰμ φρονοῦντας, κακῶς φρονοῦντας· πρὸς τούτοις δέ, (καὶ) συκοφάντας καὶ ὑβριστὰς οὐ τῆς Κωνσταντινουπ(ό)λ(εως) μόνον ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἁγίων διδασκάλων· τὴν δὲ ἁγίαν τῆς Κωνσταντινουπ(ό)λ(εως) || ἐκκλησίαν, ὀρθὰ φρονοῦσ(αν) καὶ σύμφωνα πᾶσι τοῖς ἁγίοις· αἳ δὴ διαλέξεις καὶ κατὰ μέρος ἐκτέθεινται ἐν τῷ παρόντι βιβλίῳ· περὶ πάντων ἀποδεικνῦσαι τῶν ζητουμένων κεφαλαίων ἐφεξῆς.+

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς (Μανουὴλ τοῦ Τζυκανδύλη). Γραφὴ στρογγυλόσχημος, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,200 × 0,125. Στίχοι 23. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων. Τίτλοι ἐρυθρόγραφοι, ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα καὶ ἐντελῶς ἁπλᾶ.

Ὁ κῶδιξ φέρει ἀρίθμησιν φυλλαδίων. Εἶχε συγκροτηθῆ ἐξ εἴκοσι πέντε κανονικῶν ὀκταφύλλων τετραδίων, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται σήμερον τὰ ὑπ' ἀριθ. ε' - κε', καὶ ἐξ ἑνὸς διφύλλου φέροντος τὴν ἔνδειξιν κς'. Ἡ ἀρίθμησις εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὸ τέλος ἑκάστου τετραδίου, δι' ἑλληνικῶν ψηφίων. Ὁ κῶδιξ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ε' τετράδιον. Ἔχουν ἐκπέσει ἐξ ὁλοκλήρου τὰ τετράδια α' - δ' (= φφ. 1 - 32), ὡς καὶ τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ ε' τετραδίου, ὅπου ὑπῆρχε καὶ ἡ σχετικὴ ἔνδειξις. Ἐλλείπουν ἤτοι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κώδικος φύλλα ἐν συνόλῳ 33.

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν τετραδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: ε' (φφ. 1 - 7), ς' (φφ. 8 - 14, ἑπτάφυλλον), ζ' (φφ. 15 - 22), η' (φφ. 23 - 30), θ' (φφ. 31 - 38), ι' (φφ. 39 - 46), ια' (φφ. 47 - 54), ιβ' (φφ. 55 - 62), ιγ' (φφ. 63 - 70), ιδ' (φφ. 71 - 78), ιε' (φφ. 79 - 86), ις' (φφ. 87 - 94), ιζ' (φφ. 95 - 102), ιη' (φφ. 103 - 110), ιθ' (φφ. 111 - 118), κ' (φφ. 119 - 126), κα' (φφ. 127 - 134), κβ' (φφ. 135 - 142), κγ' (φφ. 143 - 150), κδ' (φφ. 151 - 158), κε' (φφ. 159 - 166), κς' (φφ. 167 - 168).

Τὸ φύλλον 110α-β ἄγραφον. Ἄγραφον εἶχε μείνει ἀρχικῶς καὶ τὸ φύλλον 109β, ἐπὶ τοῦ ὁποίου σήμερον μεταγενέστερον κτητορικὸν σημείωμα.

Ὁ κῶδιξ φέρει καὶ ὑδατόσημα (filigranes), τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α') Δύο ἡμισελήνους («croissant»· βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φύλλα τοῦ κώδικος 2, 4, 6, 29 62, 127, 159, 168 καὶ πολλὰ ἄλλα). Τὸ ὑδατόσημον τοῦτο παραθέτουν οἱ

Dieter καὶ Johanna Harlfinger[1] (croissant ἀριθ. 21, ἔτ. 1370). Πρβλ. καὶ τὰ ὑδατόσημα ὑπ' ἀριθ. 5369 (ἔτη 1369 ἕως καὶ 1402) τοῦ C. Briquet[2] καὶ 3466 - 3467 (ἔτ. 1369) τῶν V. Mošin - S. Traljić[3]. β') Τόξον («arc»· βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φύλλα τοῦ κώδικος 16, 18, 20, 87, 104, 105, 110, 162, 164)· τὸ ὑδατόσημον τοῦτο παρόμοιον πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 795 (ἔτ. 1358) τοῦ C. Briquet. γ') Καρπὸν μετὰ δύο φύλλων ἑκατέρωθεν αὐτοῦ («fruit»· βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φύλλα τοῦ κώδικος 47, 49, 50, 53)· τὸ ὑδατόσημον τοῦτο παρόμοιον πρὸς τὰ ὑπ' ἀριθ. 11 - 12 («fruit», ἔτ. 1363) τῶν D.—J. Harlfinger.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 168β, μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὅλου κειμένου, ἐρυθρόγραφον, τὸ ἑξῆς κωδικογραφικὸν σημείωμα:

† ἡ παροῦσα βίβλος, ἐγράφη | ἐν τω μΰζϊθρᾶ, | διὰ χειρὸσ μανουὴλ τοῦ τζϋκανδύλη· κατὰ | μῆνα ἀπρίλ(ιον) τῆσ ὀγδόης ἰνδικτιῶνοσ· τοῦ ἑξα|κϊσχϊλϊοστοῦ· ὀκτακοσϊοστοῦ ἑβδομηκοστοῦ ὀγδόου ἔτους † [6878 = 1370][4].

Εὐθὺς κατωτέρω, μεταγενεστέρα χείρ, δι' ἀμαυρᾶς μελάνης, ἔγραψεν:
,ϛ^{ω} ω^{ω} ο η': —

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 109β τὸ ἑξῆς μεταγενέστερον κτητορικὸν σημείωμα:

† ⟨Ἡ παροῦ⟩σα βίβλος ειπᾶρχη της αγήας μωνῆς του | ρουσᾶνου και εῖτης την απῶξηνόσι να έχη τᾶς αρᾶς τον τρι|ακωσῆον και ιῆ θεοφόρον πατέρον ημῶν κι τον ενηκαῖαν λη|πῶν σηνῶδον αμῆν.

Ἐπὶ τοῦ παραφύλλου, εἰς τὸ τέλος τοῦ κώδικος, ἕτερον, ὡσαύτως μεταγενέστερον, κτητορικὸν σημείωμα:

† ει παροῦσα βῆβλος ειπᾶρχη τῆς αγίας μωνῆς του ρουσᾶνου κ(αὶ) είτης την |απωξηνόση να έχη την κατᾶρα του κ(υρίο)υ κ(αὶ) θ(εο)ῦ κ(αὶ) σ(ωτῆ)ρ(ος) ημῶν ι(ησο)ῦ χ(ριστο)ῦ κ(αὶ) τὰς | αρᾶς τον τῖη θεοφόρον πατέρον ημῶν κ(αὶ) τὸν ενηκαῖαν ληπῶν ση|νῶδων αμην | τημῶθιος ελᾶχειςως:—

1. Dieter und Johanna Harlfinger, *Wasserzeichen aus griechischen Handschriften*, I-II, Berlin 1974, 1980.

2. C. M. Briquet, *Les filigranes — Dictionnaire historique des marques du papier dès leur apparition vers 1282 jusqu'en 1600*, τόμ. I-IV, Leipzig 1923² [= φωτοανατύπωσις, New York 1966].

3. V. Mošin - S. Traljić, *Filigranes des XIIIe et XIVe ss.*, Zagreb 1957, τόμ. I - II.

4. Βλ. Δ. Ζ. Σοφιανοῦ, «Τὰ χειρόγραφα τῶν Μετεώρων. Ἱστορικὴ ἐπισκόπηση — Γενικὴ θεώρηση», *Τρικαλινὰ* 8 (1988) σ. 78, πίν. Η', ὅπου φωτογραφία τοῦ φ. 168β μὲ τὸ κωδικογραφικὸ αὐτὸ σημείωμα. Τοῦ αὐτοῦ κωδικογράφου, Μανουὴλ τοῦ Τζυκανδύλη, καὶ οἱ κώδικες Vat. Gr. 673 καὶ 674 καὶ Par. Gr. 1241, οἱ ὁποῖοι εἶναι τῆς αὐτῆς ἐποχῆς, ὡς καὶ ὁ παρὼν μετεωρικὸς κῶδιξ, καὶ περιέχουν καὶ τὰ αὐτὰ ἀκριβῶς κείμενα (Προχόρου Κυδώνη, Ἰωάννου ϛ' Καντακουζηνοῦ)· βλ. ἀνωτέρω, σ. 1, σημ. 2. Περὶ τοῦ κωδικογράφου Μανουὴλ Τζυκανδύλη βλ. Σπ. Λάμπρου, «Λακεδαιμόνιοι βιβλιογράφοι», *Νέος Ἑλληνομνήμων*, 4, 1907, σ. 167 - 176.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παραφύλλου, ἄνωθεν τοῦ κτητορικοῦ σημειώματος:

† ετος ζρμδ [7144 = 1635/6].

Στάχωσις ἐξηρθρωμένη, ἐκ πινακίδων ξυλίνων ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐφθαρμένου κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πλουσία ἔντυπος διακόσμησις. Σώζονται ἴχνη τῶν θηλυκωτήρων καὶ τῶν γόμφων. Διατήρησις τοῦ κώδικος καλή.

Ἀριθμοὶ τοῦ ἐκ Καλαμπάκας ἱερέως Χρ. Μπέντα († 1979), μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 14 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 1/1951.

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου 1α : 1 / Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῶν κτητορικῶν του σημειωμάτων, προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων τῆς ἐν λόγῳ μονῆς, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 2 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν ὑπάρχει σήμερον (προφανῶς ἔχει ἐκπέσει ἡ ἐτικέττα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνεγράφετο).

Τὸν κώδικα τοῦτον εἶχεν ἴδει καὶ περιγράψει συντόμως, ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν 23, ὁ Ἰ. Βογιατζίδης κατὰ τὸ ἔτος 1901[1]. Ἁπλῆν μνείαν παρέχει (1909) καὶ ὁ Ἀδαμ. Ἀδαμαντίου[2]. Πρόσφατον περιγραφὴν τοῦ κώδικος βλ. ὑπὸ Δ. Ζ. Σοφιανοῦ, «Δύο μετεωρικὰ χειρόγραφα πελοποννησιακῆς προελεύσεως», *Λακωνικαὶ Σπουδαὶ* 10 (1990) [Θησαύρισμα — Ἀριστεῖον Πνευματικὸν εἰς τὸν Δικαῖον Β. Βαγιακάκον], σ. 89 - 99, ὅπου καὶ ἡ πλήρης βιβλιογραφία καὶ ἄλλα σχετικὰ πρὸς τὸν ἐν λόγῳ κώδικα καὶ τὸν γραφέα του Μανουὴλ Τζυκανδύλην.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 1 καὶ 2 παρέχουν, ἀντιστοίχως, φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 112α (ἀρχὴ ἐπιστολῆς τοῦ αὐτοκράτ. Ἰωάννου Ϛ' Καντακουζηνοῦ πρὸς τὸν Λατῖνον ἀρχιερέα Παῦλον) καὶ 168β (τέλος τοῦ κειμένου καὶ σημείωμα τοῦ κωδικογράφου Μανουὴλ Τζυκανδύλη, ἔτ. 1370).

2

Χάρτης Διαστ. 0,315 Χ 0,225 Αἰὼν XIX Φύλλα 1 - 2 + Σελ. 1 - 111 + Φύλλα 112 - 133

Παρρησία τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

— Ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α τὰ ἑξῆς:

«τῶν ροφετίων: τούς σκυνάδες. Τρίκαλα. | νὰ δόσουν των καθέκαστων χρόνων:| ἀπὸ δύο ὀκάδες σκυνία».

1. Βλ. «Προσθῆκαι εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους βιβλιογράφους καὶ κτήτορας κωδίκων», *Νέος Ἑλληνομνήμων* 4 (1907) σ. 493 - 494· πρβλ. Ν. Α. Βέη, *Ἔκθεσις παλαιογραφικῶν καὶ τεχνικῶν ἐρευνῶν ἐν ταῖς μοναῖς τῶν Μετεώρων κατὰ τὰ ἔτη 1908 καὶ 1909*, Ἀθήνησι 1910, σ. 28.

2. Βλ. Ἀδαμαντίου Ἀδαμαντίου, «Ἐργασίαι ἐν Μετεώροις — Ἔκθεσις ἱστορικῆς καὶ τεχνικῆς ἐρεύνης», *Πρακτικὰ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας τοῦ ἔτους 1909*, Ἐν Ἀθήναις 1910, σ. 262.

«αὔτη ἡ πλὰξ ὑπάρχη της αγίας τριάδος τὸν μετεώρων».

— Ἐπὶ τοῦ φύλλου 2α :

«Πλὰξ τῆς Σεβασμίας καὶ Ἱερὰς | Μονῆς τῆς ἁγίας τριάδος· τῶν ἐν μετε|ώροις ἐπαρχεία ςαγῶν».

— Ἐπὶ τοῦ φύλλου 2α, ἐντὸς πλαισίου, τὰ κάτωθι :

«Ἀωιῳ | 1810ῳ Μαΐω | Αὔτη ἡ πλὰξ ὑπάρχει τῆς Ἱερᾶς | Μονῆς τῆς ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας | καὶ ζωοποιοῦ καὶ ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέ|του Τριάδος, τῆς ἐπὶ ἀποτόμου καὶ θεοκτί|στου πέτρας τῶν Μετεώρων, ἐν ᾗ κατα|γράφονται τὰ ὀνόματα καὶ ἀφιερώματα | τῶν φιλοθέων χριστιανῶν, τὰ μὲν ἐν τῇ παρ'|ρησίᾳ, τὰ δὲ ἐν τῇ προθέσει. Προθυμήθητε κ(αὶ) | συνδράμετε ἀδελφοὶ ἡμῶν ἐν Χριστῷ ἀγαπη|τοί, καταγράφοντες τὰ τίμια ὀνόματά σας, οἱ μὲν | ἐν τῇ παρρησίᾳ, οἱ δὲ ἐν τῇ προθέσει, ἕτεροι | δὲ ἀφιερώματα ἀφιερώσατε, ἵνα μνημονεύων|ται τὰ ὀνόματά σας διηνεκῶς παρὰ τῶν κατὰ | καιροὺς ἐν αὐτῇ ἱερουργούντων ἱερέων εἰς μνημό|συνόν σας αἰώνιον, καὶ σωτηρίαν ψυχικὴν | καὶ σωματικήν, ὅπως εἴθε ἡ ὑπέρθεος | καὶ πολυέλεος Ἁγία Τριάς, διὰ τῶν ἀκοιμήτων πρε|σβειῶν τῆς Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων καταγρά|ψῃ τὰ ὀνόματα πάντων τῶν εὐσεβῶν, καὶ ἡμῶν | τῶν ἁμαρτωλῶν ἐν Βίβλῳ Ζώντων, ἀμήν, ἀμήν, | ἀμήν :— | Διὰ συνδρομῆς Γρηγορίου Ἱερομο|νάχου Ἡγουμένου τῆς αὐτῆς Ἱερᾶς | Μονῆς, ὑπὸ εὐτελοῦς Ἀθανασίου | Ἱεροδιδασκάλου τοῦ ἐκ κώ|μης κλεινοβοῦ : —»

— Ἀκολουθοῦν, κατὰ στήλας, ἀναγραφαὶ ὀνομάτων μοναστηρίων, ἐπαρχιῶν καὶ χωρίων. Εἰς τὴν σελίδα 1, μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τῶν ἀρχιερέων, ἀναγράφονται καὶ τὰ ἑξῆς: *Κωνσταντίου ἀρχιερέως Τρίκκης, Παρθενίου ἀρχιερέως Σταγῶν, Παϊσίου ἀρχιερέως Σταγῶν τοῦ ἐκ Κλεινοβοῦ* (μὲ τὴν χρονολογίαν 1787 παραπλεύρως), *Ἀμβροσίου ἀρχιερέως Τρίκκης, Γαβριὴλ ἀρχιερέως Δυῤῥαχίου, μετέπειτα καὶ Σταγῶν* (μὲ τὴν χρονολογίαν 1808 παραπλεύρως).

Ἀναγράφονται ἐν συνεχείᾳ τὰ ὀνόματα τῶν λοιπῶν μετεωρικῶν καὶ ἄλλων θεσσαλικῶν μονῶν, καθὼς καὶ μονῶν τῆς Ἠπείρου (οὕτω εἰς τὴν σελ. 7: «ἐπαρχία Ἰωαννίνων: μοναστήριον Μεσόβου, μοναστήριον Ἡλιόκαλη»). Εἰς τὴν σελ. 4, ὅπου «Μοναστήριον Μετεώρου», μεταξὺ τῶν ἄλλων : *Παρθενίου ἱερομονάχου ἡγουμένου καὶ μουσικωτάτου 1807 τέθνηκε*[1].

1. Πρόκειται περὶ τοῦ γνωστοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Μεγάλου Μετεώρου Παρθενίου Ὀρφίδου, «μουσικωτάτου καὶ ψάλτου», τοῦ ὁποίου ἔχομεν ἐδῶ τὴν μοναδικὴν μνείαν τοῦ ἀκριβοῦς ἔτους (1807) θανάτου του. Οὕτω δέον νὰ διορθωθῇ ἡ ἄποψις τὴν ὁποίαν εἴχομεν διατυπώσει, ὅτι ὁ ἡγούμενος τῆς ἐν λόγῳ μονῆς Παρθένιος συγκατελέγετο μεταξὺ τῶν μετεωριτῶν ἡγουμένων τῶν συλληφθέντων τὸ ἔτος 1809, ἐξ αἰτίας τοῦ κινήματος τοῦ Παπα-Θύμιου Βλαχάβα, καὶ ἐγκλεισθέντων εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ εἰς Ἰώαννινα· βλ. Δ. Ζ. Σοφιανοῦ, *Μετέωρα — Ὁδοιπορικό*, Ἔκδοσις Ι. Μ. Μεγάλου Μετεώρου (Μεταμορφώσεως), Μετέωρα 1990, σ. 110 - 111· Χατζηδάκης Μ. - Σοφιανὸς Δ. Ζ., *Το Μεγάλο Μετέωρο - Ιστορία και τέχνη*, Ἐκδ. Interamerican, Ἀθήνα 1990, σ. 28. Ἐπομένως ὁ συλληφθεὶς τὸ 1809 ὑπὸ τῶν Τουρκαλβανῶν ἡγούμενος τοῦ Μεγάλου Μετεώρου εἶναι ὁ διάδοχος τοῦ Παρθενίου.

Ἀκολουθοῦν εἰς τὰς ἐπομένας σελίδας, μεταξὺ καὶ ἄλλων, κατ' ἀλφαβητικὴν κατὰ τὸ πλεῖστον σειράν, τὰ ὀνόματα πόλεων καὶ χωρίων ὡς ἑξῆς : Μπουνάσια, Σιαμάδες, Λιπόχοβον, Κόρμποβον, Ἀσπροκκλησιά, Ἁγία Μαύρα, Ἀλασσώνα, Ἀρδάνη, Ἀβδέλα, Ἀράπη, Ἁγιώργης (Χάσια), Ἀρκουδοχώρι (Γρεβενά), Ἁλώνια (Τρίκαλα), Ἀργαλαστὴ Βόλου, Ἀργυρόκαστρον, Βοϊβόντα, Βάνια, Βερεντζῆ, Βορλουχώρι, Βελεμίσδι, Βραγγενὰ Μεγάλα, Βενδῆσθα, Βανακούλια, Βη(ε)τερνίκου, Βέντζια, Βεήτζα, Βερκούσια, Βοβοῦσα, Βόργιανη, Βέργια, Βούρμπιανη, Βελέσι, Βελβηντό, Βαλανίδα, Βαλτζηνό, Βλοχός, Βοστήδη, Γρεβενό, Γλύννου, Τρικάλου, Γερακάρι (Χάσια), Γάβροβον, Γριζάδες, Γιωργίτζα, Γράλιστα (Ἄγραφα), Γότζιστα (Ἰωάννινα), Γρουνάκι, Γιοργανάδες, Γοργύρι, Γοῦλες, Γκορπαλή, Γόλος [= Βόλος], Δισκάτα, Διάλισι, Δαμάσια, Διμενίκο, Διμενίτζα, Δουλιανά, Δοῦσκο, Δραμίζι, Ζούλιανη (Τρικάλου), Ζαβλάνδια, Ζαπτζέους, Ζημιάτζι, Ζάρκου, Ζιαραβίνα τοῦ Ἰωαννίνου, Ζάφτζα (Ξηρομέρου), Ζαπαντέι (Γρεβενῶν), Ζάλοβο (Γρεβενῶν), Ζαγόρι, Ζίτσα (Ἰωαννίνων), Ζαγορά, Θεσσαλονίκη, Θράκη, Ἰωάννινα, Φέρσαλα, Κόπρινα, Καστράκι, Κόρδα, Κλοκουτός, Καμτζῆ Κοσκινᾶ, Κριτζούνστα, Κομάτι, Κερασιά, Κατάκαλη, Κακοπλεύρι, Κοτζούφλιανη, Κουτοβάστα, Κρανιὰ Ἀσπροποτάμου, Καλοέρους, Καλογριανή, Κατίδι, Καλύβια (Χάσια), Κόρσουβον, Κονισκό, Κάλαρη, Κόζανη, Κριτζοτάδες, Καστανιά, Κλεινοβός, Κουβέλτζι, Καρές, Κυπριγιό, Καλαπόδι Τρανό, Καλύβια Τρανά, Καρίτζα, Καλαποδάκι, Καρδίτζα, Κατερίνη, Καστοριά, Καροκουφωλιά, Κρινίτζα, Καλογριανά, Κανάλια, Καρτζουμάγουλα, Λάρσα, Λουζέστι (Ἰωαννίνων), Λουγκάκι Τρικάλου, Λεόπρασο, Λουτρό, Λαζαράδες, Λευτοκαρυά, Λιπίνοβο, Λευθεροχώρι (Γρεβενῶν), Λαζαρίνα, Λέστινο, Λουζανή, Λόγκος τ' Ἀχμέταγα, Λεπινίτζα, Λάσκοβον Ἀγράφων, Λά⟨μ⟩ποβον Ἀργυροκάστρου, Μέτζοβον, Μελιά, Μερίτζα, Μαυρέλι (Χάσια), Μάνεσι, Μοναχίτι, Μακρινίτζα, Μόκορο, Μεταξᾶ, Μπούρσανη, Μπουχούνστα, Μυρόκοβο, Μακρυχώρι, Μερίχοβο, Μέρτζι Τρανό, Μέρτζι Μικρό, Μεγάρχη, Μιστάνη, Ματαράγκα, Μαγούλα, Μουσκόπολη, Μικρόβαλτο, Μπουροβίκο, Μαυρομάτι, Μοζάκι, Μάρκου, Νιχώρι, Νομή, Νιγρίτα, Νικλίτζι, Νομπενίτζα, Νίβιτζα, Νοστροβό, Ξυλοπαρίτι, Πορταριά, Πλαχάβα, Πετζοῦνκγια, Πουκοβίτζα, Παρασκευὴ (Χάσια), Περγητὸ Τρικάλου, Περιβόλι, Πόρτα Παζάρι, Πόρτα Ἀπάνου, Πλάτζη, Πουκουρέστι τῆς Βλαχίας, Πόζοβο, Πηγαδίτζα (Γρεβενῶν), Πρινιάγκου Ἀπάνου, Περτούλι, Παραπράστανη, Παρασκευὴ Ριζό, Πάλτινο, Πρεβέντα, Ποροβίκο (βλ. καὶ ἀνωτέρω Μπουροβίκο), Πεζούρα, Παλιόκαστρο, Πούρσιανη Ἀπάνου, Ρωξόρι, Ρίγλαβο, Ριζάβα, Ριζαριό, Ραψίστα, Ράξα, Τζουπέλουβου Ζαχώρι, Σκεπάρι, Σιρμινίκο, Σερβωτά, Σέρβια, Σέλισμα, Σαραχίνα Βέντζια, Σμύρνη, Σθλάτηνα, Σαμαρίνα, Τζιάσι, Τζιάρα, Τζούγγουρο, Τζουρανέους, Τζούκα Ἀρναούτ, Τζούκα Φλιάτ, Τζαρίζανη, Σπαθάδες, Σμόκοβον, Τζούρτζα, Τζινιράδες, Τούρναβο, Τριστιανό, Τόσμεσι, Τουλπίτζα, Φούρκα, Φλαμπουρέσι, Φτηλιά, Φτέρη, Φλαμούλη, Χαλίκι, Κωνσταντινούπολις.

— Ἐπὶ τοῦ φύλλου 125α τὰ ἑξῆς :

1829, Δεκεμβρίου 17. Κῶδιξ τοῦ ἱεροῦ μοναστηρίου τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου Τριάδος· εἰς τὸν ὁποῖον κατεστρόθισαν, τῇ ἐμοῖ κελεύσῃ, τῶν ἁγίων Ἅγια Λήψανα, τὰ ἀργυρὰ σκεύει, καὶ ὅλλα τὰ βιβλία ὁποῦ εὑρέθησαν, διὰ χειρὸς τοῦ ἐμοῦ Ἱεροδιακόνου Διονυσίου. † Ὁ Σταγῶν Διονύσιος.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 125β - 126α) «Καταγραφὴ τῶν ἁγίων λειψάνων μετὰ [sic] τὰς θήκας αὐτῶν».

Τὰ φύλλα 126β - 127α ἄγραφα.

— Ἐπὶ τοῦ φύλλου 128α : «Κώδιξ Ἱερὸς τῆς ἱερᾶς σεβασμίας καὶ ἐνοριακῆς Μονῆς τῶν Μετεόρων τιμομένης ἐπ' ὀνόματι τῆς ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος, ὅστις ἐμπεριέχει ἅπασαν τὴν κινητὴν καὶ ἀκίνητον περιουσίαν αὐτοῦ [. . .] ὁσαύτως καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐν αὐτῇ ἀσκουμένων πατέρων, τὰ ὁποῖα κατεγράφησαν παρὰ τοῦ πανιερωτάτου καὶ θεοπροβλήτου μητροπολίτου ἁγίου Λαρίσσης κυρίου κυρίου Ἀνανίου ἐκ Λέσβου, καὶ πατριαρχικοῦ ἐξάρχου, πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνασκουμένων πατέρων καὶ τῶν μετὰ ταῦτα ἀδελφῶν αὐτοῦ. Ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1845 : ἐν μηνὶ φευρουαρίου».

— Ἀκολουθεῖ (φφ. 129α - 131β) ἡ καταγραφὴ τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τῆς μονῆς. Ἐν τέλει (φ. 131β) ὑπογράφουν: *† Ὁ Λαρίσσης Ἀνανί(ας) ἔξαρχος πατριαρχικός, † Ὁ Τρίκκης Ἰωσήφ, † Ὁ Σταγῶν Κύριλλος.*

Ἐν συνεχείᾳ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου 131β, ἡ ἑξῆς σημείωσις :

1842 | σιμιώσης ὀγοράσθηκεν [sic] *τὸ χωρίων | πλαχάβα απο νικολάου γάζου | κ(αὶ) κωνςαντίνου σηπεργιώτου τὰ | ὁποια εγραφα* [sic] *(κ(αὶ) φερμάνια | ευρισκοντη την σημερον | εἰς τὸν κύριον χριςάκη | καλαμπακιώτι.*

Στάχωσις ἐξηρθρωμένη καὶ ἐφθαρμένη, ἐκ πινακίδων χάρτου ναστοῦ ἐπενδεδυμένων διὰ περγαμηνῆς.

Διατήρησις τοῦ κώδικος καλή.

Ἀριθμὸς Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 15 (τεθεὶς πρὸ τοῦ ἔτους 1951).

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, καταγραφῆς τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου 1α : 2/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος ἀνήκων ἀνέκαθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατὰ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 47 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ ἀριθμὸς οὗτος (ἄνευ ἑτέρας ἐνδείξεως) διακρίνεται καὶ σήμερον, διὰ μολυβδίδος γεγραμμένος, ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως.

Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 3 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τοῦ φύλλου 2β (ἡ ἀρχὴ τῆς Παρρησίας τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος).

3

Χάρτης Διαστ. 0,290 Χ 0,215 Αἰὼν XIV Φύλλα 187

1 Λόγοι τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

α′ (φ. αα) «...Βασιλ(είου) ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας... εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ πρώτου ψαλμοῦ» (J. Migne, *Patrologia Graeca* 29, 209).

"Αρχ.: Πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος (καὶ) ὠφέλιμος, διὰ τοῦτ(ο) συγγραφεῖσα π(αρὰ) τοῦ πν(εύματο)ς [. . .]

β′ (φ. εβ) «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν ζ′ ψαλμόν· λόγος β′» (PG 29, 228).

"Αρχ.: Δοκεῖ πῶς ἐναντίως ἔχειν πρὸς τὴν ἐν ταῖς βασιλεί(αις) ἱστορίαν, ἔνθα τὰ περὶ τὸν Δα(βὶ)δ ἀναγέγραπται [. . .]

γ′ (φ. ιαα) «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν ιδ′ ψαλμόν, λόγος γ′» (PG 29, 249).

"Αρχ.: Κ(ύρι)ε τίς παροικήσει ἐν τῷ σκηνώματί σου ἢ [sic] τίς κ(α)τ(α)σκηνώσει ἐν ὄρει ἁγίῳ σου; Τὸν τέλειον ἡμῖν ὑπογράψαι βουλόμενος ὁ λόγος [. . .]

δ′ (φ. ιδα) «Τοῦ αὐτοῦ εἰς μέρος τοῦ ιδ′ ψαλμοῦ, λόγος δ′» (PG 29, 264).

"Αρχ.: Χθὲς εἰς τὸν τεσσαρεσκαιδέκατον ψαλμὸν ὑμεῖς [sic] διαλεγόμ(εν)οι, ἐξικέσθαι πρὸς τὸ πέρας τοῦ λόγου ὑπὸ τῆς ὥρας οὐκ ἐπετράπημεν [. . .]

ε′ (φ. ιηα) «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν κη′ ψαλμὸν» (PG 29, 280).

"Αρχ.: Ὁ εἰκοστὸς ὄγδοος ψαλμὸς ἔχει μ(ὲν) καὶ τὸ κοινὸν τ(ῆς) ἐπιγραφῆς, ψαλμὸ(ς) γὰρ φησὶ τῷ Δα(βὶ)δ [. . .]

ς′ (φ. κδα) «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν κθ′ ψαλμόν, λόγος ς′» (PG 29, 305).

"Αρχ.: Ἐπιγραφή. Ψαλμὸ(ς) ᾠδῆς τοῦ <ἐ>γκαινισμοῦ τοῦ οἴκου Δα(βὶ)δ. Ψαλτήριον μ(ὲν) τροπικ(ῶς) καὶ ὄργανον ἡρμοσμ(έν)ον μουσικ(ῶς) εἰς ὕμνους τοῦ Θ(εο)ῦ ἡμῶν [. . .]

ζ′ (φ. κηα) «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν λβ′ ψαλμ(όν), λόγος ζ′» (PG 29, 323).

"Αρχ.: Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κ(υρί)ῳ· τοῖς εὐθέσι πρέπει αἴνεσις· σύνηθες τῇ γραφῇ, ἡ τῆς ἀγαλλιάσεως φωνὴ [. . .]

η′ (φ. λδα) «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν τριακοστὸν τρίτ(ον) ψαλμόν, λόγ(ος) η′» (PG 29, 349).

"Αρχ.: Ἡ ἐπιγραφὴ οὕτως, τῷ Δα(βὶ)δ ὁπότε ἠλλοίωσε τὸ πρόσωπ(ον) ἐναντίον [. . .] Ἐπὶ δύο ὑποθέσεις ἕλκει ἡ ἔννοια τοῦ ψαλμοῦ [. . .]

θ′ (φ. μδα) «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν μδ′ ψαλμόν, λόγ(ος) θ′» (PG 29, 388).

"Αρχ.: Ἐπιγραφή: Εἰς τὸ τέλος· ὑπὲρ τῶν ἀλλοιωθησομένων τοῖς υἱοῖς Κορὲ εἰς σύνεσ(ιν)· ᾠδὴ ὑπὲρ τοῦ ἀγαπητοῦ. Φαίνεται μ(ὲν) οὗτος ὁ ψαλμὸς τελειωτικός τις ὢν τῆς ἀν(θρωπ)ίνης φύσεως [. . .]

ι′ (φ. νβ) «⟨Τ⟩οῦ αὐτοῦ εἰς τ(ὸν) με′ ψαλμόν, λόγος δέκατος» (PG 29, 416).

"Αρχ.: Ἐπιγραφή : Εἰς τὸ τέλος ὑπὲρ τῶν υἱῶν Κορέ, ὑπὲρ τῶν κρυφίων ψαλμό(ς). Προφητείαν μοι δοκεῖ περιέχειν ὁ ψαλμό(ς), περὶ τῶν κ(α)τὰ τὸ τέλος [. . .]

ια´ (φ. νδβ) «⟨Τ⟩οῦ αὐτ(οῦ) εἰς τ(ὸν) μη´ ψαλμ(όν), λόγος ια´» (PG 29, 432).

Ἀρχ.: Ἐπιγραφή: Εἰς τὸ τέλος τοῖς υἱοῖς Κορὲ ψαλμός. Ἐφαντάσθησαν μ(ὲν) τιν(ὲς) (καὶ) τῶν ἔξω τὰ περὶ τοῦ ἀνθρωπείου τέλους [...]

ιβ´ (φ. ξαα) «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν νθ´ ψαλμόν, λόγος δωδέκατος» (PG 29, 460).

Ἀρχ.: Πρὸς τὸ πρόθυμ(ον) ἀφορῶντα τ(ῆς) ὑμετέρας ἀκοῆς, καὶ τὸ τ(ῆς) ἡμετέρας δυνάμε(ως) ἀσθεν(ές), ὑπῆλθέ μέ τις εἰκὼν παιδίου [...]

ιγ´ (φ. ξγα) «⟨Τ⟩οῦ αὐτοῦ περὶ Ἰδιθούμ· ψαλμό(ς) τῷ Δα(βὶ)δ ξα´, λόγ(ος) ιγ´» (PG 29, 469).

Ἀρχ.: Δύο ψαλμοὺς ἔγνωμεν ὑπὲρ Ἰδιθοὺμ ἔχοντας τὴν ἐπιγραφήν· τόν τε λη´ καὶ τὸν ἐν χερσί· (καὶ) λογιζόμ(ε)θα μ(ὲν) εἶναι Δα(βὶ)δ τ(ὴν) σύνταξιν τ(ῆς) πραγματεί(ας)[...]

ιδ´ (φ. ξςα) «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τ(ὸν) ριδ´ ψαλμ(όν), λόγ(ος) ιδ´» (PG 29, 484).

Ἀρχ.: Πάλαι κ(α)ταλαβόντ(ες) τὸν ἱερ(ὸν) τοῦτον τῶν μαρτύρων σηκ(ὸν) [...]

ιε´ (οα) «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν μάρτ(υ)ρ(α) Ἰουλίτταν, (καὶ) εἰς τ(ὸ) λειπόμ(εν)ον τ(ῆς) προλεχθείσ(ης) ὁμιλί(ας) περὶ εὐχαριστίας. Λόγος ιε´ [ex θ´]». (PG 31, 237 — BHG 972).

Ἀρχ.: Ἡ μὲν ὑπόθεσις τῆς ἐκκλησίας ἐστί, τὸ ἐπὶ τῇ μακαρίᾳ ταύτῃ μάρτυρι γενόμενον κήρυγμα· περιηγγείλαμ(εν) γὰρ ἡμῖν [...]

ις´ (φ. οςα) «Τοῦ αὐτοῦ περὶ εὐχαριστίας, λόγος ις´ [ex ιθ´]».

Ἀρχ.: Τοῦ ἀποστ(ό)λ(ου)· δι' ὧν Θεσσαλονικεῦσι διαλέγεται, παντὶ νομοθετοῦντι τῷ βίῳ· ἡ μ(ὲν) γ(ὰρ) διδ(ασ)καλία πρὸς τ(οὺς) ἑκάστοτε αὐτῷ π(αρα)τυγχάνοντ(ας) ἦν [...]

ιζ´ (φ. παα) «Τοῦ αὐτοῦ πρὸς τοὺς πλουτοῦντας, λόγ(ος) ιζ´ [ex ιη´]» (PG 31, 277).

Ἀρχ.: Ηρηται [sic] (καὶ) πρώην ὑμῖν τὰ περὶ τοῦ νεανίσκου τούτ(ου) καὶ μέμνηται π(ά)ντ(ως) [...]

ιη´ (φ. πζα) «Τοῦ αὐτοῦ ὁμιλ(ία) ῥηθεῖσα ἐν λακίζοις, περὶ τῶν εἰκόνων· λόγος ιη´ [ex ις´]» (PG 31, 1437).

Ἀρχ.: Ἀνταγωνίζεται ὁ ἐχθρό(ς) φιλονεικῶν τῷ ἔξωθεν θορύβῳ, τ(ὸν) ὑμέτερον λόγον ὑπερηχῆσαι, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῦ τὰ νοήματα μὴ ἀγνοοῦντες [...]

ιθ´ (φ. ϟαα) «Τοῦ αὐτ(οῦ) εἰς τὸν ριε´ ψαλμ(όν), λόγ(ος) ιθ´ [ex ιδ´].

Ἀρχ.: Ἐπίστευσα διὸ ἐλάλησα, ἐγὼ (δὲ) ἐταπεινώθην σφόδρα· ἐγὼ (δὲ) εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει μου πᾶς ἄν(θρωπ)ος ψεύστης [...]

κ´ (φ. ϟδα) «Λόγος κ^ος [ex ἕκτος]». «Ὅτι οὐκ ἔστιν αἴτιος τῶν κακῶν ὁ Θ(εὸ)ς» (PG 31, 329).

Ἀρχ.: Πολλοὶ τῆς διδασκαλί(ας) οἱ τρόποι, οἱ διὰ τοῦ ἱεροψάλτου Δα(βὶ)δ παρὰ τοῦ ἐνεργοῦντο(ς) ἐν αὐτῷ πν(εύματο)ς ὑποδειχθ(έν)τες ἡμ(ῖν) [...]

κα´ (φ. ϟθα) «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τοὺς τεσσαράκοντα μάρτυρας, λόγ(ος) κα´ [ex κζ´] (PG 31, 508 — BHG 1205).

Ἀρχ.: Μαρτύρων μνήμης τίς ἂν γένοιτο κόρος τῷ φιλομάρτ(υ)ρ(ι), διότι ἡ πρὸ(ς) τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ὁμοδούλ(ων) τιμὴ [. . .]

κβ′ (φ. ργα) «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τ(ὴν) γέννησ(ιν) τοῦ Κ(υρίο)υ ἡμ(ῶν) Ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ, λόγ(ος) κβ′ [ex κθ′]» (PG 31, 1457).

Ἀρχ.: Χ(ριστο)ῦ γέννησις ἡ μ(ὲν) οἰκεία (καὶ) πρώτη (καὶ) ἰδία αὐτοῦ τῆς θεότητο(ς) σιωπῇ τιμάσθω [. . .]

κγ′ (φ. ρϛβ) «Τοῦ αὐτ(οῦ) κ(α)τ(ὰ) μεθυόντων· (καὶ) περὶ ἀναστάσεως. Λόγος κγ′ [ex κε′]» (PG 31, 444).

Ἀρχ.: Κινεῖ μ(έν) με πρὸς τ(ὸν) λόγον τὰ ἑσπερινὰ θεάματα, κατέχει δέ μου πάλ(ιν) τὴν ὁρμ(ὴν) καὶ ἀπαμβλύνει τ(ὴν) προθυμί(αν) [. . .]

κδ′ (φ. ριαα) «Τοῦ αὐτοῦ περι οργ(ῆς) λεχθεῖσα πρός τινα εὐεμπτώτως ἔχοντ(α) πρὸ(ς) τὸ πάθ(ος). Λόγος κδ′» (PG 31, 353).

Ἀρχ.: Ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἰατρικῶν παραγγελμάτων, ὅτ(αν) εὐστόχ(ως) καὶ κ(α)τ(ὰ) τὸν τῆς τέχνης λόγ(ον) γένητ(αι) [. . .]

κε′ (φ. ριεβ) «Τοῦ αὐτοῦ περ(ὶ) φθόνου. Λό(γος) εἰκοστὸς πέμπτος» (PG 31, 372).

Ἀρχ.: Ἀγαθὸς ὁ Θ(εό)ς· καὶ ἀγαθῶν τοῖς ἀξί(οις) παρεκτικό(ς)· πονηρὸ(ς) (δὲ) ὁ διάβολος [. . .]

κϛ′ (φ. ριηβ) «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τ(ό), πρόσεχε σεαυτῷ». «Λό(γος) κϛ′ [ex εἰκοστὸς δέκατος]» (PG 31, 197).

Ἀρχ. (φ. ριθα) : Τοῦ λόγ(ου) τ(ὴν) χρῆσ(ιν) δέδωκ(εν) ὁ κτίσ(ας) ἡμᾶς Θ(εό)ς, ἵνα τὰς βουλ(ὰς) τῶν καρδιῶν ἡμῶν ἀλλήλοις ἀποκαλύπτωμ(εν) [. . .]

κζ′ (φ. ρκγβ) «Λό(γος) κζ′ [ex κα′]». «Τοῦ αὐτοῦ περὶ πίστεως τῆς ἀχράντου καὶ ὁμοουσίου τριάδος» (PG 31, 464).

Ἀρχ.: Θ(εο)ῦ μεμνῆσθαι μ(ὲν) διὰ παντός, εὐσεβὲς [. . .]

κη′ (φ. ρκϛα) «Τοῦ αὐτοῦ ὁμιλ(ία) προτρεπτικὴ εἰς τὸ βάπτισμα». «Λόγ(ος) κη′» (PG 31, 424).

Ἀρχ.: Ὁ μ(ὲν) σοφὸς Σολομ(ῶν), τῶν κατὰ τὸν βί(ον) πραγμάτων τοὺς καιροὺς διαιρ(ῶν) καὶ ἑκάστῳ τῶν γινομένων τὸν ἐπιτήδειον ἀφορίζων [. . .]

κθ′ (φ. ρλαα) «Τοῦ αὐτοῦ περὶ νηστείας, λόγ(ος) α′». Εἰς τὸ ἄνω περιθώριον, δι' ἀμαυρᾶς μελάνης : «Λόγ(ος) κθ′» (PG 31, 164).

Ἀρχ.: Σαλπίσατε φη(σὶν) ἐν <ν>εομηνίᾳ, σάλπιγγι, ἐν εὐσήμῳ ἡμέρ(α) ἑορτῆ(ς) ὑμ(ῶν), τοῦτο πρόσταγμά ἐστι προφητικ(ὸν) [. . .]

λ′ (φ. ρλϛα) «Τοῦ αὐτοῦ περὶ νηστεί(ας). Λόγ(ος) β′». Εἰς τὸ ἄνω περιθώριον, δι' ἀμαυρᾶς μελάνης : «Λόγ(ος) λ′» (PG 31, 185).

Ἀρχ.: Παρακαλεῖτε φ(ησὶν) ἱερεῖς τ(ὸν) λαόν, λαλήσατε εἰς τὰ ὦτα Ἰ(ερουσα)λὴμ [. . .]

λα′ (φ. ρμα) «Τοῦ αὐτοῦ ὁμιλία ῥηθεῖσα ἐν λιμῷ κ(αὶ) αὐχμῷ». «Λόγ(ος) λα′ [ex λγ′]» (PG 31, 304).

Ἄρχ.: Λέων ἐρεύξεται καὶ τ(ίς) οὐ φοβηθήσεται, Κ(ύριο)ς ὁ Θ(εὸ)ς ἐλάλησε (καὶ) τ(ίς) οὐ προφητεύσει [. . .]

λβ′ (φ. ρμςβ) «Τοῦ αὐτ(οῦ) εἰς τ(ὴν) ἀρχ(ὴν) τῶν παροιμι(ῶν)». «Λόγ(ος) λβ′» (PG 31, 385).

Ἄρχ.: Ἀγαθὸς ὁ τῆς εὐπειθείας μισθός, ὑπακούσωμ(εν) τοίνυν χρηστῷ π(ατ)ρὶ προβάλλοντι ἡμῖν ἀγωνίσματα [. . .]

λγ′ (φ. ρνςα) «Τοῦ αὐτ(οῦ) εἰς παρθένον σφαλεῖσαν». «Λόγος λγ′ [ex λε′]».

Ἄρχ.: Καὶ νῦν καιρὸς ἐκβοῆσαι τὸ προφητικ(ὸν) ἐκεῖνο ῥητ(όν), τίς δώσει τῇ κεφαλῇ μου ὕδωρ [. . .]

λδ′ (φ. ρνθβ) «Τοῦ αὐτ(οῦ) ὁμιλία, πῶς δεῖ σωφρονεῖν». «Λόγος λδ′ [ex λς′] (PG 31, 525).

Ἄρχ.: Ὤφειλ(εν) ἄν(θρωπ)ος ἐν τῇ πε(ρὶ) Θ(εο)ῦ δόξῃ μεμενηκέναι· καὶ εἶχεν ἂν ὕψος οὐκ ἐπίπλαστ(ον) ἀλλὰ ἀληθινὸν [. . .]

λε′ (φ. ρξβα) «Τοῦ αὐτοῦ περὶ τοῦ ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος». «Λόγος λε′ [ex λζ′]» (PG 31, 472).

Ἄρχ.: Πᾶσα μὲν ἡ τῶν εὐαγγελίων φωνὴ μεγαλοφυεστέρα τῶν λοιπ(ῶν) τοῦ πν(εύματο)ς διδαγμάτων [. . .]

2 (φ. ρξςα) «Τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου Νεοκαισαρείας λόγος εἰς τ(ὸ) σ(ωτή)ριον σάββατον καὶ εἰς τὴν θεόσωμ(ον) ταφ(ὴν) τοῦ Κ(υρίο)υ ἡμ(ῶν) Ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ». «Λόγος λς′».

Ἄρχ.: Ἐπαινετὸ(ς) τῆς ἐκκλη(σίας) ὁ νόμο(ς)· ὁ παρασκευάζων ἡμ(ᾶς) τοῦ τριημ(έ)ρ(ου) θανάτου τοῦ σ(ωτῆ)ρ(ο)ς ἡμ(ῶν) τὴν μνήμην πανηγυρίζειν [. . .]

3 (φ. ρξηβ) «⟨Τ⟩οῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ἰω(άνν)ου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπ(ό)λ(εως) τοῦ Χρυσοστόμ(ου)· πρὸς τοὺς ἀπολειφθέντ(ας) τῶν ἐγκαινίων ἔτι [sic] ὄντος αὐτοῦ ἐν Ἀντιοχ(είᾳ)». «Λόγος λζ′».

Ἄρχ.: Οὐκ ἀρκεῖ τὸ ἁπλ(ῶς) καὶ ὡς ἔτυχ(εν) ἀκούειν ἡμ(ᾶς) χριστιανοὺς ἀν(θρώπ)ους [. . .]

4 (φ. ροα) «Τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Γεωργ(ίου) ἐπισκ(ό)π(ου) Νικομηδεί(ας) εἰς τό, εἰστήκεσ(αν) [sic] παρὰ τῷ στ(αυ)ρῷ τ(οῦ) Ἰ(ησο)ῦ ἡ μ(ήτ)ηρ αὐτ(οῦ)· (καὶ) ἡ ἀδε(λφὴ) τῆς μ(ητ)ρ(ὸ)ς αὐτοῦ· (καὶ) εἰς τὴν θεόσωμ(ον) ταφ(ὴν) τοῦ Κ(υρίο)υ». «Λόγ(ος) λη′ [ex λ′]» (PG 100, 1457).

Ἄρχ.: Πρὸς ὑψηλοτάτ(ην) ἀναδραμ(ὼν) ὁ λόγος ἡμῖν περιωπ(ήν), γεγωνοτέρα σάλπιγγος ἠχῇ [sic] πρὸ(ς) ἑαυτὸν συγκαλεῖται τὴν ἅπασαν κτίσ(ιν) [. . .]

5 α′ (φ. ροηβ) «Τοῦ Μ(ε)γ(ά)λ(ου) Βασιλ(είου) κατὰ πλουτούντων» [sic]. «Λόγ(ος) λθ′» (PG 31, 261).

Ἀρχ.: Διπλοῦν τὸ εἶδος τῶν πειρασμῶν· ἢ γ(ὰρ) αἱ θλίψεις βασανίζουσι τὰς καρδί(ας) ὥσπερ χρυσὸν ἐν καμίνῳ διὰ τῆς ὑπομονῆς τὸ δοκίμιον αὐτῶν ἀπελέγχουσαι [. . .]

β′ (φ. ρπδα) «Τοῦ αὐτ(οῦ) ὁμιλία εἰς τὸν μάρτυρα Βαρλαάμ». «Λόγ(ος) μ′» (PG 31, 484).

Ἀρχ.: Πρότ(ε)ρ(ον) μ(ὲν) τῶν ἁγίων οἱ θάνατοι κοπετοῖς ἐκοσμοῦντο καὶ δάκρυσ(ιν)· ἔκλαυσε σφοδρῶς τὸν Ἰακὼβ ὁ Ἰωσὴφ τεθνεῶτα [. . .]

— Ἐπὶ τοῦ φύλλου ρπεβ : «Πίναξ ἀκριβῆς τῆς παρούσης πυξίδ(ος) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Βασιλείου ἀρχιεπισκόπ(ου) Καισαρεί(ας) Καππαδοκίας τοῦ Μ(ε)γ(ά)λ(ου)».

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς (πλὴν τῶν δύο προσθέτων εἰς τὸ τέλος φύλλων, ρπδ′ καὶ ρπε′). Γραφὴ ἐπιμελημένη, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα ὀλίγα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,215 × 0,140. Στίχοι 34 - 35. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις πολλαί. Ἐπίτιτλα, τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἁπλᾶ, ἐρυθρόγραφα.

Ἡ φυλλαρίθμησις (α′ - ρπγ′) παλαιά, δι᾽ ἑλληνικῶν ψηφίων, εἰς τὴν ἄνω δεξιὰν γωνίαν ἑκάστου φύλλου. Μετὰ τὸ φύλλον ρπγ′ ἔχουν προστεθῆ δύο φύλλα ἄνευ ἀριθμήσεως (ἠριθμήθησαν ὑφ᾽ ἡμῶν, ρπδ′ - ρπε′). Μετὰ τὸ φύλλον ξθ′ ἀκολουθοῦν δύο φύλλα ἄγραφα, ὡσαύτως ἄνευ ἀριθμήσεως, ἤτοι τὰ πραγματικὰ φύλλα τοῦ κώδικος ἀνέρχονται εἰς 187 (διὰ τοῦτο, παραλλήλως πρὸς τὴν δι᾽ ἑλληνικῶν ψηφίων φυλλαρίθμησιν α′ - ρπε′, προσεθέσαμεν καὶ δι᾽ ἀραβικῶν ψηφίων ἀρίθμησιν 1 - 187).

Ὁ κῶδιξ ἔχει ἀπαρτισθῆ ἐκ κανονικῶν ὀκταφύλλων τετραδίων, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν φέρουν ἀρίθμησιν.

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α′) Ἐσχηματοποιημένον ὄρος («mont»· βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φύλλα τοῦ κώδικος 3, 5, 6, 8, 9, 11, 13, 37, 38, 39, 88, 89, 90, 91, 176 κ.ἄ.)· τὸ ὑδατόσημον τοῦτο παρόμοιον πρὸς τὸ ὑπ᾽ ἀριθ. 6226 (ἔτ. 1360/70) τῶν V. Mošin - S. Traljić καὶ 21 (ἔτ. 1363) τῶν D.-J. Harlfinger. β′) Δύο ἰσομεγέθεις κύκλους, τὸν ἕνα ἄνωθεν τοῦ ἄλλου, συνδεομένους μεταξύ των δι᾽ εὐθείας κατακορύφου γραμμῆς («cercle»· βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φύλλα τοῦ κώδικος 41, 42, 43, 47, 52, 53, 63, 68, 173, 177, 180, 182, 184 κ.ἄ.)· τὸ ὑδατόσημον τοῦτο παρόμοιον πρὸς τὸ ὑπ᾽ ἀριθ. 1952 (ἔτ. 1364) τῶν V. Mošin — S. Traljić. γ′) Ἀχλάδιον μὲ μίσχον, μὲ δύο φύλλα ἑκατέρωθεν αὐτοῦ, μὲ μίσχους ὡσαύτως («fruit: poire»· βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φύλλα 96, 97, 98, 99, 128, 130, 132, 142, 143, 144, 154, 155, 165, 167, 168 κ.ἄ.)· τὸ ὑδατόσημον τοῦτο παρόμοιον πρὸς τὸ ὑπ᾽ ἀριθ. 4883 (ἔτ. 1371) τῶν V. Mošin — S. Traljić. δ′) Σφῦραν («marteau»· βλ. τὰ φύλλα 104, 105, 106, 107, 113, 114, 115, 119, 122, 123, 126 καὶ 127)· τὸ ὑδατόσημον τοῦτο ὅμοιον πρὸς

τὸ ὑπ' ἀριθ. 6210 (ἔτ. 1363) τῶν V. Mošin — S. Traljic. ε') Ζυγὸν ἐντὸς κύκλου (ἰσοσκελῆ τρίγωνα τὰ δύο σκέλη τοῦ ζυγοῦ), μὲ ἑπτάκτινον ἀστέρα ἄνωθεν καὶ ἐκτὸς τοῦ κύκλου («balance»)· τὸ ὑδατόσημον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ μόνον ἐπὶ τοῦ φύλλου 71, πρὸς οὐδὲν τῶν εἰκονιζομένων εἰς τοὺς σχετικοὺς εἰδικοὺς καταλόγους ταυτίζεται.

Στάχωσις ἐκ πινακίδων ξυλίνων, τῶν ὁποίων ἔχει ἐκπέσει τὸ βύρσινον ἐπικάλυμμα.
Ὁ κῶδιξ, εἰς πολλὰ σημεῖα, ἔχει διαποτισθῆ ὑπὸ τῆς ὑγρασίας. Διατήρησις μετρία.
Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῶν πινακίδων τῆς σταχώσεως : 49 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 3/1951.
Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, διὰ κυανῆς μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 3/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 4 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σώζεται σήμερον.

Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 4 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τοῦ φύλλου 101α (δεῖγμα γραφῆς).

4

Χάρτης   Διαστ. 0,300 X 0,220   Αἰὼν XIII (ἔτ. 1285 ἢ 1296)   Φύλλα Α' - Β' + 197

Συναξαριστὴς τοῦ β' ἑξαμήνου τοῦ ἔτους (α' Μαρτίου - λα' Αὐγούστου). Περιέχει σύντομα συναξάρια τῶν περισσοτέρων ἐκ τῶν μνημονευομένων ἁγίων, ὁσίων καὶ μαρτύρων τῆς χρονικῆς αὐτῆς περιόδου, μετὰ τῶν σχετικῶν στίχων των. Παρέχομεν κατωτέρω ἀναλυτικὴν ἀναγραφὴν τῶν περιεχομένων τοῦ κώδικος (μνῆμαι τῶν ἁγίων, ὁσίων κλπ., ἀρχοτέλειαι τῶν συναξαρίων των, στίχοι), ἀποκαθιστῶντες σιωπηρῶς τὰ ὀλίγα ὀρθογραφικὰ σφάλματα τοῦ γραφέως[1].

Α' [Μὴν Μάρτιος.]

α' (φ. 1α) [Μηνὶ τῷ αὐτῷ ε'. Μνήμη τοῦ ὁσιομάρτυρος Κόνωνος τοῦ ἐν Ἰσαυρίᾳ.]

1. Τὰ πλεῖστα τῶν συναξαρίων, αὐτούσια ἢ μὲ μικράς τινας διαφοράς, ἔχουν δημοσιευθῆ (ἐξ ἄλλων κωδίκων) ὑπὸ τοῦ H. Delehaye, *Propylaeum ad Acta Sanctorum Novembris - Synaxarium Ecclesiae Constantinopolitanae,* Bruxellis 1902, περιέχονται δὲ πολλὰ ἐξ αὐτῶν καὶ εἰς τὰ ἔντυπα Μηναῖα τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ πλεῖστοι τῶν στίχων, αὐτούσιοι ἢ μὲ μικράς τινας διαφοράς, ἔχουν δημοσιευθῆ (ἐξ ἄλλων κωδίκων), ἐκ τῶν καταλοίπων τοῦ Μητροπ. Σωφρ. Εὐστρατιάδου, εἰς τὸ *Ἁγιολόγιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας*, Ἀθῆναι [1961], περιέχονται δὲ ὡσαύτως καὶ εἰς τὰ ἔντυπα Μηναῖα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος ἀκέφαλον.

Ἀρχ.: φασὶ δὲ μετὰ τὴν αὐτοῦ πρὸς Κ(ύριο)ν ἐκδημίαν, τοῦ οἴκου αὐτοῦ εἰς ἐκκλησίαν μετασκευαζομένου [. . .]

Τελ.: [. . .] τῆς ἐπιθέσεως ἀπηλλάγησαν· προσευχαῖς καὶ νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις σχολάζοντες· τοῦ ἁγίου μάρτυρος δεηθέντος ὑπὲρ αὐτῶν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Μάρκου μοναχοῦ».

Σιγᾷς ὁ Μᾶρκος τῶν τεθνηκότων νόμῳ
ἀλλ' οὐ σιγῇ δώσω σε καὶ τεθνηκότα.

Ἀκολουθεῖ τὸ συναξάριον τοῦ ὁσίου (φφ. 1α-β).

Ἀρχ.: Οὗτος φιλόπονος ἐν πᾶσι γενόμενος, ὁμοῦ τε τῇ μελέτῃ τῶν θείων γραφῶν, ἐπέδωκεν ἑαυτόν· καὶ ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ἀσκήσεως προῆλθε καὶ ἀρετῆς [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ διαγαγὼν ἐν τῇ ἀσκήσει ἔτη ἑξήκοντα πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν· ἦν δὲ βραχὺς τὴν ἡλικίαν· τὸν πώγωνα ψιλός· (καὶ) τὴν κεφαλὴν ἔνδοθεν ἔχ(ων), ἐπιλάμπων τῇ χάριτι τοῦ ἁγίου πν(εύματο)ς.

(φ. 1β) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), μνήμη τ(ῆς) ἁγίας μ(άρτυ)ρ(ος) Ἡραΐδος· (καὶ) τοῦ ἁγίου μάρτυρος Εὐλογίου, τοῦ ἐν Παλαιστίνῃ».

Τὸν Εὐλόγιον εὐλογεῖ πᾶσα κτίσις,
κτίστου χάριν σου τὴν κάραν τετμημένου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Εὐλαμπίου τοῦ ἐν Παλαιστίνῃ».

Τράχηλον Εὐλάμπιος ἐκτμηθεὶς ξίφει,
τραχηλιῶσαν δυσσέβειαν αἰσχύνει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) μάρτυς Ἀρχέλαος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἑκατὸν πεντήκοντα δύο, ξίφει τελειοῦνται».

Τμηθεὶς δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος τῷ ξίφει,
ἄρχει τομῆς σοι, λαὲ θεῖε Κ(υρίο)υ.

β' «Μηνὶ τῷ αὐτῷ ς'. Μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μεγάλων μαρτύρων τῶν τεσσαρακοντα-δύο τ(ῶν) νέων· Θεοδώρου· Κωνσταντίνου· Καλλίστου· Θεοφίλου· Βάσσου καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς».

Ἑπταπλαρίθμως συντεθειμένον φέρει,
τὸν ἓξ ἀριθμὸν ἡ τετμημένη φάλαγξ.
Τεσσαράκοντα κάρηνα δυοῖν ἅμα ἕκτῃ ἐτμήθη.

Ἀκολουθεῖ τὸ συναξάριον τῶν μαρτύρων (κολοβόν).

Ἀρχ.: Οὗτοι πόλεως τοῦ Ἀμορίου ἁλούσης ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν, ἐπὶ Θεοφίλου τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων· αἰχμάλωτοι ἀπαχθέντες [...]
Τελ.: [. . .] ἀνδρικὴν δὲ τὴν ἔνστασιν ἐπιδειξάμενοι· καὶ τὴν εἰς Χ(ριστὸ)ν πίστιν ἀπὼ

γ' (φ. 2α) [Μαρτ. 6] Ἀκέφαλον συναξάριον τοῦ ὁσίου καὶ θαυματουργοῦ Ἡσυχίου.

Ἀρχ.: συμπαθὴς ἰδὼν Ἡσύχιος, πρὸς τὸν πεσόντα βοῦν παραγίνεται· καὶ τούτου προστρίβων τῇ χειρὶ τὸν αὐχένα, ἀνάστηθι ἔλεγεν ὀκνηρὲ [. . .]
Τελ.: [. . .] ὁ τὴν ἐπισκοπὴν Ἀμασείας ἰθύνων Θεοφύλακτος, τὸ ἱερὸν σκῆνος τοῦ παμμάκαρος Ἡσυχίου ἐν τῷ δεξιῷ μέρει τοῦ θυσιαστηρίου μεθίστησιν, ἐν ᾧ καὶ μέχρι τοῦ παρόντος, τιμώμενον δείκνυται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), ὁ ὅσιος Μάξιμος λιθοβοληθεὶς τελειοῦται».

Ὅλῳ βλέπων νῷ Μάξιμος πρὸς τὰ στέφη,
πρὸς τὰς βολὰς ὑπῆρχε τῶν λίθων λίθος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), ὁ ἅγιος Εὐφρόσυνος ὕδωρ κοχλάζον ποτισθεὶς τελειοῦται».

Ζέον πεπωκὼς φιάλῃ κοίλῃ πόμα,
ὁ μάρτυς Εὐφρόσυνος εὐφράνθη μάλα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), ἡ εὕρεσις τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ στ(αυ)ροῦ, ὅτε εὑρέθη παρὰ τῆς μακαρίας Ἑλένης».

Δίδωσιν ἡμῖν Ἑλένη ταύτην χάριν,
(φ. 2β) βλέπειν τὸ σῶσαν ἐκ φθορᾶς ἡμᾶς ξύλον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), ἡ εὕρεσις τῶν τιμίων ἥλων, οἳ μετὰ τὸ εὑρεθῆναι, σαλιβάριον τοῦ χαλινοῦ γεγόνασι τοῦ βασιλέως».

Φανέντες ἧλοι βασιλεῖ τοῦ μὲν κράτ(ους)
ἄγαλμα κεῖνται· τοῦ χαλινοῦ δὲ κράτος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι μάρτυρες, Ἰουλιανὸς καὶ Εὔβουλος, ξίφει τελειοῦνται».

Δεῦρο ξίφει θάνωμεν Εὐβούλῳ λέγει,
Ἰουλιανὸς εἰσφέρων εὐβουλί(αν).

δ' «Μηνὶ τῷ αὐτῷ ζ'. Μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρων τ(ῶν) ἐπισκοπευσάντων ἐν Χερσῶνι· Ἐφραίμ· Βασιλέως· Εὐγενίου· Ἀγαθοδώρου· Ἐλπιδίου· Καπίτωνος, καὶ Αἰθερίου».

Μὴ τὴν κεφαλὴν τοῖς ἀγάλμασι κλίνων,
Ἐφραὶμ ἀγάλλῃ τῇ τομῇ ταύτην κλίνων.
Ἐφραὶμ ἑβδομάτῃ ξίφος ἔκτανεν ἀρχιερῆα.

Συρεὶς Βασιλεὺς χερσὶ δεισιδαιμόνων,
χεῖρας διαπτᾷ δεισιδαίμονος πλάνης.

Τριὰς σύναθλος τοῦ προφήτου τὸν λόγον,
εἰς μάστιγας δέδωκα τὸν νῶτον λέγει.

Ἀπῆρε χεῖρας εἰς προσευχὴν Καπίτων,
καὶ πρὸς Θ(εὸν) μετῆρεν ἐξάρας πόδας.

Ἐκ τοῦ ποταμοῦ πρὸς Θ(εὸ)ν χωρεῖς π(άτ)ερ,
τὸν ἐν ποταμῷ σαρκικῶς λελουμένον.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 2β - 3β) τὸ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ τῷ ἑξκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ, Ἑρμωνος τοῦ ἁγιωτάτου ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων, ἐν διαφόροις ἔθνεσιν ἐπισκόπους ἐξαποστείλαντος [. . .]

(φ. 3β) Τελ.: [. . .] ἤδη πρὸς Κ(ύριο)ν ἐπιστρέψαντας, μακαρίως τὸν βίον μετήλλαξε· τῇ εἰκοστῇ δευτέρᾳ τοῦ δεκεμβρίου μηνός.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρᾳ, οἱ ἅγιοι ἐπίσκοποι Τριμιθοῦν⟨τος⟩, Ἀρκάδιος καὶ Νέστωρ, ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦντ(αι)».

Τῆς Τριμιθοῦντος ποιμένες καλοὶ δύο,
ἐν τῇ καλῇ σκιρτῶσι τῆς Ἐδὲμ πόᾳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸς) ἡμῶν Παύλου τοῦ ἁπλοῦ».

Γῆθεν μεταστὰς πρὸς Θ(εὸ)ν Παῦλος λόγον,
τῆς ἁπλότητος πολλαπλᾶ στέφη λάβοι[1].

Ἀκολουθεῖ (φφ. 3β - 5α) τὸ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Παῦλος ὁ ἁπλοῦς προσαγορευθείς, γεωργὸς ἦν καὶ ἀγροῖκος καθ' ὑπερβολήν· ἄκακος δὲ καὶ ἄπλαστος τὴν γνώμην [. . .]

(φ. 5α) Τελ.: [. . .] καὶ θαυματουργὸς ἀποφανθείς· καὶ τὸν Θ(εὸ)ν ἀξί(ως) θεραπεύσας, ἀπῆλθε πρὸς τὰς αἰωνίους σκηνάς.

ε' «Μηνὶ τῷ αὐτ(ῷ) η'. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Θεοφυλάκτου ἐπισκόπου Νικομηδείας».

Καὶ σαρκὸς ἐξόριστος ὡς ἐκ π(ατ)ρίδος,
θεῖος Θεοφύλακτος, οὗ Θ(εὸ)ς φύλαξ.
Ἤλυθεν ὀγδοάτῃ Θεοφύλακτος Θ(εο)ῦ ἄγχι.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 5α - 6α) τὸ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν γνωριζόμενος, ἐν Κωνσταντινουπόλει παρεγένετο· καὶ Ταρασίῳ τῷ μεγάλῳ τῆς ὀρθοδοξίας λαμπτῆρι προσοικειωθεὶς [. . .]

(φ. 6α) Τελ.: [. . .] καὶ Μεθοδίου τοῦ ἁγιωτάτου π(ατ)ριάρχου, τὸ τίμιον σῶμα τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Θεοφυλάκτου, ἐκ τῆς ὑπερορίας ἀνακομίζεται, (καὶ) κατατίθεται ἐν Νικομηδείᾳ, ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κτισθέντι ναῷ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Παύλου Πλουσιάδος τοῦ ὁμολογητοῦ».

Σάλπιγξ σιωπᾷ, Παῦλος ὁ Πλουσιάδος,
σάλπιγγος ἠχὴν τὴν τελευταίαν μέν(ων).

1. λάβῃ cod.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος κατὰ τοὺς χρόνους τῶν εἰκονομάχων εὑρὼν τοὺς ἄφρονας κατὰ τῆς Χ(ριστο)ῦ ἐκκλησίας μαινομένους [. . .]
Τελ.: [. . .] ὅθεν καλῶς ἀνδρισάμενος, ἐν εἰρήνῃ τὸ πν(εῦμ)α τῷ Θ(ε)ῷ παρέθετο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) ἀποστόλ(ου) Ἑρμοῦ· οὗ μέμνηται ὁ ἀπόστολος Παῦλ(ος) ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ».

Ἑρμῇ θανόντι τῷ μαθητῇ Κ(υρίο)υ,
ἑρμῷον ἔμπνουν ἐκ λόγων διαγλύφω.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτυς Δίων μαχαίρᾳ τελειοῦται».

Κἂν δεξιὰ σφάττῃ σε δεινὴ τοῦ πλάνου,
ἡ δεξιὰ στέφει σε δεσπότου Δίων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), ὁ ὅσιος Δομέτιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ὁ Δομέτιος τῆς τελευτῆς τὸ χρέος,
δι' ἐκβιβαστῶν ἐξέτισεν ἀγγέλων.

ς' (φ. 6β) «Μηνὶ τῷ αὐτῷ θ'. Μνήμη τῶν ἁγίων μεγάλων τεσσαράκοντα τοῦ Χ(ριστο)ῦ μαρτύρων· τ(ῶν) ἐν Σεβαστείᾳ τελειωθέντων τῇ λίμνῃ».

Πληροῦμεν ὑστέρημα σοῦ σ(ῶτ)ερ πάθους,
τεσσαράκοντα συντριβέντες τὰ σκέλη.
Ἀμφ' ἐνάτην ἐάγη σκέλε ἀνδρῶν τεσσαράκοντα.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ἐκ διαφόρων π(ατ)ρίδων ὄντες, ὑφ' ἑνὶ στρατεύματι ἐστρατεύοντο [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις, ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτῶν μαρτυρίῳ· τῷ ὄντι πλησίον τοῦ χαλκοῦ Τετραπύλου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Οὐρπασιανοῦ».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου, τοῦ ὁποίου σώζεται μόνον ἡ ἀρχή :

Ἄρτι τότε τὴν βασιλείαν Μαξιμιανὸς δυσσεβῶς ἐνδυσάμενος, τὴν περίοικον Νικομηδείας κατετυράννει, διάπυρος ἔκδικος τῶν εἰδώλων γενόμενος τούτου

ζ' [Μαρτίου ι'].
Συναξάριον ἀκέφαλον [Ἀναστασίου τοῦ εὐνούχου, γυναικὸς ὄντος].

Ἀρχ.: [γυ]ναικῶν συναναστρεφομένην, ἐκπλήττει πάντα νοῦν καὶ διάνοιαν· καὶ ἐν τούτοις ἀγωνισαμένη [. . .]
(φ. 7β) Τελ.: [. . .] καὶ τότε διηγήσατο ὁ γέρων τῷ μαθητῇ λεπτομερῶς τὸν βίον αὐτῆς.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), ὁ ἅγιος Μαρκιανός, ξύλοις θλασθείς, τελειοῦται».

Ἐθαύμασαν βροτοί σε θλασθέντα ξύλοις,
ἀμὴν λέγουσι[1] Μαρκιανὲ (καὶ) νόες.

1. λέγων σοι cod.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἐν τῷ κυρίῳ Πάσχα· μνήμη τῆς ἀκαθίστου, ἥτις εὐχαριστήριός ἐστιν ἑορτὴ τῆς ὑπεραγίας Θ(εοτό)κου· σωσάσης τὴν πόλιν ἐκ τῶν ἐθνῶν».

Ὕμνοις ἀύπνοις εὐχαρίστως ἡ πόλις,
τὴν ἐν μάχαις ἄυπνον ὑμνεῖ προστάτ(ιν).

η' «Τῷ αὐτῷ μη(ν)ὶ ια'. Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Σωφρονίου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων».

Ἔσπευδε τηρεῖν καὶ κεραίαν τοῦ νόμου,
ὁ Σωφρόνιος, οὗ παρ' οὐ(ρα)νοῖς) γέρας[1].
Ἑνδεκάτῃ σαόφρων ἐδύσω Σωφρόνιος παρὰ τύμβον.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 7β - 8β) τὸ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος, χώρας μὲν ἔφυ Φοινίκης τῆς λιβανοστεφάνου· πόλεως δὲ Δαμασκοῦ [. . .] (φ. 8β) Τελ.: [. . .] οὕτω καλῶς τε καὶ θεοφιλῶς αὐτός τε βιώσας, καὶ ἄλλους ἐκδιδάξας, καὶ στόμα Χ(ριστο)ῦ χρηματίσας ἐν εἰρήνῃ πρὸς αὐτὸν μεθίσταται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) μάρτυρος Πιονίου πρεσβυτέρου».

Ὡς ἐγκρυφί(ως) ἄρτος ἐξωπτημένος,
καυθεὶς προσήχθη Πιόνιος Κ(υρί)ῳ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν πρεσβύτερος τῆς ἐν Σμύρνῃ ἁγίας τοῦ Θ(εο)ῦ ἐκκλησίας, κατὰ τοὺς καιροὺς Δεκίου τοῦ βασιλέως [. . .]
Τελ.: [. . .] ὕστερον δὲ παρὰ τῷ Κιντιλιανῷ τῷ ἀνθυπάτῳ γενόμενος, τὴν διὰ πυρὸς λαμβάνει τελείωσιν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν, Γεωργίου τοῦ νεοφανοῦς καὶ θαυματουργοῦ, ἐν τῷ Διιπίῳ».

Ἐν γειτόνων εἶ Γεώργιε κἀνθάδε,
κἀκεῖθεν οἶμαι, χριστομύστῃ παρθένῳ.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 8β - 9α) σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος καταλιπὼν γυναῖκα καὶ τέκνα καὶ συγγενεῖς, τ(ὴν) στενὴν ὁδὸν εἵλετο [. . .] (φ. 9α) Τελ.: [. . .] ἔτι (καὶ) νῦν πᾶσι διαμαρτύρονται τὰς εἰς αὐτοὺς γενομένας θαυματοποιΐας.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρων Τροφίμου καὶ Θάλλου [γρ. Θαλλοῦ] τῶν ἐν Λαοδικείᾳ μαρτυρησάντων».

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν ἁγίων.

1. κέρας cod.

Ἀρχ.: Ἐν ταῖς ἡμέραις Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν βασιλέων Ῥώμης, ἡγεμονεύοντος Ἀσκληπιοῦ ἐν Λαοδικείᾳ, διωγμὸς γέγονε κατὰ τῶν χριστιανῶν [. . .]
(φ. 9β) Τελ.: [. . .] τὴν τῶν ἁγίων λειψάνων θήκην ἀναλαβόμενοι· καὶ εἰς τὴν ἑαυτῶν πόλιν διακομίσαντες, οὕτω Στρατονίκην λεγομένην πρὸ μιλίου ἐν τοῖς λατομείοις κατέθεντο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρων· Ἄβδα ἐπισκόπου· Βενιαμὶν διακόνου, καὶ τ(ῶν) σὺν αὐτοῖς ἐν Περσίδι μαρτυρησάντων».

Ἄβδας ἐνισχύοντος ὑψίστου λόγου,
καθεῖλεν ἰσχὺν δυσσεβ(ῶν), τμηθεὶς κάραν.

Ἀθλητικῷ κλυστῆρι, τῷ πάλῳ λέγω,
πᾶν Βενιαμὶν ψυχικὸν κενοῖ βάρο(ς).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), οἱ ἅγιοι ἐννέα μάρτ(υ)ρ(ες), καλάμων ἐν τοῖς αὐτῶν ὄνυξι βληθέντ(ων), τελειοῦνται».

Ἐν τοῖς ὄνυξι καλάμοις δεδεμένοι,
σφᾶς μάρτυρας γράφουσιν ἄνδρες ἐννέα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), οἱ ἅγιοι ἕτεροι πολλοί, ὑπὸ μυῶν καὶ γαλῶν συνεμβληθέντες ἐσθιόμενοι, τελειοῦνται».
«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἐπιμάχου».

Κομίζεταί τις ὄλβος ὀλβίᾳ πόλει,
Ἐπιμάχου τὸ σῶμα τοῦ τρισολβίου.

θ′ «Μηνὶ τῷ αὐτῷ ιβ′. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Θεοφάνους τοῦ Ὁμολογητοῦ τοῦ κειμένου ἐν τῷ μεγάλῳ ἀγρῷ».

Θεόφανες φάνηθι πιστ(οῖς) προστάτης,
τιμῶσι πιστῶς σὸν μετ᾽ εἰρήνης τέλος.
Δωδεκάτῃ φθινύθοντος, ἀπῆρε βίου Θεοφάνης.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 9β - 10β) τὸ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ὅσιος π(ατ)ὴρ ἡμῶν, ἦν Ἰσαὰκ υἱός, μ(ητ)ρ(ὸ)ς δὲ Θεοδότης· τοῦ οὖν π(ατ)ρ(ὸ)ς αὐτοῦ τελευτήσαντος [. . .]
(φ. 10β) Τελ.: [. . .] πρὸς Κ(ύριο)ν ἐκδημεῖ, τῷ τῆς ὁμολογίας στεφάνῳ κατακοσμούμενος· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις, ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, καὶ ἐν τῇ ὑπ᾽ αὐτοῦ συστάσῃ κατὰ τὴν Σιγριανὴν μονῇ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), οἱ ἅγιοι ὑπὸ μυῶν καὶ γαλῶν ἐν τῷ λάκκῳ ἐσθιόμενοι, τελειοῦντ(αι)».

Ζώων ταμεῖα μαρτύρων τὰ σαρκία,
μῦς ἐκτρέφοντα καὶ γαλᾶς ἐν τῷ βόθρῳ.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 10β - 11α) συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι, ὑπῆρχον ἐν Περσίδι, βασιλεύοντος Ἰσδιγέρδου Περσῶν· Ῥωμαίων δὲ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ [. . .]
(φ. 11α) Τελ.: [. . .] καὶ κατὰ τοῦ σφικτῆρος αὐτοῦ πάλου ἐμβληθέντος, οὕτω τὴν ψυχὴν αὐτοῦ παρέθετο εἰς χεῖρας Θ(εο)ῦ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Γρηγορίου πάπα Ῥώμης».

Ὁ Γρηγόριος ἐκ μέσου μὲν τοῦ βίου,
ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ χοροῦ τῶν ἀγγέλων.

Ἀκολουθεῖ (φ. 11α-β) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως· πρῶτον μὲν μοναχὸς καὶ ἡγούμενος γεγονὼς [. . .]
(φ. 11α) Τελ.: [. . .] οὗτός ἐστιν ὁ νομοθετήσας · ὅπερ κρατεῖ μέχρι τῆς σήμερον παρ' αὐτοῖς.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), οἱ ἅγιοι ἐννέα μάρτυρες, πυρὶ τελειοῦντ(αι)».

Πρὸς τὴν κάμινον θαρσύνει τοὺς ἐννέα,
θείου πόθου κάμινος ἐκκεκαυμένη.

(φ. 12α) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), ὁ ὅσιος Φινεές, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Ἔστη Φινεὲς ἀλλὰ τοῦ Θ(εο)ῦ πέλας,
ἡμῖν ἱλασμῷ ψυχικὴν θραῦσιν λύων.

ι' «Μηνὶ τῷ αὐτῷ ιγ'. Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἐν ἁγ(ίοις) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Νικηφόρου π(ατ)ριάρχου Κωνσταντινουπόλεως».

Νίκης ἑορτὴν ἡ πόλις Νικηφόρε,
δοχὴν ἄγει σοῦ λειψάνου νικηφόρου.
Χοῦς τρισκαιδεκάτῃ Νικηφόρου ἄστει ἐσήχθη.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Μετὰ τὴν καθαίρεσιν Ἰαννῆ τοῦ παρανόμου, Μεθόδιος ὁ ἁγιώτατος εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον ἀνενεχθεὶς [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων κατατίθενται, τῇ τρισκαιδεκάτῃ τοῦ μαρτίου, ἐν ᾗ καὶ πρὸς τὴν ἐξορίαν αὐτοῦ ἀπηνέχθη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σαβίνου».

Ῥεῖθρον Σκαμάνδρου τῆς ἐλέγξεως ὕδωρ,
εὐανδρίας ἔλεγχος ἦν τοῦ Σαβίνου.

(φ. 12β) Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐξ Ἑρμουπόλεως τῆς κατ' Αἴγυπτον, κατὰ τοὺς καιροὺς Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ πρὸς τούτοις λίθῳ προσδεθείς, κατὰ τοῦ ποταμοῦ Σκαμάνδρου ἀφίεται, καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου κομίζεται στέφανον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρων, Ἀφρικανοῦ, Πουπλίου καὶ Τερεντίου· τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ Πετρίῳ».

Συμμάρτυρες τρεῖς ὧν διὰ ξίφος τέλος,
ἴσα στεφάνοις τοῖς ἰάμβοις χρὴ στέφειν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), ὁ ἅγιος μάρτυς Ἄβιβος ὁ ἐξ Ἑρμουπόλεως, λίθῳ προσδεθεὶς καὶ ἐν ποταμῷ ῥιφείς, τελειοῦται».

Βληθεὶς Ἄβιβος ἐν ποταμῷ σὺν λίθῳ,
ἐκπλεῖ ποταμὸν συρφετώδη τοῦ βίου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἁγία μάρτυς Χριστῖνα ἡ ἐκ Περσίδος, μαστιζομένη τελειοῦται».

Μάστιξ τὸ τύπτον, σὰρξ τὸ πάσχον Χριστίνης,
Χ(ριστο)ῦ χάριν χέουσα κρουνοὺς αἱμάτων.

ια΄ «Μηνὶ τῷ αὐτῷ ιδ΄. Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐν Πύδνῃ».

Μὴ τοὺς στεφάνους ζημιωθῆναι φέρων,
φέρει κεφαλῆς Ἀλέξανδρος ζημίαν.
Κόψαν Ἀλεξάνδροιο κάρην δεκάτῃ γε τετάρτῃ.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 12β - 13α) σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὡς ἐν σκοτομήνῃ τῆς πλάνης ἀναλάμψας, οἷά τις πολύφωτος ἀστήρ, τὴν μανίαν τῶν δυσσεβῶν διήλεγξε [. . .]
(φ. 13α) Τελ.: [. . .] ἅπασαν γὰρ νόσον πονηρὰν ἀπολυμαίνει, ἀπὸ τῶν προσιόντων αὐτοῦ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Βενεδίκτου».

Ἄγξας λογισμοῖς ὡς χαλινοῖς πᾶν πάθος,
ζωῆς χαλινοὺς Βενέδικτος ἐκπτύ(ων).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ τῆς Ῥωμαίων γῆς· ἐκ χώρας Οὐρσίας λεγομ(ένης)· καταλείψας δὲ τὴν π(ατ)ρικὴν περιουσίαν [. . .]
Τελ.: [. . .] τὴν ἐσομένην λαμπρότητα καὶ δορυφορίαν, ἐν τῷ μέλλειν τὸν ὅσιον πρὸς Κ(ύριο)ν ἐκδημεῖν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) καὶ ὁμολογητ(οῦ) Εὐσχήμονος ἐπισκόπου Λαμψάκου».

Πρὸ τοῦ θανεῖν Εὐσχημος εἶπεν ἂν Παῦλος,
εὐσχημόν(ως) ὥδευσ(εν) ὡς ἐν ἡμέρᾳ».

Ἀκολουθεῖ (φ. 13α-β) σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐκ βρέφους καλῶς αὐξηθείς, καὶ εἰς ἄνδρα τέλειον φθάσας, ὤφθη ναὸς Θ(ε)οῦ [. . .]
(φ. 13α) Τελ.: [. . .] θαύμασιν ἀπείροις τοὺς πιστῶς αὐτῷ προσιόντας εὐεργετῶν· καὶ τὴν ῥῶσιν χαριζόμενος, ὑπὸ τοῦ Θ(εο)ῦ καταστέφεται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρων· Σατύρου· Σατορνίου· Λευκάτου· Περπετούας, καὶ Φιλικιτάτης· μαρτυρησάντων ἐν Ῥώμῃ».

ιβ' «Μηνὶ τῷ αὐτῷ ιε'. Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀγαπίου, καὶ τ(ῶν) σὺν αὐτ(ῷ)· Πλησίου· Τιμολάου· Ῥωμύλου· Ἀλεξάνδρων δύο, καὶ Διονυσί(ων) δύο».

Μετὰ τριῶν Πλησίος τμηθεὶς ξίφει,
Θ(εο)ῦ σὺν αὐτοῖς, ἵσταται νῦν πλησίον.

Ὡς Ἀλεξάνδροιν κλῆσις· ἐκτομὴ στέφος,
τὰ πάντα κοινά, κοινὰ καὶ Διονύσοιν.
Πέμπτῃ καὶ δεκάτῃ τμήθη ὁ Δίων ἅμ' Ὀλυμπᾷ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον κατὰ τοὺς καιροὺς Διοκλητιανοῦ· καὶ ὁ μὲν ἅγιος Ἀγάπιος ἀπὸ τῆς πόλεως Γάζης [. . .]
Τελ.: [. . .] ξίφει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀποτμηθῆναι προσέταξεν.

(φ. 14α) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) || μάρτυρος Νικάνδρου, τοῦ Αἰγυπτίου».

Νίκανδρον ἐκδέρουσιν ὥσπερ ἀρνίον,
χεῖρας λαβόντ(ες) οἱ μάγειροι τῆς πλάν(ης).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Καὶ οὗτος ὁ ἅγιος, ἐπὶ τῆς βασιλείας ἦν Διοκλητιανοῦ· τῇ εὐσεβείᾳ δὲ συντεθραμμένος [. . .]
Τελ.: [. . .] τὴν δορὰν ἀφαιρεθείς, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσατο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μενίγνου τοῦ Κναφέως».

Κάραν Κναφεῦ Μένιγνε τμηθεὶς ἐκ ξίφους,
κνάπτεις σεαυτὸν κἂν ῥύπους εἶχες πλύνει.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 14α - 15β) συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου, διωγμὸς μέγας γέγονε κατὰ τῶν χριστιανῶν· τότε ὁ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἀσίας ἐγκεχειρισμένος [. . .]
(φ. 15β) Τελ.: [. . .] ὁ μάρτυς ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ κατατεθῆναι τὸ τίμιον αὐτοῦ σῶμα ἐπέσκεψεν· εἰς δόξαν [. . .] τῶν αἰώνων, ἀμήν.

ιγ' «Μηνὶ τῷ αὐτῷ ις'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρ(ος) Πάπα».

Δεσμῇ πέδαις εἰς δένδρον, ᾧ προβὰς Πάπα,
Ζακχαῖος οἷα Χ(ριστὸ)ν ἐκπνεύσας βλέπεις.
Δένδρου ἐπὶ κλώνοισι δέθης δεκάτῃ, Πάπα, ἕκτῃ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ναυατοῦσαν ὁρῶν τὴν οἰκουμένην, παραστὰς τῷ ἄρχοντι καὶ τοῦτον καταισχύνας [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ ἡ Λυκαόνων δὲ τὸ λείψανον αὐτοῦ κατέχουσα, γάννυται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), τοῦ ἀποστόλου μνήμη Ἀριστοβούλου, ἀδελφοῦ Βαρνάβα τοῦ ἀποστόλου».

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἀποστόλου.

(φ. 16α) Ἄρχ.: Οὗτος εἷς τῶν ἑβδομήκοντα μαθητῶν· ἠκολούθει δὲ τῷ ἁγίῳ ἀποστόλῳ Παύλῳ [. . .]

Τελ.: [. . .] καὶ πρεσβυτέρους καὶ διακόνους ἐν αὐτῇ καταστήσας, ἐτελειώθη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ Ἀνίνα».

Σορῷ καλυφθεὶς θαυματουργὸς Ἀνίνας,
οὐ συγκαλύπτει τὴν χάριν τῶν θαυμάτων.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 16α - 18α) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἄρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Ἀνίνας, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἄνευ μαθήσεως τινός, τὴν πραότητα καὶ ἡσυχίαν ἀγαπήσας [. . .]

(φ. 18α) Τελ.: [. . .] εὐλόγησεν αὐτούς· καὶ ἐπιζήσας ἡμέρ(ας) ἑπτά, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν· κατὰ τὴν ἑξκαιδεκάτην τοῦ μαρτίου μηνός.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος Ἰω(άννης) ὁ ἐν Ῥουφινιαναῖς, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Τιμῶμεν Ἰω(άννου) συνεκδημίαν,
ἐνδημίαν δὲ πρὸς Θ(εὸ)ν μᾶλλον φάναι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ῥωμανὸς ὁ ἐν τῷ Παρίῳ, ξίφει τελειοῦται».

Τὸ πρὸς σὲ φίλτρον εἰς αἰῶνας δεικνύει,
ὁ Ῥωμανός σου σ(ῶτ)ερ ὁρμῶν πρὸς ξίφος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι δέκα μάρτυρες οἱ ἐν Φοινίκῃ, ξίφει τελειοῦνται».

Χορὸν δέκανδρον μαρτύρων διὰ ξίφ(ους),
ἀνδροκτόνοι κτείνουσι μαρτυροκτόνοι[1].

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Ἀλεξανδρίων, πάπας Ῥώμης, ξίφει τε(λειοῦται)».

Ῥώμης παλαιᾶς Ἀλεξανδρίων πάπας,
Ἐδὲμ κατοικεῖ τὴν παλαιὰν π(ατ)ρίδα.

ιδ´ «Μηνὶ τῷ αὐτῷ ιζ´. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ἀλεξίου τοῦ ἀν(θρώπ)ου τοῦ Θ(εο)ῦ».

Ἄν(θρωπ)ος ἐν γῇ τοῦ Θ(εο)ῦ κληθεὶς μόνος,
ἕξεις τι καινόν, κἂν πόλῳ μόνος π(άτ)ερ.
Ἑβδομάτῃ δεκάτῃ τε Ἀλέξιε δάμας κῆρ.

1. μαρτύρων κτόνοι cod.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ Ῥώμης· π(ατ)ρ(ὸ)ς μὲν Εὐφημιανοῦ π(ατ)ρικίου· καὶ μ(ητ)ρ(ὸ)ς Ἀγλαΐδος· πλουσίων πάνυ καὶ εὐγενῶν [. . .]
(φ. 18β) Τελ.: [. . .] μύρα εὐώδη καὶ ἰάματα τοῖς προσιοῦσιν ἀεννάως προχέον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς μετὰ φιλαν(θρωπ)ίας ἐπενεχθείσης ἡμῖν φοβερᾶς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ· κ(α)τὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως».
«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος μάρτυς Παῦλος, ὑπὲρ τῶν ἁγίων εἰκόνων, πυρὶ τελειοῦται».

Ζῆλος διεξέκαυσε Παῦλον εἰκόνων,
ᾧ φλὸξ δι' αὐτὰς ἐξεκαύθη καμίνου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Θεοστήρικτος ὁ Ὁμολογητής, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Στήριγμα πιστοῖς καὶ μεταστὰς ἐκ βίου,
τὰς σὰς Θεοστήρικτε πρεσβείας δίδου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἐν τῷ κυρίῳ Πάσχα ἀνάστασις τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου Λαζάρου».

Θρηνεῖς Ἰ(ησο)ῦ, τοῦτο θνητῆς οὐσίας,
ζωοῖς φίλον σου, τοῦτο θείας ἰσχύος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) τοῦ ἁγίου μάρτ(υ)ρο(ς) Μαρίνου».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον.

(φ. 19α) Ἀρχ.: Οὗτος χριστιανὸς ὢν καὶ τοὺς εἰδωλολάτρας || ὁρῶν θύοντας, οὐ μόνον ἀν(θρώπ)οις ἀλλὰ καὶ ἑρπετοῖς [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ παρ' ἐκείνου πλεῖστα βασανισθείς, τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτήν.

ιε' «Μηνὶ τῷ αὐτ(ῷ) ιη'. Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν), Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων».

Εἴσελθε κέρδος ἐκ ταλάντου προσφέρ(ων),
εἰς τὴν χαρὰν Κύριλλε τοῦ σοῦ Κ(υρίο)υ.
Ὀγδοάτῃ δεκάτῃ θάνατος μέλας εἷλε Κύριλλον.

Ἀκολουθεῖ (φ. 19α-β) συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος γονέων μὲν ἦν εὐσεβῶν καὶ τὴν ὀρθὴν πρεσβευόντων πίστιν [. . .]
(φ. 19β) Τελ.: [. . .] γενείῳ τὰς σιαγόνας λευκῷ δασυνόμενος, διχῇ κατὰ τὸν πώγωνα διῃρημένῳ· ἀγροίκῳ τὸ πᾶν ἦθος προσεοικώς.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρων· Τροφίμου καὶ Εὐκαρπίωνος· τῶν ἐν Νικομηδείᾳ μαρτυρησάντων».
Ἀκολουθεῖ (φφ. 19β - 20β) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Τοῦ διωγμοῦ τῶν χριστιανῶν ἐν Νικομηδείᾳ παφλάζοντος, πάντας τοὺς χριστιανοὺς οἱ συλλαμβάνοντες κατεῖχον ἐν ταῖς φυλακαῖς [. . .]

(φ. 20β) Τελ.: [. . .] καὶ τούτου γενομένου, οἱ ἅγιοι τῆς καμίνου ἐπιβεβηκότες, τὸν στέφανον ἐν αὐτῇ τοῦ μαρτυρίου ἐνεδύσαντο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι μύριοι μάρτυρες, ξίφει τελειοῦνται».

Τμηθέν(τες) ἄνδρες μύριοι τοὺς αὐχένας
ἀπῆλθον ἔνθα, μυριόμματοι νόες.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἁγίου Λαζάρου Μαρίας, ὅτε τοὺς πόδας τοῦ Χ(ριστο)ῦ νάρδον ἀλείψασα, ταῖς θριξὶν ἐξέμασσεν».

Τιμᾷ γυνή σε Χ(ριστ)ὲ ναρδαλειφίαις,
ἧ μάκτρον ἡ θρίξ, σοὺς ἀπεκμάττον πόδας.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἐν τῷ κυρίῳ Πάσχα βαϊοφόρος».

Ἄνω σε κόλπος π(ατ)ρικὸς σ(ῶτ)ερ φέρει,
κάτω δὲ πῶλος, ὢ πόσον κενοῖ πόδε.

ις´ «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ιθ´. Μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρων, Χρυσάνθου καὶ Δαρείας».

Κἂν ἐμπνέωσι ζῶντες εἰσδύντες βόθρον,
ζῶσι Χρύσανθος ἐν πόλῳ καὶ Δαρεία.
Χῶσαν συζυγίην, δεκάτῃ ἐνάτῃ, ὁμόλεκτρον.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 20β - 21α) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Νουμεριανοῦ τοῦ βασιλέως· ἦν δὲ ὁ μὲν Χρύσανθος π(ατ)ρ(ὸ)ς συγκλητικοῦ [. . .]

(φ. 21α) Τελ.: [. . .] καὶ ἄνωθεν γῆς ἐπιτεθείσης, κατεχώσθησαν· ἔνθα καὶ τὸ μακάριον τέλος ἐδέξαντο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Κλαύδιος ὁ τριβοῦνος ἐν τῇ θαλάσσῃ βληθεὶς τε(λειοῦται)».

Φυγὼν θάλασσαν Κλαύδιος τὴν τῆς πλάνης,
ἔνδον θαλάσσης βάλλεται παρὰ πλάνων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία μάρτυς Ἱλαρία, ἡ τοῦ Κλαυδίου σύζυγος, ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Ἱλαρία τμηθεῖσα τὴν κάραν ξίφει,
Θ(εο)ῦ πρόσωπον ἱλαρώτατον βλέπει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι μάρτ(υ)ρ(ες) Ἰάσων καὶ Μαῦρος οἱ υἱοὶ αὐτ(ῶν), ξίφει τελειοῦντ(αι)».

Σὺν αὐταδέλφῳ τέμνεται Μαύρῳ κάραν,
ἀδελφὰ τούτῳ συμφρονήσας Ἰάσων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρ(ος) Παγχαρίου».

(φ. 21β) Ὁ Παγχάριος πᾶ||σαν ἣν πλουτῶν χάριν,
ὃν πρὸς τομὴν ἤλειψ(εν) ἡ Θ(εο)ῦ χάρ(ις).

Ἀκολουθεῖ (φφ. 21β - 22β) συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Βασιλεύοντος Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ ἐν τῇ πρεσβυτέρᾳ Ῥώμῃ, πᾶσα μὲν εἰδωλικὴ πλάνη ἐπεπλήρωτο [. . .]
(φ. 22β) Τελ.: [. . .] ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν ὁ τοῦ Χ(ριστο)ῦ μάρτυς Παγχάριος· κατὰ τὴν ἐννεακαιδεκάτην τοῦ μαρτίου μηνός, ἐν Νικομηδείᾳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι· Διόδωρος πρεσβύτερος· (καὶ) Μαριανὸς διάκονος· σπηλαίῳ κλεισθέντες, τελειοῦντ(αι)».

Ὡς βῆμα τὸ σπήλαιον ἔνδον γὰρ φέρει,
θύτην τοῦ Χ(ριστο)ῦ, καὶ σὺν αὐτῷ λευΐτην.

ιζ´ «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ κ´. Μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρων γυναικῶν ἐν Ἀμινσῷ. Ἀλεξανδρίας· Κλαυδίας· Εὐφρασίας· Ματρώνης· (φ. 22β) || Ἰουλιανῆς· Εὐφημί(ας), καὶ Θεοδώρας».

Δηλοῖ γυναικ(ῶν) τῶν πεπυρπολημένων,
ἀριθμὸς ἑπταπάρθενος τῶν παρθένων.
Ἔνδοθι πυρκαϊᾶς βάλον εἰκάδι ἑπταγύναικον.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Αὗται ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς· ὑφ᾽ οὗ διωγμοῦ κινηθέντος μεγάλου κατὰ τῶν χριστιανῶν [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ τελευταῖον εἰς κάμινον ἐμβληθεῖσαι, παρέδωκαν τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς τῷ Κ(υρί)ῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τ(ῶν) ὁσίων π(ατέ)ρων ἡμ(ῶν), τῶν ἀναιρεθέντων ὑπὸ τ(ῶν) βαρβάρων ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγ(ίου) Σάβα».

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν ὁσίων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι π(ατέ)ρες ἐκ διαφόρων τόπων συναθροισθέν(τες) καὶ τῇ μονῇ τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Σάβα προσκαθεζόμενοι [. . .]
Τελ.: [. . .] οἱ δὲ ὅσιοι εὐχαριστοῦντες, παρέδωκαν τὰς ἁγίας αὐτῶν ψυχὰς τῷ Κ(υρί)ῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) καὶ ὁμολογητοῦ Νικήτα ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος».

Ἀκολουθεῖ (φ. 23α-β) σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις θεοφόρος π(ατ)ὴρ ἡμῶν καὶ ὁμολογητής, ἐν τῷ καιρῷ τῶν εἰκονομάχων, ὑπῆρχεν ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐφ᾽ οἷς δεινῶς νοσήσας, παρέθετο τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Κ(υρί)ῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτ(υς) Ῥοδιανός, ξίφει τελειοῦται».

Ὁ Ῥοδιανὸς ὡς ἐρυθρόν σοι ῥόδον,
Χ(ριστ)ὲ προσήχθη τῇ τομῇ βεβαμμένος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτυς Ἀκύλας ὁ ἔπαρχος, ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Ἄμωμον ἱερεῖον ὤφθης Ἀκύλα,
τυθεὶς ἀμώμῳ δεσπότῃ διὰ ξίφους.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) μ(ά)ρ(τυς) Λολλίων, πυγμαῖς βαλλόμενος, τελειοῦται».

Ὁ Λολλίων ἔστηκε τὰς πυγμὰς φέρων,
καὶ μὴ στεναγμὸν μηδὲ μυγμὸν ἐκφέρων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτυς Μανουὴλ ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Ξίφει χεθήτω, κἂν κοτύλη, φησί μοι,
ὁ Μανουὴλ πέφυκεν αἵματος μία.

ιη΄ «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ κα΄. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Βυρίλλου ἐπισκόπου Κατάνης».

Διπλᾶ θανὼν Βύριλλος εὕρατο στέφη,
ὡς κυριεύσας καὶ παθῶν καὶ δαιμόνων.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 23β - 24α) σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐξ Ἀντιοχείας ἕλκων τὸ γένος, τῷ ἀποστόλῳ Πέτρῳ μαθητευθεὶς [. . .]
(φ. 24α) Τελ.: [. . .] ἰάματα παρέχων τοῖς αὐτῷ μετὰ πίστεως προσιοῦσι μέχρι τῆς σήμερον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῶν ἁγί(ων) μαρτύρων· Φιλήμονος καὶ Δομνίνου».

Τμηθεὶς Φιλήμων, Δομνῖνον τὸν σὸν φίλον,
φιλεῖν κεφαλῆς ἐκτομὴν ἀπειργάσω.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐκ τῆς μεγαλοδόξου πόλεως Ῥώμης· ἐπὶ δὲ τῶν καιρῶν τοῦ διωγμοῦ ἀπιόντες ἐν Ἰταλίᾳ [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ εἰς φυλακὴν ἀπορρίπτονται· ἔπειτα ἐκβληθέντες, τὴν διὰ ξίφ(ους) δέχονται τελευτήν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἐν ἁγί(οις) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Θωμᾶ π(ατ)ριάρχου Κωνσταντινουπόλεως».

Ζωὴν ὁ Θωμᾶς ἐκλιπὼν μετρουμένην,
ζωὴν πρεπόντως εὗρεν οὐ μετρουμένην.

Ἀκολουθεῖ (φ. 24α-β) σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Θωμᾶς διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀρετὴν καὶ τὴν ἄκραν σύνεσιν [. . .]
(φ. 24β) Τελ.: [. . .] καὶ τὰ ὀρθόδοξα δόγματα κρατύνας· καὶ τὸ ποίμνιον καλῶς καὶ θεαρέστως ποιμάν(ας), ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Σεραπίων ὁ ἐλεήμων· ὁ ὑπάρχων ἀπὸ Σιδῶνος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Δοὺς πάντα χερσὶν ἐνδεῶν Σεραπίων,
τέλος δίδωσι καὶ τὸ πν(εῦμ)α Κ(υρί)ῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῆς καταχεάσης γυναικὸς τὸ μύρον εἰς τὴν κεφαλὴν τὸ Χ(ριστο)ῦ· ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ».

Γυνὴ βαλοῦσα σώματι Χ(ριστο)ῦ μύρον,
τὴν Νικοδήμου προὔλαβε σμυρναλόην.

ιθ′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κβ′. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Βασιλείου».

Σώαν προφήτης εἶπεν ἀλγεῖν κοιλίαν,
τετμημένην δέ, μάρτυς ἀλγεῖν οὐκ ἔφη.
Εἰκάδι δευτερίῃ Βασίλειος ἐτμήθη σούβλαις.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 24β) συναξάριον τοῦ μάρτυρος, κολοβόν, διότι μετὰ τὸ φύλλον 24 ἔχουν ἐκπέσει τέσσαρα φύλλα.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν, ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου· (καὶ) Σατορνίνου ἡγεμόνος Ἀγγύρας [. . .]
Τελ.: [...] λῶρον ἐναποσπάσας ὁ ἀδάμας, ἔρριψε κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ τυράννου· ὁ δέ,

κ′ (φ. 25α) [Μαρτίου κδ′].
Ἀκέφαλον συναξάριον (φ. 25α-β) τοῦ ἱερομάρτυρος Ἀρτέμωνος, πρεσβυτέρου Λαοδικείας.

Ἀρχ.: διετέλεσα ἔτη διάκονος Χ(ριστο)ῦ, τὰ ἱερὰ ὑπαναγινώσκ(ων) εὐαγγέλια· καὶ τριακοντατρεῖς πληρῶ πρεσβύτερος· διδάσκων [. . .]
(φ. 25β) Τελ.: [. . .] καὶ ἁρπαγεὶς ὑπὸ θείου ἀγγέλου, ἀπεκατέστη ἐν ᾧ τόπῳ ἐχρηματίσθη· πάμπολλα σὺν Θ(ε)ῷ ἐκεῖ σημεῖα πεποιηκὼς καὶ πολλοὺς φωτίσας καὶ πρὸς Θ(εὸ)ν ὁδηγήσας· ὕστερον κρατηθείς, ἀπετμήθη τὴν κεφαλήν· καὶ ἀπῆλθε πρὸς τὰς αἰωνίους μονάς.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιο(ς) Ζαχαρί(ας), ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Χ(ριστ)ῷ πρὸς ἰσχὺν ἐξωμοιώθης π(άτ)ερ,
υἱῷ Θ(εο)ῦ σύγκληρος ἐκστὰς γῆς γίνῃ[1].

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι ὀκτὼ μάρτυρες οἱ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης, ξίφει τελειοῦνται».

Στρατὸς ὀκτάριθμος ἐτμήθη φάλαγξ,
τοῦ πρὶν περιτμηθέντο(ς) ὀκταημέρου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Μαρτῖνος ὁ Θηβαῖος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Καλῷ τραφεὶς κάλλιστε γήρει Μαρτῖνε,
θανὼν θανοῦσι προστίθεσαι[2] π(ατ)ράσι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ παρὰ τῆς κουστωδίας ἀσφάλεια τοῦ ἁγίου τάφου τοῦ Χ(ριστο)ῦ».

1. γένῃ cod. 2. προστίθησι cod.

Μάτην φυλάττεις τὸν λίθον κουστωδία,
οὐ γὰρ καθέξει τύμβος αὐτοζωΐαν.

κα' «Μηνὶ τῷ αὐτῷ κε'. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς ὑπεραγί(ας) δεσποίνης ἡμῶν Θ(εοτό)κου [...]».

(φ. 26α) Ἤγγειλεν υἱὸν ἄγγελος τῇ παρθένῳ,
π(ατ)ρ(ὸ)ς μεγίστης ἄγγελον βουλῆς μέγαν.
Γήθεο τῇ Μαρίῃ ἦφατ' ἄγγελος εἰκάδι πέμπτῃ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς ἑορτῆς.

Ἀρχ.: Ἡ ἀνάμνησις τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς [. . .] Θ(εοτό)κου, ὅτε τὸ ἀπ' αἰῶνος ἄρρητ(ον) καὶ ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον [. . .]

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), ἡ ἐν τῷ κυρίῳ Πάσχα Ἀνάστασις τοῦ (Κυρίο)υ ἡμῶν Ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ».

Χ(ριστὸ)ς κατελθὼν πρὸς πάλην ᾅδου μόνος,
πολλὰ λαβὼν ἀνῆλθε τῆς νίκης σκῦλα.

κβ' «Μηνὶ τῷ αὐτ(ῷ) κς'. Τῇ ἐπαύριον τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, σύναξιν ἐπιτελοῦμεν τοῦ ἱεροῦ καὶ θείου Γαβριὴλ [. . .]».

Τὸν σὴν ἀπαγγείλαντα σάρκωσιν νόα,
τιμῇ πρεπούσῃ πᾶσα σὰρξ τιμᾷ λόγε.
Εἰκάδι ἀμφ' ὕμν(ους), Γαβριὴλ κτίσιν ἕκτῃ ἐγείρει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων εἴκοσι ἓξ μαρτύρων τῶν ἐν τῇ Γοτθίᾳ μαρτυρησάντων».

Τόσην πληθὺν φλέγουσι πυρὶ μαρτύρων,
ὅσας ἄγει μὴν σήμερον τὰς ἡμέρας.

Ἀκολουθεῖ (φ. 26α-β) σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Ἰγγιρίχου βασιλέως Γότθων [. . .]
(φ. 26β) Τελ.: [. . .] αὐτὸν γενέσθαι προσφοράν, ὁλοκαυτωθέντα διὰ πυρός.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων, Κοδράτου· Θεοδοσίου, καὶ Μανουήλ».

Κοδράτε θαυμάζω σε τῆς εὐανδρίας,
πῶς ὑπτιάζων, ἀνδρικῶς σφάττῃ μάκαρ.

Θεοδόσιος τῷ Θ(ε)ῷ ζῶν καὶ μόνῳ,
ζωὴν δι' αὐτὸν ἐκ ξίφ(ους) καταστρέφει.

Ξίφει χεθήτω, κἂν κοτύλη, φησί μοι,
Μανουὴλ πέφυκεν αἵματος μία.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐκ τῆς χώρας τῶν Ἀνατολικῶν· ὁρῶντες δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τοὺς χριστιανοὺς ἀναιρουμένους [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ ἐπὶ τριβόλων συρέντες· τέλος, τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸς) ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Στεφάνου· ἡγουμένου μονῆς τῆς Τριγλίας».
Ἀκολουθεῖ (φφ. 26β - 27α) σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλεί(ας) Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου· ἐκ βρέφους τὸν ἀσκητικὸν ἑλόμενος βίον [. . .]
(φ. 27α) Τελ.: [. . .] καὶ ἐξορίαις ταλαιπωρηθεὶς καὶ νοσήσας, πρὸς Κ(ύριο)ν δι᾽ ὃν τοὺς πολλοὺς πόνους ὑπέστη, ἐξεδήμησεν.

Θείου Στέφανος ἀμπελῶνος ἐργάτης,
Θ(ε)ῷ παραστάς, καμάτων μισθὸν λάβοι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) διήγησις ὠφέλιμος περὶ Μάλχου μοναχοῦ αἰχμαλωτισθέντος» (φφ. 27α - 29α).

Ἀρχ.: Ἀπὸ τριάκοντα μιλίων Ἀντιοχείας τῆς ἐν Συρίᾳ, χωρίον ἦν καλούμενον Μαρώνεια· ἐν τούτῳ γεννηθεὶς καὶ τραφεὶς ὁ Μάλχος [. . .]
(φ. 29α) Τελ.: [. . .] διαβιοὺς οὖν ἔκτοτε χρόνους ἱκαν(ούς)· καὶ τῷ Θ(ε)ῷ εὐαρέστως δουλεύσας, ἀπῄει πρὸς τὰς αἰωνίους μονάς.

κγ´ «Μηνὶ τῷ αὐτ(ῷ) κζ´. Μνήμη τῆς ἁγ(ίας) μάρτυρος Ματρώνης τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ».

Οὐκ ἄξιον λαθεῖν σε Ματρῶνα,
κἂν ἔνδον εἱρκτ(αῖς) ἐκπνέῃς κεκρυμμένη.
Εἰκάδι ἑβδομάτῃ θάνε Ματρώνη ἐν εἱρκτῇ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη θεράπαινα ὑπῆρχεν Ἰουδαίας τινὸς γυναικός, Παυτίλλης ὀνομαζομένης [...]
Τελ.: [. . .] ἐν ᾧ ἄνωθεν ἐκθλιβόμενον τὸ γλεῦκος ἐχεῖτο· κἀκεῖ τὸν βίον καταστρέψαι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Κήρυκος ὁ ἐν τῷ Ἄπρῳ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ἐγὼ π(άτ)ερ Κήρυκε καὶ τεθνηκότα,
κἂν καρδίᾳ φέρειν σε κἂν γλώττῃ θέλω.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων· Φιλητοῦ τοῦ συγκλητικοῦ· καὶ Λυδίας τῆς αὐτοῦ γυναικός· καὶ τ(ῶν) τέκνων αὐτ(ῶν) Μακέδωνος, καὶ Θεοπρεπίου· (φ. 29β) Κρονίδους κομενταρησίου· || καὶ Ἀμφιλοχίου δουκός».

Ὥσπερ Φιλητῷ καὶ Λυδίᾳ σὰρξ μία,
οὕτως ἓν αὐτῶν καὶ μετ᾽ εἰρήνης τέλος.

Θνήσκει Θεοπρέπιος σὺν Μακεδόνι,
θεοπρεπῶς ᾄδοντες ὕμνους Κ(υρί)ῳ.

Δοὺξ συντελευτᾷ τῷ κομενταρησίῳ
ἐξουσιάζων ἐξυπηρετουμένῳ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Ἀδριανοῦ βασιλέως· χριστιανοὶ ὄντες καὶ καθεκάστην τῷ Θ(ε)ῷ λατρεύοντες [. . .]

Τελ.: [. . .] καὶ εὐχαριστήσαντες τῷ Θ(ε)ῷ, ἀπέδωκαν τὰς ψυχὰς αὐτῶν, τοὺς στεφάνους τῆς μαρτυρίας ἀναδυσάμενοι.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἰω(άννης) καὶ Βρούχιος ξίφει τελειοῦντ(αι)».

Οὐ θάρσος ἧττον Ἰω(άνν)ου πρὸ(ς) ξίφος,
ὁ Βρούχιος εἶχες γοῦν κἂν μὴ καὶ πλέον.

(φ. 30α) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ προφήτης Ἀνανὶ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Τριὰς τρίπους σὸς[1] Ἀνανὶ θεοπρόπε,
δι' ἧς τὸ μέλλον προὔλεγες πρὸ τοῦ τέλους.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Παύλου ἐπισκόπου Κορίνθου· ἀδελφοῦ γεγονότος Πέτρου ἐπισκόπου Ἄργους, τοῦ σημειοφόρου· (καὶ) μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Εὐτυχίου· καὶ τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἡρωδίωνος ἑνὸς τῶν ἑβδομήκοντα».

Πῶς εὐχαρίστως χρὴ βιοῦν ἐν Κ(υρί)ῳ,
πυκναῖς προσευχαῖς προσφέρ(ειν) ἀνενδότως.

Ψυχῇ τε χαίρειν ἐλπίδες χρηστοῦ τέλους,
φαιδρῶς διδάσκεις ἡ βασίλειος λύρα.

κδ' «Μηνὶ τῷ αὐτῷ κη'. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἱλαρίωνος τοῦ νέου, ἡγουμένου γεγονότος τῆς μονῆς τῆς Πελεκητῆς».

Δοὺς Ἱλαρίων γῇ τὸ γῆθεν σαρκίον,
γῆν μακάρων ᾤκησε τὴν μακαρίαν.
Ὀγδόῃ Ἱλαρίωνα κιχήσατο εἰκάδι πότμος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν μαρτύρων καὶ ὁμολογητ(ῶν), Μάρκου ἐπισκόπου Ἀρεθουσίων· Κυρίλλου διακόνου· (καὶ) παρθένων πολλῶν».

Ἐπαγρυπνήσας πρῶτα πολλαῖς αἰκίαις,
ὕπνωσε Μάρκος θεῖον εἰρήνης ὕπνον.

Γαστὴρ Κυρίλλου λευΐτου διὰ ξίφους,
ὡσεὶ πάχος γῆς εἶπε Δα(βὶ)δ ἐρράγη.

Κεῖνται γυναῖκες βρώσ(εως) χοίροις σκάφαι,
γαστρὸς παθοῦσαι ῥῆξιν ἐκ χειροφόνων.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 30α - 31β) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Ἄρτι τῆς εὐσεβείας Χ(ριστο)ῦ χάριτι διαλαμψάσης καὶ τῆς εἰδωλικῆς πλάνης ἀμαυρωθείσης· κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου [. . .]
(φ. 31α) Τελ.: [. . .] τῷ δὲ ὑπασπιστῇ τῆς κακίας, ἡ διὰ φλογὸς τιμωρία (καὶ) τὸ αἰωνίως αἰσχύνεσθαι.

1. τρόπους σοὺς cod.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ζωσίμου ἐπισκόπου Συρακούσης».

'Ακολουθεῖ (φφ. 31α - 32α) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

"Αρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Ζώσιμος· γεννηθεὶς παρ' εὐσεβῶν γονέων καὶ ἐπιμελῶς παιδευθεὶς [. . .]
(φ. 32α) Τελ.: [. . .] ἰατὴρ οὗτος ἀναδέδεικται τοῦ νοσήματος· ἔστη γὰρ εὐθέως ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος.

κε' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ κθ'. Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων· Ἰωνᾶ· Βαραχησίου, (καὶ) τ(ῶν) σὺν αὐτοῖς».

Ἔχεις Ἰωνᾶν καὶ σὺ γῆ πάντως μέγαν,
κατ' οὐδὲν ἐνδέοντα τοῦ θαλαττίου.

Διψῶν Βαραχήσιος ἀθλητῶν τέλος
χανδὸν ζεούσης ἐκπίνει πίσσης σκύφον.
Σπᾷ φλογερῆς ἐνάτῃ Βαραχήσιος εἰκάδι πίσσης.

'Ακολουθεῖ (φφ. 32α - 33α) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

"Αρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον κατὰ τοὺς χρόνους Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν· καὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, βασιλέως 'Ρωμαίων [. . .]
(φ. 33α) Τελ.: [. . .] ἐκείνων μὲν τελειωθέντ(ων), κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην τοῦ μαρτίου μηνός· τοῦ δὲ ἁγίου Ἰωνᾶ καὶ Βαραχησίου, κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐνάτην.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Εὐσταθίου ἐπισκόπου Κίου τῆς Βιθυνίας».

Τὸν πηλὸν ἐκδὺς Εὐστάθιε παμμάκαρ,
Χ(ριστ)ῷ παρέστης τῷ δι' ἡμᾶς πηλίνῳ.

'Ακολουθεῖ (φ. 33α-β) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

"Αρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν καὶ ὁμολογητὴς Εὐστάθιος· τὸν κόσμον ὥσπερ βαρὺ φορτίον ἐξ αὐτοῦ ἀποθέμενος [. . .]
(φ. 33β) Τελ.: [. . .] ὑστερούμενο(ς) ἐν πείνῃ (καὶ) δίψῃ καὶ γυμνότητι, εὐχαριστῶν τῷ Θ(ε)ῷ, ἀπέπτη πρὸς τὰς αἰωνίους μονάς.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ἰω(άνν)ου τοῦ ἐν τῷ φρέατι».

'Ακολουθεῖ (φφ. 33β - 34β) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

"Αρχ.: Κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκείνους, ἦν τις γυνὴ πλουσία σφόδρα καὶ τὸν Θ(εὸ)ν φοβουμένη· αὕτη Ἰουλιανὴ καλουμένη, νεωστὶ χηρεύσασα [. . .]
(φ. 34β) Τελ.: [. . .] καὶ προσκαλεσάμενος ἄνδρα εὐλαβῆ, ἐγγράφως διαλαβεῖν ἅπερ εἶδέ τε καὶ ἤκουσεν, ἠξίωσε.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα· Σωσθένους· Ἀπολλῶ· Κηφᾶ· Καίσαρος, καὶ Ἐπαφροδίτου».

'Ρίζης μαθητῶν ἑβδομήκοντα κλάδου,
πεντάκλαδον τέμνουσιν ἐκ ξίφους μέρος.

κς' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ λ'. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ἰωάννου, τοῦ τῆς Κλίμακος».

Ἐπὶ κλίμαξι κλίμακας πυκνῶς π(άτ)ερ,
τὰς ἀρετὰς θείς, ἔφθασαν μέχρι πόλου.
(φ. 35α) Χαῖρεν[1] Ἰωάννης τριακοστῇ ἐξαναλύων.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἄχ.: Οὗτος ἑξκαίδεκα χρόνων ὑπάρχων καὶ ἀγχίνους ὢν τῇ ἐγκυκλίῳ σοφίᾳ, προσαγήοχεν ἑαυτὸν τῷ Θ(ε)ῷ [. . .]
Τελ.: [. . .] πρότερον σχεδιάσας τὴν πάνσοφον βίβλον τῶν θείων καὶ πν(ευματ)ικῶν ἀναβάσεων· ἥτις, κλῖμαξ ἐπονομάζεται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Κυριακὸς π(ατ)ριάρχης ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Σοῦ Κυριακὸς ποιμνίου ποιμὴν μέγας,
ποιμαίνεται νῦν μυστικῇ σ(ῶτ)ερ χλόῃ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Ἰω(άννης), π(ατ)ριάρχης Ἱεροσολύμων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

(φ. 35β) Ὁ τῆς Σιὼν πρόεδρος || αἰσθητοῦ θρόνου,
πρὸς τὴν Σιὼν ἀπῆρε τὴν νοουμέν(ην).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία Εὐβούλη, ἡ μ(ήτ)ηρ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Ἐν οὐ(ρα)νοῖς σύνεστιν ἀθλητῇ τέκνῳ,
ἀθλητομήτωρ καλλίτεκνος Εὐβούλη.

κζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ τριακοστῇ πρώτῃ. Μνήμη τοῦ ὁσ(ίου) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ἀκακίου ἐπισκόπου Μελιτην(ῆς) τοῦ ὁμολογητοῦ».

Ἀκακίῳ θνήσκοντι τῷ γῆς ἀγγέλῳ,
χώραν ἑτοιμάζουσιν ἄγγελοι πόλου.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ἀκάκιος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν καὶ ὁμολογητὴς τοῦ Χ(ριστο)ῦ, ἦν ἐπὶ Δεκίου τοῦ παρανόμου βασιλέως· κηρύττων δὲ τὸν Χ(ριστὸ)ν [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ ἐν θαύμασι διαπρέψας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ προφήτου Ἰωάδ».
Ἀκολουθεῖ (φφ. 35β - 36α) σύντομον συναξάριον τοῦ προφήτου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ τῆς Σαμαρείας, ὃν ἐπάταξεν ὁ λέων (καὶ) ἀπέθανεν [. . .]
(φ. 36α) Τελ.: [. . .] ἐτάφη γὰρ ἐν Βεθὴλ ἐγγὺς τοῦ ψευδοπροφήτου Ἀμβέ, τοῦ πλανήσαντος αὐτόν.

1. χαίρειν cod.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μένανδρος, κ(α)τὰ πετρῶν γυμνὸς συρόμενος, τελειοῦται».

Γυμνὸν συρέντα τὸν Μένανδρον ἐν πέτραις,
στολὴν ὁ Χ(ριστὸ)ς ἐνδύει σ(ωτη)ρίας[1].

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Βλασίου, ἐκ πόλεως Ἀμορίου τὴν γέννησιν ἔχοντος».
«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι τριακονταοκτὼ μάρτυρες, συγγενεῖς ὄντες, ξίφει τελειοῦνται».

Φυλὴ πεσοῦσα συγγενὴς διὰ ξίφους,
φῦλα τροποῦται τῶν πεσόντων ἐκ πόλου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Στεφάνου τοῦ θαυματουργοῦ· καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θεοφίλου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ».

Β′ «Μὴν Ἀπρίλλιος, ἡμέρας ἔχων λ′· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ιγ′· καὶ ἡ νὺξ ὥρας ια′».

α′ «Εἰς τὴν α′. Μνήμη τῆς ἁγί(ας) καὶ ὁσί(ας) μ(ητ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας».

Ἀπῆρε πν(εῦμ)α, σὰρξ ἀπερρύη πάλαι,
τὸν ὅστινον γῆ κρύπτει νεκρὸν Μαρίας.
Πρώτη ἀπριλλίου Μαρίη θάν(εν) εὖχος ἐρήμου.

Ἀκολουθεῖ (φ. 35α-β) σύντομον συναξάριον τῆς ὁσίας.

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἐξ Αἰγύπτου· ἐν ἀκολασίᾳ δὲ τὸ πρότερον ζήσασα, καὶ πολλῶν ἀν(θρώπ)ων ψυχὰς διὰ τῆς κατὰ μίξιν ἡδονῆς πρὸς ὄλεθρον ἐκκαλουμένη [. . .]
(φ. 36β) Τελ.: [. . .] τῆς ἀν(θρωπ)ίνης πίστεως ἀπανέστη, τὴν δ' ἀγγελικὴν ἐπὶ γῆς ἀγωγὴν καὶ πολιτείαν ἐκτήσατο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) καὶ ὁμολογητοῦ Μακαρίου ἡγουμένου μονῆς τῆς Πελεκητῆς».
Ἀκολουθεῖ (φφ. 36β - 37β) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Μακάριος, ἐν Κωνσταντινουπόλει γεννηθεὶς καὶ νήπιος ἀπορφανισθεὶς [. . .]
(φ. 37β) Τελ.: [. . .] καὶ σημείων ἱκανῶν αὐτο<υ>ργὸς ἐκεῖσε γενόμενος, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Γερόντι(ος) καὶ Βασιλίδ(ης) ξίφει τελειοῦντ(αι)».

Σὺν Βασιλίδ(ῃ) Γερόντιος ἐκ ξίφους,
γερῶν μετέσχε παμβασιλέως λόγου.

---

1. σωτηρίου cod.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ δίκαιος Ἄχαζ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ἄχαζ Θ(εο)ῦ πέφυκεν ἑστὼς πλησίον,
Ἄχαζ ὃς εἶπεν, οὐ Θ(εό)ν μου πειράσω.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἐν τῷ κυρίῳ Πάσχα νέα Κυριακή, ὅτε τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ἐπέστη τοῖς μαθηταῖς ὁ Χ(ριστό)ς».

Εἰ νηδύος κλεὶς ἢ τάφου μὴ κωλύει,
σὴν σ(ῶτ)ερ ὁρμήν, κλεὶς θυρῶν πῶς κωλύσει;

β′ «Μηνὶ τῷ αὐτῷ δευτέρᾳ. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ Τίτου».

Τί τοῦτο Τίτε, καὶ σὺ λείπεις ἐκ βίου;
Λείπω μεταστάς, οὕτω δόξαν Κ(υρί)ῳ.
Δευτερίῃ Τίτοιο ἀποψυχὴν νόες ἧραν.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ὁ μακάριος καὶ ἅγιος π(ατ)ὴρ ἡμῶν Τίτος, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὸν Χ(ριστὸ)ν ἀγαπήσας [. . .]
Τελ.: [. . .] στήλην ἔμψυχον καὶ εἰκόνα ἀπαράγραπτον καταλιπὼν τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων (καὶ) αὐταδέλφων, Ἀμφιανοῦ καὶ Αἰδεσίου».

Σῷ συμβυθισθεὶς Ἀμφιανὲ συγγόνῳ,
ὕδωρ θαλάσσης ἀμφιέννυμαι, λέγε.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 37β - 38α) σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον κατὰ τοὺς χρόνους Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ μιᾶς μ(ητ)ρ(ὸ)ς ἀδελφοί· τῆς Λυδίας ὁρμώμενοι χώρας [. . .]
(φ. 38α) Τελ.: [. . .] καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ ῥιφεὶς τελειοῦτ(αι)· τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον κομισάμενος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ὁσίας Θεοδοσίας τῆς παρθένου».

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς ὁσίας.

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἐκ πόλεως Τύρου· ἑπτακαιδέκατον δὲ τῆς ἡλικίας ἄγουσα χρόνον [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ ἐπὶ πλεῖον ἐνισταμένη, τῇ θαλάσσῃ ἐκδίδοται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Πολύκαρπος ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Τμηθεὶς τὸ κλῆμα Πολύκαρπος Κ(υρίο)υ,
τὸν καρπὸν οὕτω πλείονα Χ(ριστ)ῷ φέρει.

γ′ «Μηνὶ τῷ αὐτῷ γ′. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Νικήτα ἡγουμένου τῆς μονῆς τοῦ Μηδικίου».

Ῥυσθεὶς βίου Νικήτας ὡς στρουθὸς πάγης,
πτεροῖς νοητοῖς ἵπτατ(αι) πρὸς τὸν πόλον.
Νικήταν καλέουσι τρίτῃ ἐπὶ δῶμα Θεοῖο.

Ἀκολουθεῖ (φ. 38α-β) σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ποθήσας τὴν ἐγκράτειαν καὶ παρθενίαν, ηὐλίσθη ἐν ὄρεσι πάσης ἀρετῆς [. . .] (φ. 38β) Τελ.: [. . .] διπλοῦς καὶ τοὺς στεφάνους ἐκ χειρὸς Κ(υρίο)υ δεξάμενος, πρὸς αὐτὸν μεταστὰς ἀνεπαύσατο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Ἰωσὴφ τοῦ Ὑμνογράφου».

Ζῶντος Θ(εο)ῦ σὺ θεῖος ὑμνητὴς π(άτ)ερ,
ἐγὼ δέ, σοῦ θανόντος[1], ὑμνητὴς νέος.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 38β - 39β) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος τῆς Σικελῶν ἐπαρχίας ὑπῆρχεν· γεννητόρω(ν), Πλωτίνου καὶ Ἀγάθης· ἐπιεικῆς καὶ εὐσεβῆς τὸν τρόπον [. . .]
(φ. 39β) Τελ.: [. . .] ἄπελθε κατὰ τὸν δεῖνα τόπον, καὶ εὑρήσεις ὃν ἐπιζητεῖς οἰκέτην σου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτυς Ἐλπιδοφόρος ξίφει τε(λειοῦται)».

Ξίφους ἀληθὴς μάρτυς Ἐλπιδοφόρος,
Θ(εὸ)ν φέρων ἄψευστον εὐελπιστίαν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτυς Δῖος, κεράμῳ τὴν κεφαλὴν τρωθείς, τελειοῦται».

Βαλὼν κεράμῳ δυσσεβὴς Δίου κάραν,
ὡς σκεῦος αὐτὴν συντρίβει κεραμέως.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Βυθόνιος, ἐν τῇ θαλάσσῃ βληθείς, τελειοῦται».

Ὁ Βυθόνιος εἰς βυθὸν βεβλημένος,
τὴν κλῆσιν εὗρεν εἰς προφητεί(αν).

(φ. 40α) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Γάλυκος, ὑπὸ θηρίων δηχθείς, τελειοῦτ(αι)».

Δηχθεὶς ὀδοῦσι Γάλυκος τῶν θηρίων,
θηρὸς νοητοῦ τοὺς ὀδόντας συντρίβει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Ἰλλυριός, ὁ ἐν τῷ ὄρει τῆς Μυρσινῶνος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ἐκ Μυρσινῶνος Ἰλλυριὲ πρὸς πόλον,
οὐχ ὡς ὁ Χ(ριστὸ)ς ἐξ ἐλαιῶνος φέρῃ.

δ′ «Μηνὶ τῷ αὐτῷ δ′. Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Θεοδούλου (καὶ) Ἀγαθόποδος».

Πρῶτος θάλασσαν εἰσιὼν Ἀγαθόπους,
ἔργοις ὑπῆρξας χρηστόπους Θεοδούλῳ.
Ἀγαθόπους ἑτάρος τετάρτῃ πόντον ἐδύτην.

1. θανέντος cod.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Τούτων ὁ μὲν Θεόδουλος νεώτερος ἦν· ὁ δὲ Ἀγαθόπους, τῆς πρεσβυτικῆς ἐπιβεβηκὼς ἡλικίας [. . .]
Τελ.: [. . .] οἱονεὶ τινος ἀρραβῶνος δοθέντος αὐτῷ τῆς μελλούσ(ης) ἕνεκεν μαρτυρίας.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Φερφούθας, καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς καὶ τῆς παιδίσκης».

Ἁπλῆν με πλάττεις Χ(ριστ)ὲ διπλὲ τὴν φύσιν,
ἔχεις δὲ πρισθεῖσάν με διττὴν Φερφούθαν.

Δούλας ἀληθεῖς δεσπότου Θ(εο)ῦ δύο,
δούλην τε καὶ δέσποιν(αν) ἔπρισε πρίων.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

(φ. 40β) Ἀρχ.: Αὗται ὑπῆρχον ἐπὶ Σαβωρίου βασιλέως ἐν Περσίδι· ἀδελφαὶ τυγχάνουσαι τοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ ἐπισκόπου [. . .]
Τελ.: [. ..] μὴ ἂν ἄλλως ταύτην ἰαθῆναι, εἰ μὴ διὰ τῶν νεκρῶν σωμάτων τῶν ἁγίων παρέλθοι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Πόπλιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ἐν οὐ(ρα)νοῖς Πόπλιε μισθός σοι μέγας,
πρὸς οὓς ἀπαίρων, χαῖρε καὶ κρότει μέγα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Πλάτων, ἡγούμενος τῶν Στουδίου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Πλάτων ἀρίστην εὖ μετεπλάσθη πλάσιν,
Χ(ριστ)ῷ πλάσαντι, συγκρασθεὶς κρᾶσιν ξένην.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ὅσιοι τρεῖς· Θεωνᾶς· Συμεὼν· καὶ Φρωβῖνος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται».

Ψυχὰς δέχου τρεῖς οὐ κεκηλιδωμένας,
ψυχῶν ἀκηλίδωτε τῶν θείων τόπε.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Γεώργιος ὁ ἐν τῷ Μαλαίᾳ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ψυχὴν ὁ Γεώργιος ἀσμένως δίδως,
ψυχῶν γεωργῷ καὶ φυτουργῷ σαρκίων[1].

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ζωσιμᾶ· τοῦ κηδεύσαντος τὴν ὁσίαν Μαρίαν τὴν Αἰγυπτίαν».

ε′ (φ. 41α) «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ε′. ‖ Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Κλαυδιανοῦ· καὶ τ(ῆς) συνοδεί(ας) αὐτοῦ».

Σπεύδεις ὀκλάζων Κλαυδιανὲ πρὸς γόνυ,
τομῇ κεφαλῆς πρὸς Θ(εο)ῦ δραμεῖν γόνυ.
Πέμπτῃ Κλαυδιανοῦ κεφαλὴν τάμε χεὶρ φονόεσσα.

1. σαρκίω cod.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ὁσίας Θεοδώρας τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς ὁσίας.

Ἀρχ.: Αὕτη ἡ ὁσία Θεοδώρα ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὸν Χ(ριστὸ)ν ποθήσασα [...]
Τελ.: [...] τυφλοὺς ὠμμάτωσε· καὶ ἀσθενεῖς ἀναριθμήτους ἐθεράπευσεν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων· Θεοδώρας κ(αὶ) Διδύμου».

Σὺν τῇ συνάθλῳ Δίδυμε τμηθεὶς φλέγῃ,
(φ. 41β) φέρων σὺν αὐτῇ δίδυμον τιμωρίαν.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 41β - 42α) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Βασιλεύοντος Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ· Εὐστρατίου ἡγεμονεύοντος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, διωγμὸς ἦν κατὰ τ(ῶν) χριστιανῶν [...]

(φ. 42α) Τελ.: [...] τότε τινὲς τ(ῶν) πιστῶν τὰ τίμια αὐτοῦ λείψανα συλλέξαντες, ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ κατέθεντο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Θέρμος πυρὶ τελειοῦτ(αι)».

Θέρμην ἔρωτος ἐνθέου Θέρμος φέρων,
θέρμην πυρὸς φλέγοντος ὡς ψῦξιν κρίνει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αἱ ἅγιαι δύο· κυρία καὶ δούλη ξίφει τελειοῦνται».

Ἐχρῆν ἕπεσθαι κυρίᾳ καὶ δουλίδα,
ἐκ γῆς ἰούσῃ πρὸς Θ(εὸ)ν διὰ ξίφους.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτυς Πομπηΐος ξίφει τελειοῦται».

Ὡς ζῶν πρόβατον Πομπηΐε Κ(υρίο)υ,
χέεις ἀμελχθεὶς αὐχένας ξίφει γάλα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ζήνων, πίσσαν χρισθεὶς καὶ εἰς πῦρ βληθεὶς καὶ δόρατι ἔνδον τῆς πυρᾶς τρωθείς, τελειοῦται».

Ἆθλος τριπλοῦς Ζήνωνι· πίσσα· πῦρ· δόρυ,
οἶμαι δι' ἣν ἔπασχε ταῦτα Τριάδα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μάξιμος καὶ Τερέντιος ξίφει τε(λειοῦνται)».

Ἴσον μετέσχον καὶ στέφους ὡς καὶ τέλους,
Τερέντιος, Μάξιμος, οἷς τομὴ τὸ τέλος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αἱ ἅγιαι μάρτ(υ)ρ(ες) αἱ ἀπὸ Λέσβου ξίφει τελειοῦνται».

Ἀθληφόρους τίθησι Λεσβίας κόρας,
μίαν δύο τρεῖς τέσσαρας πέντε ξίφος[1].

ς' (φ. 42β) «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ς'. || Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Εὐτυχίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως».

Εὐτύχιον θανόντα τιμῶν τοῖς λόγοις,
ἐμαυτὸν αὐτὸς εὐτυχέστατον κρίνω.

1. ξίφους cod.

᾿Ακολουθεῖ (φφ. 42β - 43β) συναξάριον τοῦ ἁγίου.

῎Αρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν καὶ μέγας ἀρχιερεὺς Εὐτύχιος, κατὰ τοὺς χρόνους ἦν ᾿Ιουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου· ἐκ τῆς Φρυγῶν χώρας ὁρμώμενος [. . .]
(φ. 43β) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι ἑκατὸν εἴκοσι μάρτυρες οἱ ἐν Περσίδι πυρὶ τελειοῦνται».

῎Αν ἐξαριθμῇς οὓς τὸ πῦρ Πέρσ(ας) φλέγει,
εὕροις ἔχοντας τετράκις τὸ τρὶς δέκα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία Πλατωνὶς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Πόλου πλάτη φέρουσι τὴν Πλατωνίδα,
τὴν ἀρεταῖς λάμψασαν εἰς τὰ γῆς πλάτη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι δύο μάρτυρες οἱ ἐν ᾿Ασκάλωνι· ἄχρι τῆς ὀσφύος χωσθέντες τελειοῦνται».

᾿Ανηρότως σοι γῆ καρπὸν φύει λόγε·
ὁ καρπός, ἄνδρες ἄχρις ὀσφύος δύο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου ὁσιομάρτυρος ῾Ερμαίου τοῦ ἐν τῷ Σιρμίῳ».

ζ' «Μηνὶ τῷ αὐτῷ ζ'. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Γεωργίου ἐπισκόπου Μυτιλήνης».

῎Εχει Μυτιλήνη σε καὶ τεθνηκότα,
ὡς ζῶντα Γεώργιε προστάτην μέγαν.
Ζωὰν δ' ἐκ θανάτοιο Γεώργιος ἑβδόμῃ εὗρεν.

᾿Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

῎Αρχ.: Οὗτος τὸν Χ(ριστὸ)ν ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων ποθήσας, τὸν μοναστ(ὴν) ὑπέρχεται βίον [. . .]
Τελ.: [. . .] πηγὰς δὲ θαυμάτων ἐκ τῶν αὐτοῦ λειψάνων τοῖς ποθοῦσι χαρισάμενος, πᾶσιν ἐστὶν ἀξιέραστος.

(φ. 44α) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρ(ος) Καλλιοπίου».

Καλλιόπιος ἔμπαλιν παγεὶς ξύλῳ,
τὸν ὀρθίως παγέντα δοξάζει λόγον.

᾿Ακολουθεῖ (φ. 44α-β) συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

῎Αρχ.: Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Μαξιμιανοῦ βασιλέ(ως), υἱὸς γεγονὼς Θεοκλείας, τὴν εἰς Χ(ριστὸ)ν πίστιν δεδιδαγμένης [. . .]
(φ. 44β) Τελ.: [. . .] καὶ συγκατετέθη τῷ ἁγίῳ μάρτυρι παρὰ ἀνδρῶν εὐσεβῶν καὶ πιστῶν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος ῾Ρουφῖνος μαχαίρᾳ τελειοῦτ(αι)».

Σφαγῆς λογισθεὶς ὡς πρόβατον ῾Ρουφῖνος,
σφάττει παλαι(ὸν) τὸν διάβολον λύκον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἁγία Ἀκυλῖνα ἡ νέα, τὰς χεῖρας ὀπίσω δεσμευθεῖσα καὶ τὴν κοιλίαν φλεχθεῖσα, τελειοῦτ(αι).

Ὀπισθόχειρα σχοινίοις στρεβλουμένην,
ἐμπροσθίως φλέγουσι τὴν Ἀκυλῖναν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι διακόσιοι μάρτυρες οἱ ἐν Σινώπῃ ξίφει τελειοῦνται».

Ἀνεῖλεν ἀνδρῶν εἰκάδας δέκα ξίφος,
οἷς ἀνδρικὸς νοῦς, ἀνδρικὴ (καὶ) καρδία.

η´ «Μηνὶ τῷ αὐτῷ ὀγδόῃ. Μνήμη τῶν ἁγίων ἀποστόλων, ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα· Ἡρωδίωνος· Ἀγάβου· Φλέγοντος, καὶ τῶν λοιπῶν».

Εὐαγγελίου τὸν καλὸν δραμὼν δρόμον,
Ἡρωδίων κάλλιστον ἤρατο στέφος.

Ψυχὴν Ἀγάβου τοῦ προφηταποστόλου,
ὁ ψυχοσώστης προσκαλεῖται δεσπότης.

Σβέσας πλάνην φλέγουσαν ὁ Φλέγων φλόγα,
οὓς Δα(βὶ)δ εἶπε πῦρ φλέγον βλέπει νόας.

Ἐξέλον ὀγδόῃ Ἡρωδίωνος φίλον ἦτορ.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 45β - 46β) συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Τούτων, ὁ μὲν Ἡρωδίων οὗ ὁ μέγας ἀπόστολος Παῦλος μέμνηται [. . .]
(φ. 45α) Τελ.: [. . .] ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ διαφόρως τιμωρηθέντες, ὑπὸ Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων ἐτελειώθησαν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Κελεστίνου πάπα Ῥώμης».

Τὸ χάσμα καὶ σὲ παμμάκαρ Κελεστῖνε,
χοροῦ διιστᾷ μὴ με<μα>καρισμένου.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου· ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ μνήμης ἄξια κατεργασάμ(εν)ο(ς), ἐν εἰρήνῃ τῶν τῇδε ἀπανίσταται· καὶ πρὸς τὴν ἀγήρω (καὶ) μακαρίαν μετετέθη ζωήν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτ(υ)ρο(ς) Παυσολυπίου».

Ὁ Παυσόλυπος γῆς λιπὼν παροικίαν,
εἰς παυσίλυπον ἔρχεται κατοικίαν.

(φ. 45β) Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως· φωραθεὶς δὲ ὡς εἴη τὸν Χ(ριστὸ)ν σεβόμενος [. . .]
Τελ.: [. . .] τῇ γῇ προσερεισθεὶς καὶ εὐξάμενος, τῷ Θ(ε)ῷ τὸ πν(εῦμ)α παρέδωκεν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἐν τῷ κυρίῳ Πάσχα Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων».

Κ(υρί)ῳ φέρουσιν αἱ μαθήτριαι μύρα,
ἐγὼ δὲ ταύταις ὕμνον ὡς μύρον φέρω.

θ′ «Μηνὶ τῷ αὐτῷ θ′. Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Εὐψυχίου, τοῦ ἐν Καισαρείᾳ».

Ἐκεῖ μετῆλθεν Εὐψύχιος τὸ ξίφος,
οὗ Χ(ριστὸ)ς ἦλθε Καισαρείας εἰς μέρη.
Φάσγανον ἀμφ' ἐνάτην Εὐψυχίου ἔκταμε λαιμόν.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπάρχων τῆς Καππαδόκ(ων) χώρας· καὶ ἀνεπίληπτον βίον κεκτημένος [. . .]
Τελ.: [. . .] ξίφει καθυποβληθῆναι· καὶ τὸ πέρας τοῦ βίου δέξασθαι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ὁσιομάρτυρος Βαδίμου τοῦ ἀρχιμανδρίτου, καὶ τῶν αὐτοῦ ἑπτὰ μαθητῶν».

Ἑπτὰς μαθητῶν συντέμνεται Βαδίμῳ,
οὐ γὰρ πέφευγεν ὡς μαθηταὶ Κ(υρίο)υ.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 45β - 46α) σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν· ἐκ πόλεως Βηθλαπάτης [. . .]
(φ. 46α) Τελ.: [. . .] πολλοῖς κακοῖς συσχεθεὶς ὡς τῇ ἀρνήσει προσμείνας.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρων τῶν ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ τελειωθέντων ἐν Περσίδι».

Εἰς πυρσολατρῶν γῆν ἐναθλεῖ Περσίδα,
ἡ χριστολατρῶν αὐχενότμητος φάλαγξ.

Ἀκολουθεῖ (φ. 46α-β) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Τοῦ βασιλέως Σαβωρίου Περσῶν κατὰ τὸ πεντηκοστ(ὸν) τρίτον ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοῦ κατὰ τῆς Ῥωμαίων χώρας ἐλθόντος [. . .]
(φ. 46β) Τελ.: [. . .] εἰ γὰρ ἐδυσφόρει καὶ ἔστενε τῶν συμμαρτύρων ἀπολειφθείη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἀβδιησοῦς μαχαίρᾳ τελειοῦται».

Ὢν αἰχμάλωτος Ἀβδιησοῦς τὴν τύχην,
ἠλευθέρωται τὴν σφαγὴν δοὺς ὡς λύτρον.

ι′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ δεκάτ(ῃ). Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων· Τερεντίου· Ἀφρικανοῦ· Μαξίμου· Πομπηΐου, καὶ ἑτέρων τριακονταέξ· τῶν περὶ τὸν μακάριον Ζήνωνα καὶ Ἀλέξανδρον καὶ Θεόδωρον».

Ἔπαθλα ποῖα τῆς τομῆς Τερεντίῳ,
ἃ μὴ προσέσχεν ὄψις, οὓς ἣ[1] καρδία.

1. οὓς ἡ cod.

Ἴδωμεν οὓς τέμνουσιν ἀθλητὰς ὅσοι,
δεκὰς τετραπλῆ πάντες εἰς ψυχὴν μίαν.

Ἀσφάραγον δεκάτῃ Τερέντιος ἐξαπετμήθη.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 46β - 47α) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι κατὰ τοὺς χρόνους ὑπῆρχον Δεκίου τοῦ βασιλέ(ως) καὶ Φουρτουνιανοῦ ἡγεμόνος· ὥρμηντο δὲ ἐξ Ἀφρικῆς [. . .]
(φ. 47α) Τελ.: [. . .] ὧν οὐδὲν αὐτῶν ἥψατο, ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ προφήτης Ὀλδὰ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

(φ. 47β) Ἀφῆκεν Ὀλδὰ πν(εῦμ)α μέλλοντα βλέπον,
ἡ πν(εύματο)ς γέμουσα θεία Πυθία.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων· Ἰακώβου πρεσβυτέρου· καὶ Ἀζᾶ διακόνου».

Τὸν Ἰάκωβον καὶ τετμημένον γράφω,
καὶ τῆς τομῆς φέροντα μισθ(ὸν) τὸ στέφος.

Τμηθεὶς ὁ Χ(ριστο)ῦ λευΐτης Ἀζᾶς κάραν,
Χ(ριστο)ῦ τὸν ἐχθρὸν Λευϊαθὰν αἰσχύνει.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον κατὰ τοὺς χρόνους Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν· καὶ ὁ μὲν Ἰάκωβος ὥρμητο ἀπὸ κώμης λεγομένης Φαργαθᾶ [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ οὕτ(ως) στεφηφόροι ἀνῆλθον ἐν τοῖς οὐ(ρα)νοῖς.

ια' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ια'. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἀντίπα· ἐπισκόπου Περγάμου τῆς Ἀσίας».

Ταύρῳ παλαίεις καλλιμάρτυς Ἀντίπα,
ὅς σε φλογίζειν οὐ κερατίζειν ἔχει.
Χάλκεον ἑνδεκάτῃ βληθεὶς φλέγῃ Ἀντίπα εἰς βοῦν.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 47β - 48α) συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Δομετιανοῦ τοῦ βασιλέως· σύγχρονος τῶν ἁγίων ἀποστόλων [. . .]
(φ. 48α) Τελ.: [. .] ἐν τῷ πανσέπτῳ ἀποστολείῳ [. . .] Ἰωάννου παρθένου τοῦ θεολόγου· πλησί(ον) τῆς ἁγιωτάτης μεγάλης ἐκκλησίας.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ὁσία Τρύφαινα ἡ ἐν Κυζίκῳ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Χωρίζεται Τρύφαινα σαρκὸς πηλίνης,
ἡ πηλὸν αὐτῆς τὰς τρυφὰς ἡγουμένη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Φαρμούθιος ἐν εἰρήνῃ τε(λειοῦται)».

Ἐξῆλθε Φαρμούθιος ἐκ τῶν ἐνθάδε,
φαρμουθὶ μηνί· δῆλον ὡς ἀπριλλίῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ἰω(άνν)ου, μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου».

Ἰωάννη σκίρτησον ὡς Ἰωάννης,
οὐ γαστρὸς ἐντός, ἀλλὰ τῆς Ἐδὲμ μέσον.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

(φ. 48β) Ἄρχ.: Ἰωάννης ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων τὸν κόσμον μισήσας [. . .]
Τελ.: [. . .] εἰς πλείους ἀγῶνας ἀρετῆς· καὶ οὕτω ἐν εἰρήν(ῃ) ἀνεπαύσατο.

ιβ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ιβ'. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ ὁμολογητοῦ, ἐπισκόπου Παρίου».

Χαίρων τελεύτα Βασίλειε τρισμάκαρ,
ἐκεῖ γὰρ ἥξεις, οὗ χαρᾶς πλησθῇς[1] ὅσης.
Δωδεκάτῃ Βασίλειε ταφήια δύσαο νεκρός.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 48β - 49α) σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἄρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος Βασίλειος διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτῷ ἀρετὴν [. . .]
(φ. 49α) Τελ.: [. . .] ὕστερον ἀπετέθη ἐν τῇ ἁγίᾳ σορῷ τῶν Χαλκοπρατείων· κατὰ τὴν τριακοστὴν πρώτ(ην) τοῦ αὐγούστου μηνός.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ὁσίας Ἀνθούσης, θυγατρὸς βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου».

Ῥίζης δυσώδους καρπὸς εὐώδης μάλα,
Ἄνθουσα σεμνὴ γῆς ἀπανθεῖ καὶ βίου.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς ὁσίας.

Ἄρχ.: Ἥτις ὑπὸ τοῦ π(ατ)ρ(ὸ)ς πολλάκις ἀναγκασθεῖσα συζευχθῆναι ἀνδρί, οὐκ ἐπείσθη [. . .]
Τελ.: [. . .] μετὰ τῶν τῆς ἀρετῆς φορτίων μεθίσταται πρὸς Θ(εόν)· χρόνων οὖσα πεντηκονταδύο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι μάρτ(υ)ρ(ες) Δήμης καὶ Πρωτίων ξίφει τελειοῦνται».

(φ. 49β) Πρῶτος κεφαλὴν Πρωτίων ἀφῃρέθη,
μεθ' ὃν κάραν προὔτεινε Δήμης δημίῳ[2]

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἀρτέμων ὁ πρεσβύτερος ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Εὗρε στεφάνους ἀρτίτμητος[3] Ἀρτέμων,
πρέποντας αὐτοῦ τῇ τετμημένῃ κάρᾳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι τρεῖς ἀββάδες· Μηνᾶς· Δα(βί)δ· (καὶ) Ἰω(άνν)ης τοξευόμενοι τελειοῦνται».

---

1. πλησθεῖς cod.
2. δημίων cod. 3. ἀρτέτμητος cod.

Δούλους Θ(εο)ῦ τρεῖς ἀββάδας παθοκτόνους,
τοξεύμασι κτείνουσιν ἀνθρωποκτόνοι.

ιγ′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ιγ′. Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Μαρτίνου πάπα Ῥώμης».

Ὁ σὴν γεγηθὼς σάρκα ἐσθίων,
ἀπεκδύσει γέγηθε σαρκὸς Μαρτῖνος.
Ἀμφὶ τρίτ(ην) δεκάτ(ην) θάνε Μαρτῖνος περίπυστος.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ ἐπιλεγομένου Πωγωνάτου· ὅστις Κωνσταντῖνος ἐν Σικελίᾳ ἀνῃρέθη [. . .]
Τελ.: [. . .] ἔνθα τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς ἀθλητικῶς διανύσας ὁ ἅγιο(ς), πρὸς Κ(ύριο)ν ἐκδημεῖ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγ(ίων) μαρτύρων Μαξίμου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ».

Τίνες κεφαλ(ῶν) οἵδε κείμενοι δίχα,
Κυντιλιανός, Μάξιμός τε (καὶ) Δάδας.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Ἐν ταῖς ἡμέραις Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν δυσσεβ(ῶν), οὗτοι οἱ ἅγιοι συσχεθέντες [. . .]
(φ. 50α) Τελ.: [. . .] μετὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐξετασθέντες, τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἐλευθέριος ὁ Πέρσ(ης) ξίφει τελειοῦται».

Ἐλευθέριος οὐκ ἐδουλώθη πλάνῃ,
ἐλεύθερος δὲ πρὸς ξίφους ἔστη στόμα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτυς Θεοδόσιος ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Θεοῖς προσοίσειν μηδαμῶς πεισθεὶς δόσιν,
ἤχθης Θεοδόσιε τὴν ἐπὶ ξίφους.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Ζώιλος ὁ Ῥωμαῖος· ἐν ξύλῳ κρεμασθεὶς τελειοῦται».

Τόξου βέλει Ζώιλε πληγεὶς ἐν ξύλῳ,
πλήττεις τὸν εἰσάξαντα τ(ὴν) φθορὰν ξύλῳ.

ιδ′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ιδ′. Μνήμη τῶν ἁγίων ἀποστόλων, ἐκ τῶν ἑβδομήκοντ(α)· Ἀριστάρχου· Πούδη (καὶ) Τροφίμου».

Τιμῶ τὸν Ἀρίσταρχον ὡς ἀριστέα,
καλῶς ἀριστεύσαντα μέχρι καὶ ξίφ(ους).

Ποῦ δὴ μετέστης ὡς ἀπετμήθης Πούδη;
Ποῦ δὴ μετέστην, ἢ πρὸς ἄφθαρτον κλέος;

Τμήθη Ἀριστάρχου κάρη δεκάτῃ τετάρτῃ.

Ἀκολουθεῖ (φ. 50α-β) σύντομον συναξάριον τῶν ἀποστόλων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα ἀποστόλων ὑπάρχοντες, ἠκολούθησαν τῷ μεγάλῳ ἀποστόλῳ Παύλῳ [. . .]
(φ. 50β) Τελ.: [. . .] ἐγένετο γ(ὰρ) ὁ ἅγιος δι' εὐφυΐαν φιλομαθὴς καὶ πολυΐστωρ, ὡς οὐκ ἄλλος τις.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτ(υ)ρο(ς) Ἀρδαλίωνος τοῦ μίμου».

Ἦν μῖμος ὄντως Ἀρδαλίων ἢ πάλαι,
μιμούμενος γὰρ μάρτυρας τὸ πῦρ στέγει.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος κατὰ τοὺς χρόνους ἦν Μαξιμιλιανοῦ τοῦ βασιλέως· ἐν τοῖς θεάτροις μιμούμενος [. . .]
Τελ.: [. . .] πυρᾶς ἐξαφθείσης (καὶ) ἐν μέσῳ βληθείς, τὸ τέλος ἐδέξατο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας ὁσιομάρτυρος Θωμαΐδος».

Αἰῶνος ἦρας τοῦδε τὴν Θωμαΐδα,
τὸ τῆς γραφῆς μέλλοντος αἰῶνος π(άτ)ερ.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 50β - 51β) συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἡ ἁγία αὕτη Θωμαῒς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γεννηθεῖσα καὶ ὑπὸ τῶν γεννητόρων αὐτῆς καλῶς ἀνατραφεῖσα [. . .]
(φ. 51β) Τελ.: [. . .] ἐν τοῖς πολέμοις τῆς σαρκός, μεγάλην βοηθὸν τὴν μακαρίαν Θωμαΐδα κέκτηνται.

ιε' «Τῷ αὐτῷ μη(νὶ) ιε'. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Κρίσκεντος τοῦ ἐν Μύροις».

Θάμβος βλέπειν Κρίσκεντα τοῦ πυρὸς[1] μέσον,
ἡγούμενον λειμῶνα τερπνὸν τὴν φλόγα.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ πόλεως Μύρων τῆς Λυκίας· γένους ἐνδόξου· τὴν ἡλικίαν προβεβηκὼς [. . .]
Τελ.: [. . .] τοῦ δὲ πυρὸς μηδὲ τριχὸ(ς) αὐτοῦ διαφθείραντος, τὸ πν(εῦμ)α τῷ Θ(ε)ῷ παρέθετο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων γυναικῶν· Βασιλίσσης· καὶ Ἀναστασίας».

Ἀμνοῦ Θ(εο)ῦ σφάττουσ(ιν) ἀμνάδας δύο,
Ἀναστασίαν καὶ Βασίλισσαν ἅμα.

1. πυρα cod.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 51β - 52α) σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Αὗται ὑπῆρχον ἐκ τῆς μεγαλουπόλεως Ῥώμης· εὐγενεῖς καὶ πλούσιαι· μαθήτριαι γεγονυῖαι τ(ῶν) ἁγίων ἀποστόλων [. . .]
(φ. 52α) Τελ.: [. . .] τὰς γλώσσας ἀποτέμνονται· καὶ τέλ(ος), μαχαίραις τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀφαιροῦνται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Λεωνίδης, ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Σκότος συνέσχε τὰς Ἀθήνας ἀθρόον,
δύσαντος αὐταῖς ἡλίου Λεωνίδους.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι μάρτυρες Θεόδωρος πρεσβύτερος καὶ Παυσολύπιος ξίφει τελειοῦνται».

Παυσολυπίῳ καὶ Θεοδώρ(ῳ) θύτῃ,
δῶρόν τι παυσίλυπον ὄντως τὸ ξίφος!

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἐν τῷ κυρίῳ Πάσχα, Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου».

Τὸ ῥῆμα Χ(ριστο)ῦ σφίγμα τῷ παρειμένῳ,
οὕτως ἴαμα ῥῆμα τούτου καὶ μόνον.

ις´ «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ις´. Μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρω(ν) γυναικῶν· Ἀγάπης· Εἰρήνης καὶ Χιονίας».

Χιὼν τὸ πῦρ ἦν τῇ Χιονίᾳ τάχα,
Θ(εο)ῦ συμμετασχεῖν ἠγάπησεν Ἀγάπη.

Βέλος σε πέμπει πρὸς τὸν εἰρήνης τόπον,
ἀφ' αἱμάτων σῶν ἐκμεθυσθὲν Εἰρήνη.

Χιονίην Ἀγάπην ἕξ καὶ δεκάτῃ κατακαῦσαν.

Ἀκολουθεῖ (φ. 52α-β) σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Κατὰ τοὺς καιροὺς ὅτε Χρυσόγονος ὁ μάρτυς ὑπὸ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως [. . .] τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη [. . .]
(φ. 52β) Τελ.: [. . .] καὶ βέλος ἀφεὶς κατ' αὐτῆς, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῷ Κ(υρί)ῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων· Φήλικος ἐπισκόπου· Ἰαννουαρίου πρεσβυτέρου· Φουρτουνάτου καὶ Σεπτεμίνου».
Ἀκολουθεῖ (φφ. 52β - 53α) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Τῷ ὀγδόῳ ἔτει τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, ἐξῆλθε δόγμα κατὰ πᾶσαν χώραν τοῦ καίεσθαι πάσας τὰς βίβλους τῶν χριστιανῶν [. . .]
(φ. 53α) Τελ.: [. . .] καὶ ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλάς, ἀπῆλθον πρὸς Κ(ύριο)ν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων· Λεωνίδου· Χαρίσσης· Νίκης· Γαλήνης· Καλλίδος[1]· Νουνεχίας· Βασιλίσσης, (καὶ) Θεοδώρας».

1. Καλλίδους cod.

Κόλποις θαλάσσης ἐκδοθεὶς Λεωνίδης,
φθάνει κολυμβῶν Ἀβραὰμ κόλπων ἄχρι

Θάλασσαν ἡ Χάρισσα φρίττειν οὐκ ἔχω,
ἥτις θάλασσα προξενεῖ μοι χαρίτων.

Βυθῷ Γαλήνη καὶ Νίκη βεβλημέναι,
νίκην ἐφεῦρον καὶ γαλήνην ἐκ σάλου.

Βυθὸς θαλάσσ(ης) λαμβάνει τὴν Καλλίδα,
κάλλους ἐρῶσαν ψυχεραστοῦ νυμφίου.

Εὑροῦσα κέρδος ἐκ βυθοῦ σωτηρίαν,
τὸ νουνεχές σου δεικνύεις Νουνεχία.

Γαστὴρ θαλάσσης λαμβάνει κόρας δύο,
λίχνην[1] φυγούσας δυσσεβείας γαστέρα.

Ἀκολουθεῖ (φ. 53β) σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες ὑπῆρχον ἐκ τῆς Ἑλλάδος· καὶ ὁ μὲν Λεωνίδης συνελήφθη [. . .]
Τελ.: [. . .] γενέσθαι δὲ τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν πρὸ μιᾶς ἡμέρας τοῦ Πάσχα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Εἰρήνης».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἥτις ἦν κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ἁγίου Πάσχα ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Ἑλλάδος [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκριζωθεῖσα, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

ιζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ιζ'. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομ(άρτυ)ρ(ος) Συμεὼν ἀρχιεπισκόπου Περσίδος, καὶ τ(ῶν) σὺν αὐτῷ· Ἀβδελᾶ πρεσβυτέρου· Χουσδαζὰτ καὶ Φουσὴκ· καὶ ἑτέρων χιλίων ἑκατ(ὸν) πεντήκοντα».

Ἐπίσκοπόν σε Συμεὼν ἐγὼ μέγαν,
(φ. 54α) ἐκ δὲ ξίφους μέγιστον ἀθλητὴν ἔγνων.

Ἄρκτου τὸ δεινὸν Ἀβδελᾶς ἔδυ στόμα,
βδέλλης ἀπλήστου τοῦ σατᾶν φυγὼν στόμα.

Ἐπιτραπέντος τοῦ θύειν ἢ τεθνάναι,
θανεῖν Χουσδαζὰτ εἵλετο τμηθεὶς ξίφει.

Τὸ δέρμα Φουσὴκ ἐκδεδάρθω μοι λέγει,
χιτὼν ὑφανθείς[2], τοῦ σατανᾶ τῇ κρόκῃ.

Τέμνουσιν ἀνδρῶν τριπλοπεντηκοντάδα,
τὴν τριπρόσωπον προσκυνοῦσαν οὐσίαν.

Πίπτουσι Περσῶν ἀμφὶ χιλίους ξίφει,
ἰδὼν ἔφης ἂν Παῦλε μαρτύρων νέφος.

Ἑβδομάτῃ Συμεὼν δεκάτῃ ἀπὸ αὐχένα ἐτμήθη.

1. Δίχνην cod. 2. ὑφανθὲν cod.

Ἀκολουθεῖ (φ. 54α-β) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Κτησιφῶν καὶ Σαλὴκ ἡγεμονεύοντες ἐν ταῖς κατὰ Περσίδα πόλεσι [. . .]
(φ. 54β) Τελ.: [. . .] καὶ τὸ τῆς σαρκὸς δέρμα ἀφαιρεῖται· καὶ οὕτ(ω) τὴν ψυχὴν ἀποτίθησι τῷ Θ(ε)ῷ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀδριανοῦ».

Ἂν οὐκ ἔγνως τίς (ἦν) ὁ φλογὸς μέσον,
γλώσσῃ λαλοῦντος Ἀδριανὲ καρτέρει.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Καὶ ὁ μάρτυς Ἀδριανὸς εἷς ἦν τῶν ποτὲ κρατηθέντων καὶ διαφόροις φυλακαῖς παραπεμφθέντων [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐνέβαλον αὐτὸν ἐν τῇ καμίνῳ· καὶ οὕτως ἐτελειώθη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ἀγαπητοῦ πάπα Ῥώμης».

Ἀλλ' ἠγαπήθης Ἀγαπητὲ καὶ πλέον,
θνήσκων τί[1] κράζεις, σ(ῶτ)ερ ἠγάπησά σε.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 54β - 55α) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως· δι' ἀσκήσεως (καὶ) ἀρετῆς τραφεὶς [. . .]
(φ. 55α) Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τοῖς ἁγίοις ἀποστόλοις τοῖς μεγάλοις.

ιη' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ιη'. Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σάβα τοῦ Γότθου».

Ὕπελθε Σάβα φθαρτὸν ἡδέως ὕδωρ,
ὡς ἂν πίνῃς ἄφθαρτον ἡδονῆς ὕδωρ.

Ἀκολουθεῖ (φ. 55α-β) σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς βασιλείας Οὐαλε<ν>τινιανοῦ τοῦ μεγάλου καὶ Οὐάλεντος· τὴν δ' ἰατρικὴν ἔχων ἐν Γοτθίᾳ [. . .]
(φ. 55β) Τελ.: [. . .] ἐπιτεθέντος αὐτῷ ξύλου ἐπὶ τοῦ τραχήλου καὶ ἀπεπνίγη· ἔτος ἄγων τῆς ἡλικίας τριακοστὸν ὄγδοον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἁγί(οις) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Κοσμᾶ, ἐπισκόπου Καρχηδόνος».

Θραύσας μέλη σὰ καὶ μεταστάς σου βίε,
ἔξω βελ(ῶν) ὑπῆρξε Κοσμᾶς ὡς λόγος.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐκ σπαργάνων καθάρας ἑαυτὸν ἐν ἀγῶσιν ἀσκητικοῖς [. . .]
Τελ.: [. . .] ὅθεν καὶ τῶν ἀποστόλων ἐν οἴκῳ ἁγίῳ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἀπετέθη.

1. θνήσκων τί: θνήσκοντι cod.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ὁσίας Ἀθανασί(ας) τῆς θαυματουργοῦ».

Ἀκολουθεῖ (φφ. 55β - 57α) συναξάριον τῆς ὁσίας.

Ἀρχ.: Αὕτη ἡ ἀοίδιμος ἡ τῆς ἀθανασίας ἐπώνυμος, γεννᾶται ἐν νήσῳ τινὶ Αἰγίνῃ ὀνομαζομένῃ [. . .]

(φ. 57α) Τελ.: [. . .] τὴν ἔκβασιν διὰ τῆς ὀπτασίας ἰδοῦσαι, τῷ Θ(ε)ῷ ηὐχαρίστησαν τῷ οὕτω δοξάζοντι τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἐν τῷ κυρίῳ Πάσχα Τετράδα τῆς Μεσοπεντηκοστῆς».

Ἑστὼς διδάσκει τῆς ἑορτῆς ἐν μέσῳ,
Χ(ριστὸ)ς μεσίας τῶν διδασκάλων μέσον.

ιθʹ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιθʹ. Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτ(υ)ρ(ος) Θεοδώρου τοῦ ἐν Πάργῃ τῆς Παμφυλίας».

Κοινωνὸς ὤφθης Θεόδωρε τοῦ πάθους,
τῷ καὶ παθητῷ καὶ παθῶν ὑπερτέρῳ.
Ἀμφ' ἐνάτην δεκάτην Θεοδώρῳ στ(αυ)ρὸς ἄεθλος.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 57α - 59α) συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀντωνίνου· ἡγεμονεύοντος Θεοδώρου ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας, μετὰ πολλῆς σπουδῆς ἐποίουν συλλογὴν νέων καὶ εὐειδῶν καὶ ὡραίων [. . .]

(φ. 59α) Τελ.: [. . .] τὰ τῶν ἁγίων λείψανα μύροις καὶ ὀθονίοις περιστείλαντες, ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ κατέθεντο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία Φιλίππα, ἡ μ(ήτ)ηρ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, ξίφει τελειοῦται».

Φιλῶ Φιλίππαν ὡς ἀθλητοῦ μ(ητέ)ρα,
φιλῶ Φιλίππαν ὡς ἀθλοῦσαν ἐκ ξίφους.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ πιστεύσαντες στρατιῶτ(αι) Σωκράτης καὶ Διωνᾶς, λόγχαις νυγέντες, τελειοῦνται».

Ἔνυξε λόγχῃ νεκρὸν Ὕψιστον πάλαι,
νύττει δὲ καὶ νῦν μάρτυρας ζῶντας δύο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Γεωργ(ίου) ἐπισκόπου Ἀντιοχεί(ας) τῆς Πισιδίας τοῦ ὁμολογητοῦ».

Ὁ Γεώργιος ὡς γεώργιον μέγα,
ἔχων ἀπῆλθεν εἶδος ἀρετῶν ἅπαν.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐπὶ τῶν χρόνων ἦν τ(ῶν) εἰκονομάχων· ἐκ βρέφ(ους) τῷ Θ(ε)ῷ ἀνατεθειμένος [. . .]

Τελ.: [. . .] ἐν ἐξορίᾳ καὶ κακουχίᾳ θανών, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

(φ. 59β) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν, ‖ ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, Τρύφωνος· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτη μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ».

Θ(εὸ)ν ποθήσας ὁ τρυφὴν μισῶν Τρύφων,
Θ(εο)ῦ παρέστη τῷ κατοικητηρίῳ.

κ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ κ' Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Τριχινᾶ.

Θνήσκεις ὁ πλήξας τριχίνῃ στολῇ π(άτ)ερ,
τὸν ἐνδύσαντα τοὺς γενάρχας φυλλίνην.
Εἰκάδι σὸς Θεόδωρε λίπ' ὀστέα[1] θυμὸς ἀγήνωρ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος πάσῃ κακουχίᾳ καὶ σκληραγωγίᾳ ἑαυτὸν ὑποβαλὼν [. . .]
Τελ.: [. . .] τοῖς προστρέχουσι πόθῳ καὶ τὴν σ(ωτη)ρίαν κομιζομένοις.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Βίκτωρος· Ζωτικοῦ· Ζήνωνος· Ἀκινδύνου· Καισαρίου· Σεβηριανοῦ· Χριστοφόρου· Θεωνᾶ καὶ Ἀντωνίνου».

Σὺν Ἀκινδύνῳ τέσσαρας κτείνει ξίφος,
τὸν ἐκ πλάνης κίνδυνον ἐκπεφευγότας.

Καμινιαίας αἰθάλης πεπλησμένοι,
Χ(ριστ)ῷ προσῆλθον οἱ περὶ Χριστοφόρον.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 59β - 60α) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι πάντες ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς, τὸν τοῦ μαρτυρίου δρόμον διήνυσαν [. . .]
(φ. 60α) Τελ.: [. . .] καὶ τέλος ἐν πυρὶ βληθέντες, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσαντο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν). Ἰωάννου τοῦ Παλαιολαυρίτου».

Νέον τι κέρδος τὸν Παλαιολαυρίτην
Ἰωάννην χαίρουσιν εὑρόντες νόες.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων θείῳ πόθῳ τρωθείς, τῷ Θ(ε)ῷ προσεκολλήθη [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ καλῶς τελέσας πᾶσαν ἰδέαν ἀρετῆς, τῶν τῇδε μετέστη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Παφνούτιος ὁ Ἱεροσολυμίτ(ης) ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Τὸν Παφνούτιον γῆς τάφῳ κεκρυμμένον,
ἀπεικός ἐστι καὶ σιγῆς κρύψαι τάφῳ.

1. λίπ' ὀστέα: λίπωστέα cod.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἀναστάσιος, ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Ἀναστάσιε σοῦ δὲ τί γράψω χάριν,
Χ(ριστο)ῦ χάριν σπεύδοντος ἐκθανεῖν ξίφει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ζακχαίου».

κα' «Μηνὶ τῷ αὐτῷ κα'. Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ·Ἰαννουαρίου ἐπισκόπου· Πρόκλου· Σόσσου· καὶ ἑτέρων τῶν διακόνων· Δεισιδερίου ἀναγνώστου· Εὐτυχίου καὶ Ἀκουτίωνο(ς)».

(φ. 60β) Τὸν Ἰαννουάριον ἄνδρα γεννάδα,
ἀπρίλλιος μὴν εἶδεν ἐκτετμημένον.

Σὺν τῷ Προβούλῳ Σόσσον ἀλλὰ (καὶ) Φέστον,
πρὸ κολεοῦ κύψαντας, ἔκτεινε ξίφος.

Δεισιδέριο(ς) τὴν δέρριν δοὺς τῷ ξίφει,
τομὴν ὑπέστη καὶ παρέστη Κ(υρί)ῳ.

Φωνῆς ἀκουτίσθητι τῆς Εὐτυχίου,
λέγοντος, Ἀκούτιε συντμήθητί μοι.

Ἰαννουαρίοιο κάρην τάμον εἰκάδι πρώτῃ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως καὶ Τιμοθέου ἄρχοντος Καμπανίας· οἳ καὶ ὑπεβλήθησαν πικραῖς τιμωρίαις [. . .]
Τελ.: [. . .] συνελθόντες εἰς τὴν κηδείαν τοῦ νέου, ἐξεθαμβήθησαν· δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θ(εό)ν.

(φ. 60β) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἀλε || ξανδρίας τῆς βασιλίσσης».

Ἤδει μὲν οὖσαν[1] πρόξενον λαμπηδόνος,
τὴν ἐν ζόφῳ κάθειρξιν Ἀλεξανδρία.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἀλεξανδρία ἡ τοῦ Χ(ριστο)ῦ μάρτυς, ἣν γυνὴ Διοκλητιανοῦ[2] τοῦ βασιλέως [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ τῷ Θ(ε)ῷ προσευξαμένη, παρέδωκεν αὐτῷ τὴν ψυχήν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸς) ἡμῶν Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου».

Ἀναστάσιος ἐν Σινᾷ Μωσῆς νέος,
καὶ πρ(ὶν) τελευτ(ῆς) τὸν Θ(εὸ)ν βλέπειν ἔχων.

1. μὲν οὖσαν: μενούσης cod. 2. Διοκλητιανοῦ cod.

Ἀκολουθεῖ (φ. 61α-β) σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν, καταλιπὼν τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ καὶ τὸν στ(αυ)ρὸν ἀναλαβὼν [. . .]
(φ. 61β) Τελ.: [. . .] καὶ ψυχωφελεῖς λόγους συνθείς, ἐν βαθυτάτῳ γήρᾳ, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Μαξίμου, ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλ(εως)».

Χρισθεὶς ἐλαίῳ πν(εύματο)ς πρὸ τοῦ τέλους,
ἄληπτος ὤφθης πνεύμασι πλάνης πάτερ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐκ τῆς παλαιᾶς ὥρμητο Ῥώμ(ης)· υἱὸς γεγονὼς πλουσίων καὶ εὐγενῶν γονέων [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τοῖς ἁγίοις Ἀποστόλοις.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων· Ἀπολλῶ· Ἰσαακίου καὶ Κοδράτου».

Λιμαγχόνην οἴσαντες ἀθληταὶ δύο,
ψυχοκτόνον φεύγουσι δαιμοναγχόνην.

Ζωμοὺς χύτρας σῆς τ(οὺς) ἱδρῶτας Κοδράτε,
ἅλατι τμηθεὶς αἱμάτ(ων) παραρτύεις.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 61β - 62α) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι τρεῖς μάρτυρες [. . .] θεράποντες ὑπῆρχον Ἀλεξανδρίας τῆς βασιλίσσης [. . .]
(φ. 62α) Τελ.: [. . .] τῷ λιμῷ πιεσθέντες, ἀπέδωκαν τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς τῷ Κ(υρί)ῳ.

κβ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ κβ'. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ Θεοδ(ώ)ρ(ου) τοῦ Συκεώτου».

Καὶ Θεοδώρῳ καὶ νεκρῷ Θεοδώρου,
τὸ θαυματουργεῖν δῶρον ἐκ Θ(εο)ῦ μέγα.

Ἀκολουθεῖ (φ. 62α-β) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὥρμητο ἐκ τῆς τῶν Γαλατῶν χώρας· ἐκ χωρίου λεγομένου Συκεοῦ [. . .]
(φ. 62β) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ μαρτυρίῳ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τῷ ὄντι ἐν τῷ Δευτέρῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Νέαρχος πυρὶ τελειοῦται».

Τοῦ πρὸς σὲ σ(ῶτ)ερ ἐμπύρου θείου πόθου,
Νέαρχος εἶπεν οὐδὲ πῦρ με χωρίσει.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρᾳ ἡ ἀνάμνησις τῆς πρὸς τὸν Χ(ριστὸ)ν ἀναγνωρίσεως τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ναθαναήλ· ὅς ἐστι Σίμων ὁ Ζηλωτής».

Τὸν Ναζαρηνὸν γνοὺς Ναθαναὴλ μέγαν,
τὴν Ναζαρὲτ σίγησον ἄχρηστον λέγων.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 62β - 63α) σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἄρχ.: Οὗτος ἦν ἀπὸ Κανᾶ πόλεως τῆς Γαλιλαί(ας)· ἔνθα ὁ Χ(ριστὸ)ς καὶ Θ(εὸ)ς ἡμῶν εἰς γάμον κληθεὶς [. . .]
(φ. 63α) Τελ.: [. . .] κηρύττων αὐτὸν ὡς Θ(εό)ν, ἐτελειώθη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων ἀποστόλων, Ἀπελλοῦ· Λουκᾶ (καὶ) Κλήμ(εν)τος».

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον.

Ἄρχ.: Οὗτός ἐστιν οὐχ ὁ Ἡρακλείας ἐπίσκοπος· ἀλλ' ὁ γεγονὼς πρῶτος ἐπίσκοπος Σμύρνης [. . .]
Τελ.: [. . .] πειρασμοῖς οὐκ ὀλίγοις περιπεσόντες, πρὸς Κ(ύριο)ν ἀνέδραμον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἐν τῷ κυρίῳ Πάσχα Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδο(ς)».

Ὕδωρ λαβεῖν ἐλθοῦσα τὸ φθαρτὸν γύναι,
τὸν ζῶν ἀπαντλεῖς ὡς ῥύπους ψυχῆς πλύνης.

κγ' «Μηνὶ τῷ αὐτῷ κγ'. Μνήμη τοῦ ἁγίου [. . .] Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου».

Ἐχθροὺς ὁ τέμνων Γεώργιος ἐν μάχαις,
ἑκὼν παρ' ἐχθροῦ τέμνεται διὰ ξίφους.
Ἦρε Γεωργίου τρίτῃ εἰκάδι αὐχένα χαλκός.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 63α - 66α) διήγησις τοῦ βίου καὶ τριῶν θαυμάτων τοῦ ἁγίου.

— Βίος. - Ἄρχ.: Οὗτος ὁ ἔνδοξος (καὶ) θαυμαστὸς καὶ μέγας μάρτυς Γεώργιος, κατὰ τοὺς χρόνους ἦν Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· ἐκ χώρας τῆς Καππαδοκῶν [. . .]
(φ. 64α) Τελ.: [. . .] καὶ ὁ μὲν ἅγιος τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ μαρτυρίῳ τῷ ὄντι ἐν τῷ Δευτέρῳ.

— Α' θαῦμα. - Ἄρχ.: Πρῶτον θαῦμα· ἔχει οὕτως: Ἐν τοῖς μέρεσι τῆς Συρίας κάστρον ἐστὶ λεγόμενον Ῥάβλιον [. . .]
(φ. 65α) Τελ.: [. . .] εἰς μνήμην τῆς γυναικὸς ἄληκτον καὶ τοῦ θαύματος ἔκπληξιν.

— Β' θαῦμα. - Ἄρχ.: Τὸ δὲ γενόμενον ἐν Μυτιλήνῃ καταπλήττει πᾶσαν ἀκοὴν καὶ ἔννοιαν [. . .]
(φ. 65α) Τελ.: [. . .] δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ὕμνους καὶ εὐχαριστί(ας) τῷ παντοκράτορι Θ(ε)ῷ ἀπέδωκαν.

— Γ' θαῦμα. - Ἄρχ.: Καὶ ἐν τῷ θέματι τῆς Παφλαγονίας ναός ἐστι περίδοξος τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου [. . .]
(φ. 66α) Τελ.: [. . .] καὶ οὐκ ἐν τούτῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ Ἱπποκέφαλον καὶ ἐν ἄλλοις εὐκτηρίοις.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Οὐαλλέριος ξίφει τελειοῦται».

Θείαν κεφαλὴν ἦρεν Οὐαλλερίου,
κακὴ κεφαλὴ δήμιος διὰ ξίφους.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Ἀνατόλιος ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Δύσας Ἀνατόλιος ἐκτομῇ κάρας,
ἑῷον εἶδε φῶς νοητὸν Κ(υρίο)υ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Πρωτολέων ξί(φει) τελειοῦται».

Ὁ Χριστομάρτυς τέμνεται Πρωτολέων,
(φ. 66β) Χ(ριστ)ῷ πεποιθώς, ὥσπερ ἀλκέων λέων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ ἀπὸ μάγων ξίφει τελειοῦται».

Ἀθανάσιος φαρμακὸς τομὴν κάρας,
ψυχῆς νοσούσης εὗρε φάρμακον ξένον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Γλυκέριο(ς) ὁ γεωργὸς ξίφει τελειοῦται».

Λαιμὸν σὸν εἰς γῆν· ὡς ὕνιν (δὲ) τὴν σπάθην,
γεωργὲ Γλυκέριε προσφόρως κρίνω.

κδ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ κδ'. Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σάβα τοῦ στρατηλάτου».

Ἔπνιξε δεινὰ πνεύματα πλάνης Σάβας,
ποταμόπνικτο(ς) μάρτυς ὀφθεὶς Κ(υρίο)υ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος μάρτυς, κατὰ τοὺς χρόνους ἦν Αὐρηλιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐν Ῥώμῃ τὴν τοῦ στρατηλάτου διέπων ἀρχὴν [. . .]
Τελ.: [. . .] τὸν ἄνδρα καὶ στρατιώτην ἄκρως ὑπέφαινον.

(φ. 67α) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ διὰ τοῦ ἁγίου Σάβα πιστεύσαντες τῷ Χ(ριστ)ῷ ἑβδομήκοντα στρατιῶται ξίφει τελειοῦνται».

Κάρας ἀριθμῶν τὰς ξίφει τετμημένας,
εὕροις πεσόντας ἄνδρας ἑπτάκις δέκα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Ἐλισάβετ τῆς θαυματουργοῦ».

Ἐλισάβετ λιποῦσα γῆν Θ(εο)ῦ λόγε,
καλὴ καλὸν βλέπει σε νύμφη νυμφίον.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς ἁγίας.

Ἀρχ.: Ἥτις ἐν ἁπαλῷ τῷ σώματι ἀσκητικοὺς πόνους ὑπελθοῦσα [. . .]
Τελ.: [. . .] χοῦς γὰρ ἐκ τῆς σοροῦ αὐτῆς λαμβανόμενος θεραπεύει πᾶσαν νόσον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρων Πασικράτους καὶ Βαλεντίωνος».

Πασικράτης ἤρατο τμηθεὶς κράτος,
Βαλεντίωνος ἐκβαλὼν φόβον ξίφος.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 67α - 68β) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐκ Δοροστόλου τῆς Μυσίας· ἐν λεγεῶνί τινι στρατευόμενοι [. . .]
(φ. 68β) Τελ.: [. . .] τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν· ὁ μὲν ἅγιο(ς) Πασικράτης, ἐτῶν δύο καὶ εἴκοσιν· ὁ δὲ ἅγιος (φ. 69β) Βα||λεντίων, τριάκοντα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων· Εὐσεβίου· Νέωνος· Λεοντίου καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς».

Ἀριθμὸν ἰσάμιλλον ὀκτὼ μαρτύρων,
τὸν ἰσάκις τέμνουσιν, ἶσον ἰσάκις.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Μετὰ τελευτὴν τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, προσέταξεν ὁ Διοκλητιανὸς [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ τὰ σπλάγχνα αὐτῶν ἔνδον ἐφάνησαν· (καὶ) τέλος, ξίφει τὰς ἱερὰς αὐτῶν ἀπετμήθησαν κεφαλάς.

κε′ «Μηνὶ τῷ αὐτῷ κε′. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου [. . .] καὶ εὐαγγελιστοῦ Μάρκου».

Σύροντες εἰς γῆν Μάρκον οἱ μιαιφόνοι,
πρὸς οὐ(ρα)νὸν πέμποντες αὐτὸν ἠγνόουν.
Εἰκάδι πέμπτῃ Μάρκον ἐνὶ χθονὶ ἄφρονες ἕλκον.

Ἀκολουθεῖ (φ. 68α-β) συναξάριον τοῦ ἀποστόλου.

Ἀρχ.: Ὁ πανεύφημος ἀπόστολος Μάρκος πάσῃ τῇ Αἰγύπτῳ καὶ Λιβύῃ [. . .]
(φ. 68β) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ ἀποστολείῳ τῷ ὄντι πλησίον τοῦ Ταύρου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἀνάμνησις τῶν ἐγκαινί(ων) τοῦ σεπτοῦ ἀποστολείου τοῦ ἁγίου καὶ πανευφήμου κορυφαίου τῶν ἀποστόλων Πέτρου [. . .]».
«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μακεδόνιος, π(ατ)ριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, (φ. 69α) ‖ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ἐκστὰς Μακεδόνιε τοῦ φθαρτοῦ θρόνου,
ὑμνεῖς τὸ θεῖον σὺν σεραφὶμ καὶ θρόνοις.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία μάρτυς Νίκη ξίφει τελειοῦται».

Νίκης βραβεῖα τῇ τετμημένῃ Νίκῃ
νίκης βραβεὺς δίδωσιν ὡς νικηφόρῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι ὁσιομάρτυρες ὀκτὼ καὶ ἀναχωρηταὶ ξίφει τελειοῦνται».

Ὀκτὼ συνεκκόπτουσιν ἀνδρῶν αὐχένας,
ὑπὸ ζυγὸν σὸν τοὺς δαμασθέντας λόγε.

κς′ «Μηνὶ τῷ αὐτῷ κς′. Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Βασιλέως, ἐπισκόπου Ἀμασείας».

Τμηθεὶς Βασιλεῦ, βασιλεὺς πόλου γίνῃ,
ἐξ αἱμάτων σῶν βάμμα κόκκινον φέρων.

Ἀκολουθεῖ (φ. 69α-β) συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Ὁ ἔνδοξος τοῦ Χ(ριστο)ῦ μάρτυς Βασιλεὺς ἦν ἐπίσκοπος τ(ῆς) ἐν Ἀμασείᾳ μ(ητ)ροπόλεως· κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου [. . .]

(φ. 69β) Τελ.: [. . .] εἰς τὴν Ἀμάσειαν παρέπεμπαν· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία Γλαφύρα ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Θ(εὸ)ν Γλαφυρὴ ψυχικῶν δι' ὀμμάτων,
οὐ γλαφυρῶς νῦν, ἀλλὰ τηλαυγῶς βλέπει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία Ἰούστα ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Τρόπον σελήνης πλησιφαοῦς Ἰούσταν,
λάμψασαν ἔργοις, μνήματος κρύπτει νέφος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Νέστωρ, τοὺς γονεῖς καταλιπὼν καὶ μονάσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Τοὺς οὐ(ρα)νοὺς ἱδρῶσι, Νέστωρ, ἐπρίω,
δι' οὓς φύσιν τύραννον ἠρνήσω φύσει[1].

κζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ κζ'. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Συμεὼν τοῦ (φ. 70α) || συγγενοῦς τοῦ Κ(υρίο)υ».

Ἀδελφὰ πάσχει Συμεὼν τῷ Κ(υρί)ῳ,
ξύλῳ κρεμασθεὶς ὡς ἀδελφὸς Κ(υρίο)υ.
Ἐν ξύλῳ ἑβδομάτῃ Συμεὼν πάγη εἰκάδι μακρῷ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Τοῦτον αὐτὸν ὁ Χ(ριστὸ)ς καὶ Θ(εὸ)ς ἡμῶν ὡς συγγενῆ προσλαβόμενος [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) ἀδελφὸς Ἰακώβου· καὶ αὐτοῦ τοῦ Χ(ριστο)ῦ ἐχρημάτισεν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Ἰω(άνν)ου, ἡγουμένου μονῆς τῶν Καθαρῶν».
Ἀκολουθεῖ (φφ. 70α - 71α) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος Ἰω(άννης) γεννᾶται εἰς Εἰρηνούπολιν, μίαν οὖσαν τῆς Δεκαπόλεως [. . .]
(φ. 71α) Τελ.: [. . .] καὶ ἀναγγείλας τοῖς σὺν αὐτῷ τὴν μετάθεσιν αὐτοῦ, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων ἀποστόλων· Ἀριστάρχου· Μάρκου καὶ Ζήνωνος».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Ὁ θεῖος οὗτος Ἀρίσταρχος ἐκ τῶν ἑβδομηκονταδύο ἐστίν, οὗ Παῦλος μέμνηται [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ ἰάσεων αὐτουργοὶ γεγονότες, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησαν.

1. φύσιν cod.

(φ. 71β) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ποπλίων, ‖ μαχαίρᾳ τμηθείς, τελειοῦται».

Σφαγεὶς Ποπλίων, αἷμα σὸν Χ(ριστ)ῷ χέεις,
ὃς ἠγοράσθης αἵματι Χ(ριστο)ῦ πάλαι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Εὐλόγιος ὁ Ξενοδόχος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Τὸν Εὐλόγιον τὸν ξενιστὴν τῶν ξένων,
Χ(ριστο)ῦ ξενιστὴς Ἀβραὰμ ξενιζέτω.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Λολλίων ὁ νέος, κατὰ γῆς συρόμενο(ς), τελειοῦται».

Κονίεται τὸ σῶμα μάρτυς Λολλίων,
κόνει φύρεσθαι τὴν ἀπ' αὐτοῦ δοὺς κόνιν.

κη' «Μηνὶ τῷ αὐτῷ κη'. Μνήμη τῶν ἁγίων ἀποστόλων Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου».

Ζωῆς Ἰάσων λαμβάνει φθαρτῆς πέρ(ας),
ἀλλ' εὗρεν ἄλλην, μὴ πέρας κεκτημένην.

Θανόντι δόξαν σοῦ προσώπου δεικνύεις,
σὺν Σωσιπάτρῳ τοῦ Θ(εο)ῦ λόγου π(άτ)ερ.

Εἰκάδι ὀγδοάτῃ Ἰάσων ἀπεβήσατο γαίης.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 71β - 72β) συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Τούτων ὁ μὲν Ἰάσων Ταρσεὺς ἦν· ὃς καὶ πρῶτος ζωγραφεῖται πρὸς τὴν εὐσέβειαν [...]
(φ. 72β) Τελ.: [...] ἐν γήρει πίονι καταλύει τὸν βίον· καὶ πρὸς τὸν ποθούμενον διαβαίνει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ διὰ τοῦ ἀποστόλου Ἰάσωνος πιστεύσαντες τῷ Χ(ριστ)ῷ ἑπτὰ λῃσταὶ ἐν λέβητι πίσσης βληθέντες τελειοῦνται».

Λῃσταὶ μαθόντες τὴν Ἐδὲμ λῃστοῦ λάχος,
πίσσης λαχ(εῖν) ἔσπευσαν αὐτὴν ἐμφλόγω(ς).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ (φ. 73α) ‖ ἁγία Κέρκυρα, ἡ τοῦ βασιλέ(ως) θυγάτηρ, βέλεσι κατατρωθεῖσα, τελειοῦται».

Βελῶν βασιλὶς ταῖς βολαῖς ἐστιγμένη,
ἐκ στιγμάτων ἔλαμψεν ὡς ἐκ μαργάρων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Εὐσέβιος πυρὶ τελειοῦται».

Ἐκ σοῦ τὸ πῦρ ὁποῖον ἐκσμήξει ῥύπον,
εὔριζον[1] Εὐσέβιε Χ(ριστο)ῦ χρυσίον.

1. εὔροιζον cod.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι μάρτυρες Βιτάλιος καὶ Ζήν(ων) πυρὶ τελειοῦνται».

Μὴ δειλιάσῃς Βιτάλιε πρὸς φλόγ(α),
ἡγήσομαι γὰρ καὶ προεισέλθω Ζήνων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτυς Νέων, πυρὶ τελειοῦται».

Θεοῖς λατρεύειν μὴ θέλων ἑλληνίοις,
καθεῖλε καυθεὶς πίστ(ιν) Ἑλλήνων Νέων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῶν) ἁγίων ἀποστόλων ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα· Εὐόδου καὶ Ὀνησιφόρου».

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα εἰσίν· ὧν καὶ Παῦλος μέμνηται γράφων[. . .]
Τελ.: [. . .] ἀνέδραμον καὶ αὐτοὶ πρὸς τὸν ποθούμενον.

κθ′ «Μηνὶ τῷ αὐτῷ κθ′. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Μέμνωνος».

Ὑπνοῖ τι μικρὸν ἁρπαγὴν τὴν ἐσχάτην,
τὴν εἰσαπαντὴν τοῦ Θ(εο)ῦ Μέμνων μένων.
Εἰκάδι ἀμφ' ἐνάτῃ πινυτὸς[1] λάβε Μέμνωνα πότμος.

Ἀκολουθεῖ (φ. 73α-β) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Μέμνων διὰ Θ(εὸ)ν ἀποταξάμενος [. . .]
(φ. 73β) Τελ.: [. . .] καὶ εὐαρεστήσας μέχρι τέλους, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων ἐννέα τῶν ἐν Κυζίκῳ· Θεόγνιδος· Ῥούφου· Ἀντιπάτρου· Θεοστίχου· Ἀρτεμᾶ· Μάγνου· Θεοδότου· Θαυμασίου, καὶ Φιλήμονος».

Εἰκὼν ἀΰλων ταγμάτων τῶν ἐννέα,
οἱ τὰς κάρας τμηθέντες ἄνδρες ἐννέα.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ θειότατοι μάρτυρες ἐκ διαφόρων χώρων ἀθροισθέντες [. . .]
Τελ.: [. . .] διὸ καὶ ἰατρεῖον ἄμισθον παθῶν ἀνεδείχθησαν.

«Διήγησις περὶ τοῦ γενομένου θαύματος [...] ἐν τῇ πόλει Καρταγένῃ».

Ἀρχ.: Ἐν τοῖς χρόνοις Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως καὶ Νικήτα πατρικίου, ἐν Ἀφρικῇ θαῦμα γέγονε [. . .]
(φ. 74α) Τελ.: [. . .] καὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐπιβιοὺς ἄσιτος, κλαίων καὶ ὀδυρόμενος, πάλιν ἐκοιμήθη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων, Διοδώρου· καὶ Ῥοδοπιανοῦ διακόνου· μαρτυρησάντων ἐν Ἀφροδισίᾳ τῆς Καρίας».

Ῥοδοπιανῷ καὶ Διοδώρῳ ῥόδα,
ἢ δῶρα μᾶλλον (φ. 74β) || ἦσαν οἱ πλῆκται λίθοι.

1. πινυτὸν cod.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι κατὰ τοὺς καιροὺς ὑπῆρχον Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· καὶ διὰ τὴν εἰς Χ(ριστὸ)ν πίστιν [. . .]
Τελ.: [. . .] λιθολευστούμενοι, τῷ Κ(υρί)ῳ τὰ ἑαυτ(ῶν) παρέδωκαν πν(εύμ)ατα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Πατρικίου, ἐπισκόπου Προύσ(ης), διήγησις περὶ κρίσεως μελλούσης καὶ τ(ῶν) ἐπὶ γῆς κολάσε(ω)ν».

Ἀρχ.: Ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς Πατρίκιος λέγει ὅτι δύο τόπ(ους) ἡτοίμασ(εν) ὁ Θ(εό)ς· ἕνα πολλῶν ἀγαθῶν [. . .]
(φ. 75α) Τελ.: [. . .] ἐξελθὼν μετὰ λιτῆς ἐδεήθη τοῦ Θ(εο)ῦ καὶ κατεπαύθη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἐν τῷ κυρίῳ Πάσχα Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ».

Ὢ πτύσμα καινὸν ἐκ γαληνῶν χειλέων,
φανὲν γαληνὸν ταῖς μεμυκυίαις κόραις.

λʹ «Μηνὶ τῷ αὐτῷ λʹ. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἰακώβου· ἀδελφοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου».

Ὡς ἀμνὸς Ἰάκωβος ἀχθεὶς ἐσφάγη,
τῆς εὐσεβείας μηρυκίζων τοὺς λόγους.
Κτεῖνε μάχαιρα φονίοιο Ἰάκωβον τριακοστῇ.

Ἀκολουθεῖ (φ. 75α-β) συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος υἱὸς μὲν ἦν Ζεβεδαίου, ἀδελφὸς δὲ Ἰω(άνν)ου τοῦ Θεολόγου [. . .]
(φ. 75β) Τελ.: [. . .] δεύτερον μάρτυρα μετὰ Στέφανον, τῷ δεσπότῃ παραπέμψας Χ(ριστ)ῷ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Κλήμης, ὁ ποιητὴς τῶν κανόνων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Τέρψας ὁ Κλήμης γηγενεῖς ᾠδαῖς βίῳ,
ἀπῆλθε τέρψων ὥσπερ οἶμαι καὶ νόας.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτυς Μάξιμος ξίφει, κ(α)τ(ὰ) μέσην τὴν γαστέρα πληγείς, τελειοῦται».

Μάξιμος εὑρὼν τὴν ξὶ συλλαβὴν μέσον,
τὸ γαστρὸς ἡμῖν μηνύει μέσον ξίφος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ εὕρεσις τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Βασιλέ(ως), ἐπισκόπου Ἀμασείας».

Χρὴ μηδὲν νεκρὸν λαμβάν(ειν) Βασιλέα,
βασιλέως θνήξαντα τοῦ ζῶντος χάριν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸς) ἡμῶν Δονάτου ἐπισκόπου».
Ἀκολουθεῖ (φφ. 75β - 76β) συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Ἐν ταῖς ἡμέραις Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου βασιλέως, ὁ [. . .] Δονάτος ἐπίσκοπος ἦν ἐν πόλει καλουμένῃ Εὐροίᾳ [. . .]
(φ. 76β) Τελ.: [. . .] καὶ εἰς τέλειον γῆρας ἐλάσας, ἀπῆλθε πρὸς τὸν Κ(ύριο)ν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ κατήχησις τοῦ ὁσίου (καὶ) θεοφόρου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ἐφραίμ· περὶ ἐργασί(ας) ἀγαθῶν ἔργων καὶ περὶ τῆς Θ(εο)ῦ ἀνοχῆς».

Ἀρχ.: Ἤδη καιρὸς ἡμᾶς ἐπείγει, εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς αἰωνίου ζωῆς [. . .]
(φ. 77α) Τελ.: [. . .] ἐπὶ πλεῖον παρατείνει τὸ ἔλεος διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ φιλαν(θρωπ)ίαν καὶ ἀγαθότητα.

Γ' «Μ (ὴ ν) Μ ά ϊ ο ς· ἔχει ἡμέρ(ας) λα'· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ιδ' καὶ ἡ νὺξ ὥρας ι'».

α' «Εἰς τὴν πρώτην· μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου Ἱερεμίου».

(φ. 77β) Ψυχαὶ λιθώδεις καὶ ξέναι θείου φόβου,
λίθοις ἀνεῖλον θεῖον Ἱερεμίαν.
Πρώτῃ ἐν μαΐοιο λίθοις κτάνον Ἱερεμίαν.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 77β - 78α) συναξάριον τοῦ προφήτου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐκ μήτρας ἡγιάσθη· ἦν δὲ ἐξ Ἀνανώθ·[1] ἐν δὲ Δάφναις τῆς Αἰγύπτου λίθοις βληθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ [. . .]
(φ. 78α) Τελ.: [. . .] εἰς ὀξὺ ἔχων καταλῆγον τὸ γένειον· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ ἀποστολείῳ [. . .] τῷ συγκειμένῳ τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βατᾶ τοῦ Πέρσου».

Καὶ τῷ Βατᾷ τμηθέντι τὴν κάραν ξίφει,
βατὰ πρεπόντως οὐ(ρα)νοῦ τὰ χωρία.

Ἀκολουθεῖ (φ. 78α-β) συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ Περσίδος· ἐκ προγόνων τὴν εἰς Χ(ριστὸ)ν πίστ(ιν) μεμαθηκὼς [. . .]
(φ. 78β) Τελ.: [. . .] μαχαίραις κατατέμνεται, καὶ τότε ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεῖται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) μάρτ(υ)ρο(ς) Φιλοσόφου.
Ἀκολουθεῖ (φφ.78β - 79α) συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ μέγας μάρτυς τοῦ Χ(ριστο)ῦ Φιλόσοφος ἐκ τῆς χώρας ὢν τῶν Ἀλεξανδρέων [. . .]
(φ. 79α) Τελ.: [. . .] οὕτως ἀγωνισάμενος ὁ γεννάδας καὶ μὴ ἡττηθείς, ἀπετμήθη τὴν κεφαλήν, καὶ χαίρει αἰωνίως ἐν οὐ(ρα)νοῖς.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ὁσία Ἰσιδώρα ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Ἐκ γῆς ἀπέπτη πρὸς μελισσῶνας πόλου,
μέλισσα χρηστῶν πράξεων Ἰσιδώρα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Σάβας, ἐν συκῇ κρεμασθεὶς ἀπὸ τῶν χειρῶν, τελειοῦται».

Ἤνεγκε καρπὸν πρώϊμον συκῆς κλάδος,
τὸν χειροδέσμοις ἐκκρεμάμενον Σάβαν.

1. Ἀναβὼθ cod.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ γίνεται τὰ ἐγκαίνια τῆς νέας ἐκκλησίας· καὶ ἀνέρχεται ὁ π(ατ)ριάρχης ἐν τῷ παλατίῳ· κἀκεῖθεν κατέρχεται μετὰ λιτ(ῆς) εἰς τὴν νέαν ἐκκλησίαν· καὶ λειτουργεῖ ἐκεῖσε τὴν κατὰ τύπον λειτουργίαν».

β' «Μηνὶ τῷ αὐτῷ β'. Μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸς) ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ μεγάλου, ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας».

Ἀθανάσιε ποῦ κομίζῃ; Μὴ πάλιν,
καὶ νεκρὸν ἐξόριστον ἐκπέμπουσί σε;

Ἀκολουθεῖ (φ. 79α-β) σύντομος διήγησις.

Ἀρχ.: Τούτου τὸν ἀγγελικὸν βίον καὶ τοὺς ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας πολλοὺς ἄθλους [. . .]
(φ. 79β) Τελ.: [. . .] ἡ δὲ συνήθως γενομ(έν)η ἀκολουθία ἐπ' αὐτῷ, ἐν τῇ ὀκτωκαιδεκάτῃ τοῦ ἰαννουαρίου προγέγραπται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἑσπέρου καὶ Ζωῆς τῆς συμβίου αὐτ(οῦ)· καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν Κυριακοῦ καὶ Θεοδούλου».

Ζωῆς στερεῖ πῦρ Ἕσπερον, Ζωὴν ἅμα,
ζωὴν ποθοῦντας τὴν ἀνέσπερον μόνην.

Ζέοντας ἄρτους, συγγόνους δέχου δύο,
ἄρτι κλιβάνου σ(ῶτ)ερ ἐκβληθέντας.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 79β - 80α) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι Ἕσπερος καὶ Ζωὴ ὑπῆρχον ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως· δοῦλοι μὲν ὄντες τὰ σώματα ἐν Ἰταλίᾳ [. . .]
(φ. 80α) Τελ.: [. . .] κατὰ ἀνατολ(ὰς) τετραμμένους· τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτῶν μαρτυρίῳ τῷ ὄντι ἐν τῷ Δευτέρῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Σιλβανοῦ ἐπισκόπου».

Τοῦ λευκερύθρου Σιλβανοῦ λευκῆς κόμης
βαφεῖς ἀρίστους γῆρας οἶδα καὶ ξίφος.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ τῆς τῶν Γαζαίων χώρας· στρατιώτης τὸ πρότερον γεγονὼς [. . .]
Τελ.: [. . .] ὧν οἱ μὲν ἐξ Αἰγύπτου, οἱ δὲ ἐκ Παλαιστίνης ὑπῆρχον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι τεσσαράκοντα μάρτυρες· ὧν οἱ μὲν ἐξ Αἰγύπτου, οἱ δὲ ἐκ Παλαιστίνης, ξίφει τελειοῦνται».

Ἤνεγκε διπλῆ μαρτύρων εἰκὰς ξίφος,
Αἴγυπτος οὓς ἤνεγκε καὶ Παλαιστίνη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Ἰορδάνης ὁ θαυματουργὸς ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦτ(αι).

(φ. 80β) Κἂν εἰς μυχὸν γῆς ἐρρύης Ἰορδάνη,
ἐκχεῖς ἐκεῖθεν θαυμάτων Ἰορδάνην.

γ' «Μηνὶ τῷ αὐτῷ γ'. Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων· Τιμοθέου ἀναγνώστου· καὶ Μαύρας τῆς συζύγου αὐτοῦ».

Ἤπλωσε Χ(ριστὸ)ς χεῖρας ἐν στ(αυ)ρῷ πάλαι,
ἤπλωσε καὶ νῦν Μαύρα σὺν Τιμοθέῳ.
Τιμόθεον στ(αυ)ρῶσαν ἐνὶ τριτάτῃ μετὰ Μαύρας.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 80β - 81α) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Ἐν τῷ καιρῷ τοῦ διωγμοῦ κρατηθεὶς ὁ ἅγιος Τιμόθεος, παρεδόθη τῷ ἡγεμόνι [. . .]
(φ. 81α) Τελ.: [. . .] τῇ δὲ δεκάτῃ ἡμέρᾳ ἀπέδωκαν τῷ Κ(υρί)ῳ τὰς ἑαυτῶν ψυχάς.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Πέτρου τοῦ θαυματουργοῦ».

Ῥίψας τὸν ἐχθρὸν ἐν θεάτρῳ τῷ βίῳ,
ζωστῆρα νίκης ζωννύῃ θανὼν Πέτρε.

Ἀκολουθεῖ (φ. 81α-β) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος τὴν Κωνσταντινούπολιν π(ατ)ρίδα ἔσχε· π(ατέ)ρων δ' ἔφυ θεοφιλῶν καὶ τὸν μονήρη βίον ἑλομένων [. . .]
(φ. 81β) Τελ.: [. . .] καὶ ὑποφαίνων τὴν μακαριότητα τῶν ἐκεῖθεν ἀγαθῶν αὐτὸν διαδεξαμένων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι εἰκοσιεπτὰ μάρτυρες πυρὶ τελειοῦνται».

Βληθεῖσιν εἰς πῦρ ἀνδράσι τρὶς ἐννέα,
ἴαμα σῶτερ σή, τὸ τῆς Γραφῆς, δρόσος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἐν τῷ κυρίῳ Πάσχα Ἀνάληψις τοῦ Κ(υρίο)υ ἡμ(ῶν) (φ. 82α) || Ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ».

Σπουδῇ πύλας αἴρουσιν ἄγγελοι πόλου,
μὴ σπλάγχνα Θ(εὸ)ν αὖθις εἰς γῆν ἑλκύσῃ.

δ' «Μηνὶ τῷ αὐτῷ δ'. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ὀλβιανοῦ ἐπισκόπου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαθητῶν».

Ἄφθαρτον ὄλβον Ὀλβιανὸς ἐλπίσας,
στοργῆς ὑπὲρ σῆς ὡλοκαυτώθη λόγε.
Ὀλβιανὸν κατέπεφνε τετάρτῃ θεσπιδαὲς πῦρ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, ἡγεμονεύοντος τῆς Ἀσίας Ἰουλίου Σέξτου Αἰλιανοῦ [. . .]
Τελ.: [. . .] τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον ἐνεργεῖ, καθὼς ἡ κατ' αὐτὸν ἱστορία δηλοῖ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸς) ἡμῶν Ἱλαρίου τοῦ θαυματουργοῦ».

Ἔγνων τὸν Ἱλάριον ἱλαρὸν φύσει,
ὃς θαυματουργεῖ κἂν τάφῳ τεθειμένος.

Ἀκολουθεῖ (φ. 82α-β) σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ὃς ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὸν στ(αυ)ρὸν τοῦ Χ(ριστο)ῦ ἐπ' ὤμων ἀράμενο(ς) [. . .]
(φ. 82β) Τελ.: [. . .] καὶ ἕτερα πλεῖστα ἐργασάμενος θαύματα, ἀνεπαύσατο ἐν Κ(υρί)ῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Νικηφόρου, ἡγουμένου γενομένου μονῆς τοῦ Μηδικίου».

Τῆς ἀρετῆς τὸ θεῖον ἤρατο στέφος,
ὁ θεῖος ἀρθεὶς ἐκ βίου Νικηφόρος.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ὁ ὅσιος Νικηφόρος ὑπῆρχε μὲν ἐπὶ τῶν εἰκονομάχων· ἐκ βρέφους δὲ ποθήσας τὸν Χ(ριστὸ)ν [. . .]
Τελ.: [. . .] τὴν ψυχώλεθρον ἀπάτην καταβαλών, πρὸς Χ(ριστὸ)ν ὃν ἐπόθησεν ἐξεδήμησ(εν).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ἀθανασίου ἐπισκόπου Κορίνθου· ὃς κεκοίμηται ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς βασιλείας Βασιλείου (καὶ) Κωνσταντίνου. Καὶ μνήμη τῶν ἁγίων π(ατέ)ρων· Ἀφροδισίου· Λεοντίου· Ἀντωνίνου· Μιλδᾶ· Οὐαλλεριανοῦ καὶ Μακροβίου· καὶ τοῦ πλήθ(ους) τῶν σὺν αὐτοῖς ἐν Σκυθοπόλει μαρτυρησάντων. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ ἀποστολείῳ [. . .] τῷ ὄντι ἔνδον τοῦ σεβασμίου οἴκου τῆς Παναγίας [. . .] ἐν τοῖς Χαλκοπρατείοις».

Τίς οὗτος ὁ τράχηλον ἐκτείνων ξίφει,
(φ. 83α) Ἀφροδίσιος, Ἀ||φροδίσιος λέγει.

Ὁ Λεόντιος καὶ συναθληταὶ δύο,
λέοντες οἷον ἔδραμον πρὸς τὸ ξίφος.

Ὑπὲρ κεφαλὰς μαρτύρων ἀρθὲν δύο,
ἀθλητικὴν ἔπηξεν αὐτοῖς πῦρ στέγην.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου Λαζάρου τοῦ φίλου τοῦ Χ(ριστο)ῦ· καὶ τῆς μυροφόρου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς· γενομένη ἐπὶ Λέοντος τοῦ φιλοχρίστου βασιλέως. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις, ἐν τῇ εὐαγεστάτῃ μονῇ τῇ παρὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου συστάσῃ [. . .]».

Σὺ καὶ νεκρὰ ζῇς· εἰ δὲ σιγᾷς τῇ πόλει,
ἔχει τις ὡς πρὶν ἔκστασίς σε Μαρία.

Φάσκει ραβουνὶ Μαρία Χ(ριστ)ῷ πάλιν,
λέγει Χ(ριστό)ς· τί, θάψαν ἄστυ με σκέπε.

ε' «Μηνὶ τῷ αὐτ(ῷ) ε'. Μνήμη τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Εἰρήνης».

Ξίφει θανοῦσα καὶ βιώσασα ξένως,
εἰρηνικῶς τέθνηκας αὖθις Εἰρήνη.
Εἰρήνη τμηθεῖσα ἀνέγρετο καὶ θάνε πέμπτῃ.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 83α - 85α) συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη, θυγάτηρ ἦν μονογενὴς Λικινίου βασιλίσκου, καὶ Λικινίας μ(ητ)ρ(ὸ)ς [. . .] (φ. 85α) Τελ.: [. . .] τὰ δὲ τοῦ μαρτυρίου αὐτῆς ὑπομνήματα συνεγράψατο Ἀπελλιανὸς ὁ ταύτης διδάσκαλος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Πελαγίας τῆς ἐκ Ταρσοῦ».

Ἄθλου πέλαγος ἐκπλέει Πελαγία,
νεωρίῳ[1] ναῦν, σάρκα δοῦσα καμίνῳ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· ἀκούσασα δὲ περὶ τῆς εἰς Χ(ριστὸ)ν πίστεως [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς σύναξις ἐν τῷ μαρτυρίῳ αὐτῆς τῷ ὄντι πέραν· πλησίον τοῦ ἁγίου μάρτυρος Κόνωνος.

ς′ «Μηνὶ τῷ αὐτ(ῷ) ς′. Μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου προφήτου Ἰώβ».

Εἰ καὶ θανὼν ἄληστος ἀνδρείας πέτρα,
(φ. 85β) καὶ π(ῶς), Ἰώβ, || κρύψω σε τῆς λήθης πέτρᾳ;
Ἕκτῃ Ἰὼβ πολύτλαν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψεν.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ προφήτου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐκ τῆς Αὐσίτιδος χώρας τῶν ὁρίων Ἰδουμαίας καὶ Ἀραβίας [. . .]
Τελ.: [. . .] ὡς εἶναι τὸν σύμπαντα χρόνον αὐτοῦ ἔτη διακόσια τεσσαρακοντακτώ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ὅσιοι Μάμας· Παχώμιος καὶ Ἱλαρίων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται».

Ἱλαρίωνι καὶ Παχωμίῳ Μάμας,
συνεξεδήμει τὴν καλὴν ἐκδημίαν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Δημητρίων τοξευόμενος τελειοῦται».

Βέλη τὰ τιτρώσκοντα σάρκα καιρίως,
Δημητρίων ἡγεῖτο βέλη νηπίων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Δάναξ σὺν τῷ ἁγίῳ Θηριανῷ καὶ Μεσίρῳ, ξίφει τελειοῦνται».

Ἀμφοῖν ἀθλητῶν ἐκκεκομμένων κάρας,
κεῖται Μεσῖρος, ἐν μέσῳ κάρας δίχα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγ(ιος) μάρτυς Δονάτος τοξευόμενος τελειοῦται».

Ἄλλος ξένο(ς) τις ἥλιός μοι Δονάτος,
σαρκὸς προΐσχων ἀκτίνων δίκην βέλη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Βάρβαρο(ς) ξίφει τελειοῦται».

Τὴν κλῆσιν ἡμῖν Βάρβαρος σὺ γεννάδα,
ὁ δ' αὖ τεμών σου βάρβαρος τὴν καρδίαν.

ζ′ (φ. 86α) «Μηνὶ τῷ αὐτῷ ζ′. Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀκακίου».

Εἴπέρ τις ἄλλος ἐν χορῷ τῶν μαρτύρων,

1. νεωρίῳ cod.

κάλλιστος 'Ακάκιος ἐκτμηθεὶς κάραν.
Φάσγανον ἑβδομάτῃ 'Ακακίου ῥῆξε τένοντα.

'Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

"Αρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως· Καππαδόκ(ων) τὸ γένος [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτ(ά)τ(ῳ) αὐτοῦ μαρτυρίῳ τῷ ὄντι ἐν τῷ 'Επτασκάλῳ· καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ αὐτοῦ ναοῦ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἀνάμνησις τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐν τῷ οὐ(ρα)νῷ ὁ στ(αυ)ρὸς ἐφάνη· ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως· υἱοῦ τοῦ μεγάλου βασιλέως Κωνσταντίνου· (καὶ) Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου 'Ιεροσολύμων τοῦ κατηχητοῦ».

Στ(αυ)ροῦ παγέντος ἡγιάσθη γῆ πάλαι,
καὶ νῦν φανέντος ἡγιάσθη καὶ πόλος.

'Ακολουθεῖ (φ. 86α-β) σύντομος διήγησις.

"Αρχ.: 'Εν τῇ ἁγίᾳ πόλει 'Ιερουσαλήμ, ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς, ἑβδόμῃ μαΐου [. . .]
(φ. 86β) Τελ.: [. . .] εὐχαριστίαν μετὰ κατανύ||ξεως τῷ Θ(ε)ῷ ἀνέπεμψαν, ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τούτῳ θαύματι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι μάρτυρες· Γαϊανὸς καὶ Νεόφυτος καὶ Γάϊος ξίφει τελειοῦνται».

'Εγὼ λέλειμμαι, τέμνε δὴ κἀμὲ ξίφος,
ὡς τοὺς συνάθλ(ους), Γάϊος μάρτυς λέγει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἐν τῷ κυρίῳ Πάσχ(α) Κυριακὴ τῶν ἁγίων τριακοσίων δεκαοκτὼ θεοφόρων π(ατέ)ρων τῶν ἐν Νικαίᾳ».

Τείχη γεραίρω δογμάτων σωτηρί(ων),
σώσαντα πιστοῖς, ὡς πόλιν τὴν τριάδα.

η' «Μηνὶ τῷ αὐτῷ η'. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ 'Ιω(άννου) παρθένου τοῦ Θεολόγου· ὅτε ὁ ῥοδισμὸς [. . .] τοῦ μάννα γίνεται».

Οὐ βρῶσιν ἀλλὰ ῥῶσιν ἀν(θρώπ)οις νέμει,
τὸ τοῦ τάφου σου μάννα μῦστα Κ(υρίο)υ.

'Ακολουθεῖ (φφ. 86β - 87α) συναξάριον τοῦ εὐαγγελιστοῦ.

"Αρχ.: 'Εκ τοῦ ἐγκωμίου Σωφρονίου 'Ιεροσολύμων, εἰς τ(ὸν) Θεολόγ(ον)· ὅτι π(ατ)ὴρ τοῦ Θεολόγου ὁ Ζεβεδαῖος ἦν [. .]
(φ. 87α) Τελ.: [. . .] καὶ Παῦλος ὁ τῆς ἐρήμου πολίτης ἐκεῖσε κατάκεινται· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις, ἐν τῷ σεπτῷ ἀποστολείῳ τῷ ὄντι ἐν τῷ 'Εβδόμῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ σύναξις τῆς ἁγίας κόνεως τῆς ἀναπεμπομένης ἐκ τοῦ τάφου, ἤγουν τοῦ μάννα».

'Ακολουθεῖ (φ. 87α-β) σύντομος διήγησις.

"Αρχ.: 'Ο πανάγαθος καὶ φιλάν(θρωπ)ος Θ(εὸ)ς ἡμῶν· οὐ μόνον τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ προθύμως ἀγωνισαμένους [. . .]
(φ. 87β) Τελ.: [. . .] (καὶ) τὸν αὐτοῦ θεράποντα 'Ιω(άνν)ην γεραίροντες.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ἀρσενίου τοῦ μεγάλου».

Λαθεῖν βιώσ(ας) Ἀρσένιος ἠγάπα,
ὃς οὐδὲ πάντως ἐκβιώσας λανθάνει.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ἀρσένιος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν ἦν μὲν ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμ(ης)· διάκονος[. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ ἀγωνισάμενος εἰς ἀρετὴν ὡς οὐδεὶς ἄλλος, ἐν βαθεῖ γήρᾳ πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιο(ς) Μίλης ὁ ὑμνῳδὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Ἐκστάντα Μίλην ὑμνοποιὸν ἐκ βίου,
ὑμνεῖν λόγοις δίκαιον ὡς ἐμὸς λόγος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁλόκληρος σπεῖρα στρατιωτῶν ξίφει τελειοῦται».

Χριστοφοροῦσα σπεῖρα τέμνεται κάρας,
χριστοκτονοῦσαν σπεῖραν οὐ μιμουμένη.

θ' «Μηνὶ τῷ αὐτῷ θ'. Μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) προφήτου Ἡσαΐου».

Ὃς ἄσπορον προεῖδεν υἱομητρίαν,
πρισθεὶς ἄναρχον εἶδεν υἱοπατρίαν.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 87β - 88α) συναξάριον τοῦ προφήτου.

Ἀρχ.: Ὁ ἅγιος προφήτης Ἡσαΐας ὁ μεγαλοφωνότατος, ἦν ἀπὸ Ἰ(ερουσα)λήμ· θνήσκει δὲ πρισθεὶς [. . .]
(φ. 88β) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ μαρτυρίῳ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Λαυρεντίου· ἔνθα κατετέθη τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον· ὕστερον μετακομισθὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Χριστοφόρου».

Τὸν Χριστοφόρον οἶδά σε χριστοφόρος,
Χ(ριστ)ῷ τυθ(έν)τα τῷ Θ(ε)ῷ διὰ ξίφους.
Χριστοφόρον δ' ἐνάτῃ ταμεσίχρως[1] ἔκτανε χαλκός.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 88β - 89β) συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Καὶ περὶ τούτου λέγεται τοῦ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος τερατώδη τινὰ καὶ παράδοξα [. . .]
(φ. 89β) Τελ.: [. . .] καὶ τελευταῖον ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεῖται· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις [. . .] ἐν τῷ Κυπαρισίῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων γυναικῶν καὶ μαρτύρων· τῶν πιστευσάντων [sic] διὰ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Χριστοφόρου· αἵτινες σούβλαις ἀπὸ ποδῶν ἕως τῶν ὤμων διαπαρεῖσαι, τελειοῦνται· ὧν τὰ ὀνόματα, Ἀκυλῖνα καὶ Καλλινίκη».

1. ταμέσι χρόος cod.

Ἔχει τράπεζαν σατανᾶς πάλιν νέαν,
γύναια σουβλίζουσιν οἱ πλάνοι δύο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρων Ἐπιμάχου καὶ Γορδιανοῦ».

Ἀνεῖλεν Ἐπίμαχον ἀθλητὴν ξίφος,
θεῖον μαχητὴν εὐσθενῆ κατὰ πλάνης.

Οὐδὲ προσεῖχε Γορδιαν(ὸς) τῷ ξίφει,
ψυχὴν ἑαυτοῦ θαρσοποιῶν τῷ στέφει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι μάρτυρες Ῥουφῖνος καὶ Σατορνῖν(ος) ξίφει τελειοῦνται».

Δυοῖν συνάθλων πρὸς τομὴν τόλμα ξίφος,
ἰσόρροποί σοι τῷ ζυγοστάτῃ λόγῳ.

ι' «Μηνὶ τῷ αὐτῷ ι'. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Σίμωνος τοῦ Ζηλωτοῦ».
Μετὰ τὸ φ. 89β ὑπάρχει χάσμα εἰς τὸ κείμενον, διότι ἔχει ἐκπέσει ἓν πλῆρες ὀκτάφυλλον τετράδιον.

ια' (φ. 90α) [Μαΐου ις']

Ἀκέφαλον συναξάριον τοῦ ἁγίου Ἀβδιησοῦ.

Ἀρχ.: ἀλλὰ τὸν Χ(ριστὸ)ν σεβόμενος, ἤχθη πρὸς αὐτὸν μετὰ καὶ ἑτέρων τριακονταοκτὼ [...]
Τελ.: [...] καὶ μεθ' ἡμέρας ἀχθεὶς ὁ ἅγιος Ἀβδιησοῦς, (καὶ) αὐτὸς τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Βαχθισόη· Ἰσαακίου, καὶ Συμεῶνος».

Πρὸς πῦρ ἓν πνέουσι τρεῖς ὁμοφρόνως,
Ἰσαάκιος, Συμεών, Βαχθισόης.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Παπυλῖνος ξίφει τελειοῦται».

Ὁ Παπυλῖνος θραῦσιν εὑρὼν ἐκ ξίφους,
πύλας πλάνης ἔθραυσε καὶ θεοὺς ἅμα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι ἀββάδες, οἱ ἐν τῇ μάνδρᾳ τοῦ ἁγίου Σάβα, ξίφ(ει) τελειοῦντ(αι)».

Σοὺς σ(ῶτ)ερ ἄρνας ὡς ὀδοῦσι ταῖς σπάθαις,
μάνδρας ἔσω κτείνουσιν εἰσδύντες λύκοι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) (φ. 90β) ‖ ὁ ἐν Βλαχέρναις ἅγιος Πέτρος, βουνεύροις τυπτόμενο(ς), τελειοῦται».

Ἄσειστος ὄντως πίστεως Πέτρος πέτρα,
πρὸς ὃν τὰ νεῦρα πάπυρος τὸ τοῦ λόγου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Νικόλαος, π(ατ)ριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ὁ Νικόλαος ἐκλιπὼν σκιὰν βίου,
πρὸς εὔσκιον μετῆλθε φωτὸς χωρίον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι μάρτυρες Παμφαμὴρ καὶ Παμφαλὼν τυπτόμενοι τελειοῦνται».

Θαρσεῖτε κἂν τύπτεσθε μάρτυρ(ες) δύο,
θήσει Θ(εὸ)ς μάλαγμα ταῖς πληγαῖς στέφη.

ιβ′ «Μηνὶ τῷ αὐτῷ ιζ′. Μνήμη τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα· Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνία».

Ἔθνη διδάξας Ἀνδρόνικος μυρία,
πρὸς Χ(ριστὸ)ν ἦλθεν ὃς καλεῖ πρὸς φῶς ἔθνη.

Ἰουνίας τέθνηκε μηνὶ μαΐῳ,
ὃς πρῶτός ἐστιν εἰσιὼν ἰουνίου.

Ἑβδομάτη δεκάτη θέσαν Ἀνδρόνικον κατὰ τύμβον.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ τοῦ Χ(ριστο)ῦ μαθητὴς καὶ ἀπόστολος πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ὑπόπτερός τις διαδραμὼν [. . .]
Τελ.: [. . .] ἀσπάσασθαι λέγων Ἀνδρόνικον καὶ Ἰουνίαν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σολόχωνος καὶ τ(ῶν) σὺν αὐτῷ».

Φυγὼν Σολόχων τοῦ σατανᾶ τοὺς λόγους,
ἄτρωτο(ς) ἥκει πρὸς τὸν ὕψιστον λόγον.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 90β - 91β) συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, Αἰγύπτιος τὸ γένος, στρατιώτης τὴν τάξιν [. . .]
(φ. 91β) Τελ.: [. . .] καὶ ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐ(ρα)νόν, τῷ Θ(ε)ῷ τὸ πν(εῦμ)α παρέθετο.

ιγ′ «Μηνὶ τῷ αὐτῷ ιη′. Μνήμη τῆς ἁγίας Εὐφρασίας τῆς μάρτυρος, τῆς ἐν τῷ βυθῷ τελειωθείσης».

Εὐφρασίαν πεσοῦσαν εἰς βυθοῦ πτύχας,
εὔφραινε, σ(ῶτ)ερ, σῷ παραστᾶσαν θρόνῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῶν ἁγί(ων) μαρτύρων· Πέτρου· Παύλου· Ἀνδρέου· Διονυσίου (καὶ) Χριστίνης τῆς παρθένου».

Ὡς εὐσταλής τις ἐκ ξίφους ἡ Χριστῖνα,
ἀθλητικῷ σταλεῖσα φιβλατωρίῳ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Ὁ ἅγιος μάρτυς Πέτρος ἦν ἐκ Λαμψάκου τῆς πόλεως· ἀχθεὶς δὲ Δεκίῳ τῷ ἄρχοντι [. . .]
Τελ.: [. . .] ἡ δὲ ἁγία Χριστῖνα ἐπιπεσοῦσα αὐτοῖς, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῶν) ἁγίων ἑπτὰ παρθένων τῶν ἐν Ἀγκύρᾳ καὶ Θεοδότου μ(άρτυ)ρ(ος)».

(φ. 92α) Λίμνη γυναικῶν ἑπτὰς ἐμβεβλημένη,
χαίρει βίου ῥέοντος ἐκβεβλημένη.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Αὗται αἱ ἅγιαι παρθένοι καὶ μάρτυρες ἑπτά, ὧν τὰ ὀνόματα· Τεκοῦσα· Κλαυδία· Φαεινή· Εὐφρασία· Ματρῶνα· (καὶ) Ἰουλία, ὑπῆρχον ἐξ Ἀγκύρας τῆς Γαλατίας [. . .]
Τελ.: [. . .] τὰ δὲ λείψανα τῶν παρθέν(ων) ὁ παράνομος ἄρχων ἐξενεγκών, πυρὶ παραδίδωσιν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Στεφάνου τοῦ νέου, π(ατ)ριάρχου Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐκ τοῦ διαρρέοντος ἐξέβη βίου
Στέφανος, οὗ στέφανο(ς) οὐ διαρρέει.

Ἀκολουθεῖ (φ. 92α-β) σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος, υἱὸς μὲν γέγονε τοῦ ἀοιδίμου Βασιλείου βασιλέ(ως) Ῥωμαίων· διὰ δὲ τὸ ἁπλοῦν τοῦ ἤθους [. . .]
(φ. 92β) Τελ.: [. . .] ἐν αὐτῷ τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἐπαφροδίτου».

Ἐκ δεξιῶν σε τοῦ π(ατ)ρ(ὸ)ς βλέπει λόγε,
Ἐπαφρόδιτο(ς) δεξιῶν ἔργων φίλος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Ἰουλιανός, ἐν ἀκάνθαις βάτου συρόμενος, τελειοῦται».

Ἰουλιανὸς ἆθλον εὗρε τὴν βάτον,
τιμῶν Θ(εο)ῦ σάρκωσιν ἧς τύπος βάτος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Θεόδωρος, πάπας Ῥώμης, ξεόμ(εν)ο(ς) τελειοῦται».

Ἀνθρωποτρώκτας δημίους λέγω λύκους,
Θεοδώρου τρώγουσι τὰς σάρκας ξέσει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἁγία Ἀναστασὼ ἡ ἐν τοῖς Λευκαδίοις, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Ἀναστασὼ ζῇ, κἂν μύῃ κοινῷ βίῳ,
ἀνάστασιν μένουσα κοινὴν τοῦ γένους.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Μαρτινιανοῦ ἐν τοῖς Ἀρεωβίνδου· καὶ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, οὓς Οὐάλ(ης) ἐν πλοίῳ ἐμβαλὼν τῷ πυρὶ κατέκαυσε πλησί(ον) Δακυβίζης».

ιδʹ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιθʹ. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Π(ατ)ρικίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ· Ἀκακίου· Μενάνδρου (καὶ) Πολυαίνου».

Ἔφευρε Π(ατ)ρίκιος ἐκτμηθεὶς κλέος,
ὑπὲρ κλέος πᾶν γηΐν(ων) π(ατ)ρικίων.

Καλοῦ μετέσχες Ἀκάκιε τοῦ τέλους,
ἀθλητικ(ὸν) γὰρ τοῦτό σοι διὰ ξίφους.

Πολύαινος, Μένανδρος ἐκτετμημένοι,
πολλῶν ἐπαίνων ἀξιούσθωσαν λίαν.

Ἐννεακαιδεκάτῃ τάμε Π(ατ)ρίκιον ξίφος ὀξύ.

Ἀκολουθεῖ (φ. 93α) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

(φ. 93α) Ἀρχ.: Ὁ ἅγιος Π(ατ)ρίκιος ἐπίσκοπος Προύσης ἦν· διὰ δὲ τὴν εἰς Χ(ριστὸ)ν πίστιν ἐγκλεισθεὶς [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ὑπεραγίας Θ(εοτό)κου ἐν τοῖς Κύρου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀκολούθου».

Ὁ μάρτυς Ἀκόλουθο(ς) ὡς πρὸς παστάδα,
ἐπηκολούθει τοῖς ἄγουσι πρὸ(ς) φλόγα.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως· ἐκ Θηβαΐδος τ(ῆς) Αἰγύπτου ἐν Ἑρμουπόλει [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ ἐν αὐτῷ βληθείς, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσατο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) (φ. 93β) ‖ μνήμη τῆς ἁγί(ας) μάρτ(υ)ρο(ς) Κυριακῆς τῆς ἐν πυρὶ τελειωθείσης».

Αἰώνιον φεύγουσα πῦρ ἐχεφρόνως,
Κυριακὴ πρόσκαιρον ἡδέ(ως) φέρει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία μάρτυς Θεοτίμα ξίφει τελειοῦται».

Τιμὴ Θ(εὸ)ς πέφυκε τῇ Θεοτίμᾳ,
ἣν ἀξίαν τίθησι μάρτυρα ξίφος.

ιε' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ εἰκοστῇ. Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θαλελαίου».

Ἀκέστορι τμηθέντι τῷ Θαλελαίῳ,
Θ(εὸ)ς βοτάνη πρὸς λύσιν παντὸς πάθους.
Εἰκοστῇ Θαλέλαιος τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 93β - 94α) συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Νουμεριανοῦ βασιλέως· ὁρμώμενος ἐκ τοῦ Λιβάνου [. . .]
(φ. 94α) Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ μαρτυρίῳ αὐτοῦ, τῷ ὄντι ἔνδον τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀγαθονίκου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀσκλᾶ».

Αἰγύπτιος τὴν γλῶτταν Ἀσκλᾶς προφέρει,
δι' ἔνθεον κήρυγμα γλωσσῶν ἐμπύρων.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ Θηβαΐδος τῆς Αἰγύπτου· καὶ διὰ τὴν εἰς Χ(ριστὸ)ν πίστ(ιν) διαβληθεὶς [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐμβάλλει ἐν τῷ ποταμῷ· ἐν ᾧ καὶ τὸν στέφαν(ον) τῆς εἰς Χ(ριστὸ)ν ὁμολογίας ἐδέξατο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ διὰ τοῦ ἁγίου Θαλελαίου πιστεύσαντες στρατιῶτ(αι) Ἀστέριος καὶ Ἀλέξανδρος ξίφει τελειοῦνται».

Ὑπῆρξε τμηθεὶς Ἀστέριος τὴν κάραν,
ἀστὴρ ὁδηγῶν Ἀλέξανδρον πρὸς ξίφος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Θαλάσσιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Θαλάσσιος καὶ κατοικήσας τάφον,
βλύζει θαλάσσας χαρίτων ἐκ τοῦ τάφου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Μάρκος ἐν εἰρήν(ῃ) τε(λειοῦται)».

Δίδωσι Μάρκῳ τῆς Ἐδὲμ κῆπον μέγαν,
ὁ κῆπον εὑρὼν εἰς ταφὴν Χ(ριστὸ)ς πάλαι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἐν τῷ κυρίῳ Πάσχα Κυρ(ιακ)ὴ τῶν Ἁγίων Πάντων».

Τοῦ Κ(υρίο)υ μου πάντας ὑμνῶ τοὺς φίλ(ους),
εἴ τις δὲ μέλλων, εἰς τὸ πάντας εἰσιέτω.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Νικοστράτου· (καὶ) τοῦ ἁγ(ίου) μάρτυρο(ς) Ἀντιόχου συναθλητοῦ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Προκοπίου· καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ εὐκτηρίου τῶν Ἁγίων Πάντων ἐν τῷ (φ. 94β) ‖ ξενῶνι τοῦ Εὐβούλου».

ις' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ κα'. Μνήμη τ(ῶν) ἁγίων ἐνδόξων μεγάλων θεοστέπτων βασιλέ(ων) καὶ ἰσαποστόλων, Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης».

Ὡς κοινὸν εἶχον γῆς βασιλεῖς τὸ στέφος,
ἔχουσι κοιν(ὸν) καὶ τὸ τοῦ πόλου στέφο(ς).
Σύνθανε μητέρι εἰκάδι πρώτῃ Κωνσταντῖνος.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 94β - 95β) συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Ὁ μέγας οὗτος καὶ μακάριος ἀοίδιμος ἐν βασιλεῦσι Κωνσταντῖνος, υἱὸς γέγονε Κώνσταντος τοῦ Χλωροῦ, καὶ Ἑλένης τῆς τιμίας [. . .]
(φ. 95β) Τελ.: [. . .] μετὰ λιτῆς ἐκεῖσε παραγενομένου καὶ τὴν θείαν μυσταγωγίαν ἐπιτελοῦντος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Θεοδώρητος, πρεσβύτ(ε)ρο(ς), ἐν εἰρήνῃ τε(λειοῦται)».

Χωρεῖν ἔχει που τῆς Ἐδὲμ τὸ χωρίον,
καὶ τὸν Θεοδώρητον ἔνδον τὸν μέγαν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μαξιμιανός, π(ατ)ριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Μαξιμιανὸς οὐχ ὁ παμφάγος λύκος,
ἀλλ' ὁ τροφεὺς τέθνηκε τῆς ἐκκλησίας.

ιζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ εἰκοστῇ δευτέρᾳ. Μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) μάρτ(υ)ρ(ος) Βασιλίσκου· ἀνεψιοῦ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος».

Ὁ Βασιλίσκος ἐκτομῇ δοὺς τὴν κάραν,
πατεῖ νοητοῦ βασιλίσκου τὴν κάραν.
Εἰκάδι δευτερίῃ Βασιλίσκον φάσγανον ἔκτανε.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 95β - 96β) συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Κατὰ τοὺς καιροὺς Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἀπεστάλη ἐν τῇ Ἀνατολῇ κατὰ τῶν χριστιανῶν [. . .]
(φ. 96β) Τελ.: [. . .] ἐν ᾧ καὶ ἰάσεις πολλαὶ καὶ θαύματα γίνονται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας καὶ οἰκουμενικῆς δευτ(έ)ρ(ας) συνόδου τῆς καθελούσης Μακεδόνιον τὸν πν(ευματ)ομάχον· μὴ εἶναι Θ(εὸ)ν τὸ πν(εῦμ)α λέγοντα».

Τολμᾷ τὸ θεῖον πν(εῦμ)α μὴ Θ(εὸ)ν λέγειν,
τὸ παμπόνηρον πν(εῦμ)α Μακεδονίου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάρκελλος, μόλυβδον ποτισθεὶς κοχλάζοντα, τελειοῦται».

Μολύβδινον Μάρκελλος ἔμπυρον πόμα,
οὕτω πίνων ἦν, ὡς ὕδωρ εἴ τις πίνει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτυς Κόδρος ὑπὸ ἵππων συρόμενος τελειοῦται».

Ἱππηλατήσας καὶ πόλου νύσσαν φθάσας,
τὰς χεῖρας αἴρεις, καὶ στέφος δέχῃ Κόδρε[1].

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία Σοφία ἡ ἰάτραινα ξίφει τε(λειοῦται)».

Ἰατρὸς ἦν πρὶν σωμάτων ἡ Σοφία,
τμηθεῖσα γοῦν νῦν, δείκνυται καὶ πν(ευμάτ)ων.

ιη' «Μηνὶ τῷ αὐτῷ κγ'. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) καὶ ὁμολογητοῦ Μιχαὴλ ἐπισκόπου Συνάδων».

Τῷ κυματώδει μικρὸν ἐμπρέψας βίῳ,
λύῃ Μιχαήλ, οἷα κούφη πομφόλυξ.
Εἰκάδι ἐν τριτάτῃ Μιχαὴλ ἀνέδραμεν ἐκ γῆς.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 96β - 97α) σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

1. Κόδρα cod.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἀγγελώνυμος Μιχαήλ, διὰ βίου τέλειον ἐκκαθάρας ἐκ μ(ητ)ρικῶν ἀγκαλῶν [. . .]
(φ. 97α) Τελ.: [. . .] προσετέθη[1] τοῖς ἀρχιερεῦσιν ὁ ἀρχιερεύς· (καὶ) τοῖς μάρτυσιν ὁ μάρτυς.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Ἰωάννου τοῦ Ψυχαΐτου».

Δέξαι σύνοικον Λάζαρε Ψυχαΐτην,
ὃς τὸ πρὶν ἦρας[2] (καὶ) τραπέζης ψιχίων.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος ἐκ νηπίου, Ἰω(άνν)ου καὶ Ἠλιοὺ τοῖς τρόποις μιμούμενος [. . .]
Τελ.: [. . .] νοσούντων καὶ σώματα καὶ ψυχὰς θεραπεύων· ὡς τῶν θαυμάτων τὴν χάριν ἐκ Θ(εο)ῦ δεξάμενος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἁγία μυροφόρος Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Ψυχὴν φέρει νῦν οὐκ ἄρωμα Μαρία,
ἀρωμάτων σοι σ(ῶτ)ερ εὐωδεστέραν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Σαλωνᾶς ὁ Ῥωμαῖος ξίφει τελειοῦται».

Σπονδὰς ἀπειθῶς προ(σ)φέρειν εἰδωλίοις,
τέμνῃ Σαλωνᾶ καὶ Θ(εο)ῦ σπονδὴ γίνῃ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Σέλευκος πυρὶ τελειοῦτ(αι)».

Φέρει Σέλευκος ἀστενακτὶ τὴν πρίσιν,
καὶ τὸν πολυστένακτον ἐκλείπει βίον.

ιθ´ «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ κδ´. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν· Συμεὼν τοῦ ἐν τῷ θαυμαστῷ ὄρει».

(φ. 97β) Θαυμαστὸν ᾤκει πρὶν Συμεὼν γῆς ὄρος,
πόλου δὲ πανθαύμαστον οἰκεῖ νῦν ὄρος.
Εἰκάδι[3] ἔνθα νόες Συμε(ὼν) μόλ(εν) ἀμφὶ τετάρτῃ.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 97β - 98α) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ὅσιος καὶ θαυματουργὸς Συμεών, ἦν κατὰ τοὺς χρόν(ους) Ἰουστινιανοῦ τοῦ πάλαι [. . .]
(φ. 98α) Τελ.: [. . .] καὶ ἀναπαυσάμενος, πρὸς τὴν τῶν ἀγγέλων μετετάξατο δόξαν τε καὶ κατάστασιν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων· Μελετίου τοῦ στρατηλάτου (καὶ) τῶν σὺν αὐτῷ· Ἰωάννου· Στεφάνου· Σεραπίωνος τοῦ Αἰγυπτίου· Καλλινίκου τοῦ μάγου· κομήτων καὶ τριβούνων δώδεκα· γυναικῶν τριῶν· Μαριανῆς·

1. προσετίθη cod. 2. ἧρας cod.
3. εἰκάδα cod.

Παλλαδίας (καὶ) Σωσάννης· καὶ νηπίων δύο· Κυριακοῦ (καὶ) Χριστιανοῦ· καὶ τοῦ λοιποῦ πλήθους τῶν σὺν αὐτοῖς μαρτυρησάντων, χιλιάδων ἕνδεκα (καὶ) διακοσί(ων) ὀκτώ».

Πεύκην πικρὰν λέγουσιν ἀλλ' ἦν ἡρμένῳ,
ὑμήττιόν τι τῷ Μελετίῳ μέλι.

Τμηθεὶς ἀμείβεις εἰς ἀθλητὴν τ(ὸν) μάγον,
τὴν Καλλινίκου κλῆσιν οὐ κληθεὶς μάτην.

Σὺν Ἰω(άνν)ῃ Στέφανος τὴν κάραν ξίφει,
πόθῳ στεφάνων τῶν ἀκηράτων, κλίνει.

Γλυπτοῖς ὁ μάρτυς μὴ θύων Σεραπίω(ν),
ἐκ γλυπτολάτρου τέμνεται τὸν αὐχένα.

Φθαρταὶ τριβοῦνοι καὶ κόμητες ἀξίαι,
ἄφθαρτον εὗρον ἐκ πυρὸς τὴν ἀξίαν.

Κυριακὸν δὲ καὶ Χριστιανὸν ξίφος,
δούλους ἀνεῖλε κυριακοὺς Κ(υρίο)υ.

Μαριανή, Σωσάννα καὶ Παλλαδία,
ξυλοκτονοῦνται μὴ θύουσαι παλλάδι.

Διπενταπλῆν κτείνουσιν εἰκάδα σπάθαι,
ἢ συγκατακτείνουσιν ἁπλῆν ὀκτάδα.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 98β - 99α) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες ὑπῆρχον κατὰ τοὺς χρόνους Ἀντωνίνου τοῦ βασιλέως καὶ Μαξιμίνου ἡγεμόνος [. . .]
(φ. 99α) Τελ. [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις, ἐν τῷ μαρτυρίῳ τοῦ ἁγίου Πλάτωνος· τῷ ὄντι ἐν τοῖς Δομνίνου ἐμβόλοις.

κ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ κε'. Ἡ τρίτη εὕρεσις τῆς τιμί(ας) κε(φαλῆς) τοῦ Προδρόμου».

Φωνὴ βοῶντος γῆς μυχῷ κεκρυμμένη,
τῆς γῆς ῥαγείσης πᾶσιν ἤχησε ξένως.
Εἰκάδι δὲ Προδρόμοιο κάρην εὗρον κατὰ πέμπτην

Ἀκολουθεῖ σύντομος διήγησις.

Ἀρχ.: Ἥτις πρὸ πολλοῦ ἀποκρυβεῖσα, νῦν ἀνεδόθη ἐκ τῶν τῆς γῆς κόλπων [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ πιστῶς προσκυνήσασα, ἐν ἱερῷ τόπῳ ἀποτίθεται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ὁσίας Μάρθας τῆς μ(ητ)ρ(ὸ)ς τοῦ ὁσίου Συμεὼν τοῦ ἐν τῷ θαυματουργῷ ὄρει».

Ἀκολουθεῖ (φ. 99α-β) συναξάριον τῆς ὁσίας.

Ἀρχ.: Αὕτη ἡ ἀοίδιμος Μάρθα μ(ήτ)ηρ ἦν τοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ ἐν τῷ θαυμαστῷ ὄρει· καὶ ἀεὶ τῷ Θ(ε)ῷ σχολάζουσα [. . .]
(φ. 99β) Τελ.: [. . .] ἐθαυματούργει ὁ τάφος αὐτ(ῆς) εἰς δόξαν Θ(εο)ῦ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Εὐτροπίας».

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Ἀπελλιανοῦ τοῦ ἄρχοντος· (καὶ) κατασχεθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ οὕτω τελέσασα τὸ μαρτύριον, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Παγχάριος ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Ὁ Παγχάριος πᾶσαν ἣν πλουτ(ῶν) χάριν,
ὃν πρὸς τομὴν ἤλειψ(εν) ἡ Θ(εο)ῦ χάρις.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Κελεστῖνος, σιδήρῳ τὰς πτέρνας περιπαρείς, τελειοῦται».

Πτέρνας σιδήροις ἐμπαρεὶς Κελεστῖνος,
τὸν πτερνοτείρην συντρίβει πατῶν ὄφιν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Ὀλβιανὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Τὸν Ὀλβιανὸν οὗ πανόλβιος βίος,
πανολβίαν λαχόντα[1] καὶ λῆξιν γράφω.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος ἀπόστολος Ἀλφαῖος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Θ(εο)ῦ λόγου τὸ θεῖον Ἀλφαίου στόμα,
τάφος καλύπτει πικρὸν ἐγχανὼν στόμα.

κα' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ εἰκ(οστῇ) ς'. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Κάρπου· ἑνὸς τῶν ἑβδομήκοντα».

Καρποὺς ἐνεγκὼν Κάρπε δεκτοὺς Κ(υρί)ῳ,
φέρ(εις) καθ' ὥραν τὴν τελευτὴν ὡς τρύγην.
Εἰκάδι ἕκτῃ Κάρπος ἀπὸ χθονὸς ἔπτατο μακράν.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 99β - 100α) σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ τοῦ Κ(υρίο)υ ἀπόστολος Κάρπος, τοῖς ἑβδομήκοντα [. . .] συναριθμηθεὶς [. . .]
(φ. 100α) Τελ.: [. . .] πάθη παντοῖα καθαίρων καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα ἀποδιώκων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) ὁσιομάρτυρος Τιμοθέου, τοῦ ἐν τῇ Προύσῃ».

Ἀκολουθεῖ (φ. 100α-β) σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Ἐν ταῖς ἡμέραις Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, κυπάρισσος ἵστατο τερπνὴ καὶ ὡραία [. . .]
(φ. 100β) Τελ.: [. . .] τὸν Χ(ριστὸ)ν Θ(εὸ)ν ἀληθινὸν ὁμολογῶν, ἀπετμήθη τὴν κεφαλήν.

1. λαγχόντα cod.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἀβέρκιος ὁ τοῦ ἀποστόλου Ἀλφαίου υἱός, ἐν μελισσῶνι γυμνὸς ἁπλωθείς· (καὶ) ὑπὸ μελισσῶν δακνόμ(εν)ο(ς), τελειοῦται».

Βρῶσις μελίσσαις Ἀβέρκιος προὐτέθη,
ὧν βρῶσις ὤφθη Κ(υρί)ῳ τὸ κηρίον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία Ἑλένη, ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ λιθοβοληθεῖσα, τελειοῦται».

Σὸς χριστονύμφη κόσμος Ἑλένη λίθοι,
δι' ὧνπερ ὤφθης εὐπρεπὴς τῷ νυμφίῳ.

κβ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ κζ'. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Θεράποντος».

Μάστιξι θνήσκων δεσπότου τοῦ σοῦ χάριν,
εὔνους θεράπων χρηματίζεις Θεράπον.
Εἰκάδι ἑβδομάτῃ τῦψαν σθεναρὸν Θεράποντα.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ. Οὗτος ἦν ἱερεὺς κατὰ τὴν Σάρδεων μ(ητ)ρόπολιν· (καὶ) διὰ τὴν ἀρίστην αὐτοῦ πολιτείαν κρατηθεὶς [. . .]
Τελ.: [. . .] ἔσχατον τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐνεδύσατο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη ἑτέρου ἁγίου ἱερομάρτυρος Θεράποντος».

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις πόθεν ὥρμητο· καὶ ἐκ τίνων ἔφυ· ἢ καθ' οὓς ἐγένετο χρόνους [. . .]
(φ. 101α) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ μαρτυρίῳ τῷ ὄντι πλησίον τῆς Ἐλαίας.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρων Νικάνδρου (καὶ) Μαρκιανοῦ».

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Μαξίμου ἡγεμονεύοντος, προσήχθησαν αὐτῷ δύο στρατιῶτ(αι) ὡς χριστιανοὶ [. . .]
Τελ.: [. . .] ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν σὺν τῷ μακαρίῳ Νικάνδρῳ· καὶ ἀπῆλθον πρὸς Κ(ύριο)ν χαίροντες.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἀλύπιος, λίθῳ τ(ὴν) κεφαλὴν συντριβείς, τελειοῦται».

Τὸν εἰς κεφαλὴν γωνίας τιμῶν λίθον,
λίθῳ κεφαλὴν Ἀλύπιε συντρίβῃ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι μάρτυρες Δίδυμος καὶ Θεοδώρα, ξίφεσι κοπέντες καὶ εἰς πῦρ βληθέντες, τελειοῦνται».

Σὺν τῇ συνάθλῳ Δίδυμε τμηθεὶς φλέγῃ,
φέρων σὺν αὐτῇ δίδυμον τιμωρίαν.

(φ. 101β) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτυς Εὐσεβιώτης πυρὶ τελειοῦται».

Εὐσεβιώτῃ προσδοκῶντι τὰ στέφη,
τὸ πυρπολοῦν πῦρ ὡς Ἀερμὼν ἦν δρόσος.

κγ′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ κη′. Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἑλλαδίου».

Καὶ μαστίγων μοι ψαλμικῶς συνηγμένων,
ὁ μάρτυς Ἑλλάδιος εἶπεν οὐκ ἔγνων.
Εἰκάδι ὀγδοάτῃ θάνε θεινόμενος Ἑλλάδιος.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος ἐκκαθάρας ἑαυτὸν ἀπὸ πάσης κηλῖδος [. . .]
Τελ.: [. . .] ἔπειτα σφοδρότατα αἰκισθείς, τὸ πν(εῦμ)α τῷ Θ(ε)ῷ παρατίθεται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἑλικωνίδος».

Ἑλικωνὶς τμηθεῖσα τὴν κάραν ξίφει,
πλάνης ἕλικας καὶ πλοκὰς πάσας λύει.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος, κολοβὸν (διότι μετὰ τὸ φ. 101 ἔχει ἐκπέσει ἓν φύλλον).

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἐπὶ Γορδιανοῦ καὶ Φιλίππου τ(ῶν) βασιλέων· ἐκ πόλεως Θεσσαλονίκης [. . .]
Τελ.: [. . .] εἶτα λυθέντος μολύβδου καὶ ἀσφάλτου καὶ πίσσης· καὶ ἐν αὐτοῖς

κδ′ [Μηνὶ τῷ αὐτῷ κθ′. Μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Θεοδοσίας.]
(φ. 102α) Συναξάριον τῆς μάρτυρος ἀκέφαλον.

Ἀρχ.: δὲ διάρασα τὸ στόμα· καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀτενὲς ἐμβλέψασα [. . .]
Τελ.: [. . .] εἶθ' οὕτω τοῖς θαλαττίοις ταύτην ἀκοντίζει βυθοῖς· ἐν οἷς τὸ πν(εῦμ)α τῷ Θ(ε)ῷ παρέθετο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἀλεξάνδρου πάπα Ἀλεξανδρείας».

Σεπτὴν τελευτὴν τὴν Ἀλεξάνδρου σέβω,
ὃν οἶδα σεπτὸν τῆς Ἀλεξάνδρου πάπαν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας ὁσιομάρτυρος Θεοδοσίας τῆς Κωνσταντινουπολιτίσσης».

Κέρας κριοῦ κτεῖν(άν) σε Θεοδοσίαν,
ὤφθη νεόν σοι τῆς Ἀμαλθείας κέρας.

Ἀκολουθεῖ (φ. 102α-β) συναξάριον τῆς ὁσιομάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἐν τοῖς χρόνοις Θεοδοσίου· γονέων εὐσεβῶν θυγάτηρ ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως [. . .]
(φ. 102β) Τελ.: [. . .] περὶ δὲ τῶν ἀπείρων θαυμάτων [. . .] ἔξεστι παντὶ τῷ βουλομένῳ μανθάνειν· τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς σύναξις ἐν τῇ μονῇ τῶν Δεξιοκράτους· ἔνθα κατάκειτ(αι) τὸ ἅγιον αὐτῆς λείψανον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ὑπατίου τοῦ ἐν Ῥουφινιαναῖς».

Κεῖται θαλάσσης Ὑπάτιος πλησίον,
ὃς ὑπατεύει σὺν Θ(εο)ῦ φίλοις ἄνω.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 102β - 103α) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος γεννηθεὶς ἐν Φρυγίᾳ καὶ παιδευθείς, ἐτύφθη ὑπὸ τοῦ π(ατ)ρ(ὸ)ς [. . .] (φ. 103α) Τελ.: [. . .] καὶ ὀγδοήκοντα μαθητὰς προαποστείλας πρὸς Κ(ύριο)ν, ἀπῆλθε καὶ αὐτὸς δοξάζων τὸν Θ(εόν).

(φ. 103β) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι δύο μάρτυρες ἀνὴρ μετὰ τῆς ἰδίας συ||ζύγου, ξύλοις τὰ ὀστᾶ συντριβέντες, τελειοῦντ(αι)».

Τοῖς ἀνδρὸς ὀστοῖς συγκατεθλάσθης, γύναι,
ἐγὼ σὸν ὀστοῦν, πρὸς τὸν ἄνδρα φαμένη.

κε′ «Μηνὶ τῷ αὐτῷ λ′. Μνήμη τοῦ ἁγίου Εὐτυχοῦς· μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Ἰω(άννου) τοῦ Θεολόγου».

Κἂν οὐκ ἐπ' ἄθλοις Εὐτυχὴς ἀποπνέῃ,
ἤθλησε καὶ βραβεῖον ἀθλητοῦ λάβοι.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος χάριτος Θ(εο)ῦ πλησθεὶς καὶ τὸν ἅγιον Ἰω(άνν)ην τὸν Θεολόγον εὑρὼν [. . .] Τελ.: [. . .] πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, ἀνεπαύσατο ἐν Κ(υρί)ῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσ(ίου) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ἰσαακίου τοῦ ὁμολογητοῦ».

Ψήφῳ Θ(εο)ῦ πρὸς θεῖον ἤρθη χωρίον,
γῆς Ἰσαάκιος ἐκλιπὼν τὸ χωρίον.
Γῆν λίπεν Ἰσαακίου τριακοστῇ κυδάλιμον κῆρ.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 103β - 104β) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ἐν ταῖς ἡμέραις Οὐάλεντος τοῦ βασιλέως· κρατοῦσα ἡ τ(ῶν) ἀρειανῶν αἵρεσις [. . .]
(φ. 104β) Τελ.: [. . .] καὶ ἕνα ἐξ αὐτῶν Δαλμάτην τοὔνομα ἀντ' αὐτοῦ σφραγίσας, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Νατάλιος ξίφει τελειοῦται».

Χοροῦ γενέσθαι μαρτύρων διὰ ξίφους,
τὸν Νατάλιον μαρτυροῦσιν αἱ βίβλοι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Βαρλαὰμ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι).

Τὸν Βαρλαὰμ ἔγνωκε καὶ τὰ γῆς ἄκρα
ἄκρως ἐνασκήσαντα, μέχρι γῆς ἔδυ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι μάρτ(υ)ρ(ες) Ῥωμανὸς καὶ Μελέτιος ξίφει τελειοῦνται».

Ῥώμῃ Ῥωμανὸς συμπνέων Μελετίῳ,
ἥκει μετ' αὐτοῦ συντελεσθῆναι ξίφει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Εὔπλος, βύρσῃ βοὸς ἑλιχθεὶς καὶ ἐν φλέγοντι ἡλίῳ τεθείς, τελειοῦται».

Φλέγουσι βυρσέλικτον Εὔπλον ἡλίῳ,
οἱ φῶς νοητοῦ μὴ βλέποντες ἡλίου.

κϛ΄ «Μηνὶ τῷ αὐτ(ῷ) λα΄. Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἑρμείου».

Βάπτεις σεαυτὸν κογχύλῃ σῶν αἱμάτων,
Ἑρμεία τμηθείς, ὢ βαφῆς ἀνεκπλύτου!
Ἑρμείαν τριακοστῇ ἄορ κατέκτανε πρώτῃ.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 104β - 105α) σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Ἀντωνίνου τοῦ βασιλέως ἐν τῇ πόλει Κομάν(ων)· τὸν στρατιωτικὸν βίον μετελθὼν [...]
(φ. 105α) Τελ.: [...] εἶθ' οὕτω τὸν αὐχένα τμηθείς, ἀφίπταται καὶ ἀνατρέχει πρὸς οὐ(ρα)νόν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἰωάννου ἐπισκόπου Γοτθίας».

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ἤκμαζεν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Γότθων [...]
(φ. 105β) Τελ.: [...] ἅτινα διὰ τὸν ὄγκον ἐάσαντες, τέλος, τῷ λόγῳ δεδώκαμεν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ τῷ ἁγίῳ Ἑρμείᾳ κεράσας φάρμακον μάγος, πιστεύσας εἰς Χ(ριστό)ν, ξίφει τελειοῦται».

Γεύσει μόνῃ τοῦ φαρμάκου τοῦ σοῦ λόγε,
πλάνην ἐμοῦντα φαρμακὸν[1] κτείνει ξίφος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι μάρτυρες πέντε οἱ ἐν Ἀσκάλωνι πυρὶ τελειοῦνται».

Ἱμάτια πρίν, νῦν δὲ πέντε Κ(υρί)ῳ,
ἀνδρῶν συρέντων, στρῶσ(ις) ἡπλώθη ξένη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Εὐσέβιος καὶ Χαραλάμπης πυρὶ τελειοῦνται».

Ζήλου πυρὶ φλεχθέντες ἀθληταὶ δύο,
ἰλιγγιῶσιν οὐδαμῶς πρὸς πῦρ φλέγον.

Δ΄ «Μὴν Ἰ ο ύ ν ι ο ς, ἡμέρας ἔχων τριάκοντα· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ιε΄ καὶ ἡ νὺξ ὥρας θ΄».

α΄ «Εἰς τὴν πρώτην μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰουστίνου τοῦ Φιλοσόφου».

Ἰουστῖνον κώνειον ἦρεν ἐκ βίου,
ὡς εἴθε πρῶτον τοὺς πιεῖν δεδωκότας.
Πρώτῃ Ἰουνίου ἐλλεβορίζῃ Ἰουστῖνε.

1. φαρμακόν: φάρμακον cod.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἀπὸ Φλαβίας Νεαπόλεως τῆς Συρίας· υἱὸς Πρίσκου τοῦ Βακχείου [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ δολοφονηθεὶς ἀναιρεῖται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρων· Ἰούστου· Χαρίτωνος· Χαριτοῦς· Εὐελπίστου· Ἱέρακος· Παίωνος καὶ Βαλλεριανοῦ».

Οὔπω τεμ(εῖν) Ἰοῦστ(ον) ὤφθη τὸ ξίφος,
καὶ τὴν κεφαλὴν ἦν κλίνων Ἰουστῖνος.

Θεῖος Χαρίτων καὶ Χαριτὼ παρθένος,
τμηθέντες εὐμοιροῦσι θείων χαρίτων.

Εὔελπις Εὐέλπιστός ἐστιν εἰκότως,
ὡς κλῆρον ἕξει τὸν Θ(εὸν) τμηθεὶς κάραν.

Ὁρμᾷ πρὸς ἄθλους Ἱέραξ ὡς ἱέραξ,
τμηθεὶς δὲ θηρᾷ ψυχικὴν σ(ωτη)ρίαν.

(φ. 106α) Παίων || ὁ Παίων δυσσεβῆ πλάνην λόγοις,
χειρὶ ξιφήρει παίεται κατ' αὐχένος.

Δείξεις τί καὶ σὺ τῷ Θ(ε)ῷ τμηθὲν μέλος,
μελῶν τὸ κρεῖττον, Βαλλεριανέ, κάραν.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ἤθλησαν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Ῥουστικοῦ τοῦ ἐπάρχου [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ οὕτω τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ διήγησις ὠφέλιμος περὶ γεωργοῦ τινος Μετρίου λεγομένου».

Ἀρχ.: Ἐν τῷ θέματι τῆς Παφλαγονίας, γεωργός τις ἦν, ἐν αὐταρκείᾳ βιῶν· Μέτριος οὕτω λεγόμενος [. . .]
(φ. 107α) Τελ.: [. . .] τούς τε γεννήτορας καὶ ἅπαν τὸ γένος αὐτοῦ μυρίων ἐμπλήσας ἀγαθῶν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Νέων ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Ἐρυθρὸν ἡμῖν ἡ γραφὴ πόντον λέγει,
(φ. 107β) καὶ γῆν ἐρυθρὰν || ἐκτμηθεὶς τελεῖ Νέων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος ἐπίσκοπος Πύρρος ὁ παρθένος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ἔστησε Πύρρος πύργον ἁγνείας μέγαν,
δι' οὗ θεωρεῖ τὸν Θ(εό)ν, χοῦν θεὶς κάτω.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγί(ων) μαρτύρων Ἑρμύλου καὶ Στρατονίκου τῶν ἐν τῇ Ὀξείᾳ· καὶ τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ὑπατίου· καὶ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἐράσμου· καὶ τ(ῶν) ἁγί(ων) μυρίων μαρτύρων τ(ῶν) ἀθλησάντων ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου».

β' «Μηνὶ τῷ αὐτ(ῷ) δευτέρᾳ. Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς Νικηφόρου π(ατ)ριάρχου Κωνσταντινουπόλεως».

Τοῦ π(ατ)ριάρχου π(ατ)ριάρχης πλησίον,
θείου γέροντος Ἀβραὰμ Νικηφόρος.
Δευτέρῃ Νικηφόρος ἐν Ἐδὲμ εὕρατο μοίρην.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 107β - 108α) σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἄρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ δυσσεβοῦς· γέννημα καὶ θρέμμα τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων [...]
(φ. 108α) Τελ.: [...] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ ἀποστολείῳ τῶν ἁγίων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων τῶν μεγάλων, ἔνθα τὸ τίμιον αὐτοῦ κατάκειται λείψανον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἀλεξάνδρου π(ατ)ριάρχου Κωνσταντινουπόλεως».

Σχοίνους διαδρὰς Ἀλέξανδρος σαρκίου
σχοίνισμα κλήρου χρηματίζει[1] Κ(υρίο)υ.

Ἀκολουθεῖ (φ. 108α-β) σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἄρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος Ἀλέξανδρος πάσης ἀρετῆς ἦν πεπληρωμένος [...]
(φ. 108β) Τελ.: [...] ὁ δὲ μακάριος Ἀλέξανδρος, ποιμάν(ας) τὴν τοῦ Θ(εο)ῦ ἐκκλησίαν ἐπὶ χρόνοις τρισὶ πρὸς τοῖς εἴκοσιν, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι τριακονταοκτώ, ἐν τῷ λουτρῷ βληθέντες, τελειοῦνται».

Μάτην ἀθληταῖς φράττεται λουτροῦ θύρα,
Χ(ριστὸ)ς γὰρ ἐγγύς· ἐκβοῶν, ἐγὼ θύρα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία μ(ήτ)ηρ μετὰ τριῶν τέκνων ξίφει τελειοῦνται».

Σὺν παιδίοις τμηθεῖσα μ(ῆτ)ερ καλλίπαι,
ἰδού, βοᾷς, ἐγώ τε καὶ τὰ παιδία.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Γερασίμου καὶ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀκακίου».

γ´ «Μηνὶ τῷ αὐτῷ γ´. Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Λουκιλλιανοῦ (καὶ) Παύλης (καὶ) τ(ῶν) σὺν αὐτοῖς νηπίων· Κλαυδίου· Ὑπατίου· || (φ. 109α) Παύλου καὶ Διονυσίου».

Λουκιλλιανῷ πήγνυται στ(αυ)ρ(ὸ)ς κάτω,
οὐχ ὡς ὁ Χ(ριστο)ῦ καὶ τίτλον φέρων ἄνω.
Στ(αυ)ρῷ ἀμφὶ τρίτην Λουκιλλιανὸν θανάτωσαν.

Οὐκ ἄξια πρὸς μέλλον ὡς Παῦλος κλέος,
τὰ νῦν πάθη, φάσκουσα τέμνεται Παῦλα.

Τοὺς παιδαρίσκους ὧν[2] ἀριθμὸς δὶς δύο,
Θ(εο)ῦ πατρὸς τίθησιν υἱοὺς ἡ σπάθη.

1. χρηματίζεις cod. 2. οὓς cod.

Ἀκολουθεῖ (φ. 109α-β) συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος μάρτυς Λουκιλλιανὸς ἦν κατὰ τοὺς χρόν(ους) Αὐρηλιανοῦ τοῦ βασιλέως· ἱερεὺς τῶν εἰδώλων τὸ πρότερον [...]
(φ. 109β) Τελ.: [...] τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτῶν μαρτυρίῳ, τῷ ὄντι πλησίον τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ ἐν τῇ Ὀξείᾳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ὁσ(ίου) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἀθανασίου τοῦ θαυματουργοῦ».

Ἀκολουθεῖ (φφ. 109β - 110α) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν καὶ μέγας Ἀθανάσιος, ὁ τὴν ἐπονομαζομένην Τραϊανοῦ μονὴν τοῖς θαύμασι καταπλουτήσας [...]
(φ. 110α) Τελ.: [...] θαύματα δὲ πολλὰ μετὰ θάνατον καὶ ἀναρίθμητα πεποίηκεν εἰς δόξαν τοῦ φιλαν(θρώπ)ου Θ(εο)ῦ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ὁσία Ἱερία ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Οὖσα φρονουσῶν τοῦ μέρους Ἱερία,
νυμφῶνος οὐκ ἔμεινεν ἔξω Κ(υρίο)υ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Πάππος ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦται».

Τέθνηκε Πάππος, οὐχὶ πάππος ἐκγόνῳ,
π(ατ)ὴρ δὲ μᾶλλον ἀρετῶν θυγατέρων.

δʹ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) δʹ. Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Μ(ητ)ροφάνους ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως».

Γῆς μ(ητ)ρ(ὸ)ς ἐκστὰς Μ(ητ)ρόφανες παμμάκαρ,
ἐκεῖ μετῆρ(ας), οὗ π(ατ)ὴρ πάντ(ων) μέγας.
Μ(ητ)ροφάνης δὲ τετάρτῃ ἔδυ χθόνα βοτιάνειραν.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 110α - 111α) συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐν τοῖς χρόνοις Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου βασιλέως· υἱὸς ὑπάρχων Δομετίου [...]
(φ. 111α) Τελ.: [...] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις [...] ἐν τῷ Ἑπτασ||κάλῳ, ἔνθα τὸ τίμιον αὐτοῦ καὶ ἅγιον κατάκειται λείψανον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ὁσίας μ(ητ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Σοφίας· τῆς ἀσκητικῶς καὶ ὁσίως βιωσάσης».

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς ὁσίας.

Ἀρχ.: Αὕτη ὥρμητο μὲν ἐκ πόλεως Αἴνου· γονέων δὲ εὐσεβ(ῶν) γενομένη θυγάτηρ [...]
(φ. 111β) Τελ.: [...] καὶ τελευταῖον ἀποκειραμένη, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Ἰω(άννης), ὁ ἡγούμ(εν)ο(ς) τῆς μονῆς Μοναγρίας, ἐν σάκκῳ βληθεὶς καὶ εἰς θάλασσαν βληθείς, τελειοῦτ(αι)».

Κἂν σάκκος ἔξῃ καὶ βυθοῦ κρύψῃ τόπος,
τὸν Ἰωάννην οὐ(ρα)νοῦ λάβῃ τόπος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Ἀλώνιος ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Ψυχῶν γεωργὸν Ἀλώνιος ἡδύνει,
ψυχῆς ἅλωνι θεὶς καλῶν θημωνίαν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αἱ ἅγιαι Μαρία καὶ Μάρθα, αἱ ἀδελφαὶ τοῦ δικαίου Λαζάρου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται».

Ἐκ Βηθανίας τὰς ἀδελφὰς Λαζάρου,
σῴζειν δύνασθαι καὶ νεκρὰς πιστευτέον.

ε΄ «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ, ε΄. Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Εὐσταθίου ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας».

Ἦν Εὐστάθιος, μέχρις ἦν ζῶν καὶ πνέων,
Θ(εο)ῦ κατ' ἐχθρῶν εὐσταθὲς μάλα πνέων.
Εὐστάθιος πέμπτῃ γε φίλης αἰῶνος ἤμερσεν.

«Τὸ συναξάριον αὐτοῦ ἐγράφη εἰς τὸν φευρουάριον».

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ἱλαρίωνος τοῦ νέου, ἡγουμένου μονῆς τῶν Δαλμάτων».

Ἀκολουθεῖ (φφ. 111β - 112β) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος Ἱλαρίων, π(ατ)ρ(ὸ)ς μὲν ὑπῆρχε Πέτρου Καππάδοκος, μ(ητ)ρ(ὸ)ς δὲ Θεοδοσίας [. . .]
(φ. 112β) Τελ.: [. . .] καὶ θεοπρεπῶς καὶ θεαρέστως τοὺς μαθητὰς διϊθύνας, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν· ἐτῶν ὑπάρχων ἑβδομήκοντα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων δέκα μαρτύρων· Μαρκιανοῦ· Νικάνδρου· Ἀπόλλωνος· Λεωνίδου· Ἀρείου· Γεωργίου· Ὑπερεχίου· Σεληνιάδος· Εἰρήνης καὶ Πάμβωνος».

Πεινῶσι καὶ διψῶσιν ἀθληταῖς δέκα,
τρυφὰς Θ(εὸ)ς δίδωσι μὴ πληρουμένας.

(φ. 113α) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Χριστοφόρος ὁ ἀπὸ Ῥώμης ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Μὴ δωρεάν σοι τέμνεται Χριστοφόρος;
δώσεις ὁ Χ(ριστό)ς, οἶδα, πολλά μοι στέφη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Κόνων ὁ ἀπὸ Ῥώμης ἐν τῇ θαλάσσῃ τελειοῦτ(αι)».

Εἰσδὺς Κόνων θάλασσαν εὗρε λιμένα,
ἄριστα χερσὶν οἰακισθεὶς Κ(υρίο)υ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς μετὰ φιλαν(θρωπ)ίας ἐπενεχθείσ(ης) ἡμῖν φοβερᾶς ἀνάγκης ἐν τῇ τῶν βαρβάρων ἐπιδρομῇ· ὅτε, μέλλοντας πάντας ὑπ' αὐτῶν δικαίως αἰχμαλωτίζεσθαι καὶ φόνῳ μαχαίρας παραδίδοσθαι, ὁ οἰκτίρμων καὶ φιλάν(θρωπ)ος Θ(εὸ)ς διὰ σπλάγχνα ἐλέους αὐτοῦ, παρ' ἐλπίδα πᾶσαν, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς».

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αἱ ἅγιαι μάρτ(υ)ρ(ες) Αἰσία καὶ Σωσάννα, αἱ μαθήτριαι τοῦ ἁγίου Παγκρατίου ἐπισκόπου Ταυρομενίου, πυρὶ τελειοῦνται».

Ὡς παρθενῶνα τὴν ἀναφθεῖσαν φλόγα,
εἰσῆλθον ἄμφω παρθενεύουσαι κόραι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων πέντε παρθένων· Μαρί(ας)· Μάρθας· καὶ τῆς συνοδείας αὐτῶν· καὶ τῆς ἁγίας μάρτ(υ)ρο(ς) Ζηναΐδος τῆς θαυματουργοῦ· τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτῶν οἴκῳ τῷ ὄντι ἐν τοῖς Βασιλίσκου· καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἁγίου Πέτρου· καὶ μνήμη τοῦ ἁγιωτάτου π(ατ)ριάρχ(ου) Ἐπιφανίου».

ς' «Μηνὶ τῷ αὐτῷ, ς'. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Δωροθέου ἐπισκόπου Τύρου».

Ὁ Δωρόθεος, κἂν φραγγελῶμαι, λέγει,
λείπουσι πολλὰ πρὸς τὰ Χ(ριστο)ῦ μοι πάθη.
Ἕκτῃ Δωροθέοιο δέμας πληγῇσι δαμάσθη.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Δωρόθεος ὁ ἀοίδιμος ἀνήρ, ἐπίσκοπος γέγονε Τύρου· πᾶσαν γραφικὴν ἐπιστάμενος ἱστορίαν [. . .]
(φ. 113β) Τελ.: [. . .] τὴν μακαρί(αν) ψυχ(ὴν) τῷ Θ(ε)ῷ παρέθετο· πολλὰ συγγράμματα πρότερον καταλιπών.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρων γυναικῶν· Κυρίας· Βαρι-ρίας, καὶ Μαρκίας».

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Αὗται ὑπῆρχον ἐκ πόλεως Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης· διδαχθεῖσαι δὲ ὑπό τινος χριστιανοῦ τὴν εὐσέβειαν [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις ἐτελειώθη(σαν).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτ(υ)ρ(ο)ς Γελασίου».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος μάρτυς τοῦ Χ(ριστο)ῦ Γελάσιος, διωγμοῦ ποτὲ καταλαβόντος [. . .]
Τελ.: [. . .] μικρὸν δέ τι μαστιχθείς, ἀπετμήθη τὴν κεφαλήν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Ἀνοὺβ ὁ σημειοφόρος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Σημειοποιὸν καὶ θανὼν Ἀνοὺβ χάριν,
τοῖς ζῶσιν ὡς ζῶν μέχρι δεῦρο δεικνύει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγ(ιος) Ἄτταλος ὁ θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Εἰ θαυματουργὸς Ἄτταλος ζῶν, οὐ ξένον,
οὗ θαυματουργὸς ὕστερον χοῦς καὶ μόνος.

(φ. 114α) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Φώτας ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Τῶν ἀρετῶν τὰ φῶτα τὸν μέγαν Φώταν
καὶ νεκρὸν αὐγάζοντα πᾶσι μηνύει.

ζʹ «Μηνὶ τῷ αὐτῷ ζʹ. Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θεοδότου ἐπισκόπου Ἀγκύρας».

Χεὶρ Θεόδοτον, ἣν Θ(εο)ῦ χεὶρ ξηράνοι,
Θ(ε)ῷ δοτὸν τίθησι πλήξασα ξίφει.
Θεόδοτος ἑβδομάτῃ τμηθεὶς ἕλε γαῖαν.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐν Ἀγκύρᾳ τῆς Γαλατίας· διαβληθεὶς δὲ πρὸς τὸν Θεότεκνον τὸν ἡγεμόνα [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ τὰς πλευρὰς ξέεται· καὶ πρὸ(ς) τούτ(οις) τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμ(η) τ(ῆς) ἁγί(ας) μ(άρτυ)ρ(ος) Ποταμίν(ης)».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἐν ταῖς ἡμέραις Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἦν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ πόλει ἡ ἁγία αὕτη [. . .]
(φ. 114β) Τελ.: [. . .] καὶ οὕτω τὸ μαρτύριον αὐτῆς τελέσασα, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ὁσία Σεβαστιανὴ ἡ θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Σεβαστιανῆς ὡς τὰ λοιπὰ τοῦ βίου
σεβαστὰ πᾶσι, καὶ τὸ τοῦ βίου τέλος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Ἄνθιμος ὁ πρεσβύτερος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ἄνθην ἐνεγκὼν Ἄνθιμος χρηστοῦ βίου,
πρὸ τῆς τελευτῆς ἀρετῶν καρποὺς φύει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Στέφανος ὁ πρεσβύτερος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ἐπώνυμος Στέφανος οὗ φορεῖ στέφους,
ὃ πρακτικὴ χεὶρ ἀρετῆς οἶδε πλέκειν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι μάρτυρες Ταράσιο(ς) καὶ Ἰω(άννης) ξίφει τελειοῦνται».

Ἰωάννην τέμνουσι σὺν Ταρασίῳ,
οὐ πρὸς τὸ τέμνον ἐκταραχθέντας ξίφος.

ηʹ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ηʹ. Μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) μεγαλομ(άρτυ)ρ(ος) Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου».

Νεκρόν με Θεόδωρον ἡ π(ατ)ρὶς δέχου,
ὃν ζῶντα πλουτεῖ μαρτ(ύ)ρ(ων) π(ατ)ρὶς πόλος.
Ὄλβιον ὀγδοάτῃ Θεοδώρου σῶμα κομίσθη.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 114β - 116α) συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ὁ στρατηλάτης καὶ μέγας Θεόδωρος κατὰ τοὺς χρόνους ἦν Λικινίου τοῦ βασιλέως· ἐκ μὲν π(ατ)ρίδος ὢν τῶν Εὐχαΐτ(ων) [. . .]
(φ. 116α) Τελ.: [. . .] πλατύτερον διεχάραξε· μηδὲν τ(ῆς) ἀληθείας προτιμησάμενος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ὁσία Μελάνεια ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Τρέψασα Μελάνεια πν(εῦμ)α πᾶν μέλαν,
λευκὴ τὸ πν(εῦμ)α πρὸς Θ(εὸ)ν χωρεῖ λόγον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Ἀθρὲ ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦτ(αι)».

Κάλλη τὰ τῆς γῆς ἐμφρόνως διαπτύσας,
ἀθρεῖς τὸ κάλλος, Ἀθρέ, τοῦ σοῦ δεσπότου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτυς Νίκανδρος ξίφει τελειοῦται».

Ἀλλ' οἶδα καὶ Νίκανδρον ἄνδρα γεννάδαν,
νίκης λαβόντα τὸ στέφος διὰ ξίφους.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Μάρκος ξίφει τελειοῦται».

Τμηθεὶς ὁ Μάρκος θυμιᾷ τῷ Κ(υρί)ῳ,
ἀτμὸν προπέμπων ἐκ ζεόντων αἱμάτων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Ναυκράτιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Γῆν Ναυκρά<τιος> ἐκπερῶν, ἐπιτρέπει
τὴν ψυχικὴν ναῦν τῷ κυβερνήτῃ λόγῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ σύναξις τῆς ὑπεραγίας Θ(εοτό)κου· καὶ τοῦ ἀρχαγγέλ(ου) Μιχαὴλ ἐν τῷ Σωσθενείῳ».

θ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ θ'. Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας».

Θανὼν Κύριλλος τῆς Ἀλεξάνδρου πάπας,
πρὸς Κ(ύριο)ν μετῆλθε πάντων κυρίων.
Εὔρατο τυμβοχοὴν ἔνατον Κύριλλος ἐς ἦμαρ.

«Τὸ συναξάριον αὐτοῦ ἐγράφη ἰαννουαρίῳ ὀκτὼ καὶ δεκάτῃ».

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων πέντε κανονικῶν ὑπὸ τοῦ πρεσβυτέρου αὐτῶν ἀποτμηθεισῶν· Θέκλης· Μαριάμνης· Μάρθας· Μαρίας, (καὶ) Ἐννεείμ».

Ἀκολουθεῖ (φφ. 116α - 117β) συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Ἐν ταῖς ἡμέραις Σαβὼρ τοῦ Περσῶν βασιλέως, πλησίον τῆς κώμης Ἀζᾶ, ἦν τις πρεσβύτερος Παῦλος τοὔνομα [. . .]
(φ. 117β) Τελ.: [. . .] καὶ τὰ προειρημένα παρὰ τῶν ἁγίων γυναικῶν· τοῦ ἀθλιωτ(ά)τ(ου) Παύλου διπλοῦν ὑποστάντος θάνατον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος ἱερομ(ά)ρ(τυς) Ἀλέξανδρος, ἐπίσκοπος Προύσης, ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Πανευπρεπής σοι κόσμος ἱερωσύνης,
ὁ λαμπρὸς ἆθλος, Ἀλέξανδρε, τοῦ ξίφους.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Ἀνανίας ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Τὴν γλῶσσαν εἶχεν ὡς σπάθην κατὰ πλάνης,
Ἀνανίας ὁ μάρτυς ὃν κτείνει σπάθη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Κῦρος ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦται».

Μὴ τὴν νοητὴν εἰκόνα χράνας Κῦρε,
Θ(ε)ῷ παρέστης οὗπερ εἶ κατ' εἰκόνα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αἱ ἅγιαι τρεῖς μάρτ(υ)ρ(ες) καὶ παρθένοι αἱ ἀπὸ Χίου ξίφει τελειοῦντ(αι)».

Ἐστιμμίσαντο τῇ χρόᾳ τῶν αἱμάτων,
νύμφαι Θ(εο)ῦ τρεῖς, ἃς ἀνεῖλε τὸ ξίφος.

ι' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ι'. Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἀλεξάνδρ(ου) καὶ Ἀντωνίν(ης)».

Βάλλουσιν Ἀλέξανδρον εἰς πυρὸς βόθρον,
φυγόντα βόθρον πίστε(ως) ἑλληνίου.

Πιττοῦσι καὶ ῥίπτουσιν ἐμπύρῳ βόθρῳ,
τὴν Ἀντωνῖναν οἱ πλάνης βόθρου μέσον.
Τλῇ δεκάτῃ μόρον Ἀντωνῖνα, μόρον ἐμπυρόπισσον.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Ἡ ἁγία μάρτυς Ἀντωνῖνα ἦν ἀπὸ κώμης Κροδάμων· σεμνῶς καὶ ὁσίως τὸν βίον διάγουσα [. . .]
(φ. 118α) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῇ μονῇ τῶν Μαξιμίνου, διακειμένῃ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἔνθα τὰ τίμια αὐτῶν κατάκεινται λείψανα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Νεανίσκου τοῦ σοφωτάτου».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Μαξίμου ἡγεμονεύοντος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ τοὺς χριστιαν(οὺς) διώκοντος καὶ τυραννοῦντος [. . .]
Τελ.: [. . .] ἀπελθὼν καὶ προσευξάμενος, ἀπετμήθη τὴν κεφαλήν.

(φ. 118β) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῶν ὁσίων (καὶ) μακαρί(ων) Θεοφάν(ους) καὶ Πανσέμνης».

Ὁ Θεοφάνης ἐτρυγήθης ἐκ βίου,
Θ(ε)ῷ φανεὶς πέπειρος ὡς εἰπεῖν βότρυς.

Εἰ καὶ θανούσης ἐκλαθοίμην Πανσέμνης,
καὶ Χ(ριστὸ)ς αὐτὸς εὐθὺς ἐκλάθοιτό μου.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 118β - 119α) συναξάριον τῶν ὁσίων.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ὅσιος Θεοφάνης ἐκ τῆς Ἀντιοχέων πόλεως ἦν· γεννηθεὶς δὲ ἐξ ἀπίστων καὶ δυσσεβῶν γονέων [. . .]
(φ. 119α) Τελ.: [. . .] ἐπιβιώσασα δὲ ἐνιαυτὸν ἕνα καὶ μῆνας δέκα, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν ἅμα τῷ ὁσίῳ καὶ θαυματουργῷ Θεοφάν(ει).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγί(ου) ἱερομάρτυρος Τιμοθέου ἐπισκόπου Προύσης, διὰ ξίφους τελειωθ(έν)τ(ος)».

Ὁ Τιμόθεος ἐκ ξίφους θνῄσκ(ειν) θέλει,
θεοὺς ἀτίμους μηδαμ(ῶς) τιμᾶν θέλων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Βενιαμίν, πάλου ἐν τῷ ἀφεδρῶνι αὐτοῦ ἐμβληθέντος, τελειοῦται».

Ἀθλητικῷ κλυστῆρι, τῷ πάλῳ λέγω,
πᾶν Βενιαμ(ὶν) ψυχικὸν κενοῖ βάρος.

ια΄ «Μηνὶ τῷ αὐτῷ ια΄. Μνήμη τῶν ἁγί(ων) ἀποστόλ(ων) Βαρθολομαίου καὶ Βαρνάβα».

Καὶ σὸς μαθητὴς Χ(ριστ)ὲ Βαρθολομαῖος,
μιμούμενός σε καὶ φέρων στ(αυ)ροῦ πάθος.

Ὑπὲρ λίθον σάπφειρον, ὡς Γραφὴ λέγει,
τοὺς συντρίβοντας εἶχε Βαρνάβας λίθους.

Ἑνδεκάτῃ στ(αύ)ρωσαν ἔμφρονα Βαρθολομαῖον.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν ἀποστόλων.

Ἀρχ.: Τούτων ὁ μὲν Βαρθολομαῖος, εἷς ἦν τῶν δώδεκα μαθητῶν[. . .]
(φ. 119β) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ ἀποστολείῳ τοῦ ἁγίου καὶ κορυφαίου τῶν ἀποστόλων Πέτρου, τῷ συγκειμένῳ τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) μάρτ(υς) Θεόπεμπτος μεθ' ἑτέρων τεττάρω(ν) συμμαρτύρων ξίφει τελειοῦνται».

Ὁ Θεόπεμπτος τέσσαρας διὰ ξίφους,
εὑρὼν συνάθλους, πέμπτος αὐτὸς εὑρέθη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτυς [sic] Ἀπολλώς, ἐπίσκοπο(ς), ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ὡς χρηστὸς ὄντως ὁ ζυγός σου Χ(ριστ)έ μου,
ὃν ζῶν ὑπῆλθον Ἀπολλὼς θανὼν λέγει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσ(ιος) Ζήνων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Χ(ριστ)ῷ σύνεστιν ὥσπερ ἤλπισε Ζήνω(ν),
τὸ τῆς Γραφῆς γάρ, ἐλπὶς οὐ καταισχύνει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Τριφύλλιος, ἐπίσκοπος, ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦται».

Ἔστηκε Τριφύλλιος Ὑψίστου πέλας,
ὁρῶν τὸ τριπρόσωπον Ὑψίστου σέλας.

ιβ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ιβ'. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ὀνουφρίου».

Καὶ τὴν ἑνὸς χιτῶνος ἐντολήν, π(άτ)ερ,
ὑπερβέβηκας, γυμνητεύσας εἰς τέλος.
Δωδεκάτῃ ἀχίτωνα Ὀνούφριον ἐκ βίου ἦραν.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 119β - 120α) σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐξ Αἰγύπτου ἐν κοινοβίῳ [. . .]
(φ. 120α) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ εὐκτηρίῳ, τῷ ὄντι ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἀλυπίου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἀντωνίνης».

Θάλαμος ἡ θάλασσα νυμφικὸς γίνῃ,
Ἀντωνῖναν κρύπτουσα, νύμφην Κ(υρίο)υ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἐκ πόλεως Νικαίας κατὰ τ(οὺς) χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ ἐν θαλάσσῃ ῥιφεῖσα, τὸν διὰ μαρτυρίου κομίζεται στέφανον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Ἰουλιανὸς ὁ ἐν τῷ Δαγούτ(ῃ) ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦται».

Ἰουλιανὸς θάπτετ(αι) π(ατ)ὴρ μέγας,
τάφου τὸν οὐδὸν ἡμερῶν πλήρης φθάσας.

ιγ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ιγ'. Μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἀκυλίνης».

(φ. 120β) Τὸν παστὸν εὐτρέπιζε λαμπρὸν νυμφίε,
Ἀκυλῖνά σοι τέμνεται νύμφη νέα.
Ἀμφὶ τρίτην δεκάτ(ην) κεφαλ(ὴν) τμήθη Ἀκυλῖνα.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· ἐκ πόλεως Βύβλου τῆς Παλαιστίνης [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτῆς μαρτυρίῳ, τῷ ὄντι ἐν τοῖς Φιλοξένου, πλησίον τοῦ Φόρου ἐν τῷ περιτειχίσματι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Ἰακώβου τοῦ ἐξ ἀπάτ(ης) προσκυνήσαντος τὸν ἀντίχριστον».

Ἀκολουθεῖ (φφ. 120β - 121α) σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος Ἰάκωβος τὸν Χ(ριστὸ)ν ἀγαπήσας καὶ τὸν κόσμον μισήσας [. . .]
(φ. 121α) Τελ.: [. . .] καὶ θαυματουργὸς ἐξαίσιος γεγονώς, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Ἀντίπατρος, ἐπίσκοπος Βόστρων, ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦται».

Τὸν Ἀντίπατρον πλούσιον σ(ῶτ)ερ δέχῃ,
τῶν ἀρετῶν φέροντα κορβανᾶν μέγαν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Εὐλόγιος, π(ατ)ριάρχης Ἀντιοχείας, ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦται».

Τὴν βασιλείαν κλῆρον εὗρε τὴν ἄνω,
σὺν π(ατ)ρ(ὸ)ς Εὐλόγιος εὐλογημένοις.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι μύριοι μάρτυρες ξίφει τελειοῦνται».

Νικᾷ πεσοῦσα μυριὰς διὰ ξίφους,
πίπτουσα καὶ γὰρ ἡ Θ(εο)ῦ νικᾷ φάλαγξ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Διόδωρος ὁ ἐξ Ἐμέσης στ(αυ)ρωθεὶς τε(λειοῦται)».

Ἀνῆλθε Διόδωρος εἰς στ(αυ)ροῦ ξύλον,
τιμῶν Ἰ(ησοῦ)ν, οὗ πόθος στ(αυ)ροῦ ξύλον.

ιδʹ «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ιδʹ. Μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου Ἐλισσαίου».

Ἠλίαν ἵπποι, τὸν δὲ διπλοῦν Ἠλίαν,
εἰς οὐ(ρα)νοὺς ἀνῆγον ὡς ἵπποι νόες.
Πότμον Ἐλισσαῖος δεκάτῃ λάχ(εν) ἠδὲ τετάρτῃ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ προφήτου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν υἱὸς Σαφὰτ ἐξ Ἀελμούθ, ἐκ τῆς γῆς τοῦ Ῥουβίμ [. . .]
(φ. 121β) Τελ.: [. . .] καὶ ἄλλα πολλὰ πεποίηκε θαύματα· τελεῖτ(αι) δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ προφητείῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Μεθοδίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως».

Μεθόδιον φωστῆρα τῆς ἐκκλησίας,
τὸ τῆς τελευτῆς σβεννύει στυγν(ὸν) νέφος.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος καὶ μέγας ἀρχιερεὺς καὶ ὁμολογητὴς τοῦ Χ(ριστο)ῦ Μεθόδ(ιος), τὴν πλάνην τῆς αἱρέσεως τῶν εἰκονομάχων [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ οἴκῳ τῷ ὄντι ἔνδον τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τῶν μεγάλων· ἐν ᾧ καὶ τὸ τίμιον αὐτοῦ κατάκειται λείψανον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) ἱερομάρτυρος Κυρίλλου ἐπισκόπου Γορτύνης τῆς Κρητ(ῶν) νήσου».

Εἰ καὶ γέρων Κύριλλος ἦν ὁ Γορτύνης,
ἡβῶσαν εἶχε πρὸ(ς) ξίφος τὴν καρδίαν.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἀσκητικῶς καὶ ὁσίως βιώσας [. . .]
Τελ.: [. . .] τὸν αὐχένα ὑποθεὶς τῷ ξίφει, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ ὁσία Ἰουλῖττα ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦται».

Τὴν Ἰουλῖτταν ἐξάγει τοῦ σαρκίου,
ὁ σὰρξ δι' αὐτήν, τοῦ Θ(εο)ῦ φανεὶς λόγος.

ιε' (φ. 122α) «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ιε'. ‖ Μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου Ἀμώς».

Ἀμὼς ὁ συκάμινα κνίζων αἰπόλος,
Ἐδὲμ τρυγᾷ τὰ φύλλα μὴ κνίζων ἔτι.
Πέμπτῃ ἐκ βιότοιο Ἀμὼς δεκάτῃ ἀποέπτη.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ προφήτου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ὁ π(ατ)ὴρ Ἠσαΐου τοῦ προφήτου [. . .]
Τελ.: [. . .] εἰς ὀξὺ ἔχων ἀπολῆγον τὸ γένειον· παρόμοιος τῷ ἁγίῳ Ἰω(άννῃ) τῷ θεολόγῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτυς Δουλᾶς ξεόμ(εν)ο(ς) τελειοῦται».

Δουλᾶς ξοάνοις δουλικὸν μὴ δοὺς σέβας,
ἤνεγκε σαρκὸς ὡς Θ(εο)ῦ δοῦλος ξέσεις.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ τοῦ Ζεφυρίου Πραιτωριάδος, ἐπαρχί(ας) τ(ῆς) Κιλικί(ας) [. . .]
(φ. 122β) Τελ.: [. . .] εἶτα ἐλασθ(εὶς) ἕ(ως) εἰκοστοῦ μιλίου, τὸ πν(εῦμ)α τῷ Θ(ε)ῷ παρέθετο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) ἀπόστολος Φουρτουνάτος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Φουρτουνάτος καύχημα τοῖς ἀποστόλοις,
καὶ τοῖς ἀθληταῖς τὴν κάραν τετμημένος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) ἀπό(στολος) Ἀχαϊκὸς λιμῷ καὶ δίψει τελειοῦται».

Λιμὸν λύει σοι καὶ τὸ δίψος παμμάκαρ,
ὃς εἶπε, διψῶ, δεσπότης ἐπὶ ξύλου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος ἀπό(στολος) Στεφανᾶς ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦται».

Ἔργῳ στεφανοῦν[1] τὸν Στεφανᾶν μοι νόει,
φοροῦντα τὸν στέφανον οὗ βραβεῖς πόνοι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ὀρτίσιος ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦται».

Ἄμωμος Ὀρτίσιος ἥκει σοι λόγε,
οὗ μῶμον εἰπεῖν, οὐδ' ὁ μῶμος ἰσχύσει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Ἱερώνυμος ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦτ(αι)».

Ἱερώνυμον τὸν μέγαν τεθνηκότα,
μέγας μένει στέφανο(ς) οὐκ ἀπεικότ(ως).

---

1. στεφανᾶν cod.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἁγία Γραῦς ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Θύεις θεοῖς Γραῦ, ἢ ταθῇ σοι τὸ ξίφος;
Χαίρω, ταθήτω, τοῖς θεοῖς γὰρ οὐ θύω.

ις' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ις'. Μνήμη τοῦ ὁσ(ίου) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Τύχωνος τοῦ θαυματουργοῦ, ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος, πόλεως Κύπρου».

Βλάβην ὀλοθρεύοντος ἐκφυγ(ὼν) Τύχων,
ζωῆς τυχὼν γέγηθε τῆς ἀνωλέθρου.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 122β - 123α) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος εὐσεβεῖς ἔχων (καὶ) φιλοχρίστους τοὺς κατὰ σάρκα γεννήτορας, ἀφιερώθη τῷ Θ(ε)ῷ παρ' αὐτῶν [. . .]
(φ. 123α) Τελ.: [. . .] πεπείρους καὶ τελεσφόρους καὶ εὐχρήστους πρὸς τὴν μετάληψιν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ σύναξις τῆς ὑπεραγί(ας) Θ(εοτό)κου ἐν Δοκιαναῖς».
«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάρκος, ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος, λίθων ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ κρεμασθέντ(ων) (καὶ) ἐξαρθρωθείς, τελειοῦτ(αι)».

Ζυγὸς σύ, Μάρκε, τῷ βάρει τῶν λίθων,
τὰς χεῖρας ὡς πλάστιγγας ἐκκρεμῶν κάτω.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι πέντε μάρτ(υ)ρ(ες), οἱ ἐκ Νικομηδείας, ξίφει τελειοῦνται».

Πίπτει συνάθλων πενταπύργιον μέγα,
σεισμῷ κλονηθέν, τῷ ξίφει τῶν δημίων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι τεσσαράκοντα Ῥωμαῖοι πυρὶ τελειοῦντ(αι)».

Πῦρ πέντε· πέντε· πέντε· πέντε γεννάδας,
καὶ πέντε· πέντε· πέντε (καὶ) πέντε φλέγει.

ιζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ιζ'. Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτ(ύ)ρ(ων)· Μανουήλ· Σαβὲλ (καὶ) Ἰσμαήλ».

Σαβέλ, Μανουήλ, Ἰσμαήλ, Πέρσαι γένος,
τὸ δ' ἀξίωμα μάρτυρ(ες) διὰ ξίφους.
Ἑβδομάτῃ δεκάτῃ κασιγνήτους τρεῖς τάμε χαλκός.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐκ Περσίδος αὐτάδελφοι [. . .]
(φ. 123β) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτῶν μαρτυρίῳ, τῷ ὄντι πλησίον τοῦ ἁγίου Ἠλιοὺ τοῦ προφήτου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτ(υ)ρ(ος) Φιλονείδους ἐπισκόπου Κορίνθου».

Ἀκολουθεῖ (φφ. 123β - 124α) συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος, ἐν ταῖς ἡμέραις ἦν Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἀποκεκλεισμένος φυλακῇ [. . .]

(φ. 124α) Τελ.: [. . .] 'Αρίστων δὲ ὁ ἐπίσκοπος τότε κρατηθεὶς καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ῥυσθείς, συνεγράψατο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος 'Ιωσὴφ ὁ ἀναχωρητής, ψάλλων ἱστάμενος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Θεῖος σὺ κύκνος 'Ιωσὴφ ἐν τῷ τέλει,
θνήσκων μετ' ᾠδῆς, ὡς κύκνους θνήσκειν λόγος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Πίωρ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ψυχὴν Πίωρ πίειραν ἀρεταῖς ἔχων,
πίων ἀπῆλθε ψυχικοῦ πίους [sic] γέμων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος 'Υπάτιος ὁ ἐν 'Ρουφινιαναῖς [. . .] ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Κεῖται θαλάσσης 'Υπάτιος πλησίον,
ὃς ὑπατεύει σὺν Θ(εο)ῦ φίλ(οις) ἄνω.

ιη' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ιη'. Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτ(υ)ρο(ς) Λεοντίου (καὶ) τῶν σὺν αὐτῷ».

Ἄκμων τὸ σῶμα τοῦ Λεοντίου τάχα,
ἄκμων σιδηρ(οῦς) πρὸς σφύρας τὰς αἰκί(ας).
'Ογδοάτῃ δεκάτῃ πληγῇσι Λεόντιος ἐκπνεῖ.

'Ακολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος τὴν μὲν γέννησιν ἔσχεν ἐξ 'Ελλάδος· μεγέθει δὲ σώματος συναυξηθεῖσαν ἔχων ἀλκὴν καὶ ῥώμην [. . .]
(φ. 124β) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις πέραν ἐν τῷ Καμαριδίῳ καὶ ἐν τῷ εὐκτηρίῳ οἴκῳ αὐτοῦ, τῷ ὄντι ἔγγιστα τῆς Πηγῆς.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι μάρτυρες Ὕπατος καὶ Θεόδουλος, οἱ συμμαρτυρήσαντες τῷ ἁγίῳ Λεοντίῳ, ξίφει τε(λειοῦνται)».

'Ελευθερόφρων Θεόδουλος πρὸς ξίφος,
τοιοῦτον ὄντα καὶ τὸν Ὕπατον βλέπων.

(φ. 125α) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Ἔρασμος ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦται».

Θνήσκων Ἔρασμος ἡδέως ἔχω, λέγει,
ἐράσμιον γάρ ἐστι μοι τὸ τεθνάναι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι δύο μάρτυρες οἱ ἐκ Κύπρου, τ(οὺς) πόδ(ας) καυθέντες, τελειοῦνται».

Καῦσιν ποδῶν στέρξαντες εἰς ὥραν μίαν,
αἰωνίως χαίρουσι μάρτυρες δύο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Λεοντίου τοῦ ποιμένος

πέραν τοῦ ἄστεως· καὶ μνήμη καὶ σύναξις τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ πλησίον τοῦ ἁγίου Ἰουλιανοῦ ἐν τῷ Φόρῳ».

ιθ′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ιθ′. Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτ(υ)ρ(ος) Ζωσίμου».

Ψυχὴν Ζώσιμος ὑπὲρ σοῦ θεὶς φιλτάτην,
ξίφει θανών, ζῇ ψυχικὴν ζωὴν λόγε.
Ἐννεακαιδεκάτῃ ξίφος εἷλε Ζώσιμον ὀξύ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος ὑπῆρχε στρατιώτης ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐξ Ἀπολλωνιάδος τῆς ἐν Σωζοπόλει [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ οὕτω τὸν αὐχένα τμηθείς, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσατο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἰούδα τοῦ Θαδδαίου καὶ Λεβαίου ἐπικληθέντος».

Κλῆσις τριπλῆ σοι καὶ τριπλοῦν μάκαρ πάθος,
ἄρσις, δέσις τε· καὶ τρίτον τόξου τάσις.
Ἡρμένος ἐννεακαιδεκάτῃ γε ἔτλη Ἰούδας.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἀποστόλου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐκ τ(ῶν) ἑβδομήκοντα ἀποστόλων ἦν· δηλοῦσι δὲ ὅτι (καὶ) τοῦ μνήστορος Ἰωσὴφ γέγονεν υἱὸς [. . .]
(φ. 125β) Τελ.: [. . .] ἐν τῷ τοῦ εὐαγγελίου κηρύγματι, πρὸς τὸν ποθούμενον ἐπέρχεται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἰούδα τοῦ Ζηλωτοῦ».

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἀποστόλου.

Ἀρχ.: Ἰούδας ὁ τοῦ Κ(υρίο)υ ἀπόστολος, ὁ καὶ Ζηλωτὴς ἐπικληθείς, μετὰ τὴν τοῦ σ(ωτῆ)ρ(ο)ς εἰς οὐ(ρα)νοὺς ἀνάληψιν [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων βαπτίσας, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία μυροφόρος Μαρία, ἡ τοῦ Ἰωσῆ μ(ήτ)ηρ, ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦτ(αι)».

Εὗρες θανοῦσα ζῶντα Χ(ριστὸ)ν Μαρία,
ὃν ἐν τάφῳ πρὶν νεκρὸν ἐζήτεις ἄπνουν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἀσυγκρίτου, μαχαίρᾳ τελειωθέντος· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξ(ις) ἐν τῷ μαρτυρίῳ τοῦ ἁγίου Ἰσιδώρου, ἔνδον τῆς ἐκκλησίας τ(ῆς) ἁγί(ας) Εἰρήν(ης) τῆς πρὸς θάλασσαν».

Ἀσύγκριτον σφαγέντα Κ(υρίο)υ πόθῳ
ἀσύγκριτα στέφουσιν ἀξίως στέφη.

κ′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ κ′. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Μεθοδίου ἐπισκόπου Πατάρων».

Τράχηλον ἐκτείναντι τῷ Μεθοδίῳ,
(φ. 126α) σπεκουλάτωρ τέμνουσ(αν) ἐκτείνει σπάθην.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος ἐκ παιδόθεν ἑαυτὸν τῷ Θ(ε)ῷ ἀναθεὶς [. . .]
Τελ.: [. . .] αἵμασι μαρτυρικοῖς τὸ τέλος ἀπενεγκάμ(εν)ο(ς).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ εὕρεσις καὶ μετάθεσις τ(ῶν) λειψάνων καὶ περιβολαί(ων) τ(ῶν) ἁγίων ἀποστόλων (καὶ) εὐαγγελιστῶν Ἰω(άνν)ου (καὶ) Λουκᾶ· Ἀνδρέου· Θωμᾶ· Ἐλισσαίου τοῦ προφήτου, (καὶ) Λαζάρου τοῦ μάρτυρος, ἅτινα κατετέθησ(αν) ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τῶν μεγάλων· κ(αὶ) μνήμη τ(ῶν) ἁγίων Ἀριστοκλέους πρεσβυτέρου· Δημητριανοῦ διακόνου καὶ Ἀθανασίου ἀναγνώστου».

Ἀριστοκλῆς ἄριστος ὄντως ὁπλίτ(ης),
πάντως γ(ὰρ) ἠρίστευσε τμηθεὶς τὴν κάραν,

Ἀθανάσιος εὗρεν ἀθανασίαν,
Δημητριανῷ συνθανὼν ἀπὸ ξίφους.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Τούτων ὁ μὲν ἅγιος μάρτυς Ἀριστοκλῆς, τὸ γένος ἦν Κύπριος, πόλεως Ταμασοῦ [. . .]
(φ. 126β) Τελ.: [. . .] ἀπαθεῖς δὲ ἐν αὐτῷ φυλαχθέντες, διὰ ξίφους ἀναιρεθῆναι παρεκελεύσατο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἐν Ῥώμῃ δύο ἀσκηταὶ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται».

Ἀνιπτόσαρκοι (καὶ) χαμαιεῦναι δύο,
ψυχὰς πλύναντες, ὕψος ᾤκησαν πόλου.

κα' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κα'. Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν Κιλικίᾳ».

Φέρων τι χρῆμα σάκκος ἄξιον πόλου,
Ἰουλιανὸν βάλλεται πόντου μέσον.
Σάκκῳ Ἰουλιανὸς βυθ(ὸν) ἔδυ εἰκάδι πρώτῃ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ τῆς Ἀναζάρβου πόλεως· τῆς δευτέρ(ας) τῶν Κιλίκων ἐπαρχίας [. . .]
Τελ.: [. . .] μέσον τοῦ πελάγ(ους) ἀφίεται, καὶ οὕτω τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον δέχεται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτυς Ἰουλιανὸ(ς) ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ξίφει τε(λειοῦται)».

Ἰουλιανοῦ πᾶσα [sic] μακρὰν ὠχρία,
μᾶλλον γ(ὰρ) εὔχρουν εἶχ(εν) αὐτὸν ἡ σπάθη.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 126β-128α) συναξάριον τοῦ μάρτυρος καὶ τῶν συμμαρτύρων του.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ ἡγεμόνος [. . .] μοναστήριον μέγιστον συστησάμενος [. . .]

(φ. 128α) Τελ.: [. . .] καὶ διαφθαρῆναι τόν τε ἡγεμόνα καὶ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων· τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτῶν μαρτυρίῳ τῷ ὄντι πλησίον τοῦ Φόρου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τ(ῶν) ἁγί(ων) μαρτ(ύ)ρ(ων) τῶν συμμαρτυρησάντων τῷ ἁγίῳ Ἰουλιανῷ· Ἀντωνίου πρεσβυτέρου· Ἀναστασίου τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος· Κελσίου· Βασιλίσσης τῆς αὐτοῦ μ(ητ)ρ(ό)ς· εἴκοσιν δεσμοφυλάκων, (καὶ) τῶν ἑπτὰ ἀδελ(φῶν)· πάντων διὰ ξίφους τελειωθέντων».

Κτείνας τὸν Ἀντώνιον ὁ σπαθηφόρος,
ἄκων ἑκόντα δεικνύει νικηφόρον.

Τί τῶν μελῶν πέπονθεν Ἀναστασίου,
ἐμοῦ, λέγεις· τράχηλος ἐκκοπεὶς ξίφει.

Δίδωσι μ(ητ)ρὶ Κέλσιος Βασιλίσσῃ,
καλὰ τροφεῖα συνθανὼν αὐτῇ ξίφει.

(φ. 128β) Εὔτολμος εἰκὰς δεσμοφρουρούντ(ων) μία,
ἀριστοφρονούντων ἐκ ξίφους ὤφθη μέρος.

Αἰῶνας ἐκτυποῦντ(ες) ἑπτὰ τοῦ βίου,
λείπουσιν ἑπτὰ σύγγονοι βίον ξίφει.

κβ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ κβ'. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Εὐσεβίου ἐπισκόπ(ου) Σαμοσάτ(ων)».

Κέραμος Εὐσέβιε μάρτυς Κ(υρίο)υ,
εὐθὺς (δὲ) καὶ στέφανος ἐν τῇ σῇ κάρᾳ.
Εἰκάδι δευτερίῃ κεφαλὴν θλάσαν Εὐσεβίοιο.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως, ζηλωτ(ὴς) διάπυρος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ συγγνώμης ἠξίωσε τὸν ἴδιον δεσπότην, τὸν πρωτομάρτυρα μιμησάμενος Στέφανον. Τελεῖται (δὲ) ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ προφητείῳ τοῦ ἁγίου Ἰω(άνν)ου πλησίον Ἀρκαδιανῶν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρων Ζήνωνος καὶ Ζηνᾶ τοῦ οἰκέτου αὐτοῦ».

Δοῦλος σύναθλος τῷ συνάθλῳ δεσπότῃ,
ἄμφω (δὲ) δοῦλοι τοῦ Θ(εο)ῦ τετμημένοι.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐκ Φιλαδελφείας τ(ῆς) Ἀραβίας τῆς ἐν τῇ παλαιᾷ [. . .]
(φ. 129α) Τελ.: [. . .] ἐπεὶ παραδόξως ἀβλαβεῖς διέμειν(αν), ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Πομπιανός, ἐν τῇ θαλάσσῃ ῥιφείς, τελειοῦται».

Ὁ Πομπιανὸ(ς) ἐκτελεῖ πομπὴν ξένην,
ἐκ τ(ῆς) θαλάσσης πρὸς τὰ τοῦ πόλου πλάτη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτυς Γαλατίων, ἐν τῇ θαλάσσῃ ῥιφείς, τελειοῦται».

Ὕδωρ θαλάσσης ἁλμυρὸν Γαλατίων,
ὡς ἡδὺ μᾶλλον εἶχεν οἴεσθαι γάλα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι μάρτ(υ)ρ(ες) Ἰουλιανὴ (καὶ) Σατορνῖνος, ὁ υἱὸς αὐτ(ῆς), πυρὶ τελειοῦνται».

Ἰουλιανὴν (καὶ) τὸ ταύτης παιδίον,
ἴουλον ἀνθοῦν ἄρτι φλὸξ καταφλέγει.

Τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτ(ῶν) σύναξις ἐν τῷ μαρτυρίῳ αὐτῶν, τῷ ὄντι πλησίον τῆς ἁγίας Εὐφημίας ἐν τῷ Πετρίῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτυς Τερέντιος ἐπίσκοπος Ἰκονίου, ἀκάνθαις κατακεντηθείς, τελειοῦται».

Γῆς Τερέντιος τ(ὴν) ἀρὰν γενναιόφρων,
τέλους ἀφορμὴν εὗρεν εὐλογημένην.

κγ´ (φ. 129β) «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ κγ´. || Μνήμη τῆς ἁγί(ας) (καὶ) καλλινίκου μάρτ(υ)ρο(ς) Ἀγριππίν(ης)».

Πλησθεῖσα δεινῶν τραυμάτων ἐκ τυμμάτων,
πολλῶν μετέσχε στεμμ(ά)τ(ων) Ἀγριππῖν(α).
Εἰκάδι θεινομένη τριτάτῃ θάνεν Ἀγριππῖνα.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἥτις ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων τῷ Θ(ε)ῷ ἑαυτὴν δίδωσι, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς περιδόξου πόλεως ὑπάρχουσα [...]

Τελ.: [...] λεπροὶ καθαίρονται προσερχόμ(εν)οι πίστει· (καὶ) λοιπὴ πᾶσα νόσος τῇ ταύτης πρεσβείᾳ δραπετεύει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτ(υ)ρο(ς) Εὐστοχίου πρεσβυτέρου (καὶ) τῶν σὺν αὐτ(ῷ)· Γαΐου τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ· (καὶ) τῶν τέκνων αὐτοῦ· Λωλλίας· Πρόβης (καὶ) Οὐρβανοῦ».

Ἔνθους ὑπάρχων Εὐστόχιε πρὸ(ς) ξίφο(ς),
οἶμαι στοχάζῃ ποῖον ἔσται σοι στέφος.

Θείοις Γάϊος θυρεοῖς πεφραγμένος,
ψυχὴν ἄτμητος τῷ ξίφει τμηθεὶς μένει.

Χ(ριστ)ῷ προσῆλθες, Λωλλία, διὰ ξίφους,
φύκει βαφεῖσα νυμφικῶς σῶν αἱμάτων.

Ἐξ αὐχένος χέουσα κρουνοὺς αἱμάτων,
χαίρουσά μοι πρόβαινε πρὸς Θ(εὸ)ν Πρόβη.

Τμηθεὶς τράχηλον, μάρτυς Οὐρβανὲ ξίφει,
ἀφυπτιάζεις ὡς σπαραχθὲν ἀρνίον.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

"Αρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις Εὐστόχιος καὶ Γάϊος ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ· (καὶ) τὰ τέκνα αὐτοῦ Λωλλία (καὶ) Πρόβη (καὶ) Οὐρβανός, ὑπῆρχον [. . .]
(φ. 130α) Τελ.: [. . .] ἀλλὰ μεγαλοφώνως ἀνακαλούμενοι τὸν Χ(ριστό)ν, τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται.

κδ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κδ'. Ἡ γέννησις τοῦ ἁγίου ἐνδόξου προφήτου, προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰω(άνν)ου».

Ζαχαρία χόρευε σὺν τῇ συζύγῳ,
οὐ πολλὰ μὲν τεκόντες, ἓν δὲ (καὶ) μέγα.
Πρόδρομον ἀμφὶ τετάρτην εἰκάδα γείνατο μ(ήτ)ηρ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον σχετικὸν συναξάριον.

"Αρχ.: Ὃς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν ὑπὲρ ἅπαντας μαρτυρεῖται ὑπὸ Χ(ριστο)ῦ· (καὶ) προφήτου περισσότερος [. . .]
(φ. 130β) Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ μαρτυρίῳ τῷ ὄντι ἐν τοῖς Φορακίου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτ(υ)ρ(ο)ς Ὀρεντίου (καὶ) τῶν ἓξ γνησίων ἀδε(λφῶν) αὐτοῦ· ὧν τὰ ὀνόματα, Φαρνάκιος· Ἔρως· Φίρμος· Φιρμῖνος· Κυριακὸς (καὶ) Λογγῖνος».

Ἐκδὺς θαλάσσης ζῶν Ὀρέντιος βάθους,
ἐν γῇ τελευτᾷ (καὶ) πρὸς οὐ(ρα)νὸν τρέχει.

Ἄρας ὁ Φαρνάκιος ἐκ γῆς πηλίνης,
ἀνῆλθεν εἰς ἔδαφος οἴκου Κ(υρίο)υ.

Ἐρῶν ὑπῆρχεν οὐ(ρα)νῶν κάλλους Ἔρως,
πρὸς οὓς μεταστάς, ὥσπερ ἤρα, χαιρέτω.

Θρόνοι νοητοὶ Φιρμῖνός τε (καὶ) Φίρμος,
οἷς ἐγκάθηται βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων.

Κυριακόν, Λογγῖνον ὡς ἰσαγγέλους,
Θ(εὸ)ς τίθησιν ὁμοτίμους ἀγγέλοις.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 130β - 131α) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

"Αρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἑπτὰ ἀδελφοί, ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν βασιλέων· ὁρμώμενοι μὲν τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν [. . .]
(φ. 131α) Τελ.: [. . .] μεθ' ἡμέρ(ας) τέσσαρας ἐκεῖσε τοῦ πλοίου καθορμισθέντος.

κε' (φ. 131β) «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ, κε'. Μνήμ(η) τ(ῆς) ἁγί(ας) ὁσιομάρτ(υ)ρο(ς) Φεβρωνίας».

Προὶξ τῇ γυναικῶν καλλονῇ Φεβρωνίᾳ·
τομὴ κεφαλῆς ὡς καλή σοι προίξ, γύναι.
Δῶκε Φεβρωνίη αὐχένα ξίφει εἰκάδ(ι) πέμπτῃ.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 131β - 132β) συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὸν χρηστὸν τοῦ Κ(υρίο)υ ζυγὸν ἀραμένη καὶ ὁσίως βιοῦσα [. . .]
(φ. 132β) Τελ.: [. . .] τελεῖται (δὲ) ἡ αὐτῆς σύναξις ἐν τῷ προφητείῳ τοῦ ἁγίου προφήτου Προδρόμου [. . .] τῷ ὄντι ἐν τῇ Ὀξείᾳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῶν) ἁγίων ὁσιομαρτύρων· Λεωνίδος· Λιβύης (καὶ) Εὐτροπίας· τῆς μὲν διὰ πυρός, τῶν (δε) διὰ ξίφ(ους) τελειωθέντων [sic]».

Πηδᾷ Λεωνὶς εἰς τὸ πῦρ τῆς καμίνου,
ὡς εἰς τροφ(ὴν) λέαινα πεινῶσα[1] σφόδρα.

Κομμωτικόν τι βάμμα νύμφη Κ(υρίο)υ,
βάπτη, Λιβύη, δοῦσα τὴν δέρριν ξίφει.

Ὁ κόσμον αὐχῶν νοσσιᾶς συσχεῖν δίκην,
ὑπ' Εὐτροπίας παίζεται τετμημένης.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Σίμων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Σορὸς Σίμωνι σαρκός ἐστιν ἑστία,
πόλος δὲ τούτῳ πν(εύματο)ς κατοικία.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τελεῖται ἡ ἀνάμνησις τῆς ὑπὲρ λόγον (καὶ) πᾶσ(αν) ἐλπίδα δωρηθείσης ἡμῖν βοηθεί(ας) παρὰ τοῦ μεγάλου Θ(εο)ῦ καὶ σ(ωτῆ)ρ(ο)ς ἡμ(ῶν) Ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ· διὰ πρεσβειῶν τ(ῆς) αὐτ(ὸν) τεκούσης ἀσπόρως παναχράντου δεσποίνης ἡμῶν Θ(εοτό)κου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας· κατά τε τῶν διά τε γῆς καὶ θαλάσσης κυκλωσάντων τὴν καθ' ἡμᾶς βασιλίδα τῶν πόλεων, ἀθέων Σαρακηνῶν».

κς' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κς'. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Δα(βὶ)δ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ».

Δα(βὶ)δ συνήφθης τῷ πάλαι, Δα(βὶ)δ νέε,
ἄλλον Γολιὰθ σαρκικὰ κτείν(ας) πάθη·
Ἕκτη ἐξεπήρησε πύλας βίου εἰκάδι Δα(βί)δ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος ἐξ ἑῴας ἔχων τὴν γέννησιν, ὡς ἀστὴρ πολύφωτος τὴν ἑσπέραν κατηύγασεν [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ τοῖς θαύμασι καταπλήξ(ας), πρὸς Κ(ύριο)ν ὃν ἐκ βρέφους ἐπόθησε μετετάξατο.

(φ. 133α) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλ(ου) Ῥούφου, ἑνὸς τῶν ἑβδομήκοντα».

Ἐξῆλθεν εἰς γῆν πᾶσαν ὁ φθόγγος Ῥούφου,
τοῦ γῆν λιπόντος καὶ κατοικοῦντος πόλον.

1. πηδῶσα cod.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἀποστόλου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ θεῖος Ῥοῦφος οὗ καὶ ὁ μέγας ἀπόστολος μέμνηται [...]
Τελ.: [...] καὶ σημεῖα οὐκ ὀλίγα ποιήσας, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Τίμωνος, ἑνὸς τ(ῶν) ο´»·
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἀποστόλου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος ἀπόστολος Τίμων, διηκόνει καὶ αὐτὸς σὺν ἅμα τῷ πρωτάθλῳ Στεφάνῳ καὶ ἀρχιδιακόνῳ [...]
Τελ.: [...] διὰ πυρὸς τελευταῖον πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) ἀποστόλ(ου) Ἐπαινετοῦ».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἀποστόλου.

Ἀρχ.: Καὶ οὗτος ὁ ἀπόστολος, εἷς ἦν τῶν ἑβδομήκοντα· (καὶ) ἐπίσκοπ(ος) γέγονεν ἐν Καρθαγένῃ [...]
Τελ.: [...] πρὸς θεογνωσίαν μεταβαλών, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Ἰω(άν)ν(ης), ἐπίσκοπος Γοτθίας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Τῇ σαρκὶ τὸν νοῦν δοὺς ἐπιστάτην πάτερ,
ἀρνῇ τὰ σαρκὸς ἀλλὰ καὶ ταύτην τέλος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Ἀνθίων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Δένδρον τι θεῖον καλλίφυτον Ἀνθίων,
φυλλορροεῖ δὲ τῇ ῥύσει τοῦ σαρκίου.

κζ´ «Μηνὶ τῷ αὐτ(ῷ) κζ´. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Σαμψὼν τοῦ Ξενοδόχου».

Ἐξῆγεν ὁ πρὶν ἐκ γνάθου Σαμψὼν ὕδωρ,
ὁ νῦν δὲ Σαμψὼν ἐκ τάφου βλύζει μύρον.
Εἰκάδι ἑβδομάτῃ Σαμψὼν θάνε (καὶ) μύρα βλύζει.

Ἀκολουθεῖ (φ. 133α-β) σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχε Ῥωμαῖος τῷ γένει καὶ συγγενὴς τοῦ μεγάλου ἐν βασιλεῦσι Κωνσταντίνου [...]
(φ. 133β) Τελ.: [...] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κτισθέντι (καὶ) συσταθέντι ξενῶνι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ διήγησις ὠφέλιμος Συνεσίου ἐπισκόπου περὶ Εὐαγρίου τινὸς φιλοσόφου (καὶ) χρυσίου λιτρῶν τριακοσίων» (BHG 1322r).

Ἀρχ.: Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Θεοφίλου ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρέων, Συνέσιός τις ἐπίσκοπος Κυπρίνης [γρ. Κυρήνης] φιλόξενος (καὶ) φιλόθεος, Εὐάγριόν τινα τοὔνομα [...]
(φ. 134β) Τελ.: [...] τὴν (δὲ) μετὰ θάνατον τοῦ Εὐαγρίου τούτου γραφήν, νεαρὰν (καὶ) ἰδιόγραφον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἁγία μυροφόρος Ἰωάννα ἐν εἰρήν(ῃ) τελειοῦται».

Οὗπερ παρέστης Ἰωάννα τῷ τάφῳ,
τούτου παρέστης ἔσχατον (καὶ) τῷ θρόνῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσ(ιος) Λουκᾶς ὁ ἐρημίτης ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Παρῆλθε Λουκᾶς, ἀλλ' ἐμοὶ τοῦτον λόγοι
καὶ τοῖς ἐφεξῆς σαλπίσουσιν ἐν βίῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι μάρτ(υ)ρ(ες) Μάρκιος (καὶ) Μαρκία ξίφει τελειοῦνται».

Ἥνωντο κλήσει Μάρκιος (καὶ) Μαρκία,
οὓς καὶ τομὴ συνῆψεν ἡ διὰ ξίφους.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτυς Πιέριος, πρεσβύτερος Ἀντιοχείας, ἐν εἰρήν(ῃ) τελειοῦται».

Ὡς ἱερεῖον τὸν Πιέριον λόγε,
ἐνήγαγόν[1] σοι δυσσεβεῖς ἐπ' ἀνθράκων.

κη' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κη'. Ἡ εὕρεσις τῶν λειψάνων τῶν ἁγίων μαρτύρων Κύρου (καὶ) Ἰωάννου».

Ὀστᾶ φανέντων μαρτύρων Ἀναργύρων
βλύζουσι κρουνοὺς θαυμάτων ἀναργύρως.
Εἰκάδι ὀγδοάτῃ Κῦρος φάνη ἠδ' ὁμόαθλος.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες (καὶ) θαυματουργοί, ἰατροὶ ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως [. . .]
(φ. 135α) Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ τούτ(ων) σύναξις ἐν τοῖς Φορακίου (καὶ) εἰς Ἀρκαδιανάς.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ δικαίου (καὶ) μακαρίου Σεργίου μαγίστρου, τοῦ συστησαμ(έν)ου τ(ὴν) μον(ὴν) τῆς ὑπεραγίας Θ(εοτό)κου τὴν ἐν τῷ κόλπῳ Νικομηδείας· (καὶ) οὕτω π(ως) ἐπιλεγομένην τοῦ Νικητιάτου».

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ τῆς Παφλαγόνων χώρας, ἀπὸ χωρίου λεγομένου Νικήτια [. . .]
Τελ.: [. . .] μεταξὺ τῶν δύο ἐμπορίων, Καλοῦ Ἀγροῦ (καὶ) Δόρκωνος, κειμένη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μ(ά)ρ(τυ)ς Μακεδόνιος, τοὺς δακτύλ(ους) τ(ῶν) χειρ(ῶν) (καὶ) τῶν ποδῶν ἐκκοπείς, τελειοῦται».

Μακεδονίου μάρτυρος τοὺς δακτύλους
τέμνουσιν ἀνδρῶν δάκτυλοι μιαιφόνων.

1. ἐνήγαγόν: ἐνήγησάν cod.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Οὐλκιανὸ(ς) ἐν εἰρήν(ῃ) τελειοῦτ(αι)».

Εἴσελθε χαίρων Οὐλκιανὲ παμμάκαρ,
τὴν οὐ(ρα)νῶν ἤνοιξε Χ(ριστό)ς σοι πύλην.

(φ. 135β) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Παῦλος ὁ ἰατρὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ἔπαυε Παῦλος πρὶν τομάς, καύσεις, χρίσεις,
τανῦν (δὲ) παύει πάντα πρεσβείᾳ πάθη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι δύο παῖδες σταυρωθέντες τελειοῦνται».

Ἐν τοῖς χρόνου πίναξι (καὶ) παῖδ(ας) δύο,
σταυρουμένους γράφουσι παῖδες ζωγράφων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Μωυσῆς ὁ ἀναχωρητὴς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Τῶν ἀρετῶν ἀνῆλθε Μωσῆς εἰς ὄρος,
κἀκεῖ τέθνηκ(εν) ὡς ὁ Μωσῆς εἰς ὄρος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Δονάτος, ἐπίσκοπος Λιβύης, πυρὶ τελειοῦτ(αι)».

Στέρξον τὸ πῦρ Δονάτε· τῆς γὰρ σῆς κάρας,
ὡς φησὶ Χ(ριστό)ς, οὐκ ὀλεῖται θρὶξ ὅλως.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι ἑβδομήκοντα μάρτυρες οἱ ἐν Σκυθοπόλει ξίφει τελειοῦνται».

Ἔχεις μαθητὰς ἑπτάκις σ(ῶτ)ερ δέκα,
ἔχεις ἀθλητὰς καὶ τοσούτους ἐκ ξίφους.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι τρ(εῖς) μάρτυρες οἱ ἐκ Γαλατίας ξίφει τελειοῦνται».

Τρεῖς ἄνδρες ἡμεῖς· ἀλλὰ συμπνοίας λόγῳ,
ὡς εἷς, ἰδοὺ χωροῦμ(εν) οἱ τρεῖς πρὸς ξίφος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Μάγνος προσευχόμενος τελειοῦται».

Ἐν τῇ προσευχῇ θεῖος ἐκπνεύσας Μάγνος,
ὑπῆρξε δῆλος λῆξιν αἰτήσας βίου.

κθ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κθ'. Μνήμη τῶν ἁγίων καὶ κορυφαίων ἀποστόλων Πέτρου (καὶ) Παύλου».

Στ(αύ)ρωσις εἷλε κήρυκα στ(αυ)ροῦ Πέτρον,
τομὴ δὲ Παῦλον, τὸν τεμόντα τὴν πλάνην.
Τλῆ ἐνάτῃ στ(αυ)ρὸν Πέτρος εἰκάδι· ἄορ ὁ Παῦλος.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 135β - 136β) συναξάριον τῶν ἀποστόλων.

Ἀρχ.: Τούτοις, τίνα ἐγκωμίων ὑπόθεσιν μείζονα ἄν τις ἐπινοήσειε, παρὰ τὴν τοῦ Κ(υρίο)υ μαρτυρίαν [. . .]
(φ. 136β) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τοῖς Ἁγίοις Ἀποστόλοις τοῖς μεγάλοις· καὶ ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ [. . .] καὶ ἐν πάσαις ταῖς κατὰ τόπον ἐκκλησίαις.

λ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ λ'. Ἡ σύναξις τῶν ἁγί(ων) ἐνδόξων μεγάλων δώδεκα ἀποστόλων».

Τιμῶ θεόπτας δώδεκα Χ(ριστο)ῦ φίλους,
ἥρωας ἄνδρας καὶ θεοὺς τολμῶ λέγειν.
Δώδεκα εὐκλεέας τριακοστὴ ἀγείρει μύστας.

Ἀκολουθεῖ (φ. 136β) συναξάριον τῶν ἀποστόλων. Κολοβὸν (διότι μετὰ τὸ φύλλον 136 ἔχει ἐκπέσει ἓν πλῆρες ὀκτάφυλλον τετράδιον).

Ἀρχ.: Ὁ μακαριώτατος Δα(βὶ)δ ὑπὸ τοῦ ἁγίου πν(εύματο)ς ἐνηχούμενος, τρανῶς τὴν ἁγίαν τριάδα ἑνικῶς βασιλεύουσαν ἐδογμάτισε [...]
Τελ.: [...] ἔχειν τὴν ἔκβασιν παντί που δῆλον· ἀλλ' ἐπεὶ δι' ἄπειρον οἶκτον ἐκένωσ(εν) ἑαυτὸν

Ε' [Μ ὴ ν Ἰ ο ύ λ ι ο ς· ἔχει ἡμέρας λα' ....]

α' [Μηνὶ τῷ αὐτῷ δ' ... Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θεοδώρου ἐπισκόπου Κυρήνης καὶ τῶν ἁγίων μαρτύρων Λουκίας, Ἀρόας καὶ Κυπρίλλης.]
(φ. 137α) Ἀκολουθεῖ ἀκέφαλον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: [ἀρ]νήσασθαι τὸν Χ(ριστό)ν, ῥάβδοις καὶ μολυβδίσιν ἐτύφη σφοδρ(ῶς)· εἶτα τὸν βωμὸν λακτίσας καὶ ἀναστρέψας [...]
(φ. 137β) Τελ.: [...] (καὶ) ἀπὸ μ(ὲν) τῶν πληγῶν αἷμα· ἀπὸ δὲ τῶν μαστῶν γάλα ἔρρεε. καὶ οὕτω παρέδωκε τὸ πν(εῦμ)α αὐτῆς τῷ Κ(υρί)ῳ.

«Στίχ(οι) εἰς τὰς ἁγίας· Κυπρίλλαν· Λουκίαν (καὶ) Ἀρόαν».

Τονοῖ Κυπρίλλαν πρὸ(ς) πάλ(ην) τὴν πρὸ(ς) ξέσεις,
ὁ συμπαλαίσας Ἰακὼβ Θ(εὸ)ς πάλαι.

Ἔδειξαν ἡμῖν Λουκία (καὶ) Ἀρόα,
ὡς καὶ κόραι σθένουσι καρτερεῖν ξίφος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία Ἀσκληπιὰς ἡ θαυματουργὸς ἐν εἰρήν(ῃ) τε(λειοῦται)».

Ἀσκληπιὰς ἄμισθος ἀσκληπιάδης,
παύουσα προῖκα καὶ τετμημένη νόσους.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος ἱερομ(ά)ρ(τυς) Θεόφιλος ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Θεόφιλος ἐξαφαιρεῖτ(αι) κάραν,
Θ(εὸ)ν φιλήσας καὶ πλέον ζωῆς φίλης.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Μένιγνος ἐν εἰρήν(ῃ) τελειοῦτ(αι)».

Μένιγνος ἐκπλεῖ τὸν θαλαττώδ(η) βίον,
εὑρὼν ἀρίστους τοὺς νόας κωπηλάτας.

β' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ε'. Μνήμη τοῦ ἁγίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Λαμπαδοῦ».

Ἄρδων ἐλαίῳ Λαμπαδὸς τὴν λαμπάδα,
ἕτοιμος ἐγγίσαντος ἦν τοῦ νυμφίου.
Λαμπαδὸς ἐν πέμπτῃ μελιηδέα θυμὸν ἀφῆκε.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Ὃς ἐξ αὐτῶν τῶν σπαργάνων ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς ἑαυτὸν ἐπιδοὺς [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ μαρτυρεῖ τὸ σπήλαιον ἔνθα κατάκειται τὸ τίμιον αὐτ(οῦ) καὶ ἅγιον λείψανον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῆς ἁγί(ας) μάρτυρος Λουκί(ας) τῆς παρθένου· (καὶ) Ῥήξου βικαρίου· (καὶ) ἑτέρων πλείστων ἐν Καμπανίᾳ μαρτυρησάντων».

Ἰδοῦσα Ῥήξου τὴν τομὴν ἡ Λουκία,
οὐ πρὸς τομὴν ἔρρηξε φωνὴν δειλίας.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Αὕτη ἡ Λουκία, ἑτέρα ἐστὶ παρὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ· κατασχεθεῖσα δὲ παρὰ Ῥήξου βικαρίου [. . .]
(φ. 138α) Τελ.: [. . .] καὶ τοῦτον ἀληθινὸν Θ(εὸ)ν ὁμολογήσαντες, ἀπετμήθησ(αν) τὰς κεφαλάς· σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ ἕτεροι· Ἀντώνιος· Λυκίας· [. . .] Πάπικος· Σάτυρος· Βίκτωρ καὶ ἕτεροι ἐννέα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη θαύματος γενομ(έν)ου παρὰ τοῦ ἁγίου ἱερομάρτ(υ)ρο(ς) Φωκᾶ τοῦ θαυματουργοῦ».

Ἀκολουθεῖ σύντομος διήγησις τοῦ θαύματος.

Ἀρχ.: Λέων ὁ Ποντιανὸς ἐξηγήσατο· ὅτι Περσισινάκιος ὁ στιβαρός, παραληφθεὶς ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν [. . .]
Τελ.: [. . .] ἣν ἀεὶ ἐπιτελ(ῶν) τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου μάρτυρος Φωκᾶ εὐχαριστῶν τῷ Θ(ε)ῷ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει ἀσκήσαντος, βουνῷ Ἄθωνι ὀνομαζομένῳ· καὶ τῶν ἐξ αὐτ(οῦ) μαθητ(ῶν)· τοῦ ναοῦ ἐπιπεσόντος αὐτοῖς».

Ἀθανασίῳ καὶ μαθητῶν ἑξάδι,
ναοὶ λύονται σωμάτων ναοῦ λύσει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἁγία μ(ά)ρ(τυς) Ἁγνὴ ἡ παρθένος πυρὶ τελειοῦται».

Ὑπὲρ νέον σοι μόσχον ὡς Δα(βὶ)δ λέγει,
ἤρευγεν Ἁγνὴ πυρπολουμένη λόγε.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἁγία Μάρθα, ἡ μήτηρ τοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ ἐν τῷ θαυμαστῷ ὄρει, ἐν εἰρήν(ῃ) τελειοῦτ(αι)».

Κἂν οὐ μεριμνᾷς οὐδὲ τυρβάζῃ Μάρθα,
ἔχεις τὰ λοιπὰ (καὶ) τελευτὴν τ(ῆς) Μάρθας.

γ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ς'. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Σισώη τοῦ μεγάλου».

Θ(εο)ῦ τεθνηκ(ὼς) πυξίῳ προσεγράφη,
θείου Σισώης πν(εύματο)ς τὸ πυξίον.
Κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ θανὼν Σισώης κατὰ ἕκτην.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος ἐκ βρέφους τὸν Θ(εὸ)ν ἀγαπήσας (καὶ) τὸν τοῦ Κ(υρίο)υ στ(αυ)ρὸν ἀράμενος [. . .]

(φ. 138β) Τελ.: [. . .] ὅπου τ(ῶν) ἁγίων αἱ σκηναὶ (καὶ) ἡ ἀΐδιος λαμπρότης, Χ(ριστὸ)ν ὑπὲρ ἡμ(ῶν) ἱλεούμενος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ἀστείου ἐπισκόπου Δυρραχίου».

Ἀστεῖος ἀρθεὶς εὗρεν ἀστεῖον τέλος,
ὤφθη μελίσσαις βρῶσις ἐγχρισθεὶς μέλι.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ βασιλέως (καὶ) Ἀγρικολάου ἡγεμόνος [. . .]
Τελ.: [. . .] ὑπὸ σφηκ(ῶν) καὶ μυιῶν ἐνοχλούμ(εν)ο(ς) καὶ κεντούμ(εν)ο(ς), ἀπέδωκε τὴν ψυχήν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Ἰσαύρου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ· Βασιλείου· Ἰννοκεντίου· Φίληκος· Ἑρμείου καὶ Περεγρίνου».

Τμηθεὶς Ἴσαυρος σὺν συνάθλῳ πεντάδι,
σαύρας νοητῆς καρδίαν τέμνει μέσον.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Ὁ ἅγιος Ἴσαυρος, ὁ τῶν τοῦ Χ(ριστο)ῦ μυστηρί(ων) διάκονος, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ γεγέννηνται ἐν Ἀθήναις κατὰ τοὺς καιροὺς Νουμεριανοῦ [. . .]
(φ. 139α) Τελ.: [. . .] ἐπὶ πολὺ προσευξάμενοι, κλίναντες τὰς κεφαλὰς παρέδωκ(αν) τὰς ψυχ(ὰς) αὐτῶν τῷ Κ(υρί)ῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῶν) ἁγί(ων) μαρτύρ(ων)· Περεγρίνου· Λουκιανοῦ· Πομπηΐου· Ἡσυχίου· Παπίου· Σατορνίνου (καὶ) Γερμανοῦ».

Σὺν ἓξ κατῆλθεν εἰς βυθὸν Περεγρῖνος,
ἀθλήσεως ἐκεῖθ(εν) ἀγρεύσων τέλος.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐξ Ἰταλίας· κατὰ δὲ τοὺς καιρ(οὺς) Τραϊανοῦ διὰ τὸν ἐπικείμενον διωγμὸν [. . .]
Τελ.: [. . .] ὃς καὶ ἀνελόμενος αὐτά, θάπτει ἐντίμως ποιήσας (καὶ) αὐτοῖς εὐκτήριον οἶκον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων, Φιλήμονος· Ἀρχίππου (καὶ) Ὀνησίμου· καὶ ὁ μὲν Φιλήμων στ(αυ)ρωθείς, ὁ δ' Ἄρχιππος ὑπὸ ἵππων συρόμ(εν)ο(ς), ὁ δὲ Ὀνήσιμος διὰ ξίφους τελειοῦται· τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτ(ῳ) αὐτ(ῶν) μαρτυρίῳ τῷ ὄντι πέραν ἐν τῇ Ἐλαίᾳ».

Σταυροῖ Χ(ριστὸ)ν φίλημα ψυχρὸν Φιλῆμον,
σταυροῖ (δὲ) καὶ σὲ φίλτρον αὐτοῦ τὸ ζέον.

Τὴν ἀρχικήν σοι τῶν φρενῶν ἐξουσίαν,
Ἄρχιππε δεῖξον πρὸς τὰ τ(ῶν) ἵππων θράση.

Ὄνησιν εὗρ(εν) Ὀνήσιμος ἐκ ξίφους,
λαβὼν τὸ λαμπρ(ὸν) τῆς ἀθλήσεως στέφος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βασιλείου (καὶ) τ(ῶν) σὺν αὐτῷ ἑβδομήκοντα μαρτύρων τ(ῶν) ἐν Σκυθοπόλ(ει)· καὶ τὰ ἐγκαίν(ια) τοῦ ⟨ναοῦ τοῦ (;)⟩ ἁγίου μάρτ(υ)ρ(ος) Στεφάνου, τοῦ εἰς τὸ Ῥήγιον τῆς Καλαυρί(ας) κειμένου (καὶ) τ(ῶν) σὺν αὐτῷ».

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Ἀπολλώνιος, ἐν πλοίῳ βληθεὶς (καὶ) τοῦ πλοίου ἐν τῇ θαλάσσῃ πυρποληθέντο(ς), τε(λειοῦται)».

Ἀπολλώνιος ἀμφιδεξίως ἔχει,
ἀθλεῖν πρὸς ἄμφω· (καὶ) θάλασσ(αν) καὶ φλόγα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἀλεξανδρίων, εἰς τροχ(ὸν) δεθεὶς (καὶ) εἰς κατωφερῆ τόπον ἀφεθείς, τελειοῦται».

Ἀλεξανδρί(ων) (καὶ) κατωφερ(ῶς) τρέχων,
(φ. 139β) ἀνωφερῶς ὑψοῦτο πρὸς Θ(εὸ)ν λόγον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Ἐπίμαχος ξίφει τελειοῦται».

Πλέον τι πάσχειν ἤθελον (καὶ) τοῦ ξίφους,
ἔφασκε πάσχων Ἐπίμαχος ἐκ ξίφους.

«Τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτ(ῶν) σύναξις εἰς τὸ Ἑξακιόνιον».

δʹ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ἑβδόμῃ. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) [. . .] Θωμᾶ τοῦ ἐν τῷ Μαλαιῷ».

Διεὶς πτέρυγας, εἶπ(εν) ἂν Μωσ(ῆς) π(άτ)ερ,
ὡς ἀετός τις ἐξανέπτης πρὸ(ς) πόλ(ον).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος μὲν κατὰ τὸν πρότ(ε)ρ(ον) αὐτοῦ βίον ἐγένετο περιφαν(ὴς) καὶ περίβλεπτος πλούτῳ καὶ δυναστείᾳ [. . .]
Τελ.: [. . .] παντοί(ων) παθῶν (καὶ) νόσων ἐκλυτρούμενος· ἐκ τ(ῶν) βλυζόντων ναμάτων τῆς θείας λάρνακος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγί(ας) μεγαλομάρτ(υ)ρο(ς) καὶ ἀθληφόρου Κυριακῆς».

Κυριακὴ θανοῦσα τὴν τομὴν φθάνει,
προαιρέσει πλήν· (καὶ) τελειοῦται ξίφει.
Ἑβδομάτῃ πρὸ τομῆς ξίφεος θάνε Κυριακή.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 139β - 140β) συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἐν ταῖς ἡμέραις Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως Δωρόθεός τις χριστιανὸς σὺν Εὐσεβίᾳ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ἄτεκνοι ὄντες [. . .]
(φ. 140β) Τελ.: [. . .] τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θ(εο)ῦ· οἱ δὲ ὑποστρέψαντες, ἐδίδαξαν τὸν Θ(εό)ν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς Εὐστάθιος πυρὶ τελειοῦται».

Πρὸς εὐστάθειαν καρδίας Εὐσταθίου,
καὶ πῦρ συρίζον· ἠρεμοῦν πάντως ὕδωρ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μ(ά)ρ(τυς) Πολύκαρπος μαχαίρ(ᾳ) τελειοῦτ(αι)».

Οὕτως ὄναιο σῶν, σφαγεῦ, θελημάτ(ων),
σφάττειν τάχει με τὸν Πολύκαρπον θέλε.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτυς Εὐάγγελος ξίφει τελειοῦται».

Εὐάγγελος τὸ θεῖον ἐκ ξίφους τέλος
εὐαγγελισμ(ὸν) εἶχε τοῦ θείου στέφους.

«Τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν Σιβωνίᾳ».

ε′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ὀγδόῃ. Μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Προκοπίου».

Ἔοικε Προκόπιος αὐχένα κλίνων
λέγειν· κοπήτω· τῇ πλάνῃ γ(ὰρ) οὐ θύω.
Ὀγδοάτῃ Προκοπίου ἀρηιθόου κράτα κέρσαν.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 140β - 141β) συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ὁ μέγας καὶ περιβόητος ἐν μάρτυσι Προκόπιος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως [...]
(φ. 141β) Τελ.: [...] καὶ τμηθεὶς τὸν αὐχένα, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησε· τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ μαρτυρίῳ τῷ ὄντι πλη(σίον) τῆς Χελώνης· (καὶ) ἐν τῷ Κονδυλίῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία Θεοδοσία, ἡ μ(ήτ)ηρ τοῦ ἁγίου Προκοπίου, ξίφει τελειοῦται».

Ἀθλητομήτωρ οὖσα Θεοδοσία,
ἔσπευσ(εν) εἶναι κἀκ ξίφους ἀθληφόρο(ς).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αἱ ἅγιαι δώδεκα γυναῖκες αἱ συγκλητικαὶ ξίφει τε(λειοῦνται)».

Δὶς ἓξ ἀνεῖλεν εὐκλεεῖς κόρας ξίφος,
ἡγουμένας σκύβαλα τ(ῆς) γ(ῆς) τὰ κλέα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι δύο τριβοῦνοι Ἀντίοχο(ς) (καὶ) Νικόστρατο(ς), ξίφει τελειοῦνται».

Ὁ Νικόστρατος, τὴν τομὴν οἴσω, λέγει,
ὡς Ἀντίοχος· μὴ γὰρ οὐ κἀμοὶ κάρα;

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτ(υς) Αὐδᾶς ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Ἅπαξ ἐμαυτὸν πρὸς τὸ πάσχειν θαρσύνας,
χαρὰν τὸ πάσχ(ειν) ἐκ ξίφ(ους) Αὐδᾶς ἔχω.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) Προκοπίου τοῦ ἀφορκιστοῦ, τοῦ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης».

ϛ′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) θ′. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρο(ς) Παγκρατίου ἐπισκόπου Ταυρομενίου».

Προθεὶς ἑαυτὸν Παγκράτιος ὡς βάθρον,
ἀθλήσ(εως) ἤγειρ(εν) οἶκον ἐκ λίθων.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν ἁγίων ἀποστόλ(ων) [. . .]
(φ. 142α) Τελ.: [. . .] καὶ οὕτως εὕρατο τ(ῶν) πολλ(ῶν) πόν(ων) τὴν ἀντίδοσιν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῶν) ἁγί(ων) ὁσιομαρτ(ύ)ρ(ων)· Πατερμουθίου· Κόπριδος (καὶ) Ἀλεξάνδρου».

Κοινωνὸς ὤφθ(ην) καὶ βίου σοι καὶ ξίφ(ους),
π(άτ)ερ Πατερμούθιε, κραυγάζει Κόπρις.
Κόπριν, Πατερμούθιον ἀμφ' ἐνάτην ξίφος ἔκτανε.

Ἀγῶνος Ἀλέξανδρε διπλοῦ λαμβάνεις,
ἀσκήσεως, τομῆς τε διπλᾶ καὶ στέφη.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον κατὰ τοὺς χρόν(ους) Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου· ἐν τῇ κατ' Αἴγυπτον ἐρήμῳ [. . .]
(φ. 142β) Τελ.: [. . .] καὶ ἐξελθόντες οἱ τρεῖς ἀβλαβεῖς, προστάξει τοῦ τυράννου τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τ(ῶν) ἁγ(ίων) μαρτύρων Βιάνωρος καὶ Σιλουανοῦ».

Οὐκ ἠδυνήθη σὴν ἑλεῖν στερρὰν φύσιν,
μάρτυς Βιάνωρ, οὐδὲ τοῦ ξίφ(ους) βία.

Ὤφθη παταχθεὶς Σιλουανὸς τῷ ξίφει,
ἄλλος Σιλωὰμ ἐξιώμενος πάθη.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Ὁ ἅγιος μάρτυς τοῦ Χ(ριστο)ῦ Βιάνωρ ἐκ τῆς Πισιδῶνος ἐπαρχί(ας) ἦν· καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος [. . .]
Τελ.: [. . .] ὕστερον δὲ μετὰ τὸ πολλὰ διελεγχθῆναι μετὰ τοῦ ἡγεμόνος, ἀπετμήθη καὶ τὴν ἁγίαν αὐτοῦ κεφαλήν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι μάρτ(υ)ρ(ες) Ἀνδρέ(ας) καὶ Πρόβος πυρὶ τελειοῦντ(αι)».

Ἑστῶτες εἰς τὸ σκάμμα τοῦ πυρὸ(ς) λόγε,
αὔραις ἀνεψύχοντο σαῖς ἄνδρες δύο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῶν ἁγί(ων) ἐγκαινί(ων) τοῦ σεβασμίου ναοῦ τῆς ἀχράντου δεσποίνης ἡμῶν Θ(εοτό)κου τοῦ ὄντος ἐν τῇ Πηγῇ».

ζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ι'. Μνήμη τ(ῶν) ἁγί(ων) τεσσαράκοντα πέντε μαρτύρων τῶν ἐν Νικοπόλ(ει) τ(ῆς) Ἀρμενί(ας) μαρτυρησάντων».

Παρεμβολή τις εὑρέθη Θ(ε)ῷ νέα,
τόλμη παρεμβάλλουσα (καὶ) πυρὸς μέσον.
Κτεῖνεν ἐρισθενέ(ας) δεκάτῃ πῦρ Νικοπολίτ(ας).

᾿Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

῎Αρχ.: Οὗτοι κ(α)τὰ τοὺς καιροὺς Λικινίου τοῦ βα(σιλέως) καὶ Λυσίου ἡγεμόνος ὡμολόγησαν τὸν Χ(ριστὸ)ν [. . .]
(φφ. 142β - 143α) Τελ.: [. . .] τέλος τοῦ δρόμου καὶ τῆς ἀθλήσεως ἔλαβον· τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτῶν σύναξις εἰς τ(ὴν) ἁγί(αν) || ᾿Ακυλῖναν πλησίον τοῦ Φόρου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ σύναξις τοῦ ἁγ(ίου) ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ ᾿Ιωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν τοῖς Βεάτου».

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος ᾿Απολλωνίου».

᾿Απολλωνίῳ στ(αυ)ρ(ὸ)ς ἡ τιμωρία,
εἰπεῖν δ᾿ ἀληθῶς, στ(αυ)ρ(ὸ)ς ἡ σ(ωτη)ρία.

᾿Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

῎Αρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ τῆς πόλεως Σάρδεων τῆς ἐν Λυδίᾳ· (καὶ) προσαχθεὶς Περινίῳ τῷ ἄρχοντι [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐν ξύλῳ στ(αυ)ροῦ ἀναρτηθείς, τῷ Θ(ε)ῷ τὸ πν(εῦμ)α παρέθετο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μυρίων μαρτύρων τῶν ἐν τοῖς σπηλαίοις τοῖς ἐν τῇ σκήτῃ· οὓς θανάτῳ πικρῷ παρέδ(ω)κ(εν) ἐν πυρὶ καὶ καπνῷ Θεόφιλος ᾿Αλεξανδρεί(ας) ἐπίσκοπος· διὰ ᾿Ισίδωρον τὸν πρεσβύτερον».

῎Εκτεινεν εἰς σπήλαια πῦρ τ(οὺς) μυρίους,
σπήλαιον οἰκήσαντος οἰκέτας λόγου.

᾿Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

῎Αρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἀσκηταὶ καὶ μάρτυρες τοῦ Χ(ριστο)ῦ, μοναχοὶ ὄντ(ες) [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐνέπρησ(εν) ἅπαντας τοὺς ἐν σκήτῃ ἁγίους π(ατέ)ρας· καὶ θανάτῳ παρέπεμψεν.

η΄ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ια΄. Μνήμη τῆς ἁγί(ας) μεγαλομ(άρτυ)ρ(ο)ς καὶ καλλινίκου Εὐφημίας τῆς πανευφήμου [. . .]».

Δίκαζε μάρτυς τοῖς ὅροις καὶ κειμένη,
κυροῦσα πίστιν· ἧς ἐνήθλησας πόθῳ.
Θέσκελον ἑνδεκάτῃ ὅρον ἐμπεδοῖ Εὐφημίη.

᾿Ακολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος.

(φ. 143α-β) ῎Αρχ.: ᾿Ιστέον μὲν ὅτι ἡ καλλίνικος μάρτυς ὑπῆρχε κατὰ τοὺς χρόνους || Διοκλητιανοῦ καὶ Πρίσκου ἀνθυπάτου Εὐρώπης [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) δὲ ἡ αὐτῆς σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτῆς μαρτυρίῳ τῷ ὄντι ἐν τοῖς ᾿Αντιόχου, πλησίον τοῦ Λαύσου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Κινδαίου πρεσβυτέρου».

Οὐκ ἄξιόν τι καύσεως ὅλως ἔχων,
σωθεὶς πυρὸς τέθνηκας οὕτω Κινδαῖε.

᾿Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἀπὸ κώμης λεγομένης Ταλμηνίας, Σίδης τ(ῆς) Παμφυλί(ας) [. . .]
(φ. 144α) Τελ.: [. . .] κατέθετο τὰ ἅγια λείψανα διὰ χειρῶν ἱερέων, καθὼς τύπος ἐστὶ τοὺς ἁγίους κατατίθεσθαι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Λέων ὁ ἐν τῇ Μάνδρᾳ ἐν εἰρήν(ῃ) τελειοῦτ(αι)».

Ἐκ γῆς ἀπελθὼν ἐντρυφᾷ τερπνοῖς Λέων,
ὧν εἶχεν ἐν γῇ τὰς ἀπορροίας πάλαι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγ(ιος) μάρτ(υς) Μαρκιανὸς μαχαίρᾳ τελειοῦτ(αι)».

Ὑπῆρξε θήκη Μαρκιανὲ σὸς φάρυγξ,
χωροῦσα τὴν μάχαιραν ἣν κατεκρίθης.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Μαρτυροκλῆς τοξευθεὶς τελειοῦτ(αι)».

Μαρτυροκλῆς μαρτύρων εὗρε κλέος,
μάρτυς φανεὶς ἄριστος ἐκ τοξευμάτων.

θʹ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιβʹ. Μνήμη τ(ῶν) ἁγί(ων) μαρτύρων Πρόκλου καὶ Ἱλαρίου».

Καὶ γυμνὸς ὢν ἤνεγκεν ὁ Πρόκλος βέλη,
ἔνδον γὰρ εἶχε τὸν Θ(εὸ)ν πανοπλίαν.

Ἱλάριος πάντιμον ἐκτμηθεὶς κάραν,
ἀθλήσεως πάντιμον ἤρατο στέφος.

Δωδεκάτῃ πέσε Πρόκλος ὀϊστευθεὶς βέλεσιν.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Τραϊανοῦ βασιλέως καὶ Μαξίμου ἡγεμόνος· ἐκ τῆς χώρας Καλίππων, πλησίον Ἀγκύρας [. . .]
(φ. 144β) Τελ. [. . .] τελεῖτ(αι) δὲ ἡ αὐτ(ῶν) σύναξις ἐν τῇ μονῇ τῆς Ὑπατί(ας), πλησίον τῶν Ματρώνης.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγί(ας) μάρτυρος Γολινδοὺχ τῆς ἐκ Περσίδος, μετονομασθείσης Μαρίας».

Σκηνοῖς Γολινδούχ, εἰς Ἐδέμ, σκηναὶ δέ σοι,
τὸ τοῦ Βαλαὰμ ὡς σκιάζουσαι νάπαι.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 144β - 145α) συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἐκ Περσίδος, συνοικήσασα ἀνδρὶ ἀρχιμάγῳ· ἐπὶ βασιλέ(ως) Περσῶν μ(ὲν) Χοσρόου, Ῥωμαί(ων) δὲ Μαυρικίου [. . .]
(φ. 145α) Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) δὲ ἡ αὐτῆς σύναξις ἐν τῷ μαρτυρίῳ τοῦ ἁγίου Τρύφωνος· τῷ ὄντι πλησίον τῆς ἁγί(ας) Εἰρήνης τῆς ἀρχαί(ας) καὶ νέας.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῆς ἁγίας Βερονίκης τ(ῆς) αἱμόρρου, τῆς ἰαθείσης παρὰ τοῦ Κ(υρίο)υ ἡμ(ῶν) Ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ».

Ὅλου νοητῶς δράττεταί σου νῦν λόγε,
ἡ κρασπέδου σου πρὶν μόνου δραξαμένη.

'Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς ἁγίας.

"Αρχ.: Αὕτη ὥρμητο ἐκ πόλεως Περσίδος· ἥτις καὶ παρὰ τοῦ Χ(ριστο)ῦ ἰαθεῖσα [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κ(ύριο)ν ἀνεπαύσατο.

ι' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ιγ'. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Στεφάνου τοῦ Σαββαΐτου· καὶ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σεραπίωνος».

Πιόν τι Χ(ριστ)ῷ θῦμα καὶ Σεραπίων,
(φ. 145β) Χ(ριστο)ῦ παρ' ἐχθρῶν εἰς τὸ πῦρ βεβλημένος.

Καὶ σκῶλα καὶ θήρατρα καὶ πάγας βίου,
φυγὼν Στέφανος εἰς 'Εδὲμ λόχμας[1] ἔδυ.
'Αμφὶ τρίτ(ην) δεκάτην Στεφάνου μόρος ἠπιοθύμου.

'Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος Σεραπίωνος.

"Αρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος Σεραπίων ἦν ἐν τοῖς χρόνοις Σεβήρου τοῦ βασιλέως [. . .]
Τελ.: [. . .] ὅθεν πυρὶ παραδοθείς, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσατο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἁγία μάρτ(υς) Μυρώπη ἐν φυλακῇ κλεισθεῖσα τελειοῦτ(αι)».

Χ(ριστο)ῦ Μυρώπη παμβασιλέως πόθῳ,
ᾤκησεν εἱρκτὴν ὡς βασιλέως δόμον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμ(η) τοῦ ἁγίου ἀποστόλου 'Ακύλα».

'Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἀποστόλου.

"Αρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος ἀπόστολος 'Ακύλας μαθητ(ὴς) γέγονε τοῦ ἁγίου ἀποστόλο(υ) Παύλου [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ πρὸς Κ(ύριο)ν ἀνελθών, πρεσβεύει ὑπὲρ ἡμ((ῶν).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ ὁσία Σάρρα ἐν εἰρήν(ῃ) τε(λειοῦται)».

Κόλπους ὑποσχὼν τὴν νέαν Σάρραν δέχου,
ὦ τῆς παλαιᾶς 'Αβραὰμ Σάρρας ἄνερ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῶν) ἁγ(ίων) μαρτύρ(ων)· 'Ανδρέου τοῦ στρατιώτου· 'Ηρακλείου· Φαύστου· Μηνᾶ (καὶ) τ(ῆς) συνοδεί(ας) αὐτῶν· καὶ ἡ σύναξις τοῦ ἀρχιστρατήγου Γαβριήλ· (καὶ) μνήμη τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρ(ος) Μάμαντος πέραν ἐν τῷ Σίγματι».

ια' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιδ'. Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος 'Ιούστου».

Μὴ θῦμα βάλλ(ειν) εἰς τ(ὸ) πῦρ βωμοῦ θέλων,
εἰς πῦρ 'Ιοῦστος θῦμα βάλλεται ξένον.
'Ιούστου δεκάτῃ σμύχεται δέμας ἠδὲ τετάρτῃ.

1. λόγμας cod.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ τῆς πόλεως Ῥώμης, ἐν τοῖς νουμέροις στρατευόμενος [. . .]
(φ. 146α) Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) καὶ θαυματουργοῦ Ὀνησίμου».

Ἐλαφρ(ὸν) ἦρα φορτίον σὸν ἡδέως,
μεθ' οὗ σὸς Ὀνήσιμος ἥκω σοι λόγε.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος ἕτερός ἐστι παρὰ τὸν μαθητ(ὴν) Παύλου τοῦ ἀποστόλ(ου)· ἦν δὲ ἐπὶ Διοκλητιανοῦ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης [. . .]
Τελ.: [. . .] κἀκεῖ τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς ὁσί(ως) διανύσας, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐκδημῆσαι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Ἰωσὴφ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκ(ης), ἀδελφὸς (δὲ) τοῦ ἁγίου Θε(οδώ)ρ(ου) τοῦ Στουδίτου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

(φ. 146β) Ἔσοπτρον ἡ σάρξ, οὗ λυθέντος παμμάκαρ,
λυτὸν μέσον σοὶ πρὸ(ς) Θ(εο)ῦ θεωρί(αν).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι μάρτυρες Ἀκύλας καὶ Ἱλάριος λιθοβοληθέντ(ες), τελειοῦντ(αι)».

Τὸν Ἱλάριον καὶ τὸν Ἀκύλαν λίθοις
ἄνδρες πλάνης κτείνουσ(ιν), οἷς θεοὶ λίθοι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Πέτρος Κρήτης ὁ νέος, τοὺς πόδ(ας) ἐκκοπείς, τελειοῦται».

Ἀπροσκόπτως ἔχοντα τὸν θεῖον Πέτρον,
ἐζημίωσαν τῶν ποδῶν ἀφαιρέσει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτ(υς) Ἡράκλειος, ῥοπάλοις τυπτόμενος, τελειοῦται».

Τὰς ἐκ ῥοπάλων Ἡράκλειος αἰκίας,
ὡς Ἡρακλῆς ῥόπαλον αὐχήσει τάχα.

ιβ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ, ιε'. Μνήμη τ(ῶν) ἁγί(ων) μαρτ(ύ)ρ(ων) Κηρύκου (καὶ) Ἰουλίττ(ης) τῆς αὐτοῦ μ(ητ)ρ(ό)ς».

Ἰουλῖττα σύναθλος υἱῷ Κηρύκῳ,
ἡ λαιμότμητος τῷ κάραν τεθλασμένῳ.
Πέμπτῃ Ἰουλῖτταν δεκάτῃ τάμον, υἷα δ' ἔαξ(αν).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἡ ἁγία μάρτυς Ἰουλῖττα, ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέ(ως), ὁρμωμένη ἐξ Ἰκονίου. [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτ(ῶν) σύναξις ἐν τῷ εὐκτηρίῳ οἴκῳ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ ἐν τοῖς Ἀδδᾶ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρ(ος) Ἀβουδίμου».

Ἀβουδίμῳ μάχαιρα πρόξενος τέλ(ους),
αὕτη δὲ τούτῳ πρόξενος καὶ τοῦ στέφους.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βα(σιλέως)· κατασχεθ(εὶς) δὲ καὶ θῦσαι τοῖς εἰδώλεις μὴ ἀνεχόμενος [. . .]
Τελ.: [. . .] μαχαίρᾳ τὴν κεφαλ(ὴν) ἀφαιρεῖτ(αι).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτυς Λολλιανός, ὑπὸ δημί(ων) αἰκιζόμ(εν)ο(ς), τελειοῦτ(αι)».

(φ. 147α) Ποσὶ προθύμοις ἔδραμε τρίβον τέλους,
ὁ Λολλιανός, οὗ ποσίκρουστον τέλος[1].

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένου βασιλέως Ἰουστινιανοῦ τοῦ νέου ἐν τοῖς ἁγίοις Ἀποστόλοις».

ιγ´ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ις´. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομ(άρτυ)ρ(ος) Ἀθηνογένους ἐπισκόπου γενομ(έν)ου Πηδαχθόης· καὶ τῶν δέκα αὐτοῦ μαθητῶν».

Ἀθηνογένης ἐκ ξίφους ἀνῃρέθη,
ψευδῆ θέαιν(αν) τὴν Ἀθηνᾶν οὐ σέβων.

Χωρεῖ συνάθλων ἡ δεκὰς πρὸ(ς) τὸ ξίφος,
τοὺς σώματα κτείναντας οὐ φοβουμένη.

Ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ Ἀθηνογένην τάμε χαλκός.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ὁ ἅγιος μάρτυς Ἀθηνογένης ἦν ἀπὸ Σεβαστεί(ας), ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ μαρτυρίῳ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τῷ ὄντι ἐν τῷ Κυπαρισίῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτ(υ)ρ(ος) Ἀντιόχου, αὐταδέλφου τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρ(ος) Πλάτωνος».

Πρὸς τὸν τὸ πᾶν βλέποντα δεσπότ(ην) βλέπ(ων),
ἀντέσχες Ἀντίοχε (καὶ) τομ(ῆς) ἄχρι.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ πόλε(ως) Σεβαστεί(ας), ἰατρὸς τὴν τέχνην [. . .]
(φ. 147β) Τελ.: [. . .] ἀφαιρεῖτ(αι) καὶ αὐτὸς τὴν κε(φα)λ(ὴν) αὐτοῦ καὶ προστίθεται τῷ ἁγίῳ Ἀντιόχῳ.

1. τέλους cod.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ χιλιάδες δεκαπέντ(ε) ἅγιοι μ(άρτυ)ρ(ες) ἐν Πισιδίᾳ τελειοῦντ(αι)».

Θείων ἀθλητ(ῶν) ἀμφὶ πέντε καὶ δέκα
χιλιάδας τέμνουσιν ἀμφὶ γῆν μίαν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἅγιαι γυναῖκες πολλαὶ ξίφει τελειοῦντ(αι)».

Πολλαὶ γυναῖκες· εἰ δέ τ(ις) ζητεῖ πόσαι,
οὐκ οἶδα· Χ(ριστὸ)ς οἶδε, τέμνοντ(αι) κάρας.

ιδ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιζ'. Μνήμη τῆς ἁγίας καλλινίκου μάρτυρος τοῦ Χ(ριστο)ῦ Μαρίνης».

Ἐπιτρέπει σοι πῶς ἂν εἴποις Μαρῖνα,
σῶν αἱμάτων ἔρευθος ἃ ξίφει χέεις.
Ἑβδομάτη δεκάτη Μαρῖναν κτάνε φάσγανον ὀξύ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ὑπῆρχεν ἐξ Ἀντιοχεί(ας) τῆς Πισιδίας, θυγάτηρ Αἰδεσίου [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτ(ῆς) σύναξις ἔνδον τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μηνᾶ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρων, Παύλου· Οὐαλεντίν(ης) (καὶ) Θεῆς».

Αἰγυπτιάζεις Παῦλε γλώττῃ τοῦ γένους,
οὐ μὴν γε πίστει· τοιγαροῦν κτείνῃ ξίφει.

Οὐαλεντῖναν καὶ Θεὴν ἠρτημένας,
ἐχθροὶ Θ(εο)ῦ ξαίνουσιν ὡς ἐχθρὰς πλάνης.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι ὑπῆρχον Αἰγύπτιοι· ἐπὶ (δὲ) τ(ῆς) πόλ(εως) Διοκαισαρείας ἀχθέντες [. . .]
(φ. 148α) Τελ.: [. . .] ἐπὶ ξύλου τανυσθεῖσαι καὶ ξεσθεῖσαι, διὰ σιδήρου καὶ πυρὸς ἀναιροῦνται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμην ἐπιτελοῦμ(εν) τῶν ἑξακοσί(ων) τριάκοντα ἁγίων (καὶ) μακαρί(ων) π(ατέ)ρων, τῶν κ(α)τ(ὰ) τ(ὴν) τ(ῆς) Χαλκηδόνος μ(ητ)ρόπολ(ιν) τῆς Βιθυνίας [. . .] συνελθόντ(ων) ἐπὶ Μαρκιανοῦ εὐσεβοῦς βασιλέως καὶ καθελόντ(ων) τὸν δυσσεβῆ Εὐτυχῆ καὶ τούς τούτου ὁμόφρονας [. . .]».

Θ(εο)ῦ λόγου σάρκωσιν ἀψευδεστάτην,
ὁ φάσμα φάσκ(ων) Εὐτυχὴς καθῃρέθη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Λάζαρος, ὁ ἐν τῷ Γαλησίῳ ὄρει ἀσκήσ(ας), ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Ἑτοίμασον τὸν κόλπον Ἀβραὰμ π(άτ)ερ,
οὐχ ὑστεροῦντι Λαζάρῳ σοῦ Λαζάρου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Ὀνησιφόρος καὶ Πορφύριος ὁ δοῦλος αὐτοῦ, ὑπὸ ἵππων συρόμενοι, τελειοῦντ(αι)».

Ἵπποις Ὀνησιφόρε πρὸς Θ(εὸ)ν τρέχων,
ἔχεις συνιππεύοντα (καὶ) τὸν οἰκέτην.

ιε' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιη'. Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Αἰμιλιανοῦ».

Αἰμιλιανὸς ἀνθράκων βληθεὶς μέσον,
ὃν Ἠσαΐας εἶδεν ἄνθρακα βλέπει.
Ὀγδοάτῃ δεκάτῃ καῦσαν πυρὶ Αἰμιλιανόν.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐκ Δοροστόλου, πόλεως Μυσί(ας) τῆς Θράκης [. . .]
(φ. 148β) Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ μαρ||τυρίῳ αὐτοῦ τῷ ὄντι ἐν τῇ Ῥάβδῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρ(ος) Ὑακίνθου τοῦ ἐν Ἀμάστριδι».

Ὡς ὀσφράδιον ὑακίνθινον λόγε,
δέξαι τὸν Ὑάκινθον αὐτῷ καλάμῳ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἔφυ ἐκ γονέων εὐσεβῶν, Θεοκλήτου καὶ Θεονίλλης· Ἡρακλείδου τῆς ἐν Ἀμάστριδι ἐκκλησί(ας) προϊσταμένου [. . .]
Τελ.: [. . .] τοῖς συνελθοῦσι διανέμει, εἰς ψυχῶν καὶ σωμάτων θεραπείαν καὶ ἴασιν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς Μάρκελλος, πυρακτωθέντι κραββάτῳ (καὶ) ἁπλωθείς, τελειοῦτ(αι)».

Ἀνακλιθεὶς Μάρκελλος εἰς πυρὸς κλίνην,
ὕπνωσ(εν) ὕπνον ὡς μακάριον πάνυ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι μάρτ(υ)ρ(ες) Δάσιος καὶ Μάρων ξίφει τελειοῦντ(αι)».

Ἡ τῆς κεφαλῆς ἐκτομὴ τῷ Δασίῳ,
τέλους ὁμοίου σοὶ Μάρων δᾳδουχία.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Παμβὼ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Ἑαυτὸν ἐστ(αύ)ρωσε Παμβὼ τῷ βίῳ,
καὶ σοὶ παρέστη σῶτερ ἐστ(αυ)ρωμένε.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Στεφάνου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ἐξ Ἀμασείας τεχθέντος· καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) καὶ ὁμολογητοῦ Ἰω(άνν)ου μ(ητ)ροπολίτου Χαλκηδόνος· καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγί(ας) [. . .] Θ(εοτό)κου τῶν Καλλιστράτου».

ις' (φ. 149α) «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ), ιθ'. || Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Δίου».

Γεύῃ τελευτ(ῆς) (καὶ) σὺ παμμάκαρ Δῖε,
ἔνδοξε κλῆσιν, ἀλλὰ καὶ πρᾶξιν πλέον.
Ἀμφ' ἐνάτην δεκάτην περίκλυτος ἔκθανε Δῖος.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου· ἐξ Ἀντιοχεί(ας) τ(ῆς) Συρί(ας) [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐπιβιώσ(ας) οὖν τὸν εἰρημένον χρόνον, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησ(εν).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τ(ῆς) ὁσί(ας) μ(ητ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Μακρίνης τ(ῆς) αὐταδέλφης τοῦ Μεγάλ(ου) Βασιλ(είου)».

Μικρόν τι μικρ(ὸν) μακρύνουσα Μακρῖνα
κόσμου, σεαυτ(ὴν) ἤγγισ(ας) τῷ Κ(υρί)ῳ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς ὁσίας.

Ἀρχ.: Αὕτη κάλλει σώματος καὶ κόσμου καὶ τρόπου κοσμουμένη [. . .]
(φ. 149β) Τελ.: [. . .] ἐν αὐταῖς ταῖς τελευταί(αις) ἀναπνοαῖς, ἐξεδήμησε πρὸς Κ(ύριο)ν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι τέσσαρες ἀσκητ(αὶ) ἐν εἰρήνῃ τελειοῦντ(αι)».

Ἀνδρῶν μοναστ(ῶν) τετράριθμος ἀκρότης,
τοῖς τετραμόρφοις συμπαρίσταται νόοις.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Ἀπολλινάριος καὶ Βιτάλιος ξίφει τε(λειοῦνται)».

Τὸν Ἀπολλινάριον ἐκτετμημένον,
ἔσπευδε Βιτάλιος αὐτίκα φθάσας.

ιζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κ'. Ἡ πυρφόρος ἀνάβασις ὡς εἰς οὐ(ρα)νοὺς τοῦ ἐν προφήταις μεγίστου Ἠλιοῦ».

Ὡς ζῶν ἀνήχθης, οἶδα· πῶς δὲ καὶ θάνῃς,
σαφῶς, προφῆτα, μὴ γινώσκ(ων) οὐ γράφω.
Δίφρῳ ἀνηρείφθ(ης) περὶ εἰκάδα Ἠλία ἱππεῦ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ προφήτου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν υἱὸς Σωβάκ, ἐκ Θέσβης· ἐκ γῆς Ἀράβων [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ τελεῖτ(αι) ἡ αὐτ(οῦ) σύναξ(ις) ἐν τῷ σεπτῷ αὐτοῦ προφητείῳ τῷ ὄντι ἐν τῷ Πετρίῳ· καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῇ ἐπονομαζομένῃ Νέᾳ.

ιη' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κα'. Μνήμη τ(ῶν) ἁγί(ων) καὶ ὁσί(ων) π(ατέ)ρων ἡμ(ῶν) (φ. 150α) || Ἰω(άνν)ου καὶ Συμεὼν τοῦ διὰ Χ(ριστὸ)ν Σαλοῦ».

Ἔμφρων σὺ μωρὸς ὃς βίον παίζων πάτερ,
ὄφιν φρονοῦντα λανθάνει<ς> τέλους ἄχρι.

Κόσμος σε μωρὸν ᾤετο φθαρτὸ(ς) μάκαρ,
ὃν ἐκγελάσας ἀγχίν(ους) ἥκεις ἄνω.
Ψευδάφρων περίφρων Συμε(ὼν) θάν(εν) εἰκάδι πρώτῃ.

Ἀκολουθεῖ (φ. 150α-β) συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἀπὸ Συρίας, ἐκ πόλεως Ἐδέσσης· ἐπὶ τῆς βασιλεί(ας) Ἰουστίνου τοῦ νέου [. . .]

(φ. 150β) Τελ.: [. . .] καὶ μεθ' ἡμέρας ἐλθὼν Ἰωάννης ὁ φίλος αὐτοῦ καὶ συνασκητής, εὗρεν αὐτὸν πρὸς Κ(ύριο)ν ἐκδημήσαντα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) τοῦ ἁγίου προφήτ(ου) Ἰεζεκιήλ».

Ἰεζεκιὴλ ἐβράϊζε κἀν πόλῳ,
Ἀδωναΐ, βλέπω σε, φάσκων Κ(υρί)ῳ.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 150β - 151α) συναξάριον τοῦ προφήτου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν υἱὸς τοῦ Βουζί· ἐκ γῆς Ἀριρᾶ, τ(ῶν) ἱερέων· καὶ προεφήτευσ(εν) ἔτη εἴκοσιν [. . .]

(φ. 151α) Τελ.: [. . .] σκληρὸς τὸ πρόσωπον, τὸ γένειον δενδρὸν καὶ ἐπίμηκες ἔχων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι τρεῖς μάρτυρ(ες) οἱ ἐν Μελιτηνῇ, κατὰ πετρ(ῶν) συρόμ(εν)οι, τελειοῦντ(αι)».

Δώσουσι φων(ὴν) ἐκ μέσου πετρ(ῶν) ἅμα,
τὸ τῆς Γραφῆς· τρεῖς θνήσκομ(εν) σεσυρμένοι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι μάρτ(υ)ρ(ες) Ἰοῦστος καὶ Ματθίας ξί(φει) τελειοῦντ(αι)».

Ξίφει τραχήλους ἄνδρες ἐκδόντ(ες) δύο,
κοινοῦ τέλους λάβωσι κοινὰ τὰ στέφη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Στειρωνίτης ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦτ(αι)».

Πρὶν γῆς ἀπελθ(εῖν) ἀρετῆς καρποὺς φύσας,
τὸ στεῖρον ἐξέφυγεν ὁ Στειρωνίτης.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μ(ά)ρ(τυς) Εὐγένιος ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Γενναιότητος εὖγε τῆς Εὐγενίου,
ὃς εὐγεν(ῶς) στάς, πλήττεται κατ' αὐχένος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τ(ῶν) ἁγί(ων) μαρτύρων Θεοδώρου καὶ Γεωργίου· καὶ ἡ σύναξις τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου πλη(σίον) τοῦ Ξηρολόφου· καὶ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀκακίου ἐν τῷ Ἑπτασκάλῳ· καὶ μνήμη (καὶ) σύναξις τῆς [. . .] Θ(εοτό)κου ἐν τοῖς Ἀρματίου».

ιθ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κβ'. Μνήμη τῆς ἁγί(ας) καὶ Μυροφόρου Μαρί(ας) τῆς Μαγδαληνῆς».

Ἁφαῖς ἀΰλοις ἅπτεταί σου Χ(ριστ)έ μου,
μή μου, πρὸς ἣν ἔφησ(ας), ἅπτου Μαρία.
Δευτερίῃ Μαρίη μῦσεν εἰκάδι Μαγδαληνή.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς ἁγίας.

Ἀρχ.: Ἥτις προσελθοῦσα τῷ Χ(ριστ)ῷ, ἠκολούθησ(εν) αὐτῷ· αὕτη ἐκ τ(ῶν) Μαγδάλων ἦν τῶν ὁρίων τῆς Συρί(ας) [. . .]
(φ. 151β) Τελ.: [. . .] καὶ ἡ σύναξις αὐτ(ῆς) τελεῖτ(αι) καὶ ἐν τοῖς Κουράτωρος πλησίον τοῦ Ταύρου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῆς ἁγί(ας) ὁσιομάρτ(υ)ρ(ος) Μαρκελλίνης [sic]».

Κἂν ἀγνοῶμεν πάντες ἡμεῖς, Μαρκέλλα,
ἀθλήσεως σῆς οἶδε Χ(ριστὸ)ς τὸν τρόπον.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς ἁγίας.

Ἀρχ.: Ἥτις ὅσον ἀπὸ τοῦ μὴ ἐμφέρεσθαι εἰς αὐτ(ὴν) μήτε κανόνα μήτε ὑπομνήματα, ἄγνωστος εἶναι ἐδόκει [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ ὑπὸ τοῦ ἐκεῖσε πελάγους πρὸς τὸν να(ὸν) βλύζουσα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τ(ῶν) ἁγί(ων) Τροφίμου (καὶ) Θεοφίλου· καὶ ἑτέρ(ων) τρι(ῶν) καὶ δέκα».

Ὁ Θεόφιλος τέμνεται τὸν αὐχένα,
ὑπὲρ Θ(εο)ῦ φιλοῦντος ἀν(θρώπ)ων γένος.

Εἰκάδι δευτερίῃ[1] Τρόφιμος ἄνδρας συντρόφους,
ἔχων συνάθλους, τέμνετ(αι) τούτοις ἅμα.

Ἀκολουθεῖ συντομώτατον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι διὰ τὸ μὴ εἶξαι τῷ θελήματι τοῦ Διοκλητιανοῦ [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ ἀπήμαντοι διαφυλαχθέντ(ες), τὰς κε(φα)λ(ὰς) ἀποτέμνοντ(αι).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἀπολλώνιος ἐπίσκοπος Ῥώμης, εἰς πῦρ βληθεὶς καὶ ὑπὸ δημί(ων) τοξευόμ(εν)ο(ς), τελειοῦτ(αι)».

(φ. 152α) Ἀπολλωνίῳ διπλόμοχθο(ς) ἡ πάλη,
μοχθοῦντι πρὸ(ς) πῦρ (καὶ) τὰ τῶν τόξων βέλη.

κ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κγ'. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Φωκᾶ».

Νέαν κιβωτὸν Ἰ(σρα)ὴλ αἴρει νέος,
Φωκᾶν νεκρὸν φέρουσαν ὡς ἄλλ(ας) πλάκας.
Εἰκάδ(ι) τῇ τριτάτῃ Φωκᾶς νεκρὸ(ς) ἀνεκομίσθη.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτός ἐστιν οὐχ ὁ κηπουρό(ς), ἀλλ' ἕτερος· ὃς ἦν ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ βασιλέως [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ μαρτυρίῳ τῷ ὄντι ἔνδον τοῦ ἁγίου ναοῦ [. . .] Ἰω(άνν)ου παρθένου τοῦ Θεολόγου· πλησίον τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας.

1. Εἰκάδι δευτερίῃ: Τρισκαιδεκάτῃ cod.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῆς ὁσίας Ἄννης τῆς ἐν τῷ Λευκάτῃ».

Σὸς δέσμιος νοῦς σαρκικὰς ῥίψας πέδας,
εἴργοντος Ἄννα μηδενὸς Θ(εὸ)ν βλέπει.

Ἀκολουθεῖ (φ. 152α-β) συναξάριον τῆς ὁσίας.

Ἀρχ.: Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Θεοφίλου τοῦ ἀσεβοῦς, ἐκ γένους λαμπροῦ καὶ περιφανοῦς [. . .]
(φ. 152β) Τελ.: [. . .] οἶδε Θ(εὸ)ς τ(οὺς) δοξάζοντας αὐτὸν ἀντιδοξάζειν.

(φ. 153α) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ ἁγί(ων) μαρτύρων, τῶν ἐν ποικίλοις καὶ διαφόροις τρόποις τελειωθέντ(ων)».

Ἄνδρας δικαίους καὶ τρόποις οὐ ποικίλους,
ἄνδρες φονεῖς κτείνουσι ποικιλοτρόπως.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῶν) ἁγίων ἑπτὰ μαρτύρων τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ· καὶ ἡ σύναξις τοῦ ἁγίου προφήτου καὶ βαπτιστοῦ Ἰω(άνν)ου ἐν τοῖς Ὀλύμπου, πλησίον τοῦ ἁγίου Θωμᾶ».

κα′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ κδ′. Μνήμη τῆς ἁγί(ας) μάρτυρος Χριστίνης».

Κτείνουσι πέλται τὴν σὴν Χ(ριστ)ὲ Χριστῖναν,
τὴν χριστιανῶν πίστιν οὐκ ἀρνουμ(ένην).
Εἰκάδι βλῆτο τετάρτῃ Χριστῖνα ὀξέσι παλτοῖς[1].

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἐκ τῆς Τύρων πόλεως, Οὐρβανοῦ τινος στρατηλάτου θυγάτηρ [. . .]
(φ. 153β) Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) δὲ ἡ αὐτῆς σύναξις [. . .] καὶ ἐν τῷ μαρτυρίῳ τοῦ ἁγίου Τρύφωνος· πλησίον τῆς ἁγί(ας) Εἰρήνης τῆς ἀρχαίας καὶ νέας.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῆς ὁσίας Εὐπραξίας».

Εὐπραξία πρόσεισι Χ(ριστ)ῷ πλουσία,
πολλαῖς κομῶσα ψυχικ(αῖς) ἐργασίαις.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς ὁσίας.

Ἀρχ.: Αὕτη θυγάτηρ γέγονεν Ἀντιγόνου τινὸς συγκλητικοῦ [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ πολλ(οὺς) ποικίλων νόσων καὶ χαλεπ(ῶν) ἀπαλλάξασα, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τ(ῆς) ὁσί(ας) καὶ μακαρί(ας) Ὀλυμπιάδος».

Ὀλυμπιὰς πεσοῦσα π(ατ)ρίδος φίλης,
πρὸς τὴν ἄνω χαίρουσα βαίνει π(ατ)ρίδα.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς ὁσίας.

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου καὶ Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου τῶν υἱῶν αὐτοῦ [. . .]
(φ. 154α) Τελ.: [. . .] ὑπὲρ τ(ῆς) ἀληθεί(ας) ἐξορί(αν) ἄδικον ὑποστᾶσα· ἔνθα (καὶ) τὸ τοῦ βίου πέρας ἐδέξατο.

1. πελτοῖς cod.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Καπίτων ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Ψυχῆς μ(ὲν) ὄμμα παντεπόπτῃ δεσπότῃ
τείνει Καπίτων, τὸν τράχηλον δὲ ξίφει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγ(ιος) μ(ά)ρ(τυς) Ὑμέναιος ξί(φει) τε(λειοῦται)».

Ἔχαιρεν Ὑμέναιος ἥκων πρὸς ξίφος,
ὥσπερ πρὸς ὑμέναιον ἥκων νυμφίος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Ἑρμογένης, τοὺς ὀδόντας πάντας ἐκριζωθείς, τελειοῦτ(αι)».

Ἀνηλεῶς ὀδόντ(ας) ἐκκρουσθεὶς ὅλ(ους),
βρυγμ(ὸν) ὀδόντων Ἑρμόγενες ἐκφύγῃς.

κβ′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κε′. Ἡ κοίμησ(ις) τῆς ἁγί(ας) Ἄννης τῆς μ(ητ)ρ(ὸ)ς τ(ῆς) ὑπεραγί(ας) Θ(εοτό)κου».

Μ(ήτ)ηρ τελευτᾷ μ(ητ)ροπαρθένου κόρης,
ἡ τ(ῶν) τεκουσῶν μ(ητέ)ρων σ(ωτη)ρία.
Πέμπτῃ ἐξεβίωσε μογοστόκος εἰκάδι Ἄννα.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς ἁγίας.

Ἀρχ.: Αὕτη ἡ προμήτωρ τοῦ Κ(υρίο)υ ἡμῶν Ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ κατὰ σάρκα [. . .]
(φ. 154β) Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτῆς σύναξις ἐν τῷ Δευτέρῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῶν ἁγί(ων) π(ατέ)ρων τῶν ἑξηκονταπέντε καὶ ἑκατόν, τῶν ἐν τῇ πέμπτῃ συνόδῳ συνελθόντων καὶ τὰ Ὠριγένους δόγματα καθελόντων».

Λόγοι Βελίαρ Ὠριγένους οἱ λόγοι,
οὕσπερ καθεῖλον προσκυνηταὶ τοῦ λόγου.

Ἀκολουθεῖ σύντομος διήγησις.

Ἀρχ.: Ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστινιανοῦ ἦν π(ατ)ριάρχ(ης) Κωνσταντινουπόλ(εως) Ἄνθιμος ὁ αἱρετικὸς [. . .]
Τελ.: [. . .] ἑορτάζουσα ἡ τοῦ Θ(εο)ῦ ἐκκλησία τὴν τοιαύτ(ην) ἀνάμνησ(ιν) δοξάζει τὸν Θ(εό)ν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἀνάμνησις τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ τελειωθέντων χριστιαν(ῶν) ἀδε(λφῶν) ἡμ(ῶν)· ἐπὶ Νικηφόρου τοῦ βασιλέως».
Ἀκολουθεῖ σύντομος διήγησις περὶ τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Ὃς ἐν τῷ ἐνάτῳ χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλεί(ας) κατὰ Βουλγάρ(ων) ἐλθὼν μετὰ τῶν ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων [. . .]
(φ. 155α) Τελ.: [. . .] (καὶ) οὕτω τὸν βίον κατέλυσαν, τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀναδυσάμενοι στέφανον.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρᾳ τῶν ἁγίων μαρτ(ύ)ρ(ων) Σάκτου· Ματούρου· Ἀττάλου (καὶ) Βλανδίνης».

Τρεῖς ἐξ ἑνὸς πνίγουσ(ιν) ἄνδρας σπαρτίου,
ὡς τρίπλοκόν τι σπαρτίον συνημμένους.

Νίκης ἀγῶνος ἱππικοῦ τῇ Βλανδίνῃ
δίδωσι λαμπρὰ παμβασιλεὺς τὰ στέφη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία μάρτυς Ἱ(ερουσα)λὴμ ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Τομ(ὴν) κεφαλῆς Ἱ(ερουσα)λὴμ φέρει,
καὶ τὴν ἄνω νῦν Ἱ(ερουσα)λὴμ βλέπει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Συμεὼν τοῦ ἐν τῇ Μάνδρ(ᾳ)· καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ πέραν ἐν Σκάλαις· (καὶ) σύναξ(ις) τῆς [. . .] Θ(εοτό)κου ἐν τῷ Παγιδίῳ πλησίον τοῦ νέου Ἐμβόλου».

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μ(ά)ρ(τυς) Ἀπίων ξίφει τελειοῦται».

Τὸν σὸν ξίφει τράχηλον ἀτρέμας κλίνων,
τὸ τῆς τελευτ(ῆς) Ἀπίων πίνεις πόμα.

κγ´ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κς´. Μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) ἱερομ(άρτυ)ρ(ος) Ἑρμολάου· καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτυρησάντ(ων) Ἑρμίππου καὶ Ἑρμοκράτους».

Ἀρχῆς τὸ ταὐτὸν κλήσεως τ(ῶν) μαρτ(ύ)ρ(ων),
δηλοῖ τὸ ταὐτὸν τοῦ διὰ ξίφους τέλους.
Εἰκάδι Ἑρμόλεως καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μάρτυρες ἕκτῃ ἐτμήθησαν.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Ὁ ἅγιος Ἑρμόλαος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μάρτυρες Ἕρμιππός τε καὶ Ἑρμοκράτης, ἐκ τοῦ κλήρου τῆς ἐν Νικομηδείᾳ ἁγί(ας) ἐκκλησί(ας) [. . .]
(φ. 155β) Τελ.: [. . .] ξίφει τὰς κε(φα)λ(ὰς) ἀποτέμνοντ(αι)· οὕτω περὶ τούτων δόξαν τῷ Μαξιμιανῷ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τ(ῆς) ἁγί(ας) κ(αὶ) καλλινίκου μεγαλομ(άρτυ)ρ(ος) Ὡραιοζήλης».

Ἀκολουθεῖ (φφ. 155β - 157α) συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἔχει μετὰ τῶν ἄλλων ἡ βασιλὶς αὕτη τῶν πόλεων καὶ τ(οὺ)ς τ(ῶν) φιλαρέτων ἐκείνων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικ(ῶν) βίους [. . .]
(φ. 157α) Τελ.: [. . .] καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ προθύμως τὸ αἷμα ἐχέαντο.

κδ´ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κζ´. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος καὶ ἰαματικοῦ Παντελεήμονος».

Γαλακτόμικτον αἷμα σῆς κάρας μάκαρ,
δι᾿ ἣν ὑδατόμικτον ὁ Χ(ριστὸ)ς χέει.
Φάσγανον ἑβδομάτῃ λάχεν εἰκάδι Παντελεήμων.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ πόλεως Νικομηδεί(ας)· π(ατ)ρ(ὸ)ς μ(ὲν) Εὐστοργίου τινὸς Ἕλληνος [. . .]
(φ. 157β) Τελ.: [. . .] ἀθρόως τελεσφορῆσαι καρπόν· τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ ἐπωνύμῳ ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὑπὸ τοῦ ἁγ(ίου) Παντελεήμονος ἰαθεὶς τυφλός, τὸν Χ(ριστὸ)ν ὁμολογήσ(ας), ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Αὐγὴν ἐφευρὼν σαρκικῶν τυφλὸς λύχνων,
καὶ ψυχικ(ὴν) ἤθρησ(εν)[1] αὐγ(ὴν) ἐκ ξίφους.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῆς ὁσ(ίας) μ(ητ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἀνθούσης τ(ῆς) συγκειμένης εἰς τ(ὴν) εὐαγεστάτ(ην) μον(ὴν) τοῦ Μαντινέου».

Ὃν εἶπε Χ(ριστὸ)ν Ἀνθοῦσα παρὰ πλάνοις,
καὶ Χ(ριστὸ)ς αὖθις Ἀνθοῦσαν παρ' ἀγγέλοις.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 157β - 159α) συναξάριον τῆς ὁσίας.

Ἀρχ.: Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου· π(ατέ)ρων εὐσεβῶν [. . .]
(φ. 159α) Τελ.: [. . .] κατετέθη ἐν τῷ κελλίῳ ἐν ᾧ καὶ ἐβίωσε, θαύματα ἐκτελοῦσα παράδοξα εἰς δόξαν τοῦ Θ(εο)ῦ ἡμῶν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι πεντηκοντατρεῖς μάρτυρες, οἱ ἐκ Θρᾴκης, ἐν τῇ θαλάσσῃ τελειοῦντ(αι)».

Θαλασσοάθλους ἰσαρίθμους Χ(ριστ)έ μου,
ἄγρα θαλάσσης Τιβεριάδο(ς) δέχου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Μανουὴλ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Εἴκειν λογισμῷ Μανουὴλ πείσας πάθη,
παθῶν ὑπῆρξε πρὶν θαν(ὼν) αὐτοκράτωρ.

κε' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κη'. Μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) ἀποστόλ(ου) Τίμωνος».

Τιμῶ σε Τίμων ὡς ἀποστόλ(ων) ἕνα,
ὡς μαρτύρων <τε> τ(ῶν) κεκαυμένων ἕνα.
Καύθη ὀγδοάτῃ πυρὶ κηλέῳ εἰκάδι Τίμων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τ(ῶν) ἁγ(ίων) ἀποστόλων καὶ συνδιακόνων τῷ πρωτομάρτυρι Στεφάνῳ· Προχόρου· Νικάνωρος καὶ Παρμενᾶ».

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν ἀποστόλων.

Ἀρχ.: Τὸ μακάριον ἀπεφήνατο στόμα· ὅτι πάντα εἰς δόξαν Θ(εο)ῦ ποιεῖτε (. . .]
(φ. 159β) Τελ.: [. . .] ἵν(α) τῷ καιρῷ τῶν ἀνταποδόσεων ἀγαλλιαθῶμ(εν) ἐν Χ(ριστ)ῷ Ἰ(ησο)ῦ τῷ Κ(υρί)ῳ ἡμ(ῶν).

1. ἤθροισ(εν) cod.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἀκακίου τοῦ νέου».

Τράχηλον Ἀκάκιος ἐκτμηθεὶς ξίφει,
ψυχῆς τὸ λευκ(ὸν) μηνύων βλύζει γάλα.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου, νέος τὴν ἡλικίαν, ᾧ προσαχθεὶς [. . .]
Τελ.: [. . .] κατέθετο εἰς τόπον κατάσκιον· πολιτευομένου τινὸς ὀνόματι Δορυμέδοντος ἐκ Συνάδων· ὃς ἐμαρτύρησε σὺν τῷ ἁγίῳ Τροφίμῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἁγία μάρτ(υς) Δροσίς, χώνῃ χρυσοῦ ἐμβληθεῖσα, τελειοῦται».

Χρυσοῦ Δροσ(ὶς) βληθεῖσα χωνευτηρίῳ,
οὐχ εὑρέθη κίβδηλος ἢ μικτὴ ῥύπῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῆς ὁσί(ας) μ(ητ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Εἰρήνης, ἐκ τῆς τ(ῶν) Καππαδοκ(ῶν) ὁρμωμένης· κειμένης (δὲ) ἐν τῇ μονῇ τοῦ Χρυσοβαλάνου· καὶ τὰ ἐγκαίν(ια) τοῦ ναοῦ τῆς [. . .] Θ(εοτό)κου ἐν τοῖς Διακονίσσ(ης)».

κς´ (φ. 160α) «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κθ´. Μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) μάρτυρος Καλλινίκου τοῦ ἐν Γάγγρᾳ».

Βληθεὶς ὁ Καλλίνικος ἐν τῇ καμίνῳ,
τὸ νικοκαλλὲς εὗρε καὶ θεῖον στέφος.
Εἰκάδι ἀμφ' ἐνάτην φλὸξ Καλλίνικον κατέδαψεν.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος ἔσχε τὸ γένος ἐκ Κιλικίας· ἦν δὲ ἀγαθὸς καὶ διαφερόντως [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτοῦ σύναξις πλησίον τῆς Ἰουστινιαν(ῆς) Γεφύρας καὶ πλησίον τοῦ Πετρίου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) μάρτυρος Εὐσταθίου τοῦ ἐξ Ἀγκύρας».

Ῥυσθεὶς ποταμοῦ παμμάκαρ παρ' ἀγγέλου,
ταῖς χερσὶ τοῦ σώσαντος ἐκπνεῖς ἀγγέλου.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος στρατιώτης ἦν· καὶ προσαχθεὶς Κορνηλίῳ τῷ ἡγεμόνι Ἀγκύρ(ας) καὶ ἐρωτηθεὶς [. . .]
(φ. 160β) Τελ.: [. . .] ταῖς χερσὶ τοῦ ἐπιφανέντος ἀγγέλου τὸ πν(εῦμ)α παρέθετο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος ἀπόστολο(ς) Ἀρτεμᾶς, ἐκ τ(ῶν) ἑβδομήκοντ(α) μαθητ(ῶν), ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι).

Δόξης μετέσχεν Ἀρτεμᾶς τῆς τῶν νόων,
τὸν νοῦν φυλάξας ἄρτιον τῷ Κ(υρί)ῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος, π(ατ)ριάρχ(ης) Κωνσταντινουπό-λ(εως), ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦται».

Ἔχεις ἄληκτον εἰς Ἐδὲμ προεδρίαν,
Κωνσταντῖνε πρόεδρε τῆς Κωνσταντίνου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι μάρτ(υ)ρ(ες) π(ατ)ὴρ καὶ μ(ήτ)ηρ μετὰ τ(ῶν) δύο τέκν(ων) αὐτῶν πυρὶ τελειοῦντ(αι)».

Π(ατ)ὴρ ἐκαύθη (καὶ) τεκοῦσα καὶ τέκνα,
τὸ πατρομητρότεκνον ἀθλητ(ῶν) γένος.

κζ΄ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) λ΄. Μνήμη τῶν ἁγίων ἀποστόλων Σίλα καὶ Σιλουανοῦ».

Τοὺς κήρυκάς σου Σιλουανὸν καὶ Σίλαν,
π(άτ)ερ θανόντας πῶς ἀκηρύκτους λίπω;
Ἄμφω ἐκθανέτην μύσται Θ(εο)ῦ ἐν τριακοστῇ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν ἀποστόλων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα ἀποστόλων· καὶ ὁ μ(ὲν) Σίλας τῷ μακαρίῳ συνεκοπία Παύλῳ [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ καλῶς οὗτος ἀγωνισάμενος [. . .] ἀνῆλθε Χ(ριστό)ν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) Ἰω(άνν)ου τοῦ στρατιώτου».

Εἰ βαρβάρ(ους), οὐκ οἶδα, δαίμονας τέως,
ἕως τελευτῆς ἔτρεπες χριστοπολῖτα.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου, συνεχιζόμενον ἀπὸ τοῦ φύλλου 160β εἰς τὸ φύλλον 161β.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, στρατευόμενος ἐν τῷ νουμέρῳ [. . .]
(φ. 161β) Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ ἀποστολείῳ τοῦ [. . .] Ἰω(άννου) παρθένου τοῦ Θεολόγου, πλησίον τῆς ἁγιωτ(ά)τ(ης) μεγάλ(ης) ἐκκλησί(ας).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Βασιλίσκος ὁ γέρων ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Ναί, Βασιλίσκε, ψαλμικῶς ἐπ' ἀσπίδα
καὶ βασιλίσκον βαῖνε, τὴν τομὴν φέρων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτ(υς) Μάμας ἐν τῇ θαλάσσῃ τελειοῦται».

Ὡς οἷα μύστης τῶν ἁλιέων Μάμας,
τολμᾷ θαλάσσης ἐξερευνᾶν καὶ βάθη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Παλατίου ἐξέλευσις πρὸς τὴν πόλιν τοῦ τιμίου στ(αυ)ροῦ».

Οἴκου προελθὼν στ(αυ)ρὸς ἐκ βασιλέ(ων),
οἴκοις ἑορτὰς προξενεῖ τοῖς ἐν πόλει.

᾽Ακολουθεῖ σύντομος διήγησις.

῎Αρχ.: ᾽Εξέρχεται (δὲ) ἀπὸ τοῦ παλατίου καὶ ἔρχεται πλησί(ον) τῆς μεγάλης ἐκκλησίας· καὶ προϋπαντᾷ αὐτῷ ὁ δευτερεύ(ων) τῶν ἱερέ(ων) [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ τοῖς νοσοῦσι τὴν ὑγίειαν παρέχειν, ὅθεν ἂν διέλθοι καὶ ὅθ(εν) προσψαύσοι.

κη′ (φ. 161α) [Μηνὶ τῷ αὐτῷ λα′. Μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου Εὐδοκίμου.]

Τὸ θεῖον εὐδόκησεν ἐκστῆναι βίου
τὸν θεῖον Εὐδόκιμον, ᾧ βίο(ς) γέλ(ως).
Δέχνυται Εὐδόκιμον πρώτῃ τάφος ἐν τριακοστῇ.

᾽Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

῎Αρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος ὑπῆρχεν ἐπὶ Θεοφίλου τοῦ μισοχρίστου· οὗ οἱ γεννήτορες σὺν τῇ τοῦ βίου περιφανείᾳ [. . .]
Τελ.: [. . .] γέγονε (δὲ) ἡ τοῦ λειψάνου αὐτοῦ μετακομιδὴ πρὸς τὸ Βυζάντιον ἰουλλίου ἕκτῃ· ἡ κοίμησις δ᾽ αὐτοῦ ἰουλλίου τριακοστῇ πρώτῃ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῆς ἁγί(ας) μ(άρτυ)ρ(ος) ᾽Ιουλίττας τῆς ἐκ Καισαρεί(ας)».

῾Ως ἀχλυῶδες (καὶ) τὸ πῦρ τῆς καμίνου,
πρὸς τὴν καλὴν λάμπουσαν ἦν ᾽Ιουλῖτταν.

᾽Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος, τὸ ὁποῖον, ἀπὸ τοῦ φύλλου 161α συνεχίζεται καὶ τελειώνει εἰς τὸ φύλλον 162α (ἐνῷ τὸ φ. 161β ἀποτελεῖ συνέχειαν τοῦ φ. 160β).

῎Αρχ.: ῞Ητις ὥρμητο ἐκ πόλεως Καισαρεί(ας) Καππαδοκί(ας)· ἣν καὶ ὁ Μέγ(ας) Βασίλειος ἐγκωμίοις ἐτίμησε [. . .]
(φ. 162α) Τελ.: [. . .] αὐτῆς δὲ τὸ σῶμα ἀκέραιον διεσώσατο τοῖς προσήκουσι καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιο(ς) ἀπό(στολος) Τυχικὸς ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦτ(αι)».

Σαρκώσεως ὑπῆρξε τοῦ Θ(εο)ῦ λόγου
κῆρυξ Τυχικὸς ἄχρι σαρκὸς ἐξόδου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) ἀπό(στολος) Τρόφιμος ξίφει τελειοῦται».

Γραφὴν Τρόφιμος πίστεως ὀρθῆς νόμοις,
ταύτην διδάσκων, τέμνετ(αι) τὸν αὐχένα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος ᾽Ιωσήφ, ὁ ἀπὸ ᾽Αριμαθαί(ας) κηδευτὴς τοῦ Χ(ριστο)ῦ, ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦτ(αι)».

Κήδευσ(ιν) εὑρὼν νεκρικ(ὴν) κρύπτῃ τάφῳ,
κηδευτὰ νεκροῦ τοῦ κενώσαντος τάφους.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι δώδεκα μάρτυρες οἱ ῾Ρωμαῖοι ξίφει τελειοῦντ(αι)».

῾Ρώμης παλαιᾶς δώδεκα βλαστοὺς λόγε,
τραχηλοτμήτους μάρτυρας δέξαι νέους.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Πέτρος ὁ νέος, τοὺς πόδ(ας) ἐκκοπ(είς), τελειοῦτ(αι)».

'Απροσκόπτως τρέχοντα τὸν θεῖον Πέτρον
ἐζημίωσαν τῶν ποδῶν ἀφαιρέσει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὰ ἐγκαίνια τοῦ σεβασμίου οἴκου τῆς [. . .] Θ(εοτό)κου τοῦ ἐν Βλαχέρναις, ἔνθα ἀπόκειτ(αι) ἡ ἁγία σορός».

ΣΤ' «Μὴν Α ὔ γ ο υ σ τ ο ς. Ἔχει ἡμέρας τριακονταμί(αν)· ἔχει ἡ ἡμέρα ὥρας ιγ' καὶ ἡ νὺξ ὥρας ια'».

α' «Εἰς τὴν πρώτην. Μνήμη τ(ῶν) ἁγ(ίων) Μακκαβαίων [. . .]».

Πρῶτος πρὸ Χ(ριστο)ῦ πῦρ στέγων 'Ελεάζαρ,
ἀθλήσεως προὔθηκε τοῖς ἄλλοις ἴχνη.

Πρώταθλον ἄλλην καὶ πρὸ τῆς Θέκλης ἔχω,
τὴν Σολομων(ὴν) ἣν πρὸ Χ(ριστο)ῦ πῦρ φλέγει.

'Εξ ἑβδόμης πέμπουσι παίδων ἑπτάδα,
ἀρθρέμβολα, πῦρ καὶ τροχοὶ πρὸς ὀγδόην.

Καῦσαν ἐνὶ πρώτῃ Σολομών(ην) αὐγούστοιο.

'Ακολουθεῖ συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Οὗτοι, 'Αντιόχου τοῦ υἱοῦ Σελεύκου τὸ τ(ῶν) 'Εβραί(ων) ὅλον ἔθνος ἐξελόντος καὶ ἀνδραποδισαμένου [. . .]
(φ. 162β) Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ μαρτυρίῳ αὐτῶν τῷ ὄντι ἐν τοῖς Δομνίνου 'Εμβόλοις· καὶ πέραν ἐν τῇ 'Ελαίᾳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τ(ῶν) ἁγί(ων) ἐννέα μαρτύρων τῶν ἐν Περσίδι τῆς Παμφυλίας ἀθλησάντων· Λεοντίου· 'Αλεξάνδρου· Ἄττου· Κινδαίου· Μνησιθέου· Κυριακοῦ· Μηναίου· Κατούνη καὶ Εὐκλέου».

'Εκ Παμφυλί(ας) ἐννὰς ἐτμήθη ξίφει,
μίαν φυλὴν ζητοῦσα, τὴν τῶν μαρτύρων.

'Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον κατὰ τοὺς καιροὺς Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως καὶ Φλαβιανοῦ Ζωίλου ἡγεμόνος τῆς Παμφυλί(ας)· ἐκ προγόνων ὄντες χριστιανοὶ [. . .]
(φ. 163α) Τελ.: [. . .] τὰς κε(φα)λ(ὰς) ἀπετμήθησ(αν)· καὶ οὕτ(ως) ἐπληρώθ(η) αὐτ(ῶν) ἡ μαρτυρία.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) Πάπας ὁ νέος, εἰς σάκκον βληθεὶς καὶ θήβῃ ἐγκλεισθ(εὶς) καὶ εἰς θάλασσ(αν) ῥιφείς, τελειοῦτ(αι)».

Σάκκος Πάπαν ἔκρυψε καὶ σάκκ(ον) θήβη,
καὶ τὴν θήβ(ην) ῥοῦς· καὶ Πάπας Θ(εο)ῦ πέλας.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρων Μίνη καὶ Μηναίου, ξίφει τελειωθέντων».

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μάρτυς Ἐλεάζαρος, πυρὶ τ(ὴν) κε(φα)λ(ὴν) καταφλεχθείς, τελειοῦται».

Καυτηριασθεὶς Ἐλεάζαρος κάραν,
ψυχοβλαβῶν ἀπῆλθε κρείττων ῥευμάτ(ων).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Κήρυκος ξί(φει) τελειοῦτ(αι)».

Τοῦ δημίου φήσαντος, οὐ τμηθῇς θύων,
κλίνας κάραν Κήρυκος, εἶπεν οὐ θύω.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μ(ά)ρ(τυς) Θεόδωρος ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Τῷ Θεοδώρῳ θεῖος ἐνσκήπτει πόθος,
τυχεῖν ποθειν(ῶν) δωρεῶν διὰ ξίφ(ους).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Πολύευκτος, κοπρίᾳ ἐγχωσθείς, τελειοῦτ(αι)».

Ἰὼβ καθέδραν, φημὶ δὴ τὴν κοπρίαν,
ὁ Πολύευκτος εἶχεν εἰς τιμωρί(αν).

Τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τοῖς Βιγλ(εν)τίου, πλησίον τοῦ Χαλκοῦ Ἑπταπύλου.

β′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) β′. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου πρωτομ(άρτυ)ρ(ος) καὶ ἀρχιδιακόνου Στεφάνου».

Ἔχεις Σιὼν πάμπολλα θεῖα καὶ ξένα,
νεκρὸν Στεφάνου δὸς πόλει Κωνσταντίνου.
Δευτερίῃ νέκυος Στεφάνου γένετ᾿ ἀνακομιδή.

Ἀκουλουθεῖ (φ. 163α - 164α) ἡ διήγησις τῆς ἀνακομιδῆς (BHG 1651e).

Ἀρχ.: Μετὰ πολλοῦ χρόνου παραδρομ(ὴν) τῆς τοῦ ἁγίου διὰ Χ(ριστὸ)ν μαρτυρίας [. . .] (φ. 164α) Τελ.: [. . .] καὶ παραχρῆμα ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ σεβάσμιον ἐγείρει τῷ πρωτάθλῳ ναόν· [. . .] τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ μαρτυρίῳ τῷ ὄντι πλησίον Κωνσταντιανῶν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ εὕρεσις τ(ῶν) λειψάνων τῶν ἁγί(ων) μαρτύρων, Μαξίμου· Δάδα καὶ Κιντιλιανοῦ».

(φ. 164β) Τρεῖς ἐκφέρουσα γῆ νεκροὺς ζωηφόρους,
πόλῳ λέγ(ειν) ἔοικε, σὺ κρύψ(ας) ἔχε.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως· ἐν Δοροστόλῳ τῇ πόλει, ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Δευτέρας Μυσίας [. . .]

Τελ.: [. . .] ἃ (καὶ) νῦν κατάκειντ(αι) ἐν τῷ οἴκῳ τῆς [. . .] Θ(εοτό)κου ἐν τ(οῖς) Βιγλ(εν)τίου· ἔνθα ἡ αὐτ(ῶν) τελεῖτ(αι) σύναξις.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) τελοῦντ(αι) τὰ ἐγκαίνια τοῦ θείου ναοῦ τοῦ ἁγίου ἀποστό-λ(ου) Ἰω(άννου) καὶ εὐαγγελιστοῦ παρθ(έ)ν(ου) τοῦ Θεολόγ(ου)· πλησίον τῆς ἁγιωτ(ά)τ(ης) μεγάλ(ης) ἐκκλησίας. Καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρ(ος) Φωκᾶ (καὶ) τ(ῶν) ἐν Ἐφέσῳ ἑπτὰ παίδων· (καὶ) τοῦ ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενο-μ(έν)ου βα(σιλέως) Ἰουστινιανοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις Ἀποστόλοις».

γ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) γ'. Μνήμη τ(ῶν) ὁσί(ων) π(ατέ)ρων ἡμ(ῶν) Δαλμάτου· Φαύστου (καὶ) Ἰσακίου».

Κυκλοῦσιν ἄνδρες εἷς· δύο· τρεῖς σὸν θρόνον,
Ὕψιστε, Φαῦστος, Ἰσάκιος, Δαλμάτος.
Δαλμάτος, Ἰσάκιος τριτάτῃ θάνον ἠδέ τε Φαῦστος.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος Δαλμάτος ἐστρατεύετο ἐν τῇ δευτέρᾳ σχολῇ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασι-λέως [. . .]
(φ. 165α) Τελ.: [. . .] ἐν Χ(ριστ)ῷ κοιμηθείς, κατατίθεται ἐν τῷ ἰδίῳ μοναστηρίῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Στεφάνου πάπα Ῥώμης καὶ τῶν σὺν αὐτῷ».

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Οὐαλλερίνου καὶ Γαληίνου τῶν ὑπάτ(ων) ἐν τῇ Ῥωμαίων πόλει [. . .]
Τελ.: [. . .] ἀποτέμνεται τὴν κεφαλήν, τῶν στρατιωτ(ῶν) ζητησάντ(ων) καὶ εὑρόντ(ων) αὐτόν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) καὶ ὁμολογητοῦ Ἰω(άν-ν)ου ἡγουμένου μονῆς τῆς Πατελαρέ(ας)».
«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία μυροφόρος Σαλώμη ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦτ(αι)».

Τῆς σαρκὸς οἷον ἐκκυλισθείσης λίθου,
ὁρᾷ Σαλώμη Χ(ριστό)ν, οὐ Χ(ριστο)ῦ τάφον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος ἀπό(στολος) Κούαρτος ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦτ(αι)».

Ἀποστολῆς Κούαρτε πληρώσας δρόμον,
πρὸς τὸν διεκπέμψαντα τείνεις τὸν δρόμον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ὁσία Θεοκλητὼ ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦτ(αι)».

Θεοκλητὼ τ(ὴν) κλῆσ(ιν) ἔργῳ δεικνύει,
κλητὴ Θ(ε)ῷ φανεῖσα σαρκὸς ἐκδύσει.

δ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) δ'. Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τῆς ἁγί(ας) ὁσιομάρτυρος Εὐδοκί(ας)».

Ὀσμή· τί τοῦτο; σῶμα τῆς Εὐδοκίας,
ἀθλητικῶν ἀπόζον ἥκει χαρίτων.
Πότνια Εὐδοκίη νεκρὰ ἤχθη ἀμφὶ τετάρτῃ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἴας».

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

(φ. 165β) Ἀρχ.: Αὕτη ἡ ἁγία μάρτυς Ἴα Ῥωμαία ἦν· ἐξ ἀνατολῶν ὁρμωμένη [...]
Τελ.: [...] καὶ ὡς εἶδον ταύτ(ην) ἡμιθανῆ καὶ ἄλαλον, ἀπέτεμον τὴν κε(φα)λ(ὴν) αὐτ(ῆς).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Ἐλευθέριος ὁ κουβικουλάριος ξίφει τελειοῦται».

Ἐλευθέριος οὐχ ὑπέπτηξε ξίφος,
ἐλεύθερον γ(ὰρ) εἶχε νοῦν παντὸ(ς) φόβου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος μ(ά)ρ(τυς) Θαθουήλ, ἐν μηλέᾳ κρεμασθείς, τελειοῦται».

Θνῆσκε κρεμασθείς, Θαθουὴλ ἐν μηλέᾳ,
ὡς ἂν τρυγήσῃς τῆς Ἐδὲμ μῆλα ξένα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) τελοῦντ(αι) τὰ ἐγκαίν(ια) τοῦ περικαλλοῦς καὶ θείου ναοῦ τῆς βασιλικῆς καὶ παντοκρατορικ(ῆς) μον(ῆς) τοῦ Παντοκράτορος Χ(ριστο)ῦ τοῦ Θ(εο)ῦ ἡμῶν».

Ἀκολουθεῖ ἔμμετρον χρονικὸν ἀνωνύμου, ἀποτελούμενον ἐξ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων (144) ἰαμβικῶν δωδεκασυλλάβων στίχων περὶ τῆς κτίσεως τῆς Μονῆς Παντοκράτορος ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου [Β' Κομνηνοῦ] (1118-1143) καὶ τῆς συζύγου του [Εἰρήνης τῆς Οὐγγαρίας· † 13 Αὐγ. 1134][1].

Ἀρχ.: Ἐκ τ(ῶν) πρὸ πολλ(ῶν) τ(ῶν) λόγ(ων) τ(ὴν) μ(ητέ)ρα,
χρυσᾶς Ἀθήνας τ(ὴν) περίφημον πόλ(ιν),
στοά τ(ις) ἤδη ποικίλως κοσμουμ(έν)η,
γραφ(ῶν) ἐκαλλώπιζ(εν) ἐξῃρημένην,
. . . .

(φ. 166β) Τελ.: . . . .
ἡμᾶς δ' ἀχρείους οὕσπερ οἶδ(ας), ἰσχύσας,
ὀρθὰς βαδίζ(ειν) εὐόδωσ(ον) πρὸ(ς) τρίβους·
σὺν π(ατ)ρὶ (καὶ) πν(εύματ)ι· σοὶ δόξα πρέπει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου μ(ά)ρ(τυρ)ος Προκοπίου, πλησίον τῆς Χελώνης».

ε' (φ. 167α) «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ε'. Μνήμη τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρ(ος) Εὐσιγνίου».

Εὐσίγνιον τέμνουσι τ(ὸν) Χ(ριστο)ῦ φίλον,
τομῆς μέχρι φράζοντα[2] Χ(ριστό)ς μοι σέβ(ας).
Πέμπτῃ Εὐσιγνίοιο κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη.

1. Ἔχει ἐκδοθῆ ὑπὸ Μητροπ. πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρ. Εὐστρατιάδου, *Ἁγιολόγιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας*, [Ἀθῆναι 1960], σ. 477-478.

2. Ἐν τῇ ᾤα, δεξιά, διὰ χειρὸς τοῦ κωδικογράφου: *γρ(άφε) (καὶ) κράζοντα.*

᾿Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

῎Αρχ.: Οὗτος ἦν τὸ γένος ᾿Αντιοχεύς· στρατιώτης γεγονὼς ἐπὶ Κώνσταντος τοῦ Χλωροῦ [. . .]
Τελ.: [. . .] ξίφει τ(ὴν) κε(φα)λ(ὴν) ἀποτμηθῆναι προσέταξε· καὶ οὕτ(ως) ἐπληρώθη αὐτοῦ ἡ ἐν Χ(ριστ)ῷ μαρτυρία.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι δύο μάρτ(υ)ρ(ες) Καττίδιος (καὶ) Καττιδιανός, λιθοβοληθέντες, τελειοῦντ(αι)».

Βουνοὺς λίθων ἔστησαν ὑψηλοὺς λόγε,
δι' ὧν ἀνῆλθον πρὸ(ς) σὲ σύγγονοι δύο.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἁγία Νόννα, ἡ μ(ήτ)ηρ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγ(ου), ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Νόννῃ θανούσῃ τῇ καλῇ, καλὸς γόνος
καλὸν δίδωσιν ἐντάφιον, τοὺς λόγους.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) Σόβελ ὁ Αἰγύπτιος, βέλει ἀπὸ τόξου βληθείς, τελειοῦτ(αι)».

῏Αν συλλαβισθῇς ἐξόπισθεν, ὦ Σόβελ,
βέλος συνάξεις, ὄργανον τοῦ σοῦ τέλ(ους).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Φάβιος, ἀρχιεπίσκοπος ῾Ρώμης, ξί(φει) τε(λειοῦται)».

Κεῖται Φάβιος· Φάβιος Χ(ριστο)ῦ θύτης,
Χ(ριστ)ῷ προσαχθείς, θῦμα καινὸν ἐκ ξίφους.

ς' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ἕκτῃ. [῾Η Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. BHG 1984]

Θαβὼρ ὑπὲρ πᾶν γῆς ἐδοξάσθη μέρος,
ἰδὸν Θ(εο)ῦ λάμψασαν ἐν δόξῃ φύσιν.
Μορφ(ὴν) ἀνδρομέ(ην) κατὰ ἕκτην Χ(ριστὸ)ς ἄμειψεν.

᾿Ακολουθεῖ σύντομος διήγησις περὶ τῆς ἑορτῆς.

῎Αρχ.: ᾿Επειδὴ πολλὰ περὶ κινδύν(ων) ὁ Χ(ριστὸ)ς διειλέχθη πρὸς τοὺς μαθητάς· καὶ θανάτου καὶ τοῦ πάθους αὐτοῦ [. . .]
(φ. 167β) Τελ. [. . .] ὅτι καὶ θανάτου (καὶ) ζωῆς αὐτός ἐστιν ὁ ἔχων πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν.

ζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ζ'. Μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) ὁσιομ(άρτυ)ρ(ος) Δομετίου τοῦ Πέρσου· καὶ (τῶν) δύο αὐτ(οῦ) μαθητ(ῶν)».

῾Υπὲρ τὰ πάντα σοὶ συναθλ(εῖ)ν ἐκ λίθων,
μύστας π(άτ)ερ σοὺς ἐξεπαίδευσας τάχα.
Σὺν δυσὶν ἑβδομάτῃ Δομέτιος ἐλεύσθη μύσταις.

᾿Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

῎Αρχ.: Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς καιροὺς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου· Πέρσ(ης) τὸ γένος [. . .]
(φ. 168α) Τελ.: [. . .] Δομέτιον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ δύο κατέχωσαν· τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτ(ά)τ(ῳ) αὐτῶν μαρτυρίῳ τῷ ὄντι πέρ(αν) ἐν ᾿Ιουστινιαναῖς.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τ(ῶν) ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομ(ένων) βασιλισσ(ῶν) ἡμῶν Πουλχερί(ας) καὶ Εἰρήνης· τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτ(ά)τ(ῳ) ναῷ τ(ῶν) ἁγίων Ἀποστόλων».

«Ἐν ταύτῃ οὖν τῇ ἡμέρ(ᾳ), (καὶ) εἰς τὰς αὐτὰς ἡμέρ(ας) τοῦ μηνός, μνήμην ἐπιτελοῦμ(εν) τῆς ὑπὲρ λόγον καὶ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα δωρηθείσης ἡμῖν τελεί(ας) βοηθεί(ας) παρὰ Χ(ριστο)ῦ [. . .] κατὰ τ(ῶν) πανταχόθεν διά τε γῆς καὶ θαλάσσης κυκλωσάντ(ων) ἡμᾶς ἀθέων ἐχθρῶν· μεσιτευσάσης τὴν σ(ωτη)ρί(αν) τ(ῆς) θεοφυλάκτου ταύτης (καὶ) βασιλίδος πόλεως τῆς ἀσπόρως αὐτὸν τεκούσης [. . .] Θ(εοτό)κου καὶ ἀειπαρθένου Μαρί(ας)» (BHG 1063 b).
Ἀκολουθεῖ (φφ. 168α - 169α) διήγησις περὶ τοῦ συμβάντος.

Ἀρχ.: Τοῦτο (δὲ) γέγονε κ(α)τ(ὰ) τ(οὺς) χρόν(ους) Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως· ὅτε Χοσρόης ὁ τῶν Περσ(ῶν) βασιλεὺς [. . .]
(φ. 169α) Τελ.: [. . .] Διὰ ταῦτα τὴν παροῦσαν ἀνάμνησιν ἐτησίως πανηγυρίζομ(εν) ἐν τῷ σεβασμίῳ αὐτῆς οἴκῳ τῷ ὄντι ἐν Βλαχέρναις.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσ(ιος) Ὦρ ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦτ(αι)».

Ἐκ γῆς ἀπελθὼν Ὦρ ἐμός, λέγει, χάρις
ὑπὲρ τ(ὸν) Ὦρ πέφυκε τὸν σόν, ὦ νόμε.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ὅσιοι μύριοι ἀσκητ(αὶ) οἱ Θηβαῖοι ἐν εἰρήνῃ τελειοῦντ(αι)».

Γῆς ἐξελαύνεις, εἰ τὸ[1] Δα(βὶ)δ χρὴ λέγειν,
τὸ μυριοπλάσιον ἅρμα σου λόγε.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ ὁσία Ποταμία ἡ θαυματουργὸ(ς) ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Ὑπὲρ Θ(εο)ῦ κτανθεῖσα θαυμαστοῦ ξίφει,
ῥέει ποταμοὺς θαυμάτ(ων) Ποταμία.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιο(ς) Νάρκισσος, π(ατ)ριάρχης Κωνσταντινουπόλ(εως), ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Ἡδὺ πνέων Νάρκισσε ναρκίσσου πλέον,
εὐωδιάζεις τ(ῆς) Ἐδὲμ τὸ χωρίον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) Ἀστέριος ὁ συγκλητικὸς ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Τράχηλον Ἀστέριος ἐκκοπεὶς ξίφει,
χοροῖς ἀθλητ(ῶν) οἷον ἀστὴρ ἐμπρέπει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Ὑπερέχιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Ὑπερέχιος κἂν τάφῳ κατεκρύβη,
ὑπέρτερος πέφυκε καὶ τῶν ἀγγέλων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Σώζων ὁ ἐκ Νικομηδεί(ας), εἰς πῦρ βληθεὶς (καὶ) ἐξελθ(ὼν) ἀβλαβής, τελειοῦτ(αι)».

1. τό: τῶ cod.

Ὑπῆρχεν ἄλλη σαλαμάνδρα πρὸς φλόγα,
Σώζων ὁ μάρτυς οὗ τέλος πυρὸς δίχα.

η' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) η'. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Αἰμιλιανοῦ ἐπισκόπου Κυζίκου».

Ψυχῆς πολὺν θεὶς Αἰμιλιανὸς λόγον,
τῆς σαρκὸς ἠλόγησ(εν) ἄχρι καὶ τέλους.
Ὀγδόῃ Αἰμιλιανοῦ ὀστέα δέξατ' ἄρουρα.

Ἀκολουθεῖ συντομώτατον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος διὰ τὰς τιμί(ας) καὶ ἁγί(ας) εἰκόνας πολλὰς ὑπομείν(ας) κακώσεις [. . .]
Τελ.: [. . .] τὸν στέφανον τῆς ὁμολογί(ας) δεξάμενος, ἐκοιμήθη ἐν Κ(υρί)ῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) Μύρωνος, ἐπισκόπου Κρήτης τοῦ θαυματουργοῦ».

Μύρων ὁ θεῖος ἀρετῆς μύρον πνέων,
εὐωδί(ας) πρόσεισιν ὀσμὴ Κ(υρί)ῳ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος γεννᾶτ(αι) ἐν Ῥαυκίᾳ τῇ πόλει τῇ κατὰ Κρήτ(ην), πλησίον Κνωσσοῦ [. . .]
(φ. 169β) Τελ.: [. . .] ἤδη περὶ τὰ ἑκατὸν γενόμενος ἔτη, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Θεοδοσίου ἡγουμένου Ὀρόβων».

Ἀκολουθεῖ συντομώτατον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ὃς ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων καὶ ἐξ αὐτ(ῶν) τῶν σπαργάν(ων) τὸν στ(αυ)ρὸν [. . .]
Τελ.: [. . .] θυμίαμα δεκτὸν προσενεχθεὶς τῷ Κ(υρί)ῳ, ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦτ(αι).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τ(ῶν) ἁγί(ων) μαρτύρων Ἐλευθερίου καὶ Λεωνίδους τ(ῶν) νηπίων, διὰ πυρὸς τελειωθέντων. Τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτ(ῶν) σύναξις ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ἁγί(ας) Εἰρήνης, πέρ(αν) ἐν Ἰουστινιαν(αῖς)».

Ἀμφοῖν ἀθλητ(ῶν) οὐ θυόντ(ων) τῇ πλάνῃ,
ποινὴν κατακρίνουσ(ιν) οἱ πλάνοι, φλόγα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι δέκα ἀσκηταὶ οἱ ἐξ Αἰγύπτου ἐν εἰρήνῃ τελειοῦντ(αι)».

Βλαστήματα θνήσκουσιν Αἰγύπτου δέκα,
πληγαῖς ἐκείνης ἰσάριθμα ταῖς δέκα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι δύο μάρτ(υ)ρ(ες), κατὰ γῆς συρόμενοι, τελειοῦντ(αι)».

Ζεῦγος τρίβει γῆν, οὗ ῥυμὸς Θ(εο)ῦ φόβος,
ζεύγλη (δὲ) πίστις καὶ τροχοὶ προθυμία.

(φ. 170α) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῶν) ἐγκαινί(ων) τ(ῶν) ἁγί(ων) ἀποστό-λ(ων) Πέτρου (καὶ) Παύλ(ου)· ἐν τῷ περ⟨ι⟩τειχίῳ τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου παρθένου τοῦ Θεολόγου· ἔνδον τοῦ σεπτοῦ οἴκου τῆς ὑπεραγί(ας) Θ(εοτό)κου ἐν τοῖς Μαρινακίου. Καὶ τοῦ ὁσίου Κασσιανοῦ. Καὶ

ἡ ἀνάμνησ(ις), ὅτε ἐγένετο ἡ τοῦ ἡλίου ἔκλειψις ἀπὸ ὥρας ἕκτης ἕως ὥρ(ας) ἐνάτ(ης), ὥστε καὶ τοὺς ἀστέρας φανῆναι· ἐν ἔτει ἑξακισχιλιοστῷ τριακοσιοστῷ ἐνενηκοστῷ ἐνάτῳ [=890/91 σωτήριον ἔτος]· ἐν ἡλίου κύκλῳ πεντεκαιδεκάτῳ· καὶ σελήν(ης) ὁμοί(ως)· ἰδικτιῶν(ος) ἐνάτ(ης)· ἐπὶ τῆς βασιλεί(ας) Λέοντος καὶ Ἀλεξάνδρου τῶν εὐσεβ(ῶν) καὶ φιλοχρίστων βασιλέ(ων)».

θ′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) θ′. Μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) ἀποστόλ(ου) Ματθία».

Ἐξῆλθεν ἀρθεὶς Ἰούδας ἐπὶ βρόχου,
εἰσῆλθ(εν) ἀρθεὶς Ματθίας ἐπὶ ξύλου.
Ἤρθη ἀμφ' ἐνάτῃ [ξύλῳ] ἠΐθεος Ματθίας.

Ἀκολουθεῖ συντομώτατον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος εἷς ἦν τῶν ἑβδομήκοντα· ὃς καὶ συγκατηριθμήθη μετὰ τῶν ἕνδεκα ἀποστόλων [. . .]
Τελ.: [. . .] ὑπ' αὐτῶν αἰκισθείς, τὸ πν(εῦμ)α τῷ Θ(ε)ῷ παρέθετο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τ(ῶν) ἁγί(ων) δέκα μαρτύρων, τ(ῶν) διὰ τὴν ἁγί(αν) εἰκόνα τοῦ [. . .] Ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ τὴν ἐν τῇ Χαλκῇ Πύλῃ ἀθλησάντων· Ἰουλιανοῦ· Μαρκιανοῦ· Ἰωάννου· Ἰακώβου· Ἀλεξίου· Δημητρίου· Φωτίου· Πέτρου· Λεοντίου καὶ Μαρίας τῆς π(ατ)ρικί(ας)».

Ἐχθρ(ὸν) Θ(εο)ῦ κτείναντες ἄνδρες ἐννέα,
φίλοι γίνοντ(αι) τῷ Θ(ε)ῷ διὰ ξίφους.

Ἐμοῦ τραχήλου σ(ῶτ)ερ αἷμα προσδέχου,
Μαρία φησίν, ὡς τὸ Μαρίας μύρον.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἐπὶ Λέοντος τοῦ θηριωνύμου ἐγνωρίζοντο [. . .]
(φ. 170β) Τελ.: [. . .] ξίφει ἀναιρεθῆναι ἐν τῷ Κυνηγίῳ σὺν τῇ ἁγίᾳ Μαρίᾳ τῇ πατρικίᾳ καὶ ῥιφῆναι ἐν τοῖς Πελαγίου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Ψόης εὐχόμ(εν)ο(ς) τελειοῦτ(αι)».

Μάστιξιν εὐχῶν κἂν τέλει βίου Ψόης,
καίει νοητὰς δαιμόνων δεινῶν ψόας.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Ἀντωνῖνος ὁ Ἀλεξανδρεὺς πυρὶ τελειοῦτ(αι)».

Ἀντωνίνου τὸ σῶμα κἂν σποδῶν γέμῃ,
τὸ πν(εῦμ)α λαμπρότητος εὐμοιρεῖ ξένης.

Ἀκολουθεῖ συντομώτατον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος Ἀντωνῖνος Ἀλεξανδρεὺς ἦν τὸ γένος· συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος [. . .]
Τελ.: [. . .] μέχρι τριχὸς λυμηναμένης αὐτὸν τῆς φλογός.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ εὕρεσ(ις) τῆς ἀχειροποιήτ(ου) καὶ θεί(ας) εἰκόνος τ(ῶν) Καμουλιαν(ῶν)· συγγραφεῖσα παρὰ [. . .] Γρηγορίου ἐπισκόπου Νύσσης» (BHG 790).

Ἀκολουθεῖ (φφ. 170β - 171β) τὸ σχετικὸν κείμενον.

Ἀρχ.: Ὁ Κ(ύριο)ς ἡμ(ῶν) Ἰ(ησοῦ)ς Χ(ριστό)ς, ὁ δίκαιος καὶ μόνος ἀληθινὸς Θ(εὸ)ς ἡμ(ῶν), ὁ τῇ οὐσίᾳ τῆς θεότητος ἀόρατος [. . .]
(φ. 171β) Τελ.: [. . .] ἐπὶ μ(ὲν) τῆς βασιλεί(ας) Διοκλητιανοῦ γενομέν(ης) καὶ ἀποκρυβείσης τῆς ἀχράντου καὶ ἀχειροποιήτου εἰκόνος· ἐπὶ (δὲ) Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου φανερωθείσης καὶ θαυματουργούσης· εἰς δόξαν τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ [. . .] ἀμήν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Κωνσταντίνου ἀρχιεπισκόπ(ου) || (φ. 172α) τῆς βασιλίδος πόλεως· τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτ(ά)τ(ῃ) μεγ(ά)λ(ῃ) ἐκκλη(σί)ᾳ ἐν ἡμέρ(ᾳ) Κυριακῇ».

ι′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ι′. Μνήμη τῶν ἁγί(ων) μαρτύρων Λαυρεντίου· Ξύστου καὶ Ἱππολύτου».

Τὸν Λαυρέντιον λάβρακα[1] Χ(ριστο)ῦ λέγω,
ἐπ' ἐσχάρας ἄνθραξιν ἐξωπτημένον.

Τέλους ἀθλητ(ῶν) καὶ κλέους τυχ(εῖν) θέλων,
ἤθλησας ἆθλον, Ξύστε, τὸν διὰ ξίφους.

Τὸν Ἱππόλυτον ἱπποδέσμιον βλέπω,
ἐναντίον πάσχοντα τῇ κλήσει πάθο(ς).

Ὤπτησαν δεκάτῃ Λαυρέντιον ἠύτε ἰχθύν.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι κατὰ τοὺς καιροὺς Δεκίου γεγόνασι· καὶ ὁ μ(ὲν) ἅγιος Ξύστος ἐξ Ἀθην(ῶν) ὑπῆρχεν [. . .]
(φ. 172β) Τελ.: [. . .] τοῦτο (δὲ) δῆλον γέγονε καθ' ὅλ(ην) τὴν οἰκουμένην· καὶ πάντες ἐστερεώθησαν τῇ πίστει τοῦ [. . .] Χ(ριστο)ῦ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι ἓξ μάρτυρες οἱ ἐν Λιβύῃ· οἱ μ(ὲν) τὰ ὀστᾶ θλασθέντες, οἱ δὲ τὰς σάρκας ξεσθέντες, πυρὶ τελειοῦντ(αι)».

Ὀστῶν καταγμὸς (καὶ) σπαραγμὸ(ς) σαρκίων,
ἁρπαγμός ἐστιν ἀθλητ(ῶν) ἓξ στεμμ(ά)τ(ων).

ια′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ια′. Μνήμη τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Εὔπλου».

Ἐκ τῆς στολῆς μ(ὲν) σεπτὸς Εὔπλος λευΐτης,
ἐκ τῆς τομῆς (δὲ) στερρὸ(ς) ὄντως ὁπλίτης.
Πλήγῃ ἑνδεκάτῃ ξίφει Εὔπλος κωπήεντι.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως, ἐκ πόλεως Κατάν(ης) τ(ῆς) Σικελῶν ἐπαρχίας [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) αὖθις τῇ τοῦ ξίφους τιμωρίᾳ κατεδικάσθη.

1. λάβρακα: λάρνακα cod.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) τελοῦντ(αι) τὰ ἐγκαίνια τοῦ σεβασμίου καὶ περικαλλοῦς οἴκου καὶ θείου ναοῦ τῆς [. . .] Θ(εοτό)κου τῆς Ἐλεούσης· τὸ (δὲ) διὰ στίχων συναξάριον ἐγράφη εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τοῦ Παντοκράτορος τῷ αὐτ(ῷ) μηνὶ τετάρτῃ».

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρᾳ διήγησις περὶ εἰκόνος δεσποτικῆς ἀχειροποιήτου».
Ἀκολουθεῖ (φφ. 172β - 174α) ἡ σχετικὴ διήγησις (BHG 792).

Ἀρχ.: Ἐν ταῖς ἡμέραις Τιβερίου τοῦ βασιλέως θαῦμα μέγα καὶ παράδοξον γέγονε [. . .] (φ. 174α) Τελ.: [. . .] ἀπολαύουσαι τὴν μηδέποτε λήγουσαν ἀΐδιον χαράν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) διήγησ(ις) ἑτέρ(ας) ἀχειροποιήτου δεσποτικ(ῆς) ἁγί(ας) εἰκόν(ος)».

Ἀκολουθεῖ ἡ σχετικὴ διήγησις (BHG 796i).

Ἀρχ.: Εἰπέ τις τῶν ἀρχαί(ων) ἐκκλησι(ῶν) ἱστοριογράφων περὶ δεσποτικ(ῆς) ἀχειροποιήτου εἰκόνος· ὅτι ἐν τῷ μέλλειν τὸν Κ(ύριο)ν ἡμ(ῶν) [...] ἐπὶ τὸ ἑκούσιον πάθος ἐλθ(εῖν) [. . .] Τελ.: [. . .] ἀπειράστ(ως) καὶ ἀκινδύνως διῆλθε τὸν βίον αὐτοῦ· εἰς δόξαν Χ(ριστο)ῦ τοῦ Θ(εο)ῦ ἡμῶν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρων· Νεοφύτου· Ζήνωνος· Γαΐου· Μάρκου· Μακαρίου καὶ Γαϊανοῦ· διὰ πυρὸς τελειωθέντων· τελεῖτ(αι) δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ ἐξαέρῳ οἴκῳ τ(ῶν) ἁγί(ων) [. . .] Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ ἐν τοῖς Δαρείου».

Νεοφύτῳ, Ζήνωνι σὺν τῷ Γαΐῳ,
στρωμνή τις ἡ κάμινος ἧς κεῖντ(αι) μέσον.

Ὤφθησ(αν) ὀσμὴ θυμιαμάτων ξένη,
τρεῖς ζωόκαυστοι μάρτυρ(ες) τῇ Τριάδι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Πασσαρίων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

(φ. 174β) Ὁ Πασσαρί(ων) πᾶσαν ἀρετ(ὴν) φέρων,
πασῶν ἀμοιβάς, γ(ῆς) ἀποστάς, λαμβάνει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Ἥρων ὁ φιλόσοφος ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦται».

Θανὼν σοφιστὴς ἐστεφανώθη κάραν,
πλάνης σοφιστοῦ συντριβῇ δοὺς τ(ὴν) κάρ(αν).

ιβ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιβ'. Μνήμη τ(ῶν) ἁγ(ίων) μαρτύρων Φωτίου (καὶ) Ἀνικήτου».

Πῦρ Ἀνίκητον συμφλέγει τῷ Φωτίῳ,
οὓς φωτὸς οἶκος ὡς ἀνικήτους φέρει.
Πῦρ κατὰ δωδεκάτην κτάνε Φώτιον ἠδ' Ἀνίκητον.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 174β - 175α) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ τοῦ βα(σιλέως)· ὁ (δὲ) ἅγιος Φώτιος ἦν ἀδελφιδοῦς τοῦ ἁγίου Ἀνικήτου [. . .]

(φ. 175α) Τελ.: [. . .] μη(δὲ) τριχὸς μέχρι τῆς φλογὸ(ς) αὐτοὺς λυμηναμένης· τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτ(ῶν) σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτ(ά)τ(ῳ) αὐτῶν μαρτυρίῳ τῷ ὄντι ἐν τῷ Στρατηγίῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Παλάμων ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦτ(αι)».

Ψυχ(ὴν) Παλάμων παλάμαις Θ(εο)ῦ δίδως,
ἄληπτος ὀφθεὶς παλάμαις ψυχοφθόρου.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι δώδεκα μάρτυρες οἱ ἀπὸ στρατιωτ(ῶν) ξίφ(ει) τελειοῦντ(αι)».

Ἀριθμὸς ἀθλεῖ μαρτύρων διὰ ξίφους,
Χ(ριστο)ῦ μαθητ(αῖς) ἰσάριθμος ἐκκρίτ(ως).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Κάστωρ ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦτ(αι)».

Θεία θρυαλλὶς σβέννυται Κάστωρ μέγας,
λείψαντος εἰς φῶς ὡς ἐλαίου τοῦ βίου.

ιγ΄ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιγ΄. Ἡ μετάθεσις τοῦ λειψάνου τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ».

Κινοῦσί σου Μάξιμε πιστοὶ τ(ὴν) κόνιν,
δηλοῦντ(ες) ὡς ζῇς, ἐξαμείβ(ων) κ(αὶ) τόπ(ους).
(φ. 175β) Μαξίμου ἀμφὶ τρίτ(ην) νεκρὸν δεκάτην μεταθῆκαν.

Τὸ συναξάρ(ιον) τούτου ἐγρά(φη) ἰαννουαρίῳ εἰκοστῇ πρώτῃ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι μάρτ(υ)ρ(ες) Πάμφιλος καὶ Καπίτων ξίφει τελειοῦντ(αι)· τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτ(ῶν) σύναξις ἐν τῷ μαρτυρίῳ τῆς ἁγί(ας) Εὐφημί(ας) ἐν τοῖς Ὀλυμβρίου».

Οἱ κείμενοι γῇ κ(αὶ) λύθρῳ πεφυρμένοι,
ξίφος μετῆλθον, Πάμφιλος (καὶ) Καπίτων.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ὅσιοι Σέργιος καὶ Στέφανος, εἰς τὸν μῶλον ἐμβληθέντ(ες), ἐν εἰρήνῃ τελειοῦντ(αι)».

Ἴσων ἱδρώτων Σεργίῳ καὶ Στεφάνῳ,
ἴσοι στέφανοι· καὶ γ(ὰρ) οὕτω τὸ πρέπον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἁγία Εὐδοκία ἡ βασίλισσα, ἐν τοῖς ἁγίοις Ἀποστόλ(οις), ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Νῦν σ(ῶτ)ερ ἢ πρ(ὶν) προσφόρ(ως) τῷ π(ατ)ρί σου
ἔμπροσθεν εἴπῃς, Εὐδοκία σοῦ π(άτ)ερ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τ(ῆς) ἀοιδίμου καὶ παμμακαρίστου βασιλίσσ(ης) καὶ κτητορίσσ(ης) τ(ῆς) σε(βασμίας) μον(ῆς) τοῦ Παντοκράτ(ο)ρο(ς) Σ(ωτῆ)ρ(ο)ς Χ(ριστο)ῦ Εἰρήν(ης)· τῆς διὰ τοῦ ἀγγελικοῦ καὶ ἁγίου σχήματος μετονομασθείσ(ης) Ξένης μοναχῆς».

᾿Ακολουθεῖ διήγησις (φφ. 175β - 177α) περὶ τῆς κτίσεως τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος παρὰ τῆς βασιλίσσης Εἰρήνης, συζύγου τοῦ αὐτοκράτορος ᾿Ιωάννου Β' τοῦ Κομνηνοῦ (1118 - 1143· πρβλ. καὶ ἀνωτέρω, σελ. 131, Αὐγ. 4).

῎Αρχ.: ῎Εδει τὴν μεγίστην ταύτην καὶ ὑπερκειμέν(ην) τῶν πόλεων, μὴ κάλλει μόνον ἔργων φθορᾷ χρόνου παραδεδομ(ένων) κομᾶν [. . .]

(φ. 177α) Τελ.: [. . .] καὶ αὐτὸς ὁ εὐσεβέστατος καὶ ἀοίδιμος βασιλεὺς ᾿Ιωάννης, μετ' οὐ πολὺ τ(ὴν) ἐπίγειον βασιλεί(αν) ἀποθέμ(εν)ο(ς), πρὸς τὸν ἐν οὐ(ρα)νοῖς μεταβαίνει δεσπότην καὶ βασιλέα· τὸ σῶμα τούτου κατατεθὲν ἐν τῇ παρ' αὐτοῦ λαμπρυνθείσῃ βασιλικῇ καὶ παντοκρατορικῇ μονῇ· εἰς δόξαν [. . .] ἀμήν.

ιδ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιδ'. Μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου Μιχαίου».

᾿Εκ γῆς μὲν ἤρθην, εἰ δὲ καὶ πόλον φθάσω,
χάρ(ιν) Μιχαί(ας) εἴσομαί σοι τῷ ξύλῳ.
Μιχαί(ας) δεκάτ(ῃ) ξύλῳ ἤρθη ἠδὲ καὶ τετάρτῃ.

᾿Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ προφήτου.

῎Αρχ.: Οὗτος εἷς τ(ῶν) ἓξ καὶ δέκα προφητ(ῶν) ἦν· ἐκ φυλ(ῆς) ᾿Εφραὶμ [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ ὑπὸ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ ἐτάφη ἐντίμ(ως).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) ἱερομάρτ(υ)ρ(ος) Μαρκέλλου ἐπισκόπου ᾿Απαμείας».

Κνίσσαις νοητ(αῖς) τὸν Θ(εὸ)ν καθηδύνας,
καὶ σαρκὸς αὐτὸν ἡδύνεις κνίσσαις π(άτ)ερ.

᾿Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

῎Αρχ.: Οὗτος γέγονεν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως, ἐκ τῆς Κυπρί(ων) ὁρμώμ(εν)ο(ς) νήσου [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ εἰς πῦρ βληθείς, τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου ἠνέγκατο· τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ προφητείῳ τοῦ ἁγίου ᾿Ιω(άνν)ου τοῦ Βαπτιστοῦ, ἐν τοῖς Φορακίου.

(φ. 177β) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) μ(ά)ρ(τυς) Κορωνάτ(ος) ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Προθεὶς τράχηλον εἰς τομὴν Κορωνάτος,
κτείνει πολυτράχηλον ὕδραν, τὴν πλάνην.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσ(ιος) Σέριδος ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦτ(αι)».

῞Οπου σὺ (καὶ) Σέριδος Θ(εο)ῦ λόγε,
δόξαν θεωρῶν, ἣν π(ατ)ὴρ δέδωκέ σοι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρ(ο)ς Οὐρσικίου».

Οὐρσικίου τμηθεῖσαν, ὦ Θ(εο)ῦ λόγε,
πῶς τ(ὴν) κε(φα)λ(ὴν) ἀστεφάνωτον λίπῃς;

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ πόλεως Σεμ(εν)τοῦ τῶν ἄνω Ἰλλυρι(ῶν) [. . .]
Τελ.: [. . .] Οὐάλεντος τοῦ διαβάλλοντος αὐτὸν σπασαμένου τὸ ξίφος, καὶ τρίτον ἐνέγκαντος κατ' αὐτοῦ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Λούκιος ὁ στρατιώτ(ης) πυρὶ τε(λειοῦται)».

Φυγὼν παλαιὰν Λούκιος ζύμην πλάν(ης),
καυθεὶς ἐπώφθης ἄζυμον Θ(ε)ῷ νέον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ εἰς τὸ παλάτιον εἰσκομιδὴ τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ στ(αυ)ροῦ».

Λόγους ἀνάψας ἀντὶ φαιδρῶν λαμπάδων,
στ(αυ)ρὸν προπέμπω τῶν ἀνακτόρων μέσον.

ιε' (φ. 178α) «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιε'. [Ἡ Κοίμησις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου.]

Οὐ θαῦμα θνήσκειν κοσμοσώτειραν κόρην,
τοῦ κοσμοπλάστου σαρκικ(ῶς) τεθνηκότος.
Ζῇ ἀεὶ θεομήτωρ, κἂν δεκάτη θάνε πέμπτη.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 178α - 180α) τὸ συναξάριον τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου[1].

Ἀρχ.: Ὅτε πρὸς ἑαυτὸν Χ(ριστὸ)ς ὁ Θ(εὸ)ς ἡμ(ῶν) προσλαβεῖν εὐδόκησε τ(ὴν) ἰδί(αν) μ(ητέ)ρα [. . .]
(φ. 180α) Τελ.: [. . .] καὶ προσκυνεῖτ(αι) σώματος μένων κενός. Τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ τοιαύτη σύναξις ἐν τῷ σεβασμίῳ αὐτῆς οἴκῳ τ(ῶν) Βλαχερνῶν· πανηγυρίζετ(αι) (δὲ) καὶ ἐν πάσαις τ(αῖς) κατὰ τόπον ἁγί(αις) ἐκκλησίαις.

ις' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ις'. Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Διομήδους».

Ἤθλησε καὶ ζῶν (καὶ) νεκρὸς Διομήδης,
προαιρέσει ζῶν, (καὶ) νεκρὸ(ς) τομῇ κάρας.
Ἕκτη καὶ δεκάτη νέκυς ἐτμήθη Διομήδης.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικία(ς), φὺς μὲν ἐκ γέν(ους) ἐπισήμου καὶ ἀγαθοῦ [. . .]
(φ. 180β) Τελ.: [. . .] ἣν ἀπέβαλον ἐν τῷ τοῦ ἁγίου τεμ(εῖν) τὴν κεφαλήν· τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ μαρτυρίῳ, τῷ ὄντι ἔνδον τοῦ σεβασμίου οἴκου τ(ῆς) [. . .] Θ(εοτό)κου πλησίον τῆς Χρυσῆς Πόρτης.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Χαιρήμων ἐν εἰρήν(ῃ) τελειοῦτ(αι)».

Λήξει βίου σοῦ χαῖρε, Χαιρῆμον μάκαρ,
ἀρχὴ γ(ὰρ) ἧδε τῆς ἀμοιβῆς τ(ῶν) πόνων.

---

1. Κατὰ τὴν ἀρίθμησιν τῶν φύλλων τοῦ κώδικος παρελείφθη ν' ἀριθμηθῇ φύλλον 179. Οὕτω, μετὰ τὸ φύλλον 178 ἀκολουθεῖ φύλλον 180.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Ῥαβουλᾶς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Βουλὰς Ῥαβουλᾶς θεὶς ἀπράκτους δαιμόνων,
ἀπῆρε βουλῇ τοῦ Θ(εο)ῦ τῶν ἐνθάδε.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) μάρτ(υς) Ἀλκιβιάδης πυρὶ τελειοῦτ(αι)».

Ἀλκιβιάδου σάρκα πῦρ κατεσθίειν
Μωσῆς ἂν εἶπε θεῖος, ὡσεὶ καλάμην.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Αἴγλων ὁ ἀναχωρητ(ὴς) ἐν εἰρήν(ῃ) τε(λειοῦται)».

Αἴγλων καθαρθεὶς καὶ διασχὼν ἐκ βίου,
αἴγλῃ θεαυγοῦς λάμπετ(αι) θεωρί(ας).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι τριακοντατρεῖς μάρτυρ(ες) οἱ ἐκ Παλαιστίνης πυρὶ τελειοῦντ(αι)».

Στερρὸς στρατός τις (καὶ) συνασπισμὸς μέγας,
ξίφει πεσών, στράτευμα δαιμόνων τρώγει[1].

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἀνάμνησις τῆς εἰσόδου τῆς ἀχειροποιήτου[2] μορφῆς τοῦ Κ(υρίο)υ καὶ Θ(εο)ῦ καὶ σ(ωτῆ)ρ(ο)ς ἡμ(ῶν) Ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ, (καὶ) ἐκ τῆς Ἐδεσσηνῶν πόλεως εἰς ταύτην τὴν θεοφύλακτον καὶ βασιλίδα πόλιν ἀνακομισθείσης» (BHG 793).

Ἐν συνδόνι ζῶν ἐξεμάξω σ(ὴν) θέαν,
ὁ νεκρὸς εἰσδὺς ἔσχατον τὴν σινδόνα.

Ἀχειρότευκτον χειρότευκτον σὸν τύπον,
φέρει κέραμος, παντοτεῦκτα Χ(ριστ)έ μου.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 180β - 183α) ἡ σχετικὴ διήγησις τῶν συμβάντων.

Ἀρχ.: Τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος τοῦ [. . .] Ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ πολλὰ θαύματα ποιοῦντος, καθὼς ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐαγγελίοις ἀναγέγραπται [. . .]
(φ. 183α) Τελ.: [. . .] εἰς ἀσφάλειαν ὅλης τῆς πόλεως (καὶ) τῆς τ(ῶν) χριστιανῶν καταστάσεως.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἀνάμνησ(ιν) ποιούμεθ(α) τῆς περὶ ἡμᾶς μεγίστης καὶ ἀνυπερβλήτου φιλαν(θρωπ)ίας τοῦ Θ(εο)ῦ, ἧς ἐνεδείξατο τότε, ἀποστρέψας μετ' αἰσχύνης τοὺς ἀθέους Ἀγαρηνούς· τῇ μεσιτείᾳ τῆς ὑπεραγίας δεσποίνης ἡμ(ῶν) Θ(εοτό)κου (καὶ) ἀειπαρθένου Μαρίας» (BHG 1063f).

Ἀκολουθεῖ (φφ. 183α - 184α) ἡ σχετικὴ διήγησις.

Ἀρχ.: Ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, τοῦ καὶ Κόνωνος, ἀνῆλθε πλῆθος Σαρακην(ῶν) διὰ πολλ(ῶν) πλοί(ων) [. . .]
(φ. 184α) Τελ.: [. . .] ὁ λύτρωσιν τῷ λαῷ σου κ(αὶ) τ(ῇ) πόλ(ει)[3] σου διὰ τῆς ἀχράντου σου μ(ητ)ρ(ὸ)ς (καὶ) ἀειπαρθένου Θ(εοτό)κου παρέχων ἀεὶ (καὶ) μέχρ(ις) αἰῶνος.

1. γρ. τρέπει (;)
2. Εἰς τὴν ᾤαν, διὰ τῆς αὐτῆς χειρός: ἀχειροτεύκτου.
3. τ(ὴν) πόλ(ιν) cod.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἐν τῷ ναῷ τῆς Πηγῆς τοῦ ἁγιάσματος ἐξάντλησις καὶ αὖθις ἀνάδοσις».

Πηγὴ κενοῦτ(αι) θαυματουργῶν ὑδάτων,
πληρουμένη (δέ), θαυματουργεῖ (καὶ) πάλιν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) συνέφθασε καὶ ἡ μνήμη τῆς μετὰ οἰκτιρμ(ῶν) ἐπενεχθείσης ἡμ(ῖν) ἐν τοῖς παλαιοῖς χρόνοις φοβερᾶς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ· ἧς, παρ' ἐλπίδα πᾶσαν, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ὁ φιλάν(θρωπ)ος Θ(εό)ς».

ιζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιζ'. Μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) ἱερομάρτυρος Μύρωνος».

Τί μοι κεφαλῆς ἡ τομή, Μύρων λέγει,
πρὸς τὸ στέφ(ειν) μέλλον με πάντιμον στέφος;
Ἑβδομάτῃ δεκάτῃ Μύρωνα τάμε ξίφος ὀξύ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Δεκίου τοῦ βασιλέως (καὶ) Ἀντιπάτρου ἄρχοντος τῆς Ἀχαΐας [. . .]
Τελ.: [. . .] τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν λαβών, τ(ὸν) αὐχένα ἐτμήθη· καὶ οὕτω τὸν στέφανον τῆς μαρτυρί(ας) ἐδέξατο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῶν) ἁγί(ων) μαρτύρων· Στράτωνος· Φιλίππου (καὶ) Εὐτυχιανοῦ».

Ἔθεντό μοι βδέλυγμα, φησὶν ὁ Στράτων,
ἄνδρες βδελυκτοὶ καὶ πυρὶ κτείνουσί με.
(φ. 184β) Φιλῶν Θ(εὸ)ν Φίλιππε (καὶ) ψυχῆς πλέον,
κατακριθεὶς πῦρ, οὐ φιλόψυχος γίνῃ.

Εὐτυχιανὸς εἰς κάμινον ἡρμένην,
ὡς ἵππος εἰς πεδίον ἦν, τὸ τοῦ λόγου.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ἐν Νικομηδείᾳ διατρίβοντες, ἐπίτηδες ἀνῆεσαν εἰς τὸ θέατρ(ον) [. . .]
Τελ.: [. . .] τὸ ὑπὲρ Χ(ριστο)ῦ ἠγωνίσαντο στάδιον· (καὶ) νικήσαντ(ες), τὸν στέφανον ἔλαβον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) σὺν τούτοις (καὶ) ὁ ἅγιος Κυπριανὸς πυρὶ τελειοῦτ(αι)».

Πῦρ Κυπριανὸς καρτερήσας καμίνου,
ἐξώτερον πῦρ, ὃ γραφὴ λέγει, φύγῃς.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῶν) ἁγί(ων) μαρτύρ(ων) Παύλου καὶ Ἰουλιανῆς τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ».

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων. Κολοβὸν (διότι μετὰ τὸ φύλλον 184 ἔχει ἐκπέσει ἓν φύλλον).

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐν Πτολεμαΐδι· ἐτύγχανον (δὲ) ἀδελφοὶ κατὰ σάρκα. [. . .]
Τελ.: [. . .] τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται· εἶτα ἐν εἱρ[κτῇ. . .]

ιη' [Μηνὶ τῷ αὐτῷ ιη'. Μνήμη ....
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία τῶν πενήτων πληθύς, ἡ τὰ εἴδωλα συντρίψασα, πυρὶ τελειοῦται.

Πένητες ἄνδρες πλοῦτον εὗρον ἀθρόον,]
(φ. 185α) τὸ σύντροφον «δὸς» εἰς τὸ πῦρ λελοιπότες.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρων· Ἕρμου· Σεραπίωνος καὶ Πολυαίνου».

Ἕρμῳ βιαίως ἐν πέτραις σεσυρμένῳ,
ὑπῆρξε πέτρα προσφυγὴ λαῶν πόλος.

Τὸν ἐν πέτραις πάνδεινον ἑλκυσμὸν φέρει,
καὶ Σεραπίων ὁ πλέον στερρὸς πέτρας.

Ὁ Πολύαινος αἷμα χεῖ συρεὶς πέτραις,
ὑπὲρ Θ(εο)ῦ χέαντος ἐκ πέτρας ὕδωρ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι διαβληθέντες ὑπὸ τῶν ἀπίστων [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ ταῖς πέτραις προσρήγνυσθαι, τῷ Θ(ε)ῷ τὰς ψυχὰς παρέθεντο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τ(ῆς) ἁγί(ας) μάρτυρος Ἰουλιανῆς, πλησίον τοῦ Στροβήλου· καὶ τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρ(ος) Λέοντος, ὃς ἤθλησε παρὰ θάλασσ(αν), πλησίον Μύρων τῆς Λυκίας».
«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἐν τῇ ἐρήμῳ ὅσιοι τέσσαρεις ἀσκηταὶ ἐν εἰρήν(ῃ) τελειοῦντ(αι)».

Ἀδελφότ(ης) θνήσκουσ(ιν) ἀνδρῶν τεσσάρων,
τὰ κῶλα θέντων εἰς ἐρημίαν μίαν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῶν ἐν ἁγίοις π(ατέ)ρων ἡμῶν (καὶ) π(ατ)ριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως Γεωργίου (καὶ) Ἰω(άνν)ου· τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτ(ῶν) σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ».

Ὁ Γεώργιος, ὡς κελεύεις Χ(ριστ)έ μου,
ἔφασκε θνήσκων, ἔρχομαι κληθεὶς ἄνω.

Σκυθρωπὰ τὰ πρόσωπα τῆς ἐκκλησί(ας),
στέρησ(ιν) οὐ φέροντα τὴν Ἰωάννου.

ιθ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιθ'. Μνήμη τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Ἀνδρέου τοῦ Στρατηλάτου· (καὶ) τ(ῶν) σὺν αὐτῷ τελειωθέντων δισχιλίων πεντακοσί(ων) ἐνενήκοντα καὶ τρι(ῶν)».

Στρατηλάτης ὢν ὡς ἀληθῶς Ἀνδρέας,
τομ(ὴν) κεφαλῆς ἀνδρικώτατα στέγει.

Ἔστησε τμηθεὶς αἱμάτ(ων) λίμνας ὄχλος,
σοὶ τῷ παραστήσαντι λίμνας ὑδάτων.

Ἐννεακαιδεκάτῃ τάμον Ἀνδρέου αὐχένα λαμπρόν.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχε κατὰ τοὺς καιροὺς τοῦ ἀσεβεστάτ(ου) Μαξιμιανοῦ· στρατευόμενος ἐν τῇ ἀνατολικῇ χώρᾳ [...]
(φ. 185β) Τελ.: [...] καὶ αὐτὸν τὸν πανένδοξον μάρτυρα ξίφει ἀναιρεθῆναι προσέταξεν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρων· Τιμοθέου· Ἀγαπίου (καὶ) Θέκλης.

Πυρεῖον ἡ κάμινος ἐν μέσῳ φέρον
ἄρωμα, Τιμόθεον, εὐῶδες μάλα.

Ἀγάπιος τὸ δῆγμα τοῦ θηρὸς φέρει,
καὶ ψυχοδήκτης δάκνετ(αι) θὴρ καρδί(αν).

Ἔμοιγε κλῆσις Θέκλα· π(ατ)ρὶς Βιζύη·
Γάζης τόπος, θέατρον· ἆθλος, θὴρ δάκνων.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Ὁ ἔνδοξος μάρτυς Τιμόθεος εἷλκε τὸ γένος ἐκ Παλαιστίνης [...]
Τελ.: [...[...] τὸν τῆς μαρτυρίας στέφανον δι' αὐτ(ῶν) ἐκομίσαντο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Εὐτυχιανοῦ τοῦ στρατιώτου (καὶ) Στρατηγίου, διὰ πυρὸς τελειωθέντ(ων)».

Εὐτυχιανὸς καίεται, κρίνας μέγα
τὴν καῦσιν εὐτύχημα (καὶ) μικρ(ὸν) πάθος.

Ὁ Στρατήγιος Χ(ριστὸ)ν ὡς ὅπλον φέρων,
κατεστρατήγει (καὶ) πυρᾶς διηρμένης.

κ' (φ. 185β) «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κ'. || Μνήμη τοῦ ἁγίου (καὶ) ἐνδόξου προφήτου Σαμουήλ».

Μύσας τελευτᾷ καὶ Σαμουὴλ ὁ βλέπων,
τὸ ζῶν ἀεὶ φῶς καὶ τελευτήσας βλέπει.
Βῆ δ' ὁρόων μέλλοντα Σαμουὴλ εἰκάδι ἔνθεν.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ προφήτου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐξ Ἀρμαθὲμ Σιφᾶ, ἐξ ὄρους Ἐφραὶμ [...]
Τελ.: [...] καὶ προεφήτευσε χρόνους τεσσαράκοντα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας μάρτ(υ)ρ(ος) Φωτεινῆς, ἔξω τῆς τ(ῶν) Βλαχερνῶν· (καὶ) μνήμη τῶν ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) τριακονταεπτὰ τῶν ἐν Βιζύῃ τῆς Θρᾴκης μαρτυρησάντων».

Τρεῖς ἐνδέουσι πρὸ(ς) τὸ τοὺς κεκαυμέν(ους),
χάριν τριὰς σοῦ, τετράκις τελεῖν δέκα.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι ὥρμηντο, οἱ μ(ὲν) ἐκ τοῦ Βυζαντίου, οἱ δὲ ἐκ Φιλιππουπόλεως [...]

Τελ.: [. . .] ἐν αὐτῇ ἀπορρίπτονται· καὶ οὕτω τὰ πν(εύμ)ατα αὐτ(ῶν) τῷ Θ(ε)ῷ παρατίθενται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σεβήρου· καὶ Μέμνων(ος) τοῦ κεντυρίωνος».

Ξίφει παθὼν Σέβηρος εὗρεν ἀξίως
ἔπαθλα λαμπρὰ τοῦ διὰ ξίφους πάθους.

Ἔχει τὸ πῦρ σε πρὸς βραχὺ<ν> Μέμνων χρόνον,
μένει δέ σε στέφανος εἰς ἀεὶ μένων.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Σέβηρος, ὁ ἀήττητος τοῦ Χ(ριστο)ῦ μάρτυς, ἐκ Σίδης ἦν τῆς Παμφυλί(ας) [. . .]
(φ. 186β) Τελ.: [. . .] τὸ πν(εῦμ)α τῷ Θ(ε)ῷ παρέθετο, τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀναδησάμενος στέφανον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Λουκίου τοῦ βουλευτοῦ».

Βουλὰς ὅλας παρῆλθε τὰς Ἀχιτόφελ,
βουλῇ μιᾷ Λούκιος ἀθλήσας ξίφει.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ὅς ἀπὸ Κυρήνης τῆς κατὰ Λιβύην ὑπῆρχε, πρῶτος μ(ὲν) τ(ῆς) ἐν τῇ πόλει βουλῆς [. . .]
Τελ.: [. . .] προστάξαντος τοῦ τυράννου τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἡλιοδώρου (καὶ) Δοσᾶ».

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Πεντηκοστῷ τρίτῳ ἔτει Σαβωρίου τοῦ βασιλέως Περσῶν ἀπελθόντος μετὰ στρατοῦ [. . .]
(φ. 187α) Τελ.: [. . .] εὐχαριστοῦντ(ες) (καὶ) προσευχόμ(εν)οι, || τῷ Θ(ε)ῷ τὰ πν(εύμ)ατα παρέδωκαν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλ(εως) Παύλου τοῦ νέου».

κα´ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κα´. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Θαδδαίου τοῦ καὶ Λεβαίου».

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἀποστόλου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐξ Ἐδέσσης τῆς πόλεως, Ἑβραῖος τῷ γένει [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ ἀποστολείῳ τοῦ ἁγίου [. . .] Πέτρου [. . .] καὶ ἐν τῇ μονῇ τῶν Πρόβου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Βάσσης (καὶ) τῶν τέκνων αὐτ(ῆς)· Θεογνίου· Ἀγαπίου καὶ Πιστοῦ».

Μ(ητ)ρ(ὸ)ς μιᾶς κάλλιστα παιδία τρία,
σὺν μ(ητ)ρὶ Βάσσῃ πρὸς τομ(ὴν) ψυχῇ μία.
Βάσσαν σὺν τεκέεσσι ξίφος τάμ(εν) εἰκάδι πρώτῃ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Αὕτη ἡ μάρτυς ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐν Ἐδέσσῃ τῇ πόλει τῆς Ἑλλάδος [. . .]
(φ. 187β) Τελ.: [. . .] τούτου (δὲ) γενομένου, τὸ πν(εῦμ)α αὐτῆς εἰς χεῖρας Θ(εο)ῦ ἐναπέθετο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῆς) ἁγί(ας) Θεοκλητοῦς τῆς θαυματουργοῦ».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς ἁγίας.

Ἀρχ.: Ἥτις ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοφίλου τοῦ μισοχρίστου· π(ατ)ρίδα καὶ γένος ἕλκουσα ἐκ προγόνων, θέματος τῶν Ὀπτιμάτων [. . .]
(φ. 188α) Τελ.: [. . .] κατατιθέασι τῆς μ(ητ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) τὸ σῶμα, ἄφθαρτον γ(ὰρ) ὑπάρχει.

κβ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κβ'. Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀγαθονίκου (καὶ) τῶν σὺν αὐτῷ· Ζωτικοῦ· Ζήνωνος· Θεοπρεπίου· Ἀκινδύνου (καὶ) Σεβηριανοῦ».

Ἀγαθονίκου κλῆσις ἀψευδεστάτη,
χρηστὴν βοῶσα τοῦδε νίκην ἐκ ξίφους.
Ἔκτανε δευτερίῃ ξίφος εἰκάδ' Ἀγαθόνικον.

Τρεῖς καρτεροῦντες μηχανήματος βίαν,
τὰς μηχανὰς λύουσι τοῦ παμμηχάνου.

Ἐν μάρτυσι τμηθεῖσιν αὐχένας ξίφει,
Σεβηριανὸ(ς) τάττεται ξίφει.

Ἰδοὺ παρ' ἡμῖν καὶ Κυρηναῖος νέος,
οὐκ ἀγγαρευθείς, ἀλλ' ἑκὼν στ(αυ)ρὸν φέρων.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Ὁ μάρτυς τοῦ Χ(ριστο)ῦ Ἀγαθόνικος ἦν κ(α)τὰ τοὺς χρόνους Μαξιμιανοῦ, συνελήφθη δὲ ὑπὸ κόμητος τινὸς [. . .]
(φ. 188β) Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ μαρτυρίῳ τῷ ὄντι ἐν Καινουπόλει· (καὶ) ἐν τῷ μαρτυρίῳ τῆς ἁγίας Θεοδώρας ἐν τῷ Ξηροκρίνῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγί(ας) μάρτυρος Ἀνθούσης· (καὶ) Ἀθανασίου ἐπισκόπου βαπτίσαντος αὐτήν· (καὶ) Χαρησίμου (καὶ) Νεοφύτου τ(ῶν) οἰκετ(ῶν) αὐτῆς».

Ἀνθῆσαν ἐκ γῆς τῆς Σελευκεί(ας) ῥόδον,
Ἀνθοῦσαν ἐδρέψαντο χεῖρες ἀγγέλων.

Ἀθανάσιος (καὶ) τεθνήξομαι ξίφει,
καὶ ζῶσι Χ(ριστο)ῦ ζῶν τετάξομαι φίλοις.

Δοῦλοι δύο τμηθέντες, εὗρον οἱ δύο
τὴν εὐγένειαν, ἣν ἀπώλεσαν πάλαι.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Οὐαλλεριανοῦ βασιλέως· ἐκ πόλ(εως) Σελευκεί(ας), Ἀντωνίνου (καὶ) Μαρίας θυγάτηρ [. . .]
(φ. 189α) Τελ.: [. . .] εἶθ' οὕτω τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται· τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ τ(ῆς) ἁγί(ας) σύναξις ἐν Ἱπποΐχνοις.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι Εἰρηναῖος, Ὧρ καὶ Ὄροψις ξίφει τελειοῦνται».

Ξίφει τριὰς τμηθεῖσα, τριστάτας πλάνης
βυθῷ καλύπτει τῶν ἑαυτῆς αἱμάτων.

κγ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κγ'. Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Λούπου».

Ὑπῆρχε Λοῦπος δοῦλος· ἐκ δὲ τοῦ τέλους,
ἐλεύθερος προσῆλθε τῷ Θ(ε)ῷ φίλος.
Εἰκάδι ἐν τριτάτῃ πέφνε Λοῦπον φασγάνου ἀκμή.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Εἰρηναίου ἐπισκόπου Σιρμίου».

Τμηθεὶς μετέσχε νεκρικῶν ὁ Σιρμίου
λουτρῶν σχεδίων, ὑδάτ(ων) ποταμί(ων).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλεί(ας) Διοκλητιανοῦ· ἐπίσκοπος Σιρμίου [. . .]
(φ. 189β) Τελ.: [. . .] καὶ οὕτως ἐτελειώθ(η) αὐτοῦ ἡ μαρτυρία, εἰς δόξαν τοῦ Θ(εο)ῦ ἡμ(ῶν).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτ(υ)ρ(ος) Εἰρηναίου ἐπισκόπου Λουγδούνων».

Σπεύδει λιπεῖν γῆν ἐκ ξίφους Εἰρηναῖος,
ἐρωτιᾷ γ(άρ) τῷ πρὸ(ς) οὐ(ρα)νοὺς πόθῳ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐν τοῖς χρόνοις Μάρκου Ἀντωνίνου τοῦ βασιλέως, ἀρχαῖος ἀνὴρ [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν διωκτ(ῶν) ξίφει τελειωθείς, στεφανοῦται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Καλλινίκου π(ατ)ριάρχου Κωνσταντινουπόλ(εως)».

Καλλίνικος μέλλουσαν ἡδονὴν μένων,
πρὸς τὴν τελευτὴν οὐκ ἀηδῶς ἦν ἔχων.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος πρότερον μ(ὲν) ἦν πρεσβύτερος καὶ σκευοφύλαξ τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Θ(εοτό)κου τῶν Βλαχερνῶν [. . .]
(φ. 190α) Τελ.: [. . .] οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι ἐνεφάνησαν· τελεῖτ(αι) δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτ(ά)τ(ῃ) μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ), οἱ ἅγιοι τεσσαρακονταοκτὼ [γρ. τριακονταοκτὼ] μάρτυρες, οἱ ἐν Θρᾴκῃ, ξίφει τελειοῦνται».

Ἤνεγκε τριπλῆ μαρτύρων δεκὰς ξίφος,
ἔχουσα καὶ σύναθλον ἁπλῆν ὀκτάδα.

κδ' [«Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κδ'.] Κατάθεσις τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Βαρθολομαίου».

Ἵνα τρυγῶμ(εν) ἄφθονον πιστοὶ χάριν,
Βαρθολομαῖος εὑρέθη κεκρυμμένος.
Τὸν νέκυν εἰκάδι Βαρθολομαίου ἐφεῦρον πέμπτη[1].

Ἀκολουθεῖ (φφ. 190α - 191α) συναξάριον τοῦ ἀποστόλου.

Ἀρχ.: Ὡς θαυμαστὸς ὁ Θ(εὸ)ς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, εὔκαιρόν ἐστι κἀμοὶ νῦν ἀναβοῆσαι [. . .]
(φ. 191α) Τελ.: [. . .] πᾶσι τοῖς ἐκεῖσε ἐδείκνυτο, εἰς δόξαν τοῦ ὑπεραγάθου Θ(εο)ῦ ἡμῶν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Τατίωνος».

Ἕλξει μετρήσ(ας) πολλὰ πολλὰ γῆς πλέθρα,
Ἐδὲμ λάβοις ἄμετρα πλέθρα Τατίων.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ τοῦ Μαντινέου ὑπὸ Κλαυδιούπολιν τ(ὴν) μ(ητ)ρόπολιν [. . .]
(φ. 191β) Τελ.: [. . .] εὐαγγελιζομένης αὐτῷ τὰ ἀποκείμενα ἀγαθά, τῷ Θ(ε)ῷ τὸ πν(εῦμ)α παρέθετο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) καὶ ὁμολογητοῦ Γεωργίου τοῦ Λιμνιώτου».

Κοινῷ τελευτῶν καὶ Γεώργιος τέλει,
σημεῖον ἄθλου ῥῖνα τμηθεῖσαν φέρει.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὴν ἀσκητικὴν ἀγωγὴν [. . .]
Τελ.: [. . .] τὴν κεφαλὴν καταφλεχθείς, εὐχαριστῶν καὶ προσευχόμενος, τῷ Θ(ε)ῷ τὸ πν(εῦμ)α παρέθετο.

κε' [«Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κε'.] Μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Τίτου, ἐπισκόπου Γορτύνης τῆς κ(α)τ(ὰ) Κρήτ(ην), μαθητοῦ τοῦ ἁγίου ἀποστόλ(ου) Παύλου».

Ἴτω παρ' ἡμ(ῶν) καὶ Τίτῳ βραχὺς τίτλος,
τούτου τελευτ(ὴν) τ(ὴν) ἐν εἰρήνῃ φέρ(ων).
Οὐ(ρά)νιον δάπεδον λάχεν εἰκάδι Τίτον ἐν πέμπτῃ.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 191β - 192α) συναξάριον τοῦ ἀποστόλου.

Ἀρχ.: Τίτος ὁ μακάριος ἐκ Μίνωος τοῦ βασιλέως Κρήτης εἷλκε τὸ γένος [. . .]
(φ. 192α) Τελ.: [. . .] ὁ τῶν εἰρημένων ἐτ(ῶν) ἀριθμὸς συγκεφαλαιοῦτ(αι)· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ αὐτοῦ ἐκκλησίᾳ.

(φ. 192β) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῶν) ἁγίων π(ατέ)ρων ἡμῶν· Ἐπιφανίου·

---

1. γρ. τετάρτῃ.

|| Μηνᾶ· Γενναδίου (καὶ) Ἰω(άνν)ου· ἀρχιεπισκόπων γενομ(ένων) Κωνσταντινουπ(ό)λ(εως)».

Σπάσας τελευτῆς Ἐπιφάνιος μέθυ
κεῖται τραπεὶς εἰς ὕπνον εὐθὺς τῷ κάρῳ.

Ὁ κόσμος ἐκλέλοιπε τῆς ἐκκλησίας,
Μηνᾶς γὰρ ἐκλέλοιπ(εν) ἐκ τῶν ἐνθάδε.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου Μηνᾶ.

Ἀρχ.: Ὁ μακάριος Μηνᾶς κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως πρεσβύτερος ἦν [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) τὸ ποίμνιον ἐπαυξήσας, πρὸ(ς) Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησε· τελεῖτ(αι) δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτ(ά)τ(ῃ) μεγάλῃ ἐκκλ(ησί)ᾳ.

κς' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κς'. Μνήμη τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρων Ἀδριανοῦ (καὶ) Ναταλίας· (καὶ) τ(ῆς) συνοδεί(ας) αὐτῶν».

Ἀδριανοῦ τέμνουσι χεῖρας (καὶ) πόδας,
χεῖρες πονηρῶν, ὧν φονοδρόμοι πόδες.

Ἐν τῷ βίῳ σύνευνος· ἐν δὲ τῷ πόλῳ,
Ἀδριανῷ σύσκηνος ἡ Ναταλία.
Ἀδριανὸ(ς) χεῖρας εἰκάδι τμήθη πόδ(ας) ἕκτῃ.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 192β - 193β) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Ὁ μάρτυς Ἀδριανὸς (καὶ) Ναταλία ἡ αὐτοῦ γαμετὴ ὑπῆρχον ἐκ πόλε(ως) Νικομηδεί(ας) [. . .]
(φ. 193β) Τελ.: [. . .] καὶ πλησίον τ(ῶν) λειψάν(ων) κατετέθη τῶν ἁγίων μαρτύρων· τελεῖτ(αι) δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτῶν μαρτυρίῳ, πέραν ἐν Ἀργυροπόλει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ συναθλήσαντες τῷ ἁγίῳ Ἀδριανῷ εἰκοσιτρεῖς ἅγιοι μάρτυρες, χεῖρας καὶ πόδας ἐκκοπέντες, τελειοῦνται».

Τέμνουσιν ἀνδρῶν εἰκοσιτριῶν ἄκρα,
τὰ τετράκις τοσαῦτα, χεῖρας (καὶ) πόδας.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι μάρτυρ(ες) Ἀττικὸς καὶ Σισίνιος ξίφει τελειοῦντ(αι)».

Συσταδιοδρομοῦσιν ἀθληταὶ δύο,
ξίφ(ους) δραμόντες στάδιον κουφοδρόμ(ως).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Ἰβιστίων ἐν εἰρήν(ῃ) τελειοῦτ(αι)».

Ῥιφθεὶς ὑσσώπῳ δακρύων Ἰβιστίων,
εὔθυμος εἰς ἄδακρυ χωρεῖ χωρίον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀδριανοῦ».

Ἀδριανὸν τμηθέντα κοσμήσει στέφος,
ἐν τῇ μεγίστῃ τῶν στεφάνων ἡμέρα.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος ἦν ἐπὶ Λικινίου ἐν Βυζαντίῳ, υἱὸς ὑπάρχων Πρόβου τοῦ βασιλέως [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐν Ἀργυροπόλει κατέθετο ἔνθα ἦν [. . .] ὑπὸ Ἀνδρέου ἀποστόλου καταστάντος, τὰ ἅγια λείψανα.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Ἰωάσαφ, ὁ τοῦ βασιλέως Ἀβενὴρ υἱός, ἐν εἰρήν(ῃ) τελειοῦται».

Ζήλῳ τὰ βασίλεια παμβασιλέως,
ᾤκησ(εν) υἱὸς γηΐνου βασιλέως.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Τιθόης ἐν εἰρήν(ῃ) τελειοῦτ(αι)».

(φ. 194α) Οὐκ εἶχεν οἶμαι σάρκα Τιθόης ὅλως,
κἂν εἶχε, τήξας οὐκ ἐᾷ βρῶσ(ιν) τάφῳ.

κζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κζ'. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ποιμένος τοῦ ἀναχωρητοῦ».

Ὡς ἐκ λύκου χαίνοντος ἡρπάγη βίου,
Ποιμὴν τὸ θρέμμα τοῦ μεγίστου ποιμένος.
Ποιμένα ἐς μέγαν ἑβδόμῃ εἰκάδι ᾤχετο Ποιμήν.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ὅσιος ὑπῆρχε τῷ γένει ἐν πλείοσι· ὃς λαβὼν τοὺς ἑαυτοῦ ἀδελφοὺς καὶ ἀναχωρήσας [. . .]
(φ. 194β) Τελ.: [. . .] τελευτᾷ δὲ γέρων ὢν καὶ πλήρης ἡμερῶν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγί(ας) μάρτυρος Εὐθαλίας».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ἡ ἁγία μάρτυς τοῦ Χ(ριστο)ῦ Εὐθαλία μ(ητέρ)α εἶχεν ἐν Σικελίᾳ Ἑλληνίδα αἱμορροοῦσαν [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ οὕτω τελέσασα τὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου (καὶ) στεφανωθεῖσα, ἀνῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) καὶ ὁμολογητοῦ Λιβερίου ἀρχιεπισκόπου Ῥώμης».

Τὸν πλοῦτον ἀντλεῖν Λιβέριος νῦν ἔχει,
ὃν οὐ(ρα)νοῖς ἦν ἐμφρόνως θησαυρίσας.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχε κατὰ τοὺς καιροὺς Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως, ὃς τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον [. . .]
(φ. 195α) Τελ.: [. . .] καὶ τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς αὐτοῦ καλῶς βιώσας, ἀνεπαύσατο ἐν Κ(υρί)ῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) ἐπισκόπου Κουδρούβης τῆς κατὰ Ἱσπανίαν».

Τὴν κλῆσιν εἰπὼν ὅσιε τὴν σὴν μόνην,
πληρῶ θανόντι τῶν ἐπαίνων σοι χρέος.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος ἐν ἀσκήσει τὸ πρότερον διαπρέψας [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ πολλὰ δυσχερῆ καρτερήσ(ας), ἐν αὐτῇ τὸν βίον κατέλυσεν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ὑπὸ τοῦ ἀποστόλ(ου) Φιλίππου βάπτισις τοῦ εὐνούχου Αἰθίοπος».

Ἀνὴρ ἐλέγχει τ(ὴν) παροιμί(αν) σπάδων,
λευκαίνεται γάρ, καὶ πεφυκὼς Αἰθίοψ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία Ἄνθουσα ἡ νέα, κέντουκλον ἐνδυθεῖσα καὶ πέτραν εἰς τὸν τράχηλον περιδεθεῖσα, εἰς φρέαρ ῥίπτεται καὶ τελειοῦται».

Ὁ μανδύας σοι πῖλος, ἡ πόρπη[1] πέτρα,
μεθ' ὧν ὑπῆλθες Ἄνθουσα βαθὺ φρέαρ.

κη' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κη'. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Μωσέως τοῦ Αἰθίοπος».

Φήσεις τὸ ῥητὸν καὶ θανὼν Μωσῆ μέλα,
ἄν(θρωπ)ος ὄψιν (καὶ) Θ(εὸ)ς τ(ὴν) καρδίαν.
Θάψαν ἐν εἰκάδι Μωσῆν ὀγδόῃ Αἰθιοπῆα.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος τῷ μὲν γένει ἦν Αἰθίοψ, τῇ δὲ χροιᾷ μέλας ἀκριβῶς [. . .]
(φ. 195β) Τελ.: [. . .] καταλιπὼν ἑβδομήκοντα μαθητάς.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ὁσ(ίου) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Σεραπίωνος».

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Σεραπίων, μετὰ τὸ κατορθῶσαι πᾶσαν κατάστασιν μοναχικὴν [. . .]
(φ. 196α) Τελ.: [. . .] καὶ εἰς βαθὺ γῆρας ἐλάσας, μετέστη ἐν εἰρήνῃ πρὸς τὰς αἰωνίους μονάς.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι τριακοντατρεῖς οἱ ἐξ Ἡρακλεί(ας) ὄντες μάρτ(υ)ρ(ες) πυρὶ τελειοῦνται».

Καὶ τὸ βρέμον πῦρ τοῖς ἀθληταῖς Κ(υρίο)υ
ὡς ὄμβρ(ος) ἐπ' ἄγρωστιν ἦν τὸ Μωσέως.

1. πόρτη cod.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Διομήδης καὶ Λαυρέντιος, πλατάνῳ δεθέντες, τοξευόμενοι τελειοῦνται».

Διττοῖς ἀθληταῖς προσδεθεῖσι πλατάνῳ,
ταθέντα τόξα, πλατάνων κενοὶ ψόφοι.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ δίκαιος Ἐζεκί(ας) ὁ βασιλ(εὺς) ἐν εἰρήν(ῃ) τελειοῦτ(αι)».

Εἰ δακρύσας ἦν Ἐζεκίας ὡς πάλαι,
ζωῆς ἂν ἄλλην εὗρε προσθήκην πάλιν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῆς ἁγί(ας) Ἄννης τῆς θυγατρὸς Φανουήλ».

Οὐ γῆς ἀπῆρεν ἡ Φανουὴλ θυγάτηρ,
ἕως ἐπ' αὐτῆς εἶδε τὸν Θ(εὸ)ν βρέφος.

κθ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κθ'. Ἡ ἀποτομὴ τῆς τιμί(ας) κεφαλῆς τοῦ ἁγίου Ἰω(άννου) τοῦ προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ».

Τέμνει κεφαλὴν χεὶρ μιαιφόνος ξίφει
τοῦ χεῖρα θέντος εἰς κεφαλ(ὴν) Κ(υρίο)υ.
Εἰκάδι ἀμφ' ἐνάτ(ην) Προδρόμου τάμεν αὐχένα χαλκός.

Ἀκολουθεῖ σχετικὸν συναξάριον.

Ἀρχ.: Ὃς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν ὑπὲρ ἅπαντας μαρτυρεῖται εἶναι [. . .]
(φ. 196β) Τελ.: [. . .] παρὰ τῶν ἰδίων μαθητῶν ἀπεκρύπτετο τὸ σῶμα· τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ προφητείῳ τῷ ὄντι ἐν τοῖς Φορακίου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Σαρματᾶς ἐν εἰρήν(ῃ) τελειοῦτ(αι)».

Ἥκει καταπτὰς ἄγγελος Θ(εο)ῦ λόγου,
(φ. 197α) λέγων, ἔγειραι Σαρματᾶ, || χαίρων ἕπου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ἡ ὁσία Βρυαίνη ἐν εἰρήν(ῃ) τελειοῦτ(αι)».

Ἐκ γῆς Βρυαίνη, χαρίτων θεία βρύσις,
μετωχετεύθη ζῶσ(αν) εἰς πηγ(ὴν) ἄνω.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι δεκαὲξ μάρτυρες οἱ Θηβαῖοι ξίφει τελειοῦντ(αι)».

Τρεῖς ἀριθμοῦ τυγχάνειν ἓξ (καὶ) δέκα,
τμηθέντας ἄνδρας ἀρτιάκις ἀρτίου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος ἱεράρχης Εὐλάλιος ἐν εἰρήν(ῃ) τελειοῦται».

Ὢν Εὐλάλιος εὔλαλος τέττιξ μάλα,
χειμῶνος ὥρᾳ τοῦ τέλους σιγὴν ἄγει.

λ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) λ'. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Φαντίνου τοῦ θαυματουργοῦ».

Καὶ γῆν ὑπελθὼν θαυματουργὸς Φαντῖνος,
ἄνωθεν ἡμῖν μάννα θαυμάτων ὕει.
Φαντῖνος βιότου ἀνεχάζετο ἐν τριακοστῇ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος εἷλκε τὸ γένος ἐκ χώρας τῶν Καλαβρῶν· Γεωργίου καὶ Βρυαίνης γέννημα [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐν γήρᾳ καλῷ καταλύει τὸν βίον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι ἓξ μάρτυρες οἱ ἐν Μελιτηνῇ, ἐν τῇ θαλάσσῃ τελειοῦντ(αι)».

Ἐξάστερόν τι χρῆμα μαρτύρων σέλας,
δῦναν θαλάσσης ἔνδον, ἐκλάμπει πόλου.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Φήλικος (καὶ) τ(ῶν) σὺν αὐτῷ· Φουρτινιανοῦ· Σεπτεμίνου (καὶ) Ἰαννουαρίου».

Τμηθεὶς κεφαλὴν ἱερὰν λύθρῳ χρίῃ,
καὶ χρῖσμα κοσμεῖς ἱερωσύνης Φῆλιξ.

(φ. 197β) Οὐ μή με πλήξῃς ὅστις εἶ ταχεῖ[1] ξίφει,
Φουρτινιανὸς ἐμβριμώμ(εν)ο(ς) λέγει.

Ὁ πάντα σεπτὸς ἐν βίῳ Σεπτεμῖνος
πάνσεπτον εὗρε (καὶ) τέλος διὰ ξίφους.

Ἄρας φόνου σίδηρον ὁ πνέων φόνον,
τέμνει κεφαλὴν τὴν Ἰαννουαρίου.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ γενναῖοι τοῦ Χ(ριστο)ῦ στρατιῶται, ζήλῳ θείῳ πυρωθέντες [. . .]

Τελ.: [. . .] ὅ τε ἥλιος καὶ ἡ σελήνη, τὴν ἄδικον αὐτ(ῶν) μὴ φέροντες σφαγήν, εἰς αἷμα μετεβλήθησαν· οἱ (δὲ) μάρτυρες καλῶς τὸν δρόμον τελέσαντες, οὕτως ἀνεπαύσαντο ἐν Κ(υρί)ῳ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Φιλωνίδους ἐπισκόπου Κουρίου».

Ῥιπτεῖς σεαυτὸν ὑψόθεν Φιλωνίδη,
φίλης ἁγνεί(ας) ἐκριφῆναι μὴ θέλων.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλ(έως) καὶ Μαξίμου ἡγεμόνος [. . .]

Τελ.: [. . .] ἄγγελος δὲ [. . .] ἀπεκάλυψεν ἀνελέσθαι τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος (καὶ) κηδεῦσαι αὐτὸ ἐντίμως.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τ(ῶν) ἁγίων π(ατέ)ρων ἡμ(ῶν) ἀοιδίμ(ων) π(ατ)ριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξάνδρου, Ἰω(άνν)ου καὶ Παύλου τοῦ νέου· τελεῖτ(αι) (δὲ) ἡ αὐτῶν σύναξις, ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ».

Σχοίνους διαδρὰς Ἀλέξανδρε σαρκίου,
σχοίνισμα κλήρου χρηματίζεις Κ(υρίο)υ.

1. ταχεῖ: ταχὺ cod.

λα' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) λα'. Ἀνάμ[νησις τῆς] ἐν τῇ ἁγίᾳ σορῷ καταθέσεως τῆς τιμί(ας) ζώνης τ(ῆς)» ‖ [ὑπεραγίας Θεοτόκου. . .].
Κολοβόν.

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ στρογγυλόσχημος, καλλιγραφική, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα πολὺ ὀλίγα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,205×0,145. Στίχοι 34. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων. Τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, ἐντελῶς ἁπλᾶ. Πολλαχοῦ διπλοτονούμενα *μὲν* καὶ *δέ*. Παράφυλλα εἰς τὴν ἀρχὴν Α' - Β'.

Ὁ κῶδιξ ἔχει ἀπαρτισθῆ ἐκ κανονικῶν ὀκταφύλλων τετραδίων, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν φέρουν ἀρίθμησιν. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κώδικος ἔχουν ἐκπέσει ὡρισμένα φύλλα (λείπουν αἱ μνῆμαι καὶ τὰ συναξάρια τῶν τεσσάρων πρώτων ἡμερῶν τοῦ Μαρτίου). Χάσματα ἐπίσης παρατηροῦνται, λόγῳ ἐκπεσόντων φύλλων, μετὰ τὰ φύλλα 1, 6, 24 (ἔχουν ἐκπέσει τέσσαρα φύλλα), 89 (ἔχει ἐκπέσει ἓν πλῆρες ὀκτάφυλλον τετράδιον), 101 (ἔχει ἐκπέσει ἓν φύλλον), 136 (ἔχει ἐκπέσει ἓν πλῆρες ὀκτάφυλλον τετράδιον), 160 (ἔχει ἐκπέσει ἓν φύλλον) καὶ 184 (ἔχει ἐκπέσει ἓν φύλλον). Ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ κώδικος, μετὰ τὸ φύλλον 197, ἔχουν ἐκπέσει ἓν ἕως δύο φύλλα. Μετὰ τὸ φύλλον 178 ἀκολουθεῖ φύλλον 180, ἤτοι παρελείφθη κατὰ τὴν φυλλαρίθμησιν τοῦ κώδικος νὰ ἀριθμηθῇ φύλλον 179.

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α') Ἐσχηματοποιημένον (ἐν εἴδει ἡμισελήνου) τὸ γράμμα C («lettres», C· βλ. τὰ φύλλα τοῦ κώδικος 4, 5, 7, 8, 10, 13, 15, 16, 18, 21, 23, 93, 95 καὶ 103)· τὸ ὑδατόσημον τοῦτο ὅμοιον πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 8103 (ἔτ. 1326/38) τοῦ C. Briquet καὶ 5197 (ἔτ. 1326/38) τῶν V. Mošin - S. Traljić. β') Ἐσχηματοποιημένον (ἐν εἴδει δύο ἀνίσων κύκλων, συνδεομένων μεταξύ των δι' εὐθείας γραμμῆς) τὸ γράμμα S («lettres», S· βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φύλλα 29, 31, 32, 38, 58, 66, 69, 88, 90, 100, 116, 130, 140, 146, 154, 178, 188, 190, 194 κ.ἄ.)· τὸ ὑδατόσημον τοῦτο παρόμοιον πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 5601 (περὶ τὸ ἔτος 1300) τῶν V. Mošin - S. Traljić. γ') Ἰσοσκελῆ σταυρὸν μὲ ἀπεστρογγυλωμένας τὰς κεραίας κατὰ τὰ ἄκρα των («croix»· ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὰ φύλλα 43 καὶ 46)· τὸ ὑδατόσημον τοῦτο παρόμοιον πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 3528 (ἔτ. 1325/27) τῶν V. Mošin - S. Traljić καὶ 9 («croix»· ἔτ. 1322) τῶν D. - J. Harlfinger. δ') Κράνος («casque»· ἀπαντᾷ εἰς τὰ φύλλα 61, 64, 71, 85, 87, 96, 108, 111, 113, 118, 157, 168)· τὸ ὑδατόσημον τοῦτο δὲν ταυτίζεται. ε') Εἰς τὰς προσθέτους μεταγενεστέρας λωρίδας χάρτου, ποὺ ἔχουν ἐπικολληθῆ ὡς περιθώρια ἐπὶ τῶν ἀρχικῶν φύλλων τοῦ κώδικος, διακρίνεται ὑδατόσημον, τὸ ὁποῖον παριστᾷ ἀνοικτὴν παλάμην μετὰ τοῦ καρποῦ, ἄνωθεν τοῦ μεσαίου

δακτύλου τῆς ὁποίας πεντάφυλλον ἄνθος μὲ ρομβοειδῆ φύλλα («main»· βλ. τὰ πρόσθετα περιθώρια τῶν φύλλων 19, 74, 92, 147, 194)· τὸ ὑδατόσημον τοῦτο, χωρὶς νὰ ταυτίζεται ἀκριβῶς, παρομοιάζει πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 10761 (ἐτῶν 1529/48) τοῦ C. Briquet.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν ἐγράφη ὁ Συναξαριστὴς οὗτος ἡ Κυριακὴ τοῦ Πάσχα συνέπιπτε μὲ τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, 25 Μαρτίου (βλ. ἀνωτέρω, σελ. 31, κα'), θὰ πρέπει νὰ χρονολογήσωμεν τὸν κώδικα τοῦτον εἰς τὸ ἔτος 1285 ἢ 1296, ὁπότε τὸ Πάσχα ἑωρτάζετο τὴν 25ην Μαρτίου. Τὸ εἶδος τῆς γραφῆς τοῦ κώδικος, καθὼς καὶ τὰ ὑδατόσημά του δὲν ἐπιτρέπουν τὴν χρονολόγησίν του εἰς ἓν τῶν ἐτῶν 1212 ἢ 1380 ἢ 1459, κατὰ τὰ ὁποῖα τὸ Πάσχα συνέπιπτεν ἐπίσης μὲ τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου[1].

Ἐπὶ τοῦ παραφύλλου Αα (ἀποκεκομμένου καὶ ἐλλιποῦς κατὰ τὴν δεξιάν του πλευρὰν) τὸ κτητορικὸν σημείωμα:

† το σοιναξάρυον ἡπάρχει του ρουσάνου καὶ .... | νὰ ἔχει τὰσ αρᾶσ τών τριακοσίον δε⟨κα καὶ ὠκτὼ θεο⟩ | φώρων π(ατέ)ρων καὶ νά ἦναι ασοιχώρητος κ⟨αὶ ἄλυτος....⟩ | μαξιμωσ ἡγούμενος καὶ ......

Εὐθὺς κατωτέρω, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου, ἡ ἐνθύμησις: *εκιμίθι ο δουλοσ τοῦ θ(εο)ῦ οια ...... | καὶ προτοστάτῆς τῆς αυτῆς μονῆσ ...... | καὶ ἐονύα αυτοῦ η μνήμι | ἐπὶ ἔτ(ους) ....*

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παραφύλλου Αβ:

† εκιμήθη ὁ δουλος του θ(εο)ῦ νεὄφιτος ιερομοναχος κ(αὶ) προστάτης αὐτίς | του ρουCάνου

Ἐπὶ τοῦ παραφύλλου Βα ἑτέρα ἐνθύμησις:

† ἐκειμήθειν ὁ δοῦλοσ τοῦ θ(εο)ῦ· εὐθΐμη· | ὡς καὶ προστάτης του ρουσσάνου· ἐπι ἔτ(ους) | ,ζσι' [7210 = 1701/2].

Στάχωσις ἐξηρθρωμένη, ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος (ἐφθαρμένου σήμερον), ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔντυπος γραμμικὴ διακόσμησις καὶ ὀκτὼ μεταλλικοὶ γόμφοι.

Ὁ κῶδιξ ρυπαρὸς καὶ διαποτισμένος ὑπὸ τῆς ὑγρασίας. Διατήρησις μετρία.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως: 33 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 21/1951.

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ παραφύλλου Βα: 4/Ν.Α.Β. Ὁ κῶδιξ οὗτος, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ κτητορικοῦ του σημειώματος καὶ ἐξ ἄλλων ἐνθυμήσεών του, προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων τῆς ἐν λόγῳ μονῆς, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 3 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν ὑπάρχει σήμερον.

---

1. Βλ. V. Grumel, *La chronologie*, Paris 1958, σ. 258, 260, 261, 310.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 5 καὶ 6 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 57α καὶ 71β (δείγματα γραφῆς).

5

Χάρτης Διαστ. 0,285 × 0,190 Αἰὼν XIV Φύλλα Α' - Β' + 151

Ἑρμηνεία τῶν Ψαλμῶν τοῦ Δαβὶδ εἰς ἀρχαίαν γλῶσσαν. Ὁ κῶδιξ ἀκέφαλος, ἐλλιπὴς καὶ κολοβός.

Ἀρχ. (φ. 1α): Διὰ τ(αῦ)τ(α) εὐλόγησέ σε ὁ Θ(εὸ)ς εἰς τ(ὸν) αἰῶ(να): Ὁρᾶς π(ῶς) διόλου πρὸ(ς) τ(ὸν) Χ(ριστὸ)ν ἀποτείνετ(αι) ἔκδια . . . οὐδὲν (δὲ) περὶ γεννήσε(ως) αὐτοῦ [. . .] Τελ. (φ. 151β): Οἱ π(ατέ)ρες ἡμ(ῶν) ἐν Αἰγύπτω οὐ συνῆκαν τὰ θαυμάσιά σου: Οὐ μόνοι φη(σὶν) ἡμεῖς ἡμάρτομ(εν)· ἀλλ' εἴ τις ἐξετάση ἄνωθ(εν) ἀπὸ τ(ῶν) πρώτ(ων) χρόν(ων), εὕροι ἂν ἀναμάρτητ(ον) τυγχάνον τὸ ἡμέτερ(ον) γένο(ς)· πρώτ(ους) γε τ(οὺς) π(ατέ)ρας.

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός, κατὰ δύο σελίδας (= στήλας). Γραφὴ καλλιγραφική, πυκνὴ καὶ σταθερά, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,230 × 0,165. Στίχοι 46. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις πολλαί. Τίτλοι (= τὰ χωρία τῶν ἑρμηνευομένων ψαλμῶν) ἐρυθρόγραφοι, ὡσαύτως καὶ ὀλίγα ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα. Αἱ ἐρυθρογραφίαι ὅμως αὗται ἔχουν καταστῆ, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐξίτηλοι ἐκ τῆς ὑγρασίας. Τὰ φύλλα 145β καὶ 146β ἄγραφα.

Ὑπῆρχε καὶ παλαιὰ φυλλαρίθμησις τοῦ κώδικος, δι' ἑλληνικῶν ψηφίων, εἰς τὴν ἄνω δεξιὰν γωνίαν τῶν φύλλων, ἀποκεκομμένων πολλαχοῦ κατὰ τὴν στάχωσιν. Ἡ ἀρίθμησις αὕτη, ἀπεσβεσμένη σήμερον κατὰ μέγα μέρος, δὲν εἶναι ἡ ἀρχική, διότι τὸ φύλλον 1, τὸ ὁποῖον δὲν ἀπετέλει τὴν ἀρχὴν τοῦ κώδικος, φέρει τὴν ἑλληνικὴν ἀρίθμησιν α'.

Ὁ κῶδιξ φέρει ἀρίθμησιν φυλλαδίων, β' - δ', ς' - ιη'. Ἐκ τούτων τὰ ὑπ' ἀριθ. β' - δ', ς' - ια' καὶ ιγ' - ις' εἶναι πεντάδια (ἐκ δέκα ἢ ἐξ ἐννέα φύλλων), τὰ δὲ ὑπ' ἀριθ. ιβ', ιζ' καὶ ιη' εἶναι ἑξάδια. Αἱ ἀριθμητικαὶ ἐνδείξεις, δι' ἑλληνικῶν ψηφίων, εἰς τὸ κάτω περιθώριον καὶ περὶ τὸ μέσον τοῦ πρώτου καὶ τοῦ τελευταίου φύλλου ἑκάστου φυλλαδίου (σήμερον δὲν σώζονται ὅλαι). Τὸ φύλλον 1 ἀποτελεῖ ὑπόλειμμα τοῦ α' φυλλαδίου. Μετὰ τὸ φύλλον 1 διακρίνονται ἴχνη τριῶν ἀπεσχισμένων φύλλων, τὰ ὁποῖα ἔφερον τὴν ἑλληνικὴν ἀρίθμησιν β', γ' καὶ δ', διότι τὸ σημερινὸν φύλλον 2 φέρει τὴν ἀρίθμησιν ε'.

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν φυλλαδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: β' (φφ. 2 - 10), γ' (φφ. 11 - 19), δ' (φφ. 20 - 28), τὸ ε' ἔχει ἐκπέσει ἐξ ὁλοκλήρου, ς' (φφ. 29 - 37· τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ πενταδίου, ὅπου καὶ ἡ πρώτη ἔνδειξις, ἔχει ἐκπέσει), ζ' (φφ. 38 - 46· τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ πενταδίου, ὅπου καὶ ἡ δευτέρα ἔνδειξις, ἔχει ἐκπέσει), η' (φφ. 47 - 54· τὰ δύο τελευταῖα φύλλα τοῦ πενταδίου, ὅπου καὶ ἡ δευτέρα ἔνδειξις, καὶ τὰ ὁποῖα ἔφερον τὴν ἑλληνικὴν ἀρίθμησιν νθ' καὶ ξ', ἔχουν ἐκπέσει), θ' (φφ. 55 - 61· τὰ τρία

πρῶτα φύλλα τοῦ πενταδίου, ὅπου καὶ ἡ πρώτη ἔνδειξις τοῦ τεύχους, καὶ τὰ ὁποῖα ἔφερον τὴν ἑλληνικὴν ἀρίθμησιν ξα′, ξβ′ καὶ ξγ′, ἔχουν ἐκπέσει), ι′ (φφ. 62 - 71), ια′ (φφ. 72 - 81), ιβ′ (φφ. 82 - 93), ιγ′ (φφ. 94 - 102), ιδ′ (φφ. 103 - 112), ιε′ (φφ. 113 - 122), ις′ (φφ.123 - 132· ἡ ἔνδειξις τοῦ φυλλαδίου μόνον ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου), ιζ′ (φφ. 133 - 143· ἡ ἔνδειξις τοῦ φυλλαδίου μόνον ἐπὶ τοῦ πρώτου φύλλου), ιη′ (φφ. 144 - 151· ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀριθμητικῆς ἐνδείξεως· ἀπετελεῖτο, ὡς φαίνεται, ἐξ 11 φύλλων, διότι, μετὰ τὸ φύλλον 151, διακρίνονται τρία φύλλα τελείως ἀπεσχισμένα)· τέλος, διακρίνονται ἴχνη καὶ τοῦ ιθ′ φυλλαδίου, τοῦ ὁποίου ἐλάχιστα ὑπολείμματα σῴζονται ἐννέα ἀπεσχισμένων φύλλων. Γενικῶς, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καθορισθῇ μετ' ἀκριβείας ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκπεσόντων φύλλων ἀπὸ τὰ διάφορα σημεῖα τοῦ κώδικος.

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α′) Ἰσοσκελῆ σταυρὸν μὲ ἀπεστρογγυλωμένον τὸ ἓν τῶν τεσσάρων ἄκρων του («croix»· ἀπαντᾷ εἰς τὰ φύλλα 2, 3, 8, 10, 12, 14, 15-18, 22, 24, 25, 26, 29, 33, 36, 37, 40, 42, 43, 44, 47, 62)· τὸ ὑδατόσημον τοῦτο παρόμοιον πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 3530 (ἔτ. 1326) τῶν V. Mošin - S. Traljić. β′) Ἰσοσκελῆ σταυρὸν μὲ ἀπεστρογγυλωμένα τὰ τέσσαρα ἄκρα τῶν κεραιῶν του, καὶ μικρὸν κύκλον ἔξωθεν, συνδεόμενον δι' εὐθείας γραμμῆς μεθ' ἑνὸς τῶν ἄκρων τοῦ σταυροῦ («croix»· ἀπαντᾷ εἰς τὰ φύλλα 49, 50, 51, 53, 58, 60, 61, 65, 66, 67, 69, 72, 73, 75, 77, 79)· τὸ ὑδατόσημον τοῦτο παρόμοιον πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 3542 (ἐτῶν 1320/30) τῶν V. Mošin - S. Traljić. Μετὰ τὸ φύλλον 79, εἰς τὰ ὑπόλοιπα φύλλα, δὲν διακρίνονται ὑδατόσημα.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κώδικος τρία παράφυλλα, Α′ - Γ′, εἰλημμένα ἐκ μουσικοῦ χειρογράφου. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τῶν δύο πινακίδων τῆς σταχώσεως ἔχουν ἐπικολληθῆ περγαμηνὰ φύλλα, εἰλημμένα ἐκ κώδικος τοῦ ΙΑ′ | ΙΒ′ αἰῶνος, περιέχοντος κείμενον ἐκκλησιαστικόν.

Στάχωσις λίαν ἐφθαρμένη, ἐκ πινακίδων χάρτου ναστοῦ, δι' ἐφθαρμένου ὡσαύτως λινοῦ ὑφάσματος συνδεδεμένων κατὰ τὴν ράχιν.
Διατήρησις τοῦ κώδικος κακή. Πλὴν τῶν ἐλλειπόντων φύλλων, ὁ κῶδιξ ἔχει διαποτισθῆ καὶ φθαρῆ ὑπὸ τῆς ὑγρασίας, καὶ οὕτω εἰς πολλὰ σημεῖα ἡ ἀνάγνωσις τοῦ κειμένου εἶναι προβληματικὴ ἢ ἀδύνατος.
Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, εἰς τὸ τέλος τοῦ κώδικος, ἐπὶ τῶν ἀπεσχισμένων φύλλων: 16 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 33/1951.
Ἀριθμὸς Ν. Βέη κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953: 5/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἀναπαυσᾶ, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ 1909, ἔλαβε τὸν ἀριθμὸν 19 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σῴζεται σήμερον, ὡς καὶ οὐδὲν ἕτερον στοιχεῖον δηλωτικὸν τῆς προελεύσεως τοῦ κώδικος.

Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 7 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τοῦ φύλλου 36α (δεῖγμα γραφῆς).

6

Χάρτης λεπτὸς Διαστ. 0,300 × 0,200 Αἰὼν XVIII (ἔτ. 1779) Φύλλα Α΄ - Δ΄ + Σελ. 493

Γερασίμου Β΄ τοῦ Παλλαδᾶ (ἐκ Κρήτης), πατριάρχου Ἀλεξανδρείας (1688-1710· † 1714, Ἅγιον Ὄρος) ὁμιλίαι (α΄ - π΄) εἰς τὴν δημώδη[1].

Ἐπὶ τῆς σελ. 1 ὁ τίτλος: «Τοῦ Γερασίμου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ὁμιλίαι». Προηγεῖται, φ. Δα-β, «Πίναξ τῆς παρούσης βίβλου».

α΄ (σελ. 1) «Τῇ πρώτῃ τοῦ νοεμβρίου μηνὸς λόγος εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν ἁγίων [. . .] Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ».

Ἀρχ.: Ἀποφασίζει τὸ πνεῦμα τῆς χάριτος εἰς τὸν ἅγιον προφήτην Σειρὰχ [. . .] νὰ τιμοῦμεν τοὺς ἰατροὺς [. . .]
Τελ. (σελ. 4): [. . .] καὶ προσθέσετε εἰς τὸ καλὸν καὶ ἄλλο καλόν, εἰς τὴν εὐμορφάδα καὶ ἄλλην ὡραιότητα, εἰς τὴν ἀρετὴν ἀρετάς, διανὰ γένητε ἀδελφοὶ μὲν τῶν σεβασμίων Ἀναργύρων [. . .] ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα.

β΄ (σελ. 5) «Εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου λόγος β^ος τοῦ αὐτοῦ Γερασίμου πατριάρχου».

Ἀρχ. Μεταχειρίζεται ὁ σοφὸς ἰατρὸς τὴν ἰατρείαν εἰς τὸν ἄρρωστον ἄνθρωπον μὲ τρόπον πολλὰ ἐπιτήδειον [. . .]
Τελ. (σελ. 8): [. . .] μεγάλα καὶ ἐξαίσια ἀποτελέσματα βλέπει, διὰ πρεσβειῶν τοῦ ὁποίου καὶ ἡμᾶς πάντας ὁ μέγας Θεὸς ἀξιώσειε [. . .] ἀμήν.

γ΄ (σελ. 9) «Τῇ ὀγδόῃ τοῦ Νοεμβρίου εἰς τὴν σύναξιν τοῦ παμμεγίστου Ταξιάρχου Μιχαὴλ καὶ πασῶν [sic] τῶν ἐπουρανίων καὶ ἀσωμάτων νόων».

Ἀρχ.: Διαπλέω τὸ μέγα καὶ βαθύτατον πέλαγος τῆς λεπτοτάτης θεωρίας τοῦ σοφωτάτου Παύλου [. . .]
Τελ. (σελ. 18): [. . .] ἡ δὲ αἰώνιος ζωὴ εἶναι τὸ νὰ ἀναβῶσιν ἐν οὐρανοῖς καὶ νὰ γινώσκωσι τὸν ἄναρχον πατέρα [. . .] ἀμήν.

δ΄ (σελ. 18) «Εἰς τὴν αὐτὴν ἑορτὴν πανηγυρικὸς ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἠθικὸς τοῦ αὐτοῦ Γερασίμου Ἀλεξανδρείας».

Ἀρχ.: Ἀπὸ ὅλα τὰ ὑλικὰ καὶ φαινόμενα κτίσματα ὁποῦ ἡ τοῦ Θεοῦ ἄπειρος σοφία ἔκτισε [. . .]
Τελ. (σελ. 23): [. . .] διὰ τῶν ὁποίων ἀρετῶν, ὄχι τὴν ἐπίγειον πανήγυριν, ἀλλὰ τὴν οὐράνιον θέλετε ἀξιωθῇ [. . .] ἀμήν.

ε΄ (σελ. 23) «Τῇ κς^η ὀκτωβρίου εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, ἐν ᾧ καὶ μερικὴ ἐξήγησις τοῦ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν εὐαγγελίου, τοῦ αὐτοῦ Γερασίμου Ἀλεξανδρείας λόγος».

1. Περὶ τοῦ βίου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ πατριάρχου τούτου βλ. Ν. Β. Τωμαδάκη, «Δύο Κρῆτες πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας συγχεόμενοι: Γεράσιμος Α΄ Σπαρταλιώτης (1620-1636) καὶ Γεράσιμος Β΄ Παλλαδᾶς (1688 - 1710)», *Κρητικὰ Χρονικὰ* 3 (1949) σ. 167-170, 179 - 203.

Ἀρχ.: Εἰς ὅλα τὰ πράγματα ὁποῦ ἐπέρχονται τοῦ ἀνθρώπου, θλιβερὰ λυπεῖται [. . .]
Τελ. (σελ. 29): [. . .] λάβε τώρα τὸν στέφανον τῆς δικαιοσύνης ὁποῦ σοῦ ἡτοίμασεν ὁ ἀγωνοθέτης Θεὸς ἐν τῇ ἀγήρῳ αὐτοῦ μακαριότητι [. . .] ἀμήν.

ς' (σελ. 29) «Τοῦ αὐτοῦ Γερασίμου λόγος εἰς τὴν αὐτὴν ἑορτὴν τοῦ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου εἰς τὸν σεισμόν, καὶ ἰδοὺ σεισμὸς μέγας ἐγένετο ἐν τῇ θαλάσσῃ ὥστε τὸ πλοῖον καλύπτεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων».

Ἀρχ.: Ἴδιον εἶναι τοῦ ἀγαθοῦ καὶ δικαίου πατρὸς ταῖς ἀγαθοσύναις του ἴσα νὰ ταῖς δείχνῃ εἰς ὅλα του τὰ τέκνα [. . .]

Τελ. (σελ. 36): [. . .] μέσα εἰς τὸ χαριτωμένον σου πλοῖον, ὅταν ἀποφασίσῃ ὁ παντελεήμων δεσπότης νὰ συμπαρασταθῶμεν ἐν ἡμέρᾳ τῆς γλυκυτάτης ἀνταποδόσεως [. . .] ἀμήν.

ζ' (σελ. 36) «Τῇ ιβ' τοῦ νοεμβρίου εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας τοῦ Ἐλεήμονος λόγος τοῦ αὐτοῦ Γερασίμου».

Ἀρχ.: Μεγάλης χαρᾶς εὐαγγέλια ἀνακαινίζων, ἔρχομαι νὰ εἰπῶ πρὸς τὴν ἡμετέραν ἀγάπην, ὄχι ἀγγελίας τῆς δελφικῆς Πυθίας [. . .]
Τελ. (σελ. 44): [. . .] ὡσὰν τὸν παρ' ἡμῖν ἑορταζόμενον [. . .] Ἐλεήμονα Ἰωάννην, οὗ ταῖς πρεσβείαις ἀξιώσοι ἡμᾶς (. . .] ἀμήν.

η' (σελ. 44) «Τῇ ιδ^{η} τοῦ νοεμβρίου εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ ἀποστόλου Φιλίππου [. . .]».

Ἀρχ.: Πᾶσα τέχνη καὶ ἐπιστήμη διὰ κάποιον κέρδος καὶ ὠφέλειαν εὑρέθη καὶ σπουδάζεται [. . .]

Τελ. (σελ. 52): [. . .] καὶ μετὰ ταῦτα εἰς ἄλλους τόπους ἀνεχώρησε τελεσιουργῶν τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα [. . .] ἀμήν.

θ' (σελ. 52) «Εἰς τὴν μνήμην τῶν ἁγίων νηπίων τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου ἀναιρεθέντων, λόγος».

Ἀρχ.: Ἀνίσως καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου ὁ μέγας ἄρχων τοῦ στρατεύματος ἤθελεν ἰδῇ τινὰς στρατιώτας νὰ τρέξουν μὲ καρδίαν [. . .]

Τελ. (σελ. 60): [. . .] καὶ θέλομεν δυνηθῇ νὰ συνακολουθήσωμεν αὐτὰ τὰ ἅγια τέκνα ἐν τῇ ἐπουρανίῳ βασιλείᾳ [. . .] ἀμήν.

ι' (σελ. 60) «Εἰς τὴν μνήμην τῆς ὁσιομάρτυρος Εὐγενίας, ἰδοὺ γυνὴ ἦν πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἔτη δέκα καὶ ὀκτὼ καὶ ἦν συγκύπτουσα [. . .]».

Ἀρχ.: Συλλογιζόμενος τὸν ἅπαντα κόσμον ὡς εἰκόνα τοῦ ὑπερεντελεστάτου Θεοῦ, οὕτω λέγω, πῶς καθὼς ὁ κτίστης [. . .]
Τελ. (σελ. 63): [. . .] καὶ τὰ λοιπὰ τῆς περὶ αὐτῆς ἱστορίας, καὶ τέλος ὡς βούλεσαι ποίησον.

ια' (σελ. 63) «Ἐν μηνὶ δεκεμβρίῳ, εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου προφήτου Δανιὴλ καὶ τῶν ἁγίων τριῶν παίδων».

Ἀρχ.: Ἔπαινον πολὺν διαγράφει ὁ ἐν ὑψίστοις Θεὸς εἰς τὸ βιβλίον τὸ περὶ τοῦ μακαρίου Ἰώβ, πῶς ἔκαμαν οἱ ἅγιοι [. . .]
Τελ. (σελ. 65): [. . .] καὶ ὁ ἄγγελος εἰς ὅρος Γεβὰλ αὐτοὺς ἐνταφίασεν.

ιβʹ (σελ. 65) «Τῇ ἑβδόμῃ τοῦ δεκεμβρίου μηνός, εἰς τὴν μνήμην τοῦ [. . .] Ἀμβροσίου ἐπισκόπου Μεδιολάνων, ἐγὼ εἰμὶ ἡ θύρα, δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ σωθήσεται [. . .]».

Ἀρχ. (σελ. 66): Ἐκβάλλει τὸν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ ὁ ποιητὴς τῆς κτίσεως ἐκ τοῦ παραδείσου μὲ μεγάλην αἰσχύνην [. . .]
Τελ. (σελ. 71): [. . .] εἶναι ὁ μέγας Ἀμβρόσιος ὁμοῦ μὲ τὸν χορὸν τῶν λοιπῶν ἁγίων καὶ ἀρκοῦν ἐκεῖνοι καὶ διὰ ἡμᾶς νὰ ὑμνῶσι τὸ θεῖον κράτος [. . .] ἀμήν.

ιγʹ (σελ. 71) «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν μνήμην τῆς ἁγίας [. . .] Βαρβάρας· καὶ γυνή τις οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἔτη δώδεκα [. . .]».

Ἀρχ.: Ἂς εἶναι καὶ ὁ πλέα ἀχάριστος καὶ σκληρόφρων ἄνθρωπος, ἂν τύχῃ εἰς αὐτὸν καμίαν φορὰν μεγάλη ἀνάγκη [. . .]
Τελ. (σελ. 79): [. . .] τὸ λοιπὸν ταῖς πρεσβείαις τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας ἄμποτες νὰ ἀξιωθῶμεν καὶ ἡμεῖς τῆς ἐπουρανίου βασιλείας [. . .] ἀμήν.

ιδʹ (σελ. 79) «Τῇ τριακοστῇ τοῦ νοεμβρίου εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ πρωτοκλήτου· αὕτη ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ [. . .]».

Ἀρχ.: Δὲν ἤθελα γνωρίσῃ μὲ τὴν κρίσιν μου πρᾶγμα χειρότερον καὶ πολλὰ φευκτὸν [. . .]
Τελ. (σελ. 86): [. . .] καὶ ἐκατατζακίσθη, καὶ τὴν μιαράν του ψυχὴν ἐσυντρόφευσαν ἕως εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν, οὗ τῆς καταδίκης ῥυσθείημεν [. . .] ἀμήν.

ιεʹ (σελ. 86) «Τῇ κυριακῇ μετὰ τὴν ὕψωσιν, ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν· λόγος ἠθικός».

Ἀρχ.: Δὲν εἶναι ἔξω τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς χριστιανικῆς διατάξεως ἐκείνη ἡ συνήθεια [. . .]
Τελ. (σελ. 93): [. . .] νὰ ψάλλω τὸν ἀκατάπαυστον ὕμνον ὑπερυψώνοντας τὴν ἁγίαν τριάδα [. . .] ἀμήν.

ιϛʹ (σελ. 93) «Τοῦ αὐτοῦ Γερασίμου εἰς τὴν μετάστασιν [. . .] Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου λόγος».

Ἀρχ.: Ἐστοχάσθηκα βλέπωντας πολλάκις ἀδελφοί μου τίμιοι νὰ ἀναβαίνουν τινὲς εἰς τὰ παλάτια τῶν μεγιστάνων [. . .]
Τελ. (σελ. 98): [. . .] ἐδικόν σας καὶ τὸ κράτος καὶ τὰ στέφανα, τὰ ὁποῖα ἐπροετοίμασεν ὁ Θεὸς εἰς ἐσᾶς [. . .] ἀμήν.

ιζʹ (σελ. 98) «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτὴν ἑορτὴν λόγος ἕτερος».

Ἀρχ.: Ὅσοι γίνονται θεωρηταὶ εἰς τὸ στάδιον, δὲν εἶναι εὐχάριστοι κατὰ τὸν ἐδικόν τους πόθον μόνον [. . .]
Τελ. (σελ. 103): [. . .] ἀξιώνοντάς μας τῶν ἀρρήτων ἀγαθῶν τῆς οὐρανίου ἐδικῆς του βασιλείας [. . .] ἀμήν.

ιηʹ (σελ. 103) «Τοῦ αὐτοῦ τῇ ἑνδεκάτῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μάρτυρος Μηνᾶ λόγος».

Ἀρχ.: Ὅλοι σχεδὸν ἢ οἱ περισσότεροι παῖδες τῶν ἀνθρώπων μέγαν πόθον ἔχουσι νὰ εἰσεβαίνουν εἰς παραδείσους [. . .]
Τελ. (σελ. 110): [. . .] οὗ ἀπαλλάξειεν ἡμᾶς ὁ ἐλεήμων Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μηνᾶ [. . .] ἀμήν.

ιθ′ (σελ. 111) «Τοῦ αὐτοῦ Γερασίμου εἰς τὸν πλούσιον καὶ τὸν Λάζαρον, πάτερ Ἀβραὰμ ἐλέησόν με».

Ἀρχ.: Καταισχύνουν ἕως εἰς τὸν τέλειον ἀφανισμὸν τὰ καυστικὰ ὕψη, ἤγουν ὅπου εὑρίσκεται τὸ ἁπλοῦν αἰθέριον πῦρ [. . .]
Τελ. (σελ. 120): [. . .] καὶ ἂν τὸν ἐπιμελῆσαι, θέλετε ἀναβῇ ἀντάμα εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν [. . .] ἀμήν.

κ′ (σελ. 120) «Εἰς τὴν παραβολήν, ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ, λόγος τοῦ αὐτοῦ».

Ἀρχ.: Ὅσον καλὸν εὐτυχίαν μακαριότητα ἠθέλαμεν ἀποκτήσῃ ἀπὸ τὰ θεῖα εὐαγγελικὰ λόγια [. . .]
Τελ. (σελ. 127): [. . .] διανὰ μᾶς σύρῃ εἰς τὸν ἐπιθυμημένον ἀπὸ ἡμᾶς ἐκεῖνον τόπον [. . .] ἀμήν.

κα′ (σελ. 127) «Τοῦ αὐτοῦ λόγος εἰς τό, ἐγὼ ἐλθὼν θεραπεύσω αὐτόν».

Ἀρχ.: Ἀνάμεσα εἰς τὰ τρία πράγματα, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ ἥλιος λέγεται εἰκὼν τοῦ Θ(εο)ῦ [. . .]
Τελ. (σελ. 133): [. . .] ἐβγαίνοντες ἐκεῖ ὑψηλὰ εἰς τὰς ἀρεστὰς πλατείας τῆς οὐρανῶν βασιλείας [. . .] ἀμήν.

κβ′ (σελ. 133) «Περὶ τῆς Μαγδαληνῆς».

Ἀρχ.: Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἀφ' ἧς δαιμόνια ἑπτὰ ἐξεληλύθει. Τὸ νὰ εἶχε πραγματικῶς αὐτὴ ἡ Μαρία μέσα εἰς τοῦ λόγου της [. . .]
Τελ. (σελ. 135): [. . .] καὶ ἐβλήθη ὁ δράκων ὁ μέγας ὄφις ὁ ἀρχαῖος ὁ καλούμενος διάβολος καὶ ὁ σατανᾶς ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην.

κγ′ (σελ. 135) «Τοῦ αὐτοῦ λόγος τῇ ἁγίᾳ κυριακῇ τῶν Βαΐων».

Ἀρχ.: Διαπερᾷ μὲ τὴν κύκλῳ φορὰν ἡ ἡλιακὴ ἅμαξα διὰ μέσου τῶν ἐδικῶν της οὐρανίων ὁδῶν [. . .]
Τελ. (σελ. 142): [. . .] ἐκεῖ εἰς τὴν σωτήριον κατάντησίν μας, ὅπου θέλομεν δοξάζει καὶ θέλομεν εὐλογεῖ [. . .] ἀμήν.

κδ′ (σελ. 142) «Τοῦ αὐτοῦ λόγος εἰς τὸν ἱερὸν νιπτῆρα».

Ἀρχ.: Πρᾶγμα θαυμαστόν, ὑπηρεσία παράδοξος ἔγινεν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Χριστοῦ [. . .]
Τελ. (σελ. 147): [. . .] καὶ πλύνεσθε πάντοτε μὲ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ μέλλετε νὰ εὑρεθῆτε καθαροὶ εἰς τὴν οὐράνιον σύνοδον [. . .] ἀμήν.

κε′ (σελ. 147) «Περὶ ἐξομολογήσεως».

Ἀρχ.: Ἐὰν τινὰς ἤθελε περάσῃ ἀπὸ κανέναν παράδεισον γεμάτον ἀπὸ ποικίλα φυτὰ καὶ δένδρη [. . .]
Τελ. (σελ. 154): [. . .] καὶ θέλομεν καταντήσῃ εἰς τὸν μακάριον πόθον μας ὕστερα ἀπὸ ἐτούτην τὴν πρόσκαιρον ζωὴν [. . .] ἀμήν.

κς′ (σελ. 154) «Περὶ τῆς θείας κοινωνίας τῶν πιστῶν».

Ἀρχ.: Ἔφθασα μὲ τοὺς ταχυπόρους πόδας τοῦ νοός μου, ἀκολουθῶντας τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραὴλ [. . .]

Τελ. (σελ. 162): [. . .] νὰ εἶναι ἵλεως εἰς ἡμᾶς, καὶ νὰ μᾶς ὁδηγῇ εἰς τὴν εὐαρέστησιν ἡμῶν [. . .] ἀμήν.

κζ′ (σελ. 162) «Τῇ κυριακῇ τῶν ἁγίων Πάντων λόγος περὶ τῆς ἀληθινῆς τῶν χριστιανῶν πίστεως».

"Αρχ.: Καθὼς ὁ ἄριστος οἰκοδόμος εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ οἴκου του δύο τεχνεύεται [. . .]
Τελ. (σελ. 169): [. . .] εἰς τὸ καταφύγιον ὁποῦ ἠθέλαμεν ἐπιτύχῃ ἐκεῖ εἰς ταῖς θείαις αὐλαῖς [. . .] ἀμήν.

κη′ (σελ. 169) «Τῇ αὐτῇ ἑορτῇ τῶν ἁγίων Πάντων λόγος περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας».

"Αρχ.: Μὲ ὀρθόδοξον σοφίαν καὶ γνῶσιν εἶπαν οἱ τῶν χριστιανῶν σοφῶν παῖδες καὶ τρόφιμοι [. . .]
Τελ. (σελ. 172 - 173): [. . .] ὄντες εὐπειθεῖς κατὰ τὴν δύναμίν μας εἰς τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ [. . .] ἀμήν.

κθ′ (σελ. 173) «Τῇ κυριακῇ τῆς Πεντηκοστῆς».

"Αρχ.: Καθὼς ἕνας καλὸς ποιμὴν ἐπιμελεῖται μὲ πολὺν πόθον τὸ κοπάδι τῶν προβάτων [. . .]
Τελ. (σελ. 179): [. . .] νὰ σᾶς περιποιηθῶσι καὶ νὰ σᾶς συντροφεύσωσιν εἰς τὴν ἄληκτον ἐκείνην ζωὴν [. . .] ἀμήν.

λ′ (σελ. 179) «Τοῦ αὐτοῦ Γερασίμου Ἀλεξανδρείας λόγος εἰς τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

"Αρχ.: Δὲν θαυμάζω τόσον τὸν μέγαν θεοπάτορα Δαβὶδ διὰ τὰ ἄρρητα μυστήρια τῆς τοῦ Θ(εο)ῦ οἰκονομίας [. . .]
Τελ. (σελ. 185): [. . .] νὰ μᾶς ἀξιώσῃ καὶ ἐκείνης τῆς ἀρρήτου χαρᾶς καὶ ἀναπαύσεως εἰς τὴν ἐπουράνιον ἐδικήν του βασιλείαν [. . .] ἀμήν.

λα′ (σελ. 185) «Τῇ κυριακῇ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου».

"Αρχ. (σελ. 186): "Οταν κανεὶς ξενιτευθῇ μακρὰν ἀπὸ τὴν ἰδίαν πατρίδα, εὐθὺς ἐκεῖ πέφτει εἰς ἀνυπόφερτον λύπην [. . .]
Τελ. (σελ. 199) : [. . .] διανὰ ἐπιτύχετε τὰ παμπόθητα ἐκεῖνα κάλλη τῆς σωτηρίας ἐκεῖ εἰς ταῖς οὐράνιαις κατοικίαις [. . .] ἀμήν.

λβ′ (σελ. 200) «Τῇ πρώτῃ κυριακῇ τῶν νηστειῶν. Τῇ ἐπαύριον ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν [. . .]».

"Αρχ.: Βλέπω τὸν ἄρρωστον νὰ ταλαιπωρῇ, ἀλλὰ ἐκεῖνον ὁποῦ ταριχεύεται ἀπὸ τὸ μέγεθος μιᾶς χαλεπῆς νόσου [. . .]
Τελ. (σελ. 207): [. . .] εὐφραινόμενοι τὰ ὑπέρλαμπρά σου κάλλη, δοξάζοντες καὶ εὐχαριστοῦντες τὸ ὑπερύμνητόν σου ὄνομα· ἀμήν.

λγ′ (σελ. 207) «[. . .] τῇ τετάρτῃ κυριακῇ μετὰ τὸ Πάσχα, καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες [. . .]».

"Αρχ.: Στοχαζόμενος πρὸ πολλοῦ καιροῦ πρὸ τῆς ἐκβάσεως μὲ τὸ προφητικὸν ὀμμάτιον ὁ μέγας Ἱερεμίας [. . .]
Τελ. (σελ. 212 - 213): [. . .] ἂς ταῖς καταπατήσωμεν καὶ ἂς πηδήσωμεν μὲ τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν οὐράνιον δόξαν [. . .] ἀμήν.

λδ′ (σελ. 215) «Τῇ γῃ κυριακῇ τῶν νηστειῶν· ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν [. . .]».

"Αρχ.: Εἰς πολλοὺς τόπους ἡ θεία γραφὴ ἀναφέρει διὰ τὴν χρείαν τὴν μεγάλην ὁποῦ κάμνουν τὰ καλὰ ἔργα [. . .]
Τελ. (σελ. 221): [. . .] νὰ ἀγκαλίσουσι τὴν πλουσιοφόρτωτόν σου ψυχήν, καὶ νὰ τὴν ἀνεβάσουν εἰς τὸ ἀπρόσιτον κάλλος [. . .] ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις.

λε′ (σελ. 221) «Εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ ἀσώτου».

"Αρχ.: Ἀνίσως καὶ τινὰς ἀρχιστράτηγος ἤθελεν ἔχῃ κανένα πιστόν του δοῦλον καὶ στρατιώτην καθολικὸν [. . .]
Τελ. (σελ. 229): [. . .] ἀλλὰ νὰ ζήσετε εἰς τὴν ἀτελεύτητον ζωήν, αἰνοῦντες καὶ εὐλογοῦντες [. . .] ἀμήν.

λς′ (σελ. 229) «Εἰς τὴν αὐτὴν παραβολὴν τοῦ ἀσώτου, ἐν ᾧ [sic] καὶ περὶ μετανοίας».

"Αρχ.: Στοχάζεται μὲ τὴν δύναμιν τῆς φυσικῆς του φρονήσεως τὸ χαμαὶ ἕρπον θηρίον ὁ ὄφις [. . .]
Τελ. (σελ. 238): [. . .] συναρίθμησόν με μὲ τοὺς δούλους σου εἰς τὴν πλέα μικροτέραν τάξιν νὰ ἀναπαυθῶ [. . .] εἰς τοὺς αἰῶνας.

λζ′ (σελ. 238) «Τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς σωτηριώδους Ἀναστάσεως».

"Αρχ.: Ἐπειδὴ καὶ πολλά τινα νὰ εἴπαμεν διὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην εἰς τοὺς ἄλλους τῶν ἐνιαυτῶν κύκλους [. . .]
Τελ. (σελ. 242): [. . .] καὶ μὲ τὸν ἁγιασμὸν αὐτὸν ὁποῦ θέλομεν παίρνῃ νὰ σὲ δοξάζωμεν καὶ νὰ σὲ ὑμνοῦμεν [. . .] ἀμήν.

λη′ (σελ. 242) «Τῇ κυριακῇ τοῦ παραλύτου».

"Αρχ.: Ὢ πόσον πόθον καὶ πόσην ἔφεσιν ἔχουσιν ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι ὁποῦ εὑρίσκονται εἰς φυλακὴν σκοτεινὴν [. . .]
Τελ. (σελ. 249): [. . .] νὰ ἀποκαταντήσωμεν δοξάζοντες καὶ θεολογοῦντες σε· τὸν μόνον εὐεργέτην [. . .] εἰς τοὺς αἰῶνας.

λθ′ (σελ. 249) «Τῇ κυριακῇ τῆς Σαμαρείτιδος».

"Αρχ.: Βάρος γροικῶ πῶς ἤθελα δώσῃ πολύ, ἐὰν καὶ πάλιν τὴν ὑπόθεσιν τῆς Σαμαρείτιδος γυναικὸς ἤθελα διηγηθῇ [. . .]
Τελ. (σελ. 255): [. . .] ἀλλὰ νὰ ἀκολουθήσωμεν ἐσένα ὁποῦ μᾶς τάζεις τὴν αἰώνιον ζωὴν [. . .] ἀμήν.

μ′ (σελ. 255) «Εἰς τὴν θεόσωμον ἀνάληψιν τοῦ [. . .] Χ(ριστο)ῦ».

"Αρχ.: Ἐθεώρει ἐκείνη ἡ δικαία καὶ ἐπαινεμένη Ἰουδὴθ τὸν ὑπερήφανον Ὀλοφέρνην [. . .]
Τελ. (σελ. 262): [. . .] καὶ ἡ ἄνοδος εἰς τὰ βασίλεια ἕτοιμη εἰς τὴν αἰώνιον δόξαν ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν.

μα′ (σελ. 262) «Εἰς τὴν αὐτὴν ἑορτήν».

"Αρχ.: Στοχάζεται ὁ μέγας γίγας τὴν διαφορὰν ὁποῦ ἔχει ἀπὸ ὅλους τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους [. . .]
Τελ. (σελ. 268): [. . .] νὰ ἰδοῦμεν καὶ τὰ φορέματά του, καὶ τὰ κάλλη του, εὐχαριστοῦντες καὶ δοξολογοῦντες [. . .] ἀμήν.

μβ΄ (σελ. 268) «Λόγος τοῦ β^ου^ ἔτους. Τῇ κυριακῇ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου». Κολοβὸς (ἀκολουθοῦν 3 ½ σελίδες ἄγραφοι, ὅπου ὁ γραφεὺς ἐσκόπευε νὰ συμπληρώσῃ τὸ κείμενον τοῦτο)[1].

Ἀρχ.: Καθὼς ἐκεῖνος ὁ διοικητὴς τῶν μελισσῶν θέλωντας νὰ τρυγήσῃ τὰ κηρόμελα τοὺς κόπους τῶν μελισσῶν τεχνεύεται καὶ ἀνάπτει καπνοὺς [. . .]
Τελ. (σελ. 271): [. . .] ὁποῦ μὲ τὰ ἴδιά σου χέρια τὸν ἔπλασες, νὰ ἐμπαίζῃ αὐτὸ τὸ στοιχεῖον τὸ ὕδωρ,

μγ΄ (σελ. 272) «Εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ ἀσώτου λόγος».

Ἀρχ.: Ἀξιωτάτη ἦτον ἡ διάταξις τῶν εὐλογημένων ἁγίων πατέρων εἰς τὸ νὰ μᾶς παραθέσουν τὴν παραβολὴν [. . .]
Τελ. (σελ. 283): [. . .] καὶ ἂς ἰξεύρωμεν πῶς εἶναι μέγιστον ἀγαθὸν καὶ ἀπόλαυσις τὸ νὰ βλέπωμεν τὸν Θεὸν [. . .] εἰς τοὺς αἰῶνας.

μδ΄ (σελ. 283) «Λόγος εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ».

Ἀρχ.: Ἀπόφασις εἶναι αὐτὴ μεγάλη καὶ φοβερὰ καὶ μάλιστα χωρὶς δευτέραν κρίσιν [. . .]
Τελ. (σελ. 289): [. . .] συναρίθμησόν μας ἅμα μὲ τὰ πρόβατα, διανὰ σὲ ὑμνῶμεν καὶ νὰ σὲ δοξολογῶμεν [. . .] εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

με΄ (σελ. 289) «Τῇ πρώτῃ κυριακῇ τῶν νηστειῶν, λόγος περὶ τῆς ὀρθοδοξίας· ἀπάρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγότα [. . .]».

Ἀρχ.: Ἐπειδὴ ὦ τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι χαρμόσυνος [. . .]
Τελ. (σελ. 294): [. . .] καὶ βέβαια θέλει μᾶς σύρει εἰς ἕνα ἀρεστὸν κατάντημα τέλος πάντων [. . .] ἀμήν.

μς΄ (σελ. 294) «Τῇ δευτέρᾳ κυριακῇ τῶν νηστειῶν· εἰς τὸ κείμενον τοῦ εὐαγγελίου, καὶ ἠκούσθη, ὅτι εἰς οἶκον ἐστὶ καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτόν».

Ἀρχ.: Βλέπει ἡ συμπονητικὴ μήτηρ τὸ ἐδικόν της τέκνον νὰ ταλαιπωρῆται εἰς μίαν μεγάλην καὶ χαλεπὴν ἀρρωστίαν [. . .]
Τελ. (σελ. 299): [. . .] καὶ διανὰ ζῶμεν ὑποκάτω εἰς τὴν πιστόσυνον [sic] σκέπην τοῦ ὑψίστου Θεοῦ [. . .] ἀμήν.

μζ΄ (σελ. 299) «Τῇ τρίτῃ κυριακῇ τῶν νηστειῶν λόγος, ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν [. . .]».

Ἀρχ.: Ἐκεῖνο τὸ δυστυχὲς σφάλμα τοῦ προπάτορός μας Ἀδάμ, ὅταν αὐτὸς μὲ ἄτακτον τόλμαν ἅπλωσε τὸ δεξιόν του χέρι [. . .]
Τελ. (σελ. 305): [. . .] διανὰ ὑμνολογῆτε, βαστάζοντες ἀκήρατον στολισμόν, τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας τριάδος εἰς τοὺς αἰῶνας [. . .] ἀμήν.

μη΄ (σελ. 305) «Τῇ τετάρτῃ κυριακῇ τῶν νηστειῶν, εἰς τό, διδάσκαλε ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σὲ ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον».

---

1. Εἰς τὰς ἀγράφους σελίδας (271α, 271β, 271γ) ἐπρόκειτο νὰ περιληφθῇ καὶ ὁ λόγος «Περὶ ταπεινώσεως καὶ ταπεινοῦ», ὁ ὁποῖος ἀναγράφεται εἰς τὸν πίνακα περιεχομένων (φ. Δβ), χωρὶς ὅμως παραπομπὴν εἰς σελίδα τοῦ κώδικος, ἐφόσον ὁ λόγος οὗτος τελικῶς δὲν ἀντεγράφη.

"Αρχ.: Ἐὰν καὶ πρότερον ὁ ἄξιος στρατάρχης, πρινὶ [sic· γρ. πρὶν ἢ] κροτήσουν οἱ ὑπεναντίοι τὸν πόλεμον, παύῃ νὰ νουθετῇ προθύμως τοὺς στρατιώτας [. . .]
Τελ. (σελ. 310): [. . .] διανὰ νὰ σὲ χαρῇ ὡς προεῖπα ὁ οὐράνιός σου πατήρ.

μθ' (σελ. 310) «Τῇ πέμπτῃ κυριακῇ τῶν νηστειῶν λόγος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν εὐαγγελίου· Μάρκος ἐν κεφαλαίῳ δεκάτῳ».

"Αρχ.: Σοφώτατα ὁ μουσηγέτης τῶν περιπατητικῶν ὁ φιλόσοφος Ἀριστοτέλης [. . .]
Τελ. (σελ. 317): [. . .] τολοιπὸν ἂς φροντίζωμεν πάντοτε νὰ εὐαρεστῶμεν εἰς τὸν Θεὸν [. . .] ἀμήν.

ν' (σελ. 317) «Λόγος εἰς τὴν ἔγερσιν τοῦ Λαζάρου».

"Αρχ.: Ὁ θεολόγος Γρηγόριος ἐκεῖ εἰς τὸν ἐπιτάφιον λόγον τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου ὀνομάζωντας σεισμοὺς θεϊκοὺς [. . .]
Τελ. (σελ. 322): [. . .] διανὰ στερεωθῇ εἰς τὴν καρδίαν μας ἡ ἐλπὶς τῆς ἀθανάτου δόξης [. . .] ἀμήν.

να' (σελ. 322) «Τῇ κυριακῇ τῆς βαϊοφόρου ἑορτῆς, εἰς τὸ ῥητὸν τοῦ προφήτου Ζαχαρίου, χαῖρε σφόδρα θύγατερ Σιών».

"Αρχ.: Καθὼς ὁπόταν ἐπρόσταξεν ὁ μέγας Θεὸς τὸν θεόπνευστον προφήτην Σαμουὴλ διὰ ταῖς πυκναῖς παρακάλεσαις [. . .]
Τελ. (σελ. 331): [. . .] καὶ νὰ σᾶς παραστήσουν ὁπωσδήποτε εἰς τὸν βασιλέα τῆς δόξης [. . .] εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

νβ' (σελ. 332) «Εἰς τὰ τίμια πάθη τοῦ κυρίου καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς τὸν σωτηριώδη θάνατον λόγος».

"Αρχ.: Ὥρα λυπημένη γίνεται καὶ ζοφερὰ καὶ πάντῃ ἄμορφος καὶ ἀνείδεος, ὁπότε φθάσῃ ὁ θάνατος εἰς αὐτὸν τὸν οἰκοδεσπότην [. . .]
Τελ. (σελ. 335): [. . .] ὁ ἄγγελος Κυρίου ἐφαίνετο εἰς τὴν Ἄγαρ [. . .] λέγωντας, Ἄγαρ παιδίσκη Σάρρας πόθεν ἔρχῃ.
«ἐτοῦτος ὁ λόγος εἶναι ἀτελής, καὶ εἶναι ἕως ἐδῶ».

νγ' (σελ. 336) «Λόγος διὰ τὸν νομικὸν ἐπερωτήσαντα τὸν Ἰησοῦν περὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς, εἰς τό, ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου [. . .]».

"Αρχ.: Δὲν πρέπει νὰ λογιάσωμεν ποτὲ τοὺς στρατιώτας ἀξίους κατὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ πολέμου [. . .]
Τελ. (σελ. 343): [. . .] εἰς τὴν ἄληκτον χαρὰν τοῦ ἠγαπημένου ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς Θεοῦ [. . .] ἀμήν.

νδ' (σελ. 344) «Λόγος εἰς τὸ ῥητὸν τοῦ εὐαγγελίου, οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν».

"Αρχ.: Ὡς τῆς ἔξω σοφίας καὶ τῆς ἔσω μέγας διδάσκαλος ὁ [. . .] Χριστὸς ἐδιέκρινε πῶς δὲν ἠμποροῦν [. . .]
Τελ. (σελ. 348): [. . .] καὶ ὡδήγησε διανὰ παρευρεθῶμεν εἰς τὴν ἀτελεύτητον ἐκείνην ζωὴν [. . .] ἀμήν.

νε' (σελ. 348) «Λόγος εἰς τὸν μονογενῆ υἱὸν τῆς χήρας, κυριακῇ τρίτῃ· Λουκᾶς· ἄνθρωπός τις ἐξεκομίζετο ἐκ πόλεως Ναΐμ».

"Αρχ.: Ἐὰν ἡ κοσμικὴ ἐξουσία ὁποῦ ἔχει ἕνας ἄνθρωπος ἐπάνω εἰς ἕνα πρᾶγμα [. . .]
Τελ. (σελ. 354): [. . .] ὅμοιος μὲ τοὺς μακαρίους καὶ ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους δικαίους, καὶ νὰ δοξάζῃς τὸν Θεὸν [. . .] ἀμήν.

νς' (σελ. 354) «Λόγος εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ ἀρχισυναγώγου Ἰαείρου· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ [. . .]».

"Αρχ.: Πολλὴν ὠφέλειαν λαμβάνουσιν ὅσοι μετὰ πόθου καρδίας καὶ εὐλαβῶς ζητοῦν ἀπὸ τὸν Θεὸν αἰτήματα [. . .]
Τελ. (σελ. 362): [. . .] καὶ νὰ τὴν ἀναβιβάσῃ εἰς τοὺς προητοιμασμένους τόπους τῆς ἐδικῆς του οὐρανίου βασιλείας [. . .] ἀμήν.

νζ' (σελ. 362) «Λόγος τῇ κυριακῇ τῇ τρίτῃ τοῦ κατὰ Ματθαῖον εὐαγγελίου, εἰς τό, ὁ λύχνος τοῦ σώματος ἐστὶν ὀφθαλμός».

"Αρχ.: "Ενας ῥήτωρ ὁποῦ συμβουλεύει μίαν πολιτείαν καὶ σπουδάζει νὰ σύρῃ γνώμας ἀνθρώπων [. . .]
Τελ. (σελ. 367): [. . .] διανὰ σπλαγχνισθῇ εἰς ἡμᾶς εἰς ἐτούτους τοὺς καιροὺς τῆς ζωῆς μας [. . .] ἀμήν.

νη' (σελ. 367) «Λόγος εἰς τὴν συγκύπτουσαν· γύναι ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου».

"Αρχ.: Πολλὰ ὀρεγόμεσθε νὰ θεωροῦμεν τὴν εὐμορφίαν τῶν περιβολίων, διότι αὐτὰ εἶναι ἐστολισμένα [. . .]
Τελ. (σελ. 373): [. . .] καὶ διὰ αὐτοὺς θέλει μᾶς χαρίσει ὁ εὐήλατος τὴν αἰώνιον ζωὴν [. . .] ἀμήν.

νθ' (σελ. 373) «Λόγος τῇ κυριακῇ τῶν δύο τυφλῶν εἰς τὸ ῥητόν, πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι».

"Αρχ.: "Εως καὶ τὰ ἀναίσθητα πράγματα καὶ ἀπροαίρετα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἕναν καὶ μόνον ὅρον τῆς ἐδικῆς τους ἐνεργείας [. . .]
Τελ. (σελ. 378): [. . .] διανὰ παρηγορηθοῦμεν καὶ νὰ ἐλπίσωμεν πῶς θέλεις μᾶς δεχθῇ εἰς τὴν βασιλείαν σου [. . .] ἀμήν.

ξ' (σελ. 378) «Λόγος τῇ κυριακῇ τῶν δύο δαιμονιζομένων, εἰς τό, ἦλθες ὧδε πρὸ καιροῦ βασανίσαι ἡμᾶς».

"Αρχ.: Καθὼς ἐκεῖνοι οἱ κατάδικοι, ὁποῦ εὑρίσκονται εἰς τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν ἁλυσίδετοι, κλαίουν τὴν καταδίκην τους [. . .]
Τελ. (σελ. 381 - 382): [. . .] ἡ μέλλουσα ἀπόλαυσις τῶν ἀρρήτων θείων ἀγαθῶν, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἑαυτοῦ βασιλείᾳ [. . .] ἀμήν.

ξα' (σελ. 382) «Λόγος εἰς τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας, εἰς τό, ὑμεῖς ἐστὲ τὸ φῶς τοῦ κόσμου».

"Αρχ.: Ἐὰν καμίαν φορὰν καθίσουν τινὰς τὸν καιρὸν τοῦ ἔαρος εἰς καιρὸν νυκτὸς ἀπ' ἔξωθεν ἀπὸ τὴν στέγην τοῦ ὀσπητίου [. . .]
Τελ.: (σελ. 387): [. . .] ἃς προσκυνοῦμεν ταῖς ἐνάρεταις πρᾶξες αὐτῶν μὲ θεοσεβῆ καρδίαν [. . .] ἀμήν.

ξβ' (σελ. 387) «Λόγος εἰς τὸ ῥητόν, εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ [. . .]».

"Αρχ.: "Ενας σοφὸς ἰατρὸς προφέρει τὴν κοτύλην, ὅπου ἔβαλε τὸ ποτὸν τῆς καθάρσεως, ἔμπροσθεν εἰς τὸν πολυπάλαιστον ἄρρωστον [. . .]
Τελ. (σελ. 395): [. . .] διανὰ χαρῶμεν ἐκεῖ καὶ νὰ χορτάσωμεν παντοτεινᾶ, δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες [. . .] ἀμήν.

ξγ' (σελ. 396) «Λόγος τῇ δη κυριακῇ τοῦ Ματθαίου εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἑκατοντάρχου, Κύριε οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς [. . .]».

"Αρχ.: Κανένα πρᾶγμα δὲν ἤθελεν ἠμπορέσῃ ποτὲ νὰ κάμῃ ἕνας πτωχὸς ἄνθρωπος μάλιστα καὶ πταίστης [. . .]
Τελ. (σελ. 401): [. . .] καὶ χρηματίζουν ὑγιεῖς καὶ εὔθετοι πρὸς τὴν ἐπίτευξιν τῆς οὐρανίου βασιλείας [. . .] καὶ τὰ λοιπά.

ξδ' (σελ. 401) «Λόγος περὶ τοῦ πλουσίου οὗ εὐφόρησεν ἡ χώρα. Εἰς τό, καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας καὶ μείζονας οἰκοδομήσω».

"Αρχ.: Ἐστερήθη ὁ μακάριος ἐκεῖνος Ἰὼβ ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγαθὰ ὁποῦ εἶχεν· ἀπὸ τὴν συντροφίαν τῶν ἠγαπημένων του παίδων [. . .]
Τελ. (σελ. 405): [. . .] διανὰ ἀκούσωμεν ποτὲ τέλος πάντων τὴν εὐκταῖαν ἐκείνην ἀπόφασιν [. . .] καὶ τὰ λοιπά.

ξε' «Λόγος τῇ ςη κυριακῇ τοῦ Λουκᾶ· εἰς τὸ ῥητόν, ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀνακράξας προσέπεσε τῷ Ἰησοῦ [. . .]».

"Αρχ.: "Αν κανεὶς ἄνθρωπος ἔχῃ κανένα πολύτιμον πρᾶγμα μὲ κάθε δικαιοσύνην ἐδικόν του [. . .]
Τελ. (σελ. 411): [. . .] τὸ νὰ γυρίσωμεν πάλιν εἰς τὴν ἀθανασίαν τὴν προτέραν πατρίδα μας ἐκεῖ εἰς τὰ οὐράνια [. . .] χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ.

ξς' (σελ. 411) «Τῇ ἕκτῃ κυριακῇ τῶν νηστειῶν τῇ βαϊοφόρῳ ἡμέρᾳ».

"Αρχ.: Ἐνθυμοῦμαι, χριστιανοὶ εὐλογημένοι, ὁπόσην προθυμίαν ἔχουν οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι ῥήτορες [. . .]
Τελ. (σελ. 415): [. . .] θέλομεν φωνεῖ μέσα εἰς ταῖς καρδίαις μας ψυχωφελῶς πρὸς τὸν Χριστὸν καθ' ἑκάστην ἡμέραν [. . .] ἀμήν.

ξζ' (σελ. 415) «Λόγος εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν δέκατον κεφ., εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ πειράζοντος τὸν Κύριον νομικοῦ».

"Αρχ.: "Οταν κανεὶς ἀκούει ἕναν ἄνθρωπον πλούσιον καὶ ἐξουσιαστὴν νὰ προφέρῃ εἰς τὴν ἀκοὴν τῶν πολλῶν [. . .]
Τελ.: (σελ. 422): [. . .] ἂς εὕρωμεν ὑποκάτω εἰς τὴν σκέπην σου καμίαν καλὴν ἐλπίδα μας, τὴν ὁποῖαν ἤθελες ταμιεύῃ πρὸς ἡμᾶς [. . .] ἀμήν.

ξη' (σελ. 415) «Λόγος ἕτερος περὶ ἱερέων».

"Αρχ.: Βασιλικὸν ἴδιον εἶναι ἡ πλουσιοδωρία, διὰ τοῦτο θέλω μεταχειρισθῆ τῶρα παράδειγμα ἀπὸ αὐτόθεν ἐτοῦτο [. . .]
Τελ. (σελ. 427): [. . .] καὶ φυλάξατε τὴν εἰρήνην ἐσεῖς πρὸς τοὺς πιστοὺς καὶ οἱ πιστοὶ πρὸς ἐσᾶς [. . .] ἀμήν.

ξθ' (σελ. 427) «Λόγος εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν εὐαγγέλιον, ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ».

Ἀρχ.: Ὢ πόσην χαρὰν ἔχει, τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἠγαπημένα, ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ὁποῦ ἔξαφνα εὐτύχησε [. . .]
Τελ. (σελ. 433): [. . .] εἰς τὴν ἐδικήν του ἀποθήκην καὶ εἰς ταῖς ἐδικαῖς του μοναῖς, ἤγουν ὡς καλὴν καρποφορίαν [. . .] ἀμήν.

ο′ (σελ. 433) «Λόγος τῇ κυριακῇ τρίτῃ τοῦ Ματθαίου, ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ».

Ἀρχ.: Θαυμάζει ὁ φιλόσοφος Ἀριστοτέλης τὴν κυβέρνησιν ὁποῦ ἔχει ὁ κόσμος καὶ τὸν πολύν του στολισμὸν [. . .]
Τελ. (σελ. 436): [. . .] νὰ πράττωμεν καὶ ὅ,τι ἀπὸ τὰ καλὰ ἔργα ἠθέλαμεν πράξῃ τὸ κατὰ δύναμιν [. . .] ἀμήν.

οα′ (σελ. 436) «Λόγος εἰς τὸ κατὰ Μάρκον ῥητὸν τοῦ εὐαγγελίου, κἂν τῶν ἱματίων αὐτοῦ ἅψωμαι σωθήσομαι».

Ἀρχ.: Ἀνάμεσα εἰς ταῖς ἄλλαις ἐξήγησες ὁποῦ ἤθελα κάμῃ εἰς τὸν λόγον ἐκεῖνον τοῦ οὐρανίου μας διδασκάλου [. . .]
Τελ. (σελ. 442): [. . .] ἅμα μὲ ταῖς χοροστασίαις τῶν μακαρίων ἀγγέλων ἐκεῖ εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν [. . .] ἀμήν.

οβ′ (σελ. 443) «Λόγος εἰς τὸ ῥητὸν τοῦ Ἠσαΐου, ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα».

Ἀρχ.: Εὑρισκόμενος κανεὶς ἄρρωστος καὶ εἰς τὰ λοίσθια τῆς ζωῆς, εἰς τόσον ὁποῦ οἱ ἰατροὶ ὅλοι νὰ τὸν ἀπελπίσουν [. . .]
Τελ. (σελ. 446): [. . .] μᾶς καταστήσει συμπολίτας καὶ συγχορευτὰς τῶν μακαρίων ἀγγέλων [. . .] ἀμήν.

ογ′ (σελ. 446) «Τῇ ια^{η} κυριακῇ λόγος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ εὐαγγελικοῦ δείπνου, εἰς τό, ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον μέγαν [. . .]».

Ἀρχ.: Δὲν λογιάζετε ἀδελφοί μου τίμιοι, πῶς ἐξ ἀρχῆθεν ὁ πονηρὸς διάβολος, ἐκεῖνος ὁ ὀλέθριος ἄρχων τοῦ σκότους [. . .]
Τελ. (σελ. 450): [. . .] διανὰ πετάξωμεν ποτὲ τέλος πάντων ἕως εἰς τὴν οὐράνιον πατρίδα μας [. . .] ἀμήν.

οδ′ (σελ. 450) «Λόγος περὶ τοῦ ἀνθρώπου ὁποῦ μέλλει νὰ ἀποθάνῃ».

Ἀρχ.: Ὅποιος ὑπόδουλος ἄνθρωπος ἔχει φροντίδα καμίας οἰκονομίας, τῆς ὁποίας τὸν εὔλογον λογαριασμὸν ὁ αὐθέντης του [. . .]
Τελ. (σελ. 454): [. . .] καὶ αὐτὸς ἢ εἰς αὐτὸν ἐλπίδα θέλει κάμῃ εἰς ἡμᾶς τὴν ἱκανὴν παραμυθίαν [. . .] ἀμήν.

οε′ (σελ. 454) «Λόγος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ κατὰ Ματθαῖον λεπροῦ, τοῦ εἰπόντος, Κύριε ἐὰν θέλῃς δύνασαί με καθαρίσαι».

Ἀρχ.: Ἐὰν τὸ θέλημα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τόσον δυνατόν, εἰς τόσον ὁποῦ μόνον θέλωντας ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀριστεύῃ μὲ τὴν τέχνην [. . .]
Τελ. (σελ. 460): [. . .] νὰ γένωμεν κλητοὶ εἰς τὸν θεῖον γάμον κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν παραβολὴν [. . .] ἀμήν.

ος′ (σελ. 460) «Τῇ θ^{η} κυριακῇ τοῦ Ματθαίου λόγος εἰς τό, τὸ δὲ πλοῖον ἦν βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων».

Ἀρχ.: Πολλὴν ἐπιμέλειαν βάνει ἐκεῖνος ὁ ἔμπειρος κολυμβητής, θέλωντας νὰ διδάξῃ καὶ ἄλλους αὐτὴν τὴν τέχνην [. . .]
Τελ. (σελ. 466): [. . .] ἤγουν τῶν προγενεστέρων ὁμοπίστων μας, καὶ νὰ εὐχαριστοῦμεν πάντοτε τὸ ὑπερύμνητον ὄνομα τῆς σῆς θεότητος [. . .] ἀμήν.

οζ′ (σελ. 466) «Τῇ ιζῃ κυριακῇ τοῦ Λουκᾶ λόγος περὶ τῶν δέκα λεπρῶν, πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι».

Ἀρχ. Πολὺν πόθον εἶχαν τὸν παλαιὸν καιρὸν οἱ εὐσεβεῖς Ἑβραῖοι νὰ ὑμνοῦν τὸν βασιλέα τῆς δόξης [. . .]
Τελ. (σελ. 469): [. . .] γένοιτο ἔτζι νὰ γένῃ ἐν ὅσῳ εὑρισκόμεσθε εἰς τὴν παροῦσαν ζωήν, διανὰ κληρονομήσωμεν ὕστερον τὴν θείαν ὑπόσχεσιν [. . .] ἀμήν.

οη′ (σελ. 469) «Λόγος εἰς τὸ ῥητὸν ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ τρίτον κεφ. τοῦ Βαρούχ, ἐξεῦρε πᾶσαν ὁδὸν ἐπιστήμης».

Ἀρχ.: Ἐὰν εἶναι ἐπαινετοὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ὅσοι ἐφιλοπόνησαν καὶ ἔμαθαν τέχναις καὶ ἐπιστήμαις ἐτούτου τοῦ κόσμου [. . .]
Τελ. (σελ. 473): [. . .] τὸ νὰ θεωρῇς τὴν ἄρρητον δόξαν τοῦ θείου προσώπου μου, διανὰ μὲ δοξολογῇς ἅμα μὲ τοὺς ἀγγέλους [. . .] ἀμήν.

οθ′ (σελ. 473) «Λόγος εἰς τό, ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ [. . .]».

Ἀρχ.: Ἐσὺ ὦ εὐσεβὴς πίστις τῶν χριστιανῶν εἶσαι ἐκείνη, ὅπου κάνεις καλὴν ὁδηγίαν καὶ ἔχεις καλὸν κατάντημα [. . .]
Τελ. (σελ. 478): [. . .] καὶ χορὸν θέλομεν κροτήσει μὲ τοὺς πόδας ὑπερκόσμιον εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ [. . .] ἀμήν.

π′ (σελ. 478) «Λόγος πανηγυρικὸς εἰς τὸν αὐτοκράτορα βασιλέα τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον, τὸν ἰσαπόστολον καὶ ἅγιον».

Ἀρχ.: Φαίνεταί μου καὶ εἶναι καὶ ἀληθέστατον, πῶς ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια πράγματα τὸ πλέον ἐνδοξότερον καὶ πλέον πολυποθητότερον [. . .]
Τελ. (σελ. 488): [. . .] ἵνα εὐλογῶμεν καὶ δοξάζωμεν κυριώτερα τὸν πανάγαθον ἀληθινὸν Θεὸν [. . .] ἀμήν.

Τὸ κύριον σῶμα τοῦ κώδικος, ἤτοι τὸ φύλλον Δ καὶ αἱ σελίδες 1 - 213, 272 - 488, γεγραμμένον ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ ἐπιμελημένη, στρογγυλόσχημος, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος. Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Ὡς ἀποδεικνύει τὸ εἶδος τῆς γραφῆς (συγκρινομένης πρὸς τὴν γραφὴν ἄλλων γνωστῶν κωδίκων), τὸ τμῆμα τοῦτο τοῦ κώδικος ἔχει γραφῆ διὰ χειρὸς τοῦ γνωστοῦ ἐξ Ἰωαννίνων κωδικογράφου Ἀναστασίου Σουγδουρῆ[1], γρα-

1. Περὶ Ἀναστασίου Σουγδουρῆ καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ γραφέντων κωδίκων βλ. τὴν σχετικὴν ἡμετέραν πρόσθετον σημείωσιν εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ κώδικος 59 τῆς Μονῆς Βαρλαάμ, εἰς τὸν Β′ τόμον τοῦ παρόντος ἔργου: Ν. Α. Βέη, *Τὰ χειρόγραφα τῶν Μετεώρων — Τὰ χειρόγραφα τῆς Μονῆς Βαρλαάμ*, Ἀθῆναι 1984, σ. 68· βλ. αὐτόθι ὡσαύτως καὶ τοὺς ἐκτὸς κειμένου πίνακας 61, 63, 65, 102, 112, 114, 123, 127, 134, 135, 137, 155, 162, 185, 188 καὶ 190, ὅπου δείγματα γραφῆς καὶ σημειώματα τοῦ κωδικογράφου Ἀναστασίου

φέως πολλῶν κωδίκων (23 ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει) τῆς Μονῆς Βαρλαὰμ τῶν Μετεώρων (κατὰ τὰ ἔτη 1776 - 1797), ὡς καὶ τοῦ κώδ. 86 (τὸ ἔτος 1780) τῆς μετεωρικῆς ἐπίσης μονῆς τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Ἄλλωστε, ὡς ἀναγράφεται εἰς τὸ κωδικογραφικόν του σημείωμα, ὁ ἐν λόγῳ κῶδιξ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐγράφη «ἐν τῷ στύλῳ τοῦ Βαρλαάμ», ὅπου «πρυτάνευε δὲ Χριστοφόρος ὁ θύτης»· ἀσφαλῶς πρόκειται περὶ τοῦ ἐκ Μετσόβου καταγομένου λογίου ἱερομονάχου Χριστοφόρου τοῦ Βαρλααμίτου[1], ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, ὑπῆρξε συνεργάτης τοῦ Ἀναστασίου Σουγδουρῆ. Τοῦ αὐτοῦ κωδικογράφου Ἀναστασίου Σουγδουρῆ καὶ τμῆμα (φφ. 1 - 20) τοῦ κώδικος 52 (ἔτ. 1789) τῆς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος, τοῦ ὁποίου τὴν περιγραφὴν βλ. κατωτέρω. Αἱ ὑπόλοιποι σελίδες 215 - 271 ἔχουν γραφῆ ὑπὸ ἄλλης χειρός. Γραφὴ περισσότερον πυκνὴ καὶ λεπτόγραμμος, ὡσαύτως ἐπιμελημένη καὶ εὐανάγνωστος. Τὸ κείμενον ἐπίσης χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα.

Στίχοι κειμένου καὶ τῶν δύο γραφέων 41. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,230 × 0,145. Μετὰ τὴν σελίδα 271, ἀκολουθοῦν σελίδες 271α, 271β, 271γ, 272, 273 κ.ἑξ. Ἄγραφα εἶναι τὰ φύλλα Αβ καὶ Βα - Γβ, ὡς καὶ αἱ σελίδες 214, 271α, 271β, 271γ, 489, 490 καὶ 492.

Ὁ κῶδιξ ἔχει συγκροτηθῆ κυρίως ἐκ τετραφύλλων φυλλαδίων (δισσῶν), τὰ ὁποῖα φέρουν τὴν σχετικὴν ἔνδειξιν, δι' ἑλληνικοῦ ψηφίου, εἰς τὸ τέλος των, εἰς τὸ μέσον τοῦ κάτω περιθωρίου τῆς σελίδος. Οὕτως ἀποτελεῖται ἐκ τῶν τετραφύλλων α' - κζ' (φ. Δ + σελ. 1 - 214), κθ' - λγ' (σελ. 231 - 270) καὶ λε' - ξα' (σελ. 272 - 487), ἐξ ἑνὸς τετραδίου (ὀκταφύλλου) φέροντος τὴν ἔνδειξιν κη' (σελ. 215 - 230) καὶ ἐκ τοῦ διφύλλου λδ' (σελ. 271 - 271β).

Ἐπὶ τῆς σελίδος 488, μετὰ τὸ τέλος τοῦ κειμένου, τὸ κάτωθι σημείωμα, εἰς ἰαμβικοὺς δωδεκασυλλάβους στίχους, ἀναφερόμενον εἰς τὸν συγγραφέα τοῦ ἔργου (Γεράσιμον Β' Ἀλεξανδρείας, † 1714) καὶ εἰς τὸν χρόνον ἀντιγραφῆς του (1779) εἰς τὸν κώδικα τοῦτον:

Θεῷ τὸ θῦμα, κ(αὶ) γερασίμου πόνος·
ἀρχὸς δὲ πατὴρ τῆς Ἀλεξάνδρου ὅδε·
βαρλαὰμ ἔχει δὲ τοὔθ' ἡ βιβλιοθήκη·
χρόνοις δ' ἔγεντο διπλοῖς ἐννακοσίοις,

Σουγδουρῆ. Βλ. ἐπίσης Δ. Ζ. Σοφιανοῦ, *Τὰ χειρόγραφα τῶν Μετεώρων* — Τόμ. Γ', *Τὰ χειρόγραφα τῆς Μονῆς Ἁγίου Στεφάνου*, Ἀθῆναι 1986, σ. 270, πίν. 132· τοῦ αὐτοῦ, «Ἱερομονάχου Γαβριὴλ Ἁγιαμονίτη, Ἀνέκδοτο προσκυνητάριο τῶν μονῶν τῶν Μετεώρων (1786)», *Τρικαλινὰ* 6 (1986) σ. 8.

1. Περὶ τοῦ Χριστοφόρου Βαρλααμίτου βλ. Δ. Ζ. Σοφιανοῦ, «Ἱερομονάχου Γαβριὴλ Ἁγιαμονίτη, Ἀνέκδοτο προσκυνητάριο...», *ἔνθ' ἀνωτ.* σ. 8 καὶ σημ. 6, ὅπου καὶ ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία.

κἂν ὑφέλης ἕνδεκα[1], *ἀληθὲς τόδε,*
ἦν τε μὴν ἰούλιος ἐν καιρῷ θέρους·
πρυτάνευε δὲ χριστοφόρος ὁ θύτης.

Ἐγράφη ἐν τῷ στύλῳ τοῦ βαρλαὰμ ἐν ἔτει χιλιοστῷ ἑπτακοσιοστῷ ἑβ|δομηκοστῷ ἐννάτῳ ἐν μηνὶ ἰουλίῳ.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου Δα, εἰς τὸ κάτω περιθώριον, τὸ κτητορικόν: *κ(αὶ) τόδε μετὰ τῶν ἄλλων παϊσίου ἐπισκόπου σταγῶν.* Φαίνεται ὅτι ὁ κῶδιξ οὗτος, ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τῆς Μονῆς Βαρλαάμ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀρχικῶς ἀνῆκε, περιῆλθε βραδύτερον εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐπισκόπου Σταγῶν Παϊσίου (1784 - 1808), τελικῶς δὲ κατέληξεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὡς δηλώνει τὸ ἐπὶ τῆς σελίδος 493 μεταγενέστερον κτητορικὸν σημείωμα: *κ(αὶ) τόδε σὺν τοις ἄλλοις κτίμμα ἀναπόσπατον* [sic] *της ἁγίας τρια|δος τοῦ ἐν μετεώροις ἐπαρχείας σταγῶν.*

Ἐπὶ τῆς σελίδος 491 ἡ ἑξῆς ἐνθύμησις:

1876: Μαΐου 29 Αγία Τριὰς Γράφω | Δαμιανὸς ἱεροδιάκονος τοῦ Ἁγίῳ σταγῶν Κυρίῳ | Κλήμεντος Διὰ εὑρεθέντος Ηγουμένῳ τῆς Αγίας Τριάδος | Κυρίῳ Ἀνθίμῳ.

Στάχωσις ἐκ πινακίδων χάρτου ναστοῦ, ἐπενδεδυμένων διὰ καστανοχρόου βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἁπλῆ ἔντυπος διακόσμησις.
Διατήρησις τοῦ κώδικος πολὺ καλή.
Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ φύλλου Αα: 35 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 45/1951.
Ἀριθμὸς Ν. Βέη, καταγραφῆς τοῦ 1953, ἐπὶ τοῦ φύλλου Αα: 6 | Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος εἶχε περιέλθει παλαιόθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 34 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Τὸν ἀριθμὸν τοῦτον 34 καὶ τὴν ἔνδειξιν «Ἁγίας Τριάδος» ἀναγράφει παλαιὰ ἐτικέττα ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ κώδικος.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 8, 9 καὶ 10 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τοῦ φύλλου Δα (πίναξ περιεχομένων) καὶ τῶν σελίδων 1 (ἡ ἀρχὴ τοῦ κειμένου) καὶ 488 (κωδικογραφικὸν σημείωμα τοῦ Ἀναστασίου Σουγδουρῆ, ἔτ. 1779).

1. Συμφώνως πρὸς τὴν ἀναφερομένην ὁλογράφως, εἰς τὸ τέλος τοῦ σημειώματος, χρονολογίαν (1779), ἔπρεπε νὰ γράφῃ ἐνταῦθα *εἴκοσι ἓν* (2 × 900=1800, καὶ 1800 - 21 = 1779) ἀντὶ *ἕνδεκα*, τὸ ὁποῖον ἐγράφη ἴσως ἐκ παραδρομῆς ἢ καὶ χάριν τοῦ μέτρου.

7

Χάρτης στιλπνὸς Διαστ. 0,295 × 0,205 Αἰὼν XV (τέλη) / XVI (ἀρχαὶ) Φύλλα 264

1 (φ. 1α) «Τοῦ ἁγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνου πόλεως νέας Ῥώμης καὶ οἰκουμενικοῦ π(ατ)ριάρχου κῦρ Ἰωάννου τοῦ Χαλκιδῶν [γρ. Χαλκηδόνος][1] ὁμοιλίαι ἑκάστης κυριακῆς τοῦ ὅλου χρόνου καὶ ἐπὶ δεσποτικαῖς καὶ ἑτέραις ἑορταῖς ἐπισήμοις λεγόμ(εν)αι παρ' αὐτοῦ καὶ ἀποστοματιζόμεναι πρὸ(ς) τὸν θεοφιλεῖ συναθροιζόμενον λαόν· ἃς ἐκλεξάμενος συνέθετο ἀπὸ διαφόρων ἁγίων π(ατέ)ρων ἐξηγητῶν· καὶ ἑτέρων σοφῶν ἀνδρῶν».

α' (φ. 1α) [Ὁμιλία τῇ κυριακῇ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου.]

("Εκδ.: *Académie Roumaine. Bulletin de la Section Historique*, 1939, σ. 30 - 40· Κ. Ἰ. Δυοβουνιώτης, *ΕΕΒΣ*, 17, 1941, σ. 138 - 143).

"Αρχ.: Ἡ εἰς τὸν τελώνην καὶ τὸν φαρισαῖον παραβολῆ καὶ ὑπόθεσις· ὥσπερ γυμνασία τὶς καὶ παρακίνησις ἐπενοήθη [...]
Τελ. (φ. 5β): [...] τὰς μελλούσας ἐκείνας καὶ ἀκηράτους μονὰς καὶ τὴν ἀδαπάνητον τρυφὴν καὶ ἀπόλαυσιν· ὧν καὶ τύχοιμ(εν) [...] ἀμήν.

β' (φ. 5β) «Τοῦ αὐτοῦ ὁμοιλία τῇ κυριακῇ τοῦ Ἀσώτου». ("Εκδ.: Σ. Εὐστρατιάδου, *Ὁμιλίαι εἰς τὰς Κυριακὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκ χειρογράφου τῆς ἐν Βιέννῃ αὐτοκρατορικῆς Βιβλιοθήκης*..., Τεργέστη 1903, 1, σ. 195 - 218, ὅπου ἡ ὁμιλία δημοσιεύεται ὡς «ἀνωνύμου» συγγραφέως.)

"Αρχ.: Ἀγαθὸς μὲν ὁ Θ(εὸ)ς πρὸς πάντας ἐστὶ φιλάν(θρωπ)ος καὶ μακρόθυμος· ἐξεραίτως δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγαθότητα πρὸς τοὺς ἁμαρτάνοντας ἐπιδείκνυται [...]
Τελ. (φ. 11β): [...] καὶ τὸν ἀρραβῶνα τοῦ πν(εύματο)ς χαρίσητε· καὶ τῆς τῶν οὐ(ρα)νῶν βασιλείας ἀξιωθήσει [...] ἀμήν.

γ' (φ. 11β) «Τοῦ αὐτοῦ ὁμοιλία τῇ κυριακῇ τῆς Ἀπόκρεω».

"Αρχ.: Φοβερὰ ἐκείνη τῆς δευτέρας τοῦ Χ(ριστο)ῦ παρουσίας καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως ἀδελφοί μου· καὶ φρικτὸν ἡμῖν τὸ δικαστήριον ἐννοεῖται [...]
Τελ. (φ. 16α): [...] εἰς τὴν οὐ(ρά)νιον βασιλείαν τὴν ἀτελεύτητον καὶ ἀΐδιον [...] ἀμήν.

δ' (φ. 16α) «Ὁμοιλία τῇ κυριακῇ τῆς Τυροφάγου».

---

1. Πρόκειται περὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωάννου Θ' Ἀγαπητοῦ (1111 - 1134), τοῦ προσωνυμουμένου «τοῦ Χαλκηδόνος». Βλ. περὶ αὐτοῦ Μ. Γεδεών, *Πατριαρχικοὶ πίνακες*, Κωνσταντινούπολις [1885 - 1900], σ. 348 - 349· Κ. Ἰ. Δυοβουνιώτου, «Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννης Θ' ὁ Ἀγαπητός», *Ἐπετηρὶς Ἑταιρ. Βυζαντ. Σπουδῶν* 17 (1941) σ. 130 - 143, ὅπου μνημονεύονται καὶ ἄλλοι κώδικες τοῦ αὐτοῦ περιεχομένου πρὸς τὸν κώδικα τοῦτον τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ παρατίθεται (σ. 132-137), ἐκ τοῦ κώδ. 300 τῆς Ἐθν. Βιβλιοθ. Ἑλλάδος, κατάλογος (τίτλοι καὶ «initia») 58 ὁμιλιῶν τοῦ ἐν λόγῳ Πατριάρχου, αἱ ὁποῖαι ἀκριβῶς, πλὴν τριῶν (τῶν ὑπ' ἀριθ. 5, 13 καὶ 14), περιέχονται καὶ εἰς τὸν κώδικα τοῦτον. Κατάλογος τῶν αὐτῶν ὁμιλιῶν (τίτλοι καὶ «initia» ὡσαύτως), ἀποδιδομένων ὅμως εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἰωάννην ΙΔ' Καλέκαν (1334 - 1347), δημοσιεύεται καὶ εἰς τὴν PG, τόμ. 150, στ. 249 - 252.

Ἀρχ.: Ἰδοῦ τὸ τῆς τεσσαρακοστῆς στάδιον ὑπανοίγεται σήμερον ἡμῖν ἀδελφοί μου· ἰδοῦ ἐπιθύραις τῆς νηστείας γεγόναμεν [. . .]
Τελ. (φ. 21β): [. . .] καὶ μηδ' ἐπὶ τῆς γῆς θησαυρ(οὺς) θησαυρίσωμεν· ἀλλ' ἐν τοῖς οὐ(ρα)-νοῖς [. . .] ἀμήν.

ε' (φ. 27β) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Μάρκον ἁγίου εὐαγγελίου· ἀναγινωσκο-μ(έν)η κυριακῇ β' τῶν ἁγί(ων) νηστειῶν».

Ἀρχ.: Ὁ τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς καιρὸς ἀδελφοί μου, πρὸ(ς) τὸν ὅλον καιρὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ συγκρινόμενος [. . .]
Τελ. (φ. 32α): [. . .] (καὶ) εἰς θεωρίαν τοιαύτην φθάσαντες, δοξάζουσι τὸν Θ(εὸ)ν ὡς ποιοῦντα τοιαῦτα θαυμάσια [. . .] ἀμήν.

ς' (φ. 32α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Μάρκ(ον) ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινω-σκομ(έν)η κυρ(ιακῇ) γ' τῶν ἁγίων νηστειῶν» (PG 150, 264, ὅπου ὅμως ἡ ὁμιλία προσγράφεται εἰς τὸν Πατριάρχην Ἰωάννην ΙΔ' Καλέκαν).

Ἀρχ.: Προτυπῶν καὶ προδιαγράφων, ὁ μακάριος Μωυσῆς τὸν ζωοποιὸν καὶ θεῖον στ(αυ)-ρὸν [. . .]
Τελ. (φ. 38α) : [. . .] ἵνα καὶ τῆς ἀτελευτήτου εὐκλείας ἀποτύχωμεν [γρ. ἐπιτύχωμεν] [. . .] ἀμήν.

ζ' (φ. 38α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Μάρκ(ον) ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκο-μένη κυριακῇ δ' τῶν ἁγί(ων) νηστει(ῶ)ν».

Ἀρχ.: Μεσάσαντες τὸ πέλαγος τῆς ἐγκρατείας ἀδελφοί μου καὶ πρὸς τὸ ἑξῆς διερχόμενοι [. . .]
Τελ. (φ. 42β): [. . .] καὶ πᾶσαν ἀρετὴν κατορθοῦντες τῶν μελλόντων ἀγαθῶν ἐπιτύχωμεν [. . .] ἀμήν.

η' (φ. 42β) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Μάρκ(ον) ἁγίου εὐαγγελίου· ἀναγινωσκο-μένη κυριακῇ ε' τῶν ἁγί(ων) νηστειῶν».

Ἀρχ. (φ. 43α): Παρῆλθε μὲν ὁ χειμῶν καὶ τὸ ἔαρ εἰσῆλθε καὶ βλέπομεν τὴν κτίσιν ἀναθάλλουσαν [. . .]
Τελ. (φ. 47α): [. . .] ταῦτα τοίνυν ζηλώσωμεν καὶ τῆς μελλούσης δόξης ἐπιτύχωμεν [. . .] ἀμήν.

θ' (φ. 47α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Μάρκον ἁγίου εὐαγγελίου· ἀναγινωσκο-μ(έν)η κυρ(ιακῇ) ς' τῶν ἁγί(ων) νηστειῶν».

Ἀρχ.: Τοῦ Κ(υρίο)υ ἡμῶν Ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ· τὰς κ(α)τ(ὰ) γὴν ποιουμένου διατριβὰς ἐπὶ σ(ωτη)ρία τοῦ γένους ἡμῶν [. . .]
Τελ. (φ. 49β): [. . .] καὶ ἀπολαύσωμεν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν καὶ τρυφὴν τὴν ἀδάπανον [. . .] ἀμήν.

ι' (φ. 50α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ἰω(άννην) ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκο-μένη κυριακῇ τῶν Βαΐ(ων)».

Ἀρχ.: Πρὸ ἓξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα· ἦλθεν ὁ Ἰ(ησοῦ)ς εἰς Βηθανίαν· ὅπου ἦν Λάζαρος [. . .]
Τελ. (φ. 52β): [. . .] φιλαδελφίας λέγω καὶ φιλοξενίας· καὶ πολλὴν ποιησώμεθα τὸν τῆς ἐλεημοσύνης λόγον [. . .] ἀμήν.

ια΄ (φ. 52β) «Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ κυριακῇ τοῦ Πάσχα ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην ἁγίου εὐαγγελίου».

Ἀρχ.: Πάσχα ἱερὸν καὶ τίμιον ἐπέλαμψε σήμερον, ὦ ἀδελφοί· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐν τῷ σκότει τῆς βιωτικῆς συγχύσεως [. . .]
Τελ. (φ. 55β): [. . .] ἀξιωθῶμεν τῆς ἐκ δεξιῶν παραστάσεως τοῦ δεσπότου· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἀξιωθῆναι [. . .] ἀμήν.

ιβ΄ (φ. 55β) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ἰω(άννην) ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομένη κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ» (Ἔκδ.: *Académie Roumaine. Bulletin de la Section Historique* 35, 1939, σ. 124-134, ὅπου ὅμως ἡ ὁμιλία αὕτη προσγράφεται εἰς τὸν Ἰωάννην Χρυσόστομον).

Ἀρχ.: Ἐπὶ τῇ λαμπροφόρῳ κυριακῇ καὶ σεβασμίᾳ καὶ ἁγίᾳ ἡμέρᾳ τῆς ἀναστάσεως[. . .]
Τελ. (φ. 60β): [. . .] τῷ πάντα συμφερόντ(ως) οἰκονομῶν[γρ. οἰκονομοῦντι] [. . .] ἀμήν.

ιγ΄ (φ. 60β) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Μάρκ(ον) ἁγίου εὐαγγελίου· ἀναγινωσκομένη κυριακῇ τῶν Μυροφόρων».

Ἀρχ.: Καὶ ἡ παροῦσα κυριακὴ (καὶ) ἁγία ἡμέρα προσκυνητή ἐστι καὶ σεβάσμιος [. . .]
Τελ. (φ. 64α): [. . .] τὰ ἀγαθὰ καὶ συμφέρ(ον)τα· ἐν δὲ τῷ μέλλοντι τὴν αὐτοῦ βασιλείαν τ(ὴν) ἀτελεύτητον καὶ ἀΐδιον [. . .] ἀμήν.

ιδ΄ (φ. 64α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ἰω(άννην) ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομένη κυριακῇ τοῦ Παραλύτου».

Ἀρχ.: Πολλῶν καὶ μεγάλων κακῶν ἡ ἁμαρτία πρόξενος γίνετ(αι) σφόδρα [. . .]
Τελ. (φ. 68α): [. . .] κ(αὶ) πρὸς τὴν ἀνόλεθρον τρίβον τῆς ἀτελευτήτου αὐτοῦ βασιλείας ἐνισχύσει ἡμᾶς [. . .] ἀμήν.

ιε΄ (φ. 68α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ἰωάννην ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ τῆς Σαμαρείτιδος».

Ἀρχ.: Καὶ σήμερον ἡμῖν ἡ τῶν ἐβαγγελικῶν φρεάτων ἀναβλύζει πηγή, καὶ τὰ νάματα πλούσια [. . .]
Τελ. (φ. 73α): [. . .] καὶ τ(ῶν) ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ κακῶν ἐλευθερωθῶμ(εν)· καὶ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐπιτύχωμ(εν) [. . .] ἀμήν.

ις΄ (φ. 73β) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ἰωάννην ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ τοῦ Τυφλοῦ».

Ἀρχ.: Τοῦ Κ(υρίο)υ καὶ Θ(εο)ῦ [. . .] διαλεγομένου τοῖς Ἰουδαίοις· καὶ ἑαυτὸν ἴσον τῷ π(ατ)ρὶ [. . .]
Τελ. (φ. 77α): [. . .] καὶ πρὸς τὸν θεῖον εἰσάξει νυμφῶνα· καὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας χαρίσητε τὴν ἀπόλαυσιν [. . .] ἀμήν.

ιζ΄ (φ. 73β) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ἰω(άννην) ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομ(έν)η κυρ(ιακῇ) τῶν ἁγίων τιη΄ θεοφόρων π(ατέ)ρων».

Ἀρχ.: Μετὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἐνδόξου Ἀναλήψεως [. . .] μνήμην ἑορτάζομεν, κατὰ τὴν παροῦσαν κυριακὴν [. . .]
Τελ. (φ. 80β): [. . .] λιμένα τὸν πανεύδιον καὶ παγγάλιν(ον) ὅτι παρὰ σοῦ χωρηγεῖται πᾶν ἀγαθὸν καὶ σ(ωτή)ριον [. . .] ἀμήν.

ιη' (φ. 80β) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ἰω(άννην) ἁγίου εὐαγγελίου· ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ τῆς ἁγί(ας) Πεντηκοστῆς».

Ἀρχ.: Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρα τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς· εἱστήκει ὁ Ἰ(ησοῦ)ς καὶ ἔκραξε λέγων [. . .]
Τελ. (φ. 86α): [. . .] ἵνα τὴν ἐπηρτημένην ὀργὴν ἀφ' ἡμ(ῶν) ἀποστρέψωμεν· καὶ τὴν μέλλουσαν κόλασιν φύγωμ(εν) [. . .] ἀμήν.

ιθ' (φ. 86α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ματθαῖον ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ τῶν Ἁγίων Πάντων».

Ἀρχ.: Εἶπεν ὁ Κ(ύριο)ς· πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀν(θρώπ)ων [. . .]
Τελ. (φ. 89β): [. . .] πρὸς τὸ ἀΐδιον ἐκεῖνο (καὶ) θεῖον φῶς ἐκδημήσωμ(εν) [. . .] ἀμήν.

κ' (φ. 89β) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ματθ(αῖον) ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ δευτέρῃ».

Ἀρχ.: Ἐπειδὴ τῆς πρώτης καὶ θείας καὶ μακαρίας ζωῆς ἀπορραγέντες· διὰ τὴν παράβασιν τοῦ προπάτορος [. . .]
Τελ. (φ. 92β): [. . .] καὶ τῆς ἐπιθέσεως τῶν ἐχθρ(ῶν) ἀπαλλαγῶμεν· καὶ τῆς μελλούσης ἐλευθερωθῶμ(εν) κολάσε(ως) [. . .] ἀμήν.

κα' (φ. 92β) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ματθ(αῖον) ἁγίου εὐαγγελίου· ἀναγινωσκομ(έν)η κυρ(ιακῇ) γ'» (PG 120, 1236, ὅπου ὅμως ἡ ὁμιλία αὕτη προσγράφεται εἰς τὸν Πατριάρχην Ἰωάννην Η' Ξιφιλῖνον).

Ἀρχ.: Τῆς φιλαργυρίας οὐδέν ἐστι χαλεπώτερον· καὶ τῆς φιλοχρηματίας οὐδὲν ὑπάρχει δεινότερον [. . .]
Τελ. (φ. 95β): [. . .] ἵνα τῶν ἐν ἐπαγγελίαις ἀγαθῶν ἐπιτύχωμ(εν) [. . .] ἀμήν.

κβ' (φ. 96α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ματθ(αῖον) ἁγίου εὐα(γγελίου)· ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ δ'».

Ἀρχ.: Οὐδὲν ἐπὶ τῆς ἀδιστάκτου καὶ καθαρᾶς πίστεως ἰσχυρότερον· οὐδὲ τῆς πρὸ(ς) Θ(εὸ)ν ἐλπίδος [. . .]
Τελ. (φ. 100α) [. . .] τρέχειν ἡμᾶς ἐνισχύσει· καὶ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἀξιώσει [. . .] ἀμήν.

κγ' (φ. 100β) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ματθαῖον ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ ε'».

Ἀρχ.: Πυγὴ πν(ευματ)ικὴ καὶ σ(ωτή)ριος περικλύζει ἡμᾶς ἀδελφοί μου· καὶ τὰ τῶν εὐαγγελικῶν φρεάτων νάματα ἀναβλύζει [. . .]
Τελ. (φ. 103α): [. . .] καὶ μετὰ τὴν τοῦ δεσμοῦ καὶ τοῦ βίου τούτου λύσιν· καὶ τὴν τοῦ σαρκικοῦ βάρους ἀπόθεσιν [. . .] ἀμήν.

κδ' (φ. 103β) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ματθαίον ἁγίου εὐα(γγε)λί(ου) ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ ς'» (PG 120, 1245, ὅπου ὅμως ἡ ὁμιλία αὕτη προσγράφεται εἰς τὸν Πατριάρχην Ἰωάννην Η' Ξιφιλῖνον).

Ἀρχ.: Οἱ τῶν μελισσῶν τὸ φιλόπονον καὶ φιλεργὸν θεοφιλῶς ἐκμιμούμενοι· ὥσπερ ἐκεῖναι τοῖς λειμῶσιν ἐφιπτάμεναι [. . .]
Τελ. (φ. 108α): [. . .] καὶ εἰς θεωρίαν ταύτην φθάσαντες· δοξάσουσιν τὸν Θ(εὸν) [. . .] ἀμήν.

κε′ (φ. 108α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ματθαῖον ἁγίου εὐα(γγε)λί(ου) ἀναγινωσκομ(έν)η κυρ(ιακῆ) ζ′».

Ἀρχ.: Τῶ καιρῶ ἐκείνω· παράγοντι τῶ Ἰ(ησο)ῦ· ἠκολούθησ(αν) αὐτῶ δύο τυφλοὶ [. . .]
Τελ. (φ. 111β): [. . .] καὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας χαρίσηται τὴν ἀπόλαυσιν· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν [. . .] ἀμήν.

κς′ (φ. 111β) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ματθαῖον ἁγίου εὐα(γγε)λίου ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῆ η′».

Ἀρχ.: Ὁ τῆς ἡμετέρας σ(ωτη)ρίας φροντίζων καὶ κηδόμενος Κ(ύριο)ς [. . .]
Τελ. (φ. 114β): [. . .] καὶ τῶν ἀκηράτων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν· ἧς καὶ τύχοιμεν πάντες [. . .] ἀμήν.

κζ′ (φ. 114β) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ματθαῖον ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομένη κυρ(ιακῆ) θ′».

Ἀρχ.: Καὶ οἱ τοὺς ἑαυτῶν φίλους σωματικῶς διατρέφειν βουλόμενοι (καὶ) αἰσθητ(ὴν) αὐτοῖς παρατιθέμενοι τράπεζαν [. . .]
Τελ. (φ. 119α) [. . .] μεθ᾽ ὧν καὶ ἡμᾶς αὐτῆς ἐπιβαίημεν· καὶ κληρονόμοι τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων γενώμεθα [. . .] ἀμήν.

κη′ (φ. 119α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ματθαῖον ἁγίου εὐαγγελίου· ἀναγινωσκομ(έν)η κυρ(ιακῆ) ι′».

Ἀρχ.: Ὑπὲρ τῆς ἡμῶν ψυχικῆς σ(ωτη)ρί(ας)· ὀφείλοντες σπουδάζειν ἀγαπητοί· καὶ πρὸς τὸν πόθον αὐτῆς διεγείρειν [. . .]
Τελ. (φ. 123α): [. . .] καὶ πᾶσαν ἀρετὴν κατορθῶσαι δυνηθέντες· τῶν μελλόντων ἀγαθῶν ἐπιτύχωμ(εν) [. . .] ἀμήν.

κθ′ (φ. 123α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ματθαῖον ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομένη κυρ(ιακῆ) ἑνδεκάτ(η)».

Ἀρχ.: Ποτὲ μὲν φανερῶς διαλέγεται ἐν τοῖς εὐαγγελίοις ὁ Κ(ύριο)ς ἡμῶν [. . .] ποτὲ δὲ διὰ παραδειγμάτων [. . .]
Τελ. (φ. 126β): [. . .] ἵνα τὰ μείζονα παρὰ Θ(εο)ῦ ἀφεθῶμεν· καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ κληρονόμοι γενώμεθα [. . .] ἀμήν.

λ′ (φ. 126β) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ματθαῖον ἁγίου εὐαγγελίου· ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῆ ιβ′» (PG 120, 1209, ὅπου ὅμως ἡ ὁμιλία αὕτη προσγράφεται εἰς τὸν Πατριάρχην Ἰωάννην Η′ Ξιφιλῖνον»).

Ἀρχ.: Οὐδὲν οὕτως οἶδε θωλοῦν ἀγαπητοί, καὶ σκοτίζειν ἀν(θρωπ)ίνην διάνοιαν· ὡς τὸ τῶν παρόντων ὁλοψύχως ἐξέχεσθαι [. . .]
Τελ. (φ. 130α): [. . .] τὴν ἐπὶ τούτω τῶ ἀγαθῶ θησαυρῶ τρυφὴν καὶ ἀπόλαυσιν ἕξομεν [. . .] ἀμήν.

λα′ (φ. 130) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ματθαῖον ἁγίου εὐαγγελίου· ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῆ ιγ′».

Ἀρχ.: Τὴν ἐκ τῆς διδασκαλίας ὠφέλειαν τοῖς ἀν(θρώπ)οις περιποιούμενος ὁ Κ(ύριο)ς ἡμῶν καὶ Θ(εό)ς, πολυειδῆ πολλάκις καὶ ποικίλον τὸν λόγον [. . .]
Τελ. (φ. 132β): [. . .] καὶ τοῦ καινοῦ καὶ ἀκηράτου τῆς ἀληθινῆς ἀμπέλου κατατρυφήσωμ(εν) πόματος [. . .] ἀμήν.

λβ′ (φ. 133α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ματθαῖον ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ δεκάτ(η) τετάρτ(η)».

Ἀρχ.: Εἶπεν ὁ Κ(ύριο)ς τὴν παραβολὴν ταύτην· ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐ(ρα)νῶν, ἀν(θρώπ)ω βασιλεῖ [. . .]
Τελ. (φ. 136α): [. . .] καὶ πλεονεκτήσωμεν τὰ ἄνω μετὰ σπουδῆς τὴν βασιλείαν ἁρπάζοντες [. . .] ἀμήν.

λγ′ (φ. 136α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ματθαῖον ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομ(έν)η κυρ(ιακῇ) ιε′».

Ἀρχ.: Οἱ τοὺς ἀγροὺς τῶν ἀν(θρώπ)ων φυλάσσοντες γεωργοί· ὅσα ἐν αὐτοῖς ἔχουσιν τῶν ἀνθέων ὡραῖα [. . .]
Τελ. (φ. 139α): [. . .] καὶ τῶν ἀκηράτων ἐκείνων καὶ ἀφράστων ἀγαθῶν ἀπολαύσωμεν [. . .] ἀμήν.

λδ′ (φ. 139α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ματθαῖον ἁγίου εὐαγγελίου· ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ ις′».

Ἀρχ.: Τὴν ἐκ τῆς διδασκαλί(ας) ὠφέλειαν· τοῖς ἀν(θρώπ)οις περιποιοῦμενος· ὁ Κ(ύριο)ς [. . .] πολυειδῆ πολλάκις καὶ ποικίλον τὸν λόγον [. . .]
Τελ. (φ. 142α): [. . .] καὶ τῆς ἀφράστου καὶ μακαρί(ας) αὐτοῦ ἀξιώση χαρᾶς [. . .] ἀμήν.

λε′ (φ. 142α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ματθαῖον ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ δεκάτ(η) ἑβδόμη».

Ἀρχ.: Μέγα ἀγαθὸν εὐχῇ· ἐὰν μετὰ διανοίας εὐχαρίστου γίνετ(αι)· ἐὰν παιδεύσωμεν ἑαυτοὺς [. . .]
Τελ. (φ. 145β): [. . .] σπουδάσωμεν κατὰ τὰς ἐντολᾶς τοῦ Θ(εο)ῦ καὶ τὰ θελήματα πολιτέβεσθαι [. . .] ἀμήν.

— (φ. 145β) «Τέλος τοῦ Ματθαίου (καὶ) ἀρχῇ τῶν εὐαγγελίων τοῦ Λουκᾶ».

λς′ (φ. 146α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Λουκ(ᾶν) ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομένη κυριακῇ πρώτη».

Ἀρχ.: Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἑστὼς ὁ Ἰ(ησοῦ)ς παρὰ τὴν λίμνην Γενησαρὲτ [. . .] Εἰς τὴν λίμνην Γενησαρὲτ παραγίνεται ὁ Κ(ύριο)ς· ἵνα καὶ τοὺς ὄχλους διδάξῃ [. . .]
Τελ. (φ. 149α): [. . .] ἑαυτοὺς παραθήξομ(εν)· καὶ μεγάλοι ἐν τῇ βασιλεία τῶν οὐ(ρα)νῶν ὀνομαστησόμ(ε)θ(α) [. . .] ἀμήν.

λζ′ (φ. 149α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Λουκ(ᾶν) ἁγίου εὐα(γγελί)ου ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ δευτερη» [sic].

Ἀρχ.: Πασῶν τῶν ἀρετῶν, ἀνωτέρα ἐστὶν ἡ ἀγάπη καὶ ὑψηλοτέρα· καὶ ὁ τὴν ἀγάπην ἔχων [. . .]
Τελ. (φ. 153α): [. . .] ἵνα παρ' αὐτοῦ πολλὺν πλοῦτον καὶ τὸ δάνειον μισθὸν λάβωμεν [. .] ἀμήν.

λη′ (φ. 149α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Λουκ(ᾶν) ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ τρίτ(η)» (PG 120, 1201, ὅπου ὅμως ἡ ὁμιλία αὔτη προσγράφεται εἰς τὸν Πατριάρχην Ἰωάννην Η′ Ξιφιλῖνον).

Ἀρχ.: Τὸ τῆς ἀναστάσεως μέγα μυστήριον ἀδελφοί μου· οὐ τοσοῦτον διαλόγον [γρ. διὰ λόγων]· ὅσον δι' αὐτῶν τῶν ἔργων [. . .]
Τελ. (φ. 156α): [. . .] καὶ ἐξελεῖται ἡμᾶς τοῦ χαλεποῦ θανάτου τῆς ἁμαρτίας [. . .] ἀμήν.

λθ´ (φ. 156α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Λουκ(ᾶν) ἁγίου εὐα(γγελί)ου ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ τετάρτ(η)».

Ἀρχ.: Ὥσπερ παράδεισος ἄλλος ἐστὶ πολυανθὴς καὶ εὐώδης· ἡ τῶν θείων λογίων ἀνάγνωσις [. . .]
Τελ. (φ. 161α): [. . .] οὕτω καὶ ὡς γῆ ἀγαθῇ καρποφορήσωμ(εν)· εἴτε τελείως· εἴτε μέσως· εἴτε ὑφειμένως [. . .] ἀμήν.

μ´ (φ. 161α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Λουκ(ᾶν) ἁγίου εὐαγγελίου· ἀναγινωσκομένη κυριακῇ πέμπτη» (PG 120, 1220, ὅπου ὅμως ἡ ὁμιλία αὕτη προσγράφεται εἰς τὸν Πατριάρχην Ἰωάννην Η´ Ξιφιλῖνον).

Ἀρχ. (φ. 161β): Ἀγαθὰ μὲν πάντα τὰ θεῖα λόγια καὶ ἐπωφελῆ τοῖς προσέχουσιν [. . .]
Τελ. (φ. 167α): [. . .] ὡς ἂν καὶ τὴν ἄνω βοήθειαν πρὸς ἑαυτοὺς ἐπισπασώμεθα· καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ἀβραὰμ κόλποις ἀναπαυσώμεθα [. . .] ἀμήν.

μα´ (φ. 167α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Λουκ(ᾶν) ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ ἕκτη».

Ἀρχ.: Ὥσπερ τὰ σώματα ἡμῶν· αἱ χρονικαὶ τῆς γῆς καρποφορίαι καὶ αἱ κατάλληλοι καὶ διάφοροι τροφαὶ στηρίζουσιν [. . .]
Τελ. (φ. 170β): [. . .] ἐκσπασθῆναι ἐκ πάντων τῶν παθῶν· καὶ τῆς τούτων βλάβης γενέσθαι ἀνώτεροι [. . .] ἀμήν.

μβ´ (φ. 170β) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Λουκ(ᾶν) ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ ἑβδόμη».

Ἀρχ.: Καὶ μεγάλη ἀνάγκη πολλάκις, καὶ σφοδροτάτη θλίψις, οἰκονομεῖν οἶδε καὶ προτρέπειν τοὺς ἀν(θρώπ)ους [. . .]
Τελ. (φ. 173β): [. . .] καὶ θεραπείας ἀξιωθεῖσα τῶν αἰωνίων κατατρυφᾷ ἀγαθῶν [. . .] ἀμήν.

μγ´ (φ. 173β) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Λουκ(ᾶν) ἁγίου εὐαγγελίου· ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ ὀγδόη».

Ἀρχ.: Μέγα πρὸς ἀρετὴν ἐμπόδιον ἡ ὑπερηφανία, καὶ ἡ ἔπαρσις· καὶ εὐκόλως ἀπατᾷ ἑαυτὸν [. . .]
Τελ. (φ. 178α): [. . .] βοηθοὶ αὐτοῖς γενώμεθα καὶ τὴν [γρ. τῆς] εἰς ἀρετὴν ὁδοῦ ὁδηγοί. [. . .] ἀμήν.

μδ´ (φ. 178α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Λουκ(ᾶν) ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ ἐννάτη».

Ἀρχ.: Ἡ πλεονεξία τοῖς ἀν(θρώπ)οις κακόν· καὶ οὐδὲν αὐτοῖς ὑπάρχει χειρότερον [. . .]
Τελ. (φ. 182α): [. . .] καὶ οὕτως ἐλπίζομεν τῶν μελλόντων ἐκείνων καὶ ἀϊδίων ἀγαθῶν ἐπιτεύξασθαι [. . .] ἀμήν.

με´ (φ. 182α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Λουκ(ᾶν) ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ δεκάτη».

"Αρχ.: Ὁ Κ(ύριο)ς ἡμῶν καὶ Θ(εό)ς, διεξάγων τ(ὸν) ἰουδαϊκὸν λαὸν καὶ πολυτρόπως παιδεύων [. . .]
Τελ. (φ. 186α): [. . .] καὶ τ(ὴν) μέλλουσαν φύγωμεν κόλασ(ιν) καὶ τῶν αἰωνίων ἀπολαύσωμεν ἀγαθῶν [. . .] ἀμήν.

μς΄ (φ. 186α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Λουκ(ᾶν) ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ ἑνδεκάτ(η)».

"Αρχ.: Ὁ μακάριος καὶ εὐαγγελιστῆς Λουκᾶς· προτίθησιν ἡμῖν σήμερον διὰ παραβολῆς [. . .]
Τελ. (φ. 190α): [. . .] καὶ τῆς μακαρίας ἐκείνης τοῦ πν(ευματ)ικοῦ καὶ θείου δείπνου μετασχῶμ(εν) μεταλήψεως [. . .] ἀμήν.

μζ΄ (φ. 190α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Λουκ(ᾶν) ἁγίου εὐαγγελίου· ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ δωδεκάτη».

"Αρχ.: Πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θ(εό)ς· εἰς τὸ κατεργάζεσθαι τὴν σ(ωτη)ρίαν ἡμῶν [. . .]
Τελ. (φ. 193β): [. . .] καὶ οὕτως ποιεῖ ἡμᾶς κληρονόμους τῶν μελλόντων καὶ αἰωνίων ἀγαθῶν [. . .] ἀμήν.

μη΄ (φ. 193β) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Λουκ(ᾶν) ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ δεκάτ(η) τρίτ(η)».

"Αρχ.: Ὥσπερ ἐξ ἀδηφαγίας μὲν γίνεται φλεγμονῇ· ἐκ δὲ φλεγμονῆς τίκτεται πυρετὸς [. . .]
Τελ. (φ. 197β): [. . .] καὶ τοῦ οὐ(ρα)νίου καὶ πν(ευματ)ικοῦ θησαυροῦ ἀπολαύσωμεν [. . .] ἀμήν.

μθ΄ (φ. 197β) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Λουκ(ᾶν) ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ δεκάτ(η) τετάρτ(η)».

"Αρχ.: Ἥλιος δικαιοσύνης ἐστὶν ὁ Θ(εό)ς· καθῶς γέγραπται· πᾶσιν ἁπλῶς ἐπιλάμπων τὰς ἀκτίνας [. . .]
Τελ. (φ. 200β): [. . .] ἵνα δυνηθῶμεν ἀκολουθεῖν αὐτῷ τῷ δεσπότῃ καὶ ἐλευθερωτῇ [. . .] ἀμήν.

ν΄ (φ. 200β) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Λουκ(ᾶν) ἁγίου εὐαγγελίου· ἀναγινωσκομένη κυριακῇ δεκάτ(η) πέμπτη».

"Αρχ.: Πᾶσα μὲν ἀδικία καὶ ἁρπαγὴ καὶ πλεονεξία κακή· (καὶ) κακῶν κακίστη [. . .]
Τελ. (φ. 205α): [. . .] ἵλεον εὕρωμεν αὐτὸν ἐν τῇ ἡμέρα τῆς δικαίας αὐτοῦ ἀνταποδώσεως [. . .] ἀμήν.

να΄ (φ. 205α) «Ὁμοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ἰω(άννην) ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ πρὸ τῆς ὑψώσε(ως)» (PG 150, 253, ὅπου ὅμως ἡ ὁμιλία αὕτη προσγράφεται εἰς τὸν Πατριάρχην Ἰωάννην ΙΔ΄ Καλέκαν).

"Αρχ.: Εἶπεν ὁ Κ(ύριο)ς· οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐ(ρα)νόν· εἰμὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐ(ρα)νοῦ καταβὰς [. . .]
Τελ. (φ. 208α): [. . .] ἵνα καὶ τῆς ἀτελευτήτου εὐκλείας ἐπιτύχωμεν (καὶ) τῆς τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἀπολαύσεως [. . .] ἀμήν.

νβ′ (φ. 208α) «῾Ομοιλία ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ τῶν π(ατέ)ρων· πρὸ τῆς Χ(ριστο)ῦ γεννήσε(ως)».

῎Αρχ.: Οἱ μὲν παλαιοὶ ἐκεῖνοι καὶ θεῖοι ἄνδρες, οὐ διαγραμμ(ά)τ(ων) ἐδιδάσκοντο [. . .]
Τελ. (φ. 212α): [. . .] (καὶ) ἀξιωθησόμεθα σὺν τοῖς ἀπ᾽ αἰῶνος εὐαρεστήσασιν αὐτῷ· καὶ τῶν ἐπηγγελμένων αἰωνίων ἀγαθῶν [. . .] ἀμήν.

νγ′ (φ. 212α) «῾Ομοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ματθαῖον ἁγίου εὐαγγελίου· ἀναγινω-σ⟨κο⟩μένη κυριακῇ μ(ε)τ(ὰ) τ(ὴν) Χ(ριστο)ῦ γέννησιν».

῎Αρχ.: ᾿Αναχωρησάντων τῶν μάγων· ἰδοὺ ἄγγελος Κ(υρίο)υ φαίνεται κατ᾽ ὄναρ τῷ ᾿Ιωσὴφ [. . .] Τοῦς μάγους ὁ Θ(εὸ)ς πρῶτον δι᾽ ἀστέρος εἰς τὴν πίστιν ἐχειραγώγησεν [. . .]
Τελ. (φ. 215β): [. . .] πρὸς τὴν ζωὴν ἐκείνην τὴν μακαρίαν καὶ ἀΐδιον καταντῆσαι σπουδάσωμεν [. . .] ἀμήν.

νδ′ (φ. 215β) «῾Ομοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Μάρκον ἁγίου εὐαγγελίου· ἀναγινωσκομένη κυριακῇ πρὸ τῶν Φώτων».

῎Αρχ.: ᾿Αρχῆ τοῦ εὐαγγελίου ᾿Ι(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ υἱοῦ τοῦ Θ(εο)ῦ. [. . .] Τὸν ὕστερον καὶ τὸν τελευταῖον τῶν προφητῶν ᾿Ιωάννην τὸν Πρόδρομον· ἀρχὴν τοῦ εὐαγγελίου [. . .]
Τελ. (φ. 218α): [. . .] ἀποκαθαίρων καὶ ἐκπλύνων ὁλικῶς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν· καὶ τῆς τοῦ ἁγίου πν(εύματο)ς δωρεᾶς καταξιῶν ἡμᾶς [. . .] ἀμήν.

νε′ (φ. 218α) «῾Ομοιλία ἐκ τοῦ κ(α)τ(ὰ) Ματθαῖον ἁγίου εὐαγγελίου ἀναγινωσκομ(έν)η κυριακῇ μετὰ τὰ Φῶτα».

῎Αρχ.: Εἰ καὶ ἑορτῆ παρῆλθεν ἡμᾶς· ἀλλὰ τὸ περὶ ταύτης λέγειν οὐδέποτε παρελεύσεται [. . .]
Τελ. (φ. 221α): [. . .] οὕτω γὰρ δυνησώμεθα καὶ τὴν μέλλουσαν διαφυγεῖν κόλασιν· καὶ τῆς τῶν οὐ(ρα)νῶν βασιλείας ἀξιωθῆναι [. . .] ἀμήν.

2 (φ. 21β) «Διήγησις περὶ τῶν ἁγίων κ(αὶ) σεπτῶν εἰκόνων πῶς καὶ δι᾽ ἣν αἰτίαν παρελάβομ(εν) τὴν ὀρθοδοξίαν ἐπιτελ(εῖν) τῇ πρώτῃ κυριακῇ τῶν ἁγίων νηστειῶν» (BHG 1734).

῎Αρχ.: Τοῦ βασιλέως Θεοφίλου κατὰ συγχώρησιν Θ(εο)ῦ τοῦ κατ᾽ ἐκείνου καιροῦ τὴν αὐτοκρατορικὴν διέποντος ἀρχήν· τὴν ἀθέμητον καὶ πονηρὰν τοῦ θεοστυγοῦς [. . .]
Τελ. (φ. 27α): [. . .] ἥτις καὶ μέχρι τῆς δεῦρο ἑορτάζεται τῇ πρώτῃ κυριακῇ τ(ῶν) ἁγί(ων) νηστει(ῶν) [. . .] ἀμήν.

3 (φ. 222α) «῾Ερμηνεία τοῦ κυροῦ Θεοφυλάκτου Βουλγαρί(ας)· ἐξήγησις εἰς τὰ ἑωθινὰ εὐαγγέλια» [α′ - ια′].

῎Αρχ.: [Κατὰ Ματθ. ἑωθ. εὐαγγ. α′] Οἱ δὲ ἕνδεκα μαθηταὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν [. . .] Κατὰ τὸν ᾿Ιωάννην πρῶτον ὤφθη τοῖς μαθηταῖς ὁ ᾿Ι(ησοῦ)ς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως [. . .]
Τελ. (φ. 236β): [. . .] [Κατὰ ᾿Ιω. ἑωθ. εὐαγγ. ια′] [. . .] τῷ καταξιώσαντι ἡμᾶς καὶ χορηγήσαντι ἐλθεῖν ἕως ὧδε· συντελέσωμεν ἐνταῦθα τὴν ἐξήγησιν [. . .] ἀμήν.

4 (φ. 237α) «Βίος καὶ πολιτεία τῆς ὁσίας μ(ητ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας τῆς κατὰ τὴν ἔρημον ἀσκησάσης συγγραφῆς [sic] παρὰ τοῦ ἐν ἁγί(οις)

Σοφρονίου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμ(ων)· λεχθεὶς τῆς ε' τῆς εὐδομάδ(ος) τῶν ἁγίων νηστειῶν τοῦ μ(ε)γ(ά)λ(ου) κανόνος» (BHG 1402).

Ἀρχ.: Μυστήριον βασιλέως κρύπτειν καλόν· τὰ δὲ ἔργα τοῦ Θ(εο)ῦ ἀνακηρύττειν ἔνδοξον [. . .]

Τελ. (φ. 250β): [. . .] καὶ τῆς μερίδος αὐτῆς ἀξιώσει, στάσεώς τε καὶ τάξεως· Μαρίας ταύτης τῆς μακαρίας περὶ ἧς ἡ διήγησις [. . .] ἀμήν.

5 (φ. 251α) «Τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ἐφρὲμ τοῦ Σύρου· λόγος εἰς τὸν πάγγαλον Ἰωσήφ». «Ἀναγινώσκετ(αι) τῇ ἁγ(ία) καὶ μ(ε)γ(ά)λ(ῃ) β^{α} [= Δευτέρα]» (A s s e m a n i F., *S. Ephraem Syri Opera omnia*, 2, 21).

Ἀρχ.: Ὁ Θ(εὸ)ς τοῦ Ἀβραὰμ [. . .] ὁ Θ(εὸ)ς ὁ ἐκλεξάμενος τὸ σπέρμα τὸ ἅγιον, ἰδίων θεραπόντων τῶν ἀγαπησάντ(ων) σε [. . .]

Τελ. (φ. 264β): [. . .] ἐβασίλευσε καὶ ἐν Αἰγύπτω ἔτη ὀγδοήκοντα· ὡς εἶναι ἅπαντα ἔτη ἑκατὸν δέκα· ὑπὲρ τούτων ἁπάντων δοξάσωμεν τὸν π(ατέ)ρα [. . .] ἀμήν.

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός, κατὰ δύο σελίδας (= στήλας). Γραφὴ ἐπιμελημένη, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα ἀρκετά. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,230 × 0,140. Στίχοι 35. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων. Τίτλοι ἐρυθρόγραφοι, ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα καὶ ἐντελῶς ἁπλᾶ.

Ὁ κῶδιξ ἔφερεν ἀρχῆθεν ἀρίθμησιν φυλλαδίων, α' - κβ'. Ἐκ τούτων τὸ ὑπ' ἀριθ. γ' εἶναι ἑπτάδιον (δεκατετράφυλλον), πάντα δὲ τὰ λοιπὰ ἑξάδια (δωδεκάφυλλα, πλὴν τῶν ὑπ' ἀριθ. α' καὶ κβ' τὰ ὁποῖα εἶναι ἑνδεκάφυλλα ἐξ ἀρχῆς). Αἱ σχετικαὶ ἀριθμητικαὶ ἐνδείξεις, δι' ἑλληνικῶν ψηφίων, ἐπὶ τοῦ πρώτου φύλλου, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον καὶ περὶ τὸ μέσον, πιθανῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου ἑκάστου φυλλαδίου. Σήμερον ἡ ἀρίθμησις αὕτη κατὰ τὸ πλεῖστον δὲν ὑπάρχει, διότι ἔχει ἀποκοπῆ κατὰ τὴν στάχωσιν τοῦ κώδικος. Σώζονται μόνον αἱ ἐνδείξεις: β' (φ. 23β, ὅπου τὸ τέλος τοῦ ἑξαδίου), γ' (φ. 24α), ιγ' (φ. 146α), ιδ' (φ. 158α), ις' (φ. 182α, ὅπου ἴχνη μόνον), ιζ' (φ. 194α), ιθ' (φ. 218α), κ' (φ. 230α) καὶ κβ' (φ. 254α).

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν φυλλαδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α' (φφ. 1 - 11), β' (φφ. 12 - 23), γ' (φφ. 24 - 37), δ' (φφ. 38 - 49), ε' (φφ. 50 - 61), ς' (φφ. 62 - 73), ζ' (φφ. 74 - 85), η' (φφ. 86 - 97), θ' (φφ. 98 - 109), ι' (φφ. 110 - 121), ια' (φφ. 122 - 133), ιβ' (φφ. 134 - 145), ιγ' (φφ. 146 - 157), ιδ' (φφ. 158 - 169), ιε' (φφ. 170 - 181), ις' (φφ. 182 - 193), ιζ' (φφ. 194 - 205), ιη' (φφ. 206 - 217), ιθ' (φφ. 218 - 229), κ' (φφ. 230 - 241), κα' (φφ. 242 - 253), κβ' (φφ. 254 - 264).

Ὁ κῶδιξ φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α') Ζυγὸν ἐντὸς κύκλου («balance»· βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φύλλα τοῦ κώδικος 23, 24, 25, 29, 31 - 33 κ.ἄ.)· τὸ ὑδατόσημον τοῦτο παρόμοιον πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 2590 (ἔτη 1491 ἕως καὶ 1499) τοῦ C. Briquet καὶ πρὸς τὰ ὑπ' ἀριθ. VII 151 - 152 (ἐτ. 1490

καὶ 1491) τοῦ G. Piccard V[1]. β΄) Ζυγὸν ἐντὸς κύκλου, διάφορον τοῦ προηγουμένου (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φύλλα τοῦ κώδικος 37 - 41, 43, 49 κ.ἄ.)· τὸ ὑδατόσημον τοῦτο παρόμοιον πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 2512 (ἔτη 1494 ἕως καὶ 1506) τοῦ C. Briquet καὶ πρὸς τὰ ὑπ' ἀριθ. VI 29, 31 καὶ 32 (ἐτ. 1497/1503) τοῦ G. Piccard V. γ΄) Κεφαλὴν βοὸς ἀπολήγουσαν πρὸς τὰ ἄνω εἰς σταυρὸν μετὰ μακρᾶς καθέτου κεραίας («tête de boeuf»· βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φύλλα τοῦ κώδικος 50 - 55, 162, 245 κ.ἄ.)· τὸ ὑδατόσημον τοῦτο παρόμοιον πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 15391 (ἐτ. 1496/99) τοῦ C. Briquet.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α, ἐπὶ προσθέτου ταινίας χάρτου ἐπικολληθείσης εἰς τὸ κάτω περιθώριον τοῦ φύλλου, τὸ ἑξῆς κτητορικὸν σημείωμα:

Καὶ τόδε πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐκ τῶν τῆς μονῆς τῆς | ἁγίας τριάδος. αψλε^{ω} μαΐου ιγ^{η}.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 264β, μετὰ τὸ τέλος τοῦ κειμένου, ἕτερον κτητορικόν:

† βιβλί(ων) τῆς ἁγί(ας) τριάδος.

Στάχωσις ἐκ πινακίδων ξυλίνων, ἐπενδεδυμένων δι' ἐφθαρμένου σήμερον βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πλουσία ἄλλοτε ἔντυπος διακόσμησις.

Διατήρησις τοῦ κώδικος πολὺ καλή.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῶν παραφύλλων τῶν ἐπικεκολλημένων ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῶν δύο πινακίδων τῆς σταχώσεως: 88 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 2/1951.

Ὁ κῶδιξ κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953 ἔλαβε τὸν ἀριθμὸν 7 παρὰ τοῦ Ν. Βέη.

Ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῶν κτητορικῶν του σημειωμάτων, προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων τῆς ἐν λόγῳ μονῆς, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 33 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν ὑπάρχει σήμερον.

Σύντομον περιγραφὴν τοῦ κώδικος τούτου (ὑπὸ τὰ στοιχεῖα: Ἁγ. Τριάδος 33) ἔχει δημοσιεύσει ὁ Γ. Χαριτάκης, «Ἁγιογραφικοὶ κώδικες τῶν Μετεώρων», *Νέος Ἑλληνομνήμων* 21 (1927) σ. 318.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 11 καὶ 12 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 100β καὶ 197β (δείγματα γραφῆς).

8

Χάρτης Διαστ. 0,225 × 0,140/0,150 Αἰὼν XIV (ἀρχαί) Φύλλα 222

Ἀδήλου ἑρμηνεῖαι κανόνων.—Ὁ κῶδιξ ἀκέφαλος καὶ κολοβός.

α΄ (φ. 1α) Κανὼν εἰς τὸν σταυρόν. Ἀκέφαλος. Ἡ ἑρμηνεία τοῦ κανόνος ἄρχεται ἀπὸ τῆς ε΄ ᾠδῆς.

---

1. G. Piccard, *Wasserzeichen Waage*, V, Verlag W. Kohlhammer, Stuttgart 1978, VII 151 - 152, σ. 272.

Ἀρχ.: καὶ ξύλῳ τύπῳ στ(αυ)ροῦ τὸν πρὸ(ς) γῆν συρόμενον ὄφιν προσέδησεν [. . .]

β' (φ. 6α-β) «Καν(ὼν) εἰς τὴν πάνσεπτον Κοίμησιν τῆς [. . .] Θ(εοτό)κου [. . .] Ποίημ(α) Κοσμ(ᾶ) (μον)αχ(οῦ) φέρ(ων) ἀκροστιχίδ(α) : πανηγυριζέτωσ(αν) οἱ θεόφρονες».

Ἀρχ. (ἑρμην.): Ἧς οὐδὲ ὁ νοῦς ὅλως δύσληπτός ἐστι· ὁ γὰρ θεῖος οὗτο(ς) μελωδό(ς)· προτρέπεται πανηγυρίζειν ἡμᾶς τοὺς θεόφρονας, θεοφρόνως δηλαδὴ καὶ θεαρέστως [. . .]

γ' (φ. 8α) «Ἕτερος καν(ὼν) εἰς τὴν πάνσεπτον Κοίμησιν τῆς [. . .] Θ(εοτό)κου».

Ἀρχ.: Ὠδ(ὴ) α'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται πν(εύματο)ς [. . .]
Ἑρμην.: Σοφώτατον σφόδρα ἐστὶ τὸ παρ(ὸν) τροπάριον· πρὸσκαλεῖται γὰρ ὁ ποιητῆς ψυχὰς καθαρὰς [. . .]

δ' (φ. 27β) «Ἀρχ(ὴ) τ(ῶν) ἰαμβικῶν καὶ ἐξηγημένων κα(νόνων) εἰς τ(ὴν) Χ(ριστο)ῦ γένναν· οὗ ἡ ἀ(κροστι)χ(ίς)· Χριστὸς βρωτωθεὶς ἦν ὅπερ Θ(εὸ)ς μέν».

Ἀρχ. (ἑρμην.): Ο Χ(ριστὸ)ς βρωτὸς γενόμενο(ς)· ἤγουν ἄν(θρωπ)ος θνητός, ἦν καὶ Θ(εὸ)ς ὁ αὐτὸς [. . .]
Χ(ριστὸ)ς γεννᾶται δοξάσατε [. . .]
Ἑρμην.: Παρατήρει μοι παρόλον δὴ τὸν κανόνα· τὸ πολυμαθὲς τοῦ μελλωδοῦ καὶ μεγαλοφυὲς [. . .]

ε' (φ. 54β) «Καν(ὼν) εἰς τ(ὴν) ἁγί(αν) ἑορτὴν τῶν Φώτ(ων) φέρ(ων) ἀκροστιχ(ί)δ(α) κ(α)τ(ὰ) τὰς ἀρχὰς τῶν ἰάμβ(ων) ἐξ ὧν συντέθειτ(αι)· στίχ(ους) τέσσαρ(ας) ἡρωελεγεί(ους).

Ἀρχ.: Σήμερον ἀχράντοις βαλὼν θεοφανέϊ πυρσῷ πν(εύματο)ς, ἐνθάπτει νάμασι ἀμπλακίην [. . .]
Ἑρμην.: Ὁ νοῦς δὲ τῆς ἑρμηνείας αὐτ(ῶν) (ἐστὶν) οὗτο(ς)· σήμερ(ον) ὁ ἀγαθὸς υἱὸς ὁ Κ(ύριο)ς ἡμῶν Ἰ(ησοῦ)ς Χ(ριστὸ)ς [. . .] ἐνθάπτει τοῖς νάμασι τοῦ Ἰορδάνου τ(ὴν) ἁμαρτίαν [. . .]

ς' (φ. 81β) «Κανὼν εἰς τ(ὴν) Ὑπαπαντὴν τοῦ μεγ(ά)λ(ου) Θ(εο)ῦ (καὶ) σ(ωτῆ)ρ(ο)ς ἡμῶν Ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ. Ποίημα Κοσμ(ᾶ) (μον)αχ(οῦ)· φέρ(ων) ἀκροστιχ(ί)δ(α) τήνδε: Χριστὸν γεγηθὼς πρέσβυς ἀγκαλίζεται».

Ἀρχ.: Ὠδ(ὴ) α'. Εἱρμ(ός): Χέρσον ἀβυσσότοκον [sic] πέδον ἥλιος ἐπεπόλευσε ποτὲ [. . .]
Ὁ κανὼν οὗτος ἄνευ ἑρμηνείας, γεγραμμένος δι' ἑτέρας χειρὸς (ἐμπείρου καὶ καλλιγράφου τινός), διαφόρου τῆς τοῦ κυρίως γραφέως τοῦ κώδικος.

ζ' (φ. 83Αα) «Καν(ὼν) τῇ ἑορτῇ τῶν Βαΐων. Ἦχ(ος) δ'. Ποίημα Κοσμ(ᾶ) (μον)αχ(οῦ)· φέρων ἀκροστιχ(ί)δ(α) τήνδε· Ὡσαννὰ Χ(ριστό)ς· εὐλογημένο(ς) Θ(εό)ς».

Ἀρχ. (ἑρμην.): Τῆς παρούσης ἀκροστιχίδος ἡ ἔννοια (ἐστὶν) αὕτη· ὁ εὐλο(γη)μ(έ)νο(ς) Θ(εὸ)ς καὶ ἄν(θρωπ)ος· τὰς δύο γὰρ φύσεις [. . .]
Ὠδ(ὴ) α' (φ. 83Αβ): Ὤφθησαν αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου· νοτίδος ἄμοιροι [. . .]
Ἑρμην.: Τοῦτο πᾶσι φανερὸν (ἐστὶ) τοῖς τὰς θείας μετιοῦσι γραφὰς [. . .]

η′ (φ. 97β) «Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Δευτέρᾳ. Τριώδ(ιον). Ἦχ(ος) β′. Ποίημα Κοσμ(ᾶ) (μον)αχ(οῦ)· φέρ(ον) ἀκροστιχίδ(α) τήνδε· Τῇ Δευτέρᾳ».

Ἀρχ.: Ὠδ(ὴ) α′. Τῷ τὴν ἄβατον κυμαινομένην θάλασσαν [. . .]
Ἑρμην.: Ἄσωμεν τῷ Κ(υρί)ῳ· ἐνδόξω<ς> γὰρ δεδόξασται· τῷ τὴν ἀδιόδευτ(ον) θάλασσαν καὶ ἄβατ(ον)· θείῳ καὶ παντοδυνάμῳ αὐτοῦ προστάγματι· ξηρὰν ἐργασαμένῳ [. . .]

θ′ (φ. 102β) «Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Τρίτῃ διώδ(ιον) τοῦ αὐτοῦ ποιητ(οῦ) (καὶ) τοῦ αὐτοῦ ἤχ(ου)· φέρον ἀκροστιχίδ(α)· Τρίτῃ τὲ [. . .]».

Ἀρχ.: Ὠδ(ὴ) η′. Τῷ δόγματι τῷ τυραννικῷ· οἱ ὅσιοι τρεῖς παῖδες [. . .]
Ἑρμην.: Συμβουλευτικοῦ εἴδους εἰσὶ τὰ τῆς παρούσης ᾠδῆς τροπάρια· λαβόντος ἀφορμὰς τοῦ μελῳδοῦ [. . .]

ι′ (φ. 104Αα) «Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Τετράδι, τριώδ(ιον)· τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ καὶ ἤχου· φέρον ἀκροστ(ιχ)ίδ(α) τήνδε· Τετράδι Ψαλῶ».

Ἀρχ.: Ὠδ(ὴ) γ′. Τῆς πίστεως ἐν πέτρᾳ με στερεώσας [. . .]
Τροπάρ.: Τὸ δεινὸν βουλευτήριον τ(ῶν) ἀνόμ(ων)· σκέπτεται θεομάχου ψυχῆς ὑπάρχον [. . .]
Ἑρμην.: Κτείνωμεν τὸν δίκαιον τῷ Ἡσαΐᾳ περὶ τῶν Ἰουδαίων γέγραπται [. . .]

ια′ (φ. 108β) «Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Πέμπτῃ· καν(ὼν) ποίημ(α), Κοσμ(ᾶ) (μον)αχ(οῦ)· ἦχος πλ. β′· φέρ(ων) ἀκροστιχίδ(α) τήνδε· Τῇ μακρᾷ Πέμπτῃ· μακρὸν ὕμνον ἐξάδω».

Ἀρχ.: Ὠδ(ὴ) α′. Τμηθείσῃ τμᾶται· πόντο(ς) ἐρυθρὸ(ς) κυματοτρόφο(ς) [. . .]
Ἑρμην.: Ἐρυθρὰ ἡ θάλασσα ἐκλήθη, ἀπό τινος ἀνδρὸ(ς) Ἐρύθρα καλουμένου· τῶν ἐπιχωρίων βασιλεύσαντο(ς) [. . .]

ιβ′ (φ. 121β) «Τριώδ(ιον) τῆς ἁγί(ας) καὶ μεγάλ(ης) Παρασκευῆς· φέρ(ον) ἀκροστιχ(ί)δ(α) τήνδε· Πρὸς Σάββατόν τε. Περὶ ἧς εἴπωμ(εν) εἰς τὸ τετραώδ(ιον) τοῦ μεγάλου Σαββάτου. Ἦχος πλ. α′».

Ἀρχ.: Ὠδ(ὴ) ε′. Πρὸς σὲ ὀρθρίζω τὸν δι' εὐσπλαγχνί(αν)· ἑαυτὸν τῷ πεσόντι κενώσαντα ἀτρέπτως [. . .]
Ἑρμην.: Πρὸς σὲ ὀρθρίζω φησὶν ὁ μελῳδὸς λόγε Θ(εο)ῦ· τὸν διὰ σπλάγχνα ἐλέους· ἑαυτὸν ἑνώσαντ(α) καὶ μίξαντα ἀναλλοιώτως, τῷ πεσόντι Ἀδὰμ [. . .]

ιγ′ (φ. 126β) «Καν(ὼν) τῷ μεγάλῳ καὶ ἁγίῳ Σαββάτῳ· ποίημα Μάρκ(ου) (μον)αχ(οῦ)· ἄχρι τῆς ε′ ᾠδῆς κ(αὶ) αὐτῆς· φέρ(ων) ἀκροστιχίδ(α)· Καὶ σήμερον δέ».

Ἀρχ.: Τῆς δὲ ἕκτης ᾠδῆς ἡ ἀκροστιχίς· καὶ τῶν ἑξῆς ᾠδῶν· αἵτινές εἰσιν Κοσμ(ᾶ) (μον)αχ(οῦ) τετραώδ(ιον), συνέζευκται τῇ τοῦ τριωδ(ίου) [. . .]
Ὠδ(ὴ) α′. Κύματι θαλάσσης· τὸν κρύψαντα πάλαι [. . .]
Ἑρμην.: Σαφέστατα λίαν καὶ καθαρότητος γέμοντα καὶ σαφηνείας· τὰ τῆς πρώτης ᾠδῆς τροπάρια· πλὴν χρὴ καὶ ἡμᾶς τὴν κατὰ σύνταξιν αὐτῶν ἔκθεσιν· ἔγγραφ(ον) ἐκθέσθαι [. . .]

ιδ′ (φ. 139β) «Κανὼν τῇ ἁγίᾳ (καὶ) μεγάλῃ Κυριακῇ· τοῦ Πάσχα· ποίημ(α) Ἰω(άννου) (μον)αχ(οῦ). Ἦχο(ς) α′».

Ἀρχ.: Ὠδ(ὴ) α′. Ἀναστάσε(ως) ἡμέρα· λαμπρυνθῶμ(εν) λαοὶ [. . .]

Ἑρμην.: Ὁ παρὼν οὗτο(ς) κανών, ἑρμηνείας οὐ δεῖται· πάσης ἀνάπλεως ὢν ἡδονῆς τὲ καὶ σαφηνείας [. . .]

ιε′ (φ. 154α) «Τῇ ἁγία Κυριακῇ τοῦ Ἀντίπασχα· καν(ών)· ποίημ(α) Ἰω(άννου) (μον)αχ(οῦ). Ἦχ(ος) α′».

Ἀρχ.: Ἄσωμεν πάντες λαοί· τῶ ἐκ πικρᾶς δουλείας φαραὼ [. . .]
Ἑρμην.: Ὁ παρὼν κανών, ὀλίγα τινὰ ἔχει τροπάρια δεόμενα σαφηνεί(ας) καὶ ἐπεξηγήσεως· εὔληπτος ὢν [. . .]

ις′ (φ. 167α) «Καν(ὼν) εἰς τὴν Ἀνάληψιν [. . .] ποίημα Ἰω(άννου) (μον)αχ(οῦ). Ἦχ(ος) πλ. α′».

Ἀρχ.: Ὠδ(ὴ) α′. Τῶ σωτῆρι Θ(ε)ῶ· τῶ ἐν θαλάσση λαὸν ποσὶν ἀβρόχοις ὁδηγήσαντι [. . .]
Ἑρμην.: Ὁ παρὼν κανών· πάσης γέμει σαφηνεί(ας) καὶ καθαρότητος· ἀβιάστως νοούμενος, καὶ ῥαδίως τοῖς ὁπωσοῦν νοοῦσι καταλαμβανόμενος [. . .]

ιζ′ (φ. 175α) «Καν(ὼν) εἰς τ(ὴν) ἁγίαν Πεντηκοστήν· καὶ εἰς τὸ ἅγιον πν(εῦμ)α· ποίημα Κοσμ(ᾶ) (μον)αχ(οῦ)· φέρ(ων) ἀκροστιχ(ί)δ(α) τήνδε· Πεντηκοστ(ὴν) ἑορτάζομ(εν)». «Ἦχο(ς) βαρύ(ς)».

Ἀρχ.: Ὠδὴ α′. Πόντω ἐκάλυψε· φαραὼ σὺν ἅρμασιν [. . .]
Ἑρμην.: Ὁ παρὼν οὗτος καν(ών)· ὅσον ἀπὸ τοῦ βαρέο(ς) ἤχου, τὸ δυσηχὲς ἔχων ἐστί, τοσοῦτον ἀπὸ τῆς ἄγαν ἀρίστης συνθέσεως, τὸ εὐαπόδεκτον πλουτεῖ [. . .]

ιη′ (φ. 199α) «Καν(ὼν) εἰς τὴν ἁγίαν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσε(ως) τοῦ [. . .] Χ(ριστο)ῦ· ποίημα Κοσμ(ᾶ) (μον)αχ(οῦ)· φέρων ἀκροστιχίδ(α) τήνδε διὰ στίχου ἡρωικοῦ· Χ(ριστὸ)ς ἐνὶ σκοπιῇ σέλας ἄπλετον ἄδεο ἦκεν».

Ἀρχ.: Ὁ νοῦς τῆς ἀκροστιχίδος τοῦ παρόντο(ς) κανόνο(ς) ἔστιν οὗτος· ὁ θεάν(θρωπ)ος Χ(ριστὸ)ς ἐν ὑψηλῶ τόπω [. . .]
Ὠδ(ὴ) α′. Ἦχ(ος) δ′. Χοροὶ Ἰ(σρα)ὴλ ἀνίκμοις ποσί· πόντον ἐρυθρ(ὸν) καὶ ὑγρὸν βυθὸν [. . .]
Ἑρμην.: Ὁ σκοπὸς τοῦ γραφέντος εἰσμοῦ [γρ. εἱρμοῦ], πολλάκις καὶ ἐν πολλοῖς κανόσιν ἡμῖν προεγράφη· ἀλλὰ δεῖ καὶ ἐπὶ τούτω ἐπεξελθεῖν [. . .]

ιθ′ (φ. 211α) «Ἕτερος καν(ὼν) εἰς τὴν αὐτὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσε(ως) τοῦ [. . .] Χ(ριστο)ῦ· ποίημα Ἰω(άννου) (μον)αχ(οῦ)· φέρ(ων) ἀκροστιχ(ί)δ(α) στίχ(ον) ἰαμβικ(όν)· Μωσ(ῆς) Θ(εο)ῦ πρόσωπ(ον) ἐν Θαβὼρ ἴδ(εν)».

Ἀρχ. (φ. 211β): Καινοτομίαν ὑπέστη ὁ παρὼν οὗτο(ς) ἴαμβος· κατὰ τὴν ἕκτιν χῶραν [. . .]
(φ. 212α) Ὠδ(ὴ) α′. Ἦχ(ος) πλ. δ′. Ὑγρὰν διοδεύσας ὡς ξηράν· καὶ τὴν Αἰγυπτίων μοχθηρίαν διαφυγὼν [. . .]
Ἑρμην.: Διηγεῖται ἡμῖν τὸ κατὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν γενόμεν(ον) θαῦμα ὁ θεῖος οὗτος μελωδὸς [. . .]

Ὁ κανὼν οὗτος κολοβὸς (εἰς τὴν ἑρμηνείαν τῆς θ′ ᾠδῆς).

Τελ. (φ. 222β): Ὠδ(ὴ) θ′. Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή· τὴν ἀπόρρητον Θ(εο)ῦ συγκατάβασιν [. . .]
Τροπάρ.: Ἵνα σου δείξῃς ἐμφανῶς· τὴν ἀπόρρητον δευτέραν κατάβασιν [. . .]

Ἑρμην.: Καὶ τῆς ἐνάτης ᾠδῆς τὸ πρῶτον τροπάριον· προσφωνητικῶς ἐγράφη τῷ μελῳδῷ [. . .] διατί· ἵνα δείξῃς φανερῶς· ἣν ἐργάσαθαι μέλλεις

Ὁ κῶδιξ, κατὰ βάσιν, γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ ὁμοιόμορφος, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος. Πλέον καλλιγραφικὴ ἡ γραφὴ τῶν φύλλων 81β - 83β, διὰ χειρὸς διαφόρου τῆς τοῦ κυρίως γραφέως. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα πολὺ ὀλίγα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,175 × 0,095/ 0,100. Στίχοι ποικίλλοντες τὸν ἀριθμὸν (22-29). Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων. Ἐπίτιτλα, τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, ἐντελῶς ἁπλᾶ. Οἱ εἱρμοὶ τῶν πρὸς ἑρμηνείαν τροπαρίων, ὡς καὶ ὡρισμένα τροπάρια, ὡσαύτως δι' ἐρυθρᾶς γραφῆς.

Ὁ κῶδιξ φέρει παλαιὰν ἀρίθμησιν τῶν φυλλαδίων του, β' - κη'. Αἱ ἀριθμητικαὶ ἐνδείξεις εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον ἑκάστου φυλλαδίου, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον· μόνον τοῦ γ' φυλλαδίου ἡ ἔνδειξις ἐπὶ τοῦ πρώτου φύλλου· πιθανώτατα, ἐπὶ τοῦ πρώτου φύλλου καὶ ἡ ἔνδειξις τοῦ α' φυλλαδίου, τοῦ ὁποίου σήμερον ἔχουν ἐκπέσει καὶ ἐλλείπουν τὰ τρία πρῶτα φύλλα. Τὰ πλεῖστα τῶν φυλλαδίων τοῦ κώδικος κανονικὰ ὀκτάφυλλα τετράδια (β', γ', ε', ς', η' - κα', κγ' - κη'· ἐκ τούτων ἀρχῆθεν ἑπτάφυλλα τὰ ὑπ' ἀριθ. ι', ια' καὶ ιγ'). Ἐκ τῶν ὑπολοίπων φυλλαδίων, τὸ α' εἶναι πεντάδιον (ἐξ ἑπτὰ φύλλων, διότι τὰ τρία πρῶτα ἔχουν ἐκπέσει), τὸ ζ' ἐπίσης πεντάδιον (ἐννεάφυλλον ἀρχῆθεν), τὸ δ' κανονικὸν ἑξάδιον (δωδεκάφυλλον) καὶ τὸ κβ' τριάδιον (πεντάφυλλον ἀρχῆθεν). Μετὰ τὸ τελευταῖον φύλλον (222) τοῦ κη' τετραδίου ἄγνωστος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκπεσόντων φύλλων ἢ καὶ τετραδίων τοῦ κώδικος.

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν φυλλαδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α' (φφ. 1-7), β' (φφ.8-15), γ' (φφ. 16 -23), δ' (φφ. 24 -35), ε' (φφ. 36 - 43), ς' (φφ. 44-51), ζ' (φφ.52 -60),η' (φφ. 61 -68), θ' (φφ. 69 - 76), ι' (φφ. 77 - 83), ια' (φφ. 84 - 90), ιβ' (φφ. 91 - 98), ιγ' (φφ. 99 - 105), ιδ' (φφ. 106 - 113), ιε' (φφ. 114 - 121), ις' (φφ. 122 - 129), ιζ' (φφ. 130 - 137), ιη' (φφ. 138 - 145), ιθ' (146 - 153), κ' (φφ. 154 - 161), κα' (φφ. 162 - 169), κβ' (φφ. 170 - 174), κγ' (φφ. 175 - 182), κδ' (φφ. 183 - 190), κε' (φφ. 191 - 198), κς' (φφ. 199 - 206), κζ' (φφ. 207 - 214), κη' (φφ. 215 - 222).

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α') Γράμματα συμπαρατασσόμενα («lettres assemblées»· ἀπαντοῦν εἰς τὰ φφ. 4, 6, 14, 21, 24, 32, 164, 165 καὶ 171). Τὸ γράμμα Ρ τοῦ ὑδατοσήμου ἐντάσσεται εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὰ ὑπ' ἀριθ. 1 - 62 (τῶν ἐτῶν 1300 - 1326) ὑδατόσημα τοῦ G. Piccard, IV, I. β') Μικρὸν κύκλον μετὰ κατακορύφου κεραίας διαμετρικῶς, ἀποληγούσης εἰς σταυρόν. Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, μεταξὺ τῶν φφ. 20 καὶ 221 (ἐνδεικτικῶς βλ. τὰ φφ. 20/31, 132/135 . . . 157/158, 200/205 . . . 210/211, 216/221). Δὲν ταυτίζεται ἀκριβῶς. Ἐντάσσεται εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὰ ὑπ' ἀριθ. 64a-b («lettres») ὑδατόσημα, τοῦ ΙΔ' αἰ., τῶν D. - J. Harlfinger. γ') Ἑξάκτινον ἀστέρα («étoile») σχηματιζόμενον δι' ἁπλῶν τεμνομένων εὐθειῶν. Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, μεταξὺ τῶν φφ. 63 καὶ 197

(ἐνδεικτικῶς βλ. τὰ φφ. 63/66 . . . 85/88, 86/87 . . . 101/104, 102/103, 107/112 . . . 185/188, 192/197, 194/195). Ταυτίζεται πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 5991 (τῶν ἐτῶν 1310/1330) ὑδατόσημον τοῦ C. Briquet.

Μετὰ τὰ φύλλα 83 καὶ 104 ἀκολουθοῦν ἀντιστοίχως φύλλα 83Α καὶ 104Α, καὶ οὕτω τὰ πραγματικὰ φύλλα τοῦ κώδικος ἀνέρχονται εἰς 224. Ἀρχικῶς τὰ φύλλα 17β - 19β, 61α καὶ 134β εἶχον καταλειφθῇ ἄγραφα.

Ἐπὶ τῶν φύλλων 17β - 18β ἐγράφη ἐκ τῶν ὑστέρων, ὑπὸ ὀλιγογραμμάτου τινός, ἡ ἀνέκδοτος διαθήκη τοῦ Μανουὴλ [Ἰωαννάκη]. Δὲν εἶναι βέβαιον ἐὰν ἡ διαθήκη εἶναι αὐτόγραφος ἢ ἐὰν ἔχῃ ἀντιγραφῇ ἐνταῦθα ἐκ τοῦ πρωτοτύπου της, μὴ σωζομένου σήμερον.

Ἀρχ.: + Ἐγὼ Μανουὴλ ἐπὶ σηνέβη μοι ασθέ|νοια τ(ὸν) θάνατον ἀπηλούσα ἤδη τασ| φρένασ ἔχων σώασ καὶ ὑγιεῖσ | διάτίθημη περι πάντον τ(ὸν) ἡμε|τέρων . . . | ἔπιτα ποιῶ τὴν | παρούσαν μου διάθήκην· κατε|νώποιων τοῦ τε κυροῦ Μακαρίου | τοῦ ἀρχυμανδρήτου· καὶ τοῦ | πανηπερσεβάστου· καὶ κεφαλὴ | Σταγῶν κῦροῦ Θεωδώρου τοῦ Ὠρ|φανωιω(άννου)· καὶ τὸν ἔντημωτάτον | κληρικ(ὸν) τῆσ ἁγΐωτ(ά)τησ ἐπὶσκωπῆσ | Σταγῶν ἠθούτωσ ἐπαφοίημι ἀν|μπέλιων ὅπερ ένοι ἐν τη τωπο|θεσοία τοῦ Στύλου νὰ τῶ ἔχη ἡ θη|γάτηρ μου Ἄνα . . . ἦτε || (φ. 18α) ἀπὸθάνοι να κληρωνόμοι τὸ μοναστοί|ριων. . .
Τελ.: . . . ἐπαφήνο | δὲ καὶ τὸν ἀδελφόν μου κυρ Νίκώλαων τὸν Ὑῶἀνά|κην ἐπίτροπων εἰσ τῶ μοναστήριων . . . καὶ ἥωσ τῶ ἀντητήνη να ἔχη | τὰσ ἄρὰσ τῆσ Κ(υρίας) Θ(εοτό)κου καὶ τῶν κτητόρων +

Ἡ ἀχρονολόγητος αὕτη διαθήκη δέον νὰ χρονολογηθῇ εἰς τὰ μέσα τοῦ ΙΔ' αἰ., ἐφόσον συνετάχθη ἐνώπιον τοῦ ἀρχιμανδρίτου Μακαρίου, τοῦ γνωστοῦ πιθανώτατα, περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΔ' αἰ., καθηγουμένου τῆς Μονῆς τῆς Θεοτόκου τῆς Δούπιανης καὶ πρώτου τῆς Σκήτης τῶν Σταγῶν, καὶ τοῦ πανυπερσεβάστου καὶ κεφαλῆς Σταγῶν, περὶ τὸ 1345, Θεοδώρου τοῦ Ὀρφανοϊωάννου[1]. Μετὰ τὸ τέλος τῆς διαθήκης, ἐπὶ τοῦ φ. 18β, ἀχρονολόγητον γράμμα ἀδήλου μητροπολίτου Λαρίσης, ἐπιβεβαιοῦν τὴν γνησιότητα τοῦ ἐν λόγῳ κειμένου. Ὑπογράφει μονοκονδυλικῶς: + *Ο μ(ητ)ροπολίτης Λαρίσσησ* +

Ἀρχ.: + Τιμιώτατε ἀρχιμανδρίτ(α) καὶ σὺ ἐντιμότατε σκευοφύλαξ . . .

Πιθανώτατα τὸ ἐπιβεβαιωτήριον τοῦτο γράμμα εἶναι τοῦ γνωστοῦ λογίου μητροπολίτου Λαρίσης, τοῦ ΙΔ' αἰ., Ἀντωνίου (ca. 1340 - 1362)[2].

---

1. Περὶ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Μακαρίου καὶ Θεοδώρου Ὀρφανοϊωάννου, κεφαλῆς τῶν Σταγῶν, βλ. Ἰ. Κ. Βογιατζίδου, «Τὸ Χρονικὸν τῶν Μετεώρων — Ἱστορικὴ ἀνάλυσις καὶ ἑρμηνεία». *Ἐπετηρὶς Ἑταιρ. Βυζαντ. Σπουδῶν* 1 (1924) σ. 162· 2 (1925) σ. 169, 172-175, 177-178· πρβλ. Ν. Ἀ. Βέη, «Σερβικὰ καὶ βυζαντιακὰ γράμματα Μετεώρου», *Βυζαντὶς* 2 (1910/11) σ. 25 (στ. 8), 70 (στ. 87, 90), 71 (στ. 94), 88 (στ. 31-33), 91 (στ. 11) [= ἀνάτυπον ὑπὸ τὸν τίτλον: *Serbisch-byzantinische Urkunden des Meteoronklosters*, Berlin 1921].

2. Περὶ τοῦ Ἀντωνίου Λαρίσης βλ. Ν. Ἀ. Βέη, ἔνθ. ἀνωτ., σ. 18-19 (ἀριθ. 4, πίν. Δ'), 62-72 (ἀριθ. 18)· τοῦ αὐτοῦ, «Zur Schriftstellerei des Antonios von Larissa», *Byzantinisch - Neugriechische Jahrbücher* 12 (1935/36) σ. 300-319· Δ. Ζ. Σοφια-

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 19α, διὰ τῆς αὐτῆς χειρὸς διὰ τῆς ὁποίας καὶ ἡ διαθήκη τοῦ Μανουήλ, κατάλογος «βιβλίων» (= χειρογράφων), ἀμφίων, ἱερῶν σκευῶν κ.ἄ. «τοῦ μοναστηρίου». Μᾶλλον πρόκειται περὶ τοῦ μονυδρίου τῆς Θεοτόκου τῆς Δούπιανης, κειμένου εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βράχου τοῦ ἐπονομαζομένου Στύλου[1].

Ἐπὶ τῶν φύλλων 61α καὶ 134β, διὰ μεταγενεστέρας χειρός, τροπάρια καὶ δοκίμια κονδυλίου.

Στάχωσις ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔντυπος διακόσμησις.

Ὁ κῶδιξ ρυπαρὸς ἐκ τῆς χρήσεως καὶ ἐκ σταγμάτων κηροῦ. Διατήρησις μετρία.

Ἀριθμὸς Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῶν πινακίδων τῆς σταχώσεως: 115 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951).

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α: 8/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων τῆς ἐν λόγῳ μονῆς, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 46 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν ὑπάρχει σήμερον, ὡς καὶ οὐδὲν ἕτερον στοιχεῖον δηλωτικὸν τῆς προελεύσεως τοῦ κώδικος.

Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 13 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τῶν φύλλων 95β - 96α (δεῖγμα γραφῆς).

ν ο ῦ, «Ὁ Μητροπολίτης Λαρίσης Θωμᾶς Γοριανίτης (β' μισὸ τοῦ ΙΓ' αἰώνα)», *Θεσσαλικὰ Χρονικὰ* 15 (1984) σ. 150· τ ο ῦ α ὐ τ ο ῦ, «Ὁ ἅγιος Ἀχίλλιος Λαρίσης: Ὁ ἀρχικὸς ἀνέκδοτος Βίος (Θ' αἰ.) καὶ ἡ μεταγενέστερη διασκευή του (ΙΓ' αἰ.) — Ἀνέκδοτα ὑμνογραφικὰ κείμενα», *Μεσαιωνικὰ καὶ Νέα Ἑλληνικὰ* [Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, Κέντρον Ἐρεύνης τοῦ Μεσαιωνικοῦ καὶ Νέου Ἑλληνισμοῦ], 3 (1990) σ. 114· Σ τ. Γ. Γ ο υ λ ο ύ λ η, *Αντωνίου Λαρίσης Εγκώμιο εις τον άγιο Κυπριανό Λαρίσης: Προλεγόμενα — Κείμενο — Μετάφραση*, Λάρισα 1991, σ. 27-56.

1. Περὶ τοῦ μονυδρίου τῆς Θεοτόκου τῆς Δούπιανης καὶ τοῦ Στύλου τῶν Σταγῶν βλ. Ἰ. Κ. Β ο γ ι α τ ζ ί δ ο υ, *ΕΕΒΣ* 2 (1925) σ. 157-170, 175-178· Ν. Ν ι κ ο ν ά ν ο υ, *Βυζαντινοὶ ναοὶ τῆς Θεσσαλίας ἀπὸ τὸ 10ο αἰώνα ὡς τὴν κατάκτηση τῆς περιοχῆς ἀπὸ τοὺς Τούρκους τὸ 1393 — Συμβολὴ στὴ βυζαντινὴ ἀρχιτεκτονική*, Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ καὶ Ἐπιστημῶν — Δημοσιεύματα τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Δελτίου ἀριθ. 26, Ἀθῆναι 1979, σ. 69 - 75, πίν. 26 - 27 (= *Τρικαλινά*, 2, 1982, σ. 99 - 110)· Δ. Ζ. Σ ο φ ι α ν ο ῦ, *Μετέωρα —Ὁδοιπορικό*, Ἔκδ. Ἱ. Μονῆς Μεταμορφώσεως (Μεγάλου Μετεώρου), Μετέωρα 1990, σ. 12· τ ο ῦ α ὐ τ ο ῦ, «Ἑξακόσια χρόνια ὀργανωμένης μοναστικῆς παρουσίας στὰ Μετέωρα — Ἱστορικὴ τεκμηρίωση», *Τρικαλινὰ* 11 (1991) σ. 102, 104-106.

9

Χάρτης Διαστ. 0,280/0,290 × 0,200 Αἰὼν XIV Φύλλα 184

Συναξαριστὴς τοῦ α' ἑξαμήνου τοῦ ἔτους (Σεπτ. - Φεβρ.). Περιέχει σύντομα συναξάρια τῶν περισσοτέρων ἐκ τῶν μνημονευομένων ἁγίων, ὁσίων καὶ μαρτύρων τῆς χρονικῆς αὐτῆς περιόδου, μετὰ τῶν σχετικῶν στίχων των[1]. Ὁ κῶδιξ ἀκέφαλος καὶ κολοβός.

α' (φφ. 1α - 34β) Μὴν Σεπτέμβριος (ἀπὸ β' Σεπτ., ἀκέφαλον συναξάριον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ, πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως).

Ἀρχ.: ἰδὼν ἔφη· ὁ Θ(εὸ)ς ἀδελφὲ συγχωρῆσαι σοι· μέχρις ἂν πολλοῦ ἔμελλε διαρκέσαι· μετὰ δὲ τὴν κοίμησιν Εὐτυχίου πατριάρχου, κρατηθεὶς εἰς τὸ χειροτονηθῆν(αι), οὐκ ἐπείθετο [. . .]
Τελ. (φ.1β): [. . .] ἐκήδευσαν δὲ αὐτὸν ἔνδον τοῦ θυσιαστηρίου τῶν ἁγί(ων) Ἀποστόλ(ων), ὡς ἄξιον· δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες Π(ατέ)ρα καὶ Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πν(εῦμ)α·

β' (φφ. 35α - 71β) Μὴν Ὀκτώβριος.
γ' (φφ. 71β - 101β) Μὴν Νοέμβριος.
δ' (φφ. 101β - 137α) Μὴν Δεκέμβριος.
ε' (φφ. 137β - 165α) Μὴν Ἰανουάριος.
ς' (φφ. 165α - 184β) Μὴν Φεβρουάριος. Κολοβός, φθάνει ἕως τὴν κς'.

— (φ. 183β) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρα [κς'], μνήμη τῆς ἁγί(ας) μάρτ(υ)ρ(ος) τοῦ Χ(ριστο)ῦ Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος· ᾗ καὶ ὁμίλησ(εν) ὁ Χ(ριστὸ)ς ἐν τῷ φρέατι· (καὶ) τ(ῶν) σὺν αὐτῇ ἁγί(ων) μαρτύρων».

Ὕδωρ λαβεῖν ἐλθοῦσα τὸ φθαρτὸν γύναι,
τὸ ζῶν ἀπαντλεῖς, ὦ [γρ. ὃ] ῥύπους ψυχ(ῆς) πλύνει.

Ἀκολουθεῖ τὸ συναξάριον (κολοβόν).

Ἀρχ.: Ἐν ταῖς ἡμέραις Νέρωνος τοῦ βασιλέ(ως) Ῥωμαί(ων), διωγμὸς μέγας ἐκινήθη κατὰ τῶν χριστιανῶν [. . .]
Τελ. (φ. 184β): [. . .] καὶ πάντα τὰ ἐν τῷ χρυσῷ κουβουκλείῳ αὐτῆς ὄντα χρήματα, δοθῆναι πτωχοῖς, διὰ χειρὸς Στεφανίδος τῆς τῶν ἑκατὸν θεραπαινίδων ἐ

Ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ δύο διαφόρων γραφέων.

— Α' γραφεύς: φφ. 1 - 34 (μὴν Σεπτέμβριος). Γραφὴ λίαν ἐπιμελημένη, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας 0,220 × 0,145. Στίχοι 31. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ἀρκεταί. Τίτλοι ἐρυθρόγραφοι, ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ὡσαύτως ἐρυθρόγραφα, ἁπλᾶ. Τὸ τμῆμα τοῦτο τοῦ κώδικος γεγραμμένον κατὰ δύο σελίδας (= στήλας).

---

1. Βλ. κατωτέρω τὴν ἀναλυτικὴν περιγραφὴν περιεχομένων τοῦ κώδικος Ἁγ. Τριάδος 14, ὁ ὁποῖος εἶναι τοῦ αὐτοῦ περιεχομένου.

— Β΄ γραφεύς: φφ. 35 - 184 ('Οκτ. - Φεβρ.). Τὸ κείμενον οὐχὶ δίστηλον. Γραφὴ στρογγυλόσχημος, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος. Τὰ γράμματα μικρότερα καὶ πυκνότερα ἐν σχέσει πρὸς τὸν προηγούμενον γραφέα. Εἰς τὸ κείμενον πολὺ ὀλίγα ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας 0,225 × 0,145. Στίχοι ποικίλλοντες τὸν ἀριθμὸν (33 - 38). 'Ερυθρογραφίαι πολλαὶ (τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα).

'Ο κῶδιξ ἔχει συγκροτηθῆ ἐκ κανονικῶν ὀκταφύλλων τετραδίων, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν φέρουν ἀρίθμησιν. 'Εκ τοῦ πρώτου τετραδίου (φφ. 1 - 6) ἔχουν ἐκπέσει δύο φύλλα, καὶ σήμερον τοῦτο εἶναι ἑξάφυλλον. 'Ολίγα φύλλα ἔχουν ἐκπέσει καὶ ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ κώδικος, διότι λείπουν αἱ μνῆμαι καὶ τὰ συναξάρια τῶν ἁγίων μόνον τῆς κζ΄, κη΄ καὶ κθ΄ (ἐὰν τὸ ἔτος εἶναι δίσεκτον) Φεβρουαρίου.

'Ο χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α΄) 'Ημισέληνον μετὰ καθέτου εὐθείας γραμμῆς περὶ τὸ μέσον («croissant»· βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φύλλα τοῦ κώδικος 17, 18, 23, 25, 27 κ.ἄ.). Τὸ ὑδατόσημον τοῦτο (τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ μόνον μέχρι τοῦ φύλλου 34) δὲν ταυτίζεται· ἐντάσσεται εἰς τὴν αὐτὴν ὁμάδα, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 3421 (ἔτ. 1374) τῶν V. Mošin - S. Traljić. β΄) Καρπὸν μετὰ δύο φύλλων ἑκατέρωθεν αὐτοῦ («fruit»· βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φύλλα τοῦ κώδικος 55, 58, 60, 87, 112, 124, 130, 144, 177, 181 κ.ἄ.)· τὸ ὑδατόσημον τοῦτο παρόμοιον πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 11 (ἔτ. 1363) τῶν D. - J. Harlfinger[1].

'Επὶ τοῦ φύλλου 111α, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον, πρὸς τ' ἀριστερά, τὸ ἑξῆς κτητορικὸν σημείωμα:

τω χᾶρτϊ του ἀγΐου νηκολάου ...

'Επὶ τοῦ φύλλου 184β, εἰς τὸ ἄνω ὁριζόντιον περιθώριον, ἕτερον κτητορικὸν σημείωμα:

† ἐτουτω το χαρτὴ ἦνε τοῦ αγηου νηκολαου καὶ ητης τω αποξενοση | *να εχει τας σαρας* [sic] *τον τρηακωσηον ῑ* | *και ωκτω θεωφορον πατερον ημων· αμην* | *αμην*

'Επὶ τοῦ φύλλου 1α, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον:

† ο Ικετ(ης) 'Ιλαρίων ...

'Επὶ τοῦ φύλλου 179α, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον, τὰ ἑξῆς:

† ἰδὼν ὁ μέγας ἐν ασκηταις σϊσώης· ταφὴν [sic] *ἀλεξάνδρου βασιλέως ἕλην αν* | *ἔφη: ~*

'Επὶ τῶν φύλλων 31β, 34β, 38α, 95α, 157α, 171α, 176β, 177β, 178α καὶ 179α, εἰς τὰ περιθώρια κυρίως, δοκίμια κονδυλίου.

1. Βλ. ἀνωτέρω, σ. 1 - 6, τὴν περιγραφὴν τοῦ Κώδικος 1 (ἔτ. 1370), ὅπου παρόμοια ὑδατόσημα.

Στάχωσις ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐν πολλοῖς ἐφθαρμένου σήμερον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔντυπος διακόσμησις. Διατηροῦνται τὰ ἴχνη τῶν δύο θηλυκωτήρων καὶ τέσσαρες μεταλλικοὶ γόμφοι ἐπὶ τῆς ὀπισθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως. Ἑκάστη τῶν πινακίδων ἔφερεν ἐννέα γόμφους.
Διατήρησις τοῦ κώδικος πολὺ καλή.
Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου καὶ τῶν δύο πινακίδων τῆς σταχώσεως: 85 (πρὸ τοῦ 1951) καὶ 89/1951.

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α: 9/Ν.Α.Β.
Ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Ἀναπαυσᾶ, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 12 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σώζεται σήμερον.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 14, 15, 16 καὶ 17 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 1α, 21β - 22α, 78β καὶ 101β (δείγματα γραφῆς τῶν δύο γραφέων).

10

Χάρτης Διαστ. 0,295 × 0,205 Αἰὼν XVIII (1754) Σελίδες 1* - 4* + 198

1 (σελ. 1) «Περὶ τῆς καθόλου καὶ συμβολικῆς ἀριθμητικῆς, ἤτοι περὶ τῶν διὰ συμβόλων ἀριθμητικῶν πράξεων».

Ἀρχ.: Ἀριθμητικὴ συμβολικὴ ἐστίν, ἡ περὶ τὰ ἀόριστα ἀναλογίζεσθαι ἡμᾶς ἐκδιδάσκουσα, εἰς παντοίων προβλημάτων ἐπίλυσιν. Καλεῖται δὲ ἄλγεβρα ἀραβικῷ ὀνόματι σεμνυνομένη παρὰ τοῖς ὕστερον [. . .]
Τελ. (σελ. 66): [. . .] Καὶ αὕτη δὴ τῶν λογαρίθμων ἡ μεγίστη καὶ ἀναγκαιοτάτη χρεία [. . .], ἐπί τε τῆς τριγωνομετρίας, καὶ ἄλλων πραγματειῶν ἐπιλυόμεθα.

2 (σελ. 79) «Περὶ συστήματος τοῦ παντός».
Διαιρεῖται εἰς τὰ ἑξῆς ιδ' κεφάλαια:
— σελ. 79: «Κεφ. α': Περὶ παραλλάξεως ἀστέρων».

Ἀρχ.: Παράλλαξις ἀκούει τοῖς ἀστρονομοῦσιν ἡ τῶν τόπων τοῦ αὐτοῦ ἀστέρος α διαφορὰ [. . .]

— σελ. 81: «Κεφ. β'. Διαιρουμένων τῶν ἀστέρων εἰς ἀπλανεῖς καὶ πλάνητας, ὅσοι τὸν ἀριθμόν, οἱ πλάνητες δείκνυται».
— σελ. 82: «Κεφ. γ'. Ἡ οὐρανῶν φύσις ἀντίτυπος ἢ ῥοώδης».
— σελ. 85: «Κεφ. δ'. Δείκνυταί τινα τῷ συστήματι τοῦ παντὸς ἐπανήκοντα».
— σελ. 90: «Κεφ. ε'. Περὶ θέσεως, ἤτοι ἐντοπισμοῦ, ἡλίου καὶ γῆς ἐν τῷ παντὶ ἔνθα καὶ περὶ τῶν ἐπισημοτέρων συστημάτων».
Ἐν σελ. 127 (ὅπου τελειώνει τὸ κεφάλαιον): «Τέλος τοῦ περὶ συστήματος. Τῷ Θεῷ δὲ δόξα· ἀμήν· ἀμήν».

— σελ. 128:«Κεφ. ς'. Περὶ τοῦ κινητικοῦ τῶν ἀστέρων».
— σελ. 139: «Κεφ. ζ'. Περὶ ἀστέρων ἐν εἴδει καὶ α^{ον} περὶ ἡλίου».
— σελ. 142: «Κεφ. η'. Περὶ σελήνης».
— σελ. 151: «Κεφ. θ'. Περὶ σελήνης καὶ ἡλίου ἐκλείψεως».
— σελ. 158: «Κεφ. ι'. Περὶ τῶν πέντε ἐλασσόνων πλανητῶν».
— σελ. 162: «Κεφ. ια'. Περὶ πλανητῶν ἀποστάσεως καὶ μεγέθους».
— σελ. 172: «Κεφ. ιβ'. Περὶ ἀστέρων ἀπλανῶν».
— σελ. 178: «Κεφ. ιγ'. Περὶ ἀνατολῆς καὶ δύσεως ἀστέρων καὶ περὶ τοῦ λυκαυγοῦς φωτός».
— σελ. 185: «Κεφ. ιδ'. Περὶ κομητῶν».

Ἀρχ.: Πρώτη περὶ κομητῶν δόξα κείσθω Ἀριστοτέλους καὶ τῶν σχολαστικῶν [. . .]
Τελ. (σελ. 192): [. . .] οὐδὲ γὰρ δῆλον εἰ δυσμενεῖς αἱ ἀναθυμιάσεις ἐκεῖναι, ἤγουν μᾶλλον εὐμενεῖς τε καὶ φίλαι γένοιντο καὶ σωτήριοι. Περὶ μενοῦν κομητῶν τοσαῦτα.

Ὁ κῶδιξ ἔχει γραφῆ ὑπὸ δύο διαφόρων γραφέων.

— Γραφεὺς α' : σελ. 1 - 66. Γραφὴ σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἡ συνήθης τῆς ἐποχῆς. Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,215 × 0,150. Στίχοι 32.

— Γραφεὺς β' : σελ. 79 - 192. Γραφὴ στρογγυλόσχημος καὶ πλέον εὐανάγνωστος, μελάνη ἐντονωτέρα. Τὸ κείμενον ὡσαύτως χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,245/0,250 × 0,165. Στίχοι 32.
Αἱ σελίδες 2*, 3*, 4*, 67 - 78 καὶ 193 - 198 ἄγραφοι.

Ἐπὶ τῆς σελίδος 192, μετὰ τὸ τέλος τοῦ κειμένου, τὸ ἑξῆς κωδικογραφικὸν σημείωμα:

Τέλος τῷ δὲ θεῷ Δόξα.| Ἀμήν. Ἀμήν. Ἀμήν. | Εἴληφε πέρας ἥδε Βίβλος. Κατὰ αψνδ^{ον}:

Ἐπὶ τῆς σελίδος 1, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον, πρὸς τ' ἀριστερά, τὸ κάτωθι κτητορικὸν σημείωμα, εἰς δύο δωδεκασυλλάβους στίχους:

Παϊσίου πέφυκεν ἥδε ἡ βίβλος
τοῦ κλεινοβίου ἀρχιθύτου σταγέων.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ περιθωρίου τῆς σελίδος 1, πρὸς τὰ δεξιά, ἔχει ἀντιγραφῆ, διὰ γραμμάτων μεγαλυτέρων καὶ ἐντονωτέρων, τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς κτητορικὸν σημείωμα.

Ἐπὶ τοῦ παραφύλλου τοῦ ἐπικεκολλημένου ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως, διὰ χειρὸς μεταγενεστέρας (ΙΘ' αἰ.), ἐρυθρόγραφον, τὸ σημείωμα:

ἱστορικὸν βιβλίον | τῆς ἁγίας τριάδος.

Εὐθὺς κατωτέρω, δι' ἑτέρας χειρὸς (τῆς αὐτῆς ἐποχῆς):

δόκοιμον τὸ κονδίλι κ(αὶ) τῆς καλλῆς | μελάνης ὁ δημήτριε σακερδὼν

Στάχωσις ἐκ πινακίδων χάρτου ναστοῦ, ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἁπλῆ ἔντυπος διακόσμησις.

Διατήρησις τοῦ κώδικος καλή.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ παραφύλλου τοῦ ἐπικεκολλημένου ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τῆς σελίδος 1*: 40 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 32/1951.

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, ἐπὶ τῆς σελίδος 1*, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953: 10/N.A.B.

Ὁ κῶδιξ ἀνῆκε παλαιόθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 35 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Παλαιὰ ἐτικέττα, ἐπὶ τῆς ράχεως τῆς σταχώσεως, φέρει καὶ σήμερον τὸν ἀριθμὸν τοῦτον (35) καὶ ἀναγράφει τὴν μονὴν (Ἁγ. Τριάδος), εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει ὁ κῶδιξ.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 18 καὶ 19 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν σελίδων 1 (ἡ ἀρχὴ τοῦ κειμένου καὶ κτητορικὸν σημείωμα τοῦ Σταγῶν Παϊσίου) καὶ 192 (τὸ τέλος τοῦ κειμένου καὶ ἀνώνυμον κωδικογραφικὸν σημείωμα, ἔτ. 1754).

11

Χάρτης Διαστ. 0,220 × 0,145 Αἰὼν XIV (α' ἥμισυ) Φύλλα 226

Ἰωάννου Σχολαστικοῦ (τοῦ Σιναΐτου) Κλῖμαξ (λόγοι α' - λ'. PG 88, 579 - 1210)[1].

Βλ. καὶ τὴν περιγραφὴν τῶν κωδίκων 12, 79 καὶ 80, ὅπου τὸ αὐτὸ κείμενον.

α' (φ. 1α) «† Δανιὴλ (μον)αχ(οῦ) τοῦ ταπεινοῦ Ῥαϊθοῦ εἰς τ(ὸν) βίον τοῦ ἀββὰ Ἰω(άνν)ου ἡγουμένου τοῦ ἁγίου ὄρους, Σινᾶ· τοῦ ἐπίκλην Σχολαστικοῦ».

Ἀρχ.: τὸ μὲν τίς ἡ ἐνεγκαμένη τὸν γεννάδα (καὶ) ἐκθρέψασα; πρὸ τῆς ἀθλητικῆς αὐτοῦ, ἵν' οὕτω φράσω ἀξιάκουστος πόλις [. . .]

(φ. 6α): [. . .] ὑπέδειξεν ἡμῖν καὶ αὐτὸς τὰς θεογράφους πλάκας, ἔξωθεν μὲν πρακτικά· ἔσωθεν δὲ θεωριτ(ι)κά, περὶ ἐχούσας στηρίγματα λέγο(ν)τα τάδε :†

Πλάκαις πν(ευματ)ικαί· Ἰωάννης Ἰωάννη χαίρειν.

---

1. Νεώτεραι ἐκδόσεις: *Κλῖμαξ Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου. Κείμενον ἐπὶ τῇ βάσει χειρογράφων τῆς ἐν Ἄθῳ Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Διονυσίου, τὸ πρῶτον ἐκδοθὲν ὑπὸ Σωφρονίου Ἐρημίτου, δαπάνῃ τῶν ἐκ Ραιδεστοῦ ἀδελφῶν Σ. Κεχαγιόγλου. Νῦν δὲ ἐπανεκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου «Ἀστήρ», βάσει τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδόσεως 1883 ἐκ τοῦ τυπογραφείου Κ. Α. Βρετοῦ, Ἀθῆναι 1970.* — *Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου Κλῖμαξ.* Εἰσαγωγή, κείμενον, μετάφρασις, σχόλια, πίνακες ὑπὸ Ἀρχιμανδρ. Ἰγνατίου, Ἔκδοσις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Παρακλήτου, Ὠρωπὸς Ἀττικῆς 1978.

Ἀπεδεξάμην ὡς πρέπουσ(αν) τῷ σεμνῷ σου (καὶ) ἀπαθεῖ βίῳ· καὶ τῇ καθ(α)ρᾷ καὶ τεταπεινωμένῃ σου καρδίᾳ [. . .]

Τελ. (φ. 8α): [. . .] οὐ γὰρ πλήθει δώρων καὶ καμάτων· ἀλλὰ πλήθει προθέσεως ὁ Θ(εὸ)ς τοὺς μισθοὺς ἀποδίδωσι.

β′ (φ. 9α) «Τοῦ ἀββᾶ Ἰωάννου τοῦ ὄντως μεγάλου μοναχοῦ· τοῦ γενομένου ἡγουμένου ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει τῷ Σινά· τοῦ ἐπίκλη(ν) σχολαστικοῦ· λόγος ἀσκητικός· οὗ ἡ ἐπωνυμία φωτισμός· ὃν (καὶ) ἀπέστειλε τῷ ἀββᾷ Ἰω(άννῃ) τῷ ἡγουμένῳ τῆς Ῥαϊάθοῦ».

— φ. 9α: [Περὶ τῆς τοῦ ματαίου βίου βιαίας ἀποταγῆς καὶ ἀναχωρήσεως.] «Λόγ(ος) α′».

Ἀρχ.: Τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ὑπεραγάθου καὶ παναγάθου ἡμῶν Θ(εο)ῦ καὶ βασιλέως· καλὸν γὰρ ἐκ Θ(εο)ῦ πρὸς τοὺς Θ(εο)ῦ θεράποντας ἄρξασθαι [. . .]

— φ. 17β: «Περὶ ἀπροσπαθείας: λόγος β′».

Ἀρχ.: Ὁ ἐν ἀληθείᾳ τὸν Κ(ύριο)ν ἀγαπήσας· ὁ ἐν ἀληθείᾳ τῆς μελλούσης βασιλείας ἐπιτυχεῖν ζητήσας [. . .]

— φ. 219α: «Πε(ρὶ) τῆς ἐπιγείου οὐ(ρα)νοῦ τῆς θεομιμήτου ἀπαθεί(ας)· (καὶ) τελειότητος καὶ ἀναστάσεως ψυχ(ῆς) πρὸ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως: λόγος κθ′».

Ἀρχ.: Ἰδοῦ λοιπὸν καὶ ἡμεῖς οἱ τεθέντες ἐν λάκκῳ ἀγνωσί(ας) [. . .]

— φ. 222α: «Περὶ τ(ῆς) συνδέσμου τῆς ἐναρέτου τριάδο(ς) ἐναραταῖς [sic]: λόγ(ος) λ′».

Ἀρχ.: Νῦν δὲ λοιπ(ὸν) μετὰ π(άν)τα τὰ προειρημένα· μένει τὰ τρία ταῦτα [. . .]
Τελ. (φ. 225β): [. . .] ὢ ὕμν(ως)· ὢ κράτο(ς)· ὢ σθέν(ως)· ὢ τῶ(ν) πάντ(ων) ἀγαθῶν αἴτιον ἔνεστιν· (καὶ) ἦν καὶ ἔσται εἰς ἀορίστους αἰῶν(ας) τ(ῶν) αἰών(ων) ἀμήν: +

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 8β ἐρυθρόγραφος εἰκὼν κλίμακος, διῃρημένης εἰς τριάκοντα βαθμίδας, ἑκάστη τῶν ὁποίων φέρει ἀνὰ ἕνα ἀριθμὸν (ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, α′ - λ′, ὅσοι καὶ οἱ λόγοι). Ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ τῆς εἰκόνος τῆς κλίμακος, κατακορύφως, καὶ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, τὰ ἑξῆς:

Φόβος τῶν μελλόντων [sic] ἅδου κολάσεον
πόθος βασιλείας οὐρανῶν ἐπιτυχεῖν.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου, εἰς τὸ ἄνω ἀριστερὸν ἄκρον, ἐρυθρόγραφοι, οἱ κάτωθι τρεῖς δωδεκασύλλαβοι στίχοι:

Κλίμαξ πέφυκα τῆς ἀνο|τάτου πύλης·
ταύτην βα|δίζων πρὸς Θ(εὸ)ν σοφῶς | οἴχου,
ὅπως ἀναχθεὶς | εἰς τ(ὸν) εὐκλέα δόμον.

Εἰς τὸ κάτω δεξιὸν ἄκρον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, διὰ μελάνης ἀμαυρᾶς καὶ διὰ χειρὸς μεταγενεστέρας, οἱ αὐτοὶ στίχοι.

'Επὶ τοῦ φύλλου 225β, μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὅλου κειμένου, διὰ μεταγενεστέρας χειρός, οἱ ἑξῆς τρεῖς στίχοι:

Κλίμαξ ἄνω φέρουσα τοὺς ἐναρέτους :~
κάτω πίπτωσι· ἄφρονες μόνοι :~
ὡς ἐμὲ τ(ῶν) π(αν)ἄθλιον οἶμοι :~

'Ολόκληρος ὁ κῶδιξ (τὸ κείμενον τῆς «Κλίμακος») γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ στρογγυλόσχημος, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἐμπείρου βιβλιογράφου. 'Ορθογραφικὰ σφάλματα ἀρκετά. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,165×0,090. Στίχοι 21. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων. Τίτλοι ἐρυθρόγραφοι, ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ὡσαύτως ἐρυθρόγραφα, ἁπλᾶ καὶ χωρὶς καλλιτεχνικὰς ἀξιώσεις.
'Ο κῶδιξ ἔχει συγκροτηθῆ ἐκ φυλλαδίων α΄ - κη΄, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ β΄ καὶ κη΄ εἶναι πεντάδια ἐννεάφυλλα, πάντα δὲ τὰ λοιπὰ τετράδια κανονικὰ ὀκτάφυλλα. Σώζονται αἱ ἐνδείξεις γ΄ - κη΄. Αἱ ἐνδείξεις α΄ καὶ β΄ ἀπεκόπησαν, προφανῶς, κατὰ τὴν στάχωσιν. Αἱ ἐνδείξεις ἔχουν τεθῆ διὰ χειρὸς τοῦ γραφέως τοῦ κώδικος εἰς τὸ κάτω περιθώριον τοῦ φύλλου καὶ περὶ τὸ μέσον, ἐναλλὰξ εἰς τὸ τέλος ἑκάστου τετραδίου καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑπομένου (οὕτω π.χ., ἡ ἔνδειξις τοῦ τετραδίου γ΄ ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου 25β, ἐνῷ τοῦ τετραδίου δ΄ ἐπὶ τοῦ πρώτου φύλλου 26α· ἡ ἔνδειξις τοῦ τετραδίου ε΄ ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου 41β, ἐνῷ τοῦ ς΄ ἐπὶ τοῦ πρώτου φύλλου 42α κ.ο.κ.).

'Αναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν φυλλαδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α΄ (φφ. 1 - 8), β΄ (φφ. 9 - 17), γ΄ (φφ. 18 - 25), δ΄ (φφ. 26 - 33), ε΄ (φφ. 34 - 41), ς΄ (φφ. 42 - 49), ζ΄ (φφ. 50 - 57), η΄ (φφ. 58 - 65), θ΄ (φφ. 66 - 73), ι΄ (φφ. 74 - 81), ια΄ (φφ. 82 - 89), ιβ΄ (φφ. 90 - 97), ιγ΄ (φφ. 98 - 105), ιδ΄ (φφ. 106 - 113), ιε΄ (φφ. 114 - 121), ις΄ (φφ. 122 - 129), ιζ΄ (φφ. 130 - 137), ιη΄ (φφ. 138 - 145), ιθ΄ (φφ. 146 - 153), κ΄ (φφ. 154-161), κα΄ (φφ. 162 - 169), κβ΄ (φφ. 170 - 177), κγ΄ (φφ. 178 - 185), κδ΄ (φφ. 186 - 193), κε΄ (φφ. 194 - 201), κς΄ (φφ. 202 - 209), κζ΄ (φφ. 210 - 217), κη΄ (φφ. 218 - 226).

'Ο χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α΄) Ἓν εἶδος τόξου («arbalète»). 'Απαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, μεταξὺ τῶν φύλλων 18 καὶ 185 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 18/25, 21/22, 26/33 . . .85/86 . . . 162/169, 164/167 . . . 178/185). Δὲν ταυτίζεται. 'Εντάσσεται εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 706 (ἔτ. 1323) ὑδατόσημον τοῦ C. Briquet. β΄) Ὄρος ἐσχηματοποιημένον («mont»). 'Απαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, εἰς τὰ φύλλα 195/200, 203/208, 211/216, 213/214 καὶ 217/225. Δὲν ταυτίζεται. 'Εντάσσεται εἰς τὴν αὐτὴν ὁμάδα, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὰ ὑδατόσημα ὑπ' ἀριθ. 11648 (ἔτ. 1318) τοῦ C. Briquet καὶ 6232 (ΙΔ΄ αἰ.) τῶν V. Mošin - S. Traljić.

'Επὶ τοῦ φύλλου 226α-β δοκίμια κονδυλίου (τροπάρια καὶ εὐχαί). 'Επὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 226α, μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ τὰ ἑξῆς:

† κ(ύρι)ε ὁ θ(εὸ)ς ὁ πειήσ(ας) τ(ὸν) οὐ(ρα)νὸν καὶ τ(ὴν) γην μὴ | ἐγκαταλίπεις με τ(ὸν) ἀρσενοκείτ(ην) τ(ὸν) πελνονὲκτ(ην) [sic] | *τ(ὸν) βλάσφη-*

μον τ(ὸν) κλέπτη τ(ὸν) μωμηκητ(ὸν) τ(ὸν) κτη|νοβάτην τ(ὸν) πασα ἅμαρτηὰν επραξα

Στάχωσις ἐφθαρμένη, ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, ἐπενδεδυμένων δι' ἐφθαρμένου ὡσαύτως βυρσίνου ἐπικαλύμματος.

Διατήρησις τοῦ κώδικος (πλὴν τῆς σταχώσεως) ἐν γένει καλή.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α: 3 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 41/1951.

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, διὰ μολυβδίδος ἐρυθρᾶς, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως: 11/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 22 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ κώδικος, ἐπὶ ἐτικέττας κατεστραμμένης κατὰ τὸ ἥμισυ, διακρίνεται καὶ σήμερον ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς 22.

Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 20 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τοῦ φύλλου 96α (δεῖγμα γραφῆς).

12

Χάρτης Διαστ. 0,250 × 0,165 Αἰὼν XIV Φύλλα 124

Ἰωάννου Σχολαστικοῦ (τοῦ Σιναΐτου) Κλῖμαξ (λόγοι α' - κζ', PG 88, 579). Ὁ κῶδιξ ἀκέφαλος καὶ κολοβός. Βλ. καὶ τὴν περιγραφὴν τῶν κωδίκων 11, 79 καὶ 80, ὅπου τὸ αὐτὸ κείμενον.

α' (φ. 1α) [Πλάκες πνευματικαί· Ἰωάννης Ἰωάννῃ χαίρειν.]

Ἀρχ.: [Ἀπεδεξάμην ὡς πρέπουσαν τῷ σεμνῷ σου καὶ εὐπα]θεῖ[1] βίω καὶ τῇ καθαρᾶ καὶ τεταπεινωμένη [σου καρ]δία, ἥνπερ πρὸς ἡμᾶς τοὺς πτωχοὺς (καὶ) τεταπεινωμένους τῶν ἀρετῶν, ἀπέσταλκας τιμίαν σου συλλαβὴν [. . .]

Τελ. (φ. 2α): [. . .] οὐ γὰρ πλήθει δώρων καὶ καμάτ(ων), ἀλλὰ πλήθει προθέσεως ὁ Θ(εὸ)ς τοὺς μισθοὺς ἀποδίδωσιν.

β' (φ. 2α): «Πρόλογος (καὶ) ἀρχή».

Ἀρχ.: Ἐσκόπησ(εν) ὄντως ἀρίστως μάλα, ὁ τὴν ἰσάριθμον ἡμῖν τῆς τοῦ Χ(ριστο)ῦ κατὰ σάρκα ἡλικίας ἀνάβασιν τεκτηνάμενος, τῆς τῶν τριάκοντα γὰρ αὐτοῦ ἐτῶν τελειώσεως [. . .]
Τελ.: Ἐπίλογος:

Πεπείραμαι κυροῦν ἐν βραχέσι πλεῖστα·
ῥήτορσι κάλλος συντομία ἔπους.

1. Τὰ ἐντὸς ἀγκυλῶν, ποὺ ἐλλείπουν, συνεπληρώθησαν ἐκ τοῦ κώδικος 11.

γ' (φ. 2α) «Δανιὴλ μοναχοῦ ταπεινοῦ Ῥαϊθηνοῦ εἰς τὸν βίον τοῦ ἀββᾶ Ἰωάννου τοῦ ἡγουμένου τοῦ ἁγίου ὄρους τοῦ Σινᾶ τοῦ ἐπίκλην Σχολαστικοῦ τοῦ ἐν ἁγίοις ἀληθ(ῶς)».

Κολοβόν, διότι μετὰ τὸ φύλλον 4 ἔχει ἐκπέσει ἓν φύλλον.

Ἀρχ.: Τὸ μὲν τίς ἡ ἐνεγκαμένη τὸν γεννάδα (καὶ) ἐκθρέψασα, πρὸ τῆς ἀθλητικῆς αὐτοῦ ἵν' οὕτως εἴπω ἀξιάκουστος πόλις [. . .]
Τελ. (φ. 4β): [. . .] ἀλλὰ γὰρ προβαίνειν τῷ ὄρει καὶ αὐτός· (καὶ) τὸν ἄδυτον ὑπελθὼν γνόφον τὴν θεο

δ' (φ. 5α) [Τοῦ ἀββᾶ Ἰωάννου τοῦ Σχολαστικοῦ, ἡγουμένου ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει τοῦ Σινᾶ, λόγος ἀσκητικός.]

— [Περὶ τῆς τοῦ ματαίου βίου βιαίας ἀποταγῆς καὶ ἀναχωρήσεως, λόγος α'.] Ἀκέφαλος, διότι μετὰ τὸ φύλλον 4 ἔχει ἐκπέσει ἓν φύλλον.

Ἀρχ.: δὲ πρὸς αὐτὸν συνθήκας γνησίως οὐκ ἐφυλαξαντο· ξένους δὲ ἐπὶ Θ(εο)ῦ ἐχθροὺς νοήσομεν, ὅσοι ἢ ἀβάπτιστοι ἢ κακόπιστοι τυγχάνουσι [. . .]
Τελ. (φ. 10α): [. . .] καθημέραν προστίθων πῦρ πυρί· (καὶ) θέρμη θέρμην· (καὶ) πόθω πόθον· (καὶ) σπουδῆ σπουδὴν οὐκ ἐπαύσατο.

Μετὰ ταῦτα ἀκολουθοῦν τὰ ἑξῆς ἐρυθρόγραφα:

Πρώτη ἀνάβασις. Ὁ ἐπιβεβηκὼς μὴ στραφῇ εἰς τὰ ὀπίσω· προέδραμε ποτὲ Ἰωάννης Πέτρου· προτέτακται νῦν ὑπακοὴ μετανοίας· ὁ μὲν γὰρ προλαβὼν τῆς ὑπακοῆς· ὁ δὲ ἕτερος, τῆς μετανοίας τύπος καθέστηκεν.

— φ. 10β: «Περὶ ἀπροσπαθείας ἤγουν τῆς λύπης, ἀνάβασις β'».

Ἀρχ.: Ὁ ἐν ἀληθεία τὸν Κ(ύριο)ν ἀγαπήσας· ὁ ἐν ἀληθεία τῆς μελλούσης ἐπιτυχεῖν βασιλείας ἐπιζητήσας [. . .]

— φ. 122β: «Λό(γος) κζ'». «Περὶ τῆς ἱερᾶς (καὶ) ὁσίας, σώματος (καὶ) ψυχῆς ἡσυχίας». Κολοβός.

Ἀρχ.: Ἡμεῖς ὥσπερ ἀεὶ ὠνήσιμοί τινες τῶν ἀνοσίων παθῶν ὑπάρχοντες· (καὶ) δοῦλοι ὑπόσπονδοι γενόμενοι [. . .]
Τελ. (φ. 124β): [. . .] οὐδὲ τοῖς κάτω ἄνω, ἐπιθυμία αἰσθητῆς ὄψεως· οὔποτε παύσονται

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ στρογγυλόσχημος, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, λίαν ἐπιμελημένη, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,170 × 0,105. Στίχοι 32 (ἐνιαχοῦ καὶ 31). Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων. Μελάνη ἀμαυρὰ καὶ ζωηρά. Ἐπίτιτλα, τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα (τὰ ἐπίτιτλα εἰς τὰ φύλλα: 2α, 10β, 13α, 17α, 39α, 47α, 47β, 56β, 60β, 61β, 63β, 64α, 65α, 66β, 70α, 70β, 81α, 81β, 82β, 84α, 85α, 86α, 87α, 90β, 93α, 95α, 97α, 103α, 112β, 120α καὶ 122β).

Ὁ κῶδιξ ἀπαρτίζεται ἐκ κανονικῶν ὀκταφύλλων τετραδίων, α' - ις', ἠριθμημένων ὑπὸ τοῦ γραφέως. Αἱ ἐνδείξεις εἰς τὸ κάτω περιθώριον καὶ περὶ τὸ μέσον τοῦ πρώτου φύλλου ἑκάστου τετραδίου.

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν τετραδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α' (φφ. 1 - 5), β' (φφ. 6 - 13), γ' (φφ. 14 - 21), δ' (φφ. 22 - 29), ε' (φφ. 30 - 37), ς' (φφ. 38 - 45), ζ' (φφ. 46 - 53), η' (φφ. 54 - 61), θ' (φφ. 62 - 69), ι' (φφ. 70 - 77), ια' (φφ. 78 - 85), ιβ' (φφ. 86 - 93), ιγ' (φφ. 94 - 101), ιδ' (φφ. 102 - 109), ιε' (φφ. 110 - 117), ις' (φφ. 118 - 124).

Ἐκ τοῦ α' τετραδίου ἔχουν ἐκπέσει τὰ δύο πρῶτα φύλλα καὶ τὸ ἕβδομον (μεταξὺ τῶν σημερινῶν φύλλων 4 καὶ 5, ὅπου χάσμα εἰς τὸ κείμενον). Ἐκ τοῦ ις' ἔχει ἐκπέσει τὸ τελευταῖον φύλλον. Μετὰ τὸ ις' τετράδιον ἔχουν ἐκπέσει 1 1/2 - 2 τετράδια, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ ἐλλείποντος μέρους τοῦ κειμένου (ἤτοι τὸ ἥμισυ τοῦ κζ' κεφαλαίου καὶ τὰ κεφάλαια κη' - λ' τῆς «Κλίμακος» Ἰωάννου).

Πολλαχοῦ, εἰς τὰ περιθώρια τοῦ κώδικος, διὰ χειρὸς τοῦ γραφέως καὶ διὰ ψιλογραφίας, ἐκτενῆ σχόλια εἰς τὸ κείμενον.

Ὑδατόσημα δὲν διακρίνονται. Ἐνθυμήσεις ἢ ἄλλα σημειώματα δὲν ὑπάρχουν.

Ὁ κῶδιξ κατὰ τὰς ἄνω καὶ κάτω γωνίας ἔχει διαποτισθῆ ὑπὸ τῆς ὑγρασίας, εἰς ὡρισμένα δὲ σημεῖα (εἰς τὰ περιθώρια) εἶναι μυόβρωτος καὶ σητόβρωτος.

Στάχωσις ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πλουσία ἔντυπος διακόσμησις (ἐπὶ τῆς προσθίας πινακίδος, ἐντὸς κύκλων, δικέφαλοι ἀετοί). Ἑκάστη πινακὶς ἔφερεν ἐννέα μεταλλικοὺς γόμφους, ἐκ τῶν ὁποίων σήμερον σῴζονται ἓξ ἐπὶ τῆς προσθίας πινακίδος καὶ τέσσαρες ἐπὶ τῆς ὀπισθίας. Σῴζονται ἴχνη καὶ τοῦ ἑνὸς θηλυκωτῆρος.

Διατήρησις τοῦ κώδικος , ὡς πρὸς τὸ σωζόμενον γεγραμμένον μέρος του, σχετικῶς καλή.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῶν πινακίδων τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 2α: 77 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 59/1951.

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α: 12/Ν.Α.Β.

Εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον τοῦ φύλλου 1α δύο ἀποτυπώματα νεωτερικῆς σφραγῖδος τῆς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος (ὁ τίτλος τῆς μονῆς κυκλοτερῶς καὶ ἁπλοῦς σταυρὸς εἰς τὸ κέντρον).

Ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἀναπαυσᾶ, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 20 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σῴζεται σήμερον.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 21 καὶ 22 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 17α καὶ 70α (δείγματα γραφῆς).

13

Χάρτης λεπτὸς καὶ στιλπνὸς Διαστ. 0,210 × 0,150 Αἰὼν XVI Φύλλα Α'—Β'+176+Γ'—Δ'

Μηναῖον Ἰουλίου περιέχον μόνον τὰς ἀκολουθίας τῶν ἑορταζομένων ἁγίων.

— Ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α ὁ τίτλος, ἐρυθρόγραφος:

«Μηνὶ [sic] ἰούλλιος ἔχων ἡμέρας λα[1]· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ιδ' καὶ ἡ νύξ, ὥρ(ας) ι'». «Εἰς τὴν α' τῶν ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ»:~

Ἀρχ.: Τῶν οὐρανίων ταγμάτων. — Ἦχ(ος) α'.

Ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι, τῶν νοσημάτ(ων) ἡμῶν· ἀποσοβεῖται πᾶσαν, ἀναργύρως τὴν νόσον [. . .]

— φ. 173β: «Μηνὶ τῶ αὐτῶ λ'. Τῶν ἁγίων ἀποστόλ(ων) Σίλα· καὶ Σιλουανοῦ· Κρίσκη· Ἐπαινετοῦ· καὶ Ἀνδρονίκου».

Ἀρχ.: Στιχ(η)ρ(ά), ἦχ(ος) δ'. — Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν: ~

Ἀστραπαῖς φωτιζόμενοι· ταῖς τοῦ πν(εύματο)ς πάνσοφοι· τὰ τῆς γῆς πληρώματα περιήλθετε [. . .]

Τελ. (φ. 176α): Ὠδὴ ς'. Πρός: Κ(ύριο)ν ἐκ κήτους.

Ὑψούμενοι πρὸς Κ(ύριο)ν· καθαραῖς συνεύσεσι· [γρ. συννεύσεσι]· τοὺς κατανεύσαντας· ἀπωλείας πρὸς τὰ βάραθρα· ἑλκύσατε σοφοὶ ὕψος πρὸς

Τὸ κείμενον παρέμεινεν ἡμιτελὲς καὶ κολοβόν, ὡς ἀνωτέρω, παρὰ τοῦ γραφέως τοῦ κώδικος.

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἡ συνήθης τῆς ἐποχῆς. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα ὀλίγα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,140 × 0,090. Στίχοι 21. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων. Μελάνη ἀμαυρά, ἔντονος καὶ ζωηρά. Ὁ τίτλος ἐρυθρόγραφος. Ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ὡσαύτως ἐρυθρόγραφα, ἁπλᾶ καὶ χωρὶς καλλιτεχνικὰς ἀξιώσεις.

Ὁ κῶδιξ ἔχει συγκροτηθῆ ἐκ φυλλαδίων α' - κβ', τὰ ὁποῖα, πλὴν τοῦ τελευταίου, φέρουν ἀρίθμησιν. Αἱ σχετικαὶ ἐνδείξεις εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον, καὶ περὶ τὸ μέσον, τοῦ πρώτου φύλλου ἑκάστου φυλλαδίου. Μόνον ἡ ἔνδειξις τοῦ πρώτου τετραδίου ἔχει τεθῆ ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου (8β). Αἱ ἐνδείξεις τῶν τετραδίων ιθ' - κα' ἔχουν ἀποκοπῆ κατὰ τὴν στάχωσιν, ἔχουν ὅμως ἀπομείνει ἴχνη των. Ὁ κῶδιξ ἀπαρτίζεται κυρίως ἐκ κανονικῶν ὀκταφύλλων τετραδίων (μόνον τὰ ὑπ' ἀριθ. ιδ' καὶ ιη' τετράδια εἶναι ἀρχῆθεν ἑπτάφυλλα). Τὸ ὑπ' ἀριθ. ις' φυλλάδιον εἶναι πεντάδιον (δεκάφυλλον), τὸ ιζ' ἑξάδιον (δωδεκάφυλλον) καὶ τὸ κβ' δισσὸν (τετράφυλλον).

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν φυλλαδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α' (φφ. 1 - 8), β' (φφ. 9 - 16), γ' (φφ. 17 - 24), δ' (φφ. 25 - 32), ε' (φφ. 33 - 40), ς' (φφ. 41 - 48), ζ' (φφ. 49 - 56), η' (φφ. 57 - 64), θ' (φφ. 65 - 72), ι' (φφ. 73 - 80), ια' (φφ. 81 - 88), ιβ' (φφ. 89 - 96), ιγ' (φφ. 97 - 104), ιδ' (φφ. 105 - 111), ιε' (φφ. 112 - 119), ις' (φφ. 120 - 129), ιζ' (φφ. 130 - 141), ιη' (φφ. 142 - 148), ιθ' (φφ. 149 - 156), κ' (φφ. 157 - 164), κα' (φφ. 165 - 172), κβ' (φφ. 173 - 176).

Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κώδικος δύο παράφυλλα (Α' - Β'), ἀρκετὰ κατεστραμμένα, προερχόμενα ἐκ παλαιοτέρου κώδικος (XV αἰ.) καὶ περιέχοντα ἀπόσπασμα

1. Ἀρχικῶς εἶχε γραφῆ λ'· τὸ α' προσετέθη βραδύτερον δι' ἀμαυρᾶς μελάνης καὶ δι' ἄλλης χειρός.

ἐκκλησιαστικοῦ κειμένου, κατὰ δύο σελίδας (=στήλας) γεγραμμένου. Εἰς τὸ τέλος δύο παράφυλλα (Γ′-Δ′), λίαν ἐφθαρμένα, ἀποσπασθέντα ἐκ κώδικος μουσικοῦ.

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α′) Παλάμην μετὰ τοῦ καρποῦ καὶ πεντάφυλλον ἄνθος ὑπεράνω τῶν δακτύλων. Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, μεταξὺ τῶν φύλλων 12 καὶ 140 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 100/101). Δὲν ταυτίζεται. Ἐντάσσεται εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 40 («main», ἔτ. 1532/33) ὑδατόσημον τῶν D. - J. Harlfinger. β′) Ἄγκυραν ἐντὸς κύκλου, μὲ ἑξάκτινον ἀστέρα εἰς τὴν κορυφήν, ἐκτὸς τοῦ κύκλου. Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, μεταξὺ τῶν φύλλων 164 καὶ 175 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 168/169). Δὲν ταυτίζεται. Ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ὁμάδα, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὰ ὑδατόσημα ὑπ' ἀριθ. 51 («ancre», ἔτ. 1540/41) τῶν D. - J. Harlfinger καὶ V 299 (ἔτ. 1546), 309 (ἔτ. 1548) καὶ 339 - 340 (ἔτ. 1546) τοῦ G. Piccard VI[1].

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α, εἰς τὸ ἄνω ὁριζόντιον περιθώριον, τὸ κτητορικὸν σημείωμα: *βῆβλίῶν του ἁγἴου νήκολάου τοὺ ἀναπαυ[σᾶ]*

Ἐπὶ τοῦ φύλλου τοῦ ἐπικεκολλημένου ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 176β, δοκίμια κονδυλίου.

Ἐπὶ τοῦ πάχους τῶν φύλλων τοῦ κώδικος, εἰς τὴν κάτω ὁριζοντίαν πλευράν: *ιουλλιος*.

Στάχωσις ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, ἐπενδεδυμένων δι' ἐφθαρμένου σήμερον βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἁπλῆ γραμμικὴ ἔντυπος διακόσμησις. Σῴζονται ἴχνη τῶν δύο θηλυκωτήρων.

Διατήρησις τοῦ κώδικος πολὺ καλή.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τῶν φύλλων Αα καὶ 176α: 74 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 40/1951.

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως: 13 / Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ κτητορικόν του σημείωμα, προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Ἀναπαυσᾶ, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 1 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σῴζεται σήμερον.

Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 23 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τῶν φύλλων 109β - 110α (δεῖγμα γραφῆς).

---

1. G. Piccard, VI, *Wasserzeichen Anker*, Stuttgart 1978, σ. 228, 229, 233.

14

Χάρτης Διαστ. 0,280 × 0,215 Αἰὼν XIV (ἔτ. 1364), XV (ἔτ. 1465/6 τὰ φύλλα 33, 41, 42, 89, 133, 134, 146, 167, 207, 223, 229, 230, 232 - 241 καὶ μικρὰ μόνον συμπληρωματικὰ τμήματα τῶν φύλλων 208 - 210) καὶ XV/XVI (φύλλα 1 - 10) Φύλλα Α' + 241

1 (φφ. 1α - 10β) «Ὑπομνήματα τοῦ Κ(υρίο)υ ἡμ(ῶν) Ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ πραχθέντα ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου» (BHG 779t)[1].

Ἀρχ.: Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις συμβούλιον ποιήσαντες οἱ Ἰουδαῖοι προσῆλθον πρὸς Πιλάτον τὸν ἡγεμόνα κρατοῦντες καὶ τὸν Ἰ(ησοῦ)ν [. . .]

2 (φφ. 11α - 235α) Συναξαριστὴς τοῦ α' ἐξαμήνου τοῦ ἔτους (α' Σεπτ. - κθ' Φεβρ.). Περιέχει σύντομα συναξάρια τῶν περισσοτέρων ἐκ τῶν μνημονευομένων ἁγίων, ὁσίων καὶ μαρτύρων τῆς χρονικῆς αὐτῆς περιόδου, μετὰ τῶν σχετικῶν στίχων των[2].

Παρέχομεν κατωτέρω ἀναλυτικὴν ἀναγραφὴν τῶν περιεχομένων τοῦ τμήματος τούτου τοῦ κώδικος (μνῆμαι τῶν ἁγίων, ὁσίων κ.λπ., ἀρχοτέλειαι τῶν συναξαρίων των, στίχοι), ἀποκαθιστῶντες σιωπηρῶς τὰ πολὺ ὀλίγα ὀρθογραφικὰ σφάλματα τοῦ γραφέως[3].

Α' (φ. 11α) Μὴν Σ ε π τ έ μ β ρ ι ο ς.

α' Εἰς τὴν πρώτην ἀρχὴ τῆς ἰνδίκτου.

Ἴνδικτον ἡμῖν εὐλόγει νέου χρόνου,
καὶ παλαιὲ καὶ δι' ἀν(θρώπ)ους νέε.

Ἀκολουθεῖ σχετικὴ διήγησις περὶ τῆς ἰνδίκτου.

Ἀρχ.: Ἰστέον ὅτι τὴν ἰνδικτιῶνα ἑορτάζει ἡ τοῦ Θ(εο)ῦ ἐκκλησία ἀπὸ τῶν ἀρχαί(ων) παραλαβοῦσα· διὰ τὸ νομίζεσθαι παρὰ Ῥωμαίων ἀρχὴν εἶναι τοῦ ἔτους ἀπὸ ταύτης τῆς ἰνδικτιῶνος [. . .]
Τελ.: [. . .] ὅτε καὶ ἐθαύμαζον οἱ ὄχλοι ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος, τοῖς ἐκπορευομένοις ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ.

---

1. Βλ. μνείαν τοῦ κειμένου τούτου ὑπὸ Ν. Ἀ. Β έ η, *Ἔκθεσις παλαιογραφικῶν καὶ τεχνικῶν ἐρευνῶν ἐν ταῖς μοναῖς τῶν Μετεώρων κατὰ τὰ ἔτη 1908 καὶ 1909*, Ἀθήνησι 1910, σ. 36 (ὅπου ὁ κῶδιξ οὗτος ἀναφέρεται ὑπὸ τὰ στοιχεῖα «Μ. Ρουσάνου 12»).

2. Βλ. ἀνωτέρω, σ. 15 - 156, καὶ τὴν ἀναλυτικὴν περιγραφὴν τοῦ κώδικος 4, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ συναξαριστὴν τοῦ β' ἐξαμήνου τοῦ ἔτους (Μάρτ.-Αὔγ.).

3. Τὰ πλεῖστα τῶν συναξαρίων, αὐτούσια ἢ μὲ μικράς τινας διαφοράς, ἔχουν δημοσιευθῆ (ἐξ ἄλλων κωδίκων) ὑπὸ τοῦ H. D e l e h a y e, *Propylaeum ad Acta Sanctorum Novembris—Synaxarium Ecclesiae Constantinopolitanae*, Bruxellis 1902, περιέχονται δὲ πολλὰ ἐξ αὐτῶν καὶ εἰς τὰ ἔντυπα Μηναῖα τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ πλεῖστοι, ἐξ ἄλλου, τῶν στίχων, αὐτούσιοι ἢ μὲ μικράς τινας διαφοράς, ἔχουν δημοσιευθῆ (ἐξ ἄλλων κωδίκων), ἐκ τῶν καταλοίπων τοῦ Μητροπ. Σ ω φ ρ. Ε ὐ σ τ ρ α τ ι ά δ ο υ, εἰς τὸ *Ἁγιολόγιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας*, Ἀθῆναι [1961], περιέχονται δὲ ὡσαύτως καὶ εἰς τὰ ἔντυπα Μηναῖα τῆς Ἐκκλησίας.

Μνήμη τῆς Θεοτόκου τῶν Μιασηνῶν.

Αὐθαιρέτως ἄνεισιν ἄγρα τις ξένη,
λίμνης βυθοῦ πάντιμος εἰκὼν παρθένου.

Ἀκολουθεῖ σύντομος σχετικὴ διήγησις.

Ἀρχ.: Ἡ δὲ μνήμη τῆς Θ(εοτό)κου τῶν Μιασηνῶν τελεῖται διὰ τὴν παραδοξοποιὸν καὶ ἁγίαν εἰκόνα [. . .]
(φ. 11β) Τελ.: [. . .] καὶ πυρποληθῆναι τὸ πλεῖστον μέρος τῆς πόλεως ἐπὶ ἡμέρας ἑπτά.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Συμεὼν τοῦ Στυλίτου».

Λιπὼν Συμεὼν τὴν ἐπὶ στύλου βάσ(ιν),
τὴν ἐγγὺς εὗρε τοῦ Θ(εο)ῦ λόγου στάσιν.
Ὑψιβάτης Συμε(ὼν) σεπτεμβρίου ἔκθανε πρώτῃ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Συμεὼν ὁ Στυλίτης ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ μεγάλου· καὶ Μαρτυρίου τῆς Ἀντιοχείας ἱεραρχοῦντος [. . .]
Τελ.: [. . .] πολλῶν θαυμάτων γενόμ(εν)ος αὐτουργός, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

«Μνήμ(η) τῆς ὁσίας μ(ητ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Μάρθας, τῆς μ(ητ)ρ(ὸ)ς τοῦ ὁσίου Συμε(ών), καὶ ἡ κοίμησις τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ».

Ἐν γῇ ξενίζει Μάρθα τὸν Χ(ριστὸ)ν πάλαι,
σὲ δὲ ξενίζει Μάρθα Χ(ριστὸ)ς ἐν πόλῳ.

Ὃν τοῦ τρέχειν ἔστησεν ἥλιον πάλαι,
λιπὼν Ἰησοῦς, ἥλιον δόξης βλέπει.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ Ἰησοῦς ἐγένετο μὲν υἱὸς τοῦ Ναυῆ· διάδοχος δὲ Μωσέως [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐτελεύτησε καὶ ἐτάφη ἐντίμως παρὰ τοῦ οἰκείου λαοῦ.

«Ἄθλησις τῶν ἁγίων μ′(= τεσσαράκοντα) παρθένων καὶ ἀσκητριῶν καὶ Ἀμμοῦν διακόνου καὶ διδασκάλου αὐτῶν».

Δισεικαρίθμοις παρθένοις, πῦρ καὶ ξίφος,
Θ(εο)ῦ προεξένησαν υἱὸν νυμφίον.

Ἀμμοῦν καλύπτραν ἔμπυρον δεδεγμ(έν)ος,
(φ. 12α) τὸ σαρκικὸν κάλυμμα χαίρων ἐξέδυ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Αὗται ὑπῆρχον ἐξ Ἀνδριανουπόλεως τῆς Μακεδονίας· καὶ χριστιαναὶ οὖσαι [. . .]
Τελ.: [. . .] σίδηρα πεπυρακτωμένα κατὰ στόμα λαβοῦσαι, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησαν.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγίων μαρτ(ύρων) Εὐόδου, Καλλίστης (καὶ) Ἑρμογένους· οἳ αὐτάδελφοι ὄντες, ξίφει τελειοῦνται».

Κάλλιστον ὄντως εὗρε Καλλίστη τέλος,
σὺν τοῖς καλοῖς τμηθεῖσα διττοῖς ἐγγόν(οις).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες, αὐτάδελφοι ὄντες, ὡς ἀπὸ μιᾶς γαστρὸς γεννηθέντες [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου δρόμον οὕτω τελέσαντες, πρὸς Χ(ριστὸ)ν ἐξεδήμησαν [. . .] ἀμήν.

β' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ β'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρ(ος) Μάμαντος· ὁ ἅγιος μ(ά)ρ(τυς) Μάμ(ας) τριαίνῃ τρωθεὶς τε(λειοῦται)».

Ἀκμαῖος ὢν τριάδος εἰς πίστιν Μάμ(ας),
ἀκμαῖς τριαίνης καρτερεῖ τετρωμ(έν)ος.
Δευτερίῃ χολάδες Μάμαντος χῦντο τριαίνῃ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ Γάγγρας· πόλεως Παφλαγόνων· γονέων χριστιανῶν· ὧν ὑπὲρ τῆς εἰς Χ(ριστὸ)ν πίστεως κρατηθέντων [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ τέλος τριαίνῃ σιδηρᾷ τὰ σπλάγχνα διαπαρείς, τῆς παρούσης ζωῆς ὑπεξάγεται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἰωάννης, π(ατ)ριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ νηστευτής, ἐν εἰρήνῃ τε(λειοῦται)».

Τοῖς μὴ ῥέουσιν ἐν τρυφ(αῖς) νῦν ἡδέσι,
νηστευτὰ ῥευστῶν ἡδονῶν Ἰωάννη.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 12β - 14α) συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστίνου καὶ Τιβερίου [. . .]
(φ. 14α) Τελ.: [. . .] ἐκήδευσαν δὲ αὐτὸν ἔνδον τοῦ θυσιαστηρίου τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ὡς ἄξιον· δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες Π(ατέ)ρα Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πν(εῦμ)α.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Παύλου τοῦ νέου, ἀρχ(ι)επισκόπ(ου) Κωνσταντινουπόλεως».

Δρόμους ὁ Παῦλος ἐκλιπὼν τοὺς τοῦ βίου,
εὕρηκε παῦλαν καὶ πόνων τ(ῶν) τοῦ βίου.

«Ὁ ἅγ(ιος) Διομήδ(ης) σπαθιζόμ(εν)ος τελειοῦται».

Σίδηρος εἰς σίδηρον ὁ Διομήδης,
πρὸς τοὺς σπαθισμοὺς ἀνδρικῶς ἐκαρτέρει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγ(ιος) μ(ά)ρ(τυς) Ἰουλιανὸς ξύλῳ τὴν κεφαλὴν συντριβεὶς τελειοῦτ(αι)».

Ἰουλιανὸς συντριβεὶς κάραν ξύλῳ,
τὸν πρὸς Θ(εὸ)ν νοῦν σῶος εἰς τέλος μένει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγ(ιος) Φίλιππος ξίφει τε(λειοῦται)».

Ἵππον ταχὺν Φίλιππος τὴν τομὴν ἔχ(ων),
πρὸς τὸν φιλοῦντα θᾶττον ἦλθες δεσπότην.

«Ὁ ἅγ(ιος) Εὐτυχιανὸς ἐν ἐσχάρᾳ πυρὶ τελειοῦτ(αι)».

Εὐτυχιανὸς πυρποληθεὶς ἐσχάρᾳ,
εἰς εὐτυχῆ μετῆλθε κλῆρον μαρτύρ(ων).

«Ὁ ἅγ(ιος) Ἡσύχιος ἀπαγχονισθεὶς τελειοῦτ(αι)».

Ποθῶν τὸν ὄντως Ἡσύχιος δεσπότην,
καὶ τὸν δι' αὐτ(ὸν) ἡσύχως φέρει βρόχον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Λεωνίδ(ης) πυρὶ τελειοῦται».

Τοῦ πρὸς Θ(εό)ν σε φλὸξ πόθου Λεωνίδη,
ἔπειθε ῥᾷστα καὶ φλογὸς φέρειν βίαν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγ(ιος) Εὐτύχιος στ(αυ)ρωθεὶς τε(λειοῦται)».

Βαίνων κατ' ἴχνος Εὐτύχιος Κυρίου,
δίκην ἐκείνου καρτερεῖ στ(αυ)ροῦ πάθος.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Φιλάδελφος, λίθῳ τὸν τράχηλον βαρηθείς, τελειοῦτ(αι)».

Σαρκὸς βάρος πᾶν ἐκλιπὼν λίθου βάρει,
ἀνῆλθε κοῦφος Φιλάδελφος εἰς πόλον.

«Ὁ ἅγ(ιος) Μελάνιππος πυρὶ τελειοῦτ(αι)».

Εἴπέρ τι Μελάνιππος εἶχε καὶ μέλαν,
κάθαρσιν εὗρεν εἰς τὸ πῦρ βεβλημ(έν)ος.

«Ἡ ἁγία Παρθαγάπ(η) ἐν τῇ θαλάσσῃ τε(λειοῦται)».

Θνήσκεις θαλάσσης ἔνδον ἡ Παρθαγάπη,
καὶ δωρεῶν θάλασσαν εὑρίσκεις ἄνω.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Παύλ(ου) ἀρχ(ι)-επισκόπ(ου) Κωνσταντινουπόλε(ως) τοῦ ὁμολογητοῦ· (καὶ) μνήμ(η) Ἐλεαζάρου ἱερέως καὶ Φινεές· (καὶ) τῶν ἁγίων μαρτ(ύ)ρ(ων) Ἀειθαλᾶ καὶ Ἀμμών· Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες τὴν ἡγεμονί(αν) τῆς ἐν τῇ Θρᾴκῃ Ἀνδριανουπόλεως τοῦ Βάβδου κατέχοντος [. . .]
(φ. 14β) Τελ.: [. . .] ὡς ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις, τὰς ψυχὰς τῷ Θ(ε)ῷ παραθέσθαι.

γ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) γ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου ἱερομ(άρτυ)ρ(ος) Ἀνθίμου, ἐπισκόπ(ου) Νικομηδ(είας), ὃς καὶ ἀποτμηθεὶς τρίχ(ας) ἐκφύει».

Τμηθεὶς κεφαλὴν μάρτυς Ἄνθιμε ξί(φ)ει,
καὶ νεκρὸς ἀνθεῖς εἰς δόξαν Θ(εο)ῦ τρίχ(ας).
Ἄνθιμον ἐν τριτάτῃ ἀποέκτεινε ξίφος ὀξύ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ὁ ἅγιος Ἄνθιμος προκαθίσαντος τοῦ Μαξιμιανοῦ, ἤχθη πρὸς αὐτὸν [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ τροχῷ δεσμεῖται· καὶ τελευταῖον τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

«Ὁ ἅγ(ιος) Ζήνων, ἐν λέβητι μολύβδου παφλάζοντος βληθείς, τελειοῦται».

Ζήνων ὁ θεῖος τῷ Θ(εο)ῦ πόθῳ ζέων,
χαίρων ὑπῆλθε τοῦ μολύβδου τὸ ζέον.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἁγία Βασίλισσα, θηριομαχήσασα καὶ μηδὲν βλαβεῖσα, τε(λειοῦται)».

Ὀφθεῖσα Βασίλισσα φρικτὴ θηρίοις,
φρικτῷ παρέστη παμβασιλ(έως) θρόνῳ.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 14β - 15β) συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἀλεξάνδρου ἡγεμονεύοντος ἐν Νικομηδ(είᾳ), διωγμὸς ἦν κατὰ τῶν χριστιανῶν [. . .]
(φ. 15β) Τελ.: [. . .] ἐκήδευσεν αὐτὴν πλησίον τῆς πέτρας τὸ μνῆμα ποιήσας· ἐν ᾗ τὸ ὕδωρ τῇ εὐχῇ τ(ῆς) ἁγίας ἐξελθόν, σώζεται μέχρι τῆς σήμερον.

«Ὁ ἅγιος Χαρίτ(ων) ἐν ἀσβέστου βόθρῳ βληθεὶς τε(λειοῦται)».

Εἰσδὺς Χαρίτ(ων) εἰς τὸν ἀσβέστου βόθρον,
ἄσβεστον εὗρε φῶς ἀκηράτου τόπου[1].

«Ὁ ἅγιος Ἀριστί(ων) ἐπίσκοπος πυρὶ τε(λειοῦται)».

Ὡς εἰς ἄριστον τὴν πυρ(ὰν) σπεύδων τρέχεις,
ἄριστε Χ(ριστο)ῦ μαρτύρων Ἀριστίων.

«Ὁ ἅγιος Ἀρχοντίων λιμῷ τελειοῦτ(αι)».

Ἀρχοντί(ων) λίμωττε, κἀντεῦθεν τρύχε
ἄρχοντα κόσμου· λάμιαν νοουμένη(ν).

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ)· μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Θεοκτίστου, τοῦ συνασκητοῦ τοῦ μ(ε)γ(ά)λ(ου) Εὐθυμίου· (καὶ) τοῦ ὁσίου Στεφάνου ὁμολογητοῦ, ἡγουμ(έν)ου Τριγλίας· (καὶ) τοῦ ἐν ἁγίοις Κωνσταντίνου τοῦ νέου καὶ βασιλέως τοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις Ἀποστόλοις· κ(αὶ) τοῦ ἁγίου ἱερομ(άρτυ)ρος Ἀριστίωνος ἀρχ(ι)επισκόπου Ἀλεξανδρείας».

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου Ἀριστίωνος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος Ἀριστίων ὑπῆρχεν μὲν ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρεί(ας) [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ οὕτω τὸ μακάριον καὶ ποθεινὸν δεξάμενος τέλος, τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν παρέδωκε τῷ Θ(ε)ῷ [. . .] ἀμήν.

δʹ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) δʹ. Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου ἱερομ(άρτυ)ρος Βαβύλα τοῦ παιδοδιδασκάλου· σὺν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ξίφει τελειωθέντων».

Μαθήσεώς σοι μισθὸς ἐκ τ(ῶν) παιδίων,
Βαβύλα θεῖε, τῆς τομῆς κοινωνία.
Παῖδ(ας) (καὶ) Βαβύλ(αν) πέφνε ξίφος ἀμφὶ τετάρτ(ῃ).

---

1. τόπον cod.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Ὃς εἰσελθόντα Νουμεριανὸν τὸν βασιλέα ἐν τῇ κατ' αὐτῶν ἐκκλησίᾳ [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ τὴν κεφαλὴν σὺν τοῖς τρισὶ παισὶν ἀφαιρεῖται.

«Ὁ ἅγ(ιος) Βαβύλας ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας ξίφει τε(λειοῦται)».

(φ. 16α) Ὁ Χ(ριστὸ)ν αὐτὸν Βαβύλ(ας) θύων πάλαι,
Χ(ριστ)ῷ προθύμως θύεται διὰ ξίφους.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Μαξιμιανοῦ βασιλεύοντος ἐν Νικομηδ(είᾳ), διὰ τὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμόν, οἱ χριστιανοὶ κατεκρύπτοντο [. . .]
(φ. 16β) Τελ.: [. . .] ἐν τρισὶ λάρναξι καταθέντες· ἔνθα ἔστη μονὴ Χώρα ἐπονομαζομένη, δόξαν καὶ εὐχαριστίαν τῷ Θ(ε)ῷ ἀνέπεμψαν.

«Στίχοι εἰς τὰ παιδία».

Ὑπὲρ μεγίστου δεσπότου θείου λόγου,
χαίροντα χωρεῖ πρὸς ξίφος τὰ παιδία.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἁγία Ἑρμιόνη ἐν εἰρήνῃ τε(λειοῦται)».

Χωρεῖ πρὸς αὐτοὺς οὐ(ρα)νοὺς Ἑρμιόνη,
ἕρμαιον εὑρηκυῖα τὴν σωτηρίαν.

«Ὁ ἅγ(ιος) Θεότιμος καὶ Θεόδουλος, οἱ ἀπὸ δημί(ων) πιστεύσαντες, πυρὶ τε(λειοῦνται)».

Θεότιμος τέθνηκε σὺν Θεοδούλῳ,
τιμὴν σὺν αὐτῷ δουλικὴν δοὺς Κ(υρί)ῳ.

«Ὁ ἅγ(ιος) προφήτ(ης) Μωυσ(ῆς) ἐν εἰρήνῃ τε(λειοῦται)».

Οὐκ ἐκ πέτρας νῦν οὐδ' ὀπισθίων μέρει,
Μωσῆ θεωρεῖς· ἀλλ' ὅλον Θ(εὸ)ν βλέπεις.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ προφήτου.

(φ. 17α) Ἀρχ.: Ὃς γεννᾶται μὲν ἐν Αἰγύπτῳ· ἀνελάβετο δὲ αὐτὸν ἐκ τοῦ ὕδατος ἡ τοῦ βασιλέως θυγάτηρ [. . .]
Τελ.: [. . .] προέλαβε δὲ τὴν τοῦ Χ(ριστο)ῦ παρουσίαν, ἔτη χίλια τετρακόσια ὀγδοήκοντα πέντε.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἑρμιόνης, μιᾶς τῶν δ' θυγατέρων Φιλίππου τοῦ ἀποστόλου».
Ἀκολουθεῖ (φφ. 17α - 18α) συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Φίλιππος ὁ ἁγιώτατος ἀπόστολος ὁ τὸν Κανδάκην βαπτίσας, ἔσχε τέσσαρας θυγατέρας [. . .]
(φ. 18α) Τελ.: [. . .] καταλαβόντες τὰ τούτων λείψανα, κατέθεντο ἐν τῇ πόλει Ἐφέσῳ ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ· εἰς δόξαν Π(ατ)ρ(ὸ)ς Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πν(εύματο)ς.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) τρισχιλί(ων) ἑξακοσίων εἰκοσιοκτὼ μαρτύρων· οἵτινες εὑρέθησαν κρυπτόμενοι ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις τῆς Νικομηδείας [. . .]».

(φ. 18β) «Μνήμ(η) τῶν ἁγίων· Πετρωνίου· Χαριτίνης καὶ Σαρβήλου· Θαθουὴλ (καὶ) Βεβαί(ας)».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἄρχ.: Οἳ ὑπῆρχον ἐπὶ Ἀδριανοῦ βασιλέ(ως)· ὧν ὁ μὲν Θαθουὴλ τῆς δαιμονικῆς ἀπάτης ἦν [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ διὰ μαχαίρας τελειοῦται σὺν τῇ Βεβαίᾳ, ἀδελφῇ αὐτοῦ.

ε' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ε'. Μνήμ(η) τῆς ἁγ(ίας) σφαγῆς τοῦ προφήτου Ζαχαρίου τοῦ π(ατ)ρ(ὸ)ς τοῦ Προδρόμου· ὁ προφήτ(ης) Ζαχαρίας ἐν τῷ ναῷ, μαχαίρᾳ τελειοῦται».

Θεῖον δι' ἀμνὸν τοῦ Θ(εο)ῦ Ζαχαρίας,
ὥσπέρ τις ἀμνὸς σφάττεται ναοῦ μέσον.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ προφήτου.

Ἄρχ.: Οὗτος παρρησίᾳ κηρύττων τὴν Θ(εοτό)κον μ(ητέ)ρα ὁμοῦ καὶ παρθένον [. . .]

Τελ.: [. . .] ἀναιρεῖται μέσον τοῦ θυσιαστηρίου παρὰ τῶν Ἰουδαίων.

«Οἱ ἅγιοι Θαθουὴλ καὶ Βεβαία ξίφει τε(λειοῦνται)».

Τμηθέντες ἄμφω, Θαθουὴλ καὶ Βεβαία,
ζωὴν βεβαί(αν) εὗρον ἀντ' ἐψευσμένης.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Ἀβδαῖος, ῥάβδοις ἀκανθώδεσι τυφθείς, τε(λειοῦται)».

Ῥάβδων ἀκάνθας μάρτ(υς) Ἀβδαῖος φέρει,
στεφθέντα τιμῶν ταῖς ἀκάνθαις δεσπότ(ην).

«Ἡ ἁγία μάρτ(υς) Ῥαῒς ξίφει τελειοῦται».

Ποθοῦσα κάλλος ἡ Ῥαῒς Θ(εο)ῦ βλέπειν,
σαρκὸς τὸ κάλλος ἐκδίδωσι τῷ ξίφει.

«Ὁ ἅγ(ιος) μάρτ(υς) Σάρβηλος ὑπὸ δημί(ων) λιθοβοληθ(εὶς) τε(λειοῦται)».

Ὁ Σάρβηλος βέβηλον οὐ σέβων σέβας,
ἀνδρῶν βεβήλων χερσὶ βάλλετ(αι) λίθοις.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τῶν ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Οὐρβανοῦ· Θεοδώρου· Μεδίμνου· κ(αὶ) τῶν σὺν αὐτ(οῖς) ὀγδοήκοντα ἱερέων (καὶ) λευϊτῶν».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἄρχ.: Οἵτινες ὑπὸ τοῦ κακόφρονος Οὐάλεντος τῆς ἐκκλησίας ἐξωσθέντες [. . .]
(φ. 19α) Τελ.: [. . .] πυρποληθέντος τοῦ πλοίου ὑπὸ τοῦ ἐπάρχου, ἐτελειώθησαν ἐν αὐτῷ.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου ἀποστόλ(ου) Πέτρ(ου) τοῦ ἐν τῷ Ἀθύρᾳ· (καὶ) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Ἀβδιοὺ ἐπισκόπου [. . .]».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἄρχ.: Οὗτος ὁ ἁγιώτατος Ἀβδιοὺ ὑπὸ τοῦ ἀρχιμάγου κρατηθ(εὶς) Περσῶν [. . .]

Τελ.: [. . .] ἐτέθη ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ ὡσεὶ νεκρός· (καὶ) μετὰ μικρὸν παρέδωκε τὸ πν(εῦμ)α τῷ Κ(υρί)ῳ.

ς' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ς'. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ παραδόξου θαύματο(ς) ἐν Κολασσαῖς τῆς Φρυγίας· γενομ(έν)ου παρὰ τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ· ἔχει δὲ οὕτως».

Ὤφθης Μιχαὴλ σῷ ναῷ Νῶε νέος,
χώνῃ ποταμ(ῶν) τὸν κατακλυσμ(ὸν) λύων.
Ῥοῦν Μιχαὴλ ποταμ(ῶν) χώνευσε νό(ων) ἀγὸς ἕκτη

Ἀκολουθεῖ σύντομος σχετικὴ διήγησις.

Ἀρχ.: Φθόνῳ τηκομένοις τοῖς παραδόξως γενομένοις ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ ἄνδρες ἑλληνίζοντες [. . .]
Τελ.: [. . .] μέχρι καὶ τοῦ νῦν παραδόξως ὁρᾶται χωνευόμ(εν)ος.

«Οἱ ἅγιοι Εὐδόξιος· Ζήνων· Ῥωμύλος καὶ Μακάριος ξίφει τε(λειοῦνται)».

Τμηθέντες Εὐδόξιος, Ῥωμύλος, Ζήνων,
καὶ Μακάριος μακαριστοὶ τοῦ τέλους.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Ὧν ὁ μὲν πραιπόσιτος Ῥωμύλος ἐπὶ Τραϊανοῦ τὴν κεφαλὴν ἀφῃρέθη [. . .]
(φ. 19β) Τελ.: [. . .] καὶ μὴ πεισθεὶς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, τὴν μακαρίαν καὶ αὐτὸς ἀποτέμνεται κεφαλήν.

«Οἱ ἅγ(ιοι) χίλιοι ρδ' μάρτ(υ)ρ(ες) κ(αὶ) στρατιῶτ(αι) ξ(ίφ)ει τε(λειοῦνται)».

Δεκὰς δεκαπλῆ καὶ χιλιὰς μαρτύρων,
καὶ τετρὰς ἁπλῆ συντελευτῶσι ξίφει.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἁγία Καλοδότη ξίφει τε(λειοῦται)».

Καλοδότη τμηθεῖσα τ(ὴν) κάραν ξίφει,
καλῶν δοτῆρι σοὶ παρίσταται λόγε.

«Ὁ ἅγ(ιος) Μέδιμνος ἐν πυρὶ κ(αὶ) θαλάσσῃ βληθεὶς τε(λειοῦται)».

Ὕδωρ διελθὼν ψαλμικῶς (καὶ) πῦρ ἅμα,
λέγει Μέδιμνος εἰς ἀναψυχὴν φθάνω.

«Ὁ ἅγ(ιος) Φαῦστος ὁ πρεσβύτερος ξίφει τε(λειοῦται)».

Τὴν γῆν ὁ Φαῦστος ἐκλιπὼν διὰ ξίφους,
πρὸς φαῦσιν ἤρθη τῆς ἄνω κατοικί(ας).

(φ. 20α) «Ὁ ἅγ(ιος) Μακάριος κ(αὶ) Ἀνδρέας ξίφει τε(λειοῦνται)».

Ξίφει θανόντες Μακάριος, Ἀνδρέας,
ὥδευσαν ἄμφω τὴν μακαρί(αν) τρίβον.

«Ὁ ἅγ(ιος) μοναχὸς Βίβος ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Τὸν ἀρετῆς στέφανον ἀρνεῖται Βίβος,
εἰ μὴ στέφανον καὶ τὸν ἐκ ξίφους λάβοι.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ)· οἱ ἅγιοι Κυριακός· Διονύσιος καὶ Ἀνδρόνικος· ξίφει τελειοῦντ(αι)».

Διονυσίῳ συμφρονήσαντας δύο,
Διονυσίῳ συγκατέκτανε ξίφος.

«Αἱ ἅγ(ιαι) Ἀνδροπελαγία κ(αὶ) Θέκλα ξίφει τε(λειοῦνται)».

Ὡς ἀνδρική τις ἦν Ἀνδροπελαγία,
πρὸς τὴν κεφαλῆς ἐκτομὴν ὡς ἡ Θέκλα.

«Ὁ ἅγ(ιος) Θεόκτιστος ὁ ναύκληρος ξίφει τε(λειοῦται)».

Θεόκτιστος ναύκληρος ἐκτμηθεὶς κάρ(αν),
ψυχῆς ἰθύνει τὸ σκάφος πρὸ(ς) τ(ὸ)ν πόλον.

«Ὁ ἅγ(ιος) Σαραπάμβ(ων) ὁ βουλευτ(ὴς) ξίφει τε(λειοῦται)».

Βέλτιστον οὐδὲν ἄλλο βουλεύσει[1] τάχα,
τοῦ μαρτυρῆσαι Σαραπάμβ(ων) ἐκ ξίφους.

«Ὁ ἅγ(ιος) Κυριακὸς ὁ δημότης ξίφει τε(λειοῦται)».

Ὁ Κυριακὸς δημότης, ἀλλ' ἐκ ξίφους
συνθιασώτης τοῦ χοροῦ τῶν μαρτ(ύ)ρ(ων).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἐν ταῖς ἡμέραις Δεκίου τοῦ βασιλέως, διεβλήθησαν οὗτοι [. . .]
Τελ.: [. . .] τῇ πόλει ἐναπετέθησαν· εἰς δόξαν Χ(ριστο)ῦ [. . .] ἀμήν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) συνέδραμον καὶ τὰ ἐγκαίνια τ(ῆς) ὑπ(ερα)γ(ίας) Θ(εοτό)κου εἰς τὸ Δεύτερ(ον)· ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ἁγί(ας) Ἄννης».

ζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ζ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρ(ος) Σώζοντος· αἰκιζομένου τελειωθέντος».

Ἀντεῖχε Σώζων σώμ(α)τος τὰς αἰκίας,
πρὸς τὸν μόνον σώζοντα τ(ὴν) ψυχ(ὴν) βλέπ(ων).
Ἑβδομάτ(η) θάνε Σώζων τυπτόμ(εν)ος χρόα λαμπρόν.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος τοῦ κατὰ τὴν Κιλικίαν χρυσοῦ ἀγάλματος τὴν δεξιὰν χεῖρα διακλάσας [. . .]
Τελ.: [. . .] ὥστε τὰ ὀστᾶ τοῦ σώματος αὐτοῦ καταθραυσθῆναι· καὶ τὸ πν(εῦμ)α εἰς χεῖρας Θ(εο)ῦ παραδοῦναι.

(φ. 20β) «Μνήμ(η) τῶν ἁγίων ἀποστόλων· Εὐόδου (καὶ) Ὀνησιφόρου».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Ὁ ἅγιος ἀπόστολος Εὔοδος ὁ γεγονὼς ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ [. . .]
Τελ.: [. . .] αὐλίζεται ἐν ταῖς ἐπου(ρα)νίοις μοναῖς.

1. βουλεύση cod.

«῾Ο ἅγ(ιος) Στέφανος πάπ(ας) ῾Ρώμ(ης) ξίφει τε(λειοῦται)».

Τμηθεὶς Στέφανος θεῖον ἥρπασε στέφος,
πάπας μὲν ὢν πρίν, νῦν δὲ κ(αὶ) μάρτυς μ(έ)γ(ας).

᾽Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

῎Αρχ.: ῞Ος ἦν ἐπὶ Οὐαλλεριανοῦ καὶ Γαληίνου τῶν βασιλέ(ων) [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) σφόδρα αἰκισθεὶς τὴν κεφαλ(ὴν) ἀφαιρεῖτ(αι).

«῾Ο ἅγ(ιος) Εὐψύχιος ξί(φ)ει τε(λειοῦται)».

Εὔψυχος Εὐψύχιος ἦν πρὸς τὸ ξίφος,
χαίρων[1] ὅτι πλάσαντι[2] τὴν ψυχ(ὴν) θύει.

᾽Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

῎Αρχ.: ῞Ος γέννημα κ(αὶ) θρέμμα ὑπῆρχεν τῆς Καισαρέων πόλεως· ῾Ρωμαίων βασιλεύοντος ᾽Ανδριανοῦ [. . .]
Τελ.: [. . .] λέγετ(αι) δὲ ἀντὶ αἵματος γάλα κ(αὶ) ὕδωρ ῥυῆν(αι).

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) τελεῖτ(αι) καὶ ἡ κοίμησις τοῦ ὁσίου Λουκᾶ τοῦ ἐκ τ(ῆς) Λυκαόνων ἐπαρχί(ας)· τρίτου δὲ ἡγουμ(έν)ου γενομ(έν)ου τῆς μονῆς τοῦ Σ(ωτῆ)ρ(ο)ς τοῦ ἐπιλεγομ(έν)ου Βαθέου [γρ. Βαθέος] ῾Ρύακος».

η′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) η′. Τὸ γενέσιον τῆς ὑπεραγίας Θ(εοτό)κου [. . .]».

Πάσας ἀληθῶς ῎Αννα νικᾷς μ(ητέ)ρας,
μ(ήτ)ηρ ἕως ἂν σὴ γένηται θυγάτηρ.

᾽Ακολουθεῖ συναξάριον.

῎Αρχ.: ῟Ης ὁ π(ατ)ὴρ ᾽Ιωακεὶμ ἐκ βασιλικῆς φυλῆς ἕλκων τὸ γένος [. . .]
(φ. 21α) Τελ.: [. . .] ἀνεψιᾶς μὲν τῆς ῎Αννης, ἐξαδέλφας δὲ τῆς Θ(εοτό)κου.

«Οἱ ἅγιοι αὐτάδελφοι ῾Ροῦφος καὶ ῾Ρουφιανὸς ξί(φ)ει τε(λειοῦνται)».

Κλίνων ἑαυτὸν ῾Ρουφιανὸς τῷ ξίφει,
μένω σε φησὶ ῾Ροῦφε· μὴ μέλλῃς, ἕπου.

«῾Ο ἅγιος μάρτυς Σέβηρος ξίφει τελειοῦτ(αι)».

῞Ετοιμός εἰμι πρὸ(ς) τὸ πᾶν οἴσειν πάθος,
Σέβηρος εἶπε· (καὶ) τί πρός με τὸ ξίφος;

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) ᾽Αρτεμίδωρος πυρὶ τε(λειοῦται)».

᾽Αρτεμίδωρος, ὡς καθάλλεσθαι σθένει
καὶ τοῦ πυρὸς φλέγοντος, ἔργῳ δεικνύει.

«Διήγησις πάνυ ὠφέλιμος» (φφ. 21α - 23α) (BHG 1322e).

῎Αρχ.: ῾Ιερεύς τις μετ᾽ εὐλαβοῦς διακόνου ἀγάπην τῷ Θ(ε)ῷ φίλην εἰς ἀλλήλους κτησά-

1. χαίρων: αἴρων cod. 2. πλάσαντος cod.

μενοι, διὰ δαιμονικῆς σκαιότητος εἰς ἔχθραν περιτραπέντες, ἐπὶ πολὺ ἔμειναν ἀδιάλλακτοι [. . .]
(φ. 23α) Τελ.: [. . .] τὴν πρὸς τὸν γέροντα πορείαν ἐκπεπληγμένους [sic] ἤνυε· δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θ(εὸ)ν [. . .] ἀμ(ήν).

θ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ θ'. Ἡ σύναξις τ(ῶν) ἁγίων καὶ δικαίων Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννης».

Ἰωακεὶμ τέρφθητι σὺν τῇ συζύγῳ,
τεκόντες ἄμφω ψυχικὴν τέρψιν κτίσει.
Ἡ δ' ἐνάτ(η) τοκέ(ων) θεομήτορος εὗρε σύναξιν.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον.

Ἄρχ.: Ἣν ἑορτάζομεν διὰ τὴν γέννησιν τῆς ἁγίας Θ(εοτό)κου [. . .]
Τελ.: [. . .] τὴν γὰρ τελείωσ(ιν) τούτων ἡ εἰκοστὴ πέμπτη τοῦ ἰουλίου μηνὸς γνωρίζει.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγίων ρν' π(ατέ)ρων τῶν ἐν Ἐφέσῳ συναχθέντ(ων)· (καὶ) καθελόντ(ων) τ(ὸν) δυσσεβῆ Νεστόριον, ἥτις ἐστὶ κ(αὶ) οἰκουμενικὴ τρίτη καὶ ἁγία σύνοδος».

Ἄν(θρωπ)ον ἁπλοῦν οὐ θεάν(θρωπ)ον λέγων,
ὁ Νεστόριος Χ(ριστὸ)ν ἐρρέτω λέγων.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον.

Ἄρχ.: Αὕτη γέγονεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ [. . .]
Τελ.: [. . .] ψιλὸν γὰρ αὐτὸν ἔλεγεν εἶναι ἄν(θρωπ)ον ὁ παράφρων κ(αὶ) οὐ Θ(εὸ)ν σεσαρκωμένον.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Σεβηριανὸς λίθον ἐπὶ τοὺς πόδ(ας) φέρων, ἐπὶ τοῦ τείχους εἰς τὸν ἀέρα κρεμασθείς, τελειοῦται».

Σεβηριανὸς κἂν λίθων ἀλγῇ βάρει,
(φ. 23β) χαίρει κρεμασθείς, ὡς ἀποσπ(ῶν) γ(ῆς) πόδ(ας).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον.

Ἄρχ.: Ὃς ἦν ἐπὶ Λικινίου βασιλέως ἐν Σεβαστείᾳ [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) λίθῳ μεγίστῳ τοὺς πόδας βαρηθείς, τῷ Θ(ε)ῷ τὸ πν(εῦμ)α παρατίθησι.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Θεοφάνους τοῦ ὁμολογητοῦ· τοῦ πρὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ ἀσκήσαντος».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἄρχ.: Οὗτος ἐξ Ἑλλήνων ἦν γονέων· τῷ Χ(ριστ)ῷ δὲ προσελθὼν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας [. . .]
Τελ.: [. . .] ὡς εἶναι τοὺς ὅλους τῆς ἀσκήσε(ως) αὐτοῦ χρόνους ἑβδομηκονταπέντε· (καὶ) πρὸς Κ(ύριον) ἐξεδήμησ(εν).

(φ. 24α) «Ὁ ἅγιος Χαρίτων ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Πολλὴ χάρις σοι χριστομάρτυς Χαρίτων,
Χ(ριστο)ῦ χάριν τράχηλον ἐκκεκομμένῳ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιο(ς) Στράτ(ων), ἐν κέδροις δυσὶ δεθεὶς καὶ διαμερισθείς, τε(λειοῦται)».

Κέδροις ὁ μάρτυς προ(σ)δεθεὶς Στράτ(ων) δύο,
εἷς ὢν τὸ σῶμα, δείκνυται μέρη δύο.

ι' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ι'. Αἱ ἅγιαι Μηνοδώρα· Νυμφοδώρα κ(αὶ) Μητροδώρα αἰκιζόμ(εν)αι τε(λειοῦνται)».

Ἡγοῦντο[1] Μηνοδώρα καὶ Μητροδώρα
καὶ Νυμφ<οδ>ώρα δῶρα σαρκὸς αἰκί(ας).
Τεινόμ(εν)αι[2] δεκάτ(ῃ) δωρώνυμοι ἔχθανον αἱ τρ(εῖς).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Αὗται ὑπῆρχον γνήσιαι ἀδελφαὶ [. . .]
Τελ.: [. . .] πικρῶς αἰκισθεῖσαι, παρέδωκαν τ(ὰς) ψυχ(άς).

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ἄθλησις τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Χαρίτωνος· τελεῖτ(αι) δὲ ἡ αὐτ(οῦ) σύναξις ἐν τῷ Δευτέρῳ. Καὶ μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βαριψαβᾶ».

Βαριψαβᾶς δι' αἷμα θεῖον δεσπότου,
οἰκεῖον αἷμα συντριβεὶς ξύλοις χέει.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ὃς ἀπό τινος ἐρημίτου λαβὼν τὸ ῥεῦσαν τίμιον αἷμα ἀπὸ τ(ῆς) πλευρ(ᾶς) τοῦ Κ(υρίο)υ [. . .]
Τελ.: [. . .] ἔμεινε πάλιν παρὰ τῷ μαθητῇ αὐτοῦ φυλαττόμενος.

«Ὁ ἅγ(ιος) Πέτρο(ς) ἐπίσκοπο(ς) Νικαί(ας) ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Νικαέων πρόεδρος ὢν πρώην Πέτρε,
ἁλιέων σύνεδρος ἐκθανὼν γίνῃ.

«Ἡ ἁγ(ία) Πουλχερία, ἡ βασίλισσα, ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Ὄντως παρέστη ψαλμικῶς Πουλχερία
ἐκ δεξιῶν σου βασίλισσα, Χ(ριστ)έ μου.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς ἁγίας.

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἀδελφὴ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ· γυνὴ δὲ ὀνομασθεῖσα Μαρκιανοῦ τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως [. . .]
Τελ.: [. . .] τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον γενέσθαι παρασκευάσασα, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) ἀπο(στό)λ(ων)· Ἀπελλοῦ· Λουκᾶ κ(αὶ) Κλήμεντος».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν ἀποστόλων.

Ἀρχ.: Ἄλλος οὗτος ὁ ἀπόστολος Ἀπελλ(ῆς)· (καὶ) ἕτερος ὁ τῆς Ἡρακλείας τῆς ἐν τῇ Θρᾴκῃ ἐπίσκοπος [. . .]

1. ἡγοῦν τὸ cod.
2. τεινόμ(εν)οι cod.

(φ. 24β) Τελ.: [. . .] (καὶ) τὰ στίγματα τοῦ Χ(ριστο)ῦ ἐν τῇ σαρκὶ περιφέρων, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησ(εν).

ια' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) εἰς τ(ὴν) ια'. Ἡ ὁσία Θεοδώρα, ἡ εἰς ἄνδρα μετασχηματισθεῖσα κ(αὶ) ἀσκήσασα, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς ὁσίας εἰς τεσσαράκοντα ἓξ δωδεκασυλλάβους ἰαμβικοὺς στίχους.

Ἀρχ.: Καὶ σχῆμα καὶ νοῦν ἀρρενοῖ Θεοδώρα·
καὶ τὸν μέγαν νοῦν αἰσχύνει πρὸ τοῦ τέλους.
Ἑνδεκάτῃ πύματον Θεοδώρῃ ὕπνον ἰαύει.

Τῇ θείᾳ βίβλῳ διαθήκης τ(ῆς) νέας,
. . . .

Τελ.: . . . .
Οἱ γοῦν μονασταὶ θαῦμα τοῦτο τὸ ξένον
(φ. 25α) ἰδόντες ἐξέστησαν, ὢ φρικτῆς θέας.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸς) ἡμῶν Εὐφροσύνου.
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐξ ἀγροίκων ἀποτεχθεὶς καὶ ἰδιώτης ὤν, μοναστῶν διακονητὴς ἐχρημάτισε [. . .]
(φ. 25β) Τελ.: [. . .] ἐκ δὲ τῆς τῶν μήλων μεταλήψεως, πολλοὶ τῶν νοσούντων ἐρρώσθησαν.

«Οἱ ἅγιοι μάρτυρ(ες) Διόδωρο(ς) κ(αὶ) Δίδυμος ξίφει τε(λειοῦνται)».

Διόδωρος μάστιξι σὺν τῷ Διδύμῳ
τὴν σάρκα δόντες, μαστιγοῦσι τ(ὴν) πλάν(ην).

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Δημητρίου· (καὶ) Εὐανθίας τῆς αὐτοῦ γυναικός· (καὶ) Δημητριανοῦ λιμῷ τελειωθέντ(ων)».

Ἄγχουσιν οἱ τρεῖς ἄρτῳ λιμῷ γεννάδαι,
ἄρτους τὸν αἰτήσαντα δεῖξαι τοὺς λίθους.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι Σεραπίων· Κρονίδ(ης) (καὶ) Λεόντιος ἐν τῇ θαλάσσῃ τελειοῦντ(αι)».

Ὑπῆρξεν ἆθλος ἡ θάλασσα καὶ τάφος,
Σεραπίωνι· Κρονίδῃ. Λεοντίῳ·

«Οἱ ἅγιοι Σέλευκος καὶ Οὐαλλέριος, θηρίοις ἐκδοθέντες βορά, τελειοῦντ(αι)».

Οὐαλλέριον καὶ Σέλευκον θηρίοις
οἱ θηριώδεις ἐκδιδοῦσιν ἀγρίοις.

ιβ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιβ'. Ἡ προ(σ)κύνησις τῶν τιμίων ξύλ(ων)· (καὶ) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Αὐτονόμου».

Θῦμα τραπέζῃ προὐτέθη τῇ σῇ λόγε,
θύτης σὸς Αὐτόνομος ἐκθανὼν λίθοις.
Αὐτόνομος δὲ λίθοισι δύο καὶ δεκάτ(η) κατελεύσθη.

᾿Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

῎Αρχ.: ῞Ος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως· καταλιπὼν δὲ τὴν ᾿Ιταλίαν [. . .]
Τελ.: [. . .] ἀναιρεῖται λίθοις καὶ ξύλοις βληθείς.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Κουρνούτου».

Κλέους καταγνοὺς τοῦ παρόντο(ς) Κουρνοῦτος,
ξίφει τὸ μέλλον ἐμπορεύεται κλέος.

᾿Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

῎Αρχ.: Οὗτος τῆς πόλεως ᾿Ικονίου ὑπάρχων γέννημα καὶ θρέμμα [. . .]
(φ. 26α) Τελ.: [. . .] μετὰ τὸ τὴν ἀπήνειαν αὐτοῦ ὑποστῆναι, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Θεοδώρου ἐπισκόπου ᾿Αλεξανδρεί(ας)· ξίφει τελειωθέντος».

Τμηθεὶς κεφαλὴν Θεόδωρος ἐκ ξίφους,
Θ(εο)ῦ μετέσχε δωρεῶν φερωνύμως.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος ᾿Ιουλιανοῦ τοῦ ἐν Γαλατίᾳ».
᾿Ακολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

῎Αρχ.: ᾿Εν τοῖς χρόνοις Διοκλητιανοῦ κ(αὶ) Μαξιμιανοῦ· ᾿Αντωνῖνος προβληθεὶς ἡγεμὼν τῆς Γαλατῶν ἐπαρχίας· ἐπεὶ προσηγγέλθη τῷ ἄρχοντι ὁ ᾿Ιουλιανὸς ὅτι σὺν ἑτέροις [. . .]
(φ. 26β) Τελ.: [. . .] οὓς καὶ δεσμεύσαντες τῷ ἄρχοντι προσήνεγκαν· εἰς ἑτέραν φυλαχθησομένους ἐρώτησιν.

«Μνήμ(η) τῶν ἁγίων μ(αρτύ)ρ(ων)· Μακεδονίου· Θεοδούλου· Τατιανοῦ· (καὶ) τοῦ ὁσίου Δανιήλ· ὁ ἅγ(ιος) μ(ά)ρ(τυς) ᾿Ωκεανὸς πυρὶ τε(λειοῦται)».

Τὸν ᾿Ωκεανὸν ἥλιον λαμπρὸν νόει,
εἰς ὠκεαν(ὸν) τὴν πυρὰν λελουμένον.

ιγ´ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιγ´. ῾Η προσκύνησις τῶν τιμίων ξύλ(ων)· (καὶ) τοῦ ἁγί(ου) Κορνηλίου τοῦ ἑκατοντάρχου».

Ζωῆς ἀπίστου Κορνήλιον ἐξάγεις,
πιστῶν ἀπαρχὴν τὴν ἀπ' ἐθνῶν Χ(ριστ)έ μου.

᾿Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

῎Αρχ.: Οὗτος ἐν τοῖς τῶν ἁγίων ἀποστόλ(ων) χρόνοις ὑπάρχων· (καὶ) βίον μετερχόμ(εν)ος ἀνεπίληπτον [. . .]
(φ. 27α) Τελ.: [. . .] ὅθ(εν) ἀποστολικῶς τὸν βίον διανύσας πρὸς Κ(ύριο)ν ἀπέρχεται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγί(ου) μ(άρτυ)ρος Κρονίδους· Λεοντίου· Σεραπίωνος· Στράτωνο(ς)· Σελεύκου».
᾿Ακολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

῎Αρχ.: ᾿Εν τῇ ᾿Αλεξανδρέων μεγαλοπόλει· τοῦ μακαρίου Κρονίδους τοῦ διακόνου ἀναλάμψαντος [. . .]
Τελ.: [. . .] διεμερίσαντο τὰ τοῦ ἁγίου τίμια λείψανα· (καὶ) οὕτως ἐξέπνευσε.

«Μνήμ(η) τῶν ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) Γορδιανοῦ· Μακροβίου· Ἠλί· Ζωτικοῦ· Λουκιανοῦ· (καὶ) Οὐαλλεριανοῦ».

Ποθῶν τὸν ἐν σοὶ Χ(ριστ)έ μου μακρὸν βίον,
ὁ Μακρόβιος τὸν βραχὺν λείπει βίον.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ἤθλησαν ἐπὶ Λικινίου· ὑπῆρχον δὲ ὁ μὲν Γορδιανὸς Καππαδόκης [. . .] (φ. 27β) Τελ.: [. . .] ὁ δὲ Οὐαλλεριανός, ἐπὶ τῷ τάφῳ τ(ῶν) ἁγίων θρηνῶν ἐτελεύτησε.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τῶν ἐγκαινίων τῆς ἁγίας Ἀναστάσεως· (καὶ) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Πέτρου τοῦ ἐν τῇ Ἀτρόᾳ».

Νόμον παλαιὸν Ἰ(σρα)ὴλ πληρ(ῶν) νέος,
ἐγκαινίοις σοι τὸν τάφον τιμᾷ λόγε.

Ῥαγεὶς ὁ Πέτρος τῇ λύσει τοῦ σαρκίου,
πρὸς ἀρραγῆ μετῆλθε, τ(ὸν) Θ(εό)ν, πέτραν.

Τύχθη Ἀναστάσε(ως) τρισκ(αι)δεκάτη κ(αι)νισμός.

ιδ′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιδ′. Ἡ ὕψωσις τοῦ Τιμίου Στ(αυ)ροῦ».

Τὰς ἐν λάρυγγι σ(ῶτ)ερ ὑψώσεις φέρει,
ὑψούμενον βλέπουσα τ(ὸν) στ(αυ)ρὸν κτίσ(ις).
Ὑψώθη δεκάτ(η) στ(αυ)ροῦ ξύλον ἠδὲ τετάρτη.

Ἀκολουθεῖ τὸ συναξάριον τῆς ἑορτῆς.

Ἀρχ.: Κωνσταντῖνος ὁ μέγας βασιλεὺς καὶ πρῶτος ἐν χριστιανοῖς εἶχε ποτὲ πόλεμον [. . .] Τελ.: [. . .] (καὶ) ἔκτοτε ἐπεκράτησεν ἡ τιμία ἑορτὴ τῆς ὑψώσεως.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ἡ κοίμησις [. . .] Ἰω(άννου) τοῦ Χρυσοστόμου· ἀρχ(ι)-επισκόπ(ου) Κωνσταντινουπόλεως· ἐν ταύτ(ῃ) γὰρ ἀνεπαύσατο· ἀλλὰ διὰ τ(ὴν) ἑορτ(ὴν) τοῦ τιμίου στ(αυ)ροῦ, μετετέθη ἡ τούτου ἑορτ(ὴ) εἰς τ(ὸν) νοέμβριον μῆνα. Καὶ μνήμ(η) τῆς εὐσεβεστάτης Πλακίλλης τῆς βασιλίσσ(ης)· συζύγου γεναμένης τοῦ μεγάλου βασιλέως Θεοδοσίου».

Φθαρτὸν λιποῦσα στέμμα γῆς ἡ Πλακίλλη,
ἐν οὐρανοῖς ἄφθαρτον εὑρίσκει στέφος.

(φ. 28α) «Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῶν συνελθόντ(ων) ἁγίων π(ατέ)ρων· ἐν τῇ ἁγίᾳ καὶ οἰκουμενικῇ ἕκτῃ συνόδῳ».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον.

Ἀρχ.: Ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου· υἱοῦ Ἰουστινιανοῦ τοῦ μικροῦ [. . .]
Τελ.: [. . .] ἡ δὲ τῶν κανόνων ἔκδοσις ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ γέγονε.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρ(ος) Πάπα».

Ἤδεῖτο Πάπας πρὸς τὰ τύμματα στέγειν,
βοηθὸν ἐγγὺς τὸν Θ(εὸ)ν κεκτημένος.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ καὶ Μάγνου ἡγεμόνος [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ τρέχειν ἐν τούτοις ἀναγκασθείς, ἔμπροσθεν ἵππων, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῷ Κ(υρί)ῳ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Βαλλεριανός, τὸ νήπιον, ξίφει τελειοῦται».

Βαλλεριανῷ τῷ μικρῷ Θ(εὸ)ς μέγας,
ἐν οὐ(ρα)νῷ δέδωκε πᾶν μέγα κλέος.

ιε' «Τῷ αὐτῷ μ(η)ν(ὶ) ιε'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(ε)γ(ά)λ(ου) μ(άρτυ)ρ(ος) Νικήτα».

Φλέγῃ Νικήτα καὶ γίνῃ νικηφόρος,
ἢ μᾶλλον εἰπεῖν πυρφόρος νικηφόρος.
Πέμπτῃ καὶ δεκάτῃ καμίνῳ βλήθη Νικήτας.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ὃς ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, γεννηθεὶς καὶ τραφεὶς ἐν τῇ χώρᾳ τῶν βαρβάρων [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ μὴ καταδεξάμενος τὸν Χ(ριστὸ)ν ἐξομόσασθαι, διὰ πυρὸς τελειοῦται.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ίου) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Φιλοθέου ἱερέ(ως)».

Ζήσας ὁ Φιλόθεος ὡς Θ(ε)ῷ φίλον,
ζωὴν ἄληκτον εὗρε σὺν Θ(εο)ῦ φίλοις.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ χωρίου Μύρμηκος λεγομένου, θέματος Ὀψικίου [. . .]
(φ. 28β) Τελ.: [. . .] πηγὴν θαυμαστήν τινα καὶ ξένην, τῆς πολιτείας αὐτοῦ παρέχων ἀπόδειξιν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρ(ος) Πορφυρίου τοῦ ἀπὸ ἐμπαίκτων».

Βάπτισμα παῖξαι προτραπεὶς παίζεις πλάνην,
ῥίπτῃ δὲ[1] Πορφύριε καὶ τέμνῃ ξίφει.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ κελευσθείς, τῶν γενεθλίων αὐτοῦ τελουμένων, διασῦραι καὶ καταπαῖξαι [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ παρρησιασάμενος, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ εὕρεσις τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου Ἀκακίου ἐπισκόπου Μελιτηνῆς».

Τιμῶντες ἡμεῖς εὕρεσιν σοῦ λειψάνου,
εὕραμεν, Ἀκάκιε, τῶν κακῶν λύσι(ν).

1. με cod.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Μάξιμος ξίφει τελειοῦται».

Χ(ριστὸ)ν θεωρῶν σοὶ προτείνοντα στέφος,
τὴν σὴν προτείνεις Μάξιμε ξίφει κάραν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) αἱ ἅγιαι δύο κόραι ξίφει τελειοῦνται».

Γνώμην ἔχουσαι καὶ προθυμί(αν) μίαν,
κόραι δύο κλίνουσιν αὐχένα ξίφει.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τῆς ἁγ(ίας) μ(άρτυ)ρ(ος) Ἰουλίττας».

Ὡς ἀχλυῶδες (καὶ) τὸ πῦρ τῆς καμίνου,
πρὸς τὴν Ἐδὲμ λάμπουσα ἦν Ἰουλῖττα.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἐκ Καισαρεί(ας) τῆς Καππαδοκῶν ἐπαρχί(ας), ἐξ εὐγενῶν καὶ πλουσί(ων) γονέ(ων) [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) ὁ μ(έ)γ(ας) Βασίλ(ειος) ἐγκωμί(οις) ἐτίμησεν.

(φ. 29α) «Ἡ εὕρεσις τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγ(ίου) Στεφάνου τοῦ πρωτομάρτυρος».

Εὕρημα κοινὸν ὁ Στέφανος τῇ κτίσει,
Θ(εο)ῦ μεγίστου πρωταγωνιστὴς μέγας.

ις´ «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ις´. Μνήμ(η) τῆς ἁγ(ίας) μ(άρτυ)ρος κ(αὶ) πανευφήμ(ου) Εὐφημίας».

Ὑπὲρ Θ(εο)ῦ κτανθεῖσα ἄρκτου τ(αῖς) μύλαις,
εὐφημίαις σε χρὴ στέφειν Εὐφημία.
Τῇ δ' ἑκκαιδεκάτ(ῃ) Εὐφημί(αν) ἔκταν(εν) ἄρκτος.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ὑπῆρχεν κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ· διὰ δὲ τὴν εἰς Χ(ριστὸ)ν ὁμολογίαν [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐν αὐτῷ τῷ θεάτρῳ παρέδωκε τ(ὴν) ψυχὴν τῷ Κ(υρί)ῳ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) ἱερομ(άρτυ)ρος Μαρτίνου πάπα Ῥώμ(ης)».

Χερσῶνος εἰς γῆν ἐξορισθεὶς Μαρτῖνε,
Θ(εο)ῦ κελεύσει, γῆθεν ἐκλήθης ἄνω.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ τ(ῆς) βασιλ(είας) Κώνστα ἐγγόνου Ἡρακλείου, π(ατ)ρ(ὸ)ς δὲ Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου [. . .]
Τελ.: [. . .] ἔνθα τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς διανύσας, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐκδημεῖ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τῆς ἁγ(ίας) μ(άρτυ)ρος Σεβαστιαν(ῆς)».

Σεβαστιανὴ τῇ τομῇ βλύζει γάλα,
οὐχ αἷμα κ(αὶ) σὰρξ ὥσπερ οὖσα πρὸς ξίφος.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἡ ἁγία ἦν ἐπὶ Δομετιανοῦ βασιλέως· μαθήτρια δὲ γέγονε Παύλου τοῦ ἀποστόλου [. . .]
Τελ.: [. . .] τὴν διὰ ξίφους ὑπομένει ἐκτομήν· ἐκχυθὲν ἐξ αὐτῆς γάλα ἀντὶ αἵματος.

«Μνήμ(η) τῆς ἁγ(ίας) μ(άρτυ)ρος Μελιτινῆς».

Μελιτινὴ τμηθεῖσα τ(ὴν) κάραν ξίφει,
αἷμα προσῆξεν ὡς Χ(ριστ)ῷ γλυκὺ μέλι.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος·

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἐκ Μαρκιανουπόλεως τῆς Θρᾴκης· ἐπὶ βασιλείας Ἀντωνίου [. . .]
(φ. 29β) Τελ.: [. . .] ἐν τούτῳ τὸ ἅγιον σῶμα τῆς μάρτυρος κατετέθη· καὶ πλησίον αὐτῆς ὁ φιλομάρτυς Ἀκάκιος.

ιζ΄ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιζ΄. Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) κ(αὶ) παρθ(έ)ν(ων)· Πίστεως· Ἐλπίδος· (καὶ) Ἀγάπης· (καὶ) τῆς μ(ητ)ρ(ὸ)ς αὐτ(ῶν) Σοφίας».

Τῇ πρὸς σὲ πίστει, Πίστις· Ἐλπίς· Ἀγάπη,
αἱ τρεῖς τριὰς κλίνουσιν αὐχένας ξίφει.
Ἑβδομάτ(η) Ἀγάπην τάμ(ον), Ἐλπίδ(α), Πίστ(ιν).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Αὗται ὑπῆρχον ἐξ Ἰταλίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ· ἀχθεῖσα οὖν ἡ Πίστις [. . .]
(φ. 30α) Τελ.: [. . .] ἡ δὲ μ(ήτ)ηρ τούτ(ων) Σοφία μετὰ τρίτην ἡμέραν τῷ τάφῳ αὐτῶν παραμένουσα, τ(ὴν) ψυχὴν τῷ Κ(υρί)ῳ παρατίθεται.

«Μνήμ(η) τῆς ἁγ(ίας) μ(άρτυ)ρος Ἀγαθοκλείας».

Ἀγαθόκλεια πῦρ ἐπ᾿ αὐχένος φέρει,
δεινῆς πλάνης φλέγουσα δειν(ὸν) αὐχένα.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἥτις ἐγένετο οἰκέτης Νικολάου ἀπὸ χριστιανῶν κ(αὶ) Παυλίνης τῆς αὐτοῦ γυναικὸς [. . .]
Τελ.: [. . .] τῆς παρούσης ζωῆς ἀπορραγῆναι κατηνάγκασ(εν).

«Μνήμ(η) τῶν ἁγίων· Μαξίμου· Θεοδότου· καὶ Ἀσκληπιοδότης».

Μιᾷ γυναικὶ καὶ νεανίσκοις δύο
πρὸς τομὴν ἦν καρδιῶν ζέσις μία.

«Μνήμ(η) τῆς ἁγί(ας) Λουκί(ας)· κ(αὶ) Γεμινιανοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτ(ῆς)».

Εἰρηνικῶς σὴ Χ(ριστ)ὲ δούλη Λουκία
εἰρηνικὸν μετῆλθεν ὄντως εἰς τόπον.

Θάρσους ὁ μάρτυς Γεμινιανὸς γέμων,
τομὴν ὑπέστη καρτερῶς τ(ὴν) ἐκ ξίφους.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) τ(ῆς) ἁγί(ας) μ(άρτυ)ρος Θεοδότης».

Τὴν Θεοδότην πρὸ(ς) ξίφος τεθηγμ(ένην),
ποιεῖ πρόθυμον ἡ θεόσδοτος χάρις.

᾿Ακολουθεῖ (φφ. 30α - 31α) συναξάριον τῆς μάρτυρος.

῎Αρχ.: Βασιλεύοντος ἐν τῇ πρεσβυτέρᾳ ῾Ρώμῃ τοῦ ᾿Αλεξάνδρου, ἀπεστάλη Σιμβλίκιος ἐν τῇ τῶν Καππαδοκῶν χώρᾳ [. . .]
(φ. 31α) Τελ.: [. . .] τὴν διὰ ξίφους τελευταίαν πληγὴν τῇ μάρτυρι ἀπεφήνατο· (καὶ) οὕτως ἀπετμήθη τὴν κεφαλήν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγ(ιοι) ρ′ μάρτυρ(ες) ξίφει τε(λειοῦνται)».

Δεκὰς δεκαπλῆ μαρτύρ(ων) Αἰγυπτίων
μιᾷ κεφαλὰς τέμνεται προθυμίᾳ.

«Εἰς τ(οὺς) ἁγίους ἐπισκόπ(ους) Νεῖλον κ(αὶ) Πηλέα».

῎Επους[1] ὁ Πηλεὺς ποῦ μέγας πρὸ(ς) Πηλέα,
Νείλῳ συνεισβαίνοντα κ(αὶ) πυρὸς μέσ(ον).

«Εἰς τοὺς ἐν Παλαιστίν(ῃ) μς′ μ(άρτυ)ρ(ας)».

Θεοφρουροῦντες ἄνδρες ἐξ εὐβουλί(ας),
καὶ πῦρ κατατολμῶσ(ιν)[2] ἐξ εὐτολμία(ς)

᾿Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

῎Αρχ.: Τοῦ κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμοῦ παρὰ τῶν ἀσεβούντω(ν) συγκροτηθέντος [. . .]
Τελ.: [. . .] οἱ δὲ ἐκ Παλαιστίνης πεντήκοντα πυρὶ παρεδόθησαν· (καὶ) οὕτω τὸ μακάριον τέλος εἴληφον [sic].

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Χαραλάμπους· Π(αν)τολέοντος· καὶ τῆς συνοδείας αὐτ(ῶν)· ἡ δὲ σύναξις αὐτ(ῶν) τελεῖτ(αι) ἐν τῷ αὐτ(ῶν) μαρτυρίῳ τῷ ὄντι ἐν τῷ Δευτέρῳ».

Χαίρων ὑπῆρχε πρὸ(ς) σφαγὴν Χαραλάμπης,
καὶ Παντολέ(ων) πρὸ(ς) μάχαιρ(αν) ἦν λέων.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· ῾Ηρακλείδους κ(αὶ) Μύρωνος ἐπισκόπ(ων) Ταμασοῦ τ(ῆς) Κύπρου».

Πυρᾷ τεθέντες ῾Ηρακλείδης κ(αὶ) Μύρων,
Θ(ε)ῷ προσηνέχθησ(αν) ὡς ὀσμὴ μύρου.

«Εἰς τ(ὸν) ἅγιον Πατερμούθιον κ(αὶ) ᾿Ηλίαν».

Πατερμούθιος ἐμπεσ(ὼν) τῇ καμίνῳ,
πρὸς ζῆλον ἶσον ὀτρύνει τὸν ᾿Ηλίαν.

---

1. ῎Απους cod.
2. κατατολμοῦσιν cod.

ιη' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιη'. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Εὐμενίου, ἐπισκόπου Γορτύνης τοῦ θαυματουργοῦ».

Τὸ λεῖον Εὐμένιος ὄμμα Γορτύνης
πανευμενὲς κατεῖδ(εν) ὄμμα Κ(υρίο)υ.
Ὀγδοάτῃ δεκάτῃ θάν(εν) Εὐμένιος μεγαλήτωρ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐκ νεότητος πολλαῖς σκληραγωγίαις ἀσκήσεως ἑαυτὸν καθυποβαλὼν [. . .]
(φ. 31β) Τελ.: [. . .] Ῥᾶξος ὄνομα τῷ τόπῳ καὶ Κυρίλλου τὸ σεπτὸν κατέχει σῶμα.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) γυναικ(ῶν) Σοφί(ας) κ(αὶ) Εἰρήν(ης)».

Εἰρήνη καὶ Σοφία τμηθεῖσαι κάρας,
σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν εἶδον εἰρήνην λόγε.

«Μνήμ(η) τῆς ἁγίας μ(άρτυ)ρος Ἀριάδνης».

Σώζει ῥαγεῖσα τ(ὴν) Ἀριάδνην πέτρα,
Χ(ριστὸ)ς γὰρ αὐτ(ὴν) ἔσκεπε, ζωῆς πέτρα.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ἤθλησεν ἐπὶ Ἀνδριανοῦ βασιλέως· δούλη τινὸς χρηματίσασα Τερτύλου [. . .]
Τελ.: [. . .] ἀγγέλων ἐφ' ἵππων δόρατα κατεχόντων, διεφθάρησαν καὶ ἀπώλοντο.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου ἱερομ(άρτυ)ρος Συμε(ὼν) ἐπισκόπ(ου) Ἱεροσολύμ(ων)· ὃς ἦν υἱὸς Ἰωσὴφ τοῦ μνηστῆρος· ἀδελφὸ(ς) δὲ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχ(εν) ἐπὶ Τραϊανοῦ βασιλ(έως) δεύτερος ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμ(ων) [. . .]
Τελ.: [. . .] τὸ τελευταῖον στ(αυ)ρῷ προσπαγείς, τὸ πν(εῦμ)α τῷ Θ(ε)ῷ παρέθετο.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Κάστορος».

Οὐ θὴρ ὁ Κάστωρ· ἀλλ' ἀνήρ τις γεννάδ(ας),
ἢ μᾶλλον εἰπ(εῖν) ἀνδριὰς πρὸς αἰκίας.

ιθ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιθ'. Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Τροφίμου· Σαββατίου· (καὶ) Δορυμέδοντος».

Πνέοντες ἓν Τρόφιμε καὶ Δορυμέδων,
ἓν ἐκ ξίφους δέχεσθε κ(αὶ) βίου τέλος.

(φ. 32α) Ξεσθ(εὶς) σιδήροις Σαββάτιος ὀξέσιν,
εἰς σαββατισμ(ὸν) θεῖον ὡς μάρτυς φθάνει.

Ἐννεακαιδεκάτ(ῃ) Τρόφιμον τάμ(ον) ἠ(δὲ) σύναθλον.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Πρόβου· ὧν ὁ μὲν Σαββάτιος [. . .]
Τελ.: [. . .] πολλάς τε μετὰ Δορυμέδοντος ὑποστὰς τιμωρίας, τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

«Μνήμ(η) τῆς ἁγί(ας) ὁσιομ(άρτυ)ρος Σωσάννης».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς ὁσιομάρτυρος εἰς εἴκοσι δωδεκασυλλάβους ἰαμβικοὺς στίχους.

Ἀρχ.: Παλαιστίνης ὡς οὖσα Σωσάννα κλάδος,
ἐν ἀνδρικῷ σχήμ(α)τ(ι) κείρασα τρίχ(ας),
μετωνομάσθη τ(ὴν) χάρ(ιν) Ἰωάννης.
. . . .
Τελ.: . . . .
καὶ τοῖς ξοάνοις ἀπονεῖμαι θυσίαν
μὴ κατανεύσας, μαρτυρικῷ τῷ τέλει,
χαίρων μετέστη πρὸς μονὰς οὐ(ρα)νίους.

κ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(ε)γ(α)λ(ο)μ(άρτυ)ρος Εὐσταθίου κ(αὶ) Θεοπίστης· (καὶ) τ(ῶν) τέκν(ων) αὐτ(ῶν)· Ἀγαπίου κ(αὶ) Θεοπίστου».

Εὐστάθιον βοῦς παγγενῆ χαλκοῦς φλέγει,
καὶ παγγενῆ σὺ τοῦ Θ(εο)ῦ σώζεις λόγε.
Εἰκάδι Εὐστάθιος γενεῇ ἅμα ἐν βοῒ καύθη.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.
Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος μάρτυς Εὐστάθιος ἦν στρατηλάτης ἐν τῇ Ῥωμαίων πόλει [. . .] (φ. 32β) Τελ.: [. . .] ἐμβάλλεται εἰς χαλκοῦν βοῦν πεπυρακτωμένον καὶ τελειοῦται.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ὁσί(ων) π(ατέ)ρων καὶ ὁμολογητῶν· Ὑπατίου καὶ Ἀνδρέου».

Ὑπὲρ πανάγνων Ὑπάτιον εἰκόνων,
σὺν Ἀνδρέᾳ σφάττουσ(ιν) ἄνδρες αἱμ(ά)τ(ων).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.
Ἀρχ.: Οὗτοι τῆς Λυδῶν χώρας ὄντες· καὶ ἔν τινι φροντιστηρίῳ παῖδες ὄντες φοιτήσαντες [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) ἐπὶ τὰ μέρη τοῦ Ξηρολόφου κατασφάττονται· ῥιφέντες βορὰ τοῖς κυσί.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγίων Μαρτίνου πάπα Ῥώμ(ης) (καὶ) Μαξιμιανοῦ».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.
Ἀρχ.: Οὗτοι σύνοδον ποιήσαντες ἐν Ῥώμῃ, συνελθόντων καὶ ἑτέρων αὐτοῖς ἱερέων [. . .] (φ. 33α) Τελ.: [. . .] τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἐτέθη ἔξω τοῦ κάστρου Χερσῶνος· ἐν τῷ ναῷ τῆς ὑπεραγί(ας) Θ(εοτό)κου.

«Ὁ ἅγ(ιος) Ἀρτεμίδωρος (καὶ) Θαλλὸς ξίφει τε(λειοῦνται)».

Ἀρτεμίδωρον καὶ Θαλλ(ὸν) κτείνει ξίφος,
μὴ προσκυνοῦντας Ἄρτεμιν ξενοκτόνον.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Μελετίου».

Ζωῆς ῥεούσης οὐ μέλει Μελετίῳ,
ὅθεν τελευτῶν πῶς ἂν εἴποις[1] ἠγάπα.

1. εἴπης cod.

«Μνήμ(η) τοῦ ἐν ὁμολογηταῖς μεγίστου Ἰω(άννου) τοῦ Αἰγυπτίου».

κα´ «Τῷ αὐτ(ῷ) μ(η)ν(ὶ) κα´. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) προφήτ(ου) Ἰωνᾶ».

Ἀπὸ προσώπου τοῦ Θ(εο)ῦ φεύγεις πάλαι,
νῦν δὲ πρόσωπον ἵνα τούτου βλέπῃς.
Εἰκάδι πρώτῃ τὸν Ἰωνᾶν γαῖα κάλυψε.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ προφήτου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν υἱὸς Ἀμαθῆ [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ τότε ἕξει τὸ τέλος πάσης πνοῆς.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) ἀποστόλο(υ) Κοδράτου ἐπισκόπ(ου) Ἀθην(ῶν)».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἀρχαῖος καὶ πολυΐστωρ γενόμ(εν)ος ἐν Ἀθήναις [. . .]
Τελ.: [. . .] ὕστερον δὲ ἐπὶ Ἀνδριανοῦ τοῦ Αἰλίου, τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου κομίζετ(αι).

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ίου) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἰωνᾶ τοῦ Σαββαΐτου».

Ἀφεὶς Ἰωνᾶς ἀστάτου βίου τόπον,
ἑστῶτα καὶ βέβαιον εὑρίσκει τόπον.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Πρεσβύτερος δὲ ἦν οὗτος ὁ ὅσιος Ἰωνᾶς [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐν γήρᾳ καλῷ πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησε.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρ(ος) Εὐσεβίου».

Εὐσέβιον κτείνουσι δυσσεβεῖς ξίφει,
τὸν εὐσεβῶς βιοῦντα (καὶ) Χ(ριστο)ῦ φίλ(ον).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος αὐτόκλητος ἦλθε πρὸ τ(ὸν) ἄρχοντα Φοινίκης [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ τελευταῖον ξίφει τ(ὴν) κεφαλ(ὴν) ἀποτμηθῆναι.

«Μνήμ(η) τῶν ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) Εὐσεβίου· Νεστάβου· κ(αὶ) Ζήνωνος τῶν αὐταδέλφων».

Εὐσέβιος, Νέσταβος ἀλλὰ καὶ Ζήνων
δι' εὐσεβῆ θνήσκουσι πίστιν ἐκ λίθων.

«Ὁ ἅγ(ιος) Πρίσκος πυρὶ τελειοῦται».

Φέρων ὕδωρ ζ(ῶν) Πρίσκος ἐν τῇ καρδίᾳ,
ἐμπρησμ(ὸν) οὐ δέδοικε τὸν τοῦ σαρκίου.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) ἱερομ(άρτυ)ρ(ος) Ἰσακίου ἐπισκόπ(ου) Κύπρου».

Τὸν μόσχον Ἰσάκιε τ(ὸν) θεῖον θύ(ων),
ξίφει δι' αὐτὸν οἷάπερ μόσχος θύῃ.

«Οἱ ἅγ(ιοι) ς' μάρτυρες ξίφει τε(λειοῦνται)».

Ὑπὲρ Θ(εο)ῦ κλίναντος ἐν ξύλῳ κάραν,
ἓξ μάρτυρες κλίνουσι τὰς κάρας[1] ξίφει.

κβ' (φ. 33β) «Τῷ αὐτ(ῷ) μ(η)ν(ὶ) κβ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρ(ος) Φωκᾶ».

Ἤδει[2] χάριν σοι σοῦ χάριν θνήσκων λόγε,
Φωκᾶς ὁ μάρτυς τῷ διὰ ξίφους τέλει.
Εἰκάδ(ι) δευτερίῃ Φωκᾶ κεφαλ(ὴν) τάμε χαλκός.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐκ πόλεως ἐγεγόνει Σινώπης, ἀρχαίας καὶ γνωρίμου [. . .]
Τελ.: [. . .] ἱερεῖον τῷ Θ(ε)ῷ κεχαρισμέννον προσήχθη.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) ἱερομ(άρτυ)ρ(ος) Φωκᾶ».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος υἱὸς ἐγένετο Παμφίλου καὶ Μαρί(ας) κατὰ τὸν τόπον Σινώπης [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ πλωτὴρ πολλάκις ἐκ θαλασσίου κλύδωνος διασώζων.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) μάρτυς Μαρτῖνος ξίφει τελειοῦται».

Χ(ριστο)ῦ τὸ θάρσος ἐμπνέοντος ὑψόθ(εν),
πρὸς τὴν σπάθην ἔσπευδεν ἐκπνεῖν Μαρτῖνος.

κγ' «Τῷ αὐτ(ῷ) μ(η)ν(ὶ) κγ'. Ἡ σύλληψις τοῦ ἁγίου Ἰω(άνν)ου· τοῦ προφήτου Προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ».

Ἀνδρὶ προφήτῃ χρησμὸς ἐξ ἀρχαγγέλου,
τεκεῖν προφήτην (καὶ) προφήτου τι πλέον.
Εἰκάδι τριτάτῃ γαστὴρ λάβε Πρόδρομον εἴσω.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον.

Ἀρχ.: Ταύτην τὴν θείαν σύλληψιν εὐηγγελίσατο τῷ προφήτῃ ἱερεῖ Ζαχαρίᾳ [. . .]
Τελ.: [. . .] τὸν θεῖον καὶ παρθενικὸν τῆς παναχράντου Θ(εοτό)κου τόκον.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῶν ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) Ἀνδρέου· Ἰωάννου (καὶ) τῶν δύο υἱῶν αὐτοῦ Πέτρου καὶ Ἀντωνίου».

Ὑπὲρ νυγέντος πρὶν μιᾷ λόγχῃ λόγου,
λόγχαις[3] νυγεὶς ἤνεγκε διτταῖς Ἀνδρέας.

Ἔχθραν πλανηθεὶς καὶ σφαγεὶς Ἰω(άνν)ης,
σφάττει τὸν ἐχθρὸν καὶ σὺν αὐτῷ τὴν πλάνην.

Ἀντώνιος καὶ Πέτρος ὡς στερραὶ πέτραι,
πρὸς τὰς μεληδὸν ἐκκοπὰς ἐκαρτέρουν.

---

1. ταῖς κάραις cod.
2. Ἤδη cod.
3. λόγχῃ cod.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 33β - 34β) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Βασιλείου τὴν ἀρχὴν Ῥωμαίων διιθύνοντος, τῆς Ἀφρικῆς ἁπάσης τῶν Ἀγαρηνῶν ἐκράτει [. . .]
(φ. 34β) Τελ.: [. . .] μαχαίρᾳ τὴν τιμίαν ἀποτμηθεὶς κεφαλ(ήν)· (καὶ) οὕτως ἐτελειώθη.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τ(ῆς) ἁγί(ας) μ(άρτυ)ρος Ἱεραΐδος· τ(ῆς) παρθ(έ)νου, ἐκ τ(ῆς) τ(ῶν) Αἰγυπτί(ων) χώρας ὁρμωμένης [. . .] θυγατρὸς γενομένης τινὸς πρεσβυτέρου».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη κατελθοῦσα μεθ' ἑτέρων παρθ(έ)ν(ων) ὑδρεύσασθαι [. . .]
Τελ.: [. . .] τὴν διὰ ξίφους μετὰ πολλὰς καὶ μυρίας βασάνους ἐδέξατο τελευτήν.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) γυναικ(ῶν)· Ξανθίππης (καὶ) Πολυξέν(ης) τ(ῶν) αὐταδέλφων».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Αὗται ὑπῆρχον ἐκ τῆς Ἱσπανῶν χώρας· ἐπὶ Κλαυδίου καίσαρος [. . .]
(φ. 35α) Τελ.: [. . .] καὶ πολλὰς δυνάμεις ἐπιδειξάμεναι, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησαν.

κδ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κδ'. Μνήμ(η) τῆς ἁγί(ας) κ(αὶ) ἐνδό(ξ)ου πρωτομ(άρτυ)ρος Θέκλ(ης)».

Αὐτός σοι σώζει Θέκλα ῥήξ(ας) τ(ὴν) πέτρ(αν),
οὗ τῷ πάθει πρὶν ἐρράγησαν αἱ πέτραι.
Πέτρῃ ἀμφὶ τετάρτῃ εἰκάδι δέξατο Θέκλ(αν).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη γέγονεν ἐκ πόλεως Ἰκονίου· μ(ητ)ρ(ὸ)ς Θεοκλείας τ(ῶν) εὐγενῶν καὶ ἐνδόξων [. . .]
Τελ.: [. . .] ὁ δὲ πᾶς χρόνος τῆς ζωῆς αὐτῆς ἔτη ἐνενήκοντα.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Κόπριος».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐν κοπρίᾳ ἐγεννήθη, ἔξω τῆς μον(ῆς) τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου τοῦ κοινοβιάρχου [. . .]
(φ. 35β) Τελ.: [. . .] (καὶ) τοὺς ἁγίους π(ατέ)ρας ἀσπασάμ(εν)ος, ἀπῆλθεν ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κ(ύριο)ν.

κε' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κε'. Μνήμ(η) τῆς ὁσί(ας) Εὐφροσύνης θυγατρὸς Παφνουτίου τοῦ Αἰγυπτίου».

Τὸ θῆλυ κρύπτεις ἀνδρικῶς Εὐφροσύνη,
καὶ κρυπτὰ τ(ὸν) βλέποντα δεσπότ(ην) βλέπεις.
Εἰκάδ(ι) Εὐφροσύνη κατὰ πέμπτην πότμον ὑπέστη.

Ἀκολουθεῖ τὸ συναξάριον τῆς ὁσίας εἰς τριάκοντα πέντε δωδεκασυλλάβους ἰαμβικοὺς στίχους.

'Αρχ.: 'Η τὴν φύσιν λαθοῦσα καὶ τερπνὰ βίου,
κλῆσιν σμάραγδος τ(ὸν) δὲ νοῦν Εὐφροσύνη,
λιποῦσα πᾶσαν τοῦ βίου φαντασί(αν)
. . . .
(φ. 36α) Τελ.: . . . .
διάδοχος τοίου γὰρ ὡς π(ατ)ὴρ τέκνου,
γεγονὼς μετέστη πρὸς μον(ὰς) οὐ(ρα)νίους.

«Εἰς τ(ὸν) ὅσιον π(ατέ)ρα αὐτῆς Παφνούτιον».

Μύσ(ας) ὁ Παφνούτιος ἐν τῷ σαρκίῳ,
τῷ πν(εύματ)ι ζῇ καὶ θεωρεῖ φῶς μέγα.

«'Ο ἅγ(ιος) μ(ά)ρ(τυς) Παφνούτιος στ(αυ)ρωθεὶς τε(λειοῦται)».

Στ(αυ)ροῦσι Παφνούτιον οἱ κόσμου φίλοι,
τὸν παντὶ κόσμῳ κ(αὶ) πρὶν ἐστ(αυ)ρωμένον.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ μ(ε)γ(ά)λ(ου) σεισμοῦ κ(αὶ) τῆς ἐν τῷ ἀέρι ἁρπαγῆς τοῦ παιδός».

'Αρθεὶς ἄνω παῖς τὸ τρισύμνητον μέλος,
καθὼς νόες ψάλλουσιν ἀγγέλοις κάτω.

'Ακολουθεῖ συναξάριον.

"Αρχ.: 'Επὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ· τοῦ Θ(εο)ῦ οἷς τρόποις οἶδε θελήσαντος τοῖς ἀν(θρώπ)οις δεῖξαι [. . .]
(φ. 36β) Τελ.: [. . .] καὶ εὐθέως ταῖς τοιαύταις φωναῖς ἀπέδωκε τὴν ψυχὴν τῷ Θ(ε)ῷ· (καὶ) ὁ τοῦ σεισμοῦ κλόνος ἐπαύσατο.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Παύλου κ(αὶ) Τάττης· (καὶ) τ(ῶν) παίδ(ων) αὐτ(ῆς)».

Σαβιανὸς τέμνεται σὺν τῷ Παύλῳ,
μεθ' ὧν σεαυτὴν Τάττα τάττεις ἐμφρόν(ως).

κς' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κς'. 'Η μετάστασ(ις) τοῦ Θεολόγ(ου) (καὶ) εὐαγγελιστοῦ 'Ιω(άννου) παρθ(έ)νου τοῦ ἐπιστηθίου».

Π(ατ)ρ(ὸ)ς παρέστης ἠγαπημένῳ λόγῳ,
πάντων μαθητ(ῶν) ἠγαπημένε πλέον.
Πρός γε Θ(εὸ)ν μετέβη βροντ(ῆς) πάϊς εἰκάδ(ι) ἕκτ(η).

'Ακολουθεῖ (φφ. 36β - 41β) συναξάριον τοῦ εὐαγγελιστοῦ.

"Αρχ.: Οὗτος ἦν υἱὸς Ζεβεδαίου καὶ Σαλώμης, ἥτις θυγάτηρ ἦν 'Ιωσὴφ τοῦ μνήστορος [. . .]
(φ. 41β) Τελ.: [. . .] ἡ ἀναδιδομένη κόνις λεπτὴ τοῦ τάφου αὐτοῦ· ἣ καὶ κατὰ τὴν ὀγδόην τοῦ μαΐου πηγάζειν διέγνωσται.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ), μνήμ(η) τῶν ἁγίων μ(αρτύ)ρ(ων) μοναζουσῶν ε'· (καὶ) μνήμ(η) χήρας γυναικὸς μαχαίρᾳ τελειωθείσης».

Σφαγεῖσα χήρα σοὶ νυμφεύεται λόγε,
γράψασα συμβόλαιον ἐκ τῶν αἱμάτ(ων).

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Γεδεών· τοῦ τ(ὸν) πόκον ἰδόντος».

Κἂν οὐ κατεῖδε Γεδεὼν τ(ὸν) σὸν τόκον,
προεῖδε Χ(ριστ)ὲ τοῦ τόκου σου τὸν τύπον.

κζ΄ «Τῷ αὐτ(ῷ) μ(η)ν(ὶ) κζ΄. Μνήμ(η) τῆς ἁγίας μ(άρτυ)ρ(ος) Ἐπιχάρε(ως)».

Εὔτολμος Ἐπίχαρις ἦν πρὸς τὸ ξίφος,
συλλήπτορα πλουτοῦσα τὴν θείαν χάριν.
Εἰκάδι ἑβδομάτῃ Ἐπίχαρις φάσγανον ἔτλη.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἐπίχαρις ἡ τοῦ Κ(υρίο)υ μάρτυς, ὑπῆρχεν ἐν τῇ Ῥώμῃ· ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέ(ως)· ἐκρατήθη δὲ [. . .]
(φ. 42α) Τελ.: [. . .] πληγεῖσα δὲ τῷ ξίφει ὑπὸ τοῦ δημίου, παρέδωκε τῷ Θ(ε)ῷ τ(ὴν) μακαρίαν αὐτῆς ψυχήν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρᾳ μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρ(ος) Καλλιστράτου (καὶ) τῶν σὺν αὐτ(ῷ) ἑκατὸν ἑβδομήκοντα ἐννέα μαρτύρ(ων)».

Τμηθεὶς ὁ Καλλίστρατος αὐχένα ξίφει,
στρατῷ συνήφθη καλλινίκων μαρτύρ(ων).

Δεκὰς δεκαπλῆ μαρτύρων σὺν ἐννάδι,
διὰ ξίφους ἄθλησιν ἀθλεῖ τιμίαν.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Καὶ οὗτοι οἱ ἅγιοι ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέ(ως) ὑπῆρχον ἐν Ῥώμῃ· κρατηθεὶς δὲ ὁ ἅγιος Καλλίστρατος [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ ἅπαντες τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Βαρβάρου τοῦ Αἰθίοπος· τοῦ ἐν Ξυλοκόρῳ τῆς Ἀφρικῆς ἀσκήσαντος».

Βάρος νῦν λιπὼν τῆς σαρκικῆς φροντίδος,
Θ(ε)ῷ προσῆξας σεαυτὸν ὥσπερ θῦμα.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐκ βαρβαρικῆς γῆς ἀποπλεύσ(ας) εἰς τὰ μέρη τῆς εἰς δύσιν Ἀφρικῆς [. . .]
(φ. 42β) Τελ.: [. . .] θαύματα καὶ ἰάσεις τελοῦνται μέχρι καὶ σήμερον εἰς δόξαν Θ(εο)ῦ· ἡ δὲ μνήμη αὐτ(οῦ) ἑορτάζετ(αι) τῇ ιε΄ τοῦ μαΐου ἔνθα καὶ κεκοίμηται.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἰγνατίου· ἡγουμένου τῆς μον(ῆς) τοῦ [. . .] Βαθέου Ῥύακος».

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐκ τῆς δευτέρας τῶν Καππαδοκῶν ἐπαρχίας· ἐπὶ βασιλέ(ων) Νικηφόρου καὶ Ἰω(άννου) [. . .]
(φ. 43α) Τελ.: [. . .] ὅπερ καὶ ἀνεκόμισαν ἐν τῇ αὐτῶν μονῇ· κ(αὶ) κατετέθη ἐν τῷ νάρθ(η)κ(ι) τῆς αὐτ(ῶν) ἁγίας ἐκκλη(σίας).

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) ἀποστόλ(ων)· Μάρκ(ου)· Ἀριστάρχου· (καὶ) Ζήνωνος».

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Μᾶρκος ὁ ἀπόστολος ὁ καὶ Ἰω(άννης) καλούμενος· οὗ ὁ ἀπόστολος Λουκᾶς ἐν ταῖς πράξεσι μέμνηται [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐν τῷ κηρύσσειν τὸ εὐαγγέλιον, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Μνήμ(η) τῶν ἁγίων μ(αρτύ)ρ(ων)· Φιλήμονος ἐπισκόπου· καὶ Φουρτουνιανοῦ· (καὶ) τῆς ἁγίας μάρτ(υ)ρ(ος) Γαϊανῆς».

Γαϊανὴ φλεχθῆναι τὰ νῶτα δίδου,
ὡς ἂν φλογίνης νῶτα ῥομφαί(ας) ἴδῃς.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) ιε′ μ(αρτύ)ρ(ων)· ὧν ἐν πλοίῳ ἐμβληθέντ(ων)· (καὶ) τῷ πλοίῳ τρυπηθέντι, ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐπνίγησαν».

Ὁ τριπλοπεντάριθμος ἀθλητ(ῶν) στόλος,
καὶ πυθμένος κατῆρε μέχρι ποντίου.

κη′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κη′. Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν κ(αὶ) ὁμολογ(η)τ(οῦ) Χαρίτωνος».

Τῆς γῆς πατήσας τὰς τρυφ(ὰς) ὁ Χαρίτων,
κατατρυφᾷ νῦν οὐ(ρα)νοῦ τῶν χαρίτων.
Εἰκάδι ὀγδοάτ(ῃ) Χαρίτων θάνε γήραϊ μακρῷ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ βασιλέως, πόλεως Ἰκονίου τῆς Λυκαόνων ἐπαρχί(ας) [. . .]
(φ. 43β) Τελ.: [. . .] (καὶ) ἰατὴρ παντοίων νοσημ(ά)τ(ων) φανείς, ἐν γήρᾳ βαθεῖ τὸν βίον ἀπέλιπεν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) Βαροὺχ τοῦ προφήτου».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον.

Ἀρχ.: Ἡ τῶν προφητῶν ἀκριβὴς διόπτρα· ἡ τοῦ Ἱερεμίου πνοὴ καὶ ἀνάπαυλα· ἑφεπόμενος ἦν τῷ Ἱερεμίᾳ διδασκάλῳ [. . .]
Τελ.: [. . .] μετ' οὐ πολὺ καὶ αὐτὸς πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τῶν ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) καὶ αὐταδέλφων· Ἀλεξάνδρου· Ἀλφειοῦ· (καὶ) Ζωσίμου· καὶ τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Μάρκου ποιμ(έν)ο(ς)· καὶ τῶν ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Νίκωνος· Νέωνος· Ἡλιοδώρου· κ(αὶ) τῶν λοιπῶν παρθέν(ων)».

Εἰσδύντες εἰς γῆν μάρτυρες τρεῖς Κ(υρίο)υ,
ἐκεῖθεν ἐκδύνουσιν εἰς θείαν δρόσον.

Ποιμὴν ὁ Μᾶρκος· Μᾶρκος ὃν κτείνει ξίφος,
ποιμὴν προβ(ά)τ(ων) ὡς ὁ τῆς γραφῆς Ἄβελ.

Ἡλιόδωρος, Νίκων· ἀλλὰ καὶ Νέων,
Χ(ριστο)ῦ κατ' ἐχθρῶν ἐκ ξίφους νίκη νέα.

Τμηθέντα παίδ(ων) καὶ γυναικῶν μυρία,
ὦ παῖ γυναικὸς καὶ Θεέ, πλήθη δέχου.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγί(ου) κ(αὶ) καλλινίκου μ(άρτυ)ρος Εὐσταθίου τοῦ Ῥωμαίου».

Ῥωμαῖός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ῥωμαλέος,
(φ. 44α) ὁ μάρτυς Εὐστάθιος ἀθλῶν πρὸς ξίφος.

κθ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κθ'. Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) κ(αὶ) ἀναχω⟨ρ⟩ητοῦ Κυριακοῦ».

Σκίλλης ἀμύνῃ, Κυριακέ, πικρίᾳ
γεῦσιν γλυκεῖαν ᾗ[1] θανεῖν κατεκρίθης.
Σκιλλοβόρος δ' ἐνάτ(ῃ) μῦσ(εν) εἰκάδ(ι) Κυριακός.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλεί(ας) Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου· ἐκ πόλεως Κορίνθου [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) πολλὰ θαύματα τῇ τοῦ Χ(ριστο)ῦ συνεργείᾳ τελέσας, ἐν βαθυτάτῳ γήρᾳ τὸν βίον ἀμείβει.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγίων μαρτύρ(ων) τῶν ἐν τῷ Βυζαντίῳ». Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον.

Ἀρχ.: Βασιλεύοντος Οὐάλεντος ἐν τῷ Βυζαντίῳ· τοῦ Ἀρειανοῦ ὡς παρατραπέντος τῆς εὐθείας ὁδοῦ [. . .]
Τελ.: [. . .] πυρὶ καὶ ὕδατι μαχόμενοι οἱ ἅγιοι, τῷ βυθῷ παρεπέμφθησαν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) ἑκατ(ὸν) πεντήκοντ(α) μ(αρτύ)ρ(ων) τῶν ἐν Παλαιστίνῃ· (καὶ) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Τρύφωνος· Τροφίμου· Δορυμέδοντος (καὶ) τῆς ἁγίας Πετρωνίας».

Ξίφει κλίνασα τὴν κάραν Πετρωνία,
ψυχῆς ἐρείδει ὄμμα τῇ θείᾳ πέτρᾳ.

«Εἰς τὴν ἁγίαν μάρτυρα Γουδελίαν».

Σοὶ τὴν κεφαλὴν τῇ κεφαλῇ τῶν ὅλων,
Χ(ριστ)ὲ προσῆξεν ἐκ ξίφους Γουδελία.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) Κασδίου κ(αὶ) Κασδόας».

Ἀθλοῦσιν ἄμφω, Κάσδιος κ(αὶ) Κασδόα,
ὁ μὲν σπαθισθείς, ἡ δὲ θλασθεῖσα ξύλῳ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τῶν ἁγίων μ(αρτύ)ρ(ων)· Δάδα· Γοβδελαᾶ (καὶ) Κασδόας· ὧν οἱ μ(ὲν) συγγενεῖς· οἱ δὲ γνήσια τέκνα Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν».

---

1. ἢ cod.

Ξίφει μεληδὸν σῶμα πᾶν τετμημ(έν)ος,
τὸ πν(εῦμ)α σώζεις μάρτυς Ὑψίστου Δάδα.

Ὁ Γοβδελαᾶς πείρεται τοῖς καλάμοις,
τὸν καλάμῳ τυφθέντα Χ(ριστό)ν μου σέβων.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 44α - 47α) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Ἐν ταῖς ἡμέραις Σαβωρίου βασιλέ(ως) Περσῶν· π(ατ)ρ(ὸ)ς τοῦ ἁγίου Γοβδελαᾶ, ἥν τις Δάδας ὀνόματι χριστιανὸς [. . .]
(φ. 47α) Τελ.: [. . .] κατέθετο μετὰ Γοβδελαᾶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς· εἰς δόξαν [. . .] ἀμήν.

λ' (φ. 47β) «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) λ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου ἱερομ(άρτυ)ρος Γρηγορίου ἐπισκόπ(ου) τ(ῆς) μ(ε)γ(ά)λ(ης) Ἀρμενίας».

Εἰδὼς τὸ γρηγορεῖτε τοῦ Θ(εο)ῦ λόγον,
Θ(εο)ῦ καλοῦντος γρηγορῶν ὤφθης π(άτ)ερ.
Ἀρμενίης μεγάλης θάνε Γρηγόριος τριακοστῇ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· Πάρθος τὸ γένος [. . .]
Τελ.: [. . .] κ(αὶ) ἐκκλη(σίας) συστησάμενος, ἐν εἰρή(νῃ) πρὸ(ς) Κ(ύριο)ν ἐξεδήμη(σεν).

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγίων μ(αρτύ)ρ(ων) γυναικ(ῶν)· Ῥιψιμίας· Γαϊανῆς· (καὶ) τῆς συνοδ(είας) αὐτ(ῶν)».

Ἤλγει σπαθισμοῖς οὐδαμῶς ἡ Ῥιψίμη,
ἄπειρα τούτοις ἀνταριθμοῦσα στέφη.

Γαϊανὴν ἔστεψεν ἄσκησις πάλαι,
καὶ νῦν ἄθλησις ἡ διὰ ξίφους στέφει.

Τιμᾷ τριάς σε τριπλῇ τριὰς μαρτύρ(ων),
σὺν ταῖς δυσὶ θνήσκουσα σοῦ χάρ(ιν) ξίφει[1].

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Αὗται αἱ ἅγιαι γυναῖκες ὑπῆρχον Πάρθοι καὶ μονάζουσαι [. . .]
(φ. 48α) Τελ.: [. . .] μέχρι τῶν μαστῶν ἀφαιρεθεῖσα, λίθοις συνετρίβη· καὶ οὕτω τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ· μνήμ(η) τῶν ἁγίων ἑβδομήκοντα· τῶν συναναιρεθέντων αὐτῇ Ῥιψίμῃ· καὶ μνήμη τῶν ἁγίων καὶ ὁσίων δύο γυναικῶν».

Δυὰς γυναικῶν ἀρεταῖς τεθραμμέν(ων)
ἀθλητικῷ τμηθεῖσα κοσμεῖτ(αι) τέλει.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Στρατονίκου».

Ὁ Στρατόνικος τῷ διὰ ξίφους τέλει
ἅπαν στράτευμα δαιμόνων νικᾷ μόνος.

1. ξίφος cod.

«Μνήμη τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Μαρδονίου».

Γνώρισμα Μαρδόνιε τοῦ πάθους ἔχ(εις),
ἐπ' ὀφθαλμοὺς σφράγισμα καύσεως ἔχ(ων).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι χίλιοι μάρτυρες ξίφει τελειοῦντ(αι)».

Χιλιάριθμος αὐχενοτμήτ(ων) φάλαγξ
ἔπαθλον εὗρεν οὐκ ἀριθμητὰ στέφη.

Β' «Μ ὴ ν Ὀ κ τ ώ β ρ ι ο ς ἔχων ἡμέρας λα'· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ια'· καὶ ἡ νὺξ ὥρας ιγ'».

α' «Εἰς τ(ὴν) α'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) ἀποστόλου Ἀνανίου».

Λίθοις νέμειν θέλοντα μηδαμῶς σέβ(ας),
Ἀνανίαν βάλλουσι δυσσεβεῖς λίθοις.
Λεύσθη Ἀνανίας ὀκτωβρίου ἧμ(α)τ(ι) πρώτῳ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος Ἀνανίας ὁ ἀπόστολος ὑπῆρχεν ἐκ πόλεως Δαμασκοῦ [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ ἐξωσθεὶς τῆς πόλεως λιθοβολεῖται.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τῶν ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Μιχαὴλ ἐκ τῆς μον(ῆς) Ζώβης· (καὶ) τ(ῶν) σὺν αὐτῷ τριακονταὲξ ἁγίων μοναχ(ῶν) μαρτυρησάντ(ων) ἐν τῇ ἐνορίᾳ Σεβαστουπόλεως».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου κ(αὶ) Εἰρήν(ης) [. . .] (φ. 48β) Τελ.: [. . .] (καὶ) πρῶτοι κλίναντες τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν· εἶθ' οὗτος Μιχαὴλ ὁ πανόσιος.

«Εἰς τ(ὸν) ἅγιον κ(αὶ) εἰς τ(οὺς) μαθητ(ὰς) αὐτοῦ».

Τμηθεὶς κεφαλὴν σὺν μαθητ(αῖς) τρ(ὶς) δέκα,
χορῷ συνήφθης τ(ῶν) μοναστομαρτύρ(ων).

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) ς' ὁσιομαρτύρ(ων) ξίφει τελειωθέντ(ων).

Ἓξ συμμονασταὶ τοὺς ἑαυτ(ῶν) μανδύας
ἄθλοις ἐρυθραίνουσι τοῖς διὰ ξίφους.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ῥωμανοῦ (καὶ) ποιητοῦ τῶν κοντακί(ων)».

Καὶ πρὶν μὲν ὕμνει Ῥωμανὸς Θ(εὸ)ν λόγον,
ὑμνεῖ δὲ καὶ νῦν· ἀλλὰ νῦν σὺν ἀγγέλ(οις).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμ(ῶν) Ῥωμανός, ὑπῆρχεν ἀπὸ Συρίας ἐκ τῆς Ἐμεσηνῶν πόλεως· διάκονος γενόμενος [. . .]

Τελ.: [. . .] καὶ ποιήσας (καὶ) τῶν λοιπῶν ἑορτ(ῶν) τὰ κοντ(ά)κ(ια) ὡς περὶ τὰ χίλια, οὕτως ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Δομνίνου».

Δεινὴν Δομνῖνος συντριβὴν σκελ(ῶν) φέρ(ων),
ὑποσκελισμοὺς τοῦ σατᾶν καταισχύνει.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχ(εν) ἀπὸ Θεσσαλονίκης· τοῦ δὲ Μαξιμιανοῦ βασίλεια κτίζοντος [. . .] (φ. 49α) Τελ.: [. . .] καὶ τῷ Θ(ε)ῷ οὕτως εὐχαριστῶν, παρέδωκεν αὐτῷ τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχήν.

β' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) β'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου ἱερομ(άρτυ)ρος Κυπριανοῦ· (καὶ) Ἰουστίν(ης)».

Ἀλγεῖ σατανᾶς τὸν πάλαι φίλον βλέπ(ων)
ξίφει φιλοῦντα συνθανεῖν Ἰουστίνῃ.
Τμήθη δευτερίῃ σὺν Ἰουστίνῃ Κυπριανός.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας ἐπὶ Δεκίου τοῦ βασιλέ(ως) [. . .] Τελ.: [. . .] (καὶ) ἐπὶ Νικομήδειαν ἀπαχθέντες, τὰς κεφαλὰς ἀφαιροῦνται.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Θεοφίλου τοῦ ὁμολογητοῦ».

Ἐναντίον μου σὴ τελευτὴ τιμία,
λέγει Θ(εό)ς σοι τῷ φίλῳ Θεοφίλῳ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ὁ ὅσιος π(ατ)ὴρ ἡμῶν κ(αὶ) ὁμολογητὴς Θεόφιλος ὑπῆρχε μοναχὸς εὐλαβὴς ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου [. . .]

(φ. 49β) Τελ.: [. . .] εἰς ἐξορίαν πέμπεται· κἀκεῖσε τῷ Θ(ε)ῷ εὐχαριστῶν, τὸ πν(εῦμ)α τῷ Θ(ε)ῷ παρέδωκεν.

γ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) γ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου».

Τέμνῃ κεφαλὴν (καὶ) τὸ λοιπ(ὸν) ὡς μέγα,
ἄρας γὰρ αὐτ(ὴν) Διονύσιε τρέχεις.
Τμηθεὶς κεφαλ(ὴν) Διονύσιε τρίτῃ θέες ἄρας.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 49β - 50β) συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος πλούτῳ κ(αὶ) δόξῃ κ(αὶ) συνέσει κ(αὶ) σοφίᾳ ὑπερέχων τῶν ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ βουλευτῶν [. . .]

(φ. 50β) Τελ.: [. . .] δομήματι κατατίθησι, τρίτην τοῦ ὀκτωβρίου μηνὸς ἄγοντο(ς).

«Μνήμ(η) τῶν ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) Ῥουστικοῦ[1] (καὶ) Ἐλευθερίου».

Ἐλευθέριον (καὶ) Ῥουστικὸν τὸ ξίφος
ἐλευθέρους τίθησι γῆς (καὶ) γηΐνων.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρ(ος) Θεοκτίστου».

Κτίστη σέβας δοὺς Θεόκτιστος, οὐ κτίσει,
χαίρων κεφαλῆς τὴν ἀφαίρεσιν φέρει.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) ἱερομαρτύρ(ων) Διονυσίου· (καὶ) τῶν σὺν αὐτῷ η΄ μαρτύρ(ων)».

Διονύσιος σὺν συνάθλῳ ὀκτάδι,
ζόφου μεταστάς, φωτὸς οἰκεῖ χωρίον.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θεαγένους».

Ὡς ἦλθεν ἐν χρῷ τῆς πυρᾶς Θεαγένης,
εἰσῆλθεν αὐτῇ οὐ ταραχθεὶς τῇ θέᾳ.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρ(ος) Θεοτέκνου».

Ἅπαξ ἐλεύσθην καὶ Θεότεκνος λέγει,
ὡς[2] Παῦλος εἶπε πρὸς Κορινθίους γράφ(ων).

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρ(ος) Ἀδαύκτου».

Ξίφει θανὼν Ἄδαυκτε μάρτυς Κ(υρίο)υ,
σὺν μάρτυσι ζῇς (καὶ) Θ(εὸ)ν ζῶντα βλέπεις.

δ΄ «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ εἰς τ(ὴν) δ΄. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) Ἱεροθέου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν».

Ἱερόθεος ἱερώθη σοι πάλαι,
νῦν δ᾽ αὖ μεταστάς, (καὶ) συνανήφθη λόγε.
Ἠοῖ σῆμα κάλυψε τετάρτῃ Ἱερόθεο(ν).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος τῶν ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἐννέα βουλευτῶν εἷς ἦν· προκατηχηθεὶς δὲ παρὰ τοῦ ἀποστόλου Παύλου [. . .]
(φ. 51α) Τελ.: [. . .] (καὶ) Θ(εὸ)ν τῇ πολιτείᾳ καὶ τοῖς κατορθώμασιν εὐφράνας, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(ε)γ(ά)λ(ου) μ(άρτυ)ρ(ος) Πέτρου Καπιτωλίου».

Εὔθηκτος ὢν μάχαιρα πν(εύματο)ς Πέτρος,
τὸ τοῦ ξίφους εὔθηκτον οὐκ ἐδειλία.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

1. Ῥουστίνου cod.
2. ὡς : ὁ cod.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν γέννημα (καὶ) θρέμμα τῆς αὐτῆς πόλεως· σοφὸς ἄγαν, συνέσει δὲ πολλῶν διαφέρων [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ πυρὶ τὰ ὀστᾶ πυρποληθείς, τῷ ποταμῷ ἀπερρίφη.

«Μνήμ(η) τῆς ἁγ(ίας) μ(άρτυ)ρ(ος) Δομνίνης καὶ τ(ῶν) θυγατέρων αὐτ(ῆς) Βερίνης (καὶ) Προσδόκης».

Τὸ τοῦ ποταμοῦ ῥεῦμα τρεῖς κόραι
βιοτικῶν ἔχουσιν ἀγνοημάτων.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Αὗται αἱ γυναῖκες θείῳ ζήλῳ τρωθεῖσαι· καταλιποῦσαι οἰκίας καὶ συγγενεῖς [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) οὕτ(ως) ἐτελειώθησαν διὰ τῆς τοῦ ὕδατος πνιγμονῆς.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρ(ο)ς Ἀδαύκτου· (καὶ) Καλλισθένης τῆς αὐτοῦ θυγατρό(ς)».

Θ(εο)ῦ θεωρεῖ κάλλος ἡ Καλλισθένη,
οὗπερ τὸ θεῖον εἶχεν εἰς σκέπην σθένος.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐξ Ἐφεσίων τῆς Ἀσί(ας)· ὃς καὶ δοὺξ δουκῶν γεγονὼς [. . .]
(φ. 51β) Τελ.: [. . .] καὶ τὸ λειπόμενον τοῦ ἑαυτῆς βίου ἀποστολικῶς διανύσασα, πρὸ(ς) Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ἀμμοῦν».

Ἀσκήσεως διῆλθε τὴν στενὴν τρίβο(ν)
Ἀμμοῦν ὁ θεῖος καὶ τρυφῆς εὗρε πλάτος.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος Αἰγύπτιος ἦν τὸ γένος· καὶ ἐκ τῶν γονέων ὀρφανὸς [. . .]
(φ. 52α) Τελ.: [. . .] πολλοῖς ἐγένετο ὠφέλεια· καὶ μάλιστα διὰ τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἀπόρρητα θαύματα.

ε' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ε'. Μνήμ(η) τ(ῆς) ἁγ(ίας) τοῦ Χ(ριστο)ῦ μ(άρτυ)ρος Μαμέλχθης».

Ὁμοῦ λελουμένην με Χ(ριστ)ὲ προ(σ)δέχου,
Μαμέλχθα φησί, κ(αὶ) λίθοις βεβλημέν(ην).
Πέμπτῃ βλῆτο λίθοις κ(αὶ) θυμ(ὸν) ἀφῆκε Μαμέλχθα.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ἡ ἁγία ὑπῆρχε μὲν ἐκ Περσίδος· ἔχουσα καὶ ἀδελφὴν χριστιανὴν [. . .]
Τελ.: [. . .] ὃ καὶ ποιήσας, ἐν αὐτῷ τὸ τίμιον αὐτῆς κατέθετο λείψανον.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τῆς ἁγί(ας) μ(άρτυ)ρο(ς) Χαριτίνης».

Ὅπερ δι' εὐχῆς εἶχε, σαρκὸς τὴν λύσ(ιν),
ἰδοὺ δι' εὐχῆς λαμβάνει Χαριτίνη.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἡ ἁγία αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· καὶ Δομετίου κόμητος· δούλη οὖσα [. . .]
(φ. 52β) Τελ.: [. . .] καὶ τῶν ὀνύχων τῶν ποδῶν καὶ τ(ῶν) χειρῶν στερηθεῖσα, τὸ πν(εῦμ)α τῷ Θ(ε)ῷ παρέθετο.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὀπτασία [. . .] Κοσμᾶ μοναχοῦ» (BHG 2086).

Ἀρχ.: Ἐν ἔτει τρὶς καὶ δεκάτῳ τῆς βασιλείας Ῥωμανοῦ· τὰ Ῥωμαίων εὐσεβῶς διϊθύνοντος, ἦν τις ἀνὴρ ἐν ταύτῃ τῇ βασιλευούσῃ [. . .]
(φ. 55α) Τελ.: [. . .] (καὶ) τ(οῖς) ὁθενδήποτε πρὸς τὴν τούτων διοίκησιν καὶ διατροφὴν εἰσοδιαζομένοις· εἰς δόξαν [. . .] ἀμήν.

ς' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ς'. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Θωμᾶ».

Ὁ χεῖρα πλευρᾷ σῇ βαλεῖν ζητῶν πάλαι,
πλευρὰς ὑπὲρ σοῦ νύττεται Θωμ(ᾶς), λόγε.
Δούρασ(ιν) οὐτάσθη Θωμᾶς μακροῖσ(ιν) ἐν ἕκτῃ.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 55α - 57β) συναξάριον τοῦ ἀποστόλου.

Ἀρχ.: Οὗτος Μήδοις καὶ Πάρθοις· Πέρσ(αις) καὶ Ἰνδοῖς τὸν λόγον τοῦ Θ(εο)ῦ κηρύξας, φρουρεῖται [. . .]
(φ. 57β) Τελ.: [. . .] ἐφ' ἑτέρας αὐτὸς κηρύσσειν ὥρμητο πόλεις· δοξάζων κ(αὶ) εὐλογῶν τ(ὸν) Π(ατέ)ρα κ(αὶ) Υἱὸν κ(αὶ) Ἅγιον Πν(εῦμ)α.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Νικήτα π(ατ)ρικίου τοῦ ὁμολο-γ(η)τ(οῦ)».

Θλίψεις ὑποστὰς εἰκόνων θείων χάριν,
χαίρει χαρὰν Νικήτας οἵαν οἱ νόες.

«Μνήμ(η) τῆς ἁγί(ας) μ(άρτυ)ρος Ἐρωτηΐδος».

Ἐρωτηΐδα πυρπολοῦσι παρθένον,
ἔρωτι Χ(ριστο)ῦ τὴν προπυρπολουμένην.

ζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ζ'. Μνήμ(η) τῶν ἁγίων μ(ε)γ(ά)λ(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) Σεργίου καὶ Βάκχου».

Χαλκᾶ σὰ νεῦρα Βάκχε πρὸς νεύρ(ων) βίαν,
καὶ πρὸς ξίφος Σέργιε πῦρ σὴ καρδία.
Σέργιον ἑβδομάτῃ ξίφος ἔκτανε, νεῦρα δὲ Βάκχου.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως· καὶ ὁ μὲν Σέργιος πριμικήριος ἦν [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) αὖθις ταῖς αὐταῖς κρηπῖσι καθηλωθείς, τ(ὴν) κεφαλὴν ξίφει ἀποτέμνεται.

1. διτταῖς cod.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τ(ῆς) μετὰ φιλαν(θρωπί)ας ἐπενεχθείσης ἡμ(ῖν) φοβερ(ᾶς) ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ· καὶ μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Ἰουλιανοῦ πρεσβυτέρου καὶ Κ(αι)σαρίου διακόνου».

(φ. 58α) Σάκκῳ δοθεῖσι καὶ βυθῷ, Θ(εὸ)ς λόγος
ἀθληταῖς σάκκον εἰς χαρ(ὰν) στρέφει.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Κλαυδίου βασιλεύοντος ἐν Ῥώμῃ· (καὶ) τ(ὴν) ἰδίαν μ(ητέ)ρα ἀποκτείναντος [. . .] (φ. 58β) Τελ.: [. . .] κ(αὶ) κατέθετο ταῦτα ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ· εἰς δόξαν Π(ατ)ρ(ὸ)ς κ(αὶ) Υἱοῦ κ(αὶ) Ἁγ(ίου) Πν(εύματο)ς.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Πολυχρονίου».

Κτείνουσι πολλὰ Πολυχρόνιον ξίφη,
πρὸς τὰ ξίφη δὲ λήψεται κ(αὶ) τὰ γέρα.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον.

Ἀρχ.: Ὃς ἐπαρχίας μὲν ἔφυ τῆς Γαμφανίτου λεγομένης· ὁ δὲ τούτου π(ατ)ὴρ Βαρδάνιος γεωργὸς ἦν [. . .]
Τελ.: [. . .] θυσίαν ἀκουσίως τῷ ἁγίῳ Θ(ε)ῷ παρέπεμψαν.

η' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) η'. Μνήμη τῆς ὁσί(ας) μ(ητ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Πελαγίας τῆς ἀπὸ ἑταιρίδων».

Αἴσχους λυθεῖσα καὶ λιποῦσα τὸν σάλον,
πρὸς ὅρμον ἥκεις οὐ(ρα)νοῦ Πελαγία.
Ὀγδοάτῃ ὑπάλυξε[2] βίου πέλαγος Πελαγία.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς ὁσίας.

(φ. 59α) Ἀρχ.: Αὕτη ἡ ἁγία ὑπῆρχ(εν) ἐπὶ Νουμεριανοῦ βασιλέως· ἐκ πόλεως Ἀντιοχείας· ταῖς ὀρχήστραις κ(αὶ) θεατροσκοπί(αις) σχολάζουσα [. . .]
Τελ.: [. . .] τὸ λειπόμενον τῆς ζω(ῆς) θεαρέστως ζήσασα, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

«Μνήμ(η) τῆς ἁγί(ας) Πελαγίας τῆς παρθ(έ)νου».

Κρημνῷ φυγοῦσα κρημν(ὸν) αἰσχύν(ης) μέγ(αν),
κρημνᾷς τ(ὸν) ἐχθρ(ὸν) εὐφυῶς Πελαγία.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς ἁγίας.

Ἀρχ.: Αὕτη ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, γένους ἐνδόξου [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) σεμνῶς ἑαυτὴν περιστείλασα, τῷ Κ(υρί)ῳ τὸ πν(εῦμ)α παρέθετο.

«Μνήμ(η) τῆς ἁγί(ας) Πελαγίας καὶ μάρτυρος».

Βοὸς τὸ χαλκούργημα πῦρ φαν(ὲν) φλέγον,
βληθεῖσαν ἔνδον τὴν Πελαγίαν φλέγει.

---

1. διτταῖς cod. 2. ὑπάλειξε cod.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Πελαγία ἡ μάρτυς ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· ἐκ πόλεως Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας [. . .]
(φ. 59β) Τελ.: [. . .] χαλκῷ βοῒ πεπυρακτωμένῳ ἐνέβαλε· (καὶ) οὕτως ἡ ἁγία πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησ(εν).

«Μνήμ(η) τῆς ἁγίας Ταϊσίας τ(ῆς) πόρνης».

Ἐκ τοῦ ῥύπου σμηχθεῖσα τῆς ἀσωτίας,
φαιδρὰ πρόσεισι τῷ Θ(ε)ῷ Ταϊσία.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς ἁγίας.

Ἀρχ.: Αὕτη ἐκ παιδὸς παρὰ τῆς ἰδίας μ(ητ)ρ(ὸ)ς ἐργαστήριον κατέστη τοῦ διαβόλου [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐκεῖθέν τε ἐξελθοῦσα κελεύσει τοῦ ἀββᾶ, μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἐτελειώθη.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) ἱερομάρτυρος Ἀρτέμωνος».

Κόσμου μεταστὰς καὶ Θ(ε)ῷ προσεγγίσας,
σός εἰμι καὶ σῶσόν με, φησὶν Ἀρτέμων.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· πρεσβύτερος τῆς κατὰ Λαοδίκειαν ἐκκλη(σίας) [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐξαίφνης πηγ(ῆς) ἀναδοθείσης καὶ τοὺς παρατυχόντ(ας) βαπτίσας, αὐτίκα ἀνεπαύσατο ἐν Κ(υρί)ῳ.

θ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) θ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀλφαίου».

Τὸν στ(αυ)ρὸν Ἰάκωβος φέρων ἡδέως,
ὡς ἔστι σ(ῶτ)ερ ἄξιός σου δεικνύει.
Ἀμφ' ἐνάτ(η)ν Ἰάκωβος ἐνὶ στ(αυ)ρῷ τετάνυστο.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἀποστόλου.

(φ. 60α) Ἀρχ.: Ὃς ἦν ἀδελφὸς Ματθαίου τοῦ τελώνου καὶ εὐαγγελιστοῦ [. . .]
Τελ.: [. . .] στ(αυ)ρῷ προσπήγνυται· (καὶ) τῷ Θ(ε)ῷ τὸ πν(εῦμ)α παρέθετο.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τ(ῆς) ἁγί(ας) μ(άρτυ)ρος Ποπλίας».

Ῥυσθεῖσα κόσμου τῆς πλάν(η)ς ἡ Ποπλία,
πόλου πρόσεισι φωλεοῖς ὡς στρουθίον.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη κατὰ τοὺς καιροὺς Ἰουλιανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς γενομένη, γάμου τὸ πρῶτον ἐπὶ μικρὸν κοινωνήσασα [. . .]
Τελ.: [. . .] αὕτη διαρκέσασα χρόνον, ἐν εἰρή(νῃ) τὸν βίον ἀπέλιπ(εν).

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Πέτρου».

Εἰς ὕψος ἀρθεὶς ἀρετῶν θεῖος Πέτρος,
τὸν χοῦν ἀπεκδύς, ὕψος οὐ(ρα)νοῦ φθάνει.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος ἀνὴρ ἐπὶ τῆς βασιλείας ἦν Θεοφίλου· ὁρμώμ(εν)ος ἐκ τῆς τῶν Γαλατῶν ἐπαρχίας [. . .]
(φ. 60β) Τελ.: [. . .] ἐν ῇ πολλὰ κατὰ Θ(εὸ)ν ἀγωνισάμενος, ἐν εἰρήνῃ τὸ πν(εῦμ)α αὐτοῦ τῷ Θ(ε)ῷ παρέθετο.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) Δωροθέου ἀρχ(ι)επισκόπ(ου) Τύρου».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Δωρόθεος ὁ ἀοίδιμος, ἐπίσκοπος γέγονε τῆς πόλεως Τύρου· πᾶσαν γραφικὴν ἐπιστάμενος ἱστορίαν [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις διὰ τ(ὴν) εἰς Χ(ριστὸ)ν ὁμολογίαν, τὴν μακαρίαν ψυχὴν τῷ Θ(ε)ῷ παρέθετο.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Ἀβραὰμ κ(αὶ) τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Λώτ».

Τίς οἰκός ἐστιν Ἀβραὰμ τεθνηκότος,
οὗ κόλπος ἄλλοις οἶκος ὡς τῷ Λαζάρῳ.

Ὑπῆρξε τῷ Λὼτ οὐ(ρα)νὸς Σιγὼρ νέα,
εἰς ὃν φθάσ(ας) πέφευγεν ὡς πῦρ τ(ὸν) βίον.

ι' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ι'. Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) Εὐλαμπίου κ(αὶ) Εὐλαμπίας».

Καὶ προφθάσασα τ(ὴν) τομ(ὴν) Εὐλαμπία,
Εὐλαμπίῳ τμηθέντι κοινωνεῖ στέφους.
Τμήθη δεκάτῃ Εὐλάμπιος, ἔκθαν' ἀδελφῇ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ ἐν Νικομηδείᾳ τῇ πόλει ἡγεμονεύοντος Μαξίμου [. . .]
(φ. 61α) Τελ.: [. . .] ἐπίστευσαν ἄνδρες διακόσιοι (καὶ) σὺν αὐτοῖς ἀπεκεφαλίσθησαν.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) διακοσί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) τῶν συναναιρεθέντων τῷ ἁγίῳ Εὐλαμπίῳ».

Ἀνδρῶν τετραπλῆν οἶδα πεντηκοντάδα,
ξίφει τελειωθεῖσ(αν)· ὦ θεῖον τέλος!

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Βασιανοῦ».

Ὁ Βασιανὸς τὸν κάτω λιπὼν βίον,
χαίρων πρὸς αὐτὴν τ(ὴν) ἄνω χωρεῖ βάσ(ιν).

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Θεοφίλου τοῦ ὁμολογητοῦ».
Ἀκολουθεῖ (φφ. 61α - 62α) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος π(ατ)ὴρ ἡμῶν Θεόφιλος, πρὸ τριῶν σταδί(ων) Τιβερίου πόλεως γεννηθεὶς παρὰ εὐσεβῶν καὶ χριστιανῶν γονέων [. . .]
(φ. 62α) Τελ.: [. . .] (καὶ) πάντας κατηχήσ(ας) καὶ εὐλογήσας, πρὸς ὃν ἐπόθει Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν· ὅτι αὐτοῦ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

ια' (φ. 62β) «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ια'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) ἀποστόλ(ου) Φιλίππου, ἑνὸς τ(ῶν) ἑπτὰ διακόν(ων)».

Ὥνπερ διηκόνησας ἐν γῇ πραγμ(ά)τ(ων),
ἐν οὐ(ρα)νοῖς Φίλιππε μισθὸν λαμβάν(εις).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἀποστόλου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐν Καισαρείᾳ τῆς κατὰ Παλαιστίνην ὁρμώμενος (καὶ) γάμῳ προσομιλήσας [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐν ᾗ θαύμ(α)τ(α) ἐργασάμενος· κ(αὶ) ἐκκλη(σίαν) δειμάμ(εν)ος, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησ(εν).

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) Ζηναΐδος κ(αὶ) Φιλονίλλ(ας) τ(ῶν) αὐταδέλφ(ων)».

Εἰρηνικῶς ὕπνωσαν εἰρήνης φίλαι,
Φιλονίλλα τε καὶ Ζηναΐς αἱ δύο.
Ζηναΐς ἐνδεκάτ(η) Φιλονίλλῃ σύνθανε κυδνῇ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Αὗται ὑπῆρχον ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας· συγγενεῖς Παύλου τοῦ ἀποστόλ(ου) [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) τῇ τ(ῆς) φύσεως ἀκολουθίᾳ δουλεύσασα, τῆς προσκαίρου ζωῆς ἐπανέστη.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) (καὶ) ὁμολογ(η)τοῦ Θεοφάνους· ἀδελφοῦ τοῦ ἁγ(ίου) Θεοδώρου τοῦ Γραπτοῦ».

Ὁ γραπτὸς ἐν γῇ τὴν θέαν Θεοφάνης,
καὶ κλῆσιν ἐστὶν ἐκθανὼν Γραπτὸς πόλῳ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτοι γονέων ὑπάρχοντες εὐσεβῶν, τὴν Παλαιστίνην οἰκούντων κ(αὶ) τὴν φιλοξενίαν ἐπιμελουμένων [. . .]
(φ. 63α) Τελ.: [. . .] (καὶ) οὕτω θεοφιλῶς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ ποίμνιον κυβερνήσ(ας), τῆς παρούσης ζωῆς ὑπεξίσταται.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ)· μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) κ(αὶ) μακαρί(ων) π(ατέ)ρ(ων) τ(ῶν) ἐν Νικαίᾳ συνελθόντ(ων) κ(α)τ(ὰ) τὸ δεύτερον ἐπὶ τ(ῶν) εὐσεβῶν κ(αὶ) φιλοχρίστ(ων) βασιλ(έων) Κωνσταντ(ί)ν(ου) κα(ὶ) Εἰρή(νης)· κατὰ τ(ῶν) δυσσεβῶς κ(αὶ) ἀμαθῶς κ(αὶ) ἀπερισκέπτως τ(ὴν) ἐκκλη(σίαν) τοῦ Θ(εο)ῦ εἰδωλολατρ(εῖν) εἰπόντ(ων)· (καὶ) τ(ὰς) σεπτὰς κ(αὶ) ἁγί(ας) εἰκόν(ας) καταβαλόντ(ων)».

Ὑπέρμαχοι σοὶ τοῖς λόγων ὅπλοις λόγε,
ἐχθροὺς τροποῦνται τ(ῶν) σεβαστ(ῶν) εἰκόν(ων).

Ὁ Νεκτάριος οὐ τὸ τοῦ μύθου λόγε,
ἀληθινὸν δὲ σῆς τρυφῆς νέκταρ πίνει.

Τὸν Χ(ριστὸ)ν Ἀρσάκιος ἐν γῇ δοξάσας,
πρὸς αὐτὸν ἐλθὼν ἀντεδοξάσθη πλέον.

'Ασινὲς ἦραν πνεῦμα τοῦ Σισινίου,
οὐ σινιασθὲν μηχαναῖς τ(ῶν) δαιμόν(ων).

ιβ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιβ'. Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Πρόβου· Ταράχου· κ(αὶ) 'Αδρονίκου».

Ξίφει Τάραχος, 'Ανδρόνικος κ(αὶ) Πρόβος
ἤραντο νίκην, γῆς προβάντες ταράχου.
Τμήθ(η) δωδεκάτ(η) Πρόβος, 'Ανδρόνικος, Τάραχός τε.

'Ακολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

"Αρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐν ὑπατείᾳ Διοκλητιανοῦ καὶ Φλαβιανοῦ ἡγεμόνος· (καὶ) ὁ μὲν Τάραχος προβεβηκὼς ἦν τ(ὴν) ἡλικίαν [. . .]
(φ. 63β) Τελ.: [. . .] (καὶ) σχεδὸν ὅλον τὸ σῶμα κατακοπεὶς μαχαίραις, κ(αὶ) αὐτὸς τὸ πν(εῦμ)α εἰς χεῖρας Θ(εο)ῦ παρατίθησιν.

«Μνήμ(η) τ(ῆς) καλλινίκου κ(αὶ) ἁγί(ας) μ(άρτυ)ρος Δομνίνης».

Μέλη Δομνῖνα κ(αί)περ ἐξαρθρουμένη,
οὐκ ἦν ἀληθῆ πίστιν οὐκ ἀρνουμένη.

'Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

"Αρχ.: Αὕτη ἠγωνίσατο ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· καὶ παραστᾶσα Λυσίᾳ τῷ ἡγεμόνι [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ τῇ εἱρκτῇ ἀπορριφεῖσα, τ(ὴν) ψυχ(ὴν) τῷ Θ(ε)ῷ παρατίθησ(ιν).

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τ(ῆς) ἁγί(ας) μ(άρτυ)ρος 'Αναστασί(ας) τ(ῆς) παρθ(έ)νου».

'Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

"Αρχ.: Ἡ ἁγία αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου καὶ Οὐαλλεριανοῦ· ἦν δὲ μονάζουσα [. . .]
Τελ.: [. ...] τοὺς ὀδόντας ἐκριζοῦται· (καὶ) τελευταῖον τὸ διὰ ξίφους τέλος δέχεται.

ιγ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιγ'. Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγίων μ(αρτύ)ρ(ων)· Κάρπου· Παπύλου· 'Αγαθοδώρου κ(αὶ) 'Αγαθονίκου».

Κάρπῳ, Παπύλῳ τοῖς Θ(εο)ῦ καρπ(οῖς) δύο,
πᾶς πυλεὼν[1] τμηθεῖσιν ἠνοίγη πόλου.

'Αγαθόδωρον δωρεῶν πληθὺς μένει,
(φ. 64α) πρὸς πληθὺν ἀθλήσαντα δεινῶν μαστίγ(ων).

Οὐκ ἐμποδὼν[2] σοι μάρτυς 'Αγαθονίκη,
τὸ θῆλυ πρὸς τὸ θεῖον ἐκ ξίφους τέλος.

Κάρπον[3] σὺν Παπύλῳ δεκάτ(η) τριτάτ(η) ἔκτανε χαλκός.

1. παπυλεὼν cod.
2. ἐμποδῶν cod.
3. Κάρπω cod.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι τοῦ Χ(ριστο)ῦ μάρτυρες ὑπῆρχον ἐπὶ Δεκίου τοῦ βασιλέως κ(αὶ) Οὐαλλεριανοῦ ἀνθυπάτου Ἀσίας· ἰατροὶ τὴν τέχνην [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ οἱ ἅγιοι ἄφλεκτοι καὶ ἀβλαβεῖς διαμείναντες, ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησ(αν).
«Ὁ ἅγ(ιος) μ(ά)ρ(τυς) Φλωρέντιος πυρὶ τελειοῦται».

Ὢ θάρσος οἷον μάρτυρος Φλωρεντίου,
πρὸς τὴν φλόγα τρέχοντος ὥσπερ πρὸ(ς) δρόσ(ον)!

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Διοσκόρου».

Τμηθεὶς ὁ Διόσκορος, αἰσχύνει Δία,
τὸν μὴ λαβόντα ψυχαπωλείας[1] κόρον.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Νικήτα π(ατ)ρικίου τοῦ ὁμολογητοῦ».

Θλίψεις ὑποστὰς εἰκόνων θείων χάριν,
χαίρει χαρὰν Νικήτας οἵαν οἱ νόες.

(φ. 64β) «Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Βενιαμὶν τοῦ διακόνου».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ υἱοῦ Γορωράνη βασιλέως Περσῶν, ὁ Βενιαμὶν διάκονος ὢν τῆς ἐκκλη(σίας) τοῦ Θ(εο)ῦ [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) οὕτω τὸ πν(εῦμ)α τῷ Κ(υρί)ῳ παρέθετο ὁ γενναῖος ἀγωνιστής.

ιδʹ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιδʹ. Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Ναζαρίου· Προτασίου· Γερβασίου· κ(αὶ) Κελσίου».

Τὸν Ναζάριον κ(αὶ) συνάθλους τρεῖς ἅμα
Θ(ε)ῷ προσῆξε ναζαρηνῷ τὸ ξίφος.
Σὺν τρισὶ Ναζάριος τμήθη δεκάτ(ῃ) τετάρτ(ῃ).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ἤθλησαν ἐν Ῥώμῃ μετὰ τὴν τελείωσιν τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἐπὶ Νέρωνος τοῦ βασιλέως [. . .]
(φ. 65α) Τελ.: [. . .] τέμνεται τὴν κεφαλήν· ἅμα Γερβασίῳ, Προτασίῳ κ(αὶ) Κελσίῳ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) Σιλβανοῦ».

Μετῆλθεν αὐχὴν Σιλβανοῦ τομ(ὸν) ξίφος,
κἀντεῦθεν ὤφθη Σιλβανὸς τομεὺς πλάνης.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὥρμητο ἀπὸ τῆς Γαζαίω(ν) χώρας· ἀνὴρ πρᾶος· τῇ πίστει ἀκέραιος [. . .]
Τελ.: [. . .] μετὰ τὸ βαθὺ γῆρας (καὶ) τὴν ἀσθένειαν ὢν ταριχευμένος, τ(ὴν) κεφαλ(ὴν) ἀπετμήθη.

1. ψυχαπωρείας cod.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Πέτρ(ου) τοῦ Αὐσελάμου».

Τὸ πῦρ ὑπελθὼν ἐνθέῳ ζήλῳ Πέτρος,
τὸ τῆς πλάνης πῦρ σβεννύει τ(ῆς) δυσθέου.

ιε' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιε'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Λουκιανοῦ πρ(εσ)βυτ(έ)ρ(ου) Ἀντιοχεί(ας) τ(ῆς) μ(ε)γ(ά)λ(ης)».

Ἄρτου στερήσει Λουκιανὸς ἀντέχει,
τοῦ ζῶντος ἄρτου μὴ στερηθῆναι θέλ(ων).
Λιμῷ Λουκιανὸς δεκάτ(η) θάνεν ἠδὲ πέμπτη.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος εὐσεβῶν γονέων ὑπάρχ(ων) υἱός, μετὰ τὴν τούτων ἀποβίωσιν π(άν)τα τοῖς δεομένοις σκορπίσας [. . .]
(φ. 65β) Τελ.: [. . .] δελφὶς δὲ τοῦτο προστάξει Θ(εο)ῦ ἐπὶ τῶν ὤμ(ων) φέρων, τῇ χέρσῳ παρέπεμψεν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ἄθλησις μοναχοῦ τινός· (καὶ) ὠφέλιμος διήγησις» (BHG 1449s).

Ἀρχ.: Μοναχός τις ἦν ἐν σκήτει ὑπείκω(ν) π(ατ)ρί, ἐπὶ χρόνους τινάς· οὗτος φθόνῳ τοῦ δαίμονος, τῆς ὑπακοῆς ἐκπεσὼν [. . .]
(φ. 66α) Τελ.: [. . .] μεμένηκεν ὁ μάρτυς ἀσάλευτος ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ κείμενος ἔκτοτε κ(αὶ) μέχρι τοῦ νῦν.

ις' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ις'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Λογγίνου τοῦ ἑκατοντάρχου».

Υἱὸν Θ(εο)ῦ λέγων σε Χ(ριστ)ὲ καὶ πάλιν,
Λογγῖνος ὡς πρ(ὶν) τέμνεται τ(ὸν) αὐχένα.
Ἀμφ' ἐκ(και)δεκάτ(ην) Λογγῖνον ἄορ κατέπεφν(εν).

Ἀκολουθεῖ (φφ. 66α - 67α) συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἐπὶ Τιβερίου καίσαρος, ἦν οὗτος ἐκ τῆς χώρας τῶν Καππαδοκῶν· ἑκατοντάρχης ὑπάρχων [. . .]
(φ. 67α) Τελ.: [. . .] πηγὰς ἰαμάτων καὶ αὐτῇ (καὶ) πᾶσι τοῖς πιστοῖς κατεπλούτησ(εν)· εἰς δόξαν τοῦ [. . .] Χ(ριστο)ῦ.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἀναιρεθέντ(ων) σὺν τῷ ἁγ(ίῳ) ἁγί(ων) δύο μαρτ(ύ)ρ(ων)».

Φθαρτὴν στρατείαν ἐκλελοιπυῖα ξίφει,
δυὰς συνάθλων ἐστρατεύθη Κ(υρί)ῳ.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Λεοντίου· Δομετίου· Τερ(εν)τίου· κ(αὶ) Δομνίνου».

Τρεῖς Λεόντιε τοὺς συναθλοῦντ(ας) ἔχ(ων),
λεόντιόν τι τῆς πυρᾶς ἄλλη μέσον.

ιζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιζ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) προφήτ(ου) Ὠσηέ».

Θ(εὸ)ν τυποῖς μνηστῆρα γῆς πορνευτρί(ας),

πόρνῃ συναφθείς, ὃν προφῆτα νῦν βλέπ(εις).
Ἑβδομάτ(ῃ) δεκάτ(ῃ) Ὠσηὲ νέκυν κτερέϊζον.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ προφήτου.

Ἀρχ.: Ὃς ἑρμηνεύεται σωζόμενος· ἢ φύλαξ· ἢ σκιάζων [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) δι' αὐτοῦ σωθήσεται πᾶσα ἡ γῆ.

«Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου κ(αὶ) δικαίου Λαζάρου».

Αἴρουσα Χ(ριστο)ῦ τῷ φίλῳ πόλις πύλας,
Λάζαρε δεῦρο, χριστομιμήτως λέγει.

Ἀκολουθεῖ σχετικὸν σύντομον συναξάριον.

Ἀρχ.: Ὁ μακάριος καὶ ἀοίδιμος κ(αὶ) ἐν βασιλεῦσι πιστότατος Λέων, ζήλῳ θείῳ κινηθεὶς [. . .]
Τελ.: [. . .] κ(αὶ) ἀργυρᾷ σορῷ ἐνθέμ(εν)ος, ἐν Κωνστ(αν)τινουπόλει ἀπέθετο.

«Εἰς τ(ὴν) κατάθε(σιν) τοῦ λειψάνου».

Κρύπτουσα νεκρὸν Λαζάρου Ῥώμη νέα,
ἄλλη παρ' ἡμῖν δείκνυται Βηθανία.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) (καὶ) αὐταδέλφ(ων) Ἀναργύρων· Κοσμᾶ κ(αὶ) Δαμιανοῦ· Λεοντίου, Ἀνθίμου κ(αὶ) Εὐπρεπίου».

Ἐκ τοῦ γένους Ἄραβας, ἐκ δὲ τοῦ ξίφους,
θείους ἀριστεῖς οἶδα τοὺς Ἀναργύρους.

Λεοντίου τμηθέντος, ὤλετο πλάνος
λεοντομύρμηξ ὡς Ἰὼβ βίβλος λέγει.

Ἄνθιμος, Εὐπρέπιος ἐκτετμημένοι,
ἀνθοῦσι λαμπρὸν κ(αὶ) πανευπρεπὲς μάλα.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Τρεῖς εἰσιν αἱ συζυγίαι τῶν ἁγί(ων) Ἀναργύρων· Κοσμᾶ κ(αὶ) Δαμιανοῦ, ἀμφοτ(έ)ρ(ων) τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι καλουμέν(ων) (καὶ) τὴν ἰατρικὴν τέχνην μετερχομένων [. . .]
Τελ.: [. . .] στ(αυ)ρῷ ἀναρτῶντ(αι) καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται, οἱ μακάριοι οὗτοι πεντάδελφοι.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Χρυσάνθου κ(αὶ) Δαρεί(ας)».

Κἂν ἐμπνέωσι[1] ζῶντες εἰσδύντες βόθρον,
ζῶσι Χρύσανθος ἐν πόλῳ κ(αὶ) Δαρεία.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι ὑπῆρχον ἐπὶ Νουμεριανοῦ βασιλέως· ἦν δὲ ὁ μὲν Χρύσανθος υἱὸς ἄρχοντος Ῥωμαίου συγκλητ(ι)κοῦ [. . .]

1. ἐμπνεῶσι cod.

(φ. 68α) Τελ.: [. . .] καὶ καταχωσθέντες κ(αὶ) καταπατηθέντες τελειοῦνται.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ)· μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Κλαυδίου τοῦ τριβούνου· τοῦ τιμωρήσαντος τοὺς ἁγίους».

Φυγὼν θάλασσ(αν) Κλαύδιος τ(ὴν) τ(ῆς) πλάνης,
ἔνδον θαλάσσης βάλλεται παρὰ πλάν(ων).

«Μνήμ(η) τῆς ἁγί(ας) Ἱλαρίας τ(ῆς) αὐτοῦ γυναικός».

Ἱλαρία τμηθεῖσα τὴν κάραν ξίφει,
Θ(εο)ῦ πρόσωπον ἱλαρώτατον βλέπει.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) κ(αὶ) παίδων αὐτ(ῶν) Μαύρου κ(αὶ) Ἰάσωνος».

Σὺν αὐταδέλφῳ τέμνεται Μαύρῳ κάρ(αν),
ἀδελφὰ τούτῳ συμφρονήσας Ἰάσ(ων).

ιη′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιη′. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) ἀποστόλου (καὶ) εὐαγγελιστοῦ Λουκ(ᾶ)».

Εἰς Ἐμμαοὺς βλέπειν σε κἂν πρ(ὶν) εἰργόμ(ην),
Λουκᾶς λέγει, τρανῶς σε Χ(ριστ)ὲ νῦν βλέπω.
Ὀγδοάτῃ δεκάτ(ῃ) πέρ(ας) βίου ἔμμορε Λουκ(ᾶς).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ εὐαγγελιστοῦ.

Ἀρχ.: Λουκᾶς ὁ μέγας εὐαγγελιστὴς ἦν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας τ(ῆς) μεγάλης· ἰατρὸς τὴν τέχνην κ(αὶ) ἄκρως τὴν ζωγραφικὴν ἐπιστάμ(εν)ος ἐπιστήμην [. . .]
(φ. 68β) Τελ.: [. . .] εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμ(ένην) ἐξενεχθῆναι τὸ τοιοῦτον καλὸν καὶ εὐσεβὲς καὶ πάντιμον ἔργον.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Μαρίνου τοῦ γέροντος».

Γέρων Μαρῖνος ἐξελέγχει γραῦν πλάν(ην),
τόλμῃ νεάζων· καὶ τελειοῦται ξίφει.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν τῷ Εὐφράτῃ».

Ἀκολουθεῖ (φ. 68β - 69β) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Ἰουλιανός· καταλιπὼν τὸν κόσμον ἀπῆλθεν ἐν ταῖς ὄχθαις τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ [. . .]
(φ. 69β) Τελ.: [. . .] ὑποστρέψας δὲ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ (καὶ) χρόνους ἱκανοὺς διαρκέσας, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησ(εν).

ιθ′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιθ′. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) προφήτ(ου) Ἰωήλ».

Ὁ γῆς Ἰωὴλ ἐκτραγῳδήσας πάθη,
μετῆλθεν ἐκ γῆς εἰς τόπον κρείττω πάθους.
Ἐννεακαιδεκάτ(ῃ) μόρος ἀμφικάλυψ(εν) Ἰωήλ.

'Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ προφήτου.

"Αρχ.: "Ος ἑρμηνεύεται ἀγάπη Κ(υρίο)υ, ἢ ἀρχὴ ἢ ἀπαρχὴ Θ(εο)ῦ [. . .]
Τελ.: [. . .] ἀπέθανε κ(αὶ) ἐτάφη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Σαδὼθ (καὶ) τ(ῶν) σὺν αὐτ(ῷ) ρκ' ἐν Περσίδι τελειωθέντ(ων)».

Σαδὼθ ὁ θεῖος τὴν κάραν ἐκτμηθεὶς ξίφει,
Θ(εο)ῦ Σαβαὼθ νῦν παρίσταται θρόνῳ.

Δεκὰς δεκαπλῆ μαρτύρων συμμαρτύρ(ων),
καὶ δὶς δέκα θνήσκουσι πληγέντες ξίφει.

'Ακολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

"Αρχ.: Βασιλεύοντος Σαβωρίου ἐν τῇ τῶν Περσῶν χώρᾳ· ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν οὗτος ἐπίσκοπος ἐκεῖσε ὢν [. . .]
(φ. 70α) Τελ.: [. . .] πρῶτος ἀπετμήθ(η) τὴν κεφαλήν· κ(αὶ) καθ' ἑξῆς οἱ λοιποί.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) ὁσιομ(άρτυ)ρος 'Ανδρέου τοῦ ἐν κρίσει».

'Αμφοῖν ποδῶν σ(ῶν) 'Ανδρέα τμηθεὶς ἕνα,
ἀθλήσεως σῆς ἐκπεραίνεις τὸ δρόμον.

'Ακολουθεῖ (φφ. 70α - 71α) συναξάριον τοῦ ἁγίου.
"Αρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος καὶ ἀοίδιμος π(ατ)ὴρ ἡμῶν 'Ανδρέας, γέννημα καὶ θρέμμα γέγονε [. . .]
(φ. 71α) Τελ.: [. . .] μισθὸν τῆς εὑρέσεως τὴν θεραπείαν δεξάμενοι.

κ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(ε)γ(ά)λ(ου) μ(άρτυ)ρος 'Αρτεμίου».

'Ο πάντα λαμπρὸς 'Αρτέμιος ἐν βίῳ,
τμηθεὶς ἀνῆλθεν εἰς ὑπέρλαμπρον κλέος.
Εἰκάδ(ι) 'Αρτέμιος πυκινόφρων αὐχένα τμήθη.

'Ακολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

"Αρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος 'Αρτέμιος· δοὺξ καὶ αὐγουστάλιος 'Αλεξανδρείας γενόμενος· (καὶ) πατρίκιος τιμηθεὶς [. . .]
Τελ.: [. . .] ἀνεκομίσθη δὲ τὸ τίμιον αὐτοῦ σῶμα ἐν Κωνσταντινουπόλει, παρά τινος 'Αρίστης διακόνου, (καὶ) κατετέθη ἐν τῇ 'Οξείᾳ.

«Θαυμ(ά)τ(ων) μερικὴ διήγησ(ις) τοῦ ἁγίου 'Αρτεμίου» (BHG 174).

"Αρχ.: 'Ανήρ τις διδύμους ἔχων λίαν ἐξωγκωμένους, ἦλθε πρὸς τὸν ἅγιον κλαίων καὶ τὴν ὑγείαν ἐπιζητ(ῶν) [. . .]
(φ. 72β) Τελ.: [. . .] καὶ μὴ λυποῦ ἀδελφέ· δικαία ἡ κρίσις τοῦ Θ(εο)ῦ· ὃ γὰρ ἐζήτ(εις) ἔλαβες.

κα' «Μ(η)νὶ τῷ αὐτ(ῷ) κα'. Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) 'Ιλαρίωνος τοῦ μεγάλου».

Ἐν δάκρυσι πρὶν καὶ πόνοις σπείρ(ας) κάτω,
Ἱλαρίων θέριζε νῦν χαίρων ἄνω.
Ὕστατα Ἱλαρίων κοιμήσατο εἰκάδ(ι) πρώτῃ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ὁ ὅσιος οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλεί(ας) Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου· ἐν τῇ Γαζαίων πόλει γεννηθεὶς [. . .]
Τελ.: [. . .] οὕτω τὸν βίον διήνυσε, βιοὺς τὰ ὅλα ἔτη ὀγδοήκοντα.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Γαΐου· Δασίου· (καὶ) Ζωτικοῦ».

Εἰς ἁλμυρὸν θανόντες[1] ἄνδρες τρεῖς ὕδωρ,
γλυκὺν τρυφῆς πίνουσι χειμάρρουν ἄνω.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἐν Νικομηδείᾳ διάγοντες καὶ παρρησιασάμενοι [. . .]
Τελ.: [. . .] εἶθ' οὕτως λίθων ἐν τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ἐξαρτηθέντων, ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀπερρίφθησαν.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) νεοφαν(ῶν) ἁγ(ίων)· Ἀνδρέου· Στεφάνου· Παύλου· καὶ Πέτρου».

Τρεῖς ὁ Στέφανος στεφανίτας νῦν ἔχεις,
τοὺς σοὶ συναθλήσαντας ἐξ ἑνὸς ξίφους.

κβ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κβ'. Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) καὶ ἰσαποστόλ(ου) Ἀβερκίου· ἐπισκόπου γεγονότος Ἱεραπόλεως».

Δοὺς Ἀβέρκιος χοῦν χοΐ, θνητῶν νόμῳ,
θεὸς Θ(ε)ῷ πρόσεισι τῷ φύσει θέσει.
Εἰκάδι δευτερίῃ Ἀβέρκιος ᾤχετο γαίης.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

(φ. 73α) Ἀρχ.: Οὗτος γέγονεν Ἱεραπόλεως ἐπίσκοπος· Φρυγίας Σαλουταρίας [. . .]
Τελ.: [. . .] οὕτω βιώσας ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησ(εν).

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) ἑπτὰ παίδ(ων) τῶν ἐν Ἐφέσῳ· Μαξιμιλιανοῦ· Ἰαμβλίχου· Μαρτινιανοῦ· Διονυσίου· Ἀντωνίου· Ἐξακουστουδινοῦ· (καὶ) Κωνστ(αν)τ(ί)νου».

Παῖδες λιπόντες πρὸ(ς) μικρὸν μακροὺς ὕπνους,
ὕπνωσαν αὖθις τὸν μετ' εἰρήνης ὕπνον[2].

Ἀκολουθεῖ (φφ. 73α - 74β) συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι ὑπῆρχον ἐπὶ Δεκίου βασιλέως· καιρὸν λαβόντες βουλεύσασθαι, τὰ πάντα αὐτῶν πτωχ(οῖς) διανείμαντες [. . .]
(φ. 74β) Τελ.: [. . .] (καὶ) κοινὴ παρὰ πάντ(ων) ἑορτὴ γέγονεν· εὐλογούντ(ων) κ(αὶ) δοξαζόντ(ων) τ(ὸν) Κ(ύριο)ν ἡμ(ῶν).

1. θανέντες cod.
2. Οἱ στίχοι, δι' ἄλλης χειρός, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον τοῦ κώδικος.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) Ἀλεξάνδρου ἐπισκόπου· (καὶ) Ἡρακλείου μ(άρτυ)ρος· Ἄννης τε κ(αὶ) Ἐλισάβετ· Θεοδότ(ης) κ(αὶ) Γλυκερίας· ξίφει τελειωθέντ(ων)».

Τμηθεὶς ὁ σεπτὸς Ἀλέξανδρος αὐχένα,
καὶ μάρτυς ἐστίν, οὐ θύτης Χ(ριστο)ῦ μόνον.

Θεοδότην ἄγχουσι καὶ Γλυκερίαν,
Θ(εο)ῦ γλυκείας ἠγαπηκυίας δόσεις.

Στῶμεν καλῶς (καὶ) δῶμεν αὐχέν(ας) ξίφει,
ἀθληφόροι λέγουσιν ἀλλήλαις δύο.

κγ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κγ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) ἱερομ(άρτυ)ρος (καὶ) ἀποστόλ(ου) Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου».

Κληθεὶς ἀδελφὸς τοῦ κατακρίτου ξύλῳ,
θνήσκεις δι' αὐτὸν παμμάκαρ κρουσθ(εὶ)ς ξύλῳ.
Ἐσθλ(ὸν) ἀδελφόθεον τριτάτ(η) ξύλῳ εἰκάδ(ι) πλῆξ(αν).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἀποστόλου.

Ἀρχ.: Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος πρῶτος ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμοις ἐγένετο· παρ' αὐτοῦ τοῦ Κ(υρίο)υ χειροτονηθεὶς [. . .]
(φ. 75α) Τελ.: [. . .] ἐκλήθη οὐ μόνον ἀδελφόθεος ἀλλὰ καὶ δίκαιος.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἰγνατίου ἀρχ(ι)επισκόπ(ου) Κωνστ(αν)τινουπ(ό)λ(εως)».

Εὗρες μεταστὰς τὴν παλαι(ὰν) ἀξίαν,
Ἰγνάτιε πρόεδρε Ῥώμης τῆς νέας.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Ἰγνάτιος, υἱὸς γέγονε Μιχαὴλ βασιλέ(ως) καὶ Προκοπί(ας) τῆς βασιλίσσης [. . .]
Τελ.: [. . .] ἀπελθὼν ἐν τῇ τοῦ Σατύρου μονῇ, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο· ζήσας τὰ ὅλα ἔτη αὐτοῦ ἑβδομηκονταεννέα.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Νικηφόρου· τοῦ τ(ὴν) ἐν τῷ Χαρσιανῷ συστησαμ(έν)ου μον(ήν)· (καὶ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Μακαρίου τοῦ Ῥωμαίου».
Ἀκολουθεῖ (φφ. 75α - 77α) συναξάριον τῶν ὁσίων.

Ἀρχ.: Τρεῖς τινὲς ἡγιασμένοι γέροντες· Σέργιος καὶ Ὑγινός· (καὶ) Θεόφιλος· ἐκ τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Ἀσκληπιοῦ τοῦ ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ τῆς Συρίας [. . .]
(φφ. 77α) Τελ.: [. . .] ἐκδιηγούμενοι πρὸς τοῖς ἄλλοις κ(αὶ) τὰ κατὰ τὸν ἅγιον Μακάριον.

κδ' (φ. 77β) «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κδ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(ε)γ(ά)λ(ου) μ(άρτυ)ρος Ἀρέθα καὶ τ(ῶν) σὺν αὐτῷ».

Τμηθεὶς Θ(ε)ῷ προσῆξε μάρτυς Ἀρέθας
πολλοὺς ὁμοίως μάρτυρας τετμημ(έν)ους.
Ἀρέθα εἰκάδ(ι) σὺν γνωστοῖς σοι τετάρτ(η) τμήθ(ης).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν πρῶτος τῆς πόλεως Νεγρᾶς ἐν Αἰθιοπίᾳ· ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστίνου. [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) τ(ὴν) διὰ ξίφους ἀποτομὴν λαβών, τὸ πν(εῦμ)α τῷ Κ(υρί)ῳ παρέθετο.

«Ἡ ἁγία μ(ήτ)ὴρ κ(αι)ομ(έν)η, ἰδὸν τὸ βρέφος ἐπιρρῖψ(αν) ἑαυτὸ» [sic].

Τῇ μ(ητ)ρὶ πρὸς πῦρ ἡσύχως τεφρουμ(έν)ῃ,
φωναῖς ὑποψελλίζον εἶπε τὸ βρέφος.

«Μνήμ(η) τ(ῆς) ἁγ(ίας) μ(άρτυ)ρος Σεβαστιανῆς».

Σεβαστιανὴ τῇ τομῇ βλύζει γάλα,
οὐχ αἷμα καὶ σὰρξ ὥσπερ οὖσα πρό(ς) ξίφος.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἐπὶ τῆς βασιλείας Δομετιανοῦ· ἐν πόλει Μαρκιανοῦ διάγουσα ἡ ἁγία μάρτυς Σεβαστιανή, διεβλήθη πρὸς Σέργιον ἡγεμόνα ὡς χριστιανὴ [. . .]
(φ. 78α) Τελ.: [. . .] σινδόσιν εἰλήσασα κ(αὶ) μυρίσασα, ἐν ἰδίῳ τόπῳ τοῦ Ῥησηστοῦ ἐναπέθετο.

«Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγί(οις) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Πρόκλου ἀρχιεπισκόπ(ου) Κωνστ(αν)τ(ι)νουπ(ό)λ(εως)· μαθητοῦ τοῦ ἁγ(ίου) Ἰω(άννου) τοῦ Χρυσοστόμ(ου)».

Ἔφησε Χ(ριστὸ)ς ὡς Πέτρῳ κ(αὶ) τῷ Πρόκλῳ,
οὔπω θανόντι, βόσκε τὰ πρόβατά μου.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Πρόκλος εὐλαβ(ὴς) ὢν καὶ ἐνάρετος, ἐχειροτονήθη [. . .]
(φ. 78β) Τελ.: [. . .] καὶ ἐπισκοπήσας ἔτη ιβ' καὶ μῆνας τρεῖς, ἐν εἰρήν(ῃ) πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

κε' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κε'. Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγίων νοταρίων· Μαρκιανοῦ κ(αὶ) Μαρτυρίου».

Χ(ριστο)ῦ καλάμους τοὺς νοταρίους νόει,
εἰς αἷμα τὸ σφῶν ἐκ ξίφους βεβαμμένους.
Πέμπτη Μαρκιανὸν τάμον εἰκάδ(ι) Μαρτύριόν τε.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Παύλου τοῦ ὁμολογητοῦ π(ατ)ριαρχοῦντος Κωνσταντινουπόλεως, μετὰ τὴν κοίμησιν Ἀλεξάνδρου [. . .]
Τελ.: [. . .] ὧν τὸν ναὸν μετὰ ταῦτα ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐκ βαράθρων [sic] ἀνήγειρεν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Ἀναστασίου».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος αὐτόκλητος πρὸς τοὺς τυράννους ἀπελθών, (καὶ) τὸν Χ(ριστὸ)ν Θ(εὸ)ν ἀληθινὸν κ(αὶ) τοῦ παντὸς ποιητὴν κηρύξας [. . .]
Τελ.: [. . .] πολλαὶ ἰάσεις γεγόνασι· (καὶ) μέχρι τοῦ νῦν γίνονται· εἰς δόξαν [. . .] ἀμήν.

«Ὁ ἅγ(ιος) μ(ά)ρ(τυς) Οὐαλλερῖνος ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Οὐαλλερῖνος τὴν κάραν τμηθεὶς ξίφει,
τομῆς βραχείας, ὢ πόσα στέφη λάβῃ!

«Ὁ ἅγ(ιος) μ(ά)ρ(τυς) Σαβῖνος πυρὶ τελειοῦται».

Εἰσδὺς τὸ πῦρ, χόρευε μάρτυς Σαβῖνε,
θείαν χορείαν πρόξενον θείου στέφους.

«Οἱ ἅγιοι Οὐαλλέριος κ(αὶ) Χρύσαφος ξίφει τε(λειοῦνται)».

Διττοῖς ἀθληταῖς ἡ τιμωρία ξίφος,
ἡγουμένοις τρύφημα τὴν τιμωρίαν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) τῆς ἁγίας Ταβηθ(ᾶς), ἣν ἀνήγειρ(εν) ἐκ νεκρ(ῶν) ὁ ἅγιος ἀπόστολος Πέτρος».

Ποῦ σοι Ταβηθᾶ, Πέτρος; Εἰ γὰρ ἦν πάλιν,
ἤγειρεν ἄν σε κ(αὶ) θανοῦσαν ὡς πάλαι.

κς' (φ. 79α) «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κς'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) κ(αὶ) ἐνδό(ξ)ου μ(ε)γ(ά)λ(ου) μ(άρτυ)ρος Δημητρίου».

Δημήτριον νύττουσι λόγχαι Χ(ριστ)έ μου,
ζηλοῦντα πλευρᾶς λογχονύκτου σ(ῆς) πάθος.
Εἰκοστῇ μελίαι Δημήτρ(ιον) ἕκτῃ ἀνεῖλον.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ· ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης ὁρμώμενος πόλεως· εὐσεβὴς ὢν ἄνωθεν [. . .]
Τελ.: [. . .] πολλ(ῶν) θαυμ(ά)τ(ων) καὶ ἰάσεων παραδόξων· μετὰ τελευτὴν γενόμενος ποιητ(ής).

«Ἐκ τῆς μεταφράσε(ως) θαῦμα».

Ἀκολουθεῖ (φφ. 79α - 82α) διήγησις θαυμάτων τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

Ἀρχ.: Εἶχε μὲν τὰ τοῦ μάρτυρος οὕτως· καὶ ὁ νεκρὸς αὐτοῦ κατὰ γῆν ἔρριπτον [γρ. ἔκειτο] μετὰ δὲ ταῦτα τινὲς τῶν φιλοχρίστ(ων) τὸ τίμιον ἀνελόμενοι λείψανον, εὐλαβῶς περιστέλλουσιν [. . .]
(φ. 82α) Τελ.: [. . .] καὶ παιδείαν μετὰ φιλαν(θρωπ)ίας τὸ δεύτερον· ὡς μὴ μόνον αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ἑτέρους ὠφεληθῆναι τῷ θαύματι.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ μ(ε)γ(ά)λ(ου) σεισμοῦ.

Ἔσεισας ἀλλ' ἔστησας αὖθις γ(ῆν) λόγε,
τῆς σῆς γὰρ ὀργῆς οἶκτός ἐστι τὸ πλέον.

Ἀκολουθεῖ σύντομος διήγησις.

Ἀρχ.: Τῷ εἰκοστῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου· ἰνδικτιῶνος ἐνάτης· εἰκοστῇ ἕκτῃ μηνὸς ὀκτωβρίου, ἐγένετο σεισμὸς μέγας καὶ φοβερὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει [. . .]
Τελ.: [. . .] ἧς ταῖς πρεσβείαις ῥυσθείημεν ἀπὸ πάσης ἀπειλῆς καὶ τύχοιμεν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν· ἐν Χ(ριστ)ῷ Ἰ(ησο)ῦ τῷ Κ(υρί)ῳ ἡμῶν.

κζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κζ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου κ(αὶ) ἐνδό(ξ)ου μεγαλομάρτυρος Νέστορος».

Ὁμοῦ Λυαῖον κ(αὶ) λύμην τ(ὴν) τῆς πλάνης
κτείνας ὁ Νέστωρ, τέμνεται διὰ ξίφους.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος κομιδῇ νέος ὢν καὶ ὡραῖος· καὶ γνωστὸς ὢν τῷ πανενδόξῳ μάρτυρι Δημητρίῳ [. . .]
(φ. 82β) Τελ.: [. . .] τὸν δὲ ἅγιον Νέστορα ξίφει ἀναιρεθῆναι· ὃ καὶ γέγονεν.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) Καπετωλίν(η)ς (καὶ) Ἐρωτηΐδος».

Κτείνουσι δούλην ἐκ ξίφους κ(αὶ) κυρίαν,
δούλας τριάδος, τ(ῆς) ἀληθοῦς κυρίας.
Εἰκάδ(ι) ἀμφίπολον τάμον ἑβδόμῃ ἠδὲ κυρί(αν).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Αὗται ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλεί(ας) Διοκλητιανοῦ· καὶ Ζιλικινθίου ἄρχοντος Καππαδοκίας [. . .]
Τελ.: [. . .] ὡς δὲ Θ(εο)ῦ χάριτι ἔμεινεν ἀβλαβής, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Κυριακοῦ ἀρχιεπισκόπ(ου) Κωνσταντινουπόλεως».

Ὁ Κυριακὸς ἐκλιπὼν γῆν καὶ βίον,
πρὸς αὐτὸν ἥκει Κ(ύριο)ν τῶν κυρίων.

«Ἡ ἁγία Πρόκλα, ἡ σύζυγος τοῦ Πιλάτου, ἐν εἰρήν(ῃ) τε(λειοῦται)».

Ἔχει παρεστῶσάν σε Πρόκλα δεσπότης,
ὁ Πιλάτῳ πρὶν σῷ παραστ(ὰς) συζύγῳ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) διήγησ(ις) περὶ τ(ῶν) Ἰβήρων π(ῶς) ἦλθον εἰς θεογνωσίαν».

Ἀρχ.: Ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ ἐν ἁγίοις Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου βασιλέως, γυνή τις ἀπαχθεῖσα εἰς τοὺς Ἴβηρας [. . .]
(φ. 83β) Τελ.: [. . .] (καὶ) πᾶσαν τὴν Ἰβήρων χώραν εἰς θεογνωσίαν μετενεγκών, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν· οὗτος ὁ τρόπος τῆς τ(ῶν) Ἰβήρων πρὸς Θ(εὸ)ν ἐπιγνώσε(ως).

κη' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κη'. Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Τερεντίου· Ἀφρικανοῦ· Μαξίμου· Πομπηΐου· (καὶ) ἑτέρων τριάκοντα ἕξ».

Τέμνουσι Τερέντιον, ὃς βλύσας γάλα,
ἔδειξε καινὸν καὶ τετμημένος τέρας.
Δειρὴν ὀγδοάτ(ῃ) Τερέντιος εἰκάδι τμήθη.

Κτείνουσι φαῦλοι προσκυνηταὶ δαιμόνων,
τρεῖς προσκυνητὰς τριάδος διὰ ξίφους.

Ἄνδρας συνάθλους ἓξ ὁμοῦ καὶ τρεῖς δέκα,
ὁμοῦ συναθλήσαντας ἔγνωμεν ἐκ ξίφους.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες ἤθλησαν ἐπὶ Δεκίου βασιλέως· καὶ Φουρτουνάτου ἡγεμόνος· ἐν Ἀφρικῇ γεννηθέντες [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) εἰς βόθρον ἀπορρίπτονται, ὄφεων καὶ σκορπί(ων) μεστόν· (καὶ) ἀβλαβεῖς διαμείναντες, ξίφει ἐτελειώθησαν.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Τερεντίου· Νεονίλας· (καὶ) τῶν τέκνων αὐτ(ῆς)· Νιτᾶ· Σαρβήλου· Ἱέρακος· Θεοδούλου· Φωτίου· Βήλη κ(αὶ) Εὐνίκης».

Σὺν ἑπτὰ τέκνοις ἡ δυὰς τῶν συζύγων,
τιμὴν τομὴν ἡγεῖτο τὴν ἐκ τοῦ ξίφους.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι οἱ ἐν ἑνὶ οἴκῳ διάγοντες, καὶ τῷ Θ(ε)ῷ ἀεὶ κρυπτῷ λατρεύοντες [. . .] (φ. 84α) Τελ.: [. . .] ὅτι αἱ κολάσεις τοῖς ἁγίοις ἀντ' οὐδενὸς ἐλογίσθησαν· ξίφει τὰς κεφαλὰς αὐτ(ῶν) ἔτεμον.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Φιρμιλιανοῦ ἀρχ(ι)επισκόπ(ου) Κ(αι)σαρεί(ας)· (καὶ) Μελχίωνος σοφιστοῦ πρεσβυτέρου Ἀντιοχεί(ας)· οἵτινες καθεῖλον Παῦλον (τὸν) Σαμοσατέα».

Εἰρηνικῶς θνήσκουσι εἰρήνης τέκνα,
Φιρμιλιανὸς καὶ σὺν αὐτῷ Μελχίων.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἰω(άννου) τοῦ Χοζεβίτου».

Ῥυσθεὶς ἀπείρων πειρατηρίων βίου,
Ἰωάννης ἄπειρα λήψεται γέρα.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ), τ(ῆς) ἁγί(ας) Φεβρωνί(ας) μνήμ(η)· θυγατρὸς Ἡρακλείου βασιλ(έως)· (καὶ) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Στεφάνου τοῦ Σαββαΐτου· μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Σάββα· (καὶ) τοῦ ἁγίου ἱερομ(άρτυ)ρος Κυριακοῦ τοῦ φανερώσαντος τὸν τίμιον στ(αυ)ρὸν ἐπὶ τ(ῆς) βασιλεί(ας) Κωνστ(αν)τ(ί)ν(ου) κ(αὶ) Ἑλέν(ης)».

Μείξας ἐλαίῳ, Κυριακὲ παμμάκαρ,
σὸν αἷμα, σεπτὸν μεῖγμα καιν(ὸν) εἰργάσω.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος μετὰ τὸ φανερῶσαι τὸν τίμιον στ(αυ)ρὸν καὶ πιστεῦσαι καὶ βαπτισθῆναι [. . .] (φ. 84β) Τελ.: [. . .] εἶτα ἐμβληθεὶς καὶ αὐτὸς εἰς λέβητα, ἐπλήγη μετὰ ξίφους καὶ ἐτελειώθη.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ἡ μ(ήτ)ηρ τοῦ ἁγίου Κυριακοῦ, λαμπάσι φλεχθεῖσα, τελειοῦται».

Φλεχθεῖσα σάρκα μάρτυς Ἄννα λαμπάσι,
ἀειφανὴς ὑπῆρχε λαμπὰς Κ(υρίο)υ.

κθ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κθ'. Μνήμ(η) τ(ῆς) ἁγί(ας) ὁσιομ(άρτυ)ρος Ἀναστασί(ας) τ(ῆς) Ῥωμαί(ας)».

Κάρας τομὴν ἤνεγκε ῥώμῃ καρδίας
βλάστημα Ῥώμης, μάρτυς Ἀναστασία.
Τλῆ Ἀναστασίη ἐνάτῃ ξίφος εἰκάδι ὀξύ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Δεκίου καὶ Βαλλεριανοῦ τῶν βασιλέων· (καὶ) Πρόβου ἡγεμόνος· Ῥωμαία τῷ γένει [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) τοὺς ὀδόντας ἐκριζοῦται· (καὶ) τελευταῖον τὴν κεφαλὴν τέμνεται.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἀβραμίου· (καὶ) Μαρί(ας) τῆς ἀνεψιᾶς αὐτοῦ».

Σαρκὸς νεκρώσας Ἀβράμιος πᾶν μέλος,
θανὼν συνοικεῖ τοῖς ἀσάρκοις ἀγγέλοις.

Ἀφεῖσα σαρκὸς τοὺς ἐραστὰς Μαρία,
ψυχῶν ἐραστῇ μυστικῶς περιπλέκῃ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐγένετο παῖς χριστιανῶν γονέ(ων)· γυναῖκα δὲ γήμας ἀβουλήτως [. . .] (φ. 85α) Τελ.: [. . .] ἀνεπαύσατο[1] δὲ ὁ μακάριος Ἀβράμιος κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐνάτην τοῦ ὀκτωβρίου μηνός· (καὶ) αὕτη ὡσαύτως μετ' ὀλίγον.

«Ὁ ἅγιος μάρτυς Κύριλλος ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Ὑπόσχεσιν μέλλοντος οὐσάν μοι στέφους,
Κύριλλος οἶδα τὴν ἀπειλὴν τοῦ ξίφους.

«Ὁ ἅγιος Σάβας ὁ στρατηλάτης λόγχαις ἔνθεν κἀκεῖθ(εν) κεντηθεὶς τελειοῦται».

Σάβας κατ' ἄμφω κλίσεως μέρη Σάβας,
ὅθεν κατ' ἄμφω νύττεται λόγχαις μέρη.

«Μνήμ(η) τ(ῆς) ὁσ(ίας) Ἄννης τ(ῆς) μετονομασθείσ(ης) Εὐφημί(ας)».
Ἀκολουθεῖ (φφ. 85α - 87α) συναξάριον τῆς ὁσίας.

Ἀρχ.: Αὕτη ἡ ὁσία μ(ήτ)ηρ ἡμῶν Ἄννα, γεννᾶται ἐν τῷ Βυζαντίῳ παρὰ εὐλαβοῦς τινος διακόνου τοῦ ναοῦ τῶν Βλαχερνῶν [. . .]
(φ. 87α) Τελ.: [. . .] ἰάσεις τε καὶ θαύματα οὐκ ὀλίγα τοῖς προσιοῦσι χαρισαμ(έν)η, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησ(εν).

λ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) λ'. Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) κ(αὶ) αὐταδέλφων· Ζηνοβίου κ(αὶ) Ζηνοβίας».

Συγκαρτερεῖ σοι Ζηνόβιε τὸ ξίφος,
ἡ καρτερόφρων κἂν γυνὴ Ζηνοβία.
Τμήθη Ζηνοβίη κ(αὶ) ἀδελφὸς ἐν τριακοστῇ.

1. ἀναπαύσατο cod.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ· εὐσεβῶν γεννητόρων τέκνα [. . .]
Τελ.: [. . .] διατηρηθέντες οὖν τῇ Χ(ριστο)ῦ χάριτ(ι) ἀβλαβεῖς, τ(ὴν) διὰ ξίφους δέχοντ(αι) τελευτ(ήν).

«Μνήμ(η) τ(ῆς) ἁγί(ας) Μελιτιν(ῆς)· (καὶ) τοῦ ἁγίου Μαρκιανοῦ ἐπισκό-π(ου) Συρακούσ(η)ς, μαθητοῦ τοῦ ἁγ(ίου) ἀπο(στόλ)ου Πέτρου».

Χ(ριστο)ῦ τὸν εὔνουν Μαρκιανὸν οἰκέτην
διὰ βρόχου κτείνουσιν οἱ χριστοκτόνοι.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος χειροτονηθεὶς ὑπὸ Πέτρου τοῦ ἀποστόλου, ἀπεστάλη ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας [. . .]
Τελ.: [. . .] οἱ Ἰουδαῖοι μὴ ἐνεγκόντες τὴν παρρησίαν αὐτοῦ, κτείνουσιν αὐτὸν θανάτῳ βιαίῳ.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Ἀλεξάνδρου· Κρονίωνος· Ἰουλιανοῦ· Μακαρίου· κ(αὶ) ἑτέρων ιγ'».

Σὺν Ἀλεξάνδρῳ τῆς τιτάνου τὸ ζέον
φέρει Κρονίων· υἱὸν οὐ σέβων Κρόνου.

Ἰουλιανὸς κ(αὶ) Μακάριος ξίφει
(φ. 87β) ζωὴν ἐφεῦρον τὴν μακαριωτάτην.

Οὐ πῦρ ἀναφθὲν οὐ ξίφος θηχθὲν λόγε,
δὶς πέντε κ(αὶ) τρεῖς ἄνδρας ἐκ σοῦ χωρίσει.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τῆς ἁγί(ας) μ(άρτυ)ρος Εὐτροπίας».

Τὴν Εὐτροπίαν οἵαν νύμφην λαμπάδες
προὔπεμπον οἴκῳ τοῦ νοητοῦ νυμφίου.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη διεβλήθη τῷ ἡγεμόνι Ἀπελιανῷ ὡς χριστιανή· ὡς ἀσχολουμένη ἐν ταῖς φυλακαῖς [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις παρέδωκε τὸ πν(εῦμ)α.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) ἀπο(στόλ)ου Κλεόπα· (καὶ) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἰωσὴφ πατριάρχ(ου) Κωνστ(αν)τινουπόλε(ως)· (καὶ) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Ἀστερίου· Κλαυδίου· Νέωνος· καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτ(ῶν) Νεονίλλης».

Κλαύδιος, Ἀστέριος ἀλλὰ κ(αὶ) Νέων,
ἀθλοξίφους ὤφθησ(αν) ἀστέρες νέοι.

Ἐπὶ ξύλου ταθεῖσα κ(αὶ) Νεονίλλα,
ξύλου παλαιὰν ἐξερεύγεται βλάβ(ην).

᾿Ακολουθεῖ (φφ.87β - 88β) συναξάριον τῶν μαρτύρων.

῎Αρχ.: ᾿Εν ὑπατείᾳ Διοκλητιανοῦ τὸ πρῶτον, ἡγεμονεύοντος Λυσία τῆς Κιλικίας, ἦσαν οἱ ἅγιοι οὗτοι χριστιανοὶ [. . .]
(φ. 88β) Τελ.: [. . .] ἔξω τοῦ τείχους καρατομήσαντες οἱ στρατιῶται, βορὰν τοῖς θηρίοις ἔρριψαν· (καὶ) οὕτως ἐτελειώθησαν οἱ ἅγιοι καὶ καλλίνικοι τοῦ Χ(ριστο)ῦ μάρτυρες κ(αὶ) αὐτάδελφοι.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος ἀπόστολος ᾿Αριστόβουλος ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Ψυχὰς ᾿Αριστόβουλος ἐγείρας λόγοις,
Θ(ε)ῷ πρόσεισι μισθὸν αἰτῶν τῆς ἄγρας.

λα΄. «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) λα΄. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος ᾿Επιμάχου».

Οὐ δειλὸς ᾿Επίμαχος ὤφθη πρὸς ξίφος,
ἀπροσμάχητον σύμμαχον Θ(εὸ)ν φέρων.
Πρώτῃ ἐν τριακοστῇ ᾿Επιμάχου αὐχένα κέρσαν.

᾿Ακολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

῎Αρχ.: Οὗτος λίαν ὡραῖος τὴν ὄψιν ἦν· (καὶ) ἐν ἀγρῷ τὴν οἴκησιν ἔχων [. . .]
(φ. 89α) Τελ.: [. . .] ὕστερον δὲ καὶ ὁ ἅγιος ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) ἀπο(στό)λ(ων)· Στάχυος· ᾿Αμπλία· Οὐρβανοῦ (καὶ) Ναρκίσσου».

Στάχυς δρεπάνῳ τῆς τελευτῆς, ὡς στάχυς
ἐκ τοῦ παρατρέχοντος ἐκθερίζετ(αι) βίου.

Σιγᾷ στερήσει πν(ευμάτ)ων ὡς κολλάβων,
ἡ τετράχορδος τῶν ἀποστόλ(ων) λύρα.

᾿Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν ἀποστόλων.

῎Αρχ.: Τούτων, ὁ μὲν ἅγιος ἀπόστολος Στάχυς προχειρίζεται τοῦ Βυζαντίου ἐπίσκοπος παρὰ ᾿Ανδρέου τοῦ ἀποστόλου [. . .]
Τελ.: [. . .] ὁ δὲ Νάρκισσος διαφόρως βασανισθείς, παρέδωκε καὶ αὐτὸς τὴν ψυχ(ὴν) τῷ Θ(ε)ῷ· δι' ὃν καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ προθύμως ἐξέχεε.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) διήγησις Θεοδωρήτου ἐπισκόπ(ου)· περὶ βίου καὶ ἀθλήσεως ὁμολογητοῦ τινος ἀνωνύμου».

῎Αρχ.: ᾿Εν ταῖς ἡμέραις τοῦ ἀποστάτου ᾿Ιουλιανοῦ, νέος τις ἱερέως υἱὸς δυσσεβῶς ἀνατραφείς, εἰς τὸν τῶν εὐσεβῶν μετέστη χορὸν [. . .]
(φ. 89β) Τελ.: [. . .] καὶ πολλοὺς πρὸς εὐσέβειαν ὁδηγήσας, μετῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τῶν ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Στεφάνου· Βαρνάβα· Τροφίμ(ου)· Δορυμέδοντος· Κοσμᾶ· Δαμιανοῦ· Βάση· ᾿Αβραμίου· (καὶ) τῆς συνοδ(είας) αὐτ(ῶν)· καὶ τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος παιδός, ὃς τὴν κεφαλὴν λίθῳ τρωθεὶς τελ(ειοῦ)τ(αι)».

Κουράλλιόν σοι λίθον ὡς δῶρον[1] φέρει
παῖς τὴν κεφαλὴν ἡματωμένην λίθῳ.

«Αἱ ἅγιαι ιβ' κόραι ἐν μέσ(ῳ) τῆς στοᾶς κρεμασθεῖσαι τε(λειοῦνται)».

Ὡροσκοπεῖον[2] τὸ στοᾶς μέσον ξύλ(ον),
τὰς δώδεκα προΐσχεν ὡς ὥρας κόρ(ας).

«Τέλος τοῦ ὀκτωβρίου μηνός: +»

Γ' (φ. 90α) «Μ ὴ ν Ν ο έ μ β ρ ι ο ς ἔχων ἡμέρας λ'· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ι'· καὶ ἡ νὺξ ὥρας ιδ'».

α' «Εἰς τὴν α'. Μνήμ(η) τῶν ἁγί(ων) καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ».

Εἰ καὶ παρῆκαν γῆν Ἀνάργυροι δύο,
πληροῦσιν ὡς πρὶν καὶ πάλιν γῆν θαυμ(ά)τ(ων).
Πρώτῃ ἀκέστορε φῶτε νοεμβρίου ἔκπτατ(ον) ἐκ γ(ῆς).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι εἷλκον τὸ γένος ἐκ τῆς Ἀσιάτιδος γῆς· π(ατ)ρ(ὸ)ς μὲν ὑπάρχοντες Ἕλληνος· μ(ητ)ρ(ὸ)ς δὲ χριστιανῆς [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐν εἰρήνῃ τελειωθέντες, κατετέθησαν τὰ τίμια αὐτ(ῶν) λείψανα ἐν τόπῳ λεγομένῳ Φερεμάν.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) γυναικ(ῶν)· Κυριαίνης· (καὶ) Ἰουλιανῆς».

Καὶ Κυρίαινα πρὸς τὸ πῦρ ἀποπνέει,
πάσης πνοῆς τιμῶσα Κ(ύριο)ν μέγαν.

Τῷ πρὸς σὲ φίλτρῳ σ(ῶτ)ερ ἐκκεκαυμένη,
Ἰουλιανὴ καῦσιν ἐκ πυρὸς φέρει.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Αὗται ἤθλησαν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ βασιλέως· ὑπῆρχεν οὖν ἡ μὲν Κυρίαινα ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλίκων ἐπαρχίας [. . .]
Τελ.: [. . .] τῷ πυρὶ παραδίδοντ(αι)· (καὶ) οὕτως ἐπληρώθη αὐτῶν ἡ μαρτυρία.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Κ(αι)σαρίου· Δασίου· (καὶ) ἑτέρων πέντε».

Σὺν ἓξ συνάθλοις τῆς ἀληθείας φίλοις,
τέμνουσι Καισάριον οἱ ψεύδους φίλοι.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) ἱερομ(αρτύ)ρ(ων) Ἰω(άννου) ἐπισκόπου· (καὶ) Ἰακώβου πρεσβυτέρου».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

1. δώρῳ cod.
2. πρὸσκοποιὸν cod.

"Αρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Σαβωρίου βασιλέ(ως) Περσῶν· τὸν τῆς πίστεως διδάσκοντες λόγον [. . .]
(φ. 90β) Τελ.: [. . .] ὕστερον διὰ ξίφους ἐτελειώθησαν· (καὶ) τῷ Κ(υρί)ῳ τὰ ἑαυτῶν παρέθεντο πν(εύματ)α.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Ἑρμινιγγίλδου».

Ἑρμινίγγιλδος ἐκπλυθεὶς[1] βαφὴν πλάνης,
σφαγὴν ὑποστὰς βάπτεται λύθρου κόχλῳ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

"Αρχ.: Οὗτος π(ατ)ρ(ὸ)ς μὲν ἔφυ Λιουβιγγίλδου· ῥηγὸς τῶν Οὐϊσιγότθων [. . .]
Τελ.: [. . .] Ἑρμινίγγιλδον συγχωρεῖ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας σφαγῆναι· (καὶ) ἅπαν τὸ ἔθνος τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει προστίθεται.

«Οἱ ἅγιοι μ(άρτυ)ρ(ες)· Κυπριανὸς κ(αὶ) Ἰουλιανὴ πυρὶ τελειοῦνται».

Ἰουλιανὴν καρτεροῦσαν πῦρ βλέπων,
συγκαρτερῶν ἦν Κυπριανὸς γεννάδας.

«Αἱ ἅγιαι μ(άρτυ)ρ(ες)· Κυριακή· Δόμνα· (καὶ) Δομνῖνα· ξί(φ)ει τε(λειοῦνται)».

Κυριακή, Δομνῖνα καὶ σεπτὴ Δόμνα,
ὡς σεπτὸν ἐκ ξίφους αἱ τρεῖς εὗρον τέλος.

β' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) β'. Τ(ῶν) ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Ἀκινδύνου· Πηγασίου· Ἀφθονίου· Ἐλπιδοφόρου καὶ Ἀνεμποδίστου».

Ἀκίνδυνον πῦρ, τοὺς δὲ λοιποὺς ἑταίρους[2],
οὓς μὲν τὸ πῦρ ἔκτεινεν, οὓς δὲ τὸ ξίφος.
Δευτερίῃ Ἀφθονίῳ κ(αὶ) τέτταρσι πῦρ, ἄορ ἆθλος.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

"Αρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι τῆς Περσῶν γῆς ὄντες (καὶ) τὰ πρῶτα παρὰ Σαβωρίῳ βασιλεῖ Περσῶν φέροντες [. . .]
(φ. 91α) Τελ.: [. . .] ὅθεν καμίνῳ πυρὸς ἐμβληθέντες, τέλος ἐδέξαντο τῆς ἀθλήσεως.

«Οἱ ἀπὸ τ(ῆς) συγκλήτου βουλῆς ἅγιοι ξίφει τελειοῦντ(αι)».

Συγκλητικοὶ ποθοῦντες ἄφθαρτον γέρας,
συγκλητικὰ τμηθέντες ἀρνοῦνται γέρα.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(ῃ) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Μαρκιανοῦ τοῦ ἐν τῇ Κύρῳ».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

"Αρχ.: Οὗτος ὁ ὅσιος π(ατ)ὴρ ἡμῶν Μαρκιανὸς π(ατ)ρίδα μὲν ἔσχε τὴν Κύρον· μετὰ δὲ ταῦτα τὴν ἔρημον [. . .]
(φ. 91β) Τελ.: [. . .] τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐν ἀποκρύφῳ τόπῳ κατακρύψαι τῆς καλύβης αὐτοῦ· (καὶ) οὕτω διαθέμ(εν)ος, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

1. ἐκπληθὺς cod.
2. ἑταίρους: ἑτέρους cod.

γ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) γ'. Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Ἀκεψιμᾶ· Ἀειθαλᾶ· (καὶ) Ἰωσήφ».

Ἀκεψιμᾶν κτείνουσιν ἐκ ῥαβδισμάτων,
Ἀκεψιμᾶ δὲ τοὺς φίλους ἐκ λευσμάτ(ων).
Τύψαν Ἀκεψιμᾶν τριτάτῃ, λεῦσ(αν) δὲ συνάθλους.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Σαβωρίου βασιλ(έως) Περσ(ῶν)· (καὶ) συσχεθέντες παρίστανται Ἀνδραχοσχὰρ τῷ ἀρχιμαγείρῳ εἰς ἐξέτασιν [. . .]
(φ. 92α) Τελ.: [. . .] (καὶ) τυφθείς, κρεμᾶται καὶ αὐτὸς κατὰ κεφαλῆς· καὶ οὕτω τὸ πν(εῦμ)α τῷ Κ(υρί)ῳ παρέδωκεν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἀκεψιμᾶ».

Τήξας ἑαυτὸν ἐγκρατείᾳ καὶ πόνοις,
Ἀκεψιμᾶς μετῆλθεν ἔνθα μὴ πόνοι.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου· ὃς ἐν οἰκίσκῳ καθείρξας ἑαυτόν, ἑξήκοντα διετέλεσεν ἔτη μήτε ὁρώμενος [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) τὴν τοῦ πρεσβυτέρου ἀξίαν βίᾳ καταδεξάμ(εν)ος, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ τὸ πν(εῦμ)α τῷ Θ(ε)ῷ παρέθετο.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) (καὶ) ὁμολογ(η)τ(οῦ) Θεοδώρου, ἐπισκόπου Ἀγκύρ(ας)· (καὶ) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) Σεβήρου· Ἀνδρωνᾶ· Θεοδότου· (καὶ) Θεοδότης· ξίφει τελειωθέντ(ων)».

Συμμάρτυς ἔστω καὶ γυνή τις ἀνδράσιν,
τετμημένοις τέτταρσι συντετμημένη.

«Ὁ ὅσιος π(ατ)ὴρ ἡμ(ῶν) Ἡλί(ας) ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Τῶν ἀρετῶν εἰς ἅρμα προβὰς Ἠλία,
πόλῳ προσῆλθες ὥσπερ ἄλλος Ἠλίας.

«Οἱ ἅγιοι ἐννέα μάρτυρες ξίφει τελειοῦνται».

Ψυχαῖς ἀτρέπτοις χερσὶ τμηθέντες πλάν(ων),
πλάνην περιτρέπουσιν ἄνδρες ἐννέα.

«Οἱ ἅγιοι κη' μάρτυρες πυρὶ τελειοῦνται».

Φλέγουσιν ἄνδρας πέντε δὶς κ(αὶ) δὶς δύο,
οἷς συμφλέγουσι πέντε δὶς καὶ δὶς δύο.

δ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) δ'. Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἰωαννικίου τοῦ μεγάλου ἐν τῷ Ὀλύμπῳ».

Τὸν Ἰωαννίκιον ἐκ γῆς λαμβάνει
ὁ τῷ λόγῳ γῆν τοῦ Θ(εο)ῦ πήξας λόγος.
Σῆμά σοι ἔν γε τετάρτῃ Ἰωαννίκιε χεῦσ(αν).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἄρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος γεννᾶται τῷ εἰκοστῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς τοῦ Κοπρωνύμου Λέοντος τυραννίδος· χώρας μὲν φὺς τῶν Βιθυνῶν [. . .]
(φ. 92β) Τελ.: [. . .] (καὶ) πλήρ(ης) ἡμερῶν γενόμενος, ἀνεπαύσατο ἐν Κ(υρί)ῳ· ἐτῶν ὑπάρχων ἐνενηκοντατεσσάρ(ων).

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Πορφυρίου».

Ὁ Πορφύριος εὐστόλιστος ἐκ ξίφους,
λαμπρὰν στολισθεὶς πορφύραν τ(ῶν) αἱμ(ά)τ(ων).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἄρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Αὐρηλιανοῦ· ἐκ τῆς Ἐφεσίων πόλεως ὁρμώμενος [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐπεὶ μὴ τὰ τῶν χριστιανῶν ἐξωμόσατο, ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀποτέμνει.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) διήγησις εἰς τ(ὸν) θρῆνον τοῦ προφήτου Ἱερεμίου περὶ τ(ῆς) Ἰ(ερουσα)λὴμ· (καὶ) εἰς τ(ὴν) ἅλωσ(ιν) ταύτης· (καὶ)περὶ τ(ῆς) ἐκστάσε(ως) Ἀβιμέλεχ» (BHG 778).

Ἄρχ.: Ἱερεμίας οὗτος ὁ μέγας προφήτης ἐξ Ἀναθὼθ τυγχάνων τῆς κώμης, περὶ Ἰ(ερουσα)λὴμ (καὶ) Βαβυλῶνος πολλὰ προηγόρευσεν [. . .]
(φ. 97α) Τελ.: [. . .] τῆς δὲ παρουσίας Χ(ριστο)ῦ ἔσται τὸ σημεῖον. ὅταν ἔθνη πάντα προσκυνήσουσι ξύλον· δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θ(εὸ)ν ἡμ(ῶ)ν [. . .] ἀμήν.

ε' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ε'. Μνήμ(η) τῶν ἁγί(ων) μαρτ(ύ)ρ(ων) Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης».

Ἀσυνδυάστους συζύγους κτείνει ξίφος,
τὴν ψυχικὴν σύζευξιν ἠγαπηκότας.
Τμήθη Γαλακτίων, Ἐπιστήμη τ' ἐνὶ πέμπτῃ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἄρχ.: Γαλακτίων καὶ Ἐπιστήμη ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου κ(αὶ) Σεκούνδου ἡγεμόνος [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) μαχαίρᾳ χεῖρας κ(αὶ) πόδ(ας) ἀκρωτηριάζεται ἅμα τῇ ἁγίᾳ Ἐπιστήμῃ· καὶ τελευταῖον τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται· ἦν δὲ ὁ ἅγιος ἐτῶν λ'· (καὶ) ἡ ἁγία δεκαέξ.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) ἀπο(στόλων) ἐκ τ(ῶν) ο'· Ἑρμοῦ· Λίνου· Γαΐου· (καὶ) Φιλολόγου· (καὶ) Πατρωβᾶ».

(φ. 97β) Ἑρμᾶς, Πατρωβᾶς καὶ Γάϊος, τρεῖς ἅμα
ἀπόστολοι θνήσκουσιν, οἷς τριὰς φίλη.

Καθεὶς Ἰ(ησοῦ)ς γνώσεως θείας λίνον,
ζωγρεῖ σε Λίνε καὶ μεθιστᾷ τοῦ βίου.

Φιλόλογος φιλῶν σε τὸν Θ(εὸ)ν λόγον,
πληροῖ λόγους σοὺς (καὶ) θανὼν σύνεστί σοι.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἄρχ.: Οὗτοι πάντες ὑπῆρχον ἐκ τῶν ο' μαθητῶν τοῦ Χ(ριστο)ῦ [. . .]

Τελ.: [. . .] (καὶ) πολλοὺς διδάξαντες κ(αὶ) τῷ Χ(ριστ)ῷ προσαγαγόντες, ἐτελειώθησαν ἐν Κ(υρί)ῳ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Δομνῖνος πυρὶ τελειοῦται».

'Ανασκοπῶν πῦρ τῆς γεέννης Δομνῖνος,
τὸ τῇδε πῦρ ἔφριττεν οὐ μενοῦν ὅλως.

«Οἱ ἅγιοι Θεότιμος· Θεόφιλος (καὶ) Τιμόθεος πυγμ(αῖς) τε(λειοῦνται)».

Τὸν Τιμόθεον καὶ συναθλητὰς δύο
κτείνουσι πυγμαὶ καὶ Θ(εο)ῦ τιμᾷ λόγος.

«Ὁ ἅγιος Δωρόθεος θηρίοις ἐκδοθεὶς τελειοῦτ(αι)».

Ὁ Δωρόθεος ἐκδοθεὶς τοῖς θηρίοις,
δῶρον προσήχθη τῷ Θ(ε)ῷ προσδεκτέον.

«Οἱ ἅγιοι Εὔψυχος (καὶ) Καρτέριος τὰ αἰδοῖα τμηθέντες τε(λειοῦνται)».

Αἰδοῖα Καρτέριος ἐκτετμημένος,
σὺν Εὐψυχίῳ καρτεροψύχως φέρει.

«Ὁ ἅγιος Σιλβανός, εἰς μέταλλα βληθείς, τε(λειοῦται)».

Ἐν τοῖς μετάλλοις Σιλβανὸς βεβλημ(έν)ος,
λείπει μέταλλα[1] καὶ μεταλλάττει βίον.

«Ὁ ἅγιος Πάμφιλος, ξεσθεὶς κ(αὶ) φυλακισθ(είς), τε(λειοῦται)».

Φρουρᾷ δεσμευθεὶς (καὶ) πρὸ τ(ῆς) φρουρᾶς ξέσει,
διπλοῦν λάβοι Πάμφιλος εἰκότως στέφος.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ τυράννου· πολλὰ γοῦν καὶ πρὸ τῆς τοῦ μαρτυρίου τελειώσεως ὁ μακάριος Δομνῖνος ἐναθλήσας [. . .]
(φ. 98α) Τελ.: [. . .] τὸ τέλος τῆς μαρτυρίας εὕραντο τελειωθέντες ἐν Χ(ριστ)ῷ.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Γρηγορίου ἀρχ(ι)επισκόπ(ου) Ἀλεξανδρείας».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Γρηγόριος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὸν Χ(ριστὸ)ν ἀγαπήσ(ας), κατεκόσμησεν ἑαυτὸν [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) ἐπὶ χρόνοις τρισὶν ἐκεῖσε διαρκέσας, εἰς χεῖρας Θ(εο)ῦ τὴν ψυχὴν παρέθετο.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) Ἀγαθαγγέλου· ξίφει τελειωθέντος».

Χρηστάγγελός τις ψῆφος Ἀγαθαγγέλῳ
ἡ τῆς τελευτῆς ψῆφος ἦν ἐκ τοῦ ξίφους.

1. μετάλλα cod.

ϛ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ϛ'. Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Παύλου τοῦ ὁμολογητοῦ».

Τὴν εἰς φάρυγγα Παῦλος αὐχῶν ἀγχόν(ην),
(φ. 98β) λύει φάραγξι[1] ῥευμάτων τὴν ἀγχόνην.
Οὕνεκα ὡμολόγει Παῦλος Θ(εό)ν, ἄγχεται[2] ἕκτῃ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Παῦλος ὁ ὁμολογητὴς ὑπῆρχεν ἐκ τ(ῆς) Θεσσαλονίκης· νοτάριος γενόμ(εν)ος Ἀλεξάνδρου τοῦ ἁγιωτάτου π(ατ)ριάρχου [. . .]
Τελ.: [. . .] ἀπεπνίγη παρὰ τῶν Ἀρειανῶν μετὰ τοῦ ἰδίου ὠμοφορίου, παραδοὺς τ(ὴν) ψυχ(ὴν) τῷ Κ(υρί)ῳ.

«Μνήμ(η) τ(ῆς) μετὰ φιλαν(θρωπί)ας κατενεχθείσης κόνε(ως) ἐπὶ Λέοντος τοῦ μεγάλου».

Ἀκολουθεῖ τὸ σχετικὸν συναξάριον.

Ἀρχ.: Τῷ ὀκτωκαιδεκάτῳ[3] ἔτει τῆς αὐτοκρατορίας αὐτοῦ· πέμπτῃ τοῦ νοεμβρίου μηνός· περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὥρ(ας) ἅπας ὁ οὐ(ρα)νὸς συννεφὴς γεγονὼς [. . .]
(φ. 99α) Τελ.: [. . .] καταφλέγουσαν τῶν ἐμπιπτόντων σὺν τοῖς σώμασι καὶ τὰς ψυχάς· (καὶ) τῆς βασιλείας τῶν οὐ(ρα)νῶν ἐπιτύχωμ(εν).

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ μακάριος Λουκᾶς ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Ἀρεστὰ Λουκᾶ τῷ Θ(ε)ῷ πράξας λόγῳ,
τῆς εὐαρέστων ἐκθανὼν μοίρας γίνῃ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος Λουκᾶς ἐκ πόλεως ὥρμητο Ταυρομενίας τῆς Σικελ(ῶν) ἐπαρχίας· νέαν δὲ ἄγων τὴν ἡλικί(αν) [. . .]
(φ. 99β) Τελ.: [. . .] (καὶ) ἔν τινι κώμῃ οἰκήσας οὐ πλείους μην(ῶν) ἑπτά, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Παῦλος, ὁ διὰ Χ(ριστὸ)ν σαλό(ς), ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Ὑποκριθεὶς ὁ Παῦλος ἐν γῇ μωρίαν,
χορῷ θανὼ<ν> σύνεστι τῶν θεοφρόνων.

ζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ζ'. Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) τ(ῶν) ἐν Μελιτηνῇ· Ἱέρακος [sic] (καὶ) τ(ῶν) λοιπ(ῶν)».

Ὢ πῶς Ἱέρων οὐδὲν ἐξ εὐτολμίας,
ἄτολμον εἶδεν οὐδ' ἀγενὲς πρὸ(ς) ξίφος.
Οὐδ' ἔλαθ' ἑβδομάτῃ Ἱέρων ξίφει αὐχένα τμήθη.

1. φάρυγξιν cod.
2. ἄγεται cod.
3. ὀκτωκαιδεκάτει cod.

Διὰ ξίφους ἀνεῖλον ἄνδρας τρ(ὶς) δέκα,
ἄνδρες πονηροὶ (καὶ) μίαν ξυνωρίδα.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἤθλησαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν βασιλέ(ων)· ἦν δὲ οὗτος ὁ Ἱέρων ἀνδρεῖος κατὰ τὸ σῶμα [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐφ' ἱκανὰς ὥρας ῥαβδισθέντες τὰ σώματα, ἔξω τῆς πόλεως Μελιτηνῆς τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων)· Μελασίππου· Κασίνης· κ(αὶ) Ἀντωνίου».

Οὐ σάρκες ἦσαν· ἀλλ' ἄσαρκός τ(ις) φύσις
ὁ Μελάσιππος πρὸς ξέσεις κ(αὶ) Κασίνη.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ἤθλησαν ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου ἐν Ἀγκύρᾳ τῇ πόλει· τὴν πίστ(ιν) ὄντες χριστιανοὶ [. . .]
(φ. 100α) Τελ.: [. . .] (καὶ) πολλοὺς τῷ θαύματι πρὸς τὴν πίστιν ἐφελκυσάμενος, ἐτμήθη τὴν κεφαλήν.

«Ὁ ἅγιος Ἀντώνιος, μετὰ πολλὰς τιμωρίας, ξίφει τελειοῦται».

Στὰς Ἀντώνιε τὴν τομὴν χαίρων δέχου,
καὶ δέξεταί σε τῆς χαρᾶς θεῖος τόπος.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων)· Αὔκτου· Ταυρίωνος· κ(αὶ) Θεσσαλονίκ(ης)».

Ἐφεῦρεν Αὔκτος, Ταυρίων εὐκτὸν τέλος,
ξίφει τμηθέντες οἷα ταῦροι Κ(υρίο)υ.

Φυγὴν κατακριθεῖσα π(ατ)ρῴου πέδου,
πέδον χλόης ᾤκησε Θεσσαλονίκη.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Ἀθηνοδώρου».

Ἐκ γῆς καλοῦσιν Ἀθηνόδωρον νόες,
πρὸς τὰς νοητὰς δωρεὰς τοῦ Κ(υρίο)υ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) Γρηγ(ο)ρ(ί)ου ἀδελφοῦ τοῦ θαυματουργοῦ».
«Ὁ ἅγιος μάρτυς Ἀλέξανδρος ἐκ Θεσσαλον(ίκης) ξί(φει) τε(λειοῦται)».

Ὁ Θετταλῶν γῆς Ἀλέξανδρος φὺς κλάδος,
ἀθλήσεως ἥπλωσεν ἐκτμηθεὶς κλάδους.

η' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) η'. Ἡ σύναξις τοῦ ἀρχιστρατήγ(ου) Μιχαήλ».

Ἐβουλόμην σοι Μιχαὴλ ᾆσμα πρέπον
ᾆσαι πρεπόντως· ἀλλὰ αὐλὸν[1] οὐκ ἔχω.
Ὀγδοάτη οὐ(ρα)νίοις κυδαίνει τάγμ(α)σιν[2] ἄρχων.

1. ἀλλὰ αὐλόν: ἀλλὰ ὕλον cod.
2. τάγματος cod.

«Εἰς τ(ὴν) σύναξ(ιν) τ(ῶν) θ' ταγμ(ά)τ(ων)· σεραφίμ· χερουβίμ· θρόνων· κυριοτήτων· ἐξουσιῶν· ἀρχῶν· δυνάμεων· ἀρχαγγέλων· (καὶ) ἀγγέλων».

Ἐπάξιόν τι ταγμάτων τῶν ἐννέα
τίς ἂν γόνος φθέγξαιτο μηνῶν ἐννέα;

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ.

Ἀρχ.: Μιχαὴλ ὁ διαπρεπέστατος ταξιάρχ(η)ς τῶν ἀσωμάτων δυνάμεων· ἐν τῇ παλαιᾷ διαθήκῃ [. . .]
(φ. 100β) Τελ.: [. . .] ἐν δὲ τῷ μέλλοντ(ι), τῆς ἐπου(ρα)νίου τάξεως κ(αὶ) χάριτος καταξιωθῆναι.

θ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) θ'. Μνήμ(η) τῆς ὁσ(ίας) μ(ητ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ματρώνας».

Ζωῆς μενούσης ἀξιοῦται Ματρῶνα,
ὡς ἐν βίῳ ζήσασα ταύτης ἀξίως.
Τῇ δ' ἐνάτ(ῃ) τύμβοιο Ματρῶναν δέξατο χώρη.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς ὁσίας.

Ἀρχ.: Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Λέοντος τοῦ μεγάλου βασιλέως· ἐκ Πέργης τῆς Παμφυλίας· (καὶ) συναφθεῖσα ἀνδρὶ (καὶ) μιᾶς παιδὸς μ(ήτ)ηρ γενομένη [. . .]
(φ. 101β) Τελ.: [. . .] ἐν ᾧ κειμένην εὗρεν αὐτήν, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θ(εό)ν.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) γυναικ(ῶν) Εὐστολίας κ(αὶ) Σωπάτρας».

Ὅλη κ(αὶ) καλὴ σὺ πρὸς Θ(εὸ)ν χωρεῖς[1] λόγον,
στολαῖς σταλεῖσα ψυχικαῖς Εὐστολία.

Σωπάτρα πατρός, πν(εύματό)ς τε καὶ λόγου
θρόνῳ παρέστη, δοῦσα γῇ τὸ σαρκίον.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Ἡ ἁγία Εὐστολία ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαυρικίου βασιλέως· γονέων εὐσεβῶν (καὶ) τὴν Ῥώμην οἰκούντων [. . .]
(φ. 102α) Τελ.: [. . .] κ(αὶ) εἰς ἄκρο(ν) ἀρετῆς φθάσασα, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀντωνίου».

Ἀντώνιον κτείνουσι τὸν θεῖον ξύλοις,
οἱ τὸ ξύλον τιμῶντες ὡς Θ(εὸ)ν πλάνοι.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ τῆς Σύρων χώρας· λιθοτόμος τὴν τέχνην [. . .]
Τελ.: [. . .] τοῖς ξίφεσι μεληδὸν τοῦτον κατέκοψαν· (καὶ) οὕτω τὸ πν(εῦμ)α τῷ Κ(υρί)ῳ παρέθετο.

«Ὁ ἅγιος Χριστοφόρος κ(αὶ) Μαύρα ξίφει τε(λειοῦνται)».

Πλάνην ἀμαυροῖ Μαύρα τμηθεῖσα ξίφει,
Χ(ριστο)ῦ δὲ τμηθεὶς φῶς ὁρᾷ Χριστοφόρος.

1. χωρὶς cod.

«Ὁ ὅσιος Ἰω(άννης) ὁ Κολοβὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ἰωάννην ἔκρυψε γῆς βραχὺς τόπος,
ὃς κἂν βραχὺς τὸ σῶμα, τ(ὴν) πρᾶξ(ιν) μέγας.

«Ὁ ὅσιος Ἑλλάδιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Εἰ καὶ μετέστης Ἑλλάδιε τοῦ βίου,
πίναξ ἔμεινας ἀρετῶν τοῖς ἐν βίῳ.

ι′ (φ. 102β) «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ι′. Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Ὀρέστου».

Ἀθλητικῶν Ὀρέστα σῶν ἱππασμάτων,
νικητικὰ βραβεῖα πολλὰ προ(σ)δόκα.
Ἀγρίῳ ἀμφιδεθεὶς δεκάτῃ <θέεν> ἵππῳ Ὀρέστης.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος ὑπῆρχεν ἐκ πόλεως Τυάνων, χώρας Καππαδοκίας· ὁμολογῶν δὲ τὸν Χ(ριστὸ)ν ἐκρατήθη [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) ἑλκυσθεὶς μίλια εἰκοσιτέσσαρα ἀπὸ τῆς πόλεως Τυάνων, παρέδωκε τὸ πν(εῦμ)α.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μαρτ(ύ)ρ(ων) Ὀνησιφόρου κ(αὶ) Πορφυρίου».

Ἵπποις Ὀνησιφόρε πρὸν Θ(εὸ)ν τρέχων,
ἔχεις συνιππεύοντα (καὶ) τὸν σὸν οἰκέτην.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι, Πορφύριος κ(αὶ) Ὀνησιφόρος, διωγμοῦ καταλαβόντος, διεβλήθησαν ὡς χριστιανοὶ [. . .]
Τελ.: [. . .] τότε χριστιανοί τινες ἐν κρυπτῷ λαβόντες τὰ ἅγια αὐτῶν λείψανα, κατέθεντο [. . .] δοξάζοντες (καὶ) εὐλογοῦντες τὸν Θ(εόν).

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) κ(αὶ) ἀοιδίμου Λαζάρου· (καὶ) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Θεοστηρίκτου τοῦ ἐν Συμβόλοις· καὶ τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Νόνου ἐπισκόπ(ου) τοῦ κατηχήσαντος τὴν ἁγί(αν) Πελαγί(αν)· (καὶ) τ(ῶν) ἁγί(ων) ἀποστόλ(ων) ἐκ τ(ῶν) ο′· Ὀλυμπᾶ· Ῥοδίωνος· Σωσιπάτρου· Ἐράστου· καὶ Κουάρτου».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν ἀποστόλων.

Ἀρχ.: Οὗτοί εἰσιν ἐκ τῶν ο′· καὶ ὁ μὲν Ὀλυμπᾶς (καὶ) Ῥοδίων ἀκολουθοῦντες τῷ ἁγίῳ ἀποστόλῳ Πέτρῳ [. . .]
(φ. 103α) Τελ.: [. . .] (καὶ) πλείστους τῶν Ἑλλήνων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸν Κ(ύριο)ν, ἐτελειώθη καὶ αὐτὸς ἐν εἰρήνῃ.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Μαρτίνου ἐπισκόπου».

Βίου μεταστὰς οὗ ὁ βραχύς τις δρόμος,
τὸν πρὸς πόλον Μαρτῖνος ἔδραμε δρόμον.

ια′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ια′. Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Μηνᾶ τοῦ ἐν τῷ Κοτυαείῳ».

Αἴγυπτος ὄντως εἰ τέκοι, τίκτει μέγαν·
τμηθεὶς ἀληθὲς τοῦτο Μηνᾶς δεικνύει.
Μηνᾶς ἑνδεκάτ(η) ξίφος ἔτλη γηθόσυνος κῆρ.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 103α - 104β) συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ στρατευόμενος ἐν τοῖς νουμέροις [. . .]
(φ. 104β) [. . .] ὁ μὲν τὸ ἅγιον βάπτισμα· ὁ δὲ συμπάθειαν, ὑπέστρεψ(αν) (καὶ) ἀμφότεροι εἰς τὰ ἴδια χαίροντες.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βίκτωρος.

(φ. 105α) Οὐ δειλιῶν ἦν οὐδὲ Βίκτωρ πρὸς ξίφος,
πᾶσαν μακρὰν που καρδίας θεὶς δειλίαν.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἠγωνίσατο ἐπὶ Ἀντωνίου βασιλέ(ως) καὶ Σεβαστιανοῦ δουκὸς ἐν Ἰταλίᾳ [. . .]
Τελ.: [. . .] εἶτα τὴν δορὰν ἀφαιρεῖται· (καὶ) τότε τὸ πν(εῦμ)α τῷ Θ(ε)ῷ παρατίθησι.

«Μνήμη τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Βικεντίου».

Βληθεὶς ὁ Βικέντιος ἐν φρουρᾷ, φέρει·
λυθεὶς δὲ φρουρᾶς σαρκικῆς, ἄνω τρέχει.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος μάρτυς Βικέντιος, ἐν Αὐγουστοπόλει τῆς Ἱσπανίας ὑπάρχων (καὶ) διδάσκων τὸν λαὸν [. . .]
Τελ.: [. . .] βοηθείας θείας καὶ ἀγγελικῆς ἀξιοῦται· (καὶ) αὐτίκα Θ(ε)ῷ τὸ πν(εῦμ)α παρέθετο.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Θεοδώρου ἡγουμένου τῶν Στουδίου».

Πολλὰς ἀμοιβὰς Θεόδωρε τρισμάκαρ,
βίου μεταστάς, ὡς βιοὺς εὖ, προσδόκα.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου· γονέων εὐσεβ(ῶν) [. . .]
(φ. 105β) Τελ.: [. . .] ἦν δὲ τὴν ἡλικί(αν) κατάξηρος· ὠχρὸς τὴν ὄψιν· μιξοπόλιος· τὴν τρίχα ἐπιφάλακρος.

ιβ′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιβ′. Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγί(οις) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἰω(άννου) ἀρχ(ι)επισκόπου Ἀλεξανδρεί(ας) τοῦ ἐλεήμονος».

Ἰωάννης πένησι δοὺς καὶ σκορπίσας,
ὢ ποῖα Χ(ριστ)ῷ νῦν παρεστὼς λαμβάνει!
Ὤχετο ἀκτεάνων τε δύο (καὶ) δεκάτ(η) ἐλεητής.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος Κύπριος ἦν τὸ γένος· Ἐπιφανίου τοῦ τῆς χώρας ἄρχοντος υἱὸς [. . .]

(φ. 106α) Τελ.: [. . .] (καὶ) τοῖς ἀπίστοις αἰδέσιμος καταστάς, ἡ περὶ αὐτοῦ γὰρ βίβλος τοῦτο δηλοῖ, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Νείλου τοῦ ἀσκητοῦ».

Αἴγυπτον ἄρδει Νεῖλος, ἀλλὰ καὶ κτίσιν
λόγῳ κατάρδει καὶ θανὼν Νεῖλος μέγας.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος πολὺς ἦν ἐν λόγοις· ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαυρικίου· ἔπαρχος Κωνσταντινουπόλεως ἐγνωρίζετο [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐν τῷ σεβασμίῳ ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλ(ων), ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ, ὑποκάτω τοῦ θυσιαστηρίου, ὑπὸ Ἰουστίνου τοῦ βασιλέως κατατεθέντες.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου Μαρτίνου τοῦ θαυματουργοῦ».

Οὐκ ἦν ὁ κόσμος ἄξιός σου Μαρτῖνε,
ὃν καὶ λιπὼν ἀνῆλθες εἰς κόσμον μέγ(αν).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ βασιλέ(ως) ἐν Ῥώμῃ, κόμης τὴν ἀξίαν· στρατηλάτης δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως καταστὰς [. . .]
(φ. 106β) Τελ.: [. . .] (καὶ) ἕτερα πλεῖστα πεποιηκὼς θαύματα, ἐν εἰρήνῃ τὸν βίο(ν) μετήμειψεν.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου προφήτ(ου) Ἀχιᾶ».

Ὅτι προφήτης Ἀχιᾶ πρὶν τεθνάναι,
Ἱεροβοὰμ μάρτυς υἱὸς Σαρήρας.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ προφήτου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἀπὸ Σιλὼμ ἐκ πόλεως Ἠλί· ὅπου ἦν ἡ σκηνὴ τὸ παλαιὸν [. . .]
Τελ.: [. . .] ἀπέθανεν ἐν εἰρήνῃ· (καὶ) ἐτάφη ἐγγὺς τῆς δρυὸς Σιλώμ.

«Ὁ ἅγιος μάρτυς Ἀρσάκιος ξίφει τελειοῦται».

Ἔχαιρεν Ἀρσάκιος εἰς ξίφος βλέπων·
σὺν τῷ ξίφει γὰρ ἦν βλέπων καὶ τὸ στέφος.

«Ὁ ἅγιος Φλαβιανός, π(ατ)ριάρχ(ης) Κωνσταντ(ι)ν(ου)πόλ(εως), ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Σκώλοις νοητοῖς οὐχὶ προσκόψας πόδα,
ὁ Φλαβιανὸς μέχρι σοῦ, Θεέ, τρέχει.

«Ὁ ἅγιος Λέ(ων), π(ατ)ριάρχ(ης) Κωνσταντ(ι)ν(ου)πόλ(εως), ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Ἐναερίους δαίμονας σοβεῖ Λέων,
βίου μετελθὼν ὡς λέων ἐκ καλάμων.

ιγ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιγ'. Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλε(ως) τοῦ Χρυσοστόμου».

Μύσας ὁ χρυσοῦς Ἰωάννης τὸ στόμα,
ἀφῆκεν ἡμῖν ἄλλο, τὰς βίβλους, στόμα.
Ἀμφὶ τρίτ(ην) δεκάτ(η)ν τε σίγησε χρύσεα χείλη.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος οὖν ὁ μέγας φωστὴρ καὶ διαπρύσιος τῆς οἰκουμένης διδάσκαλος, ἦν ἐκ πόλεως τῆς μεγάλης Ἀντιοχεί(ας) [. . .]
(φ. 107α) Τελ.: [. . .] ἐν δὲ τῷ ἀνακομισθῆν(αι) τὸ τοῦ ἁγίου λείψανον (καὶ) ἀποτεθῆν(αι) ἔνθα νῦν ἐστι, τοῦ κλόνου (καὶ) τ(ῆς) κινήσε(ως) ἔστη.

ιδʹ (φ. 107β) «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιδʹ. Τοῦ ἁγίου ἀποστ(ό)λ(ου) Φιλίππου».

Ἀρθεὶς Φίλιππος ἐκ ποδῶν ἐπὶ ξύλου,
τὰ τῶν ποδῶν σοι νίπτρα σ(ῶτ)ερ ἐκτίνει.
Ἤρθης κάκκεφαλῆς[1] δεκάτη Φίλιππε τετάρτη.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 107β - 110β) συναξάριον τοῦ ἀποστόλου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἀπὸ Βηθσαϊδᾶ τῆς πόλεως· συμπολίτης Ἀνδρέου (καὶ) Πέτρου [. . .]
(φ. 110β) Τελ.: [. . .] ἅμα Λυκαονίᾳ καὶ τῇ Ἀσίᾳ κηρύττων καὶ εὐαγγελιζόμενος τὸν Χ(ριστό)ν· ᾧ ἡ δόξα [. . .] ἀμήν.

ιεʹ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιεʹ. Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Γουρία, Σαμωνᾶ καὶ Ἀβίβου».

Ξίφος τελειοῖ Σαμωνᾶν καὶ Γουρίαν,
καὶ φλὸξ Ἄβιβον, οἷς χαρὰ πῦρ κ(αὶ) ξίφος.
Πῦρ πέμπτῃ δεκάτῃ Ἄβιβον πέφνε, χαλκὸς ἑτάρους.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Τούτων ὁ μὲν Σαμωνᾶς καὶ Γουρίας ἤθλησαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέ(ως) [. . .] διεβλήθησαν δὲ ὡς ἀναπείθοντες τοὺς ἀν(θρώπ)ους μὴ θύειν εἰδώλοις [. . .]
(φ. 111α) Τελ.: [. . .] ἱμάντα ἔχ(ων) ἐπὶ τοῦ στόματος δίκην φονέως· (καὶ) οὕτως ἐτέλεσεν αὐτοῦ τὴν μαρτυρί(αν).

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Κυντιανοῦ ἐπισκόπ(ου) Σελευκεί(ας)· καὶ μνήμ(η) τ(ῶν) εὐσεβ(ῶν) βασιλέ(ων) [sic] Ἰουστίνης κ(αὶ) Θεοδώρ(ας)· καὶ τοῦ ἁγίου Θωμᾶ π(ατ)ριάρχ(ου) Κωνσταντ(ι)ν(ου)πόλε(ως) τοῦ νέου».

Ζωὴν ὁ Θωμᾶς ἐκλιπὼν μετρουμένην,
ζωὴν πρεπόντως εὗρεν οὐ μετρουμένη(ν).

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Ἐλπιδίου· Μαρκέλλου· Εὐστοχίου· (καὶ) τῶν σὺν αὐτ(οῖς) μαρτ(ύ)ρ(ων)».

Πῦρ Ἐλπίδιε σὺν δυσὶ στέγειν φίλοις
ἡ τῶν ἐπάθλων ἐλπὶς ἠρέθιζέ σε.

1. κακεφαλῆς cod.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Ὁ μακάριος Ἐλπίδιος εἷς τῆς συγκλήτου βουλῆς ὑπάρχων (καὶ) τὰ μυστικὰ πιστευόμενος πράγματα [. . .]

(φ. 111β) Τελ.: [. . .] καὶ εἰς κάμινον πυρὸς βληθῆναι τὸ τελευταῖον· καὶ ἀφῆναι τῷ Κ(υ-ρί)ῳ τὸ πν(εῦμ)α.

ις' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ις'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου ἀποστ(ό)λ(ου) καὶ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου».

Σώζεις Ἰ(ησο)ῦ καὶ τελώνας, σοὶ χάρις·
οὕτω βοᾷ Ματθαῖος ἐκ πυρὸς μέσον.
Ἀκάματον Ματθαῖον πῦρ δεκάτ(η) κτάν(εν) ἕκτη.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 111β - 113β) συναξάριον τοῦ ἀποστόλου.

Ἀρχ.: Ὃς ἐπὶ τελώνιον καθήμενος, τοῦ Κ(υρίο)υ, ἀκούσας εἰπόντος πρὸς αὐτὸν ἀκολούθει μοι [. . .]

(φ. 113β) Τελ.: [. . .] καὶ τῷ βασιλεῖ τὸν θρόνον ὡς ἱερεῖ καταλέλοιπε· (καὶ) πάλιν αὐτὸς τῷ υἱῷ κατὰ τὴν τοῦ ἀποστόλου διάταξιν.

ιζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιζ'. Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Γρηγ(ο)ρ(ίου) τοῦ θαυματουργοῦ».

Ὁ Γρηγόριος θαυματουργῶν καὶ πάλαι,
Θ(ε)ῷ παραστάς, θαυματουργεῖ νῦν πλέον.
Ἑβδομάτ(η) δεκάτ(η) μέγας θάνε θαυματουργός.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ βασιλέως· Ἑλλήνων ὑπάρχων γονέων υἱὸς [. . .]
Τελ.: [. . .] τοσούτους ἀπίστους κατέλιπ(εν), ὅσους εὗρε χριστιανούς· (καὶ) οὕτ(ως) ἐτελειώθ(η).

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου (καὶ) ὁμολογ(η)τ(οῦ) Λαζάρου τοῦ ζωγράφου».

Οὐ ζωγραφεῖ σε Λάζαρος καὶ νῦν λόγε,
ἀλλὰ βλέπει σε ζῶντα, μὴ ληπτ(ὸν) χρόαις.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

(φ. 114α) Ἀρχ.: Οὗτος νηπιόθεν τὸν μονήρη βίον ὑπέρχετ(αι) καὶ τὴν ζωγραφικὴν ἐπιστήμην ἐκπαιδεύεται [. . .]

Τελ.: [. . .] (καὶ) τὸ τίμιον αὐτοῦ σῶμα ἀνακομισθέν, ἐν τῇ μονῇ τοῦ Εὐάνδρου κατετέθη.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου Ζαχαρίου τοῦ σκυτοτόμου· (καὶ) Ἰω(άννου) διήγησ(ις) ὠφέλιμος».

Ἀρχ.: Ἀνήρ τις τῶν κατὰ κόσμον περιφαν(ῶν), ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης· πάντων καταφρονήσας καὶ τὸν λιτὸν μετερχόμενος βίον [. . .]
(φ. 115α) Τελ.: [. . .] μετανάστης τῆς κέλλης ἐγένετο· ἄγνωστος πᾶσι τὸ παράπαν γενόμενος.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Λογγῖνος ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Ἔχεις ἀθλητὴν Χ(ριστ)ὲ Λογγῖνον μέγαν,
ἔχεις δὲ καὶ Λογγῖνον ἀσκητὴν μέγαν.

«Ὁ ἅγιος Γεννάδιος, π(ατ)ριάρχ(ης) Κωνσταντινουπόλεως, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ὁ Γεννάδιος εὗρε τὴν Ἐδὲμ στέφος,
φανεὶς νοητὴν πρὸς παλαίστρ(αν) γεννάδ(ας).

«Ὁ ἅγιος Μάξιμος, π(ατ)ριάρχ(ης) Κωνσταντινουπόλε(ως), ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Μάξιμος ὠδίνησε· καὶ τεκὼν τέκνα,
(φ. 115β) πράξεις ἁγνάς, ἄπεισιν ἁγνὸς ἐκ βίου.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Ἰουστῖνος ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Ἀσκητικὸς ἄγρυπνος ὀφθαλμὸς μύει,
Ἰουστῖνος τὸ θαῦμα τῶν ἠσκηκότων.

ιη' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιη'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μεγαλομ(άρτυ)ρος Πλάτωνος».

Μικροῦ λαθὼν παρῆλθεν ἡμᾶς ὁ Πλάτ(ων),
Πλάτων ἐκεῖνος ὃν πλατὺ κτείνει ξίφος.
Ὀγδοάτ(ῃ) δεκάτ(ῃ) τε Πλάτωνα ἄορ κατέπεφνε.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν χώρας τῶν Γαλατῶν, Ἀγκύρας τῆς πόλεως· ἀδελφὸς τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀντιόχου [. . .]
Τελ.: [. . .] ὡς ἀλλοιωθῆναι τὴν ὄψιν· καὶ τότε τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτήν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μάρτ(υ)ρ(ος) Ῥωμανοῦ».

Τὸ καρτερόφρον Ῥωμανοῦ π(ῶς) θαυμάσει,
σὺν χαρμονῇ γὰρ πνιγμον(ὴν) ἐκαρτέρει.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ βασιλέως· (καὶ) διὰ τὴν ὑπὲρ Χ(ριστο)ῦ ἀγάπην εἰσελθεῖν βουλόμενον [. . .]
Τελ.: [. . .] διὰ πνιγμονῆς ἐν εἱρκτῇ τῆς προσκαίρου ζωῆς ἀπολύετ(αι)· καὶ τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου κομίζεται.

«Τὸ ἅγιον νήπιον ἐρωτηθὲν παρὰ τοῦ ἐπάρχου ποῖον δεῖ σέβ(ειν) Θ(εόν), κ(αὶ) εἰπ(ὸν) τὸν Χ(ριστό)ν, ξίφει τελειοῦται».

Κόλπους Ἀβραὰμ νήπιον λαχ(ὸν) ξίφει,
τοῖς Βηθλεὲμ σύνεδρον ὤφθη νηπίοις.

«Τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Ῥωμανοῦ, διακόνου τῆς Παλαιστ(ί)ν(ης)».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος τῆς Παλαιστίνης ἕλκων τὸ γένος καὶ τῆς ἐν Καισαρείᾳ παροικίας ὢν διάκονος [. . .]
(φ. 116α) Τελ.: [. . .] (καὶ) βρόχῳ περιβληθείς, ἀναιρεῖται ἀποπνιγείς.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Ζακχαίου, διακόνου τῆς ἐν Γαδείροις ἐκκλη(σίας)· κ(αὶ) Ἀλφαίου».

Ζακχαῖος ἐκχεῖ πλοῦτον ὁ πρ(ὶν) ἡμίσυ,
ὁ νῦν δέ, σ(ωτ)ήρ, αἷμα χεῖ πᾶν ἐκ ξίφους.

Ἀλφαῖε καρτέρησον, εἰ τέμνῃ κάραν,
καὶ κλῆρον ἕξεις τ(ὴν) ἄτμητον οὐσίαν.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Ἄγεται Ζακχαῖος οὗτος ἐπὶ τοῦ βήματος, σιδηροῦν καὶ βαρὺν κλοιὸν φέρων ἐπὶ τοῦ τραχήλου [. . .]
Τελ.: [. . .] τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτ(ήν)· ὁμοίως καὶ ὁ Ζακχαῖος.

ιθ′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιθ′. Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου προφήτ(ου) Ἀβδιοῦ».

Ἔφησεν ἄν τι μέλλον Ἀβδιοὺ πάλιν,
εἰ μὴ τελευτὴν εἶχεν αἰδεῖσθαι τάχα.
Ἐννέα καὶ δεκάτ(ῃ) βίον Ἀβδιοὺ ἐξεπέρησ(εν).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ προφήτου.

Ἀρχ.: Οὗτος δοῦλος Κ(υρίο)υ ἑρμηνεύεται ἢ ἐξομολογούμενος [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ ἀποθανὼν ἐτάφη μετὰ τῶν π(ατέ)ρων αὐτοῦ.

(φ. 116β) «Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου Βαρλαάμ».

Σὺν λιβανωτῷ Βαρλαὰμ τὸ πῦρ φέρ(ων),
εὔοσμος ὤφθη λιβανωτὸς Κ(υρί)ῳ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Βαρλαὰμ ὁ μάρτυς ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας· γέρων δὲ ὢν τὴν ἡλικίαν [. . .]
Τελ.: [. . .] ἡ αὐτοῦ ψυχὴ ἐν χερσὶ Θ(εο)ῦ παρατίθετ(αι).

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Ἄζη τοῦ θαυματουργοῦ».

Διψητικὴ τις ὡς ἔλαφος εἰς ὕδωρ,
Ἄζης ὁ μάρτυς ἔτρεχε πρὸς τὸ ξίφος.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ· ἐκ τῆς τῶν Ἰσαύρων χώρας ὁρμώμενος [. . .]
(φ. 117α) Τελ.: [. . .] τὸν ἅγιον τύψας σφοδρῶς, καὶ αὐτ(ὸν) διὰ ξίφους τελειωθῆναι προσέταξεν.

«Οἱ ἅγιοι ἑκατὸν πεντήκοντ(α) στρατιῶτ(αι) ξί(φει) τε(λειοῦνται).

Τετμημένας τρεῖς Χ(ριστ)ὲ πεντηκοντάδας,
τριττῇ στεφῶν γέραιρε πεντηκοντάδι.

Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι δώδεκα στρατιῶτ(αι) ξί(φει) τε(λειοῦνται)».

Στρατεύομαί σοι σήμερον διὰ ξίφους,
τῷ παμβασιλεῖ δωδεκὰς στρατοῦ λέγει.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Ἀγαπίου».

Κἂν ἐσπαράχθην Ἀγάπιος θηρίοις,
τὴν πίστιν ἀσάλευτός εἰμί σοι λόγε.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Ἡλιοδώρου τοῦ ἐν Μαγιδῷ τῆς Παμφυλίας».

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἐπὶ τῆς βασιλείας Αὐρηλιανοῦ, ἐν Ῥώμῃ ἡγεμονεύοντος Ἀετίου· ἐν Μαγιδῷ τῇ πόλει ὁ μακάριος οὗτος [. . .]
(φ. 117β) Τελ.: [. . .] καὶ πληρώσας τὴν εὐχήν, ἀπετμήθη τὴν κεφαλήν.

κ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κ'. Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου».

Χάραξ κύκλῳ σου καὶ μετὰ ζωῆς τέλος,
ἡ ζῶσα Γρηγόριε τοῦ Θ(εο)ῦ χάρις.
Εἰκάδι Γρηγόριος κικλήσκετο εἰς πόλον εὐρύν.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 117β - 118α) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἔφυ γεννητόρων Σεργίου καὶ Μαρί(ας)· ὀκταέτης δὲ γενόμενος, εἰς ἐκπαίδευσιν τῶν ἱερῶν γραμμάτων δίδοται [. . .]
(φ. 118α) Τελ.: [. . .] πολλὰ καθικετεύσ(ας) (καὶ) προσκυνήσας, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τῶν ἁγίων μαρτύρων· Εὐσταθίου· Θεσπεσίου· (καὶ) Ἀνατολίου».

Κάρας τριῶν τέμνουσι νεκρῶν οἱ πλάνοι,
οὐδ' εἰς νεκροὺς δεικνύντες οἶκτον, ὢ πλάν(ης)!

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ· π(ατ)ρίδα μὲν ἔχοντες τὴν τῶν Γαλατῶν [. . .]
(φ. 118β) Τελ.: [. . .] νεκρῶν ὄντων τῶν σωμάτων τὰς κεφαλὰς ἀπέτεμον.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) Θεοκτίστου π(ατ)ρικίου· τῇ θέσει εὐνούχου· ὃς ἦν ἐπὶ Θεοδώρας αὐγούστης· καὶ τοῦ ὁσίου Πρόκλου».

κα' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κα'. Ἡ ἐν τῷ ναῷ εἰσέλευσις τῆς [. . .] Θ(εοτό)κου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας».

Ἔνδον τρέφει σε Γαβριὴλ ναοῦ κόρη,
ἥξει δὲ μικρὸν καὶ τὸ χαῖρέ σοι λέγων.
Βῆ ἱερ(ὸν) Μαρίη τέμ(εν)ος παρὰ εἰκάδι πρώτῃ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον.

Ἀρχ.: Ἡ ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεομήτορος εἴσοδος ἑορτὴν εὐσεβέσιν εἰργάσατο θαυμαστὴν [. . .] (φ. 119α) Τελ.: [. . .] ἀγγέλου τῇ ταύτης ὡς ἔφην ἀποστολῆς καθυπηρετοῦντος, εἰς δόξαν Θ(εο)ῦ.

κβ΄ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κβ΄. Μνήμ(η) τῆς ἁγίας μ(άρτυ)ρος Κικιλίας· Βαλλεριανοῦ (καὶ) Τιβερίου».

Λουτροῦ φέρεις ἔκκαυσιν ἡ Κικιλία,
λούῃ δὲ λουτρὸν αἵματος διὰ ξίφους.
Δευτερίῃ εἰκάδι Κικιλίαν τάμον ἀμφὶ λοετρ(όν).

Βαλλεριανὸν καὶ συναθλητὴν ἅμα
κτείνει ξίφος, βάλλοντας ὕβρεσι πλάν(ην).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ἤθλησαν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ· καὶ ἡ μὲν Κικιλία ὑπῆρχεν ἐκ τῆς Ῥώμης [. . .]
Τελ.: [. . .] τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτὴν ἐν αὐτῷ τῷ βαλανείῳ· τοῦτο τοῦ ἐπάρχου ἀποφηναμένου.

«Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ καπικλάριος ξί(φει) τε(λειοῦται)».

Αἰκίζεται Μάξιμος ὁ φρουρᾶς φύλαξ,
εὐθὺς ὑπάρξας ἐντολῶν Θ(εο)ῦ φύλαξ.

«Ὁ ἅγιος Μᾶρκος· Στέφανος· κ(αὶ) Μᾶρκος ξί(φει) τε(λειοῦνται)».

Τμηθεὶς ξίφει Στέφανος σὺν Μάρκοις δύο,
πολλοὺς σὺν αὐτοῖς τοὺς στεφάνους λαμβάνει.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) Προκοπίου τοῦ Παλαιστίνου» [sic].

Πρὸς τὴν τομ(ὴν) ὥρμησ(εν) οἷα πρὸς πόλον,
καὶ Προκόπιος θρέμμα τῆς Παλαιστίν(ης).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος συντόνῳ φιλοσοφίᾳ τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν ἀναθείς, πᾶν εἶδος ἀρετῆς τῷ ἐπιπόνῳ τοῦ βίου ἐκτήσατο [. . .]
(φ. 119β) Τελ.: [. . .] καὶ οὕτως εὕρατο σύντομον τὴν εἰς οὐ(ρα)νοὺς ὁδόν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Μενίγνου τοῦ Κναφέως».

Κάραν Κναφεῦ Μένιγνε τμηθεὶς ἐκ ξίφους,
γνάπτεις σεαυτόν, κἂν ῥύπους εἶχες πλύνει.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὥρμητο ἀπὸ Κολωνίας τῆς Ἑλλησπόντου [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) τῷ ξίφει παρὰ τοῦ δημίου κρουσθείς, τὸ πν(εῦμ)α τῷ Κ(υρί)ῳ παρέθετο.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσίου Ἀββᾶ».

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ γένους τῶν Ἰσμαηλιτῶν· καταλιπὼν δὲ γονεῖς καὶ π(ατ)ρίδα καὶ πλοῦτον [. . .]
(φ. 120α) Τελ.: [. . .] οὕτω βιοὺς καὶ πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, ἀνεπαύσατο ἐν Κ(υρί)ῳ·

«Οἱ ἅγιοι Χριστοφόρος (καὶ) Εὐφημία μαχαίρᾳ τελειοῦ⟨ν⟩ται».

Τὴν Εὐφημίαν σοι συνευφημεῖν ἔγνων,
σοὶ συσφαγεῖσαν χριστοφόρον Χριστοφόρε.

«Ὁ ἅγ(ιος) Θαλέλαιος κ(αὶ) Ἄνθιμος ξίφει τελειοῦνται».

Θαλέλαιος, Ἄνθιμος ἐκτετμημένοι,
ἀειθαλῶς ἀνθοῦσιν ὡς θεῖα ξύλα.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Κάλλιστος ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Κάλλιστος ἐχθρὸν τὸν κάκιστον πτερνίσας,
φίλος Θ(ε)ῷ πρόσεισιν ἐκλελεγμένος.

«Ὁ ἅγ(ιος) Θαδδαῖος, ἐν τροχῷ δεθεὶς κ(αὶ) κατὰ πρανοῦς ἀφεθείς, τελειοῦται».

Κατὰ πρανοῦς Θαδδαῖον ὁ τροχὸς στρέφει,
φωνὴ δὲ βροντῆς ἐκ τροχῶν ψαλμὸς λέγει.

κγ´ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κγ´. Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ἀμφιλοχίου ἐπισκόπ(ου) Ἰκονίου».

Σταλεὶς Ἀμφιλόχιε νεκρῶν ἀμφίοις,
λόχους σκεδάζεις καὶ νεκροὺς νοουμ(έν)ους.
Εἰκάδι τριτάτ(η) θάνατος λάβεν Ἀμφιλόχιον.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας πάντα βαθμὸν ἐκκλησιαστικὸν παραλλάξας [. . .]
(φ. 120β) Τελ.: [. . .] (καὶ) νόμους ὀρθοδόξους συντάξας (καὶ) εἰς βαθὺ γῆρας ἐλάσας, ἀνεπαύσατο ἐν εἰρήνῃ.

«Ὁ ἅγ(ιος) Ἰσχυρί(ων) ἐπίσκοπος ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Ζῶν Ἰσχυρίων, ἰσχὺς ἦν ἐκκλησίας,
ἥνπερ νοητῶς καὶ θανὼν ἐνισχύει.

«Ὁ ἅγ(ιος) Ἕλενος, ἐπίσκοπος Ταρσοῦ, ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Ταρσοῦ πρόεδρος Ἕλενος θυηπόλος,
ταρσοῖς[1] ἄνεισι ψυχικοῖς ἕως πόλου.

1. ταρσεῖς cod.

«Διήγησις ὀπτασί(ας) τινὸς Ἰω(άννου) πάνυ ὠφέλιμος».

Ἀρχ.: Ἐγένετό τις ἀνὴρ ἐν ταῖς ἡμέραις βασιλέως τοῦ Κωνσταντίνου· ὃς καὶ ἦν γνωστὸς αὐτῷ τῷ βασιλεῖ [. . .]
(φ. 121β) Τελ.: [. . .] διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ θεαρέστως βιώσας· (καὶ) μεταστὰς ἀπῆλθε πρὸς τὰς αἰωνίους μονάς.

κδ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κδ'. Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Γρηγορίου ἐπισκόπου Ἀκραγαντίνων».

Ἐξ Ἀκραγάντ(ων) πρὸς Θ(εὸ)ν χωρεῖς λόγον,
τὸν ἄκρα γῆς κρίνοντα, παμμάκαρ π(άτ)ερ.
Εἰκάδι Γρηγόριον θανάτου νέφος εἷλε τετάρτ(ῃ).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστίνου, τοῦ καὶ Ῥινοτμήτου· ὁρμώμ(εν)ος ἐκ πόλεως Ἀκραγάντων [. . .]
(φ. 122α) Τελ.: [. . .] καὶ μυρία ἐργασάμενος θαύματα, ἐν βαθυτάτῳ γήρᾳ τὸν βίον ἀπέλιπε.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Μάλχος ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Οἱ ψυχοπομποὶ συγκατέπτησαν νόες,
ψυχὴν ἀπάξαι Μάλχε τὴν σὴν Κ(υρί)ῳ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Καρίων ἐν εἰρήνῃ τε(λειοῦται)».

Θεὶς πάντα πόρρω Καρίων, ψυχῆς κάρον
ἤσκησε νῷ νήφοντι μέχρι καὶ τέλους.

«Ὁ ἅγ(ιος) Ἑρμογέν(ης), ἐπίσκοπ(ος) Ἀκραγαντ(ί)ν(ων), ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Ἀπῆρας Ἑρμόγενες ἀν(θρώπ)ων γένους,
καταισχύνας φρύαγμα δαιμόνων γένους.

«Οἱ ἅγιοι Φιλούμ(εν)ος (καὶ) Χριστοφόρος ξί(φει) τε(λειοῦνται)».

Φιλούμενον τέμνουσι κ(αὶ) Χριστοφόρον,
αὐτῷ φανέντας πράγματι Χ(ριστ)ῷ[1] φίλους.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Εὐγένιος, ἐν ὀπῇ τοίχου βληθείς, τῆς εἰσόδου πηλῷ ἀναφραγείσης, τελειοῦται».

Μάτην ὀπὴ τὰ κλεῖθρα τ(ὸν) πηλὸν φέρεις,
Εὐγενίῳ γὰρ πρὸς Θ(εὸν) τρίβος γίνῃ.

«Οἱ ἅγιοι Προκόπιος κ(αὶ) Χριστοφόρος ξί(φει) τε(λειοῦνται)».

Ὁ Προκόπιος, ὡς ἐγὼ Χριστοφόρε,
θοῦ καὶ σύ, φησίν, εἰς τομ(ὴν) τὸν αὐχένα.

1. Χ(ριστο)ῦ cod.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐν Κορίνθῳ· (καὶ) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Γρηγορίου τοῦ ἐν τῇ Χρυσῇ Πέτρᾳ· ὃς ὥρμητο ἐκ τ(ῶν) τῆς Ἀνατολῆς μερῶν, (καὶ) ἐλθ(ὼν) κατῴκησ(εν) ἐν τῇ ῥηθείσ(ῃ) Πέτρ(ᾳ)· (καὶ) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Χρυσογόνου· (καὶ) τοῦ ὁσίου Μάρκου τοῦ Τριγληνοῦ· (καὶ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Θεοδώρου τοῦ ἐν Ἀντιοχείᾳ».

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ τελευταίου μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος κρατηθεὶς ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουλιανοῦ τοῦ ἀποστάτου παρὰ Σαλουστίου τοῦ ἐπάρχου [. . .]
(φ. 122β) Τελ.: [. . .] ὁ δὲ ἅγιος Θεόδωρος εἰς αἰῶνας ἐν Κ(υρί)ῳ ἀγάλλεται.

κε′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κε′. Μνήμ(η) τ(ῆς) ἁγί(ας) (καὶ) ἐνδό(ξ)ου μ(ε)γ(ά)λ(ο)μ(άρτυ)ρος Αἰκατερίνης».

Αἰκατερῖνα καὶ σοφὴ καὶ παρθένος,
ἐκ δὲ ξίφους καὶ μάρτυς, ὢ καλὰ τρία!
Πέμπτῃ ἄορ κατέπεφνεν εἰκάδι ῥήτορα κούρ(ην).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἐκ πόλεως Ἀλεξανδρείας· θυγάτηρ βασιλίσκου τινός, τοὔνομα Κώστου [. . .]
Τελ.: [. . .] τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται· (καὶ) τ(ὸ)ν τοῦ μαρτυρίου δέχεται στέφανον.

«Οἱ ἅγιοι ρν′ ῥήτορες πυρὶ τελειοῦντ(αι)».

Αἱ πρὸς πλάνην ῥήτορσιν ἀνδράσι στάσ(εις),
εἰς πῦρ θανοῦσι, τ(ῶν) στεφάνων εὑρέσεις.

«Ἡ ἁγία βασίλισσα, ἡ γαμετὴ Μαξεντίου, ξί(φει) τε(λειοῦται)».

Τμηθεῖσα θνητοῦ σύζυγος βασιλέως,
ἄφθαρτον εὗρε νυμφῶνα βασιλέως.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) Πορφύριος ὁ στρατηλάτης σὺν τοῖς διακοσίοις στρατιώταις ξί(φει) τε(λειοῦται)».

Σὺν τῷ στρατῷ σου Πορφύριε πρὸς ξίφος
πρόθυμος ἥκεις, οἷάπερ στρατηλάτης.

«Τοῦ ἁγ(ίου) ἱερομ(άρτυ)ρος Κλήμεντος ἐπισκόπ(ου) Ῥώμ(ης)».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Κλήμης ὁ σοφώτατος, Ῥωμαῖος ἦν τὸ γένος· ἐκ βασιλικοῦ καταγόμ(εν)ος γένους [. . .]
(φ. 123α) Τελ.: [. . .] (καὶ) τῷ ἁγίῳ τὰ εἰκότα εὐχαριστήσαντες, οἴκαδε ἀνεχώρησαν δοξάζοντες τὸν Θ(εὸ)ν.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) ἱερομ(άρτυ)ρος Πέτρου, ἐπισκόπ(ου) Ἀλεξανδρείας».

Ἄρρηκτος ἦν τὴν πίστιν ὁ τμηθεὶς Πέτρος,
ὃς εἶδε Χ(ριστο)ῦ τὴν στολὴν ἐρρηγμένην.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλ(έως)· διδάσκαλος εὐσεβείας (καὶ) τῶν ὀρθῶν δογμάτων ὑφηγητὴς [. . .]
(φ. 123β) Τελ.: [. . .] ἐτελειώθη κατὰ τὴν τοῦ βασιλέως πρόσταξιν, τὴν κάραν ἀποτμηθείς.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Πέτρου τοῦ ἡσυχαστοῦ».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Πέτρος ἐν τῷ Πόντῳ γεννηθεὶς παρ' εὐσεβῶν γονέων [. . .]

Τελ.: [. . .] (καὶ) ἐνενήκοντα ἐννέα χρόνους διαρκέσας ἐν τῷ θνητῷ σαρκίῳ τούτῳ, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Οἱ ἅγιοι ἑξακόσιοι ο' μ(άρτυ)ρ(ες) ξίφει τε(λειοῦνται)».

Τέμνουσιν ἀνδρῶν εἰκάδας τριπλ(ᾶς) δέκα,
μεθ' ὧνπερ ἄλλους ἄνδρας ἑπτάκις δέκα.

κς' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κς'. Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἀλυπίου τοῦ στυλίτου».

Ἀνεῖχεν Ἀλύπιον ὄρθιος κίων[1],
πρὸς οὐ(ρα)νοὺς ζητοῦντα βαίνειν οὐ μένει.
Εἰκάδι ἕκτη ἄλυπον Ἀλύπιε βήσω ἐς οἶκον.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Ἡρακλείου τοῦ βασιλέ(ως)· ἐξ Ἀνδριανοῦ πόλεως τῆς Παμφλαγόνων [sic] χώρας [. . .]
(φ. 124α) Τελ.: [. . .] ὁ δὲ πᾶς τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνος γέγονεν ἔτη ἑκατόν.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Μερκουρίου».

Εἰ[2] καὶ πατάσσῃ Μερκούριε τῷ ξίφει,
καὶ νεκρὸς ἐχθρὸν σύ[3] πατάσσεις Κ(υρίο)υ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Δεκίου καὶ Οὐαλλεριανοῦ τῶν βασιλέων· ἐκ τῆς Ἀνατολῶν [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας ἀχθείς, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Στυλιανοῦ τοῦ Παφλαγόνος».

Ἀσκήσεως πέπτωκεν ὁ στερρὸς στῦλος·
Στυλιανὸς γὰρ τὸν βίον καταστρέφει.

---

1. κύων cod.
2. Εἰ: Σὺ cod.
3. ἐχθρὸν σύ: ἐχθρὸς σοῦ cod.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἀκακίου τοῦ ἐν τῇ κλίμ(α)κ(ι)».

Κακὸν φυγὼν πᾶν Ἀκάκιος ἐν βίῳ,
καλοῖς ἀπείροις ἐντρυφᾷ λιπ(ὼν) βίον.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἔν τινι τῆς Ἀσίας μονῇ· καὶ νέαν ἔτι τὴν ἡλικίαν ἄγων, τὸν ἀσκητικὸν βίον μετήρχετο [. . .]
(φ. 124β) Τελ.: [. . .] κελλίον ποιήσας ἐκεῖσε, σωφρόνως τὸ λοιπ(ὸν) τοῦ βίου διήνυσεν.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἰακώβου τοῦ ἀναχωρητοῦ».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος καταλαβὼν τὸ ὄρος τὸ ὂν ἀπὸ λ' σταδίων τοῦ ἄστεως ἐνεκαρτέρει [. . .]
(φ. 125α) Τελ.: [. . .] καὶ μέγας θαυματουργὸς γενόμενος, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύρι)ον εὐφραινόμενος.

κζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κζ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Ἰακώβου τοῦ Πέρσου».

Τμηθεὶς μεληδὸν κ(αὶ) σφαγὴν Πέρσης φέρων,
ψυχὴ σεσώσθω, φροῦδά μοι μέλη, λέγει.
Εἰκάδι Πέρσης ἑβδομάτ(ῃ) σφάγη ἐκμελισθ(είς).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Ὀνωρίου καὶ Ἀρκαδίου τ(ῶν) βασιλέων· χριστιανὸς ὢν ἐκ προγόνων [. . .]
Τελ.: [. . .] μετὰ τῆς κοιλίας τὴν κεφαλήν, καὶ ταύτην μαχαίρᾳ ἀπετμήθη.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ῥωμανοῦ τοῦ θαυματουργοῦ».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος Ῥωμανὸς ἐν τῇ Ῥωσ(ῶν) τεχθεὶς (καὶ) τὴν πρώτην ἡλικίαν διαβ(άς), ἔρχεται εἰς Ἀντιόχειαν [. . .]
(φ. 125β) Τελ.: [. . .] (καὶ) οὕτω βιώσ(ας) καὶ τελειωθείς, ἀπῆλθε πρὸς τὰς οὐ(ρα)νίους σκηνάς.

«Ὁ ὅσιος Πινούφιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ὁ Πινούφιος ἀρετῶν πολλαῖς χρόαις,
ἐν οὐ(ρα)νοῖς ἔλαμψε<ν> ὡς ἶρις νέα.

«Ὁ ἅγιος Ναθαναὴλ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Ἀφεῖσα κόσμον, πρὸς Θ(εὸ)ν ψυχὴ τρέχε,
Ναθαναὴλ ἔκραξε μέλλων ἐκπνέειν.

κη' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κη'. Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) κ(αὶ) ὁμολογητοῦ Στεφάνου τοῦ νέου».

Πληγεὶς νέε Στέφανε τὴν κάραν ξύλῳ,
εὗρες πρεπόντως οὐχὶ γηράσκον στέφος.
Εἰκάδι ὀγδοάτ(ῃ) κράτα Στεφάνου νέου καταθραῦσ(αν).

'Ακολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

"Αρχ.: Οὗτος ὁ πολύαθλος καὶ ὁμολογητὴς Στέφανος ἦν ἐκ ταύτης τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) παρέδωκε τὸ πν(εῦμ)α Κ(υρί)ῳ· (καὶ) ἐτάφη ἐν ᾧ νῦν κατάκειται τόπῳ.

«'Ο ὅσιος 'Ανδρέας, συρόμενος κατὰ γῆς διὰ τὰς ἁγί(ας) εἰκόνας, τελειοῦ-τ(αι)».

(φ. 126α) 'Εκ γῆς ἐπλάσθην· γῆ με δὴ κ(αὶ) κτεινάτω,
πλάστου γὰρ αὐτῆς 'Ανδρέας τιμῶ τύπους.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Πέτρος, τυπτόμ(εν)ος διὰ τὰς ἁγίας εἰκόνας, τελειοῦται».

"Αν εἰκόνων τύπτωσι τὸν Πέτρον χάριν,
εὕρωσιν αὐτὸν πέτρινον τῷ σαρκίῳ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἁγία "Αννα τυπτομένη, πρὸς τὸ κατειπεῖν τοῦ ἁγ(ίου) Στεφάνου, τε(λειοῦται)».

Μάστιξιν "Ανναν εὐτόνως τετυμμένην,
ἔδειξε Χ(ριστὸ)ς εὐπρεπῶς ἐστεμμένην.

«Μνήμ(η) τῶν συμμαρτυρησάντ(ων) ἁγίων τῷ ἁγίῳ Στεφάνῳ διὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων» [γρ. τὰς ἁγίας εἰκόνας].

'Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

"Αρχ.: Πολλοὶ τῶν στρατιωτῶν ὀρθόδοξοι ὄντες, ἀποταξάμενοι τῷ βίῳ, γεγόνασι μοναχοὶ [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐξορισθεὶς καὶ τυπτόμενος συχνῶς, τὸν βίον ἀπέλιπεν.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Εἰρηνάρχου (καὶ) τῶν σὺν αὐτῷ ἑπτὰ ἁγίων γυναικῶν».

Τὸν Εἰρήναρχον ἡ φονεύτρια σπάθη
σῷ, σ(ῶτ)ερ εἰρήναρχε, συντάττει μέρει.

"Εδειξε νεκρὰς ἐν Σεβαστείᾳ πόλει
γυναῖκας ἑπτὰ πανσεβάστους τὸ ξίφος.

'Ακολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

"Αρχ.: Εἰρήναρχος ὁ μάρτυς ἐγένετο ἀπὸ τῆς πόλεως Σεβαστείας· νέος δὲ ὢν τὴν ἡλικίαν, δήμιος τὴν τάξιν ὑπῆρχεν [. . .]
(φ. 126β) Τελ.: [. . .] καὶ ταύτης παραδόξως διασωθείς, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

κθ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κθ'. Μνήμ(η) τῶν ἁγίων μ(αρτύ)ρ(ων) Παραμόνου· καὶ τῶν ἁγ(ίων) το' μ(αρτύ)ρ(ων)».

'Ο Παράμονος νύττεταί σοι Χ(ριστ)έ μου·
γνοὺς γὰρ Θ(εὸ)ν μόνον σε, σοὶ θνήσκει μόνῳ.
Παράμονον δ' ἐνάτ(η) κτᾶνον εἰκάδ(ι) ἔγχεα μακρά.

Ξίφει κεφαλὰς ἄνδρες ἑπτάκις δέκα,
σὺν ἐξαπλῇ διδοῦσι πεντηκοντάδι.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Δεκίου βασιλέως καὶ Ἀκυλίνου ἄρχοντος [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) ἐν αὐτῷ τῷ χορῷ τῶν το' μαρτύρων (καὶ) ταῖς τούτων θήκαις συνταχθείς, ἀπετμήθη.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Φιλουμ(έν)ου».

Φιλουμένου πείρουσιν ἥλοις τοὺς πόδ(ας),
Θ(εὸ)ν φιλοῦντος καὶ Θ(ε)ῷ φιλουμένου.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Φιλούμενος ὁ μάρτυς ἦν ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ βασιλέως· ἐκ Λυκαονίας ὁρμώμενος [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) ἐπὶ τριάκοντα σταδίοις ἐλαύνετ(αι), ἕως λιποθυμήσας, τὸ πν(εῦμ)α τῷ Κ(υρί)ῳ παρέθετο.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Νικολάου ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης· (καὶ) τοῦ ἁγ(ίου) ἱερομ(άρτυ)ρος Ἰω(άννου) τοῦ ἐν Περσίδι· (καὶ) τῶν ἁγίων ς' μ(αρτύ)ρ(ων) διωκομένων, πέτρας ῥαγείσης καὶ ὑποδεξαμένης αὐτούς, τελειοῦντ(αι)».

Ἤνοιξε πέτραν εἰς ταφὴν ἓξ ἀνδράσιν,
ὁ νεκρὸς εὑρὼν εἰς ταφὴν Χ(ριστὸ)ς πέτραν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Οὐρβανός, ἐπίσκοπος Μακεδονίας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ὁ χερσὶν οὗτος ἐκπνέων τῶν ἀγγέλων,
ξίφος μετελθών, ἔστιν εἷς καὶ μαρτύρω(ν).

«Ὁ ὅσιος Βησσαρίων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Πολλῶν ἱδρώτων καὶ πόνων Βησσαρίων,
πολλὰς θανὼν εὕρηκ(εν) ἀντιμισθίας.

«Ὁ ὅσιος Παγκόσμιος ἐν εἰρήνῃ τε(λειοῦται)».

Σύμπας ὁ κόσμος οὐδὲν ἦν Παγκοσμίῳ,
Ἐδὲμ γὰρ ἦρα καὶ μόνης ἣν λαμβάνει.

«Ὁ ὅσιος Πιτηροῦν ἐν εἰρήνῃ τε(λειοῦται)».

Τῇ σῇ θελήσει πρὸς σὲ χωρεῖ Χ(ριστ)έ μου,
ὁ σῶν[1] Πιτηροῦν ἐργάτης θελημάτων.

«Ὁ ἅγιος μάρτυς Οὐαλλερῖνος ξίφει τε(λειοῦται)».

Διὰ στέφος πάντιμον οἴσω καὶ ξίφος,
ὁ μάρτυς ἐκραύγαζεν Οὐαλλερῖνος.

1. σὸν cod.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Φαιδρός, ῥητίνης[1] ζεούσης καταχεούσης[2] αὐτῷ, τε(λειοῦται)».

Πολλοὺς πρὸς ἄλλα, πρὸς δὲ ῥητίν(ης) ζέσ(ιν),
στερρῶς ἀθλοῦντα Φαῖδρον ἔγνωμ(εν) μόνον.

λ′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) λ′. Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου ἀποστόλ(ου) Ἀνδρέου».

Ἀντίστροφον στ(αύ)ρωσιν Ἀνδρέας φέρει,
φανεὶς ἀληθῶς οὐ σκιώδης ἀντίπους.
Στ(αυ)ρὸν κἀκκεφαλῆς[3] τριακοστῇ Ἀνδρέα ἔτλ(ης).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἀποστόλου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ πόλεως Βηθσαϊδᾶ· υ(ἱὸ)ς μὲν Ἰωνᾶ, ἀδελφὸς δὲ Πέτρου τοῦ κορυφαίου τῶν ἀποστόλων [. . .]
(φ. 127β) Τελ.: [. . .] τοῦ δὲ ἀποστόλου τὸ λείψανον μετὰ χρόνον πολὺν μετετέθη ἐν Κωνσταντινουπόλει· ἐν τῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ναῷ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Φρουμεντίου ἐπισκόπ(ου) Ἰνδίας».
Ἀκολουθεῖ (φφ. 127β - 128β) συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Ἐν ταῖς ἡμέραις Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου βασιλέως, Τύριός τις φιλόσοφος ἀπῆλθεν ἱστορήσων τὴν ἐσχάτην Ἰνδίαν [. . .]
(φ. 128β) Τελ.: [. . .] οὗ τὸ τίμιον λείψανον παντοδαπὰς τοῖς προσιοῦσι τὰς ἰάσεις παρέχει[4], εἰς δόξαν [. . .] ἀμήν.

Δ′ «Μ ὴ ν Δ ε κ έ μ β ρ ι ο ς ἔχων ἡμέρ(ας) λα′· ἡ ἡμέρ(α) ἔχει ὥρας θ′ (καὶ) ἡ νὺξ ὥρας ιε′».

α′ «Εἰς τὴν α′. Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου Ναοὺμ τοῦ προφήτου».

Ναοὺμ τὸν Ἐλκεσαῖον ἐκπεπνευκότα,
ἕλκει πόθος με μυρίσαι σμύρνῃ λόγε.
Πρώτῃ ἐκ βιότοιο δεκε<μ>βρίου ᾤχετο Ναούμ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ προφήτου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἀπὸ Ἐλκεσὴμ πέραν εἰς Βαταρείμ, ἐκ φυλῆς Συμεὼν [. . .]
(φ. 129α) Τελ.: [. . .] ἡ παράκλησις ἐγὼ πᾶσιν, ἢ φρόνημα ἢ ὑπόληψις.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) Ἀνανίου τοῦ Πέρσου».

Ἀνανίας σάρξ, πρὸς δὲ σαρκὸς αἰκί(ας)
αἴσθησιν ὡς σάρξ οὐδὲ μικρὰν λαμβάνει.

1. ῥυτίνου cod.
2. pro καταχεθείσης
3. κακεφαλῆς cod.
4. παρέχεις cod.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἄρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ πόλεως Ἀρβὴλ τῆς Περσίδος ὁρμώμενος [. . .]
Τελ.: [. . .] εἰς πόλιν φωτὸς πλήρη καὶ εὐφροσύνης· καὶ οὕτως ἐτελειώθη.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) Φιλαρέτου τοῦ Ἐλεήμονος».

Θνήσκεις ὁ πᾶσαν ἀρετὴν φερωνύμως,
π(άτ)ερ, φιλήσ(ας), τόν γε μὴν οἶκτον πλέον.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἄρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Κωνσταντίνου (καὶ) Εἰρήνης· τῆς τῶν Παφλαγόν(ων) χώρας ὁρμώμ(εν)ος [. . .]
Τελ.: [. . .] ταῦτα εἰπὼν καὶ ἐπευξάμενος ἀνεπαύσατο ἐν Κ(υρί)ῳ.

β′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) β′. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) προφήτ(ου) Ἀββακούμ».

Τάττει Θ(εό)ς σοι τοὺς πόδας τεθνηκότι,
εἰς συντέλειαν Ἀββακοὺμ καθὼς ἔφης.
Δευτερίῃ Ἀββακοὺμ ἀνεβήσατο ἐς Θ(εο)ῦ ἄστυ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ προφήτου.

(φ. 129β) Ἄρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ φυλῆς Συμεών, υἱὸς Σαφάτ· εἶδε δὲ πρὸ τῆς αἰχμαλωσίας περὶ τῆς ἁλώσεως Ἰ(ερουσα)λὴμ [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ φωτίσει τοὺς διωκομένους ὑπὸ ὄφεως ἐξ ἀρχῆς.

«Μνήμ(η) τῶν ὁσίων π(ατέ)ρων ἡμῶν καὶ ἐρημιτῶν Ἰω(άννου)· Ἡρακλάμωνος· Ἀνδρέου· καὶ Θεοφίλου»·

Ἀνδρῶν τετρακτὺς εἰς ἄλυπον χωρίον
ἐκ θλίψεως γέμοντος ἦλθε χωρίου.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν ὁσίων.

Ἄρχ.: Οὗτοι ὥρμηντο ἐκ πόλεως λεγομένης Ὀξυρύγχου· χριστιανῶν γονέων ὑπάρχοντες τέκνα [. . .]
(φ. 130α) Τελ.: [. . .] ὁ καὶ αὐτόπτης αὐτῶν γενόμενος (καὶ) συγγραφεὺς τοῦ βίου αὐτῶν.

«Μνήμ(η) τῆς ἁγίας μ(άρτυ)ρος Μυρόπης».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἄρχ.: Ἡ ἁγία αὕτη Μυρόπη ἐγεννήθη ἐν τῇ τ(ῶν) Ἐφεσίων πόλει· τοῦ δὲ π(ατ)ρ(ὸ)ς αὐτῆς τελευτήσαντος [. . .]
(φ. 130β) Τελ.: [. . .] τὸ δὲ τῆς ἁγίας λείψανον χριστιανοὶ λαβόντες, τῇ τοῦ ἄρχοντος προστάξει, ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ κατέθεντο.

γ′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) γ′. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) προφήτ(ου) Σοφονίου».

Ὁ πρὶν βοήσας τῇ Σιὼν χαῖρε, σφόδρα
χαίρει παραστὰς τῷ Θ(ε)ῷ Σοφονίας.
Φαίδιμος ἐν τριτάτῃ Σοφονίας ἦτορ ἀφῆκε.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ προφήτου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἑρμηνεύεται σκοπιὰ Κ(υρίο)υ [. . .]
(φ. 131α) Τελ.: [. . .] μικρὸν τὸ γένειον ἔχων, στρογγυλώτερον.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, ἐπισκόπ(ου) Ἀλεξανδρείας».

Ἐν π(ατ)ριάρχαις καὶ Θεόδωρος μέγας,
κἀν τοῖς ἀθληταῖς τοῖς διὰ ξίφους μέγας.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου ἄν(θρωπ)οι καὶ μάλιστα οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ ἄπιστοι [. . .]
Τελ.: [. . .] τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον ἐτέθη ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει Ἀλεξανδρείᾳ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ίου) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Θεοδούλου».

Κύπρου τὸ κλῆμα Θεόδουλος κυπρίσαν,
καὶ σταφυλῆν ποιῆσαν, ἦλθεν εἰς τρύγ(ην).

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ίου) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Θεοδούλου ἀπὸ ἐπάρχου».

Ἐπαρχίαν γῆς, οὐ(ρα)νῶν ἐπαρχίας
ὁ Θεόδουλος ἀντέδωκεν ἐμφρόνως.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μεγ(ά)λ(ου)· π(ατ)ρίκιος καὶ ἔπαρχος πραιτωρίων [. . .]
(φ. 132α) Τελ.: [. . .] (καὶ) μικρὸν ἐπιβιώσας χρόνον, μετὰ χρηστῆς ἐλπίδος πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἰω(άννου) ἐπισκόπ(ου) Κολωνίας τοῦ ἡσυχαστοῦ».

Οὐχ ἡσυχάζω· (καὶ) θανόντα γὰρ στέφω
τὸν ἡσυχαστὴν Ἰωάννην τοῖς λόγοις.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Μαρκιανοῦ τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως [. . .]
(φ. 133α) Τελ.: [. . .] καὶ εἰς βαθύτατον γῆρας ἐλθών, ἐκοιμήθη ἐν Κ(υρί)ῳ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) τῶν ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) Ἀγαπίου, Σελευκίου (καὶ) Μάμα, ξίφει τελειωθέντ(ων)».

Τρεῖς ἄνδρες, Ἀγάπιος, Σέλευκος, Μάμ(ας),
πόθῳ πλάσαντος ἠγάπησαν καὶ ξίφος.

δ' «Τῷ αὐτ(ῷ) μ(η)ν(ὶ) δ'. Μνήμ(η) τῆς ἁγ(ίας) μ(ε)γ(αλο)μ(άρτυ)ρ(ος) Βαρβάρας».

Ξίφει π(ατ)ρ(ὸ)ς θύεσαι μάρτυς Βαρβάρα·
ὑπῆρξεν ἄλλος Ἀβραὰμ διαβόλου.
Βαρβάρα ἀμφὶ τετάρτῃ χερσὶ τοκῆος ἐτμήθη.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως· τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν, θυγάτηρ Διοσκόρου τινὸς Ἕλληνος [. . .]
Τελ.: [. . .] κεραυνῷ βληθῆναι καὶ τὴν ψυχὴν ἀπορρίψαντα.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) τῆς ἁγ(ίας) (μάρτυ)ρ(ος) Ἰουλιανῆς».

Ἰουλιανὴν ὡς περιστερὰν δέχου,
εἰμὴ τάχει τέμνοιτο, τρύζουσαν, λόγε.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἰω(άνν)ου πρεσβυτέρου μοναχοῦ τοῦ Δαμασκηνοῦ».

Πλήσας μελῶν γῆν ἡδέων Ἰωάννης,
κἀν οὐ(ρα)νοῖς ἄνεισι συνθεῖναι μέλη.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ὅσιος π(ατ)ὴρ ἡμῶν ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου [. . .], ἐκ Δαμασκοῦ τῆς πόλεως· ἐκ γένους περιφανοῦς [. . .]
(φ. 133β) Τελ.: [. . .] πλεῖστα καὶ αὐτὸς τῇ ἐκκλη(σί)ᾳ συγγράμματα καταλελοιπώς, ἐν εἰρήνῃ τὸν βίον ἀπέλιπε.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγ(ίοις) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἰω(άνν)ου ἐπισκόπ(ου) Πολυβότου τοῦ θαυματουργοῦ».

Ἐπισκοπ(ὴν) γῆς ἐκλιπὼν Ἰω(άνν)ης,
ἐπισκοποῦντος πάντα τέρπετ(αι) θέᾳ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος παῖς ὢν καὶ νέος ἤδη γενόμ(εν)ος, οὐ κατὰ παῖδας εἶχε τὸ φρόνημα [. . .]
(φ. 134α) Τελ.: [. . .] ὅσα καὶ δαιμονῶντας ἰώμενον καὶ νόσους ἄλλας[1], ὡς θεραπεύων ὁρᾶται.

ε' «Τῷ αὐτ(ῷ) μ(η)ν(ὶ) ε'. Τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Σάβα τοῦ ἡγιασμένου».

Ψυχὴν ὄπισθεν τοῦ Θ(εο)ῦ κολλῶν πάλαι,
ἔμπροσθεν αὐτοῦ νῦν παρίστατ(αι) Σάβ(ας).
Θεσπεσίοις πόλου πέμπτῃ Σάβα ἐντὸς εἰσήχθης.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου· χώρας τῶν Καππαδόκων· κώμης λεγομένης Μουταλάσκης [. . .]
Τελ.: [. . .] ὡς ἐτῶν γενέσθαι ἑβδομήκοντα τεσσάρων, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἰωσὴφ τοῦ Φαρανίτου».

Ἰωσὴφ ἀπέθετο φόρτον τοῦ βίου
καὶ πρὸς καλιὰς οὐ(ρα)νίους μετέστη.

1. ἄλλους cod.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ὃς ἦν ἀνὴρ λόγιος καὶ διακριτικός· καὶ τέλειος ἐν πάσῃ χάριτι τοῦ Χ(ριστο)ῦ [. . .]
(φ. 134β) Τελ.: [. . .] ἁπλώσ(ας) τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρ(ας) οὐ στείλας, ἀνεπαύσατο ἐν Κ(υρί)ῳ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) Διογένης λιθοβοληθεὶς τελειοῦται».

Χαίρων ὑπ' ἀνδρῶν ἐνδιδύσκεται πλάν(ων)
χιτῶνα μάρτυς λίθινον Διογένης.

«Ὁ ἅγ(ιος) μ(ά)ρ(τυς) Ἀβέρκιος ξίφει τελειοῦται».

Ἔπαθλον Ἀβέρκιος τῆς τομῆς μέγα,
οὐ γὰρ κότινος, οὐ(ρα)νὸς δὲ τὸ στέφος.

«Ὁ ὅσιος Νόνος ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦται».

Φυγόντα Νόνον ἀντικειμένου πέδην,
πεδοῦσι νεκρὸν κείμενον[1] ταῖς κειρίαις.

ς' «Τῷ αὐτ(ῷ) μηνὶ ς'. Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγ(ίοις) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Νικολάου ἀρχ(ι)επισκόπ(ου) Μύρ(ων) τῆς Λυκί(ας)».

Ὁ Νικόλαος πρέσβυς ὢν ἐν γῇ μέγας,
καὶ γῆς ἀποστάς, εἰς τὸ πρεσβεύειν ζέει.
Ἕκτῃ Νικόλεῳ γε φάνη βιότοιο τελευτή.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 134β - 136α) συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐν τοῖς χρόνοις Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ· πρότερον διαπρέψας ἐν τῇ μοναδικῇ πολιτείᾳ [. . .]
(φ. 136α) Τελ.: [. . .] δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θ(εὸν) καὶ τῷ πιστῷ αὐτοῦ θεράποντι τ(ὴν) εὐχαριστίαν ἀπονέμοντες.

«Μνήμ(η) τῆς μετὰ φιλαν(θρωπί)ας ἐπενεχθείσ(ης) φοβερᾶς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ».

Κἂν βλέμμα θεῖον ὑψόθεν θυμοῦ γέμον
ποιῇ τρέμειν γῆν, εὐμενὲς ταχὺ βλέπει.

ζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ζ'. Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἀμβροσίου ἐπισκόπ(ου) Μεδιολάνων».

Τὸ φθαρτὸν Ἀμβρόσιος ἐκδὺς σαρκίον,
θείας μετέσχεν ἀμβροσίας ἀξίως.
Ἑβδομάτ(ῃ) Ἀμβρόσιος ποτὶ ἄμβροτον ἤλυθ(εν) οὖδ(ας).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος γέγονεν ἐκ τῆς μεγαλοδόξου πόλεως Ῥώμης· εἷς ὢν τῆς συγκλήτου, ἔν τε λόγοις ἔχων προσφυῶς [. . .]

1. κειμένου cod.

(φ. 136β) Τελ. : [. . .] καταλύει τὸν βίον· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μ(ε)γ(ά)λ(η) ἐκκλη(σί)ᾳ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Ἀθηνοδώρου».

Χαίρων Ἀθηνόδωρος, εἰ τμηθῇ ξίφει,
ἀφῃρέθη τὸ πν(εῦμ)α καὶ πρὸ τοῦ ξίφους.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· ἐκ Μεσοποταμίας τῆς Συρίας ὁρμώμενος, μονήρη βίον ἀρχῆθεν ἀναλαβὼν [. . .]
Τελ.: [. . .] αὐτὸς ὁ ἅγιος ἐπευξάμενος τῷ Κ(υρί)ῳ, τὸ πν(εῦμ)α παρέθετο.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Νεόφυτος, ἐν τῇ θαλάσσῃ βληθείς, τελειοῦται».

Θανὼν ὁ Νεόφυτος ὑδάτων μέσον,
παρ' ὑδάτων ζῇ μυστικῶν διεξόδους.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Δομέτιος ξίφει τε(λειοῦται)».

Δὸς Δομέτιε χριστομάρτυς καὶ λάβε,
δὸς τὴν κεφαλὴν καὶ λάβε στέφος μέγα.

«Οἱ ἅγιοι Ἰσίδωρος, Ἀκεψιμ(ᾶς) κ(αὶ) Λέων πυρὶ τε(λειοῦνται)».

Διττοῖς συνάθλοις Ἰσίδωρε συμφλέγου,
ἴσων γὰρ αὐτοῖς δωρεῶν Θ(εο)ῦ τύχῃς.

«Ὁ ὅσιος Ἀμμοῦν, ἐπίσκοπ(ος) Νητρί(ας), ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Ἀμμοῦν π(ατ)ρ(ὸ)ς κατεῖδε Νητρία τρία,
κόσμου φυγήν, ἄσκησιν, ἔξοδον βίου.

«Οἱ ἅγιοι μάρτ(υ)ρ(ες) Γαϊανὸς (καὶ) Γάιος πυρὶ τε(λειοῦνται)».

Ἂν καὶ καμίνου Γάιε βληθεὶς μέσον,
σοῦ, Γαϊανός, οὐκ ἀφέξομαι, λέγει.

«Οἱ ἅγιοι μάρτ(υ)ρ(ες) τ' οἱ ἐν Ἀφρικῇ ξί(φει) τε(λειοῦνται)».

Δόξης ὑπὲρ σῆς, ὦ τριάς, τετμημένοι,
διπλοτριπλῆν δέχου μ' ἑξηκοντάδα.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Ἰγνάτιος, ὁ πλησί(ον) τῶν Βλαχερνῶν κείμενος, ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Πλήρης ἀπῆλθες πράξεων χρηστῶν, π(άτ)ερ,
ἐκ τοῦ ματαίου καὶ κακοπλήρους βίου.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Παύλου μοναχοῦ τοῦ ὑποτακτικοῦ».

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν οὗτος, ἐν τοῖς κατὰ κόσμον οὔτε περιφανὴς γέγονεν, οὔτε πάλιν πένης [. . .]

(φ. 137β) Τελ.: [. . .] τῷ Θ(ε)ῷ προσεκύνησε· καὶ μικρὸν ἐν τούτῳ ἐπιβιούς, ἐκοιμήθη ἐν Κ(υρί)ῳ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Πρίσκου· Μαρτίνου (καὶ) Νικολάου· ὧν ὁ μὲν λιμῷ· ὁ δὲ πέλυξι κατακοπείς· ὁ δὲ τρίτος διὰ πυρὸς ἐτελειώθ(η)· ἡ δὲ σύναξ(ις) αὐτ(ῶν) τελεῖτ(αι) πλησίον τοῦ τείχους τ(ῶν) Βλαχερν(ῶν)».

Λιμῷ θανόντα Πρίσκον ἄρτου γηΐνου,
ὁ Χ(ριστὸ)ς ἄρτον ψωμιεῖ τῶν ἀγγέλων.

Πέλυξι συγκόπτουσι Μαρτίνου κρέα,
κρεῶν μακέλλαι δυσσεβεῖς ἀν(θρωπ)ίνων.

Ἐξῆλθε δόγμα δαίμοσι πλάνης θύειν,
οἷς Νικόλαε μὴ θύων, εἰς πῦρ θύῃ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τ(ῆς) ὑπεραγίας Θ(εοτό)κου ἐν τοῖς Κουράτωρος».

η' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) η'. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Παταπίου».

Φθαρτὸν λελοιπὼς Πατάπιε γῆς πάτον,
πατεῖς ὅνπερ πατοῦσιν οἱ πράων πόδες.
Ὀγδοάτ(ῃ) Πατάπιε χλόης πέδον ἀμφεπάτησας.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ Θηβῶν τῶν κατ' Αἴγυπτον· τὸν μονήρη βίον ἑλόμ(εν)ος [. . .]
(φ. 138α) Τελ.: [. . .] καὶ δαίμονας ἀπελάσας καὶ καρκῖνον θεραπεύσας, ἐν εἰρήνῃ τῷ Κ(υρί)ῳ τὸ ἑαυτοῦ παρέθετο πν(εῦμ)α.

«Μνήμ(η) τῶν ἀναιρεθέντ(ων) ἐν Ἀφρικῇ ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων)».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες κατὰ τοὺς καιροὺς ὑπῆρχον Ζήνωνος βασιλέ(ως) Ῥωμαί(ων) [. . .]
(φ. 138β) Τελ.: [. . .] ὡς ἡ τοῦ Θ(εο)ῦ κρίσις δραστικωτέρα τοῦ πυρὸς αὐτῷ γέγονεν.

«Μνήμ(η) τῶν ἁγ(ίων) ἀποστόλ(ων) ἐκ τῶν ο'· Σωσθένους· Ἀπολλῶ· Κηφᾶ· Τυχικοῦ· Ἐπαφροδίτου· Κ(αί)σαρος· (καὶ) Ὀνησιφόρου».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν ἀποστόλων.

Ἀρχ.: Τούτων ὁ μὲν Σωσθένης, οὗ καὶ ὁ ἅγιος Παῦλος μέμνηται, ἐπίσκοπος Κολοφῶνος ἐγένετο [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐτελειώθησαν παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς τῷ Κ(υρί)ῳ.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Σωφρονίου ἐπισκόπου Κύπρου».

Πᾶν Σωφρόνιος σαρκικὸν σβέσας πάθος,
καὶ σαρκὸς αὐτῆς ἐξαπέπτη πηλίνης.

θ' (φ. 139α) «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) θ'. Ἡ σύλληψις τ(ῆς) ἁγίας Ἄννης, ὅτε συνέλαβε τὴν ὑπ(ερα)γ(ίαν) Θ(εοτό)κον».

Οὐχ ὥσπερ Εὔα καὶ σὺ σὺν λύπαις τέκῃς,
χαρὰν Ἄννα ἔνδον κοιλίας φέρεις.
Τῇ δ' ἐνάτῃ Μαρίην θεομήτορα σύλλαβ(εν) Ἄννα.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς ἁγίας.

Ἀρχ.: Ὁ Κ(ύριο)ς ἡμῶν καὶ Θ(εὸ)ς θέλων ἑτοιμάσαι ἑαυτῷ ναὸν ἔμψυχον καὶ οἶκον ἅγιον [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ σύναξις ἐν τῷ σεβασμίῳ οἴκῳ τῆς Θ(εοτό)κου τῷ ὄντι ἐν τοῖς Εὐοράνοις· πλησίον τῆς ἁγιωτάτης ἐκκλησίας.

«Μνήμ(η) τῆς ἁγί(ας) προφήτιδος Ἄνν(ης), τ(ῆς) μ(ητ)ρ(ὸ)ς Σαμουήλ».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον.

Ἀρχ.: Ἡ ἁγία καὶ μακαρία Ἄννα ἡ προφῆτις ἦν ἐκ πόλεως Ἀρμαθαίμ· ἐξ ὄρους Ἐφραὶμ [. . .]
(φ. 139β) Τελ.: [. . .] ἀεὶ καὶ προφητεύουσα μετῆλθε πρὸς τὰς αἰωνίους μονάς.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Στεφάνου τοῦ νεολαμποῦς, τοῦ ἐν τῷ ἁγίῳ Ἀντίπᾳ κειμ(έν)ου».

Ἐξήγαγες γῆς τὸν Στέφανον ἐκ βίου,
στέφει δὲ δόξης ἐστεφάνωσας λόγε.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

(φ. 140α) Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἀρτιφανὴς ἀστὴρ ὑπῆρχεν Κωνσταντινουπόλεως γέννημα καὶ θρέμμα [. . .]
(φ. 140β) Τελ.: [. . .] ἢ μᾶλλον νεκρώσεως, τὸ πν(εῦμ)α αὐτοῦ τῷ Κ(υρί)ῳ παρέθετο.

«Μνήμ(η) τῶν ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Σωσιθέου· Ναρσῆ καὶ Ἰσαάκ· διὰ ξίφους τελειωθέντ(ων)».

Σωσίθεον σωθεῖσιν ἐγγράφει λόγος,
ὑπὲρ Θ(εο)ῦ σώζοντος ἐκτετμημένον.

Πέρσης κάραν σοι Ναρσῆς Χ(ριστ)ὲ προσφέρει,
κρεῖττον δὲ δῶρον σμυρνοχρυσολιβάνου.

Πάθους τὸ λεῖπον Ἰσαὰκ Σάρρας τέκνου,
σφαγεὶς ἀνεπλήρωσεν Ἰσαὰκ νέος.

ι' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ι'. Μνήμ(η) τῶν ἁγίων μ(αρτύ)ρ(ων)· Μηνᾶ· Ἑρμογένους· καὶ Εὐγράφου».

Τμηθεὶς ὁ Μηνᾶς κἂν κελαδεῖν οὐκ ἔχῃ,
φιμοῖ κελαδοῦν δυσσεβείας τὸ στόμα.

Τὴν δυσσέβειαν ἐκπτύσας Ἑρμογένης[1],
ὑπῆρξε μάρτυς εὐσεβείας ἐκ ξίφους.

1. Ἑρμουγένους cod.

Τὰς ἐκ μαχαίρας Εὔγραφε τρώσεις φέρων,
ὀξὺς Θ(εο)ῦ κάλαμος ὤφθης εὖ γράφων.

Εὐκέλαδος δεκάτ(η) Μηνᾶς ξίφει αὐχένα δῶκ(εν).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ὁ ἅγιος Μηνᾶς, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ· ζητήσεως δὲ γενομ(ένης) παρὰ τῶν Ἀλεξανδρέων [. . .]
(φ. 141α) Τελ.: [. . .] τὸ δὲ μαρτύριον αὐτῶν, ὡς φασίν, ὁ μέγας Ἀθανάσιος ὁ Ἀλεξανδρεὺς συνεγράψατο.

«Ὁ ἅγιος Γέμελλος στ(αυ)ρωθεὶς τελειοῦται».

Ὑπὲρ Θ(εο)ῦ Γέμελλος ἐστ(αυ)ρωμένου,
τὴν ἐν ξύλῳ στ(αύ)ρωσιν ἀσμένως φέρει.

ια΄ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ια΄. Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Δανιὴλ τοῦ στυλίτου».

(φ. 141β) Καὶ γήινον πᾶν ἀλλὰ κ(αὶ) γῆν ἐκκλίνων,
οἰκεῖ Δανιὴλ τ(ὸν) πρὶν στῦλον καὶ νῦν πόλον[1].
Ἑνδεκάτ(η) Δανιὴλ στυλοβάμ(ων) εὕρατο τέρμα.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος γέγονεν ἐπὶ Λέοντος τοῦ μεγάλου βασιλέως τοῦ Βέσου· ἀπὸ Μεσοποταμίας τῆς Συρίας ὁρμώμενος [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ ὁσίως καὶ ἀμέμπτως τὸν βίον διατελέσας, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησε· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ Ἀνάπλῳ.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Δανιὴλ [γρ. Λουκᾶ][2] τοῦ νεοστυλίτου».

Πρὸς ὕψος ἀνήγαγε τὸν Λουκᾶν στῦλος,
Λουκᾶς δὲ τὸν νοῦν πρὸς Θ(εὸ)ν πρὸς ὃν τρέχει.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου (Λουκᾶ τοῦ νέου στυλίτου).

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ῥωμανοῦ τοῦ γέροντος καὶ Κωνσταντίνου τοῦ πορφυρογεννήτου [. . .]
(φ. 142α) Τελ.: [. . .] τεσσαρακονταπέντε χρόνους διηνυκὼς ἐν τῷ κίονι· καλῶς οὖν ἀγωνισάμενος, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) Ἀκεψεῆ καὶ Ἀειθαλᾶ».

Ἀκεψεὴν βλέπων με πάσχοντα ξίφει,
Ἀειθαλᾶ ζήλωσον· ἐζήλωσά σε.

---

1. πόλου cod.
2. Ὁ γραφεύς, ἐνταῦθα, ἐκ παραδρομῆς ἐπαναλαμβάνει τὸ ὄνομα τοῦ Δανιὴλ ἀντὶ τοῦ Λουκᾶ τοῦ νεοστυλίτου, τοῦ ὁποίου καὶ παραθέτει τοὺς στίχους καὶ τὸ συναξάριον. Ἡ μνήμη καὶ τῶν δύο ὁσίων στυλιτῶν τιμᾶται τὴν 11ην Δεκ., ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀντιγραφικὸν σφάλμα.

'Ακολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

"Αρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐκ Περσίδος· ἦν μὲν ὁ 'Αειθαλᾶς τῶν εἰδώλων ἱερεὺς [. . .]
Τελ.: [. . .] οὗ κατενώπιον ὁμολογήσαντες τ(ὸν) Χ(ριστό)ν, τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

«Μνήμ(η) μείρακός τινος (καὶ) διήγησις ὠφέλιμος».

"Αρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος μάρτυς τοῦ Χ(ριστο)ῦ μεῖραξ ἦν μὲν Αἰγύπτιος τὸ γένος [. . .] (φ. 143α) Τελ.: [. . .] εἰς πληροφορίαν δὲ βεβαίαν τ(ῶν) σκανδαλισθέντων (καὶ) διστα-ζόντ(ων) ὑπὲρ αὐτοῦ.

ιβ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιβ'. Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν (καὶ) θαυματουρ-γ(οῦ) Σπυρίδωνος.

'Ο θαυματουργὸς κἂν τέθνηκε Σπυρίδων,
τοῦ θαυματουργεῖν οὐκ ἔληξεν εἰσέτι.

'Ακολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

"Αρχ.: Οὗτος ἤκμασεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κ(ων)σταντίνου τοῦ μεγάλου [. . .] ἦν δὲ τὸν τρό-πον ἁπλοῦς (καὶ) τὴν καρδίαν ταπεινὸς [. . .]
(φ. 143β) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ ἀποστολείῳ τοῦ ἁγίου καὶ κορυφαίου Πέτρου τῷ συγκειμ(έν)ῳ τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ.

«Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) 'Αλεξάνδρου ἀρχιεπισκόπ(ου) 'Ιεροσολύμων».
'Ακολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

"Αρχ.: Βασιλεύοντος Δεκίου ἐν τῇ πρεσβυτέρᾳ 'Ρώμῃ, διωγμὸν μέγαν ἐξήγειρε κατὰ τῶν χριστιανῶν [. . .]
(φ. 144α) Τελ.: [. . .] καὶ ὀθονίοις εἰλήσαντες[1], ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ κατέθεντο.

«Μνήμ(η) τῶν ὁσίων π(ατέ)ρων ἡμῶν 'Αμμωναθᾶ κ(αὶ) 'Ανθοῦ».

Μισῶ τὰ τῆς γῆς, ἄγγελοι δέξασθέ με,
'Αμμωναθᾶς ὁ θεῖος ἐκλείπων λέγει.

Τὸ τοῦ προφήτου προσφόρως Δα(βὶδ) φάναι,
ὡς ἄνθος ἀγροῦ θεῖος "Ανθος ἐρρύη.

ιγ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιγ'. Μνήμ(η) τῶν ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Εὐστρατίου· Αὐξεντίου· Εὐγενίου· Μαρδαρίου· (καὶ) 'Ορέστου».

Τὸν Εὐστράτιον καὶ συνάθλους δὶς δύο,
ἅπαξ δύο κτείνουσι, πῦρ τε καὶ ξίφος.

'Ακολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

"Αρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν δυσσεβῶν βασιλέων· καὶ Λυ-σίου δουκὸς (. . .]
(φ. 145α) Τελ.: [. . .] ἡ δὲ σύναξις αὐτῶν τελεῖται ἐν τῷ σεπτῷ ἀποστολείῳ [. . .] 'Ιω(άν-νου) τοῦ Θεολόγου· πλησίον τῆς ἁγιωτάτης μεγάλης ἐκκλησίας.

---

1. σὐλίσαντες cod.

«Μνήμ(η) τ(ῆς) ἁγί(ας) μ(άρτυ)ρος Λουκίας τ(ῆς) παρθ(έ)νου».

Ὡς παρθένος μέν, ἓν στέφος σοι Λουκία,
ὡς δ' ἐ‹κ› ξίφους (καὶ) μάρτυς, ἄλλο λαμβάνεις.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἐκ τῆς Συρακούσης πόλεως τ(ῆς) κατὰ Σικελίαν· μεμνηστευμένη ἀνδρὶ [. . .]
(φ. 145β) Τελ.: [. . .] διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Θ(εο)ῦ ταύτην φυλάττεσθαι, ξίφει τὴν αὐτῆς ἀπέτεμον κεφαλ(ήν).

ιδ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιδ'. Μνήμ(η) τῶν ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων) Θύρσου καὶ Λευκίου».

Οὐ δένδρινόν σε Θύρσε θύραν ὁ πρίων
πρὸ τῆς τελευτῆς εὗρεν ὡς ῥᾷστα πρῖσ(αι).

Ὁ πν(εῦμ)α λευκὸς Λεύκιος τμηθεὶς ξίφει,
τὸ σῶμα βάπτει φοινικοῦν ἐξ αἱμάτων.

Κρίσιν ἀλύξας Θύρσε θάνες δεκάτ(η) τετάρτη.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Δεκίου βασιλέως (καὶ) Κουμβρικίου ἡγεμόνος· τοῦ οὖν ἡγεμόνος διωγμὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν κινοῦντος [. . .]
(φ. 146α) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ μαρτυρίῳ αὐτῶν, τῷ ὄντι πλησίον τῶν Ἑλενιανῶν.

«Ὁ ἅγ(ιος) Καλλίνικος ξίφει τελειοῦται».

Ὁ Καλλίνικος ἐκκοπεὶς τὸν αὐχένα,
ὑπῆρξε καλλίνικος ἐκ τ(ῶν) πραγμάτων.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων) Ἀπολλωνίου (καὶ) Φιλήμονος».

Ἔτερπεν αὐλοῖς πρὶν Φιλήμων τοὺς φίλους,
τανῦν δὲ τμηθεὶς τέρπεται τέρψιν ξένην.

Ἀπολλώνιον, υἱὸν Ὑψίστου σέβων[1],
κτείνουσιν υἱοὶ τῆς ἀπωλείας ξίφει.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως· καὶ Ἀρειανοῦ ἡγεμόνος Θηβαΐδος [. . .]
(φ. 147α) Τελ.: [. . .] ἐπὶ νώτου δελφῖνος ἐποχούμενον, κατὰ τὴν τοῦ ἁγίου πρόρρησιν καὶ ἐτάφη.

1. Metri gratia, pro σέβοντα.

«Ὁ ἅγιος Ἀρειανὸς κ(αὶ) οἱ πιστεύσαντες προτίκτορες ἐν τῇ θαλάσσῃ βληθέντες τελειοῦνται».

Τὸν Ἀρειανὸν ἐργάται πονηρίας
ἔργον θαλάσσης δεικνύουσιν ἀφρόνως.

Βάπτισμα πόντος τοῖς προτίκτορσ(ι) ξένοις,
φοροῦσι σάκκους ὡς στολὰς ἐμφωτίους.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Μετὰ τὸ βασανίσαι τοὺς ἁγίους διαφόροις τιμωρίαις ὁ Διοκλητιανὸς [. . .]
Τελ.: [. . .] ταῦτα κατέθηκ(αν) ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, κηδεύσαντες ἐντίμως.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τῆς μετὰ φιλαν(θρωπ)ίας ἐπενεχθείσης ἡμῖν φοβερᾶς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ· ἧς παρ' ἐλπίδα πᾶσαν ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ὁ φιλάν(θρωπ)ος Κ(ύριο)ς».

ιε' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιε'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου ἱερομ(άρτυ)ρος Ἐλευθερίου».

Ἐλευθέριος ὡς ἀδουλόνους[1] φύσει
σπάθας θεωρῶν, οὐκ ἐδουλοῦτο πλάνῃ.
(φ. 147β) Θεῖον Ἐλευθέριον δεκάτ(η) πέφνε φάσγανα πέμπτῃ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ πόλεως Ῥώμης· πάνυ νέος τὴν ἡλικίαν, ἐκ π(ατ)ρ(ὸ)ς ὀρφανός, μ(ητέ)ρα δὲ μόνην ἔχων [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ μαρτυρίῳ αὐτοῦ τῷ ὄντι πλησίον τοῦ Ξηρολόφου.

«Ἡ ἁγ(ία) Ἀνθία ἡ μ(ήτ)ηρ τοῦ ἁγ(ίου) ξίφει τελειοῦται».

Δίδωσι μήτηρ[2] νεκρικὸν κόσμον τέκνῳ,
αὐτὴν ἑαυτὴν συγκεκομμένην σπάθαις.

«Ὁ ἅγ(ιος) Κορέμων ὁ ἔπαρχος ξί(φει) τε(λειοῦται)».

(φ. 148α) Ἀθλήσας οὐκ εἶχε Κορέμων κόρον,
ἕως ἐτμήθη τῷ ξίφει τὸν αὐχένα.

«Οἱ δύο δήμιοι πιστεύσαντ(ες) τῷ Χ(ριστ)ῷ ξί(φει) τε(λειοῦνται)».

Θ(εό)ν σε γνόντες, δημίους σ(ῶτ)ερ δύο
ἄλλοι κατακτείνουσι δήμιοι ξίφει.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἐλευθερίου τοῦ κουβικουλαρίου».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος τὸ Βυζάντιον ἔσχε π(ατ)ρίδα· ὀρθοδοξίᾳ διαλάμπων [. . .]
(φ. 148β) Τελ.: [. . .] μύροις εὐωδιάσας, τοῦτο ἀξίως ἐν ἐπισήμῳ κατέθετο τόπῳ.

1. ἀδολόνους cod.
2. μρι [= μ(ητ)ρὶ] cod.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Βάκχου τοῦ νέου».

Μὴ δεύτερόν τις μηδὲ Βάκχον τὸν μέγαν
ἐν τοῖς ἀθληταῖς ταττέτω διὰ ξίφους.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸς) ἡμῶν Παύλου τοῦ νέου· ἀσκήσαντος ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Πορφυρογεννήτου ἐν τῷ ὄρει Λάτρους». «Ἰστέον ὅτι ὁ [. . .] Ἰω(άννης) ὁ Χρυσόστομος ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐχειροτονήθη π(ατ)ριάρχης Κωνσταντινουπόλεως [. . .]

ις' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ις'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου προφήτου Ἀγγαίου».

Ἀγγαῖος ἄγγος πλῆρες ὤφθη χαρίτων,
ὡς ὑλικὸν δὲ τῷ χρόνῳ συνετρίβη.
Ἕκτη κ(αὶ) δεκάτ(ῃ) Ἀγγαῖον γαῖα συνέσχεν.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ προφήτου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ φυλῆς Λευΐ, ἐτέχθη δὲ εἰς Βαβυλῶνα ἐπὶ τῆς αἰχμαλωσί(ας) [. . .]
(φ. 149α) Τελ.: [. . .] ἑρμηνεύεται δὲ ἑορτή· ἢ ἑορτάζων· ἢ ἑορταζόμενος.

«Ὁ ἅγιος Μαρῖνος ξίφει τελειοῦται».

Κάραν Μαρῖνος εὐτρεπίζει τῷ ξίφει,
ἧς ὁ στέφανος εὐπρεπὴς ἐν Κ(υρί)ῳ.

«Οἱ ἅγιοι Πρόμος καὶ Ἱλάριος πυρὶ τε(λειοῦνται)».

Χλόη τις ἡ φλόξ ἐστιν εἰπόντος Πρόμου,
Ἱλάριος, ναί, φησίν, φίλτατε Πρόμε.

«Μνήμ(η) τῶν ἐν ἁγίοις π(ατέ)ρων ἡμ(ῶν) Μέμνωνος ἀρχιεπισκόπου Ἐφέσου· (καὶ) Μοδέστου· Ἱεροσολύμων ἀρχιεπισκόπου».

Φέρει Μόδεστε παμμάκαρ κ(αὶ) σὸν τάφον
ἡ τὸν τάφον φέρουσα γῆ τοῦ Κυρίου.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ἡ κοίμησις π(ατ)ριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Νικολάου· (καὶ) τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Χριστοφόρου πλησίον τοῦ ἁγίου Πολυεύκτου· καὶ μνήμη τῆς ἀοιδίμου βασιλίσσης (καὶ) θαυματουργοῦ Θεοφανῶ⟨ς⟩· συζύγου γεναμένης Λέοντος τοῦ σοφωτάτου βασιλέως».

Ἐγγὺς βασιλὶς Θεοφανὼ Κ(υρίο)υ,
ταῖς ἀρεταῖς ἕστηκεν ἐστιλβωμένη.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς ἁγίας (φφ. 149α - 150α).

Ἀρχ.: Αὕτη ὑπῆρχεν γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἐξ αἵματος βασιλικοῦ τὴν γέννησιν ἔχουσα [. . .]
(φ. 150α) Τελ.: [. . .] ἀσπάσασθαι αὐτὴν πάντας προετρέψατο τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν· (καὶ) οὕτως ἐν εἰρή(νῃ) τὸ πν(εῦμ)α τῷ Κ(υρί)ῳ παρέθετο.

«Τῇ Κυριακῇ τ(ῶν) ἁγί(ων) προπατόρων».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον.

Ἀρχ.: Τὰ κατὰ τὸν μακάριον Ἀβραὰμ ἀπὸ τῆς βίβλου τῆς Γενέσεως [. . .]
(φ. 150β) Τελ.: [. . .] οὐ πόρρω πάνυ τὴν τούτου μνείαν πανηγύρεως ἄγειν ἡμέραν ὡς γενάρχου τε καὶ προπάτορος.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τῶν δικαίων προπατόρων ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι καὶ Ἰωσὴφ κατὰ γενεαλογίαν· ὁμοίως (καὶ) τῶν προφητ(ῶν) (καὶ) προφητίδων». «Μνήμη τῶν πρωτοπλάστων Ἀδὰμ (καὶ) Εὔ(ας)».

Ὑμνῶ θανόντας ζῶν γένους ἀρχηγέτας,
τοῦ ζῆν με καὶ θνήσκειν με τοὺς παραιτίους.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Ἄβελ, υἱοῦ Ἀδάμ».

Βοᾷ Θ(ε)ῷ σὸν αἷμα καὶ ψυχῆς δίχα,
ὦ πρῶτε νεκρῶν καὶ πρῶτε σεσωσμέν(ων).

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Σήθ, υἱοῦ Ἀδάμ».

Σὴθ σπέρμα καινὸν τοῖς γονεῦσ(ιν) ἀντ' Ἄβελ,
ἄν(θρωπ)ος ὢν[1] δίκαιος [οἷος][2] ἦν Ἄβελ.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Ἐνώς, υἱοῦ Σήθ».

Πολλοῖς ἐνῆκε ζῆλον εἰς τὴν ἐλπίδα,
ὀφθεὶς Ἐνὼς μέγιστος ἐκ τῆς ἐλπίδος.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Καϊνάν, υἱοῦ Ἐνώς».

Βίβλῳ Καϊνὰν Μωσέως γεγραμμένος[3],
κἀν τῷ παρόντι χρὴ γραφῆναι βιβλίῳ.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Μαλελεήλ, υἱοῦ Καϊνάν».

Ἑξῆς προκείσθω Μαλελεὴλ τῷ λόγῳ,
υἱὸς Καϊνὰν οὗ προεμνήσθη λόγος.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Ἰάρεδ υἱοῦ Μαλελεήλ».

Δίκαιον ὄντως ἐν[4] δικαίων πληθύϊ,
καὶ τοῦ δικαίου μνημονεύειν Ἰάρεδ.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Ἐνώχ, υἱοῦ Ἰάρεδ».

Θ(ε)ῷ προδήλως εὐαρεστήσας λόγῳ,
Ἐνὼχ ἀδήλοις ἐγκατῳκίσθη τόποις.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Μαθουσάλα, υἱοῦ Ἐνώχ».

Ἐνώχ σε τέκνον ἐκμαθὼν Μαθουσάλα,
ἔγραψα πρὸς μάθησιν ἄλλων[5] ἐνθάδε.

1. ἦν cod.
2. οἷος om. cod.
3. γεγραμμένον cod.
4. ἐκ cod
5. ἄλλον cod.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Λάμεχ, υἱοῦ Μαθουσάλα».

Λάμεχ δύο γνούς, δεῖν ἔγνων τιμᾶν ἕνα,
οὐ τὸν φονευτήν, ἀλλ' ὁμώνυμον Λάμεχ.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαί⟨ου⟩ Νῶε, υἱοῦ Λάμεχ».

Ἀδὰμ βροτοῖς ὄλεθρον ἐκ ξύλου φέρει,
διὰ ξύλου δὲ Νῶε πᾶν σώζει γένος.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Σήμ, υἱοῦ Νῶε».

Σὴμ π(ατ)ρικὴν γύμνωσιν ἐμφρόν(ως) σκέπ(ων),
τὰς π(ατ)ρικὰς ἐφεῦρ(εν) εὐχὰς εἰς σκέπην.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Ἰάφεθ, υἱοῦ Νῶε».

Μὴ θεὶς Ἰάφεθ π(ατ)ρ(ὸ)ς αἰσχύνη πλάτος,
βίου πλατυσμὸν εὐχαῖς π(ατ)ρ(ὸ)ς λαμβάνει.

(φ. 151α) «Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Ἀρφαξάδ, υἱοῦ Σήμ».

Ζῇ Κ(ύριο)ς, ζῶν οὐ τὸν Ἀρφαξὰδ λείπω,
καὶ γὰρ χρεὼν καὶ τοῦτον ἐνθάδε γράφειν[1].

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Καϊνάν, υἱοῦ Ἀρφαξάδ».

Καϊνὰν ἡμῖν ἐξεγήγερται νέος,
τῷ πρὶν Καϊνὰν ἐμφερὴς ἐκ τοῦ τρόπου.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Σάλα, υἱοῦ Καϊνάν».

Συμπατριωτῶν ὁρμαθῷ καὶ συμφύλων
ἡ συγγένεια συνδέει καὶ τὸν Σάλα.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Ἕβερ, υἱοῦ Σάλα, ἀφ' οὗ οἱ Ἰουδαῖοι ἐκλήθησαν».

Μέγας τις ὄντως τοῖς Ἰουδαίοις Ἕβερ,
δοὺς ἐξ ἑαυτοῦ κλῆσιν Ἑβραίων γένει.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Φάλεκ, υἱοῦ Ἕβερ».

Πανηγυρίζω καὶ τὸν ἐξ Ἕβερ τόκον,
ὡς Μωϋσῆς γάρ φησι, τίκτει τὸν Φάλεκ.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Ῥαγάβ, υἱοῦ Φάλεκ».

Πάλιν κύησις καὶ πάλιν τόκος νέος,
υἱὸν Ῥαγὰβ τεκόντος ἡμῖν τοῦ Φάλεκ.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Σερούχ, υἱοῦ Ῥαγάβ».

Γράφων παλαιῶν τοὺς ὑπ' ἀλλήλων τόκους,
ἂν ἐκλάθωμαι τὸν Σερούχ, ἁμαρτάνω.

1. γράφε cod.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Ναχώρ, υἱοῦ Σερούχ».

Γένους ὑπάρχειν[1] τ(ῶν) ἄνω λελεγμένων
καὶ τὸν Ναχὼρ γνούς, οὐ διιστῶ τοῦ γένους.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Θάρα, υἱοῦ Ναχώρ».

Υἱὸς προελθὼν ἐκ Ναχὼρ κλῆσιν Θάρα,
π(ατ)ὴρ ὑπῆρξε π(ατ)ρ(ὸ)ς ἐθνῶν μυρίων.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Ἀβραάμ, υἱοῦ Θάρα».

Τὸν Ἀβραὰμ πῶς δεξιώσομ(αι) λόγοις,
ὃς ἠξιώθη δεξιοῦσθαι καὶ νόας;

«Μνήμ(η) τοῦ π(ατ)ριάρχου Ἰσαάκ».

Ἀχθεὶς Ἰσαὰκ εἰς σφαγήν, τύπος γίνῃ
ἐπὶ σφαγὴν ἥξοντος ὑψίστου λόγου.

«Μνήμ(η) τοῦ π(ατ)ριάρχου Ἰακώβ, υἱοῦ Ἰσαάκ».

Διὰ κλίμακος Ἰακὼβ τῆς παρθένου
πρὸς γῆν Θ(εὸ)ν χωροῦντα πρὶν τόκου βλέπ(ει).

«Μνήμ(η) τοῦ π(ατ)ριάρχου Ῥουβίμ, υἱοῦ Ἰακώβ».

Τῆς υἱότητος Ἰακὼβ τοῦ τιμίου,
Ῥουβὶμ ἔγνων τὸν θεῖον[2] ἀρχὴν τιμίαν.

«Μνήμ(η) τοῦ π(ατ)ριάρχου Συμεών, υἱοῦ Ἰακώβ».

Κἂν δευτερεύῃ Συμεὼν ἐκ τοῦ τόκου,
κλέος παρ' ἡμῖν οὐ τὸ δεύτερον φέρει.

«Μνήμ(η) τοῦ π(ατ)ριάρχου Λευΐ, ἐξ οὗ ἡ λευϊτικὴ φωνή».

Χ(ριστο)ῦ μεγίστου θεῖος ὢν ὑπηρέτης,
τί Λευῒ μεῖζον τῆσδε τῆς δόξης θέλεις;

«Μνήμ(η) τοῦ π(ατ)ριάρχου Ἰούδα, οὗ ἐκ τῆς φυλῆς ὁ Χ(ριστό)ς».

Ἰούδαν αἰνέσουσιν[3] οἱ σεσωσμένοι,
ἐξ Ἰούδα γὰρ Χ(ριστὸ)ς ἡ σ(ωτη)ρία.

«Μνήμ(η) τοῦ π(ατ)ριάρχου Ζαβουλ(ών), οὗ ἡ φυλὴ παράλιος».

Ἀκτὰς κατοικεῖν ὁ Ζαβουλὼν ἐκρίθη,
γῆς καὶ θαλάσσης εἰς ἓν ἄκρα συνδέων.

«Μνήμ(η) τοῦ π(ατ)ριάρχου Ἰσάχαρ, οὗ ἡ φυλὴ γηπόνος».

Στήσας ἑαυτὸν εἰς τὸ πονεῖν Ἰσάχαρ,
ζωὴν συνιστᾷ γῆθεν ἄρτον ἐκφέρων.

---

1. ὑπάρχων cod.
2. τὸν θν, i.e. Θ(εὸ)ν cod.
3. ἀνέσαισαν cod.

«Μνήμ(η) τοῦ π(ατ)ριάρχου Δάν, οὗ ἡ φυλὴ κριταί».

Λαοῦ κριτὴς Δάν, γλῶσσα τῆς ἐξουσίας,
ζυγοῖς δικαίοις πᾶσαν ἐξάγων κρίσιν.

«Μνήμ(η) τοῦ π(ατ)ριάρχ(ου) Γάδ, οὗ ἡ φυλὴ ληστευομ(έν)η».

Γὰδ πειρατευθείς, πειρατεύσων ἐκτρέχει,
(φ. 151β) νίκαις[1] δὲ πάντ(ων) πειρατῶν κατισχύει.

«Μνήμ(η) τοῦ π(ατ)ριάρχ(ου) Ἀσήρ, οὗ ἡ φυλὴ πλουσία ἐπὶ χώραις σιτοφόροις».

Ἀσὴρ δέ φησι πίονα πλουτεῖ<ν> στάχυν,
τρέφει δὲ τοὺς ἄρχοντας ἄρτῳ πλουσίῳ.

«Μνήμ(η) τοῦ π(ατ)ριάρχου Νεφθαλείμ, οὗ ἡ φυλὴ πλῆθος πολύ».

Ὡς ἔρνος ὄντος Νεφθαλεὶμ ἀνειμένον,
εἰς πλῆθος αὐτῷ τῆς φυλ(ῆς) ἡπλωμένης.

«Μνήμ(η) τοῦ π(ατ)ριάρχ(ου) Ἰωσήφ, οὗ ἡ φυλὴ περίδοξος».

Ηὐξημένον σε σὸς π(ατ)ὴρ υἱὸν λέγων,
δόξαν φυλῆς σῆς Ἰωσὴφ διαγράφει.

«Μνήμ(η) τοῦ π(ατ)ριάρχου Βενιαμ(ίν), οὗ ἡ φυλ(ὴ) ἀπὸ ἀγρί(ας)».

Φαγὼν τὸ πρωῒ Βενιαμὶν ὡς λύκος,
πρᾶος φανεὶς δίδωσι βρῶσιν ἑσπέρας.

«Μνήμ(η) Φαρὲς (καὶ) Ζάρα τ(ῶν) διδύμ(ων) υἱῶν Ἰούδα π(ατ)ριάρχ(ου)».

Κοινῶς ἐπαινῶ σπέρμα καιν(ὸν) Ἰούδα,
Φαρές, Ζάρα τε, τοὺς διδύμους συγγόνους.

«Μνήμ(η) Ἐσρώμ, υἱοῦ Φαρές».

Ἐκ Φαρὲς Ἐ<σ>ρὼμ ὥσπερ ἐκ ῥίζης κλάδος,
ἄμφω δὲ ῥίζης Ἀβραὰμ θεῖοι κλάδοι.

«Μνήμ(η) Ἀράμ, υἱοῦ Ἐσρώμ».

Γέγηθεν Ἐσρὼμ οὐ νοσῶν ἀτεκνίαν,
Ἀρὰμ γὰρ αὐτῷ τέκνον ἠγαπημένον.

«Μνήμ(η) Ἀμιναδάμ, υἱοῦ Ἀράμ».

Τὸν Ἀμιναδὰμ ἐξ Ἀρὰμ φῦναι λόγος,
τούτου γὰρ υἱὸν ἡ γραφὴ τοῦτον λέγει.

1. νικαῖς cod.

«Μνήμ(η) Νaασών, υἱοῦ Ἀμιναδάμ».

Εἷς καὶ Ναασὼν ἐξ Ἰούδα φατρίας,
ἐξ Ἀμιναδὰμ τοῦ φυλῆς ἐξ Ἰούδα.

«Μνήμ(η) Σαλμών, υἱοῦ Ναασών».

Ηὔξησε σειρὰν ἀβραμιαίου γένους,
Σαλμὼν προελθὼν τῆς Ναασὼν ὀσφύος.

«Μνήμ(η) Βοόζ, υἱοῦ Σαλμών».

Εὐαγγελιστά, τοῦ δὲ Σαλμὼν υἱέα
τίνα γράφεις σύ; τὸν Βοόζ, φησί, γράφω.

«Μνήμ(η) Ὠβήδ, υἱοῦ Βοὸζ (καὶ) τῆς Ῥούθ».

Ἐκ Ῥοὺθ μὲν Ὠβὴδ τὴν φυλὴν μωαβίτ(ης),
ἐκ τῆς Βοὸζ δὲ δῆλος ἰσραηλίτης.

«Μνήμ(η) Ἰεσσαί, υἱοῦ Ὠβήδ».

Ἰεσσαὶ τίκτε· τικτέτω καὶ σὸν γένος,
ἕως ἀπ' αὐτοῦ παῖς Θ(εὸ)ς τεχθῇ μέγας.

«Μνήμ(η) Δα(βὶ)δ βασιλέως, υἱοῦ Ἰεσσαί».

Ἐγὼ τί φήσω, μαρτυροῦντος Κ(υρίο)υ;
τὸν Δα(βὶ)δ εὗρον ὡς ἐμαυτοῦ καρδίαν.

«Μνήμ(η) Σολομῶντος, υἱοῦ βασιλέως Δα(βί)δ».

Σοφὸς Σολομῶν πρῶτος ἐν σοφοῖς Κ(υρίο)υ,
ἔχων τὸ πρῶτον τῶν καλῶν τῶν τοῦ βίου.

«Μνήμ(η) Ῥοβοάμ[1], υἱοῦ βασιλέως Σολομῶντος[2]».

Ἐγκώμιόν σοι Ῥοβοὰμ πλέκω μέγα,
σὸν πάππον εἶναι τὸν μέγαν Δα(βὶ)δ λέγων.

«Μνήμ(η) Ἀβιᾶ βασιλέως, υἱοῦ Ῥοβοάμ».

Βοᾷ Ῥοβοὰμ πρὸς τὸν Ἀβιᾶ λέγων,
ἐγὼ π(ατ)ὴρ σὸς καὶ σύ μου τὸ τεκνίον.

«Μνήμ(η) Ἀσᾶ βασιλέως, υἱοῦ Ἀβιᾶ».

Εὐθὺ τὸν Ἀσᾶ μηνύει βασιλέα
ἡ τετράτιτλος τ(ῶν) βασιλέων βίβλος.

«Μνήμ(η) Ἰωσαφὰτ βασιλέως, υἱοῦ Ἀσᾶ».

Ἰωσαφὰτ τὰ πάντ(α) χρηστὸς ἐν βίῳ,
εὑρὼν ἀφορμὰς πατρόθεν χρηστοῦ βίου.

---

1. Σολομῶντος cod.
2. Δα(βὶ)δ cod.

(φ. 152α) «Μνήμη Ἰωρὰμ[1] βασιλέως, υἱοῦ Ἰωσαφάτ»[2].

Ἰωρὰμ ἡμῖν ἐξ Ἰωσαφὰτ ἔφυ,
υἱὸς βασιλεὺς ἐκ π(ατ)ρ(ὸ)ς βασιλέως.

«Μνήμ(η) Ὀζίου βασιλέως, υἱοῦ Ἰωράμ[3]».

Ἀνῆκε καρπὸν εὐγενῆ τὸν Ὀζίαν,
ἄναξ Ἰωράμ, Ἰωσαφὰτ ὁ κλάδος.

«Μνήμ(η) Ἰωάθαμ βασιλέως, υἱοῦ Ὀζίου».

Τὸν Ἰωάθαμ, ὡς νεοττὸν Ὀζίου,
τῆς βασιλείας ἡ καλιὰ λαμβάνει.

«Μνήμ(η) Ἄχαζ βασιλέως, υἱοῦ Ἰωάθαμ».

Τὸ τῆς κεφαλῆς στέμμα τῆς Ἰωάθαμ,
στέφει κεφαλὴν εὐπρεπῶς κ(αὶ) τὴν Ἄχαζ.

«Μνήμ(η) Ἐζεκίου βασιλέως, υἱοῦ Ἄχαζ».

Σοβεῖ τελευτὴν δακρύσας Ἐζεκίας,
τοσοῦτον ἰσχύουσι ῥεῖθρα δακρύων.

«Μνήμ(η) Μανασσῆ βασιλέως, υἱοῦ Ἐζεκίου».

Σ(ωτη)ριῶδες πρὸς μετάγνωσιν βάθρον,
Μανασσῆς ἡμῖν τὴν προσευχὴν πηγνύει.

«Μνήμ(η) Ἀμμὼν βασιλέως, υἱοῦ Μανασσῆ».

Ἀμμὼν κυηθεὶς τῆς ἁλουργίδος μέσον,
ὢν καὶ βασιλεὺς καὶ βασιλείας τέκνον.

«Μνήμ(η) Ἰωσίου βασιλέως, υἱοῦ Ἀμμών».

Ἰωσίας ἔναντι τοῦ Θ(εο)ῦ μέγας,
ὃν γνοὺς ἐπαινεῖν, δειλιῶ μὴ σμικρύνω.

«Μνήμ(η) Ἰεχονίου βασιλέως, υἱοῦ Ἰωσίου».

Ἐν Βαβυλῶνος τῇ μετοικίᾳ λόγος,
Ἰεχονίαν ἐμπαροικῆσαι βίῳ.

«Μνήμ(η) Σαλαθιήλ, υἱοῦ Ἰεχονίου».

Πρῶτον μετ' αὐτὴν τὴν κατοικίαν τέκνον,
τὸν Σαλαθιὴλ Ἰούδα φυλὴ φύσει.

«Μνήμ(η) Ζοροβάβελ, υἱοῦ Σαλαθιήλ, τοῦ τῶν Ἱεροσολύμων ναὸν καυθέντα ἀνεγείραντος».

Ναβουζαρδὰν ἔκαυσεν οἶκον Κ(υρίο)υ,
οὗ καῦσιν ἦρε κτίσμασι Ζοροβάβελ.

1. Ἰωάθαμ cod.
2. Ὀζίου cod.
3. Ὀζίου cod.

«Μνήμ(η) Ἀβδιούδ, υἱοῦ Ζοροβάβελ».

Ἀβδιοὺδ ὄρπηξ οὗ φυὴ Ζοροβάβελ,
ὡς τὴν φυὴν οὖν (καὶ) τὸν ὄρπηκα γράφω.

«Μνήμ(η) Ἐλιακείμ, υἱοῦ Ἀβδιούδ».

Τὸν Ἐλιακεὶμ Ἀβδιοὺδ γράφει γόνον
Ματθαῖος ἡμῖν ἀκριβὴς γονογράφος.

«Μνήμ(η) Ἀζώρ, υἱοῦ Ἐλιακείμ».

Ὁ θεῖος Ἀζὼρ ἐξ Ἐλιακεὶμ ἔφυ,
θεία γραφὴ λέγουσα τοῦτο πεισάτω.

«Μνήμ(η) Σαδώκ, υἱοῦ Ἀζώρ».

Ἀζὼρ κυΐσκων τὸν Σαδὼκ οὐ λαμβάνει,
ὁ συγγραφεὺς γνοὺς ἐκκαλύπτει τ(ὸν) τόκον.

«Μνήμ(η) Ἀχείμ, υἱοῦ Σαδώκ».

Τοῖς τοῦ Σαδὼκ ζητοῦσιν υἱὸν Ματθαῖος
δείξει τὸν Ἀχεὶμ ἐκβαλὼν τὸ βιβλίον.

«Μνήμ(η) Ἐλιούδ, υἱοῦ Ἀχείμ».

Τεχθεὶς ἀπ' Ἀχεὶμ Ἐλιοὺδ ὤφθη τέκνον,
ὀφθήσεται δὲ καὶ π(ατ)ὴρ τεκνοτρόφος.

«Μνήμ(η) Ἐλεάζαρ, υἱοῦ Ἐλιούδ».

Ἰδοὺ τεκόντα καὶ τὸν Ἐλιοὺδ ἔγνων,
Ἐλεάζαρ τὸ τέκνον, εἰ βούλῃ, μάθε.

«Μνήμ(η) Ματθάν, υἱοῦ Ἐλεάζαρ».

Ἐλεάζαρ δὲ τὸν Ματθὰν γεννᾶν λέγει,
μαιευτρίας ἄκουε Ματθαίου βίβλου.

«Μνήμ(η) Ἰακώβ, υἱοῦ Ματθάν».

Καὶ Ματθὰν εἰσήνεγκεν υἱὸν εἰς βίον,
(φ. 152β) τὸν Ἰακὼβ γὰρ εἰσενεγκὼν εὑρέθη.

«Μνήμ(η) Ἰωσὴφ τοῦ μνηστῆρος, υἱοῦ Ἰακώβ».

Μνηστὴρ Ἰωσήφ, ᾧ[1] τὸ πν(εῦμ)α πρὸ[2] γάμου
μνηστὴν ἐκείνου συλλαβοῦσαν δεικνύει.

1. ὃν cod.
2. πρὸς cod.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Μελχισεδέκ».

Ἔχει γραφὴ π(ατ)ρ(ό)ς σε καὶ μ(ητ)ρ(ὸ)ς δίχα,
Χ(ριστο)ῦ τυποῦντα Μελχισεδὲκ τοὺς τύπους.

«Μνήμη τοῦ δικαίου Ἰώβ».

Ὕψιστον εὑρὼν ἀξίως ἐπαινέτην,
Ἰὼβ ἐπαίνων οὐ δέει μοι γηΐνων.

«Μνήμ(η) τοῦ προφήτ(ου) Μωσέ(ως) κ(αὶ) Ὢρ (καὶ) Ἀαρ(ὼν) τ(ῶν) ἱερέ(ων)».

Σὺν Ὢρ Ἀαρὼν προγράφει Χ(ριστο)ῦ πάθος,
ὑψοῦντες ἄμφω στ(αυ)ρικῶς τὸν Μωσέα.

«Μνήμ(η) τοῦ δικαίου Ἰησοῦ, υἱοῦ τοῦ Ναβῆ».

Ὑμνεῖν Ἰ(ησοῦ)ν ποῖος ἀρκέσει λόγος,
ὃς συλλαλῶν ὑπῆρχε καὶ Θ(εὸ)ς λόγος.

«Μνήμ(η) τοῦ προφήτου Σαμουήλ».

Ὀφθαλμὸν ἡμῖν εὐμενῆ Θ(εο)ῦ τίθει,
ὀφθαλμὲ θεῖε καὶ τὰ μέλλοντα βλέπ(ων).

«Μνήμη τοῦ προφήτου Νάθαν».

Ἁμαρτιῶν ἔλεγχος ὀξὺς ὢν Νάθαν,
ἡμάρτομεν λέγουσι συγγνώμην νέμει.

«Μνήμ(η) Δανιὴλ τοῦ προφήτου».

Καὶ θηρία φρίττουσιν ἀρετῆς φίλον,
ἔργοις Δανιὴλ τοῦτο πιστοῦται μέγας.

«Μνήμ(η) τῶν ἁγίων τριῶν παίδων».

Καὶ πῦρ τὸ πῦρ ἦν τῆς καμίνου κ(αὶ) δρόσος,
πρὸς δυσσεβεῖς πῦρ, πρὸς δὲ τοὺς παῖδ(ας) δρόσος.

[Μνήμη τῆς δικαίας Σάρρας[1].]

Νεύσει Θ(εο)ῦ κ(αὶ) στεῖρα νικᾶται φύσις,
καὶ μάρτυς ὠδίνουσα Σάρρα παιδίον.

[Μνήμη τῆς δικαίας Ῥεβέκας[1].]

Καὶ τὴν ἀρίστην τῶν γυναικῶν Ῥεβέκαν
ἄριστος ἀνδρῶν εὗρε κοινωνὸν λέχους.

[Μνήμη τῆς δικαίας Λείας[1].]

Λείας προσώπῳ Κ(ύριο)ς μὴ δοὺς χάριν,
κυήσεως δίδωσι τῇ μήτρᾳ χάριν.

1. Ὁ ἄλλοτε ἐρυθρόγραφος οὗτος τίτλος εἶναι παντελῶς ἐξίτηλος καὶ δὲν ἀναγινώσκεται σήμερον.

[Μνήμη τῆς δικαίας Ῥαχήλ[1].]

Θεοὺς π(ατ)ρῴους ἡ Ῥαχὴλ κλέπτει πόθῳ,
ἐν ἐσχάτῳ δὲ τὸν Θ(εὸ)ν ποθεῖ λόγον.

«Μνήμ(η) τῆς δικαίας Ἀσενέθ, γυναικὸς Ἰωσὴφ τοῦ παγκάλου».

Κάλλει παρῆλθεν ἥλιος μὲν ἀστέρας,
ἡ δ' Ἀσενέθ μοι τὰς ὑφ' ἡλίου κόρας.

[Μνήμη τῆς δικαίας Μαρίας[1].]

Ἄσωμεν εἰπὲ καὶ πάλιν τῷ Κ(υρί)ῳ,
ψυχῆς κρατοῦσα τύμπανον νῦν Μαρία.

[Μνήμη τῆς δικαίας Δεβώρας[1].]

Ὑπὲρ γυναῖκας ἡ Δεβώρα τὴν φρένα,
βάθει φρενὸς κρίνουσα λαὸν Κυρίου.

[Μνήμη τῆς δικαίας Ῥούθ[1].]

Ἔθνος λιποῦσα Ῥοὺθ ἑαυτῆς καὶ σέβας,
ἔθνει προσῆλθε καὶ Θ(ε)ῷ τοῦ Μωσέως.

[Μνήμη τῆς δικαίας Σαραφθίας[1].]

Ἄσπαρτον εἶχε τὴν τροφὴν Σαραφθία,
καινὸν λαχοῦσα λήϊον τὸν Ἠλίαν.

«Μνήμ(η) τῆς δικαίας Σουμανίτιδος τῆς νηδύι κυησάσης τ(ὸν) προφήτ(ην) Ἐλισσαῖον».

Ἐλισσαῖός σοι κλεῖθρα νηδύος λύει,
ᾧ κλεῖθρα, Σουμανῖτις[2], ἤνοιξας δόμου.

(φ. 153α) «Μνήμ(η) τῆς δικαίας Ἰουδὴθ τῆς ἀνελούσης τὸν Ὀλοφέρνην».

Ὃν πᾶς ἀνὴρ ἔφριττε δεινὸν ὁπλίτην,
γυνὴ καθεῖλεν Ἰουδὴθ Ὀλοφέρνην.

«Μνήμ(η) τῆς δικαίας Ἐσθὴρ τῆς λυτρωσαμένης τὸν Ἰ(σρα)ὴλ ἐκ θανάτου».

Ἔσωσεν Ἐσθὴρ ἄνδρας Ἰσραηλίτας,
ᾄδου κυνῆν μέλλοντας ἐκδῦναι πάλαι.

«Μνήμ(η) τῆς δικαίας Ἄνν(ης) τῆς μ(ητ)ρ(ὸ)ς Σαμουήλ».

Εὐχῆς τέκνον τεκοῦσα Σαμουὴλ μέγ(αν),
νικᾷ Φενάνναν Ἄννα πολλ(ὴν) ἐν τέκνοις.

1. Ὁ ἄλλοτε ἐρυθρόγραφος οὗτος τίτλος εἶναι παντελῶς ἐξίτηλος καὶ δὲν ἀναγινώσκεται σήμερον.
2. Νουμανίτης cod.

[Μνήμη τῆς δικαίας Σωσάννης[1].]

Κανὼν πρόκειται σωφρονοῦσα ἐν βίῳ,
ὁ τῆς Σωσάννης σωφρονέστατος κλάδος.

ιζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιζ'. Μνήμ(η) τῶν ἁγί(ων) τριῶν παίδων· καὶ Δανιὴλ τοῦ προφήτου».

Ὕπαρ Θεὲ βλέπει σε νῦν ἐπὶ θρόνου,
τμηθεὶς Δανιήλ, οὐκ ὄναρ καθὼς πάλαι.

Εἰ μὴ θανεῖν τρεῖς παῖδες ἥρων ἐκτόπως,
ὡς τοῦ πυρὸς πρὶν ἦρχον ἂν κ(αὶ) τοῦ ξίφους.

Ἑβδομάτ(ῃ) δεκάτ(ῃ) Δανιὴλ τάμον ὃς βλέπε μέλλον.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ προφήτου καὶ τῶν τριῶν παίδων.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος Δανιὴλ ὁ προφήτης ἦν ἐκ φυλῆς Ἰούδα· γένους τῶν ἐχόντ(ων) τῆς βασιλικῆς ὑπηρεσίας [. . .]
(φ. 153β) Τελ.: [. . .] ἐξ Ἰούδα φυλῆς· ἐξ ἧς (καὶ) ὁ σ(ωτ)ὴρ πάντ(ων) Χ(ριστὸ)ς πρὸς γένος κατάγεσθαι.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμη τῶν ἁγίων μ(αρτύ)ρ(ων)· Πατερμουθίου· Κόπρη· (καὶ) Ἀλεξάνδρου, μαρτυρησάντων ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου (καὶ) μνήμ(η) τοῦ ὁσίου καὶ ἀειμνήστου ὁμολογητοῦ Δοναλὲ τοῦ μετονομασθέντος Στεφάνου».

Στολαῖς Στέφανος ἀρετῶν ἐστεμμένος,
(φ. 154α) λαμπρός τις[2] ἥκει πρὸς στεφάνους τοὺς ἄνω.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ὃς ἦρξε τῆς ἑαυτοῦ χώρας νήσου τινός· ἣ παρὰ μέν τισι Νιβερτὶς λέγεται, παρ' ἄλάλλοις δὲ Βερόη· πλησίον οὖσα Γαδείρων [. . .]
Τελ.: [. . .] δι' ἧς καὶ τὸν τῇδε βίον ἀπέλιπε· προμηνυθείσης αὐτῷ θεόθεν τῆς τελειώσε(ως).

ιη' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιη'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Σεβαστιανοῦ· (καὶ) τῶν σὺν αὐτ(ῷ)· Ζωῆς· Τραγκυλίνου· Νικοστράτου· Κλαυδίου· Κάστορος· Τιβουρτίου· Καστούλου· Μαρκελλίνου· (καὶ) Μάρκου».

Σεβαστιανὸς τῶν πλάνης σεβασμάτ(ων)
καταφρονήσας, τύπτεται τὸ σαρκίον.
Ὀγδοάτ(ῃ) δεκάτ(ῃ) Σεβαστιανὸς ῥοπαλίσθη.

Ζωὴ πρὸς ὕψος εἰς κεφαλὴν ἠρμένη,
καπνῷ δυσώδει λαμβάνει ζωῆς τέλος.

1. Ὁ ἄλλοτε ἐρυθρόγραφος οὗτος τίτλος εἶναι παντελῶς ἐξίτηλος καὶ δὲν ἀναγινώσκεται σήμερον.
2. λαμπρότης cod.

Καὶ βάλλετε σφοδρῶς με συχν(ῶς) ἐν λίθοις,
ἐκ καρδίας ἔκραζεν ὁ Τραγκυλῖνος.

Καὶ τοὺς περὶ Κλαύδιον ὧδε τακτέον,
οὕς, κἂν βυθὸς συνέσχεν, οὐ(ρα)νὸς φέρει.

Τιβουρτίου τέμνουσι τὴν θείαν κάραν,
σύ μου Θ(εὸ)ς κράζοντος, ὦ Θ(εο)ῦ λόγε.

(φ. 154β) Κάστουλον εἷλκον εἰς ἀπωλείας βόθρον,
ὡς δ' οὐχ ὑπῆρξε, γῆς ἐνεβλήθη βόθρῳ.

Ἐχθρ(ῶν) παγέντες οἷα λόγχαι καρδίαις,
νύττεσθε[1] λόγχαις Μᾶρκε κ(αὶ) Μαρκελλῖνε.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Τούτων ὁ μὲν Σεβαστιανός, εἷς τ(ῆς) συγκλήτου ὑπῆρχεν βουλῆς· ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ (καὶ) Μαξιμιανοῦ [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) εἰς μέρη κατατμηθείς, τῷ Θ(ε)ῷ τὸ πν(εῦμ)α παρατίθεται.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μάρτυρος Εὐβιώτου».

Ἤθλησεν Εὐβίωτος ἄχρις αἱμάτων,
βίου δὲ τέρμα εὗρε χωρὶς αἱμάτων.

«Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Φλώρου, ἐπισκόπου Ἀμινσοῦ».

Εἴκων ὁ Φλῶρος τῇ πάλαι κατακρίσει,
εἰς γῆν ἀπῆλθε· γῆ γὰρ ἦν, καὶ τί ξένον;

«Ὁ ἅγιος Φωκᾶς καὶ Ἑρμύλος ξίφει τε(λειοῦνται)».

Ἔγωγε τμηθῶ πρῶτος, Ἑρμύλος λέγει,
οὔ φησι Φωκᾶς· ἀλλ' ὁ Φωκᾶς Ἑρμύλε.

(φ. 155α) «Μνήμ(η) τῶν ἁγίων μ(αρτύ)ρ(ων)· Ζακχαίου διακόνου· καὶ Ἀλφειοῦ ἀναγνώστου, ἐν Καισαρείᾳ ἀθλησάντων· καὶ μνήμη τῆς ἁγίας (καὶ) θαυματουργοῦ Σοφίας· (καὶ) τὰ ἐγκαίνια τοῦ σεβασμίου οἴκου τῆς [. . .] Θ(εοτό)κου ἐν τοῖς Χαλκοπρατείοις· (καὶ) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν [Μιχαὴλ τοῦ] Συγγέλου τοῦ ὁμολογητοῦ».

Οὐκ εἰ τελευτᾷς Μιχαὴλ τοῦτο ξένον,
ἀλλ' εἰ θανὼν ζῇς, ὥσπερ οὖν ζῇς ἀξίως.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐκ τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ· εὐσεβῶν γονέων χρηματίσας υἱός· παιδευθεὶς οὖν ἄκρως τὴν τῶν Ἑλλήνων σοφίαν [. . .]
(φ. 155β) Τελ.: [. . .] κατὰ τὴν ὀκτωκαιδεκάτην τοῦ δεκε<μ>βρίου μηνός, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Θ(εὸ)ν μεθίσταται.

1. νύττεσθαι cod.

«Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Μοδέστου ἀρχιεπισκόπ(ου) Ἱεροσολύμων».

Ἀκολουθεῖ (φφ. 155β - 156β) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐξ ὀρθοδόξων μὲν ἔφυ γονέων· ἐκ πόλεως Σεβαστείας [. . .]
(φ. 156β) Τελ.: [. . .] ὡς εἶναι τὸν ἅπαντα τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνον ἐνιαυτοὺς ἐνενήκοντα ἑπτά, πρὸς τὰς αἰωνίους μονὰς ἐξεδήμησ(εν).

ιθ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιθ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Βονιφατίου».

Ζητῶν Βονιφάτιος ὀστᾶ μαρτύρων,
ἑαυτὸν εὗρε μάρτυρα τμηθεὶς ξίφει.
Ἐννέα καὶ δεκάτ(η) Βονιφάτιος αὐχένα τμήθη.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ· δοῦλος γυναικός τινος συγκλητικῆς, τοὔνομα Ἀγλαΐδος [. . .]
Τελ.: [. . .] τὸ τούτου λείψανον ἀπεκόμισαν τῇ κυρίᾳ αὐτῶν· ἡ δὲ μετὰ χαρᾶς δεξαμένη [. . .] (καὶ) πολιτευσαμένη καλῶς, ἐν εἰρήνῃ τὸ πν(εῦμ)α τῷ Κ(υρί)ῳ παρέθετο.

«Οἱ ἅγιοι Ἠλίας· Πρόμος· Ἄρης· ξίφει τε(λειοῦνται)».

Ἀθλήσεως τμηθέντα τῷ ξίφει κάραν,
ζηλοῖ ταχὺ Πρόμος σε μάρτυς Ἠλία.

Ἄρης ὑπῆρξας πρὸς τὸ πῦρ ὄντως Ἄρες,
Ἄρης νοητῶς ὅπλα πίστεως φέρων.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) Τιμοθέου (καὶ) Πολυεύκτου».

Τιμόθεον δὲ τὸν πεπυρπολημένον
ποῦ θήσομαι, λαχόντα πάντιμον τέλος;

Σοῦ Πολύευκτε Καισαρεῦ, ποῖον τέλος;
τὸ πῦρ ὑπελθ(ὼν) εὗρον εὐκταῖον τέλος.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Τούτων ὁ μὲν ἅγιος Τιμόθεος κατασχεθεὶς καὶ ὁμολογήσας τὸν Χ(ριστὸ)ν [. . .]
(φ. 157α) Τελ.: [. . .] καὶ αὐτὸς ἐν Καισαρείᾳ εἰς πῦρ βληθείς, τὸ τέλος ἐδέξατο.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Εὐτυχίου· (καὶ) Θεσσαλονίκης· (καὶ) τῶν σὺν αὐτοῖς διακοσίων ἀνδρῶν· (καὶ) γυναικῶν ἑβδομήκοντα».

Στερρῶς σὺν Εὐτυχίῳ Θεσσαλονίκη
νίκην ἐφεῦρον εὐτυχῶς ἐκ τοῦ ξίφους.

Ἀνεῖλεν ἀνδρῶν εἰκάδας δέκα ξίφος,
ἀνεῖλε καὶ γυναῖκας ἑπτάκις δέκα

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Γρηγεντίου».

Σαρκὸς λιπὼν σύνδεσμα ὁ Γρηγεντῖνος[1],
ἐκεῖ μετῆρεν ἔνθα σαρξὶν οὐ τόπος.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ὃς ὥρμητο ἐκ πόλεως Μεδιολάνων· γεννήτορες δὲ αὐτῷ Ἀγάπιος (καὶ) Θεοδότη [. . .]
(φ. 157β) Τελ.: [. . .] ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη, πρὸς βαθύτατον γῆρ(ας) καταντήσας.

κ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου ἱερομ(άρτυ)ρος Ἰγνατίου τοῦ θεοφόρου».

Λέουσιν Ἰγνάτιε δεῖπνον προὐτέθης,
κοινωνὲ δείπνου μυστικοῦ, θάρσους λέων.
Εἰκάδι Ἰγνάτιος θάνε γαμφηλῇσι λέοντος.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν διάδοχος τῶν ἀποστόλ(ων), τῆς Ἀντιοχέων ἐκκλησίας δεύτερος [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐν τῷ ὀνόματί μου ἐμὲ δέχεται· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τῶν ἁγίων μ(αρτύ)ρ(ων) Εὐγενίου καὶ Μακαρίου».

Πρὸ τοῦ θανεῖν ἀντλοῦσι δεινὰ μυρία,
Εὐγένιός τε καὶ Μακάριος ἅμα.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

(φ. 158α) Ἀρχ.: Οὗτοι συσχεθέντες Ἰουλιανῷ τῷ ἀποστάτῃ (καὶ) ἐλέγξαντες αὐτοῦ τὴν δυσσέβειαν [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) τὸν ἐν τῷ ὄρει λυμαινόμενον δράκοντα τοὺς προσοικοῦντας ἀποκτείναντες, ἐν εἰρήνῃ τῷ Θ(ε)ῷ ἡμῶν παρέθεντο τὰς ψυχάς.

«Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Φιλογόνου· γενομ(έν)ου ἀπὸ δικολόγου ἐπισκόπ(ου) Ἀντιοχείας».

Φιλογόνιος ἐντολεὺς λείπει βίον,
δραμὼν ἀρίστην ἐντολῶν Θ(εο)ῦ τρίβον.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος τῇ μαθήσει τῶν θείων γραφῶν ἐκδοθείς, ἀνάθημα τῷ Κ(υρί)ῳ ἐγένετο [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) διαπρέψας τῇ ἀρχιερωσύνῃ, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

κα' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κα'. Μνήμ(η) τ(ῆς) ἁγί(ας) μ(άρτυ)ρος Ἰουλιανῆς».

Ἰουλιανῆς ἀγλάισμα τὸ ξίφος,
ὡς προξενῆσαν ἀγλαὸν ταύτῃ στέφος.

---

1. pro Γρηγέντιος, metri gratia.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως· πλουσίων γεννητόρων παῖς ὑπάρχουσα· (καὶ) μνηστεύεται παρ' αὐτ(ῶν) [. . .]
(φ. 158β) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς σύναξις ἐν τῷ μαρτυρίῳ αὐτῆς· πλησίον τῆς ἁγί(ας) Εὐφημίας ἐν τῷ Πετρίῳ.

«Οἱ ἅγιοι φ' μάρτ(υ)ρ(ες) οἱ ἐν Νικομηδ(είᾳ) ξίφει τε(λειοῦνται)».

Πεντακοσίους εἶδεν ἐκτετμημένους,
ἡ Νικομήδους μάρτυρας νικηφόρους.

«Αἱ ἅγιαι ρλ' γυναῖκες ἐν Νικομηδ(είᾳ) ξίφει τε(λειοῦνται)».

Σὺν πενταπλῇ προὔτεινεν εἰκάδ(ι) ξίφει
τριπλῇ γυναικῶν μαρτύρων δεκὰς κάρ(ας).

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Θεμιστοκλέους».

Τὰς ἐκ σιδηρῶν ὀξέων ἥλων ξέσεις
ὥς τι<ς> σιδηροῦς καρτερεῖς Θεμιστόκλε<ι>ς.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου· ἐκ Μύρων τῆς Λυκίας· ποιμὴν προβάτων ὑπάρχων [. . .]
Τελ.: [. . .] ὑφ' ὧν ὅλον τὸ σῶμα περονούμενος, τὸ πν(εῦμ)α τῷ Θ(ε)ῷ παρέθετο.

κβ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κβ'. Μνήμ(η) τῆς ἁγί(ας) μεγαλομ(άρτυ)ρος Ἀναστασίας».

Ἀναστασία φάρμακον πιστοῖς μέγα,
πᾶν φάρμακον λύουσα καὶ κεκαυμένη.
Καύθη Ἀναστασίη πυρὶ εἰκάδ(ι) δευτερίῃ λαύρῳ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἡ ἁγία Ἀναστασία ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως ἐν τῇ Ῥωμαίων πόλει [. . .]
(φ. 159α) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς σύναξις ἐν τῷ μαρτυρίῳ αὐτῆς τῷ ὄντι ἐν τοῖς Δομνίνου Ἐμβόλ(οις).

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μάρτυρος Χρυσογόνου».

Δίδωσι Χρυσόγονος αὐχένα ξίφει,
ὁ πν(εῦμ)α χρυσοῦς, χάλκεος δὲ τὸ σθένος.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Χρυσόγονος ὁ μάρτυς ὑπῆρχεν ἐκ τ(ῆς) μεγαλοπόλεως Ῥώμης, ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως [. . .]
(φ. 159β) Τελ.: [. . .] (καὶ) ἀχθέντα ἀπογυμνωθῆναι αὐτ(ὸν) (καὶ) ξίφει τελειωθῆναι.

«Μνήμ(η) τῆς ἁγίας μ(άρτυ)ρος Θεοδότ(ης) (καὶ) τ(ῶν) τέκν(ων) αὐτ(ῆς)».

Ἡ Θεοδότη πῦρ φέρει σὺν φιλτάτοις,
φίλτρῳ Θ(εο)ῦ ζέουσα καὶ πυρὸς πλέον.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Θεοδότη ἡ μάρτυς ὑπῆρχεν ἀπὸ τῆς χώρας Βιθυνίας· ἀκούσασα δὲ περὶ τῆς ἁγίας Ἀναστασίας [. . .]
Τελ.: [. . .] στεφανηφόροι τῷ δεσπότῃ Θ(ε)ῷ παρέστησαν· ἀπολαύοντες τῆς ἀιδίου μακαριότητος.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) τὰ ἀνοίξια τῆς τοῦ Θ(εο)ῦ ἐκκλη(σίας)».

Αἴρουσιν ἄνδρες ἱεροὶ Χ(ριστ)ῷ πύλας,
τοὺς Δα(βὶ)δ ἡμῖν ἐκτυπούμενοι νόας.

«Τὸ φωτοδρόμιον τ(ῆς) τοῦ Θ(εο)ῦ ἁγί(ας) ἐκκλη(σίας)».

Τρέχοντα φῶτα σήμερον ναοῦ κύκλῳ,
δηλοῦσι φωτὸς εἰς τὸ πᾶν θείου δρόμου.

κγ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κγ'. Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) τ(ῶν) ἐν Κρήτ(ῃ)».

Τοῦ ποιμενάρχου θρέμματα Χ(ριστο)ῦ δέκα
εἰσηλάθη τμηθέντα μάνδρᾳ μαρτύρων.
Εἰκάδι τῇ τριτάτ(ῃ) δέκα ἐν Κρήτ(ῃ) τάμον ἄνδρ(ας).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Δεκίου βασιλέως ἐν τῇ νήσῳ τῆς Κρήτης· οὐκ ἐκ μιᾶς πόλεως, ἀλλ' ἐκ διαφόρων τῆς χώρας μερῶν [. . .]
(φ. 160α) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτ(ῶν) σύναξις ἐν τῷ μαρτυρίῳ τοῦ ἁγίου Στεφάνου πλησίον τῶν Πλακιδίων.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Παύλου ἀρχιεπισκόπου Νεοκαισαρείας· ἑνὸς τῶν τιη' ἁγίων π(ατέ)ρων.
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Παῦλος περιβόητος ταῖς ἀρεταῖς γέγονεν [. . .]
(φ. 160β) Τελ.: [. . .] εἶθ' οὕτως τὸν θρόνον αὐτοῦ καταλαβών, καὶ χρόνους τινὰς ἐκεῖσε διαρκέσας, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) τὰ ἐγκαίνια τ(ῆς) τοῦ Θ(εο)ῦ ἁγί(ας) ἐκκλη(σίας)».

Ἐγκαινίοις καλοῖς σε τοῖς ἐγκωμίοις,
τιμῶν καλῶν κάλλιστε γῆς ναῶν ὅλων.

κδ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κδ'. Μνήμ(η) τ(ῆς) ὁσίας Εὐγενίας».

Στυφθεῖσα πρῶτον τοῖς πόνοις Εὐγενία,
βαφὴν ἐβάψω δευσοποιὸν ἐκ ξίφους.
Τέτλαθι Εὐγενία ξίφος εἰκάδι τετάρτῃ.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 160β - 161β) ἔμμετρον συναξάριον τῆς ὁσίας, ἀποτελούμενον ἐξ ἐνενήκοντα ἐννέα (99) ἰαμβικῶν δωδεκασυλλάβων στίχων[1].

1. Ἔχει ἐκδοθῆ ὑπὸ Μητροπ. πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου Εὐστρατιάδου, *Ἁγιολόγιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας*, [Ἀθῆναι 1961], σ. 140.

Ἀρχ.: Ἐξ εὐγενείας εὐσεβὴς ὅστις κλάδος,
προῆλθεν Εὐγενία δόξα τοῦ γένους.
Ῥώμης μὲν αὕτη τῆς παλαιᾶς ἐξέφυ.
. . . .

(φ. 161β) Τελ.: . . . .
τὴν κάραν ἐκτμηθεῖσα τ(ῶν) ἄθλων τέλος,
χαίρουσ' ἀπέπτη πρὸς ποθειν(ὸν) νυμφίον.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἁγία Βασίλλα, ἡ συμμαρτυρήσασα τῇ ἁγ(ίᾳ), ξί(φει) τε(λειοῦται)».

Τίς ἂν παραδράμῃ σε τμηθεῖσα<ν> ξίφει,
μάρτυς Βασίλλα, πίστε(ως) θείας βάσις.

«Ὁ ἅγ(ιος) Φίλιππος ὁ π(ατ)ὴρ τ(ῆς) ἁγίας ξί(φει) τε(λειοῦται)».

Μάχαιραν ὄντως δίστομον κατὰ πλάν(ης),
κτείνει Φίλιππον τῆς μαχαίρ(ας) τὸ στόμα.

«Οἱ ἅγιοι Πρωτᾶς κ(αὶ) Ὑάκινθος, οἱ εὐνοῦχοι καὶ συνασκηταὶ τ(ῆς) ἁγίας, ξί(φει) τε(λειοῦνται)».

Τμηθέντες Ὑάκινθε κ(αὶ) Πρωτᾶ ξίφει,
κληροῦσθε πρῶτα μαρτύρ(ων) Θ(εο)ῦ γέρα.

«Μνήμη τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Νικολάου· μοναχοῦ τοῦ ἀπὸ στρατιωτῶν διήγησις» (BHG 2311).

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Νικόλαος στρατιώτης γέγονε· καὶ Νικηφόρου τοῦ βασιλέως ἐκστρατεύσαντος κατὰ τῶν Βουλγάρων [. . .]
(φ. 162β) Τελ.: [. . .] (καὶ) τῷ Θ(ε)ῷ γνησίως δουλεύσας ἐπὶ ἱκανοὺς χρόνους, γέγονε διορατικώτατος (καὶ) μέγας π(ατ)ήρ.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Ἀχαϊκὸς ξίφει τε(λειοῦται)».

Πᾶν Ἀχαϊκὸς ἐκβαλ(ὼν) ψυχῆς ἄχος,
ὅλῃ χαρᾷ δέδωκε τὴν κάραν ξίφει.

«Ὁ ὅσιος Ἀντίοχος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Ἀντιόχῳ βδέλυγμα τύρβαι τοῦ βίου,
ᾗ καὶ βίος πᾶς ὃν παρῆλθεν ἡδέως.

κε' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κε'. Μνήμ(η) τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ Κ(υρίο)υ καὶ Θ(εο)ῦ καὶ σ(ωτῆ)ρ(ο)ς ἡμῶν Ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ».

Θ(εὸ)ς τὸ τεχθέν· ἡ δὲ μ(ήτ)ηρ παρθένος·
τί μεῖζον ἄλλο καινὸν εἶδεν ἡ κτίσις;
Παρθενικὴ Μαρίη εἰκάδι γείνατο πέμπτῃ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον.

Ἀρχ.: Ἰδὼν ὁ φιλάν(θρωπ)ος Θ(εὸ)ς τὸ γένος τῶν ἀν(θρώπ)ων ὑπὸ τοῦ διαβόλου τυραννούμενον [. . .]
(φ. 163α) Τελ.: [. . .] (καὶ) ἔθηκεν ἐν τῇ τῶν ἀλόγων φάτνῃ, ὡς μέλλοντα ῥύσασθαι ἡμ(ᾶς) τῆς ἀλογίας.

«Ἡ προ(σ)κύ(νησις) τῶν μάγων».

Σὲ προσκυνοῦσα τάξις ἐθνικὴ λόγε,
τὸ πρὸς σὲ δηλοῖ τῶν ἐθνῶν μέλλον σέβ(ας).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον.

Ἀρχ.: Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐγένετό τις μάντις λεγόμενος Βαλαὰμ ἐν τῇ τῶν Περσῶν χώρᾳ [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ παραλαβὼν τὸ παιδίον κ(αὶ) τὴν μ(ητέ)ρα αὐτοῦ ἀπῆλθεν εἰς Αἴγυπτον.

κς´ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κς´. Ἡ σύναξις τῆς ὑπεραγίας Θ(εοτό)κου· ἤτοι τὰ ἐπιλόχια».

(φ. 163β) Λεχῶν ἄμωμον ἀνδρὸς οὐ γνοῦσα<ν> λέχος,
δώροις ἀμώμοις δεξιοῦμαι, τ(οῖς) λόγοις.

«Περὶ τῆς φυγ(ῆς) τ(ῆς) ὑπ(ερα)γ(ίας) Θ(εοτό)κου».

Ἥκοντ(α) πρὸς σὲ τ(ὸν) πάλαι πλήξαντά σε,
Αἴγυπτε φρίττε καὶ Θ(εὸ)ν τοῦτον φρόνει.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον.

Ἀρχ.: Εἰς Αἴγυπτον δὲ φεύγει ἡ Θ(εοτό)κος μετὰ τοῦ βρέφους καὶ τοῦ Ἰωσὴφ [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ τὸν καιρὸν τῆς σ(ωτη)ρίας στ(αυ)ρώσεως καὶ ἀναστάσεως.

«Μνήμ(η) τῆς ἐν τῇ ἁγίᾳ σορῷ ἀποθέσεως τ(ῆς) τιμίας ἐσθῆτος τῆς ὑπ(ερα)γ(ίας) δεσποίνης ἡμ(ῶν) Θ(εοτό)κου ἐν Βλαχέρναις· (καὶ) μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγί(οις) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Εὐθυμίου, ἐπισκόπου Σάρδεων τοῦ ὁμολογητοῦ».

Θ(ε)ῷ παραστὰς Εὐθύμιε τρισμάκαρ,
πλήρης ἀλήκτου τυγχάνεις εὐθυμίας.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης· πρότερον μὲν οὖν ἐν τῇ μοναδικῇ πολιτείᾳ δίκην ἀστέρος ἔλαμψεν [. . .]
(φ. 164α) Τελ.: [. . .] μετὰ τὴν ἄθλησ(ιν) ἐκαρτέρησε· καὶ εὐθὺς παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῷ Κ(υρί)ῳ ἡμῶν.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Ἰουδαίου τοῦ ἐν τοῖς Πολιλᾶ».

Ὡς ἐξ ἀκανθῶν τῶν Ἰουδαίων ῥόδον,
ὁ θεῖος ἀνθεῖ καὶ θανὼν Κωνσταντῖνος.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ὦ π(ατ)ρὶς μὲν Σύναδα πόλις· γένος δὲ Ἰουδαίων· νήπιος δὲ ὢν κομιδῇ (καὶ) τῇ μ(ητ)ρὶ ποτὲ συνεπόμενος [. . .]
(φ. 164β) Τελ.: [. . .] τούτ(ων) ἤδη τελειωθέντων, πρὸς Θ(εὸ)ν μεθίσταται· σαφέστατα προδηλώσας πάντα τὰ περὶ αὐτοῦ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Εὐαρέστου».

Ἔσπευδεν Εὐάρεστος, ἔργῳ καὶ λόγῳ,
ἕως τελευτῆς εὐαρεστεῖν σοι λόγε.

«Τὴν Κυριακ(ὴν) μετὰ τὴν Χ(ριστο)ῦ γέννησιν μνήμη τ(ῶν) ἁγ(ίων) καὶ δικαί(ων)· Ἰωσὴφ τοῦ μνήστορος τῆς παρθ(έ)νου [. . .] Μαρί(ας)· καὶ Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κ(υρίο)υ· καὶ Δα(βὶ)δ τοῦ προφήτου καὶ βασιλέως».

Σὺ τέκτονος παῖς, ἀλλ' ἀδελφὸς Κ(υρίο)υ,
τοῦ πάντα τεκτήναντος ἐν λόγῳ μάκαρ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ προφήτου Δαβίδ.

Ἀρχ.: Δα(βὶ)δ ὁ προφήτης καὶ βασιλεὺς ἦν υἱὸς Ἰεσσαί· τοῦτον ἐδίδαξε Νάθαν ὁ προφήτης τὸν νόμον Κ(υρίο)υ [. . .]
(φ. 165α) Τελ.: [. . .] γίνεται δὲ ἡ σύναξις ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ (καὶ) ἐν τῷ ἀποστο||λείῳ τοῦ ἁγ(ίου) ἀποστόλου τοῦ Ἀδελφοθέου· ἔνδον τοῦ σεβασμίου οἴκου τῆς ὑπεραγίας Θ(εοτό)κου τῶν Βλαχερνῶν.

κζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κζ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) ἀποστόλου καὶ ἀρχιδιακόνου Στεφάνου, ἑνὸς τ(ῶν) ζ' διακόν(ων)».

Λόγων στεφάνοις οἷα τιμίοις λίθοις
στέφω Στέφανον ὃν προέστεψαν λίθοι.
Εἰκάδι λάινος Στέφανον μόρος ἑβδόμῃ εἷλ(εν).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ζητήσεώς ποτε γενομένης μεταξὺ Ἰουδαίων καὶ Σαδδουκαί(ων) κ(αὶ) Ἑλλήνων [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ μαρτυρίῳ αὐτοῦ τῷ ὄντι πλησίον Κωνσταντιανῶν.

(φ. 165β) «Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Θεοδώρου ἀρχιεπισκόπ(ου) Κωνσταντ(ι)ν(ου)πόλε(ως)».

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχε τῆς αὐτῆς πόλεως γέννημά τε καὶ θρέμμα· ἐγένετο δὲ διὰ τὴν πολλὴν αὐτοῦ εὐλάβειαν πρεσβύτερος [. . .]
Τελ.: [. . .] αὐτοῦ δὲ τὴν μνήμην ἑορτάζει ἡ τοῦ Θ(εο)ῦ ἁγία ἐκκλησία ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ.

κη' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κη'. Μνήμ(η) τῶν ἁγ(ίων) δισμυρί(ων) μαρτ(ύ)ρ(ων)»·

Ὡς προσφοραί σοι σ(ῶτ)ερ ἐξωπτημέναι
οἱ δισμύριοι τοῦ νεὼ κεῖνται μέσον.
Ἀνέρ(ας) ὀγδοάτῃ κτάνεν εἰκάδι δισμυρίους πῦρ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Τοῦ βασιλέως Μαξιμιανοῦ μετὰ νίκης ὑποστρέψαντος ἐκ τοῦ κατὰ τῶν Αἰθιόπων πολέμου [. . .]
Τελ.: [. . .] τ(ὴν) τ(ῶν) οὐ(ρα)νῶν βασιλείαν ἀποληψόμ(εν)ος.

«Ὁ ἅγιος Ἴνδης ἐν τῇ θαλάσσῃ βληθεὶς τε(λειοῦται)».

Ἴνδην ἀκούω τοῦ βίου λαβεῖν πέρας,
ἄκρον καταντήσαντα πρὸς βυθοῦ πέρ(ας).

«Οἱ ἅγιοι Γοργόνιος (καὶ) Πέτρ(ος) ἐν τῇ θαλάσσῃ τε(λειοῦνται)».

Πόντος καλύπτει Γοργόνιον καὶ Πέτρον,
μνήμη δὲ τούτων οὐ καλύπτεται χρόνῳ.

«Ὁ ἅγιος μ(ά)ρ(τυς) Δωρόθεος ξίφει τελειοῦται».

Ὁ Δωρόθεος, τὴν κεφαλήν μου, λέγει,
δῶρον κομίζω τῷ Θ(ε)ῷ τετμημένην.

(φ. 166α) «Ὁ ἅγιος Μαρδόνιος πυρὶ τελειοῦται».

Καὶ Μαρδόνιον μαρτύρων ἔγνων ἕνα,
στέργοντα Χ(ριστὸ)ν (καὶ) στέγοντα πῦρ φλέγον.

«Ὁ ἅγιος Θεόφιλος λιθοβοληθεὶς τε(λειοῦται)».

Ἀπόγραφε, βληθέντα συχνοῖς τοῖς λίθοις,
καὶ Θεόφιλον συλλόγῳ Θ(εο)ῦ φίλων.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων (Ἴνδη, Γοργονίου, Πέτρου, Μαρδονίου, Θεοφίλου κ.ἄ.)

Ἀρχ.: Μετὰ τὸ ἀποφήνασθαι τὸν μιαρὸν Μαξιμιανὸν τοῦ κατακαῦσαι τοὺς ἁγίους δισμυρίους [. . .]
Τελ.: [. . .] πρῶτον μὲν ἀπετμήθη τὴν κεφαλήν· εἶτα πυρὶ κατακαίεται.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) Ζήνων ὁ στρατηγὸς ξί(φει) τε(λειοῦται)».

Ζήνων κεφαλὴν τέμνεται διὰ ξίφους,
μὴ προσκυνεῖν ἄγαλμα τοῦ Ζηνὸς θέλων.

«Ὁ ἅγ(ιος) Γλυκέριος ὁ πρεσβύτ(ε)ρ(ος) πυρὶ τε(λειοῦται)».

Ὁ Γλυκέριος εἰς τὸ πῦρ βεβλημένος,
ἔφη γλυκύς μοι τῆς τελευτῆς ὁ τρόπος.

«Ἡ ἁγία Δόμνα ξίφει τελειοῦται».

Ἕκτην συνάπτω ταῖς φρονίμοις παρθ(έ)νοις,
τὴν ψευδόμωρον Δόμναν ἐκτετμημ(ένην).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἡ ἁγία αὕτη μάρτυς Δόμνα ὑπῆρχ(εν) ἐπὶ Μαξιμιανοῦ ἐν πόλει Νικομηδείας ἱέρεια τοῦ ἐν τῷ παλατίῳ δωδεκαθέου [. . .]
(φ. 166β) Τελ.: [. . .] ἀνελαμβάνετο τὰ τῶν ἁγίων λείψανα καὶ ἔθαπτε· (καὶ) γνωσθεῖσα ἀπετμήθ(η) τ(ὴν) κε(φα)λ(ήν).

«Μνήμ(η) τῶν ἁγ(ίων) π(ατέ)ρων ἡμ(ῶν) κ(αὶ) αὐταδέλφων Θεοδώρου καὶ Θεοφάνους».

Αὐχεῖν ἔχει τι καὶ Θεόδωρος μέγα,
ἐκ γῆς ἀπαίρων, ὡς μέγα στίξεις θέ(ας).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος Θεόδωρος ἅμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Θεοφάνει ἐπὶ Θεοφίλου τοῦ βασιλέως ὑπὲρ τῶν σεπτ(ῶν) (καὶ) ἁγίων εἰκόνων [. . .]
Τελ.: [. . .] ἀγγελικῶν ἐπακοῦσαι ᾠδῶν· (καὶ) αὐτὸν ἕνα τῶν ᾀδόντων γενέσθαι.

Εἰς τὸ συναξάριον τοῦτο παρεμβάλλονται δεκατρεῖς δωδεκασύλλαβοι στίχοι:

Ἀρχ.: Πάντ(ων) ποθούντων προστρέχειν πρὸς τ(ὴν) πόλ(ιν),
ὅπου πάναγνοι τοῦ Θ(εο)ῦ λόγου πόδες
. . . .
Τελ.: . . . .
καταχρίνονται καὶ διώκονται πάλιν,
καὶ παραπεμφθέντες εἰς ἐξορίαν.

Μετὰ τοὺς ὡς ἄνω στίχους συνεχίζεται τὸ συναξάριον εἰς πεζὸν λόγον.
«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγιος Νικάνωρ ὁ ἀπόστολος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Τὸ δίκτυόν σου Νικάνωρ, Θ(εο)ῦ λόγῳ
πολλοὺς ἀγρεῦσαν, ἐρρύη τέλει βίου.

κθ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κθ'. Μνήμ(η) τῶν ἁγί(ων) νηπίων τῶν ἀναιρεθέντων ὑπὸ Ἡρώδου, χιλιάδων ιδ'».

Διὰ ξίφους ἄωρα μ(ητέ)ρων βρέφη
ἀνεῖλεν ἐχθρὸς τοῦ βρεφοπλάστου βρέφους.
Νήπια ἀμφ' ἐνάτην τάμον εἰκάδ(α) παπάζοντ(α).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν σφαγέντων νηπίων.

Ἀρχ.: Προστάξας ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαί(ων) Ἡρώδης τοῖς μάγοις ὑποστρέψαι [. . .] (φ. 167α) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τοῖς Χαλκοπρατείοις, εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θ(εοτό)κου, ἔνθα ἡ ἁγία σορός.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Μαρκέλλου, ἡγουμένου μονῆς τῶν Ἀκοιμήτων».

Ἀυπνίᾳ δοὺς πάντα τῆς ζωῆς χρόνον,
Μάρκελλε κοιμήθητι μικρ(ὸν) ἐν τάφῳ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ὅσιος π(ατ)ὴρ ἡμῶν Μάρκελλος ὑπῆρχεν ἐκ πόλεως Ἀπαμείας τῆς δευτέρας Συρί(ας)· ἐξ ἐνδόξου γένους [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐν αὐτῇ τῇ μονῇ, ἐν εἰρήνῃ κοιμηθεὶς ἀνεπαύσατο.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ίου) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Θαδδαίου».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ὅσιος π(ατ)ὴρ ἡμῶν Θαδδαῖος ἀπόδουλος γέγονεν Θεοδώρου, τοῦ τὴν μονὴν τῶν Στουδίου ἐκ βασιλικῆς ἐξουσίας [. . .]
(φ. 167β) Τελ.: [. . .] καὶ πάντα γενναίως ὑπενεγκών, τρεῖς ἐπιβιοὺς ἡμέρας, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

λ' «Τῷ αὐτῷ μηνί, λ' ἡμέρᾳ, ἄθλησις τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἀνυσίας».

Εἰς δεξιὰν νύττουσιν πλευρὰν καιρίως,
πλευρᾶς Ἀδὰμ κύημα, τὴν Ἀνυσίαν.
Πλευρὰν Ἀνυσίας τριακοστῇ ἔγχος ἔνυξεν.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

(φ. 168α) Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, ἐκ πόλεως Θεσσαλονίκης· γεννήτορας ἔχουσα εὐσεβεῖς καὶ πιστοὺς [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ οὕτω τὸ μακάριον τέλος ἡ ἁγία μάρτυς ἐδέξατο.

«Μνήμ(η) τ(ῆς) ἁγίας Θεοδώρας (τῆς) ἀπὸ κ(αι)σαρίδ(ων)».

Ἀπῆρε δεσμοῦ σαρκὸς ἡ Θεοδώρα,
οὗπερ λυθῆναι ζῶσα καὶ πρὶν ἠγάπα.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς ἁγίας.

Ἀρχ.: Αὕτη ἡ ὁσία ἤσκησεν ἐν τῇ μονῇ τ(ῆς) ἁγίας Ἄννης τῇ λεγομένῃ Ῥιγίδιον· ὑπῆρχε δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος, π(ατ)ρ(ὸ)ς Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου [. . .]
(φ. 168β) Τελ.: [. . .] παντοίων ἀρετ(ῶν) ἰδέαις ἐνδιαπρέψασα, πρὸς τὴν ἀγήρω καὶ μακαρίαν ζωὴν μετατίθεται.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Φιλεταίρου».

Φιλεταῖρος πέπονθεν ἀθλητ(ῶν) νόμῳ,
κἂν οὐκ ἀπῆλθεν ὡς ἀθλητὴς ἐκ βίου.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 168β - 169β) συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Τοῦ Διοκλητιανοῦ ποτὲ ἐλθόντος ἐν Νικομηδείᾳ, ἐμυήθη αὐτῷ περί τινος χριστιανοῦ [. . .]
(φ. 169β) Τελ.: [. . .] (καὶ) ἐτέθησαν πλησίον τοῦ ἁγίου· τὰ δὲ τοῦ ἁγίου Εὐβιώτου προεγράφησ(αν).

«Ὁ ἅγιος Λέων ὁ ἀρχ(ι)μανδρίτ(ης) ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Ῥευστοῦ μεταστάς, Χ(ριστ)έ, Λέων ἐκ βίου,
σκύμνον λέοντος ἐξ Ἰούδα σε βλέπει.

λα' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) λα'. Μνήμ(η) τῆς ὁσίας Μελάνης τῆς Ῥωμαίας».

Οὐχ ὑλικὴ σε χεὶρ Μελάνη καὶ μέλαν,
Χ(ριστὸ)ς δὲ κἂν τέθνηκας ἐν ζῶσι γράφει.
Πρώτ(ῃ) ἐν τριακοστῇ ἀπῆρε βίοιο Μελάνη[1].

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς ὁσίας.

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ὀνωρίου καὶ Ἀρκαδίου· γένους περιδόξου· ἐξ ὅλης δὲ ψυχῆς τὸν Κ(ύριο)ν ἀγαπήσασα, παρθενεύειν ᾑρετίσατο [. . .]
(φ. 170α) Τελ.: [. . .] ὡς τῷ Κ(υρί)ῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο· (καὶ) εὐθὺς παρέδωκε τὸ πν(εῦμ)α αὐτῆς τῷ Θ(ε)ῷ.

1. Μελάνην cod.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μάρτ(υ)ρος) Ζωτικοῦ τοῦ ὀρφανοτρόφου».

Πώλων συρόντ(ων) Ζωτικὸς σκιρτ(ῶν) τρέχει,
ᾧ βαλβὶς ἡ γῆ, τέρμα δὲ δρόμου πόλος.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 170α - 171β) συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἔφυ μὲν ἐκ τῆς πρεσβυτέρ(ας) Ῥώμης· γένους ὑπάρχων ἐντίμου (καὶ) λαμπροῦ [. . .]
(φ. 171β) Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ ἀποστολείῳ τοῦ ἁγ(ίου) ἀπο(στόλ)ου Παύλου, τῷ ὄντι ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) Γελάσιος ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Ὁ Γελάσιος ἄχρι καὶ τέλους βίου,
τὸν ἄξιον γέλωτος ἦν γελῶν βίον.

«Ἡ ἁγία μάρτυς Ὀλυμπιοδώρα πυρὶ τε(λειοῦται)».

Ἀγῶσι πρὸς πῦρ τῆς Ὀλυμπιοδώρ(ας)
ὕμνος τὸ δῶρον, οὐκ ὀλυμπίων πίτυς.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) Γάιος ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Πολλοὺς ἀνέτλη Γάιος θείους πόνους,
καὶ νῦν τὰ λαμπρὰ τ(ῶν) πόνων ἔχει γέρα.

Ε′ «Μὴ(ν) Ἰανουάριος· ἔχων ἡμέρας λα′, ἡ ἡμέρ(α) ἔχει ὥρας ι′ καὶ ἡ νὺξ ὥρας ιδ′».

α′ «Εἰς τὴν α′ μνήμ(ην) ἑορτάζομεν τῆς κατὰ σάρκ(α) περιτομῆς τοῦ Κ(υρίο)υ καὶ Θ(εο)ῦ καὶ σ(ωτῆ)ρ(ο)ς ἡμῶν Ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ».

Χ(ριστο)ῦ περιτμηθέντος ἐτμήθη νόμος,
καὶ τοῦ νόμου τμηθέντος εἰσήχθη χάρις.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον.

Ἀρχ.: Ἡ κατὰ σάρκα περιτομὴ τοῦ Κ(υρίο)υ ἡμῶν Ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ, ἣν εἰς ἀναίρεσιν τῆς νομικῆς διατάξεως κατεδέξατο [. . .]
(φ. 172α) Τελ.: [. . .] προκόπτων ἡλικίᾳ καὶ σοφίᾳ (καὶ) χάριτι εἰς σ(ωτη)ρίαν ἡμῶν.

«Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγ(ίοις) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Βασιλείου τοῦ Μ(ε)γ(ά)λ(ου) ἀρχ(ι)επισκόπ(ου) Καισαρείας Καππαδοκί(ας)».

Ζῇ Βασίλειος καὶ θανὼν ἐν Κ(υρί)ῳ,
ζῇ καὶ παρ' ἡμῖν ὡς λαλῶν ἐκ τ(ῶν) βίβλ(ων).
Ἰαννουαρίοιο θάν(ες) Βασίλειε πρώτῃ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἤκμασεν ἐν τοῖς χρόνοις Οὐάλεντος, πρὸς ὃν καὶ ὑπὲρ τῆς ὑγιοῦς ἐπαρρησιάσατο πίστε(ως) [. . .]
(φ. 172β) Τελ.: [. . .] ἐπιμήκεις τὰς παρειὰς ἔχων· κοῖλος τοὺς κροτάφους [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μ(ε)γ(ά)λ(ῃ) ἐκκλη(σί)ᾳ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) μ(ά)ρ(τυς) Θεόδοτος ξί(φει) τε(λειοῦται)».

Ὁ Θεόδοτος, οὐκ ἀνέξομαι, λέγει,
εἰ μὴ κεφαλὴν τοῦ Θ(εο)ῦ τμηθῶ χάριν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) μ(ά)ρ(τυς) Σέργιος ξί(φει) τε(λειοῦται)».

Οὕτω τις εἶδεν εἰσιδὼν εἰς τὸν πέλας,
ὅσῃ χαρᾷ Σέργιος ἐτμήθη κάραν.

«Ὁ ἅγ(ιος) μ(ά)ρ(τυς) Θεόπιστος λιθοβοληθεὶς τε(λειοῦται)».

Κτείνει σε Θεόπιστε πιστὲ τοῖς λίθοις,
ἡ τῶν ἀπίστων πληθὺς ἐκ δυσβουλί(ας).

«Ὁ ἅγ(ιος) Γρηγόριος, π(ατ)ὴρ τοῦ ἁγ(ίου) Γρηγορίου τοῦ Θεολόγ(ου), ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ἐγκωμιαστὴν οἴκοθεν πλουτεῖς, π(άτ)ερ,
τῆς σῆς τελευτῆς σοῦ τὸν ἐκ μηροῦ γόνον.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσ(ιος) Μᾶρκος ἐν εἰρήνῃ τε(λειοῦται)».

Ὁ Μᾶρκος οὐκ ἤκουε γηΐνων[1] λόγων,
καὶ πρὶν λιπεῖν γῆν ὦτα γῆθεν ἐξάγ(ων).

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Βασιλείου τοῦ ἐξ Ἀγκύρ(ας)».

Βρύχημα, χάσμα, δῆγμα θηρ(ῶν) ἀγρί(ων),
Βασίλειον τὸν πρᾶον οὐκ ἀπεπτόει.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος ἦν ἐπὶ τοῦ δυσσεβοῦς Ἰουλιανοῦ· ἐξ Ἀγκύρας πόλεως· (καὶ) διὰ τὸ τὸν Χ(ριστὸ)ν σέβεσθαι [. . .]
Τελ.: [. . .] μαρτύριον σεπτὸν ἐκεῖσε ἐσχάτως οἰκοδομήσαντες.

β′ (φ. 173α) «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) β′. Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Σιλβέστρου πάπα Ῥώμης».

Ζωοῖ νεκρὸν βοῦν, αἰσχύνων Ζαμβρ(ῆν) μάγον,
ὁ καὶ νεκρὸς ζῶν Σίλβεστρος Ῥώμης πάπ(ας).
Θυμ(ὸν) ἀποπνέει Σίλβεστρος δευτερίῃ ἠοῖ[2].

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος χειροτονεῖται διὰ τὴν εἰς ἄκρον ἀρετῆς ἀνάβασιν [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ πολλοῖς σ(ωτη)ρίας αἴτιος γεγονώς, ἐν βαθεῖ γήρᾳ πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησ(εν).

1. ὀγκίνων cod.
2. ἠοῦ cod.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Θεαγένους».

Θεάγενες, βλήθητι τοῦ πόντου μέσον,
ᾧ κἂν βυθισθῇς[1], ἔνδον ἐκνήξῃ πόλου.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπίσκοπος ἐν τῷ Παρίῳ τοῦ Ἑλλησπόντου [. . .]
Τελ.: [. . .] ἔνθα τ(ὸν) δρόμον πληροῖ τῆς ἀθλήσεως.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) Θεόπεμπτος ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Τὸν Θεόπεμπτον σαρκικῆς λῦσαι πέδης
ἦλθον, Θ(εο)ῦ πέμψαντος, ἔμπυροι νόες.

«Ἡ ἁγ(ία) Θεοδότη, ἡ μ(ήτ)ηρ τ(ῶν) ἁγ(ίων) Ἀναργ(ύ)ρ(ων), ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Νόσῳ παρῆλθε τὸν βίον Θεοδότη,
νόσων[2] λυτῆρας ἡ τεκοῦσα τῷ βίῳ.

γ´ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) γ´. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) προφήτ(ου) Μαλαχίου».

Ὁ κλῆσιν αὐχῶν ἀγγέλου Μαλαχίας,
αὐχεῖ μάλιστα τὴν μετ' ἀγγέλων στάσ(ιν).
Ἐκ ῥεθέων Μαλαχίου ἀπέπτατο ἐν τρίτῃ ἦτορ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ προφήτου.

Ἀρχ.: Οὗτος μετὰ τὴν ὑποστροφὴν τῆς αἰχμαλωσίας, τίκτεται [. . .]
(φ. 173β) Τελ.: [. . .] οὖλος τὴν τρίχα (καὶ) κεκαρμένην ὑποφαίνων· πλατὺ τὸ κρανίον.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Κοσμᾶ ἀρχ(ι)επισκόπ(ου) Κωνσταντινουπό(λεως) τοῦ θαυματουργ(οῦ) τοῦ ἐν τῇ σεβασμίᾳ μονῇ τῆς Χώρας κειμένου· (καὶ) μνήμ(η) τῆς ὁσίας μ(ητ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Συγκλητικῆς».

Συγκλητικὴ λιποῦσα δουλείαν βίου,
κλητοῖς Θ(εο)ῦ σύνεστι[3] δούλοις ἐν πόλῳ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς ὁσίας.

Ἀρχ.: Αὕτη γένους ὑπῆρχε περιφανοῦς, πλούτῳ καὶ εὐσεβείᾳ· τὸ ἐπίσημον ἔχοντος [. . .]
Τελ.: [. . .] τῆς ἀρετῆς μηδ' ὁτιοῦν καθυφεῖσα, ἐν ἀθλητικοῖς πόνοις πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Πέτρου τοῦ σημειοφόρου, τοῦ ἐν τῷ ἁγίῳ Ζαχαρίᾳ τῆς Ἀτρώας κειμένου· καὶ ἡ σύναξ(ις) τῶν ἁγ(ίων) ο´ ἀποστόλων· οἱ ἅγιοι μάρτυρες, μ(ήτ)ηρ καὶ δύο παῖδες, πυρὶ τελειοῦνται».

Μ(ητ)ρ(ὸ)ς φλεγείσης, (καὶ) τὰ τέκνα πρὸς φλόγα
τετριγότα τρέχουσιν ὡς στρουθοῦ τέκνα.

1. βυθισθεῖς cod.
2. νοσῶν cod.
3. συνέστι cod.

δ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) δ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Γορδίου».

Καὶ τίς παρέλθῃ Γόρδιον τὸν ὁπλίτην,
πρὸς φρικτὸν ὅπλον στερρὸν ἄνδρα, τὸ ξίφος.
Τμηθεὶς ἀμφὶ τετάρτῃ Γόρδιος πέσ(εν) ἐν κονίησ(ιν).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, ἐπὶ Λικινίου τοῦ βασιλέως, κόμης τὴν τάξιν [. . .]
(φ. 174α) Τελ.: [. . .] καὶ εἰς ἄκραν μανίαν κινήσας, τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτήν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Εὐθυμίου τοῦ νέου, τοῦ κειμένου πλησίον τοῦ ἁγ(ίου) Μωκίου· καὶ τοῦ ἁγίου ἱερομ(άρτυ)ρος Θεοπέμπτου ἐπισκόπου· καὶ Θεωνᾶ μάρτυρος».

Ὅπως τελευτᾷ Θεόπεμπτος εἰπάτω,
ἀθλῶν τελευτῶ, τὴν κάραν τμηθεὶς ξίφει.

Ἔθεντό με, ἐκραύγαζε τὸ ψαλτηρίου,
λάκκῳ, Θεωνᾶς μάρτυς, ἐν κατωτάτῳ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος μάρτυς Θεόπεμπτος ἦν ἐπίσκοπος ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ πολλὴν ἄνωθεν ἐπιφορηθεῖσαν γῆν κατὰ τῆς κεφαλῆς δεξάμενος, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησ(εν).

«Μνήμ(η) τῶν ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων) Ζωσίμου καὶ Ἀθανασίου».

Ἀθανάσιος συνθανὼν τῷ Ζωσίμῳ,
ἔνδον πέτρας ἥδιστα κ(αὶ) συζῆν ἔχει.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος Ζώσιμος ἦν ἐν Κιλικίᾳ τὴν ἔρημον μετὰ τῶν θηρίων οἰκ(ῶν) [. . .]
(φ. 174β) Τελ.: [. . .] ἔνθα πέτρας διαιρεθείσης ἅμα ὑπεισελθόντες, τῷ Κ(υρί)ῳ παρέδωκαν τὰς ψυχάς.

«Μνήμ(η) τῆς ὁσίας Ἀπολλιναρίας».

Αἴρουσιν ἐκ γῆς τὴν Ἀπολλιναρίαν,
καὶ γὰρ κατοικεῖν οὐ(ρα)νοὺς ἦν ἀξία.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς ὁσίας.

Ἀρχ.: Αὕτη ἡ ἀοίδιμος κάλλει καὶ συνέσει τῶν πολλῶν διαφέρουσα [. . .]
(φ. 175α) Τελ.: [. . .] ἐξέστησεν ἅπαντας (καὶ) εἰς εὐχαριστίαν τοῦ Θ(εο)ῦ συνεκάλεσεν.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Χρυσάνθου (καὶ) τ(ῆς) ἁγ(ίας) Εὐφημίας πλησίον τοῦ ἁγ(ίου) Ἀκακίου».

ε' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ε'. Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Παύλου τοῦ Θηβαίου».

Εἰ θαῦμα Θήβαις ταῖς παρ' Αἴγυπτον πύλαι,
πόσον γε Παῦλος κἂν βίου λείπῃ πύλας.
Βλαστὸς Θηβαΐδος πέμπτῃ θάνε Παῦλος ἀμύμ(ων).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐν τοῖς χρόνοις Δεκίου κ(αὶ) Οὐαλλεριανοῦ τῶν διωκτῶν· ὁρμώμενος ἐξ Αἰγύπτου [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐκ νεαρᾶς ἡλικί(ας) τ(ῶν) τοῦ βίου φροντίδων μεταναστεύσας.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Γρηγ(ο)ρ(ίου) τοῦ ἐν τῷ Ἀκρίτᾳ».

Ὁ Γρηγόριος ἀρεταῖς λάμψας μέγα,
λαμπρῶς μεταστὰς καὶ μ(έ)γ(α) πλουτεῖ κλέος.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος εἷλκε τὸ γένος ἐκ τῆς περιβοήτου τῶν νήσων Κρήτης· π(ατέ)ρες δὲ αὐτῷ εὐσεβέστατοι [. . .]
(φ. 175β) Τελ.: [. . .] τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισάμ(εν)ος, ταῖς χερσὶ τοῦ Κ(υρίο)υ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἐναπέθετο.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Φωστηρίου».
Ἀκολουθεῖ (φφ. 175β - 176β) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Φωστήριος, ἐξ ἀνατολῶν ἐκλάμψας ὥσπερ ἥλιος, τὰ ἑσπέρια κατελάμπρυνεν [. . .]
(φ. 176β) Τελ.: [. . .] καὶ μετὰ τὴν ἐνταῦθα ἀποβίωσ(ιν), ἥτις κ(αὶ) γέγονε κατὰ τὴν πέμπτην τοῦ ἰανουαρίου μηνός· πρὸς ἑσπέραν δέ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) μάρτυς Γάϊς, τῇ θαλάσσῃ βληθείς, τελειοῦται».

Ἦλθον θαλάσσης εἰς βάθη, λέγει Γάϊς,
φυγὼν τὰ ποντίζοντα τ(ῆς) πλάν(ης) βάθη.

«Ὁ ἅγ(ιος) Θεόειδος ὑπὸ δημίων πατούμ(εν)ος τε(λειοῦται)».

Πόδες πατοῦντες σαρκίον Θεοείδου,
ψυχὴν ἀποθλίβουσι ληνῷ τοῦ πόλου.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ἡ ὁσ(ί)α Δόμνα ἐν εἰρήνῃ τε(λειοῦται)».

Χαρίζεταί σοι τὴν ἄνω κληρουχίαν,
Δομνῖνα, σαρκὸς ἡ κάτω κακουχία.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ἡ ὁσ(ί)α Τατιανὴ ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Τατιανὴ τακεῖσα νηστείαις πάλαι,
σὺν ἀγγέλοις σύνεστιν νηστείαις φίλοις.

ς' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ς'. Τελεῖται ἡ ἑορτ(ὴ) τῶν ἁγ(ίων) Θεοφανίων».

Τοὺς οὐ(ρα)νοὺς βάπτισμα τοῦ Χ(ριστο)ῦ σχίσαν,
τοὺς αὐτὸ μὴ χραίνοντας ἔνδον εἰσάγει.
Βάπτισ(εν) ἐν ποταμῷ Χ(ριστὸ)ν Πρόδρομος κ(α)τ(ὰ) ἕκτ(ην).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον.

Ἀρχ.: Τὰ ἅγια Θεοφάνια ἑορτάζομεν τοῦ Κ(υρίο)υ (καὶ) Θ(εο)ῦ [. . .]
Τελ.: [. . .] ἄν(θρωπ)ον ἀνακαινίσας καὶ ἀναπλάσας, οὐ(ρα)νῶν βασιλείαν αὐτῷ ἐχαρίσατο.

ζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ζ'. Ἡ σύναξις τοῦ τιμίου προφήτ(ου) προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου· συνέδραμε δὲ καὶ ἡ τῆς παν⟨αοι⟩δίμου χειρὸς πρὸς τὴν βασιλεύουσ(αν) μ⟨ετακομιδή⟩».

(φ. 177α) Ἐμή σε γλῶσσα κῆρυξ πῶς ἂν αἰνέσει,
ὃν γλῶσσα Χ(ριστο)ῦ γηγενῶν μείζω λέγει;
Μνήμ(η) ἑβδομάτῃ Προδρόμου λάχεν αἰδοίοιο.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Ἐν τῇ πόλει Σεβαστῇ ἐν ᾗ λέγεται <τε>θάφθαι τὸ τοῦ Προδρόμου σῶμα, Λουκᾶς ὁ εὐαγγελιστὴς παραγενόμ(εν)ος [. . .]
(φ. 177β) Τελ.: [. . .] ἐν τοῖς βασιλείοις ἀπέθετο· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τοῖς Φορακίου.

η' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) η'. Μνήμ(η) τῆς ὁσ(ίας) μ(ητ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Δομνίκ(ας)».

Λιποῦσα τὴν γῆν οὐ(ρα)νόφρων Δομνίκα,
εἰς οὐ(ρα)νοὺς ἀνῆλθεν ὥσπερ ἠγάπα.
Δομνίκ(αν) ὀγδοάτ(ῃ) πότμου λάβε νὺξ ἐρεβεννή.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς ὁσίας.

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου βασιλέως, παρέτεινε δὲ ἕως Ζήνωνος καὶ Λέοντος [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ θαύματα ἐνεργεῖν καταξιωθεῖσα, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τῶν ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων) Ἰουλιανοῦ καὶ Βασιλίσσης καὶ τ(ῶν) σὺν αὐτοῖς».

Ἰουλιανῷ πολλὰ καὶ Βασιλίσσῃ
ἔπαθλα κεῖνται, κειμένοις ἐκ τοῦ ξίφους.

Τέμνει κεφαλ(ὴν) τὸ ξίφος τὴν Κελσίου,
καὶ σὺν κεφαλῇ τῇδε τὴν Ἀντωνίνου.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Ὁ ἅγιος μάρτυς Ἰουλιανὸς κατὰ τοὺς χρόνους ἦν Διοκλητιανοῦ κ(αὶ) Μαρκιανοῦ ἡγεμόνος ἐν Ἀντινοουπόλει τῆς Αἰγύπτου [. . .]
(φ. 178α) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτῶν μαρτυρίῳ τῷ ὄντι πλησίον τοῦ Φόρου.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Καρτερίου».

Πάλαιε Καρτέριε[1] πρὸς πῦρ καὶ δόρυ,
τὸ καρτερόν σου πρὸς πάλας δεικνὺς δύο.

1. Πάλαι ἐγκαρτέριε cod.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Οὐρβανοῦ ἡγεμόνος Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας· ἱερεὺς καὶ διδάσκαλος τῶν χριστιανῶν [. . .]
(φ. 178β) Τελ.: [. . .] ὕστερον δὲ αἵματος ἐξελθόντος, τὴν ψυχὴν ἀφῆκεν εἰς χεῖρας Θ(εο)ῦ.

«Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Κύρου, ἀρχιεπισκόπ(ου) Κωνσταντ(ι)ν(ου)πόλε(ως)· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ σεβασμίᾳ μονῇ τῆς Χώρας· ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ».

Ὁ σὴν μελίζων σάρκα Χ(ριστ)έ μου Κῦρος,
σαρκὸς διαστάς, σῷ παρίσταται θρόνῳ.

«Ὁ ἅγ(ιος) Ἀττικός, π(ατ)ριάρχ(ης) Κωνστ(αν)τ(ι)ν(ουπόλ(εως), ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Ὅλην ὑπερβὰς τὴν ὕλην τοῦ σαρκίου,
ἥκεις ὅλος νοῦς Ἀττικὲ πρὸς τοὺς νόας.

«Ὁ ἅγ(ιος) Σαμέ(ας) ὁ προφήτ(ης) ὁ ἐλαμίτ(ης) ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Ἐν γῇ τὸ μέλλον οὐκέτι χρᾷ Σαμέας,
ἄνω γὰρ οὗτος ὁ προφητικὸς τρίπους.

«Ὁ ἅγ(ιος) Ἀγάθων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ὡς ἠγαθύνθη Ἀγάθων τὴν καρδίαν,
εἰρηνικοῦ σοῦ κ(αὶ) μόνου μνησθεὶς τέλους.

«Ὁ ἅγ(ιος) Θεόκτιστος ἐπίσκοπος ἐν εἰρήνῃ τε(λειοῦται)».

Ἐν γῇ χλοαυγεῖ τῆς Ἐδὲμ Θεοκτίστῳ
(φ. 179α) μοῖραν δίδως, ἄκτιστε τοῦ Θ(εο)ῦ λόγε.

θ′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) θ′. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Πολυεύκτου».

Ὁ Πολύευκτος οὗ τὸ πάθος τομὴ λόγε,
πολλῆς δι' εὐχῆς εἶχε σοῦ παθεῖν χάριν.
Ἀμφ' ἐνάτῃ Πολύευκτε τομὴ μέγα δῶκέ σοι εὖχος.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Δεκίου καὶ Βαλλεριανοῦ τῶν βασιλέων· ἐν Μελιτηνῇ τῆς Ἀρμενίας στρατευόμενος [. . .]
Τελ.: [. . .] τὴν διὰ ξίφους δέχετ(αι) τελευτήν· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ μαρτυρίῳ.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Εὐστρατίου τοῦ θαυματουργοῦ».

Κἂν Εὐστρατίου τὸ πν(εῦμ)α λαμβάνῃ πόλος,
τὸ σῶμα τῇ γῇ θαυμ(ά)τ(ων) βλύζει χάριν.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐκ χώρας Ταρσίου, οὕτω λεγομένης· τελούσης ὑπὸ τὸ θέμα τῶν Ὀπτιμάτων [. . .]

(φ. 180α) Τελ.: [. . .] καὶ τὸν τῆς ἀναπαύσεως ὕπνον ὕπνωσε· ζήσας τὰ σύμπαντα ἔτη ἐνενηκονταπέντε.

ι' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ι'. Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Γρηγορίου ἐπισκόπου Νύσσης».

Ἡ μοῦσα Γρηγόριος οὗ Νύσσα θρόνος,
οὐ Πιερίαν ἀλλ' Ἐδὲμ σκηνὴν ἔχει.
Γρηγόριον δεκάτῃ θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψ(εν).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἀδελφὸς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου· λαμπρὸς ἐν λόγοις καὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ζηλωτής [. . .]
Τελ.: [. . .] κατὰ πάντα τῷ ἀδελφῷ Βασιλείῳ προσεοικώς· πλὴν τοῦ πολιοῦ καὶ τοῦ χαριεστάτου· ἐπὶ βραχύ.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Δομετιανοῦ, ἐπισκόπου Μελιτηνῆς».

Δομετιανὸς τῆς φθορᾶς ἀπηλλάγη,
εἴπερ φθορὰν χρὴ τόνδε τ(ὸν) βίον λέγειν.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστίνου τοῦ μικροῦ· Θεοδώρου καὶ Εὐδοκίας υἱὸς γεγονὼς [. . .]
(φ. 180β) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις καὶ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Νύσσ(ης) ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μ(ε)γ(ά)λ(ῃ) ἐκκλησίᾳ.

«Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Μαρκιανοῦ πρεσβυτέρου καὶ οἰκονόμου τῆς τοῦ Θ(εο)ῦ μεγάλης ἐκκλησίας».

Ἀπῆρεν ἔνθεν πρὸς πόλου μέγα κλέος
ὁ Μαρκιανὸς οὗ κλέος κἀν γῇ μέγα.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ προφητείῳ τοῦ ἁγίου προφήτου τοῦ βαπτιστοῦ· πλησίον τῆς κινστέρν(ης) τῆς Μωκησί(ας) ἐν τ(οῖς) Δανιήλ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) τελεῖται ἡ σύναξις διὰ τὸν μέγαν σεισμ(ὸν) γεγονότα κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέρ(αν), ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας Βασιλείου· ὅτε καὶ ὁ ναὸς τῆς ὑπ(ερα)γ(ίας) Θ(εοτό)κου ἐν τῷ Σίγματι (καὶ) ἄλλαι πολλαὶ ἐκκλησίαι (καὶ) ἰδιωτικοὶ κατέπεσον οἶκοι· (καὶ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) Ἀμμωνίου».

ια' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ια'. Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Θεοδοσίου τοῦ κοινοβιάρχ(ου)· τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἐρήμου».

Κοινοῦ Θεοδόσιος ἡγεμὼν βίου,
κοινῇ μονασταῖς ἐκβιώσας ζημίᾳ.
Ἑνδεκάτῃ ὀλοὸν βίοτον λίπε κοινοβιάρχ(ης).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ὑπῆρχε δὲ ὁ ὅσιος οὗτος Θεοδόσιος ἐκ κώμης Μωγαρισοῦ λεγομένης τῆς Καππαδοκῶν ἐπαρχίας [. . .]
(φ. 181β) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ ἀποστολείῳ τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Πέτρου.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ ἐξ Ἀντιοχείας».

Στενὴν ὁδεύσας Θεοδόσιος τρίβον,
τὴν εὐρύχωρον τῆς Ἐδὲμ πατεῖ τρίβον.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Θεοδόσιος ὁ ἀσκητής, ἕτερός ἐστ(ιν), ἐκ πόλεως Ἀντιοχείας ὁρμώμ(εν)ος [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ μικρόν τι ἐπιβιούς, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

(φ. 182α) «Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ἡ σύναξις τῶν μυρίων ἀγγέλ(ων)· τελεῖται δὲ τοῦ μαρτυρίου ἔνδον τῆς ἁγίας Ἀναστασίας ἐν τοῖς Δομνίνου Ἐμβόλοις· (καὶ) τοῦ ἁγ(ίου) ἀποστόλου Μάρκου πλησίον τοῦ Ταύρου· (καὶ) τοῦ ἁγ(ίου) Στεφάνου ἐν Πλακιδιαναῖς· καὶ τοῦ ἁγ(ίου) Θεοδώρου (καὶ) Ἀγαπίου ἀρχ(ι)μανδρίτου· (καὶ) τῆς ἁγί(ας) Εὐπραξί(ας)· καὶ τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Μαΐρου».

Μάιρος ἐκραύγαζ(εν) ὢν ἐν αἰκίαις,
μὴ δειλιᾷς Μάιρε, πλήττου καὶ στέφου.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Βιτάλιος ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Καὶ πν(εῦμ)α δόντα Βιτάλιε Κ(υρί)ῳ,
τὰ πν(εύμ)ατα φρίττει σε τῆς πονηρίας.

ιβ΄ «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ιβ΄. Μνήμ(η) τῆς ἁγ(ίας) μ(άρτυ)ρος Τατιανῆς».

Τῆς πάντα λαμπρ(ᾶς) Τατιανῆς τῇ κάρᾳ
λαμπρὸν προεξένησε τὸ ξίφος στέφος.
Τῇ δύο κ(αὶ) δεκάτ(ῃ) Τατιανῆς αὐχένα κέρσ(αν).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἐκ τῆς πρεσβυτέρας πόλεως Ῥώμης ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀλεξάνδρου [. . .]
Τελ.: [. . .] θηρίοις καὶ πυρὶ φανεῖσα ἀνάλωτος, τ(ὴν) κεφαλ(ὴν) τέμνεται.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) Πέτρ(ου) τοῦ Ἀβεσαλαμίτου».

Ἀπανθρακωθεὶς καρδίας πόθῳ,
ἐπ᾽ ἀνθράκων ἥδιστα Πέτρος ἐκπνέει.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος τῇ κατὰ πίστιν εὐσεβείᾳ (καὶ) τῇ κατὰ τὸ σῶμα ῥώμῃ ἀκμάζ(ων) [. . .]
Τελ.: [. . .] πυρὶ τελειοῦται, ἐν ᾧ τὸν στέφανον ἐκομίσατο.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Μερτίου».

Θ(εὸ)ν ποθῶν ὕψιστον ἰσχυρὸν μόνον,
μαστίζεται Μέρτιος ἰσχυρῶς ἄγαν.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἤχθη ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, στρατευόμενος ὑπὸ τὸ τάγμα τῶν μάρων [γρ. Μαύρων (;)] [. . .]
(φ. 182β) Τελ.: [. . .] τοῖς πόνοις ἀποκαμὼν ὁ ἀοίδιμος, τὴν τιμίαν αὐτοῦ ψυχ(ὴν) εἰς χεῖρ(ας) Θ(εο)ῦ ἐπαφίησιν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) οἱ ἅγιοι ὀκτὼ μάρτυρ(ες) ξί(φει) τε(λειοῦνται)».

Θνήσκει χορός τις ὀκτάριθμος ἐκ ξίφους,
αἰῶνος εὑρεῖν ὀγδόου ζωὴν θέλων.

«Ἡ ἁγία μάρτυς Εὐθασία ξί(φει) τε(λειοῦται)».

Αὐτὴν κεφαλὴν ἐκ ξίφους Εὐθασία
αὐτῷ τῷ Θ(ε)ῷ π(ατ)ρὶ κόσμον προσφέρει.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) καὶ θαυματουργ(οῦ) Ἠλιοῦ· καὶ τοῦ ἁγ(ίου) Θεοδώρου Εὐχαΐτ(ων)· κ(αὶ) τῆς ὁσίας Θεοδώρας τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· (καὶ) τοῦ ἁγ(ίου) Ἀλεξάνδρου πλησίον τῶν ἁγίων Ἀποστόλων».

ιγ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιγ'. Μνήμ(η) τῶν ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων) Ἑρμύλου κ(αὶ) Στρατονίκου».

Ἡ σαργάνη ναῦς Ἑρμύλῳ, Στρατονίκῳ,
κοινὸν κατάπλουν εἰς βυθὸν ποιουμ(ένοις).
Ἑρμύλον ἠδ' ἑτάρον δεκάτῃ πνίξε τρίτ(ῃ) Ἴστρος.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Λικινίου τοῦ βασιλ(έως)· ἦν δὲ ὁ ἅγιος Ἑρμύλος κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν διάκονος [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ εὐκτηρίῳ οἴκῳ τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ τῷ ὄντι ἐν τῇ Ὀξείᾳ.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἰακώβου τοῦ ἀπὸ τ(ῆς) Νισίβε(ως)».

Τὸν Ἰάκωβ(ον) θνητ(ὸν) ὄντα τῇ φύσει,
θνητοῖς ὁμοίως μὴ θανεῖν οὐκ ἦν πρέπον.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος γέννημα καὶ θρέμμα τῆς μεγαλοπόλεως Νισίβεως ἦν· (καὶ) τὸν ἐρημικὸν καὶ ἡσύχιον βίον ἀγαπήσας [. . .]
(φ. 183α) Τελ.: [. . .] μακαρί(ως) ἀνεπαύσατο, πλήρης γενόμενος ἡμερῶν.

«Ὁ ἅγ(ιος) Ἀθανάσιος ῥαβδιζόμ(εν)ος τελειοῦται».

Ῥάβδοις Ἀθανάσιε σαυτὸν ἐκδίδως,
σπεύδων θανεῖν μέν, ζῆν δὲ πολλῷ κρειττόν(ως).

«Ὁ ἅγ(ιος) Παχώμιος κ(αὶ) Παπυρῖνος ἐν ποταμῷ τε(λειοῦνται)».

Τοιοῦτον εὗρε καὶ Παπυρῖνος τέλος,
οἷον σὺ Παχώμιε, βληθεὶς εἰς ὕδωρ.

«Τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἁγ(ίου) πρ(ο)φ(ήτ)ου Ἠλιοὺ τ(ῆς) μο(νῆς) τοῦ Βαθέου Ῥύακος».

ιδ′ (φ. 183β) «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ιδ′. Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγ(ίων) ἀββάδων τ(ῶν) ἐν Σινᾶ τῷ ὄρει ἀναιρεθέντ(ων)».

Σπάθαι τὸ πρᾶξαν ὧδε τοὺς πολλοὺς φόνους,
τὸ δ' αὖ πεπονθός, ἄνδρες ἀρετῆς φίλοι.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι τὸν ἀσκητικὸν βίον ποθοῦντες, πᾶσι τοῖς τοῦ κόσμου χαίρειν εἰπόντες [. . .]
Τελ.: [. . .] οὓς ἔθαψ(αν) οἱ δύο μοναχοί, οἱ καὶ τὰ περὶ αὐτ(ῶν) εἰπόντες.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγ(ίων) λγ′ π(ατέ)ρων τ(ῶν) ἐν Ῥαϊθοὺ ἀναιρεθέντων».

Ὡς πρὶν Ῥαχὴλ τὰ τέκνα, νῦν τοὺς ἀββάδ(ας)
κλαίει Ῥαϊθὼ συγκεκομμένους σπάθαις.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ μακάριοι π(ατέ)ρες τὸν ἀσκητικ(ὸν) ἀγῶνα διήνυον ἔνθα εἰσὶν αἱ δώδεκα πηγαὶ τῶν ὑδάτων [. . .]
(φ. 184α) Τελ.: [. . .] ἐμάνησαν καὶ ἔσφαξ(αν) πᾶσαν τὴν αἰχμαλωσίαν· ἐσφάγησαν δὲ καὶ αὐτοί.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσί(ου) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Θεοδούλου».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν υἱὸς Νείλου τοῦ σοφοῦ [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ τῶν τοιούτων π(ατέ)ρων ἡ σύναξις ἅμα ἐν τῷ ἀποστολείῳ τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Παύλου ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Στεφάνου τοῦ κτίσαντος τὴν μονὴν τοῦ Χηνολάκκου».

Τῷ Χηνολάκκου τ(ὴν) μονὴν δειμαμένῳ
θείῳ Στεφάνῳ λάκκος ὠρύχθη τάφου.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχε τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν, εὐγενὴς κατὰ τὸν μέγαν Ἰὼβ [. . .]
(φ. 184β) Τελ.: [. . .] ἀπὸ τῶν κάτω πρὸς τὰς ἄνω κατοικίας ἀπέπτη.

«Ἡ ἁγ(ία) Ἁγνὴ ἐν σκοτεινῇ φρουρᾷ τε(λειοῦται)».

Ἁγνὴν ἄναγνοι θέντες εἰς οἶκον σκότους,
πάμφωτον αὐτῇ προὐξένησ(αν) οἰκίαν.

«Ἡ ἐν τῷ κυρίῳ πάσχα Κ(υριακὴ) τοῦ τελών(ου κ(αὶ) τοῦ φαρ(ισ)αίου».

Φαρισαΐζων, ἱεροῦ μακρὰν γίνου,
Χ(ριστὸ)ς γὰρ ἔνδον, ὦ ταπεινοί, δεκτέον.

ιε' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ιε'. Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἰω(άννου) τοῦ διὰ Χ(ριστὸ)ν πτωχοῦ».

Ἀρνησίκοσμος παῖς λιπὼν γ(ῆς) καλύβ(ας),
ἐν οὐ(ρα)νοῖς ἔπηξε καινὴν καλύβαν.
Πέμπτη Ἰωάν(ης) δεκάτη τάφη ἀμφὶ καλύβαν.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ[1] Κωνσταντινουπόλεως· υἱὸς Εὐτροπίου συγκλητικοῦ καὶ Θεοδώρας [. . .]
(φ. 185α) Τελ.: [. . .] ὄντι ἐν τῇ τῶν παίδ(ων) σχολῇ, ἑαυτὸν κατέστησε γνώριμον.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Πανσοφίου».

Καὶ Πανσόφιον πλήξατε πλάνοι πλέον,
οὕτω γὰρ αὐτῷ πλέξετε πλείω στέφη.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐξ Ἀλεξανδρείας· π(ατ)ρ(ὸ)ς Νείλου, τῇ τοῦ ἀνθυπάτου τιμηθέντος ἀξίᾳ [. . .]
Τελ.: [. . .] τύπτεται σφοδρῶς, (καὶ) τὸν τοῦ μαρτυρίου κομίζεται στέφανον.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Κοσμᾶ τοῦ ποιητοῦ· ἐπισκόπου Μαϊουμᾶ τοῦ ἁγιοπολίτου».

Ἀπῆλθε Κοσμᾶς ἔνθα πᾶσα τερπνότης,
μέλη λιπὼν τέρποντα τὴν ἐκκλησί(αν).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Περὶ τούτου οὕτως ὁ λόγος ἐκ π(ατέ)ρων εἰς ἡμᾶς ἀφίκετο [. . .]
(φ. 185β) Τελ.: [. . .] καὶ εἰς βαθὺ γῆρας ἐλάσας, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

«Οἱ ἅγ(ιοι) ἓξ π(ατέ)ρες οἱ ἐν ἐρήμῳ, ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦνται)».

Ψυχαὶ διαυγεῖς ἓξ διαπτᾶσαι βίου,
ἐξαπτέρυξι συμπαρίστανται νόοις.

ις' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ις'. Τοῦ ἁγ(ίου) ἀποστόλ(ου) Πέτρου ἕνεκ(εν) ὧν ἐνεδύσατο ἁλύσε(ων)».

Σὴν προσκυνοῦμ(εν) Πέτρε σειρὰν τιμί(αν),
σειρᾶς μακρᾶς λῦσόν μου τ(ῶν) ἐγκλημ(ά)τ(ων).
Σειρ(ὴν) προσκυνέω Πέτρου δεκάτ(ῃ) ἐνὶ ἕκτῃ.

1. ἐν cod.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον.

Ἀρχ.: Ἐν ᾗ προσκυνεῖται ἡ διὰ Χ(ριστὸ)ν περιτεθεῖσα αὐτῷ ἅλυσις [. . .]
Τελ.: [. . .] ἔνθα καὶ ἡ σύναξις αὐτοῦ ἐπιτελεῖται.

«Μνήμ(η) τῶν ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων) καὶ αὐταδέλφων· Πευσίππου· Ἐλασίππου· καὶ Νεονίλλας τῆς μάμμης αὐτ(ῶν)· (καὶ) Μελασίππου».

Κἂν ὦσιν ἱππεῖς κλήσεων σημασίᾳ,
πεζοὶ τρέχουσι τρίδυμοι τρεῖς πρὸς φλόγα.

Νεονίλλα γραῦς, ἀλλὰ πῦρ ἀνημμένον,
ὥσπερ τις ἀκμάζουσα καρτερεῖ νέα.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐκ Καππαδοκίας τρίδυμοι· πωλοδαμνεῖν ἄριστοι καὶ τοὺς ἵππους κατὰ πεδίων κινεῖν [. . .]
(φ. 186α) Τελ.: [. . .] ἐν πυρὶ βληθέντες, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἔλαβον.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) Δάνακτος τοῦ ἀναγνώστου».

Συναφῃρέθης τῷ δέλτα σὺν κάρᾳ Δάναξ,
τμηθεὶς γὰρ ὤφθης οὐ(ρα)νότμητος ἄναξ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ τοῦ Ἰλλυρικοῦ· ἐξ Αὐλῶνος οὕτω καλουμένου τόπου [. . .]
Τελ.: [. . .] τοῖς παρ' αὐτῶν ἐπιφερομέν(οις) ξίφεσιν ἀναιρεῖται.

ιζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιζ'. Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ μεγάλου».

Ἔχει τι μεῖζον οὐ(ρα)νὸς καὶ τῶν νόων,
ἔξαρχον Ἀντώνιον ἀσκητῶν ἔχων.
Ἑβδομάτ(ῃ) δεκάτ(ῃ) Ἀντώνιον ἔνθεν ἄειραν.[1]

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος τὸ μὲν γένος ἦν Αἰγύπτιος· ἐκ π(ατέ)ρων καὶ προγόνων τὴν εἰς Χ(ριστὸ)ν πίστιν δεδιδαγμένος [. . .]
Τελ.: [. . .] ὁ δὲ βίος αὐτοῦ συνεγράφη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου ἀρχ(ι)επισκόπου Ἀλεξανδρείας.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου Θεοδότου ἐπισκόπου Κυρηνείας τῆς Κύπρου».

Κοίμησιν εἰδὼς τοῦ Θεοδότου γράφω,
τοῦ πάντα κοιμήσαντος ἀπρεπῆ πάθη.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Λικινίου τοῦ βασιλέ(ως)· καὶ Σαβίνου ἡγεμόνος τῆς Κυπρίων νήσου [. . .]
(φ. 186β) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ εὐκτηρίῳ οἴκῳ τῆς ἁγί(ας) Θεοτόκου ἐν τοῖς Ἁρματίου.

1. ἄγειραν cod.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἰουλιανοῦ».

Ἐκ τοῦ παρατρέχοντος ὡς ὄναρ βίου,
Ἰουλιανὸς ἄσμενος παρατρέχει.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος πρώην ἐν τῇ Ὀσροηνῶν ὀνομαζομένῃ πρὸς τῷ ποταμῷ Εὐφράτῃ τὴν καλύβαν ἐπήξατο [. . .]
Τελ.: [. . .] εἰς τὴν ἀγήρω καὶ ἄλυπον (καὶ) μακαρίαν ζωὴν μετετάξατο.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) Ἀχιλλ(ᾶς) ἐν εἰρήνῃ τε(λειοῦται)».

Ὅπλοις Ἀχιλλεὺς τὰς κάτω πορθεῖ πόλ(εις),
πόνοις Ἀχιλλᾶς τὴν ἄνω πλουτεῖ πόλιν.

ιη′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιη′. Μνήμ(η) τῶν ἁγίων π(ατέ)ρων ἡμῶν Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου».

(φ. 187α) Ἀθανάσιον καὶ θανόντα ζῆν λέγω,
οἱ[1] γὰρ δίκαιοι ζῶσι καὶ τεθνηκότες.
Τάρχυσ(αν) ὀγδοάτ(ῃ) νέκυν Ἀθανασίου δεκάτ(ῃ).

Σιγῆς Κυρίλλου[2] σήμερον μνήμην ἄγει,
ἀλλ' οὐ τελευτῆς ἀειμνήστου κτίσις.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Τούτων ὁ μὲν ἅγιος Ἀθανάσιος ἦν ἐπὶ τοῦ μεγάλου βασιλέως Κωνστ(αν)τίνου καὶ ἐν τῇ πρώτῃ κατὰ Νίκαι(αν) συνόδῳ [. . .]
Τελ.: [. . .] τ(ὴν) τρίχωσιν ὑπόξανθος· μιξοπόλιος· τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξ(ις) ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ ἐκκλη(σ)ίᾳ.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Μαρκιανοῦ».

Χοῦς Μαρκιανὲ τυγχάνων, εἰς χοῦν λύῃ,
τὸ δόγμα τοῦ πλάσαντος οὐκ ἔχων λύει<ν>.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος π(ατ)ρίδα μὲν ἔσχε τὴν Κῦρον· (καὶ) μετὰ ταύτην τὴν ἔρημον [. . .]
(φ. 187β) Τελ.: [. . .] (καὶ) πολλοὺς τὰ τῆς ἀρετῆς διδάξ(ας), τὰ ἐπίγεια καταλιπ(ών), πρὸς οὐ(ρα)νοὺς μετέστη.

«Μνήμ(η) τῆς ἁγίας Θεοδούλης».

Τὴν Θεοδούλην ἐκ ξίφους τεθνηκέναι
δοῦλοι θεῶν κρίνουσι τῶν ψευδωνύμων.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς ἁγίας.

Ἀρχ.: Αὕτη ὑπῆρχεν ἐκ τῆς Ἀναζαρβέ(ων) [γρ. Ἀναβαρζέων] πόλεως· ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ [. . .]

1. εἰ cod.
2. κύριλλος cod.

Τελ.: [. . .] (καὶ) ἐπὶ πολὺ προσευξαμένη (καὶ) τὰς χεῖρ(ας) ἐκτείνασα, παρέδωκε τὸ πν(εῦμ)α.

«Ἡ ἁγία μάρτυς Ξένη πυρὶ τελειοῦται».

Ὁ Χ(ριστὸ)ς ἦλθε πῦρ βαλεῖν εἰς γῆν πάλαι,
Ξένη τρέφουσα καρτερεῖ τὸ πῦρ ξένως.

ιθ' (φ. 188α) «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιθ'. Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου (καὶ) ἀναχωρητοῦ».

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος γέγονε τῆς ἐρήμου θρέμμα κ(αὶ) γέννημα· ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων τὴν ἀρετὴν μετελθ(ὼν) [. . .]
(φ. 188β) Τελ.: [. . .] ἐν τοῖς θεαρέστοις οὖν ἔργοις κοσμούμενος, ἐν γήρᾳ καλῷ καταλύει τὸν βίον.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Μακαρίου τοῦ Ἀλεξανδρέως».

Θανοῦσα θείων ἡ δυὰς Μακαρίων,
ζωῆς μετέσχε τῆς μακαριωτάτης.
Γῆν μακάρ(ων) λάχον ἐννέα κ(αὶ) δεκάτ(ῃ) Μακάριοι.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος Μακάριος ὁ Ἀλεξανδρεύς, πρεσβύτερος ἐχρημάτισε τῶν λεγομ(ένων) κελλίων [. . .]
(φ. 189α) Τελ.: [. . .] ἐπὶ τοῦ χείλους μόνον ἔχων τρίχ(ας) καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πώγωνος.

«Μνήμ(η) τῆς ἁγί(ας) μ(άρτυ)ρος Εὐφρασίας».

Ψεύδει σοφῷ φυγοῦσα σαρκὸς τ(ὴν) ὕβρ(ιν),
ἀθλεῖς ἀληθῶς ἐκ ξίφους Εὐφρασία.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἐκ πόλεως Νικομηδείας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, γένους ἐπισήμου· [. . .]
Τελ.: [. . .] τὴν αὐτῆς ἀπέτεμ(εν) κεφαλ(ήν).

«Ἡ εἰς τὸν ναὸν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Γρηγ(ο)ρ(ίου) τοῦ Θεολόγου».

Ἔχει νεκρὸν σὸν ἡ καλὴ μετοικία,
καλῶ γὰρ ὡς σὺ τοὺς ἀποστόλους, π(άτ)ερ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τῶν ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Λουκιανοῦ· Παύλης· καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς νηπί(ων)· Κλαυδίου· Ὑπατίου· Παύλου· (καὶ) Διονυσίου. Τελεῖτ(αι) δὲ ἡ αὐτ(ῶν) σύναξις ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ π(ατ)ριάρχ(ου) Ἀναστασίου ἐν τῇ Ὀξείᾳ· καὶ ἀνάμνησ(ι)ς (φ. 189β) ‖ τοῦ ἐν Νικαίᾳ μεγίστου θαύματος, ὅτε ὁ Μέγ(ας) Βασίλειος διὰ προσευχῆς τὰς πύλας τῆς καθολικῆς ἐκκλη(σίας) ἀνέῳξε· (καὶ) τοῖς ὀρθοδόξοις παρέθετο αὐτ(ήν)».

κ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ κ'. Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Εὐθυμίου τοῦ μ(ε)γ(ά)λ(ου)».

Τί κοινόν, Εὐθύμιε, σοὶ καὶ τῷ βίῳ;
πρὸς ἀγγέλους ἄπαιρε[1] τοὺς ξένους βίου[2].
Λῆξε βίου Εὐθύμιος εἰκάδ(ι) ἠυγένειος.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ὅσιος π(ατ)ὴρ ἡμ(ῶν) καὶ μέγας Εὐθύμιος, ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Τραϊανοῦ, ἐν Μελιτηνῇ [. . .]
(φ. 190α) Τελ.: [. . .] τὰ κρυπτὰ τῆς αἰσχύνης δηλούσης τοῦ μοναχοῦ· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ.

«Μνήμ(η) τῶν ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Βάσσου· Εὐσεβίου· Εὐτυχίου· καὶ Βασιλείδου».

Χεῖρας Βάσσου τέμνουσι χεῖρες δημί(ων),
χεῖρες βέβηλοι χεῖρας ἡγιασμένας.

Τμηθεὶς πέλυξιν Εὐσέβιος πᾶν μέλος,
τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἄτμητος μένει.

Εὐτύχιον εἰς μέρη διεῖλον τρία,
Θ(εο)ῦ θεῖα πρόσωπα τιμῶντα[3] τρία.

Ἀπορραγῆναι μὴ θέλων Βασιλείδης
μοίρας ἀθλητ(ῶν), ἐρράγη τὴν γαστέρα.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· πλούτῳ βρίθοντες [. . .]
Τελ.: [. . .] μαχαίρᾳ ἀναρρήγνυται τὴν γαστέρα (καὶ) οὕτω τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσατο.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) Εὐγενίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ».

Τὸν Εὐγένιον καὶ συνάθλους τρεῖς ἅμα,
δι' εὐγένειαν ψυχικὴν κτείνει ξίφος.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Ἰννᾶ· Πιννᾶ· (καὶ) Ῥιμμᾶ».

Θάλψις δεχέσθω τοὺς ἀθλητὰς τοῦ κρύους,
Ἰννᾶν, Πιννᾶν, Ῥιμμᾶν τε τοὺς κρυσταλλίνους.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι χώρας τινὸς τῆς κατ' ἄρκτον ὑπάρχοντες, παρὰ τῶν εἰδωλομανούντων βαρβάρων συσχεθέντες [. . .]
(φ. 190β) Τελ.: [. . .] κἀν τούτῳ τὸ τοῦ βίου δέχονται πέρας, τὰς μακαρίας αὐτῶν ψυχὰς παραδόντες εἰς χεῖρας Θ(εο)ῦ.

1. ἄπαρε cod.
2. βίους cod.
3. τιμῶ τὰ cod.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) κ(αὶ) μακαρίου Πέτρ(ου) τοῦ τελώνου».

Καλεῖ σε Πέτρε Χ(ριστὸ)ς ἐκ τελωνίου,
πρὸς ἀρετὴν πρίν, νῦν δὲ πρὸς τρυφ(ὴν) πόλου.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστινιανοῦ π(ατ)ρίκιος χρηματίσας, πάσ(ης) τῆς Ἀφρικῆς τὴν οἴκησιν ἐπεπίστευτο [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ κατετέθη ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τοῦ Βοός, ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ.

κα´ (φ. 191α) «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ κα´. Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ».

Ἄχειρ, ἄγλωττος, χεῖρα κ(αὶ) γλῶτταν φύεις,
καὶ χερσὶ Θ(εο)ῦ Μάξιμε ψυχὴν δίδως.
Εἰκάδ(ι) πρώτ(ῃ) πότμος Μαξίμου ὄσσε κάλυψ(εν).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Κωνστ(αν)τίνου τοῦ ἐπικληθέντος Πωγωνάτου, ὄντος ἀπογόνου Ἡρακλείου [. . .]
(φ. 191β) Τελ.: [. . .] ὁ δὲ νεώτερος Ἀναστάσιος ἔν τινι τῶν κατὰ Θρᾴκην φρουρίων πεμφθείς, τὸν βίον κατέλυσε.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Νεοφύτου».

Τὸν Νεόφυτον ἐκριζοῖ γῆθεν δόρυ,
νεοφύτου κάλλιστον οἷαπερ θάλος.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ Νικαίας τῆς κατὰ Βιθυνίαν, παῖς εὐσεβῶν καὶ χριστιανῶν γεννητόρων [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐπιπεσόντος βαρβάρου τινός, ἀναιρεῖται ξίφει.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ζωσίμου ἐπισκόπ(ου) Συρακούσης τῆς Σικελῶν νήσου».

Μετάστασιν Ζώσιμος εὗρεν ἐκ βίου,
(φ. 192α) ᾧ καὶ πρὸ ταύτης πᾶς μετάστασις βίος.

«Ἡ σύναξις τῆς ἁγί(ας) Εἰρήνης ἐν τῇ ἁγ(ίᾳ) ἐκκλησίᾳ τῇ πρὸς θάλασσαν· (καὶ) τῆς ἁγί(ας) μ(άρτυ)ρος Ἁγνῆς».

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς δευτέρας μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἡ ἁγία μάρτυς Ἁγνὴ ὑπῆρχεν ἐκ πόλεως Ῥώμης, γένους λαμπροῦ· αὕτη πρόσφορον ἔχουσα τῷ βίῳ τὸ ὄνομα [. . .]
(φ. 192β) Τελ.: [. . .] ἐν κρυπτῷ λαβόντες τὸ τίμιον αὐτῆς λείψανον, ἐντίμως ἐκήδευσαν δοξάζοντες τὸν Θ(εό)ν.

«Οἱ ἅγιοι τέσσαρες μ(άρτυ)ρ(ες) οἱ ἐν Τύρῳ ξί(φει) τε(λειοῦνται)».

Στερρῶν ἀθλητ(ῶν) τεσσάρων φωνὴ μία,
ἡμῖν τὸ θνήσκειν ἐκ ξίφους εὐθυμία.

«Ἡ ἐν τῷ κ(υρί)ῳ Πάσχ(α) Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου».

Ἄσωτος εἴ τις ὡς ἐγὼ θαρρῶν ἴθι,
θείου γὰρ οἴκτου πᾶσιν ἤνοικται θύρα.

κβ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κβ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) ἀπο(στόλ)ου Τιμοθέου· μαθητοῦ τοῦ ἁγ(ίου) ἀπο(στόλ)ου Παύλου».

Ἔρωτι θείων Τιμόθεος στεμμάτων,
τυθεὶς βάκλοις ἔβαψε γῆν ἐξ αἱμ(ά)τ(ων).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ πόλεως Λύστρων· π(ατ)ρ(ὸ)ς Ἕλληνος καὶ μ(ητ)ρ(ὸ)ς Ἰουδαίας [. . .] (φ. 193α) Τελ.: [. . .] καὶ κατετέθη ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἔνθα καὶ ἡ σύναξις αὐτ(οῦ) τελεῖται.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) ἱερομ(άρτυ)ρος Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου».

Ἀναστάσιος ἐν τραχήλῳ τὸν βρόχον
ὡς λαμπρὸν ὅρμον ὡραΐζεται φέρων.
Εἰκάδι δευτερίῃ Ἀναστάσιος βρόχον ἔτλη.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ὁ περίδοξος μάρτυς Ἀναστάσιος ἦν ἐκ Περσίδος· βασιλεύοντος μ(ὲν) Χοσρόου τῶν Περσῶν, Ῥωμαίων δὲ Ἡρακλείου [. . .]
(φ. 193β) Τελ.: [. . .] τελεῖτ(αι) δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ μαρτυρίῳ τῷ ὄντι ἔνδον τοῦ ἁγίου μάρτυρος Φιλήμονος ἐν τῷ Στρατηγίῳ.

«Μνήμ(η) τῶν ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Μανουήλ· Πέτρου· Λέοντος· Σιωνίου· Γαβριήλ· Ἰωάννου· Παρόδου· Λέοντος· (καὶ) τ(ῶν) λοιπ(ῶν), τὸν ἀριθμ(ὸν) τριακόσιοι ἑβδομήκοντα ἑπτά».

Ξίφει Μανουὴλ εἰς μέρη τέμνῃ δύο,
τιμῶν ἀτμήτους οὐσίας Χ(ριστο)ῦ δύο.

Γεώργιον καὶ Πέτρον, οἷς κοινὸν σέβας,
τέμνουσι κοινῇ δεσπότου κοινοῦ χάριν.

Ἄρρηκτον εἶχε τὴν προθυμίαν Λέων,
ῥήσσοντος αὐτοῦ τοῦ ξίφους τὸν αὐχένα.

Δέος ξίφους ταθέντος ἐγγὺς αὐχένων,
μακρὰν Γαβριὴλ καὶ μακρὰν Σιωνίου.

Ὄντως στρατηγοὶ μὴ πτοούμενοι ξίφος,
Ἰωάννης τε καὶ Λέων οἱ γεννάδαι.

Βληθεὶς Πάροδος χειροπληθῶν ἐκ λίθων,
ὁδὸν παρῆλθεν ἡδέως τὴν τοῦ βίου.

Τρεῖς πενταρίθμους εἰκάδας κτεῖναν ξίφος,
συνῆψεν αὐταῖς ἑνδεκαπλῆν[1] ἑπτάδα.

---

1. ἕνδεκα πλὴν cod.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἐκ διαφόρων τοπαρχι(ῶν) καὶ τόπων ὄντες, τὴν Ἀνδριανούπολιν κατῴκουν [. . .]
(φ. 194α) Τελ.: [. . .] πολλοὺς τῶν χριστιανῶν διὰ ποικίλων κολάσεων τῷ θανάτῳ παρέπεμψ(αν).

κγ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κγ'. Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Κλήμεντος ἐπισκόπ(ου) Ἀγκύρ(ας)· κ(αὶ) Ἀγαθαγγέλου».

Ἀγαθαγγέλου κ(αὶ) Κλήμεντος αἱμάτων
τὸ τοῦ ξίφους δίψαιμον ἐπλήσθη στόμα.
Εἰκάδι δ' ἐτμήθ(η)τε τρίτ(η), Ἀγαθάγγελε, Κλήμη.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Ὁ μακάριος οὗτος καὶ θεσπέσιος Κλήμης, ἐν ὅλῃ σχεδὸν ἀν(θρωπ)ίνῃ ζωῇ [. . .]
(φ. 195α) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ || ἁγιωτάτῳ αὐτῶν μαρτυρίῳ, ἐν τοῖς Εὐδοξίου ὄντι πέραν· ἐπέκεινα τοῦ Ἀνάπλου· (καὶ) ἐν τῇ ἁγίᾳ ἐκκλησίᾳ τῆς ἁγίας Εἰρήνης τῆς παλαι(ᾶς) κ(αὶ) νέας.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Εὐσεβίου».

Δεῦρο πρὸς ἡμᾶς, εἰς τὰ τερπνὰ τοῦ πόλου,
Εὐσεβίῳ λέγουσιν οἱ τερπνοὶ νόες.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Μαϋσιμᾶ τοῦ Σύρου».

Γλώσσαις λαλῶν πρίν, Μαϋσιμᾶ τ(ῶν) Σύρ(ων),
γλώσσαις λαλεῖς[1] νῦν ἀγγέλων πρὸς ἀγγέλους.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ἐγένετό τις ἀνὴρ ἐν τῇ Κύρῳ Μαϋσιμᾶς τοὔνομα, Σύρος δὲ τὴν φωνὴν [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ καλῶς καὶ ὁσίως τὸν τῆς ζωῆς χρόνον διαβιβάσας, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησ(εν).

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Σαλαμάν(η) τοῦ ἡσυχαστοῦ».

Οἴχῃ χαμερποῦς καὶ χαμαιζήλου βίου,
ὑψηλὲ πρᾶξιν (καὶ) λόγον Σαλαμήνη [sic].

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Κώμη τίς ἐστι τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ πρὸς ἑσπέραν· ἐπικειμένη τῇ ὄχθῃ [. . .]
(φ. 195β) Τελ.: [. . .] οὕτως ἐτέλεσε μέχρι τέλους· καὶ ἀπελθὼν πρὸς Κ(ύριο)ν χορεύει αἰώνια.

«Οἱ ἐν τῷ Παρίῳ ἅγιοι β' μάρτυρες, λάκκῳ ἐμβληθέντες, τελειοῦνται».

Ἔνδον βόθρου χωροῦσι μάρτυρες δύο,
θείου πόθου βάλλοντος ἔξω τὸν φόβον.

1. λαλεῖν cod.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τῆς ἁγίας (καὶ) οἰκουμενικῆς ς' συνόδου· τῆς καθελούσ(ης) τοὺς λέγοντας ἓν θέλημα ἔχειν τ(ὸν) Χ(ριστὸ)ν καὶ μετὰ σάρκωσιν· γεγονυίας ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου, τοῦ π(ατ)ρ(ὸ)ς Ἰουστινιανοῦ τοῦ Ῥινοτμήτου· ἐν Κωνσταντινουπόλ(ει)».

Ὑπόστασιν μὲν τοῦ Θεανθρώπου μί(αν),
διττὰς δὲ γνῶθι καὶ θελήσεις καὶ φύσεις.

κδ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κδ'. Μνήμ(η) τῆς ὁσίας μ(ητ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ξένης».

Ἀποξενοῦται τοῦδε τοῦ βίου Ξένη,
οὗ ζῶσα καὶ πρὶν ὡς ἀληθῶς ἦν ξένη.
Οὐ(ρα)νοῦ ἐς ξενίην Ξένη εἰκάδ(ι) ἦλθε τετάρτῃ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς ὁσίας.

Ἀρχ.: Ἡ μακαρία αὕτη καὶ ἀοίδιμος Ξένη ἐκ τῆς μεγαλοδόξου πόλεως Ῥώμης γέγονε [. . .]
(φ. 196α) Τελ.: [. . .] Εὐσεβία γὰρ ἐκέκλητο· (καὶ) ἔτι λαθεῖν σπουδάζουσα, Ξένην ἑαυτὴν ὠνόμασ(εν).

«Μνήμ(η) τῶν ἁγίων μ(αρτύ)ρ(ων)· Παύλου· Παυσηρίου· καὶ Θεοδοτίωνος».

Παυσήριον καὶ Παῦλον, ἄμφω συγγόνους,
ποτάμιος ῥοῦς καὶ συνάθλους δεικνύει.

Ἰδοὺ τράχηλος· ἐλθέτω δὴ καὶ ξίφος,
Θ(εὸ)ν ποθῶν ἔκραζε Θεοδοτίων.

«Τῶν ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Βαβύλα τοῦ ἐν Σικελίᾳ· (καὶ) Τιμοθέου καὶ Ἀγαπίου τῶν μαθητῶν αὐτοῦ».

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Βαβύλ(ας), εὐγενὴς ὢν κατὰ τὸν μέγαν Ἰώβ, ἐκ τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν γεννᾶτ(αι) [. . .]
(φ. 196β) Τελ.: [. . .] οὓς καὶ λαβόντες πιστοί τινες, ἐν τῇ νήσῳ τῆς Σικελίας ἀξίως ἐκήδευσαν.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Μακεδονίου».

Μονῶν ἀπείρων π(ατ)ρικῆς σῆς οὐσίας,
Μακεδόνιον Χ(ριστ)ὲ λαμβάνει μία.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν παλαίστραν εἶχε καὶ στάδιον τὰς τῶν ὀρέων κορυφὰς [. . .]
(φ. 197α) Τελ.: [. . .] (καὶ) τῷ Θ(ε)ῷ γνησίως δουλεύσας ἐπὶ χρόνους ἑβδομήκοντα, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

«Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου ὁσιομ(άρτυ)ρος Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου».

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον.

Ἀρχ.: Τοῦ βασιλέως Ἡρακλείου ἀπελθόντος ἐν Περσίδι (καὶ) τοῦ Χοσρόου ἀποθανόντος, μοναχός τις ἐκ τῆς μον(ῆς) τοῦ μάρτυρος [. . .]
Τελ.: [. . .] ἡ δὲ τιμία κεφαλὴ καὶ εἰκὼν τοῦ μάρτυρος προσκυνεῖται παρὰ τῶν πιστῶν ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ παλαιᾷ Ῥώμῃ.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Ἑρμογένους καὶ Μάμα· (καὶ) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Φίλωνος, ἐπισκόπ(ου) γενομένου τοῦ Καλπασίου· (καὶ) τοῦ ὁσίου Φιλιππικοῦ πρεσβυτέρου· καὶ τῶν ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων) Βαρσίμου (καὶ) τ(ῶν) δύο αὐταδέλ(φων) ξίφει τελειωθέντων».

Τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς θεῖος εἷς συσχ(ὼν) πόθος,
θεῖον ποθεῖν ἔπεισεν ἐκ ξίφους τέλος.

«Ὁ ἅγ(ιος) Ἑλλάδιος ὁ κομενταρήσιος ξί(φει) τε(λειοῦται)».

Ὑπὸ ξίφος θεὶς Ἑλλάδιος αὐχένα,
ἑλληνικῆς ἔπαρσιν ᾔσχυνε πλάνης.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Ζωσιμ(ᾶς) ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Τίς τοὺς μακροὺς σου Ζωσιμᾶ φράσει πόνους,
καὶ τίς θανόντος τῶν πόνων σου τὰ στέφη;

«Καὶ τοῦ ἁγ(ίου) προφήτου προδρόμου κ(αὶ) βαπτιστοῦ Ἰω(άνν)ου πλησίον τοῦ Ταύρου».

κε' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κε'. Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγ(ίοις) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Γρηγ(ο)ρ(ίου) τοῦ Θεολόγ(ου), ἀρχ(ι)επισκόπ(ου) Κωνσταντινουπόλεως».

Θ(εο)ῦ γινώσκειν ὀρθοδόξως οὐσίαν,
χριστιανοῖς λεγᾶτον ἐκ Γρηγορίου.
Εἰκάδ(ι) Γρηγόριος θεορρήμων ἔκθανε πέμπτῃ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Ὁ μέγας οὗτος Γρηγόριος (καὶ) θεολόγος, αὐτὸς ἐξηγητὴς καὶ διδάσκαλος τοῦ κατ' αὐτὸν γεγένηται βίου [. . .]

(φ. 197β) Τελ.: [. . .] καὶ πανευσεβὴς ἡμ(ῶν) βασιλεὺς κομίσας ἐκ Ναζιανζοῦ τ(ῆς) Καππαδοκῶν χώρας κατέθετο.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Πουπλίου».

Ζωὴν ἔνυλον Πούπλιος καταστρέφει,
καὶ τὴν ἄυλον καὶ νοητὴν λαμβάνει.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐκ βουλευτικῆς συμμορίας ὡρμᾶτο· πόλεως Ζεύγματος, κειμένης παρὰ τῷ Εὐφράτῃ ποταμῷ [. . .]

(φ. 198α) Τελ.: [. . .] μετὰ τὴν αὐτοῦ τελευτὴν ἦσαν ἀναδεξάμενοι· (καὶ) καλῶς ἀγωνισάμενος, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Μάρη».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Μάρης, νέος ὢν καὶ εὐειδὴς καὶ τῷ κόσμῳ ὤν, καλόφωνος ἦν· καὶ πανηγύρεις ἁγίων ἐπιτελῶν [. . .]
(φ. 198β) Τελ.: [. . .] οὕτω καλῶς βιώσας καὶ εἰς οὐ(ρα)νοὺς ἀναπτάς, χορεύει σὺν τοῖς ἁγίοις αἰώνια.

«Ἡ ἁγία Μεδούλη σὺν τῇ συνοδ(είᾳ) αὐτῆς πυρὶ τε(λειοῦται)».

Σεπτὴ Μεδούλη, τοῦ Θ(εο)ῦ δούλη λόγου,
δούλοις Θ(εο)ῦ σύναθλος εἰς πῦρ ὠράθη.

«Τοῦ ἁγ(ίου) προφήτου Ἡσαΐου πλησίον τοῦ ἁγ(ίου) Λαυρεντίου· τοῦ ὁσίου Δημητρίου τοῦ σκευοφύλακος· ὁ ὅσιος Ἀπολλὼς ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Χρηστὸν βιώσας μέχρι καὶ τέλους βίον,
θραύει πονηροῦ πᾶν Ἀπολλὼς τὸ θράσος.

κς´ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κς´. Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ξενοφῶντος· καὶ τῆς συμβίου αὐτ(οῦ) Μαρίας· (καὶ) τ(ῶν) τέκνων αὐτοῦ Ἀρκαδίου καὶ Ἰω(άνν)ου».

Καὶ γῆν λιπόντας τοὺς περὶ Ξενοφῶντα,
ἀβρᾷ ξενίζω τοῦ λόγου πανδαισίᾳ.
Παισὶν ἅμ' ἠδ' ἀλόχῳ Ξενοφ(ῶν) θάν(εν) εἰκάδ(ι) ἕκτῃ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Ὁ ὅσιος Ξενοφῶν ἦν ἐν Κωνσταντινουπόλει· πλουτ(ῶν) μὲν καὶ τὴν ἔξωθεν περιουσίαν [. . .]
Τελ.: [. . .] εὐηρέστησαν δὲ μέχρι τέλους τῷ Θ(ε)ῷ (καὶ) πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησαν.

«Μνήμη τοῦ μεγάλου σεισμοῦ».
Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον.

Ἀρχ.: Γενομένου ἐπὶ τὰ τελευταῖα τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ νέου· υἱοῦ Ἀρκαδίου καὶ Εὐδοξίας [. . .] κατέπεσον ἀπὸ τοῦ σεισμοῦ τὰ τείχη τῆς πόλεως [. . .]
Τελ.: [. . .] τοῦ δοξάζειν σὲ τὸν μόνον ἀγαθὸν καὶ φιλάν(θρωπ)ον Θ(εὸ)ν ἡμῶν.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Συμεὼν τοῦ ἐπονομαζομένου παλαιοῦ».

Τὸν χοῦν παλαιὲ Συμεὼν ἀπεξύσω,
ἐχθροῦ παλαιοῦ λεπτύνων εἰς χοῦν κάρ(αν).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐκ παιδόθεν [sic] τὸν ἐρημικὸν ἀσπασάμενος βίον [. . .]
(φ. 199α) Τελ.: [. . .] τῆς ἐπιπόνου ζωῆς τὸ τέλος ἔλαβε, παράδοξα θαύματα ἐκτελέσας πρότερον.

«Μνήμ(η) τῶν ἁγ(ίων) μαρτύρων· Ἀνανίου πρεσβυτέρου· (καὶ) Πέτρου κλειδοφύλακος· καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς ἑπτὰ στρατιωτῶν».

Πέτρος σὺν ἑπτὰ τὴν θάλασσαν εἰσέδυ,
οἷς Ἀνανίας ἡδέως συνεισέδυ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως καὶ Μαξιμίνου ἡγεμόνος ἐν Φοινίκῃ [. . .]
Τελ.: [. . .] παραδόξως ἐκ χαλεπωτάτ(ων) διασωθεὶς κολάσε(ων).

«Ὁ ὅσιος Ἀμμωνᾶς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Ζωῆς Ἀμμωνᾶς νῆμα πληρώσας ἅπ(αν),
ζωὴν ἐφεῦρεν οὔ ποτε πληρουμένην.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσιος Γαβριὴλ ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Σὺν τῷ Γαβριήλ, τῶν νόων πρωτοστάτῃ,
καὶ Γαβριὴλ ἵστησι Χ(ριστὸ)ς τὸν νέον.

«Οἱ ἅγ(ιοι) μ(άρτυ)ρ(ες) οἱ ἐν Φρυγίᾳ τυπτόμ(εν)οι τελειοῦντ(αι)».

Βάκλοις ἀθληταὶ τραυματισθ(έν)τ(ες) δύο,
στεφθέντες εὗρον τὴν συνούλωσ(ιν) τάχει.

κζʹ «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ κζʹ. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἰω(άνν)ου τοῦ Χρυσοστόμου ἀρχ(ι)επισκόπ(ου) Κωνσταντινουπόλεως».

Νεκρὸς καταίρεις Ἰω(άνν)η τῷ θρόνῳ,
ἀλλ' ἐν Θ(ε)ῷ ζῶν πᾶσιν εἰρήνην λέγεις.
Ἄπνουν ἑβδομάτ(ῃ) κόμισ(αν) δέμ(ας) εἰκάδ(ι) χρυσοῦν.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 199α - 201β) συναξάριον τοῦ ἁγίου (περὶ τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων του καὶ περὶ τῆς ἐξορίας του).

Ἀρχ.: Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ τρισμάκαρος καὶ τρισολβίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν καὶ φωστῆρος τοῦ Χρυσοστόμου γέγονεν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ [. . .]
(φ. 201β) Τελ.: [. . .] καὶ ὑπὲρ ἡμῶν μνείαν ἔχε πρὸς τὸν Θ(εό)ν· καὶ ἀντιγράψαι ἡμῖν παρακλήθητι.

«Ἡ ἁγ(ία) Μαρκιανὴ κ(αὶ) βασίλισσα ἐν εἰρή(νῃ) τε(λειοῦται)».

Τὴν βασίλισσαν Μαρκιανὴν ἐκ βίου
Χ(ριστὸ)ς βασιλεὺς ἐξάγει βασιλέων.

«Ὁ ὅσιος Κλαυδῖνος ἐν εἰρήνῃ τε(λειοῦται)».

Ψυχῆς ἰδὼν σῆς κάλλος ἐξηρημένον,
ὁ ψυχεραστὴς λαμβάνει σε Κλαυδῖνε.

«Ὁ ὅσιος Πέτρος ὁ Αἰγύπτιος ἐν εἰρήνῃ τε(ελειοῦται)».

Ὡς ὥριμός τις σῖτος ἐκ γήρως Πέτρε,
οἷον ταμείῳ συγκομίζῃ τῷ τάφῳ.

«Ἡ ἐν τῷ κυρίῳ Πάσχ(α) κατὰ τὸ Σάββατον τῆς Ἀποκρέω μνήμ(η) τῶν κεκοιμημ(ένων)».

Ἀμνημόνησον πταισμ(ά)τ(ων) νεκροῖς λόγε,
τὰ χρηστὰ νεκρὰ σπλάγχνα σου μὴ δεικνύ(ων).

κη' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κη'. Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου».

Ἤκουσε γλῶτταν ψαλμικῶς ἣν οὐκ ἔγνω,
Ἐφραὶμ ἄνω λαλοῦσαν, ὁ γλῶσσαν Σύρος.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος γέγονεν ἐξ Ἀνατολῶν· Σύρος τὸ γένος· ἐκ προγόνων τὴν εὐσέβειαν διδαχθεὶς [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ μαρτυρίῳ τῆς ἁγίας Ἀκυλίνης, ἐν τῇ Φιλοξένῳ πλησίον τοῦ Φόρου.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Παλλαδίου».

Κρείττων ὑπάρξας σαρκικ(ῶν) σκιρτημ(ά)τ(ων),
σκιρτᾷ παρ' αὐτῷ Παλλάδιος τῷ πόλῳ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος ἐν ὄρει τινὶ οἰκίσκον βραχὺν δειμάμενος [. . .]
(φ. 202α) Τελ.: [. . .] εἰς τὴν τῶν ἐντυγχανόντων ὠφέλειαν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἰακώβου τοῦ ἀσκητοῦ».

Ἀπῆλθε σαρκὸς ὥσπερ ἔκ τινος πάγ(ης),
ὁ σαρκὸς Ἰάκωβος οὐχ ἁλοὺς πάγαις.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος τοῖς βιοτικοῖς πᾶσιν ἀποταξάμενος, ᾤκησεν ἔν τινι σπηλαίῳ [. . .]
(φ. 202β) Τελ.: [. . .] (καὶ) οὕτως ἐν πολιτείᾳ καλῇ, τὸ πν(εῦμ)α τῷ Θ(ε)ῷ παρέθετο.

«Ἡ ἁγ(ία) μ(ήτ)ηρ καὶ θυγάτηρ ξίφει τελειοῦντ(αι)».

Τῇ παιδὶ συγκλίνασα μ(ήτ)ηρ τὴν κάραν,
ξίφει συνεξέπνευσε τῷ θυγατρίῳ.

«Ἡ ἁγία Χάρις τμηθεῖσα τοὺς πόδας τε(λειοῦται)».

Πόδας Χάρις τμηθεῖσα πρὸς Θ(εὸ)ν τρέχει,
τοὺς ψυχικοὺς γὰρ οὐ συνετμήθ(η) πόδας.

«Ἡ ἐν τῷ κυρίῳ Πάσχ(α) Κυριακὴ τῆς Ἀποκρέω, ὅτε μνήμην ἄγομεν τῆς δευτέρ(ας) παρουσίας Χ(ριστο)ῦ τοῦ Θ(εο)ῦ ἡμῶν».

κθ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κθ'. Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ ἁγ(ίου) ἱερομ(άρτυ)ρος Ἰγνατίου τοῦ θεοφόρου».

Χάρις λέουσιν Ἰγνάτιε παμβόροις,
σοῦ σώματος λιποῦσι καὶ πιστοῖς μέρος.
Εἰνάτῃ Ἰγνατίοιο ἐπάνοδος εἰκάδ(ι) τύχθη.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον.

Ἀρχ.: Οὗτος διάδοχος τῶν ἁγίων ἀποστόλων γενόμενος [. . .]
Τελ.: [. . .] οὗ δὴ χάριν ἑορτ(ὴν) χαρμόσυνον ἡ ἐκκλησία πανηγυρίζει.

(φ. 203α) «Μνήμ(η) τῶν ἁγ(ίων) ἑπτὰ μ(αρτύ)ρ(ων) τῶν ἐν Σαμοσάτῳ τελειωθέντ(ων)· Φιλοθέου· Ὑπερεχίου· Ἀβίβου· Ἰουλιανοῦ· Ῥωμανοῦ· Ἰακώβου· καὶ Παρηγορίου».

Ὑπὲρ προσηλωθέντος ἐν στ(αυ)ρῷ λόγου,
ἑπτὰ προσηλώθησαν ἀθλητ(ῶν) κάραι.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι τῷ Χ(ριστ)ῷ στρατευσάμενοι καὶ τ(ὴν) πλάνην στηλιτεύσαντες [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ τὰς κάρας ἥλοις προσηλωθέντες, τὰς ψυχὰς τῷ Κ(υρί)ῳ παρέδωκαν.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων)· Σιλουανοῦ ἐπισκόπ(ου)· Λουκᾶ διακόνου· καὶ Μωκίου ἀναγνώστου».

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Τοῦ Νουμεριανοῦ βασιλεύοντος, διωγμὸς ἦν κατὰ τῶν χριστιανῶν [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐκήδευσαν αὐτὰ ἐπιμελῶς εὐχαριστοῦντες τῷ Θ(ε)ῷ.

«Μνήμ(η) τῶν ἁγίων μ(αρτύ)ρ(ων) Σαρβήλου (καὶ) Βεβαί(ας) τ(ῆς) ἀδελφῆς αὐτ(οῦ) τῶν ἐν Ἐδέσσῃ [. . .]».

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ βασιλ(έως)· ἦν δὲ ὁ ἅγιος Σάρβηλος τῆς δαιμονικῆς ἀπάτης καὶ τῶν ἀκαθάρτ(ων) θυσιῶν ἱερεὺς [. . .]
(φ. 203β) Τελ.: [. . .] συναπετμήθη καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ, τοῦτο τοῦ ἡγεμόνος προστάξαντος.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) Βαρσιμαίου ἐπισκόπου Ἐδέσσης».

Δοὺς τὴν βαρεῖαν σάρκα γῇ Βαρσιμαῖος,
σύνεστι βαστάσασιν ἡμέρας βάρος.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος, ὡς γέγραπται, ψυχικῆς σ(ωτη)ρί(ας) αἴτιος τῷ Σαρβήλῳ γεγονὼς [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ τῷ Θ(ε)ῷ εὐαρεστήσας, πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησ(εν).

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ἀφραάτου».

Ὁ σάρκα καὶ ζῶν νεκρὸς ὢν Ἀφραάτης,
αἰωνίως ζῇ καὶ νεκρὸς φανεὶς ἄπνους.

λ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) λ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) ἱερομ(άρτυ)ρος Ἱππολύτου πάπα Ῥώμης· καὶ τῶν σὺν αὐτῷ· Κενσουρίνου· Σαβαΐνου· Χρυσῆς (καὶ) ἑτέρ(ων)».

Τόλμῃ θάλασσαν Ἱππόλυτος εἰσδύνει,
οἷα κροαίνων ἵππος ἐν λείῳ πέδῳ.
Ἱππόλυτον πόντου τριακοστῇ κτάνε ῥεῦμα.

Τείνων τράχηλον τῷ ξίφει Κενσουρῖνος,
ἦν οἷον ξυρῷ τοῖς συνάθλοις ἀκόνη.

Σπλάγχνα φλέγουσι Σαβαΐνου λαμπάσι
τὰ παμπόνηρα τέκνα τῆς ἀσπλαγχνί(ας).

Χρυσῇ βυθῷ βληθεῖσα, παστῷ τοῦ πόλου·
νύμφη πρόσεισι προσφάτως λελουμ(έν)η.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἄρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλεί(ας) Κλαυδίου· ἡγεμονεύοντος Βικαρίου [. . .] (φ. 204α) Τελ.: [. . .] κατὰ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης ἀκοντίζεται· (καὶ) οὕτω πληροῖ τὸ μαρτύριον.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Θεοφίλου τοῦ νέου».

Ὁ Θεόφιλος τὴν φίλην τμᾶται κάραν,
θεοὺς φιλῆσαι μὴ θελήσας βαρβάρων.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἄρχ.: Οὗτος γέγονεν ἐπὶ Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης τῶν ὀρθοδόξων βασιλέ(ων)· ἐν αὐτῇ τῇ μεγάλῃ πόλει φὺς καὶ ἀνατραφεὶς [. . .]
Τελ.: [. . .] θυσίας ποτὲ μυσαρᾶς [. . .] κοινωνῆσ(αι) μὴ πεισθείς, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθ(η).

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ζήνωνος.

(φ. 204β) Ζήνων τὰ τερπνὰ τῆς Ἐδὲμ ζητ(ῶν) μόνα,
εἰς τέρψιν εἶχε τὴν λύσιν τοῦ σαρκίου.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἄρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος μέσον Καππαδοκίας καὶ Πόντου κατοικῶν, ἀπήλαυσε τῶν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ναμάτ(ων) [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ δοὺς αὐτῷ ἀσπασμόν, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

«Μνήμ(η) τῆς ὑπ(ερα)γ(ίας) Θ(εοτό)κου πέραν ἐν Γεωργίᾳ».

λα' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) λα'. Μνήμ(η) τῶν ἁγ(ίων) (καὶ) θαυματουργ(ῶν) ἀναργύρων Κύρου κ(αὶ) Ἰω(άννου)· (καὶ) τῆς ἁγίας Ἀθανασίας· (καὶ) τ(ῶν) τριῶν αὐτ(ῆς) θυγατέρων (καὶ) παρθένων· Θεοδότιδος· Θεοκτίστης· (καὶ) Εὐδοξίας».

Κύρῳ συναθλ(ῶν) Ἰωάννης πρὸς ξίφος,
συνθαυματουργεῖ καὶ μετὰ ξίφος Κύρῳ.
(φ. 205α) Κῦρον Ἰωάννην τε τάμον πρώτ(ῃ) τριακοστῇ.

Μ(ήτ)ηρ ἀρίστη καὶ τριὰς θυγατέρων,
πόθῳ π(ατ)ρ(ὸ)ς θνήσκουσι τοῦ πάντ(ων) ξίφει.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἄρχ.: Οὗτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες Κῦρος καὶ Ἰωάννης ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως [. . .]
Τελ.: [. . .] ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησ(αν), ἅμα ταῖς ῥηθείσαις ἁγίαις γυναιξί· τελεῖται δὲ ἡ αὐτ(ῶν) σύναξις ἐν τῷ μαρτυρίῳ αὐτ(ῶν) τῷ ὄντι ἐν τοῖς Φορακίου.

«Μνήμ(η) τῶν ἁγίων μαρτύρων· Οὐϊκτωρίνου· Οὐΐκτωρος· Νικηφόρου· Κλαυδίου· Διοδώρου· Σαραπίωνος καὶ Παπίου τῶν ἐν Κορίνθῳ».

Ὄλμῳ μέλη τρεῖς συντριβέντες γεννάδ(αι),
ὤφθησαν οἱ τρεῖς σώματος Χ(ριστο)ῦ μέλη.

Καλὴν ἀπαρχὴν Κλαύδιος τῷ Κ(υρί)ῳ
ἐκ σώματος δίδωσι χεῖρας καὶ πόδ(ας).

Ἐν τῇ καμίνῳ καὶ τὸ τοῦ πόνου στέφος,
εἴσελθε Διόδωρε μάρτυς καὶ στέφου.

Εἰ τοῦ[1] ξίφους στέρξω σε τῷ φόβῳ, βίε,
καὶ πῶς Θ(εὸ)ς στέρξει με τὸν Σαραπῖνον;

Λοῦσαι θαλάσσης πικρὰ λουτρὰ Παπία,
καὶ τοῦ γλυκασμοῦ τῆς ἄνω τρυφ(ῆς) τύχ(ης).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι ἐπὶ Δεκίου τοῦ βασιλέως διὰ τὴν εἰς Χ(ριστὸ)ν ὁμολογίαν συλληφθέντες [. . .] (φ. 205β) Τελ.: [. . .] ὁ δὲ Παπίας καταποντισθείς, διήνυσε τὸ μαρτύριον.

«Μνήμ(η) τῆς ἁγίας μ(άρτυ)ρος Τρυφαίνης».

Ταῦρος Τρύφαινα σοῦ τρυφᾷ τὸ σαρκίον,
καὶ πρὸς τρυφὰς πέμπει σε τ(ὰς) ἀκηράτους.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἐκ πόλεως Κυζίκου τῆς ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ κειμένης [. . .]
Τελ.: [. . .) εὐθὺς τοῖς νεογνοῖς τὸ γάλα προχέουσιν.

ΣΤ' «Μὴν Φεβρουάριος· ἔχ(ων) ἡμέρ(ας) κη', τ(ὴν) δὲ βίσεκτον ἡμέρ(ας) κθ'· ἡ ἡμέρ(α) ἔχει ὥρ(ας) ια' (καὶ) ἡ νὺξ ὥρ(ας) ιγ'».

α' «Εἰς τὴν α'. Μνήμη τοῦ ἁγίου μ(ε)γ(α)λ(ο)μ(άρτυ)ρ(ος) Τρύφωνος».

Σὺ δὲ Τρύφων τί; τὸ ξίφος θνήσκω φθάσ(ας),
καιρὸς δὲ τίς[2] σοι τοῦ τέλους; νουμηνία.
Ἐν Φεβρουαρίοιο[3] Τρύφ(ων) πρὸ τομ(ῆς) θάνε πρώτ(η).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐκ Λαμψάκου τῆς κώμης τῶν Φρυγῶν ἐπαρχίας· ἐπὶ τῆς βασιλείας Γορδιανοῦ [. . .]
(φ. 206α) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ μαρτυρίῳ αὐτοῦ τῷ ὄντι ἔνδο(ν) τοῦ σεπτοῦ ἀποστολείου Ἰω(άννου) τοῦ Θεολόγου· πλησίον τῆς ἁγιωτάτης μεγάλης ἐκκλησίας.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Πέτρου τοῦ ἐν Γαλατίᾳ».

1. Εἰ τοῦ: εἶτα cod.
2. τί cod.
3. φευρουαρίοις cod.

᾿Ακολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

῎Αρχ.: Ὃς παρὰ Γαλάταις πρὸς τῇ ᾿Αγκύρᾳ τραφείς, ἐν ἑπτὰ μ(ὲν) ἔτεσι τοῖς γονεῦσι συνὼν [. . .]
(φ. 206β) Τελ.: [. . .] ἐν εἰρήνῃ τὸ πν(εῦμ)α τῷ Κ(υρί)ῳ παρέθετο, τὰ τῶν πόνων ἔπαθλα κομισάμενος.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Β(εν)διμιανοῦ».

Βενδιμιανὸς δένδρον ἀρετῆς μέγα,
φυτευθὲν εἰς γῆν (καὶ) μεταχθὲν εἰς πόλο(ν).

᾿Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

῎Αρχ.: Οὗτος μαθητὴς γέγονε τοῦ ἁγίου Αὐξεντίου· καὶ μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτήν, ἐν ῥαγάδᾳ πέτρ(ας) ὑποδὺς [. . .]
Τελ.: [. . .] τὸ γόνυ προσερείσας τῇ γῇ, τῷ Θ(ε)ῷ τὸ πν(εῦμ)α παρέθετο.

«Ὁ ἅγ(ιος) Τιμόθεος ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦται».

Τιμόθεος μετέσχε τιμῆς τῆς ἄνω,
μὴ προκρίνας τι τῆς Θ(εο)ῦ τιμῆς κάτω.

«Ὁ ἅγιος Θεΐων μ(ε)τὰ δύο παίδ(ων) ξίφει τ(ε)λ(ειοῦται)».

Θνήσκουσι παισὶν εὐπροθύμως[1] ἐκ ξίφους,
ὅλῃ Θεΐων εἵπετο προθυμίᾳ.

«Ὁ ἅγ(ιος) Καρίων τὴν γλῶτταν ἐκτμηθ(εὶ)ς τ(ε)λ(ειοῦται)».

Φωνῆς στερήσει γλωττότμητος Καρί(ων)
γλωσσῶν πλάνων ἔπαυσ(εν) ὑθλοφωνί(αν).

«Μνήμ(η) τ(ῆς) ἁγ(ίας) μάρτ(υ)ρο(ς) Περπετούας (καὶ) τῶν σὺν αὐτ(ῇ)· Σατύρου· Ῥευκάτου· Σατορνίλου· Σεκούνδου· καὶ Φιλικητάτης».

Τὴν τῶν σφαγέντων Περπετούα π(εν)τάδα
ἤμειψε συσφαγεῖσα πρὸς τὴν ἑξάδα.

᾿Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

῎Αρχ.: Ἡ ἁγία μάρτυς Περπετούα ἦν ἐκ πόλεως Θουβριτανῶν τῆς ᾿Αφρικῆς [. . .]
Τελ.: [. . .] εἶτα μετὰ τῶν λοιπῶν ἁγίων ὑπὸ τοῦ ὄχλου μαχαίραις ἀναιροῦνται.

β′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) βα ἡμέρ(ᾳ). Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κ(υρίο)υ ἡμ(ῶν) ᾿Ι(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ, ὅτε ἐδέξατο αὐτ(ὸν) εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτ(οῦ) ὁ δίκαιος Συμεών».

Κόλπους π(ατ)ρ(ὸ)ς τυποῦσι τοῦ σοῦ Χ(ριστ)έ μου,
τοῦ Συμεὼν αἱ χεῖρες αἵ φέρουσί σε.
(φ. 207α) ᾿Εδέξατο δευτερίῃ Χ(ριστὸ)ν Συμεὼν παρὰ νηῷ.

1. εὐπροθύμους cod.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς ἑορτῆς.

Ἀρχ.: Τεσσαράκοντα ἡμερῶν διελθουσῶν μετὰ τὴν σ(ωτή)ριον τοῦ [. . .] Χ(ριστο)ῦ ἐναν(θρώπ)ησιν [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ τοιαύτη σύναξις ἐν τῷ σεβασμίῳ οἴκῳ τῆς ὑπεραγί(ας) Θ(εοτό)κου ἐν ταῖς Βλαχέρναις.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρ(ος) Ἀγαθοδώρ(ου)».

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος νέος ὤν, προσήχθη τῷ ἄρχοντι Τυανέων· καὶ τὸν Χ(ριστὸ)ν ὁμολογήσας ξέεται [. . .]
Τελ.: [. . .] διὰ τῶν μηνίσκων δέχεται· καὶ οὕτω τὸ πν(εῦμ)α τῷ Θ(ε)ῷ παρατίθεται.

γ' «Τῷ αὐτῷ μ(η)ν(ὶ) γ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου Συμεὼν τοῦ θεοδόχου· (καὶ) Ἄνν(ης) τῆς προφήτ(ι)δ(ος)».

Ἄγγελλε[1] νεκροῖς, πρέσβυ, ὡς Θ(εὸ)ς λόγος,
ἄν(θρωπ)ος ὀφθείς, μέχρι καὶ τούτων φθάσει.
Τῇ τριτάτῃ δεσμοῖο βίοιο λύθης, Συμεώνης[2].

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Σήμερον ἄγεται, ὡς ἐν τῷ παρόντι βίῳ, τὴν παρατεταμένην ζωὴν δεξάμ(εν)ος [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ ἀποστολείῳ τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τῷ ὄντι πλησίον τῆς μεγάλης ἐκκλη(σίας).

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) Ἀδριανοῦ[3] καὶ Εὐβούλου[4]».

Ἀδριανὸν[5] χαίροντα τμηθῆναι ξίφει,
χεὶρ ἡ φόνοις χαίρουσα τέμνει δημίου.

(φ. 207β) Ξίφει θανὼν Εὔβουλε χάριν Κ(υρίο)υ,
βουλὴν ἐπέγνως ὡς ἀρεστὴν Κ(υρί)ῳ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι τὸ γένος εἷλκον ἀπὸ τῆς Βανέας· πόθῳ τῷ πρὸς τοὺς ὁμολογητὰς τοῦ Χ(ριστο)ῦ ἑλκόμενοι [...]
Τελ.: [...] καὶ ἴσα τῷ προτέρῳ παθών, ὕστατος τοὺς ἄθλους ἐπεσφραγίσατο.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρ(ος) Βλασίου τοῦ βουκόλου».

Βοῶν ἐπαύλεις Βλάσιον εἶχον πάλαι,
αὐλαὶ δὲ νῦν ἔχουσιν αὐτὸν Κ(υρίο)υ.

---

1. ἄγγελε cod.
2. ἡ τριτάτη δεσμοὶ ὁ βίοι λύθησ συμεώνησ cod.
3. ἀνδριανοῦ cod.
4. ἐμβούλου cod.
5. ἀνδριανὸν cod.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐκ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας ἕλκων τὸ γένος, γονέ(ων) πλουσί(ων) [. . .] (φ. 208α) Τελ.: [. . .] (καὶ) ἡ αὐτοῦ ῥάβδος παρὰ τῷ θυσιαστηρίῳ βλαστήσασα καὶ δενδρωθεῖσα, τὸ θυσιαστήριον[1] κατεσκίασεν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) προφήτου Ἀζαρίου υἱοῦ Ἀδδώ, ἐν εἰρή(νῃ) τελειωθέντο(ς)».

Χρησμοὺς δίδοντος πρὶν θανεῖν Ἀζαρίου,
σιγᾷ προφητεύουσα λοξὰ Πυθία.

Ἀκολουθεῖ συντομώτατον συναξάριον τοῦ προφήτου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν υἱὸς Ἀδδώ, ἐκ γῆς Συμβαθὰ [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ θανὼν ἐτάφη ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ.

«Οἱ ἅγ(ιοι) Παῦλος καὶ Σίμων ξί(φει) τε(λειοῦνται)».

Καὶ Παῦλον ὧδε (καὶ) Σίμωνα γραπτέον,
μὴ καὶ λάθωσ(ιν) ἐκκοπέντες τὰς κάρ(ας).

«Ὁ ὅσ(ι)ος Κλαύδιος ἐν εἰρή(νῃ) τελειοῦται».

Ἔχαιρεν εὑρὼν Κλαύδιος βίου τέλος,
ὡς εἴ τις εὕροι ψαλμικῶς πολλὰ σκῦλα.

«Ἡ ἐν τῷ κ(υρί)ῳ Πάσχα, Σα(ββάτῳ) τῆς Ἀπόκρ(εω), ὅταν μνείαν ἄγωμ(εν) τ(ῶν) ψυχ(ῶν)».

Ψυχαῖς δικαίων ὧν ἀεὶ μνήμ(η) μένει,
χοὰς μενούσας προσκομίζω τοὺς λόγους.

δ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) δ'. Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου».

Πηλουσιῶτα χαῖρε, χαῖρε πολλά μοι,
τὸν πηλὸν ἐκδὺς καὶ χαρ(ᾶς) τυχ(ὼν) ξέν(ης).
Ἐν δ' Ἰσίδωρον ἔθεντο τετάρτῃ σήμ(α)τ(ι) λυγρῷ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ὃς Αἰγύπτιος ὑπάρχω(ν) τὸ γένος, υἱὸς εὐγενῶν καὶ θεοφιλ(ῶν) ἐγνωρίζετο· συγγενὴς μὲν ὢν Θεοφίλου καὶ Κυρίλλου τῶν τῆς ἐκκλησίας Ἀλεξανδρέων ἐπισκόπ(ων) [. . .] (φ. 208α) Τελ.: [. . .] οὕτω γοῦν ἄριστα βιώσας καὶ κατὰ Θ(εὸ)ν πολιτευσάμενος, ἐν γήρᾳ βαθεῖ καταλύει τὸν βίον.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Νικολάου ὁμολογητοῦ τοῦ Στουδίτου».

Ἔδοξε τῷ στήσαντι μέτρα τῷ βίῳ[2],
καὶ Νικόλαον ἐκμετρῆσαι τὸν βίον.

1. τὸ θυσιαστηρίῳ cod.
2. τὸν βίο(ν) cod.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ὅσιος ἔφυ μὲν τῆς τ(ῶν) Κρητῶν[1] νήσου· τὸν συγγενέα δὲ αὐτοῦ Θεοφάνην βουλόμενο(ς) θεάσασθαι, τὴν Κωνσταντινούπολιν καταλαμβάνει [. . .]
(φ. 209α) Τελ.: [. . .] ἑβδομηκοστὸν πέμπτον χρόνον τελέσας, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) ἱερομ(άρτυ)ρος Ἀβραμίου ἐπισκόπου Ἀρβὴλ τῆς Περσίδος».

Καὶ τοῦτο φρικτὸν τοῖς ἀθλητ(αῖς) Κ(υρίο)υ,
ἔφασκε δεικνὺς Ἀβράμιος τὸ ξίφο(ς)·
οὐ δειλιῶ, τεμνέσθω γὰρ ἡ κεφαλή μου.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Πέμπτῳ ἔτει τοῦ ἐν Περσίδι κατὰ τῶν χριστιανῶν ἀθέου καὶ παρανόμου διωγμοῦ [. . .]
Τελ.: [. . .] (καὶ) ἐτελειώθη ὁ ἅγιος Ἀβράμιος ἐν κώμῃ λεγομένῃ Θελμὰν τῇ διὰ τοῦ ξίφους ἐκτομῇ.

(φ. 209β) «Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ἰω(άνν)ου τοῦ ἐν Εἰρηνοπόλει· ἑνὸς τῶν ἁγί(ων) τιη΄ π(ατέ)ρων τῶν ἐν Νικαίᾳ· (καὶ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μάρτυρος Θεοκτίστου».

Θείοις σκεπασθεὶς πίστε(ως) θείοις ὅπλ(οις),
γυμνοῖ τράχηλον Θεόκτιστο(ς) τῷ ξίφει.

Ὁ ὅσιος Ἰάσιμος ὁ θαυματουργὸ(ς) ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Ἀλλ' Ἰασίμου κ(αὶ) μόνη κωφὴ κόνις,
νέμει νοσοῦσι τὴν ἰάσιμον χάριν.

«Ἡ ἐν τῷ κυρίῳ Πάσχα Κυριακὴ τ(ῆς) Τυροφάγου, ὅτε μνήμ(ην) ποιούμεθα τῆς ἐξορίας τ(ῶν) πρωτοπλάστ(ων)».

Κόσμος γενάρχαις πικρὰ συνθρηνησάτω,
βρώσει γλυκείᾳ συμπεσὼν πεπτωκόσι.

ε΄ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ε΄. Μνήμ(η) τῆς ἁγ(ίας) μ(άρτυ)ρος Ἀγάθης».

Χαίρω σκότει δοθεῖσα φρουρ(ᾶς) Ἀγάθη,
μισοῦσα (καὶ) φῶς εἰ πλάν(ων) ὄψεις βλέπω.
Πέμπτῃ ἐν φυλακῇ Ἀγάθη θάν(εν) εἶδος ἀρίστη.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Αὕτη ἦν ἐκ πόλεως Πανόρμου τ(ῆς) κατὰ Σικελίαν· ὥρᾳ σώματο(ς) καὶ ἀφθορίᾳ καὶ κάλλει ψυχῆς διαλάμπουσα [. . .]
Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ [γρ. αὐτῆς] σύναξις ἐν τῷ μαρτυρίῳ αὐτῆς τῷ ὄντι ἐν τῷ Τρικόγχῳ.

---

1. κριτῶν cod.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρᾳ τῆς ἁγ(ίας) μ(άρτυ)ρος Θεοδούλης».

Σύνδουλον οὐκ ἔφριττε πῦρ Θεοδούλη,
Θ(ε)ῷ τιθεῖσα δουλικῶς τὰς ἐλπίδας.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 209β - 211α) συναξάριον τῆς μάρτυρος.

Ἀρχ.: Ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν βασιλέων, ἀπεστάλη ἐν Ἀναζαρβῷ [γρ. Ἀναβαρζῷ] τῇ πόλει Πελάγιός τις [. . .]
(φ. 211α) Τελ.: [. . .] καμίνου μεγάλης ἀναφθείσης, καὶ ἐν αὐτῇ βληθεῖσα μετὰ Εὐαγρίου καὶ Μακαρίου καὶ ἑτέρ(ων) οὐκ ὀλίγων, τὸ μακάριον τέλος ἐδέξαντο.

«Ἡ ἐν τῷ κυρίῳ Πάσχ(α) ἀρχὴ τῆς μ' [=Τεσσαρακοστῆς), ἤτοι τῇ β' [=Δευτέρᾳ] τῆς πρώτ(ης) ἑβδομάδ(ος)».

Ἄγουσιν ἀρχὴν Χ(ριστ)ὲ νηστείας δρόμου,
ὦτα κλίνοις σὰ τοῖς κλίνουσί σοι γόνυ.

ς' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ς'. Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Βουκόλου ἐπισκόπου Σμύρνης».

Σμύρνης ποιμὴν Βουκόλο(ς) θυηπόλος[1],
ἄγρυπνός ἐστι (καὶ) θανὼν ποίμνης φύλαξ.
Ἀγλαὸν ἠελίοιο φάος λίπε Βουκόλο(ς) ἕκτῃ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἑαυτὸν καθαγνίσας, δοχεῖον γέγονε τοῦ ἁγίου πν(εύματο)ς [. . .]
(φ. 211β) Τελ.: [. . .] φυτὸν ἀνατεῖλαι ὁ Θ(εὸ)ς ἐποίησε· παρέχων ἰάσεις μέχρι τῆς σήμερον.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρ(ος) Ἰουλιανοῦ».

Χ(ριστὸ)ς τέτρηται χεῖρας ἥλοις (καὶ) πόδας,
Ἰουλιανὸς προστίθησι καὶ κάραν.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐξ Ἐμέσης τῆς πόλεως ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας τὰ πρὸς Θ(εὸ)ν εὐσεβῶν [. . .]
Τελ.: [. . .] μετὰ τῶν ἥλων προσκλιθείς, τῷ Θ(ε)ῷ τὸ πν(εῦμ)α παρέθετο.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων) Φαύστης· Εὐϊλασίου· καὶ Μαξίμου».

Τρεῖς μάρτυρες πάσχουσ(ιν) ἰχθύ(ων) πάθο(ς),
κοινῇ τυχόντες ὀργάνου τοῦ τηγανίου.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Αὕτη ἡ ἁγία Φαῦστα ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ πόλεως Κυζίκου [. . .]
(φ. 212α) Τελ.: [. . .] ἀμφότεροι τὸ(ν) ἀγῶνα διήνυσαν· τελειωθέντες διὰ πυρός.

1. θύη πόλος cod.

ζʹ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ζʹ. Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Παρθενίου ἐπισκόπου Λαμψάκου».

Ἀφῆκε τὸν χοῦν Παρθένιος Λαμψάκῳ
λαμπτῆρα πυρσεύοντ(α) φῶς αὐτῇ μέγα.
Παρθένιος κατέδαρθε[1] λαχ(ὼν) μακρ(ὸν) ἑβδόμῃ ὕπν(ον).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου· υἱὸς Χριστοφόρου διακόνου [. . .]
(φ. 212β) Τελ.: [. . .] καὶ περὶ τῶν ἐσομένων προειπ(ὼ)ν, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Λουκ(ᾶ) τοῦ ἐν Ἑλλάδι τοῦ Στειριώτη».

Ἔπλησε Λουκᾶς θαυμ(ά)τ(ων) τὴν Ἑλλάδα,
ὃς οὐδὲ νεκρὸς παύεται τῶν θαυμ(ά)τ(ων).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ὅσιος τῆς Ἑλλάδος ἐστὶ βλάστημα καὶ ἐντρύφημα· οἱ δὲ τούτου πρόγονοι ἐξ Αἰγίνης ὥρμηντο [. . .]
Τελ.: [. . .] πᾶσι προεῖπε τὴν αὐτοῦ τελευτήν· καὶ οὕτω τῷ τέλει τοῦ βίου ἐχρήσατο.

«Μνήμ(η) τῶν ἁγ(ίων) μαρτ(ύ)ρ(ων) χιλί(ων) ἑκατὸν τρι(ῶν), οἰκετ(ῶν)[2] τῶν τεσσάρων προτικτόρ(ων), ἐν Νικομηδείᾳ παθόντων».

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἰκέται[3] ὑπῆρχον τῶν τεσσάρων, ὑφ' ὧν κατεσχέθη ἐκ προστάγματος βασιλικοῦ [. . .]
(φ. 213α) Τελ.: [. . .] μὴ πεισθέντ(ες) || ἀρνήσασθαι τὸν Χ(ριστό)ν, ὑπὸ τοῦ στρατοῦ κατεκόπησαν ξίφει.

«Οἱ ἅγ(ιοι) ἓξ μάρτ(υ)ρ(ες) πυρὶ τελειοῦντ(αι)».

Μὴ τὴν πυρὸς φρίξαντ(ες) ἰσχὺν ἓξ Φρύγες,
τῇ τῶν Φρυγῶν γῇ πύργος εἰσὶν ἰσχύος.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Πέτρου τοῦ ἐν Μονοβάτοις ἀγωνισαμ(έν)ου· (καὶ) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρ(ος) Θεοπέμπτου (καὶ) τῆς συνοδείας αὐτοῦ».

ηʹ «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ ηʹ. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) προφήτ(ου) Ζαχαρίου».

Ἵππους ἑώρας τοὺς νόας Ζαχαρία,
δι' ὧν πρὸς ὕψος οὐ(ρα)νῶν ἀφιπτᾶσαι.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ προφήτου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἑρμηνεύεται μνήμη Θ(εο)ῦ· ὃς ἦν ἐκ γένους Ἰ(σρα)ήλ, φυλῆς Λευῒ [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ περὶ διπλῆς κρίσε(ως) ἐξέθετο· καὶ ἕτερα πολλὰ προφητεύσας, ἐκοιμήθη ἐν γήρᾳ μακρῷ.

1. κατέδραθε cod. 2. ἱκετῶν cod. 3. ἱκέται cod.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μεγαλομ(άρτυ)ρος Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου».

Ὢν Θεόδωρος ἀξίαν στρατηλάτ(ης),
ὑπῆρξε τμηθεὶς τοῦ Θ(εο)ῦ στρατηλάτ(ης).
Ὄβριμον ὀγδοάτῃ Θεοδώρου αὐχένα κόψαν.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου τοῦ βασιλέως· τὸ γένος ἕλκων ἐκ τῶν Εὐχαΐτων [. . .]
(φ. 213β) Τελ.: [. . .] ὕστερο(ν) ἀπεκεφαλίσθη· τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ σῶμα ἀνακομισθέν, ἐτέθη ἐν Εὐχαΐᾳ.

«Οἱ ἅγ(ιοι) Νικηφόρο(ς) (καὶ) Στέφανος ξίφει τελ(ειοῦνται)».

Ξεσθεῖσι Νικηφόρῳ καὶ τῷ Στεφάνῳ,
νικηφόρου στέφανος ἐπλάκη τέλους.

«Αἱ ἅγ(ιαι) Μάρθα (καὶ) Μαρία, αἱ ἀδε(λφ)αί, ξί(φει) τελ(ειοῦνται)».

Ὥσπερ παρῆξεν εἰς τὸ φῶς γαστὴρ μία,
Μάρθαν, Μαρίαν, ἓν στερεῖ φωτὸ(ς) ξίφος.

«Ὁ ὅσιος Λυκαρίων ξί(φει) τελειοῦται».

Ἄφωνος ἥκει πρὸς ξίφος Λυκαρίων,
ἔναντι τοῦ κείραντος οἷον ἀρνίον.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν ἁγίων (Μάρθας, Μαρίας καὶ Λυκαρίωνος).

Ἀρχ.: Αὗται αἱ ἅγιαι, ἀδελφαὶ οὖσαι, καθ' ἑαυτὰς ἔζων παρθενίαν ἀσκοῦσαι [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ ὑπὸ τῶν δημίων ξίφει νυγέντες, τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς ἀφῆκαν εἰς χεῖρας Θ(εο)ῦ.

θ′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) θ′. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρος Νικηφόρου».

Τὸν ἐκ παλαιοῦ κλητικὸν Νικηφόρο(ν),
τμηθέντα γνῶθι πρακτικὸν νικηφόρ(ον).
Φασγάνῳ ἀμφ' ἐνάτ(ην) Νικηφόρε δειροτομήθης.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος μάρτυς ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Οὐαλλεριανοῦ (καὶ) Γαληΐνου τῶν βασιλέων [. . .]
(φ. 214α) Τελ.: [. . .] (καὶ) προστάξει τοῦ τυράννου τ(ὴν) κεφαλὴν ἀπετμήθη.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Ῥωμανοῦ τοῦ Κίλικος».

Λήθην βαθεῖαν εἶχε καὶ ζῶν τοῦ βίου
Ῥωμανὸς οὗτος, ὃς μετέστη τοῦ βίου.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ὅσιος Ῥωμανὸς Κίλιξ ὑπάρχων τὸ γένος, ἐκ πόλεως Ῥωσοῦ, ἐν Ἀντιοχείᾳ δὲ τοὺς τῆς ἀρετῆς ὑπεδείξατο ἄθλους [. . .]
Τελ.: [. . .] οὕτω καλῶς ἀγωνισάμ(εν)ο(ς), ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

«Μνήμ(η) τῶν ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων) Μαρκέλλου ἐπισκόπου Σικελίας, Φιλαγρίου ἐπισκόπου Κύπρου, Παγκρατίου ἐπισκόπου Ταυρομενίου».

Λυθέντες ἄνδρες σαρκικ(ῶν) τρεῖς ἀμμ(ά)τ(ων),
τῶν τῆς Ἐδὲμ μετέσχον ἐντρυφημ(ά)τ(ων).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι μαθηταὶ ἐγένοντο τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Πέτρου· ἔτι τοῦ Χ(ριστο)ῦ περιπατοῦντος σωματικῶς ἐπὶ τῆς γῆς [. . .]
(φ. 214β) Τελ.: [. . .] καὶ πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπομείνας ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς πίστεως, πρὸς Θ(εὸ)ν ἐκδημεῖ.

«Ὁ ἅγ(ιος) Πέτρος ὁ Δαμασκηνὸ(ς) ξίφει τελ(ειοῦται)».

Ὁ διελέγξας τοὺς παραπλῆγας Πέτρο(ς)
θνήσκει μονοπλὴξ τῷ διὰ ξίφους τέλ(ει).

ι′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ι′. Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρος Χαραλάμπους».

Κατηξιώθης, Χαράλαμπες, ἐκ ξίφους,
καὶ λαμπρότητος[1] καὶ χαρᾶς[2] τ(ῶν) μ(αρτύ)ρ(ων).
Τῇ δεκάτ(ῃ), Χαράλαμπες, ἐὸν τμήθ(ης) ἀπὸ λαιμό(ν).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος Χαραλάμπης ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Σεβήρου καὶ Λουκιανοῦ ἡγεμονεύοντος ἐν Μαγνησίᾳ πόλει [. . .]
Τελ.: [. . .] ἀνηλεῶς ἀπεκεφάλισεν· εἰ γὰρ καὶ ἰάθη, ἀλλ' ὅμως ἔμεινε τῇ ἀπιστίᾳ.

«Οἱ ἅγ(ιοι) Βάπτο(ς) καὶ Πορφύριος, οἱ τιμωρήσαντες τὸν ἅγιον, ξί(φει) τ(ε)λ(ειοῦνται)».

Πορφύριος καὶ Βάπτο(ς) ἐκ κοινοῦ ξίφ(ους)
ἀθλήσε(ως) βάπτουσι κοινὴν πορφύρ(αν).

«Αἱ ἅγιαι τρ(εῖς) γυναῖκ(ες) ξίφει τελ(ειοῦνται)».

Τὰς τρεῖς γυναῖκας ἀρρενωποὺς μηνύει
ἄρρην ἀριθμός, ὁ τρία, πρὸς τὸ ξίφο(ς).

«Μνήμ(η) τῶν ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) (καὶ) παρθέν(ων) Ἐνναθά, Οὐαλεντίνης (καὶ) Παύλου».

Εἰς ἀρραβῶνα παρθ(έ)νοις κόραις δύο
ὁ νυμφίος δίδωσι θάρσος πρὸ(ς) φλόγ(α).

Ἐκεῖνος οὗτος Παῦλος ὁ Χ(ριστο)ῦ φίλος,
Χ(ριστο)ῦ πόθῳ τράχηλον ἐκτετμημ(έν)ο(ς).

1. λαμπρότατος cod.
2. χαρὰς cod.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Τούτων ἡ μὲν Ἐνναθὰ τῆς Γαζαί(ων) χώρας ὥρμητο, ἡ δὲ Οὐαλεντῖνα ἐκ τῆς Καισαρέων· Φιρμιλιανοῦ δὲ τοῦ ἡγεμόνος [. . .]
(φ. 215α) Τελ.: [. . .] ὑπερευξάμενος, δέχεται τὴν τομήν, παραθεὶς Θ(ε)ῷ τὸ ἑαυτοῦ πν(εῦμ)α.

«Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἀναστασίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως».

Ἀναστάσιος τὸν δρόμον τείνων πρόσω,
γῆς ἐξαναστάς, πρὸς τὸν Ὕψιστον τρέχει.

ια´ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ια´. Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου ἱερομ(άρτυ)ρ(ος) Βλασίου ἐπισκόπ(ου) Σεβαστείας».

Λαιμὸν Βλάσιος ἐκκοπεὶς διὰ ξίφους,
ἀλγοῦσι λαιμοῖς ῥευμάτων εἴργει βλάβ(ας).
Ἑνδεκάτῃ Βλασίου τάμεν αὐχένα χαλκὸς ἀτειρής.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου τοῦ βασιλέως· ἐπίσκοπος Σεβαστείας, οἰκῶν ἔν τινι τῶν κατ' ὄρος σπηλαίων [. . .]
(φ. 215β) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ μαρτυρίῳ τῷ ὄντι πλησίον τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Φιλίππου ἐν τοῖς Μιλτιάδου.

«Οἱ ἅγιοι δύο παῖδες (καὶ) ζ´ γυναῖκες ξί(φει) τ(ε)λ(ειοῦνται)».

Βαβαὶ τοσαύτ(ης) παιδίων εὐθαρσί(ας),
σπεύδουσιν ἄμφω ποῖον ἐκτμηθ(ῆ) φθάσ(αν)!

Κτείνει γυναῖκας ἑπτὰ σεπτὰς τὸ ξίφος,
οὐ τῇ γυναικῶν συσχεθείσας δειλίᾳ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ἡ εὕρεσις τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Ζαχαρίου τοῦ προφήτ(ου) τοῦ π(ατ)ρ(ὸ)ς τοῦ Προδ(ρό)μ(ου)».

Φανεὶς[1] ὁ νεκρὸς ἐκ γῆθεν Ζαχαρίου,
τοῖς ζῶσι πιστοῖς ἄφθονον βλύζει χάριν.

«Μνήμ(η) Θεοδώρ(ας) τ(ῆς) βασιλίσσ(ης) τ(ῆς) ποιησάσης τὴν ὀρθοδοξίαν».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς ἁγίας.

Ἀρχ.: Αὕτη ἐγένετο γυνὴ Θεοφίλου τοῦ βασιλέως καὶ εἰκονομάχου· οὐκ ἦν δὲ αἱρετικὴ [. . .]
Τελ.: [. . .] καταλιποῦσα τὴν βασιλείαν τῷ υἱῷ αὐτῆς Μιχαήλ.

«Ἡ ἐν τῷ κυρίῳ Πάσχα Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας· ὅτε ἡ μνήμ(η) τῆς ἀναστηλώσεως τ(ῶν) ἁγίων εἰκόνων ἑορτάζεται».

(φ. 216α) Τὰς οὐ πρεπόντως ἐξορίστους εἰκόνας
χαίρω πρεπόντως προσκυνουμένας βλέπ(ων).

1. Θανεὶς cod.

ιβ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιβ'. Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Μελετίου ἀρχ(ι)επισκόπου Ἀντιοχείας».

Τὰς χεῖρας αἴρων Μελέτιος Κ(υρί)ῳ,
ταῖς χερσί σου τίθημι τὴν ψυχ(ὴν) λέγει.
Δωδεκάτῃ Μελέτιος ἔδυ χθόνα πολ(υ)βότειρ(αν).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀρετὴν καὶ τὴν εἰς Χ(ριστὸ)ν καθαρὰν ἀγάπην [. . .]
Τελ.: [. . .] τοῦτον τὸν μακάριον καὶ ὁ τίμιος Χρυσόστομος ἐγκωμίοις ἐτίμησεν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τ(ῆς) ὁσ(ί)ας Μαρί(ας) τῆς μετονομασθείσ(ης) Μαρῖνος».

Στολὴ Μαρῖνον μαρτυρεῖ τ(ὴν) Μαρίαν,
ταφὴ Μαρίαν δεικνύει τὸν Μαρῖνον.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς ὁσίας.

Ἀρχ.: Αὕτη γυναικείαν στολὴν ἀλλαξαμ(έν)η, μετὰ τοῦ ἰδίου π(ατ)ρ(ὸ)ς κατὰ σάρκα Εὐγενίου εἰσῆλθεν ἐν τῷ μοναστηρίῳ [. . .]

(φ. 216β) Τελ.: [. . .] καὶ οἱ μοναχοὶ ἣν πρὸς ὀλίγον ἀθλίαν ἐκάλουν, μακαρισμῶν μεγάλων ἠξίωσ(αν).

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἀντωνίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως».

Οὐδέν τι προσσχὼν[1] Ἀντώνιος τοῖς κάτω,
καλῶν δικαίως ἠξιώθη τῶν ἄνω.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος τὸ γένος ἕλκων τὸ μὲν Ἀσίας, τὸ δὲ Εὐρώπης, ἡ δὲ τρίτη π(ατ)ρὶς ἦν αὐτῷ ἡ βασιλὶς τῶν πόλεων [. . .]

(φ. 217α) Τελ.: [. . .] ἐν γήρᾳ βαθεῖ πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησε· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ αὐτοῦ μονῇ.

«Οἱ ἅγ(ιοι) Σατορνῖνος καὶ Πλουτῖνος ξί(φει) τε(λειοῦνται)».

Θνησιμαῖα ταῦτα τ(ῶν) τετμημ(ένων),
Σατορνίνου πέφυκε (καὶ) τοῦ Πλουτίνου.

ιγ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιγ'. Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Μαρτινιανοῦ».

Μαρτινιανὸς σαρκικὴν σβέσ(ας) φλόγα,
φεύγει τελευτῶν μὴ τελευτῶσ(αν) φλόγα.
Ἐν τριτάτῃ δεκάτῃ δέμας ἐξέδυ Μαρτινιανό(ς).

1. προσχὼν cod.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος γέγονεν ἀπὸ Καισαρείας τ(ῆς) κατὰ Παλαιστίνην· ἀπήρξατο δὲ τῆς ἀσκητικῆς ἀγωγῆς [. . .]
(φ. 217β) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ ἀποστολείῳ τοῦ ἁγίου [. . .] Πέτρου, τῷ συγκειμένῳ τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ.

«Μνήμ(η) τῶν ἁγ(ίων) ἀποστόλων (καὶ) μ(αρτύ)ρ(ων) Ἀκύλα καὶ Πρισκίλλης».

Τμηθὲν γύναιον Ἀκύλ(ας) φησὶ βλέπ(ων),
οὐκ ἀνδριοῦμαι πρὸς τομ(ὴν) ἀνὴρ κάρ(ας);

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Ὁ ἅγιος Ἀκύλας σκυτοτόμος ἦν τὴν τέχνην· καὶ περὶ τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Παύλου ἀκούσας [. . .]
(φ. 218α) Τελ.: [. . .] καὶ οὕτω μεταστάντες τῶν ἐπὶ γῆς, κατοικοῦσι τοὺς οὐ(ρα)νούς.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Εὐλογίου ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας».

Ψυχὴν δίδωσιν Εὐλόγιος Κ(υρί)ῳ,
βοῶν πρὸς αὐτήν, Κ(ύριο)ν σὸν εὐλόγει.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἡρακλείου ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας [. . .]
Τελ.: [. . .] οὗτος τῷ Θ(ε)ῷ εὐχαριστήσας, εἰς χεῖρας αὐτοῦ τὴ(ν) ψυχὴν ἐναπέθετο.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) π(ατ)ὴρ καὶ υἱὸς στ(αυ)ρωθεὶς τε(λειοῦνται)».

Π(ατ)ὴρ σὺν υἱῷ στ(αυ)ρικὸν πάσχει πάθος,
ὑπὲρ π(ατ)ρ(ὸ)ς τοῦ δόντος υἱὸν εἰς πάθος.

ιδʹ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιδʹ. Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Αὐξεντίου τοῦ ἐν τῷ βουνῷ».

Ὁ βουνὸς ὡς Κάρμηλος ἦν Αὐξεντίῳ,
φανέντι[1] πάλαι πλὴν τελευτῆς Ἠλίᾳ.
Λεῖψε βίον δεκάτ(η) Αὐξέντιο(ς) ἠδὲ τετάρτῃ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ· ὁρμώμενος τῶν ἀμφ' ἡλίου ἀνατολῶν [. . .]
(φ. 218β) Τελ.: [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ μονῇ τ(ῶν) Καλλιστράτου.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Μάρωνος».

Φύσει μαρανθεὶς σαρκίου θάλλει Μάρω(ν),
μετεμφυτευθεὶς τῆς Ἐδὲμ τῷ χωρίῳ.

1. Θανέντι cod.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος τὸν ὕπαιθρον ἀσπασάμ(εν)ο(ς) βίον, κορυφήν τινα ὄρους κατέλαβεν [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ ἀρρωστίαν βραχεῖαν ὑπομείνας, ὑπεξῆλθε τὸν βίον ἐν εἰρή(νῃ).

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἀβράμου».

Πράξει τὸ ταυτὸν εὗρε κλήσει τὸ πλέον,
πρὸς τὸν σύνοικον Ἀβραὰμ Ἀβραάμης.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἐκ πόλεως Κύρου· ἐν ᾗ καὶ τεχθεὶς καὶ τραφεὶς [. . .]
(φ. 219α) Τελ.: [. . .] μετὰ τιμῆς ὅτι πλείστης[1] παρέπεμψεν.

ιε' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιε'. Τοῦ ἁγίου μ(άρτυ)ρ(ος) Ὀνησίμου, μαθητοῦ τοῦ ἁγ(ίου) ἀποστόλ(ου) Παύλ(ου)».

Ἤπλωσεν Ὀνήσιμος εἰς θλάσιν σκέλη,
Παύλου σκελ(ῶν) δραμόντα γενναίους δρόμους.
Πέμπτῃ Ὀνησίμου σκέλεα θραῦσ(αν) δεκάτῃ τε.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος οἰκέτης ὑπῆρχε Φιλήμονος, ἀνδρὸς Ῥωμαίου [. . .]
Τελ.: [. . .] εἶτα τὰ σκέλη κατεάξας, τῆς προσκαίρου ζωῆς μεθιστᾷ.

«Ὁ ἅγ(ιος) μ(ά)ρ(τυς) Μαΐωρ αἰκιζόμ(εν)ο(ς) τελειοῦται».

Μάστιξι πλησθεὶς τὰς ψόας ἐμπαιγμ(ά)τ(ων),
Δα(βὶ)δ τὸ ῥητὸν φάσκε μάρτυς Μαΐωρ.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Εὐσεβίου».

Ἀνθρώπινον παρῆλθεν ἀσμένως βίον
Εὐσέβιος τὸ θαῦμα καὶ τῶν ἀγγέλων.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ὅσιος ὅθεν ἦν καὶ ἐκ τίνων ἔφυ γονέων, ἡ κατ' αὐτὸν ἱστορία οὐκ ἐδήλωσεν [. . .]
(φ. 219β) Τελ.: [. . .] ἀσθενείᾳ περιπεσὼν δυσδιηγήτῳ, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Παφνουτίου (καὶ) Εὐφροσύνης τ(ῆς) αὐτοῦ θυγατρό(ς)· καὶ ἡ σύναξις ἐν τοῖς Διακονίσσης τοῦ ἁγ(ίου) [. . .] Ἰω(άννου) τοῦ Θεολόγου.

ις' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ις'. Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) μ(αρτύ)ρ(ων) Παμφίλου· Οὐάλεντο(ς)· Παύλου· Σελεύκου· Πορφυρίου· Ἰουλιανοῦ· Θεοδούλου· Ἠλία· Ἱερεμίου· Ἠσαΐου· Σαμουὴλ καὶ Δανιήλ».

Ὑπὲρ τὸ πᾶν σε Πάμφιλο(ς) φιλῶν λόγε,
καὶ τὴν τομὴν ἡγεῖτο τῆς κάρας φίλ(ην).

1. πλείσταις cod.

Παῦλον Σέλευκος· (καὶ) Σέλευκον Οὐάλ(ης),
βλέπων τομῇ χαίροντ(α), τὴν τομὴν φέρει.

Ἥλαντο πρὸς πῦρ μάρτυρ(ες) θεῖοι δύο,
θείου πόθου πῦρ ἔν τρέφοντ(ες) οἱ δύο.

Στ(αυ)ροῦσι δοῦλοι τῆς πλάνης ἐπὶ ξύλου
καὶ Θεόδουλον δοῦλον ἐστ(αυ)ρωμένου.

Κλήσεις προφητ(ῶν) (καὶ) τελευτὰς μαρτύρ(ων)
αὐχοῦσι πέντε μάρτυρες τετμημ(ένοι).

Ἕκτῃ (καὶ) δεκάτῃ ξίφους τάμε Πάμφιλον ἀκμή.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι οἱ ἔνδοξοι μάρτυρες, ἐν τῷ ἕκτῳ ἔτει τοῦ κατὰ Διοκλητιανὸν διωγμοῦ, εἰς τὸ μαρτύριον ἤχθησαν [. . .]
(φ. 220α) Τελ.: [. . .] ὁ δὲ Θεόδουλος ἐπὶ ξύλου στ(αυ)ρωθείς, διήνυσε τὸ μαρτύριον· τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ.

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων) τ(ῶν) ἐν Μαρτυροπόλ(ει)· (καὶ) τοῦ ὁσίου Μαρουθᾶ, τοῦ ἀνεγείραντο(ς) τὴν πόλ(ιν) ἐπ' ὀνόμ(α)τ(ι) τ(ῶν) μ(αρτύ)ρ(ων)».

Ἡ κλῆσις ἔργον μαρτυρωνύμῳ πόλει,
πολλῶν ἐν αὐτῇ μαρτυρησάντ(ων) ξίφει.

Στέρξας Μαρουθᾶς τ(ὸν) Θ(εὸ)ν σφόδρα σφόδρα,
Θ(ε)ῷ παραστὰς τέρπεται σφόδρα σφόδρα.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ὅσιος Μαρουθᾶς ἐπίσκοπο(ς) γέγονεν· ἀπεστάλη δὲ παρὰ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου [. . .]
Τελ.: [. . .] ὅθεν καὶ ἡ αὐτοῦ μνήμ(η) συμπανηγυρίζεται τοῖς μάρτυσιν.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Φλαβιανοῦ».

Ζωῆς ματαίας ἐκπεραιώσας χρόνον,
ζῇ Φλαβιανὸς εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον.

ιζ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιζ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μεγ(α)λομ(άρτυ)ρ(ος) Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος».

Τήρων ὁ δηλῶν ἀρτίλεκτον ὁπλίτην,
Θ(ε)ῷ πρόσεισιν ἀρτίκαυστος ὁπλίτης.
Ἑβδομάτ(η) δεκάτῃ πυρὶ Τήρωνα φλεγ<έθ>ουσιν.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος μάρτυς κατὰ τοὺς χρόνους ἦν Μαξιμιανοῦ καὶ Μαξιμίνου τῶν βασιλέων, ὁρμώμενος ἐκ τῆς μ(ητ)ροπόλεως Ἀμασείας [. . .]
(φ. 220β) Τελ.: [. . .] ὅτε καὶ τὸ θαῦμα γέγονε παρ' αὐτοῦ τῶν κολλύβων· ῥυσαμένου τὸν ὀρθόδοξον λαὸν ἐκ τῆς μεμιασμένης βρώσεως τ(ῶν) εἰδωλοθύτων.

«Στ(ί)χ(οι) εἰς τ(ὰ) κόλλυβα».

Τροφῇ κολλύβων ἑστιᾷ Τήρων πόλιν,
τροφὴν προθεὶς ἄπρακτον ἠλισγημ(έν)ην.

«Μνήμ(η) τ(ῆς) ἁγ(ίας) Μαριάμν(ης), ἀδελφ(ῆς) τοῦ ἁγ(ίου) Φιλίππου».

Ἀφεῖσα τὴν γῆν Μαριάμνη παρθ(έ)νος,
τὸν ἐκ Μαρίας παρθένου Χ(ριστὸ)ν βλέπει.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῆς ἁγίας.

Ἀρχ.: Μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Χ(ριστο)ῦ παραγενόμενος ὁ ἅγιος Φίλιππος [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ πολλοὺς βαπτίσασα, ἐτελειώθη ἐν εἰρήνῃ.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Αὐξιβίου».

Τὸν Αὐξίβιον οὐ παρόψεται λόγος,
(φ. 221α) φανέντα ληξίβιον ἐξ ἐναντίου.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Θεοστηρίκτου· (καὶ) ἡ εὕρεσις τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγ(ίου) Μηνᾶ τοῦ καλλικελάδου».

Τὴν γῆν ὀρύξας ὡς δικέλλῃ τῷ λόγῳ,
Μηνᾶν ἐκεῖθεν ἐκφέρω κεκρυμμ(έν)ον.

Ἀκολουθεῖ σχετικὸν συναξάριον.

Ἀρχ.: Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ φιλοχρίστου βασιλέως Κωνσταντίνου, ὁ μακάριος Μηνᾶς μιᾷ τῶν νοητῶν ἐπιστὰς [. . .]
Τελ.: [. . .] ὅθεν καὶ τῷ Θ(ε)ῷ εὐχαριστίαν πανδημεὶ ἐξέπεμψαν.

«Μνήμ(η) τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμ(ῃ) γενομ(έ)ν(ων) βασιλέων Μαρκιανοῦ (καὶ) Πουλχερί(ας)· τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ».

ιη′ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιη′. Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Λέοντο(ς) πάπ(α) Ῥώμ(ης)».

Ψυχὴν ὁ θεῖος ἐξερεύγεται Λέων,
καὶ δαιμόνων φάλαγξιν ἐμβάλλει φόβον.
Ὀγδοάτῃ δεκάτῃ τ(ε) Λέων ἐρεύξατο θυμόν.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ θαυμάσιος π(ατ)ὴρ ἡμῶν Λέων, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ σωφροσύνην καὶ καθαρότητα [. . .]
(φ. 221β) Τελ.: [. . .] καὶ ὡς φωστὴρ ταῖς ἀρεταῖς διαλάμψας, ἐν βαθεῖ γήρᾳ πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ.

«Μνήμ(η) τῶν ἁγ(ίων) μ(αρτύ)ρ(ων) Λέοντο(ς) κ(αὶ) Παρηγορίου, ἀθλησάντ(ων) ἐν Πατάροις τ(ῆς) Λυκί(ας)».

Παρηγόριος σάρκα δοὺς εἰς αἰκίας,
ἔχει παρηγόρημα τὰ στέφη μέγα.

Ἕλκων ἄνωθεν ἰσχὺν ἐκ Θ(εο)ῦ Λέων,
ἕλξεις βιαίας ὡς λέων ἐκαρτέρει.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἀγαπητοῦ ἐπισκόπ(ου) Σιναοῦ τοῦ ὁμολογητοῦ (καὶ) θαυματουργοῦ».

Ὃν ἠγάπησας Ἀγαπητὲ δεσπότην,
οὗτος καλεῖ σε πρὸς τόπους οὓς ἠγάπ(ας).

Ἀκολουθεῖ (φφ. 221β - 222β) συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, ἐκ Καππαδοκίας ἕλκω(ν) τὸ γένος καὶ χριστιανῶν γονέων υἱὸς [. . .]
(φ. 222β) Τελ.: [. . .] καὶ λόγῳ μόνῳ ἀνίατα νοσήματα θεραπεύσας, καὶ πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, ἀνεπαύσατο ἐν Κ(υρί)ῳ.

ιθ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) ιθ'. Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγ(ίων) Μαξίμου· Θεοδότου· Ἡσυχίου (καὶ) Ἀσκληπιοδότης».

Ἀνδρῶν τριῶν σύναθλο(ς) ἀσθενεστάτη,
ἀνδρίζεταί σοι καὶ τομῆς τριὰς μέχρι.

Ἔστεψε Χ(ριστὸ)ς τὴν Ἀσκληπιοδότην,
ἧς ἐξέκοψε τὴν κεφαλὴν τὸ ξίφος.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτοι παραστάντες τῷ ἄρχοντι καὶ μὴ πεισθέντες, πολλαῖς αἰκίαις ὑπεβλήθησαν [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ ἐν ἀλσώδεσι τόποις συρέντες, ξίφει τε(λειοῦνται).

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου Ῥαβουλᾶ».
Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Ὁ ἐν ἁγίοις π(ατ)ὴρ ἡμῶν Ῥαβουλᾶς ἐν τῇ πόλει Σαμοσατέων γεννᾶται [. . .]
(φ. 223α) Τελ.: [. . .] καὶ μικρὸν νοσήσας, ἀπῆλθε πρὸς Κ(ύριο)ν.

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμ(η) τῶν ὁσί(ων) π(ατέ)ρων ἡμ(ῶν) κ(αὶ) ὁμολογητ(ῶν) Μακαρίου καὶ Εὐγενίου».

Πρὸ τοῦ θανεῖν ἀντλοῦσι δεινὰ μυρία
Εὐγένιός τε καὶ Μακάριος ἅμα.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν ὁσίων.

Ἀρχ.: Ἰουλιανοῦ κατὰ συγχώρησιν Θ(εο)ῦ βασιλεύσ(αν)τος ἐν Βυζ(αν)τίῳ, οἱ χριστιανοὶ πάντες περιέκρυβον ἑαυτοὺς [. . .]
(φ. 223β) Τελ.: [. . .] μετέστησεν ἀμφοτέρους· δοξάζοντας καὶ εὐλογοῦντας αὐτόν, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶν(ας) ἀ(μήν).

κ' «Τῷ αὐτ(ῷ) μ(η)ν(ὶ) κ'. Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Λέοντος ἐπισκόπ(ου) Κατάνης» [πρβλ. καὶ φ. 225α-β τοῦ κώδικος].

Ὁ μὲν νεκρὸς Λέοντος, εἰ δ' οἵου πύθη[1],
πάντως ἐροῦμεν, τοῦ προέδρου Κατάνης.
Εἰκάδ(ι) Λέ(ων) θάνε πρόβολος Κατάνης θεῖος.

1. πάθη cod.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἄρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος ἐκ Ραβέννης τὸ γένος εἷλκεν· εὐγενῶν καὶ θεοσεβῶν γονέων ὑπάρχων υἱὸς [. . .]
Τελ.: [. . .] οὕτως οὖν βιοὺς (καὶ) οὕτω πολιτευσάμ(εν)ος, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησ(εν).

«Μνήμ(η) τ(ῶν) ἁγί(ων) ἀποστ(ό)λ(ων) Ἀρχίππου· Φιλήμονος κ(αὶ) Ἀμφίας».

Ποθῶν τ(ὸν) ἀκρόγωνον Ἄρχιππος λίθον,
κατηκολούθει τῷ πόθῳ τούτου λίθοις.

Χώραν φιλοῦντα τ(ὸν) Φιλήμονα χλόης,
χλωροῖς λύγοις τύπτουσιν ἠκανθωμένοις[1].

Ἡπλωμένην παίουσιν εἰς γῆν Ἀμφίαν,
(φ. 224α) εἰς οὐ(ρα)νοὺς ἔχουσαν ὄμμα καρδίας.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἄρχ.: Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλεί(ας) Νέρωνος· μαθηταὶ χρηματίσαντες Παύλου τοῦ ἀποστόλου [. . .]
Τελ.: [. . .] ὁ δὲ ἅγιος Φιλήμων καὶ Ἀμφία διαφόρ(ως) βασανισθέντες, τέλει τοῦ βίου ἐχρήσαντο.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγίου ἱερομ(άρτυ)ρ(ος) Σαδὼκ ἐπισκόπ(ου)· (καὶ) τ(ῶν) σὺν αὐτ(ῷ) τελειωθέντων τὸν ἀριθμὸν ρκ'».

Φέρει σὺν αὐτῷ[2] κ(αὶ) Σαδὼκ ἐπισκόπ(ῳ)
ἡ δωδεκαπλῆ μαρτύρ(ων) δεκὰς ξίφο(ς).

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Βησσαρίωνος».

Πολλῶν ἱδρώτων (καὶ) πόνων Βησσαρί(ων),
πολλὰς θανὼν εὕρηκεν ἀντιμισθί(ας).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἄρχ.: Οὗτος ἐγεννήθη σαρκικῶς ἐν Αἰγύπτῳ· ἀπογαλακτισθέντος δὲ αὐτοῦ καὶ τοῖς ἱεροῖς γράμμασ(ιν) ἐκπαιδευθέντος [. . .]
(φ. 224β) Τελ.: [. . .] καὶ ἐν γήρᾳ πίονι τὸ(ν) Θ(εὸ)ν θεραπεύσας, ἀπῆλθε πρὸς τ(ὰς) αἰωνίους μονάς.

«Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγί(οις) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ()ῶν) Ἀγάθωνος πάπ(α) Ῥώμ(ης)».

Ῥώμης Ἀγάθων οἴακας διευθύνας,
πρύμναν ἐκρούσω[3] πρὸς νοητὸν λιμ(έν)α.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἄρχ.: Καὶ οὗτος ὁ ὅσιος π(ατ)ὴρ ἡμῶν καὶ θαυματουργὸς Ἀγάθων ἐκ τῆς Ἰταλίας ἐγένετο [. . .]

1. ἠκανθωμένως cod.
2. ὀκτὼ cod.
3. ἐγκρούσω cod.

(φ. 225α) Τελ.: [. . .] (καὶ) καλῶς διαπρέψας ἐν τῷ ἐπισκοπι<κ>ῷ ἀξιώματι πρὸ(ς) Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

κα' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κα'. Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Τιμοθέου τοῦ ἐν συμβόλοις».

Καὶ ζῶντα Τιμόθεε (καὶ) τεθνηκότα,
τιμᾷ Θ(εὸ)ς ζώντων σε καὶ τεθνηκότ(ων).
Εἰκάδι Τιμόθεον πρώτ(η) κατὰ σῆμα κάλυψ(εν).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων τὸν μονήρη βίον ὑποδὺς (καὶ) δι' ἐγκρατείας πολλῆς [. . .]
Τελ.: [. . .] οὕτω βιώσας, ἐν γήρᾳ μακρῷ πρὸ(ς) Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησ(εν).

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) καὶ θαυματουργ(οῦ) Λέοντος ἐπισκόπου Κατάνης» [πρβλ. καὶ φ. 223β τοῦ κώδικος].

Ὁ μὲν νεκρὸς Λέοντος, εἰ δ' οἵου πύθῃ,
πάντως ἐροῦμ(εν), τοῦ προέδρου Κατάν(ης).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος ἐκ Ῥαβέννης ἕλκων τὸ γένος, εὐγενῶν καὶ εὐσεβῶν γονέω(ν) ὑπάρχων γέννημα [. . .]
(φ. 225β) Τελ.: [. . .] ἀλλὰ καὶ τῇ γῇ παραδοθείς, πλείονα ἐκτελεῖ καθ' ἑκάστην θαύματα.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡ(μ)έρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Εὐσταθίου ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας».

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ πρώτου ἐν βασιλεῦσι χριστιανοῦ· τῆς ὀρθοδοξίας τὰς ἀκτῖνας λόγῳ σοφί(ας) [. . .]
(φ. 226α) Τελ.: [. . .] ὑπὸ γάρ τινος Εὐσταθίου χαλκέως συμφθαρέντος αὐτῇ γεννηθῆναι τὸ βρέφος ἔφη.

«Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Γεωργ(ίου) ἐπισκόπ(ου) Ἀμάστριδος».

Ὁ Γεώργιος (καὶ) λιπὼν τὸ σαρκίον,
πολλοῖς γεωργεῖ ψυχικὴν σ(ωτη)ρίαν.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος εὐσεβῶν ἔφυ γονέων, Θεοδώρου καὶ Μεγεθοῦς προσαγορευομένων [. . .]
Τελ.: [. . .] οὕτω καλῶς τὸ(ν) βίον περάνας, τῶν τῇδε μετέστη· ἐν εἰρήνῃ τὸ πν(εῦμ)α τῷ Θ(ε)ῷ ἀποδούς.

«Ὁ ἅγ(ιος) Ἰω(άννης) π(ατ)ριάρχ(ης) Κωνσταντινουπόλ(εως) ὁ ἀπὸ σχολαστικῶν ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Χ(ριστο)ῦ τέθνηκας ὁ σχολαστικὸς θύτης,
καὶ τῶν μακρῶν σου νῦν σχολ(ὴν) ἄγεις πόν(ων).

(φ. 226β) «Ὁ ἅγ(ιος) ⟨Ζ⟩αχαρί(ας) π(ατ)ριάρχ(ης) Ἱεροσολύμ(ων) ἐν εἰρήνῃ τελειοῦτ(αι)».

Μακάριος εἶ καὶ θανὼν Ζαχαρία,
Ζαχαρία πρόεδρε γῆς μακαρίας.

κβ´ «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κβ´. Ἡ μνήμ(η) τῶν εὑρεθέντ(ων) λειψάν(ων) τῶν ἁγ(ίων) μαρτύρων τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίου, ἅτινα εὑρέθησ(αν) ἐν τ(οῖς) χρόν(οις) Ἀρκαδίου».

Φανέντες ἐκ γῆς μάρτυρες κεκρυμμ(έν)οι,
αἴρουσι πᾶσαν ἐκ προσώπου γ(ῆς) βλάβ(ην).

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον.

Ἀρχ.: Θωμᾶ τοῦ ἁγιωτάτου τὸν θρόνον ἰθύνοντος Κωνσταντινουπόλε(ως), εὑρέθησαν τὰ ἅγια λείψανα κείμ(εν)α ὑπὸ γῆν [. . .]
Τελ.: [. . .] ὧν ὁ θεῖος ἀπόστολος Παῦλος μέμνηται ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) (καὶ) ὁμολογητοῦ Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Παυλοπετρίου».

Ἀθανάσιος[1] θρέμμα Παυλοπετρίου,
ἀποστόλοις σύνεστι Παύλῳ (καὶ) Πέτρῳ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ὅσιος ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, γονέων εὐλαβῶν ὑπάρχω(ν) (καὶ) θεοσεβῶν· καὶ πλουσίων πάνυ [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν μέχρι τέλους διατηρήσας, πρὸς Κ(ύριο)ν χαίρων ἐξεδήμησ(εν).

«Ἡ ἁγ(ία) Ἄνθουσα (καὶ) οἱ ιβ´ αὐτ(ῆς) οἰκέται ξί(φει) τε(λειοῦνται)».

Εὔνους ἐφεῦρες Ἄνθουσα τοὺς οἰκέτ(ας),
ξίφει θανοῦσα[2], συνθανόντας[3] σοι ξίφει.

«Ὁ ἅγ(ιος) μ(ά)ρ(τυς) Συνετὸς ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Ψάλλει Συνετὸς (καὶ) καταθνήσκων ξί(φει),
βλέπων ἀσυνετοῦντας ἐξετηκόμ(ην).

«Μνήμ(η) τῶν ὁσί(ων) π(ατέ)ρων ἡμ(ῶν) Θαλασσίου (καὶ) Λιμναίου».

Λιμὴν Λιμναῖον (καὶ) Θαλάσσιον φέρει,
ὥσπερ θάλασσαν ἐκφυγόντ(ας) τὸν βίο(ν).

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν ὁσίων.

Ἀρχ.: Τούτων ὁ μὲν Θαλάσσιος ἐν ὄρει τινὶ τὸ ἀσκητικὸν ἐπήξατο καταγώγιον [. . .]
(φ. 227α) Τελ.: [. . .] ὑπαίθριος βιούς, ἐν εἰρήνῃ τὸ πν(εῦμ)α τῷ Κ(υρί)ῳ παρέθετο.

---

1. Ἀθανάσιον cod.
2. θανούσῃ cod. 3. συνθανόντα cod.

«Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) ἱερομάρτυρος Μαυρικίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ο' μαρτύρ(ων)».

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν μαρτύρων.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχε σὺν αὐτοῖς ἐν τοῖς χρόνοις Μαξιμιανοῦ· διερχομ(έν)ου οὖν αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἀπαμέων πόλε(ως) [. . .]
(φ. 227β) Τελ.: [. . .] καὶ ταλαιπωρίᾳ προσκαρτερήσαντες καὶ τῷ Θ(ε)ῷ προσευξάμ(εν)οι, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθησαν.

«Μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Βαραδάτου».

Ἐν γῇ νεκρώσας ὡς λέγει Παῦλος μέλη,
ζωῆς μετέσχεν ἐν πόλῳ Βαραδάτος.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος πόλεως μὲν ἦν Ἀντιοχείας· τὸν φιλόσοφον δὲ καὶ ἐρημικὸν ἀσπασάμενος βίον [. . .]
Τελ.: [. . .] οὓς καὶ πρὸ(ς) Θ(εὸ)ν ἐκδημήσας, ἀναμένει λήψεσθαι.

κγ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κγ'. Τοῦ ἁγ(ίου) ἱερομ(άρτυ)ρος Πολυκάρπ(ου) ἐπισκόπ(ου) Σμύρν(ης)».

Σοὶ Πολύκαρπος ὡλοκαυτώθη λόγε,
καρπὸν πολὺν δοὺς ἐκ πυρὸ(ς) ξενοτρόπ(ως).
Εἰκάδι τῇ τριτάτῃ κ(α)τ(ὰ) φλὸξ Πολύκαρπ(ον) ἔκαυσε.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἐμαθητεύθη τῷ Θεολόγῳ Ἰω(άννῃ) (καὶ) εὐαγγελιστῇ σὺν Ἰγνατίῳ τῷ θεοφόρῳ [. . .]
(φ. 228α) Τελ.: [. . .] καὶ πάλιν τούτ(ου) τὴν ἀμετρίαν ἀνέστειλε· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ.

«Μνήμ(η) τ(ῶ)ν ὁσί(ων) π(ατέ)ρων ἡμ(ῶν) Ἰω(άννου)· Μωυσέως· Ἀντιόχου· καὶ Ἀντωνίνου».

Σύνταγμα τετράριθμον ἀνδρ(ῶν) τιμί(ων)
συντάσσεταί σοι καὶ μεθίσταται βίου.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν ὁσίων.

Ἀρχ.: Τούτων ὁ μὲν ὅσιος Ἰω(άννης) γνώριμος (καὶ) φοιτητὴς γέγονε Λιμναίου [. . .]
(φ. 228β) Τελ.: [. . .] τοσοῦτον ἀπώναντο τ(ῆς) βιοτῆς καὶ ἀσκήσεως τοῦ θείου Ἰωάννου.

«Ἡ ἁγ(ία) Γοργονία, ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἁγ(ίου) Γρηγ(ο)ρ(ίου) τοῦ Θεολόγου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Τιμῶ τελευτὴν σὴν σιγῇ[1], Γοργονία,
Γρηγορίου μέλψαντος αὐτὴν ἐκ λόγων.

1. σιγὴν cod.

«Μνήμ(η) τῶν ὁσί(ων) π(ατέ)ρων ἡμῶν· Ζεβινᾶ· Πολυχρονίου· Μωσέως· (καὶ) Δαμιανοῦ».

Ὁ θεῖος Ζεβινᾶς λῆξιν εἰς θείαν φθάνει,
λήξαντος αὐτῷ τοῦ παρ' ἀν(θρώπ)οις βίου.

Πολυχρόνιος καὶ συνασκηταὶ δύο,
οἱ τρεῖς ὁμοῦ πληροῦσι τοὺς ζωῆς χρόνους.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τῶν ὁσίων.

Ἀρχ.: Τούτων ὁ μὲν θεῖος Ζεβινᾶς ἐν ὄρει τινὶ τὸ ἀσκητικὸν ἐπήξατο καταγώγιον [. . .]
Τελ.: [. . .] τοσαύτην ὠφέλειαν ἐκ τῆς τοῦ Πολυχρονίου συναυλίας οὗτοι εὕραντο ὁσίως πολιτευσάμενοι.

κδ' «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κδ'. Ἡ εὕρε(σις) τῆς τιμί(ας) κεφαλῆς τοῦ ἁγ(ίου) Ἰω(άννου) προφήτου Προδρόμ(ου) καὶ βαπτιστοῦ».

Ἐκ γῆς προφαίνει Πρόδρομο(ς) σεπτ(ὴν) κάραν,
(φ. 229α) καρποὺς ἀξίους διδάσκων ποιεῖν πάλαι.

«Συνέφθασε καὶ ἡ βα εὕρεσις».

Ὁ βαπτίσας πρὶν ὑδάτ(ων) πηγαῖς ὄχλους,
γῆθεν φανείς, βάπτιζε πηγαῖς θαυμ(ά)τ(ων).
Εἰκοστὴν Προδρόμοιο φάνη κάρη ἀμφὶ τετάρτην.

Ἀκολουθεῖ σχετικὸν συναξάριον.

Ἀρχ.: Ἡ τιμία αὕτη καὶ ἀγγέλοις αἰδέσιμος κεφαλὴ πρῶτον μὲν εὑρέθη [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ παρὰ τοῦ ἐπισκόπου Οὐρανίου εἰσήχθη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἰάσεις καὶ θαύματα ἐνεργήσασα.

κε' «Τῷ αὐτ(ῷ) μη(νὶ) κε' ἡμέρ(ᾳ). Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγ(ίοις) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ταρασίου ἀρχ(ι)επισκόπ(ου) Κωνσταντ(ι)ν(ου)π(ό)λ(εως)».

Ἄκλυστος ὅρμος Ταράσιον λαμβάνει,
κόσμου ταραχῆς καὶ ζάλης σεσωσμένον.
Εἰκάδι ἐκ ταράχοιο Ταράσιος ἔπτατο πέμπτῃ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος τὴν τῶν σεπτῶν καὶ ἁγίων εἰκόνων προσκύνησιν ἐδογμάτισε [. . .]
Τελ.: [. . .] οὐδὲ γὰρ παντελῶς ἦν πολιός· ἡ δὲ σύναξις αὐτοῦ τελεῖται ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μ(ε)γ(ά)λ(ῃ) ἐκκλη(σίᾳ).

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) Ἀλέξανδρος ξίφει τελ(ειοῦ)τ(αι)».

Τὸν Ἀλέξανδρον δίσκος εἷλεν ἡλίου,
ὑπὲρ Χ(ριστο)ῦ τμηθέντα, δόξης ἡλίου.

«Ὁ ἅγ(ιος) Ῥηγῖνος ἐπίσκοπ(ος) Σκοπέλων ξίφει τ(ε)λ(ειοῦται)».

Ἄσειστος, εἶ, Ῥηγῖνε[1], τὴν προθυμίαν,
κἂν δεινῶν ἐσείσθησαν[2] πυκνά σοι ξίφη.

1. Ῥηγῖνος cod.
2. εἰσώθησαν cod.

'Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ἁγίου.

"Αρχ.: Οὗτος ἦν μαθητὴς τοῦ ἁγίου 'Αχιλλίου, ἐπισκόπου Λαρίσσης τῆς ἐν 'Ελλάδι [. . .]
Τελ.: [. . .] ἔσχατον παρὰ τῶν ἀθέ(ων) αἱρετικῶν ἀναιρεῖται.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγ(ίοις) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) 'Υπατίου, ἐπισκόπου Γαγγρ(ῶν) τοῦ ὁμολογητοῦ».

Κτείνει γυνὴ βαλοῦσα καιρίως[1] λίθῳ
τὸν 'Υπάτιον· φεῦ γυναικὸς ἀθλίας!

'Ακολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

"Αρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ Γαλατίας, παρῆν δὲ καὶ ἐν τῇ πρώτῃ συνόδῳ τῶν τιη' θεοφόρ(ων) π(ατέ)ρων εἷς ὢν [. . .]
(φ. 230α) Τελ.: [. . .] καὶ ἕτερα πολλὰ θαύματα γεγόνασιν ἐν τῇ καταθέσει αὐτοῦ, εἰς δόξαν [. . .] νῦν καὶ ἀεί.

«'Ο ἅγ(ιος) 'Αντώνιος πυρὶ τελ(ειοῦ)τ(αι)».

'Ενθ(έν)τες 'Αντώνιον εἰς πῦρ οἱ πλάνοι,
ἕψουσιν ὄψον νόστιμον τῷ Κ(υρί)ῳ.

«'Ο ἅγ(ιος) Θεόδωρος ὁ διὰ Χ(ριστὸ)ν σαλός».

'Εκὼν ἀμείψας ὡς ὁ Δα(βὶ)δ τὰς φρέν(ας),
βίον διέδρας οὐ τὸν ἀγχοῦ[2] παμμάκαρ.

«'Ο ἅγ(ιος) ἱερομάρτ(υς) Μάρκελλος, ἐπίσκοπ(ος) 'Απαμεί(ας) τῆς Κύπρου, ξίφει τελειοῦται».

Σπένδεις[3] Θ(ε)ῷ Μάρκελλε θερμῷ τῷ πόθῳ,
θερμῶν σταλαγμοὺς αἱμάτων ἐξ αὐχένος.

'Ακολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

"Αρχ.: Οὗτος ὁ ἅγιος προσαχθεὶς τῷ τῆς νήσου ἄρχοντι [. . .]
Τελ.: [. . .] λίθοις ὀξέσι συνθλάττεται καὶ οὕτω τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεῖται.

«'Η ἐν τῷ κ(υρί)ῳ Πάσχ(α) Κυρ(ιακὴ) γ' τῶν νηστειῶν· ἡ προσκύνησις τοῦ τιμίου στ(αυ)ροῦ».

Τὸν στ(αυ)ρὸν ἡ σύμπασα προσκυνησάτω,
δι' οὗπερ ἔγνωκε σὲ προσκυνεῖν λόγε.

κς' «Τῷ αὐτ(ῷ) μη(νὶ) κς'. Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Πορφυρίου ἐπισκόπου Γάζης».

"Ω, τίς παρέλθῃ, τίς δὲ καὶ παραδράμῃ,
τὸν Πορφύριον κἂν παρῆλθεν ἐκ βίου;
Πορφύροιο νέκυν ἔκρυψαν χθόν' εἰκάδ(ι) ἕκτῃ.

1. βαλοῦσα καιρίως: λλαβοῦσα καιρίαν cod.
2. ἀγχοὺς cod.
3. σπένδων cod.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ τῆς Θεσσαλονικέ(ων) πόλε(ως), υἱὸς ὑπάρχων εὐγενῶν καὶ πλουσίων γονέων [. . .]
(φ. 230β) Τελ.: [. . .] διαπρέψας οὖν ἐν τῇ ἀρχιερωσύνῃ [. . .] πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησ(εν).

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τῆς ἁγ(ίας) μ(άρτυ)ρ(ος) Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος· ᾗ καὶ ὡμίλησεν ὁ Χ(ριστὸ)ς ἐν τῷ φρέατι· (καὶ) τ(ῶν) σὺν αὐτῇ».

Ὕδωρ λαβεῖν ἐλθοῦσα τὸ φθαρτ(ὸν) γύναι,
τὸ ζῶν ἀπαντλεῖς δι[1] ῥύπους ψυχῆς πλύνει.

Ἀκολουθεῖ (φφ. 230β - 233α) συναξάριον τῆς ἁγίας.

Ἀρχ.: Ἐν ταῖς ἡμέραις Νέρωνος τοῦ βασιλέ(ως), ἦν ἡ ἁγία ἐν Καρθαγένῃ κηρύττουσα τὸν Χ(ριστὸ)ν [. . .]
(φ. 235α) Τελ.: [. . .] ὑμνοῦσα καὶ εὐλογοῦσα τὸν Θ(εό)ν, εἰς χεῖρ(ας) αὐτοῦ τὴν ψυχὴν παρατίθεται.

Ῥίπτουσι τὴν σὴν Σαμαρεῖτιν εἰς φρέαρ,
τὴν εἰς φρέαρ σοι συλλαλήσασαν λόγε.

«Ἡ ἁγία Φωτὼ ἡ ἀδε(λφ)ὴ τῆς ἁγ(ίας) Φωτεινῆς ξίφει τελειοῦται».

Φερνὴν ταλάντων μυρίων ἀνταξί(αν)
Φωτὼ φέρει σοι τὴν κάραν, φώτων π(άτ)ερ.

«Ἡ ἁγ(ία) Φωτὶς ἡ ἑτ(έ)ρ(α) ἀδε(λφ)ὴ αὐτ(ῆς) ξίφει τελ(ειοῦται)».

Δώσεις ἔπαθλον δενδροάθλῳ Φωτίδι,
δενδρῶνα τερπνὸν τῆς Ἐδὲμ Θ(εο)ῦ λόγε.

«Ἡ ἁγ(ία) Παρασκευὴ ἡ ἑτέρ(α) ἀδε(λφ)ὴ αὐτῆς ξίφει τ(ε)λ(ειοῦται)».

Ἡ Παρασκευὴ πρὸς ξίφος τὸν αὐχένα,
ἕτοιμον εἶχε καὶ παρεσκευασμένον.

«Ἡ ἁγ(ία) Κυριακὴ ἡ ἑτ(έ)ρ(α) ἀδε(λφ)ὴ αὐτῆς ξίφει τ(ε)λ(ειοῦται)».

Ἐκ Κυριακῆς οὐδὲ τοῦ ξίφους φόβος
τοῦ Κ(υρίο)υ τὸν θεῖον ἐκβάλλει[2] φόβον.

«Ὁ ἅγ(ιος) Ἰωσῆς ὁ υἱὸς αὐτ(ῆς) ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Τομεὺς τραχήλων ἐξεγύμνου τὸ ξίφος,
Ἰωσῆ δὲ τράχηλος οὐ φρίττει ξίφος.

«Ὁ ἅγ(ιος) Φωτεινὸς ὁ ἕτερ(ος) υἱὸς αὐτ(ῆς) ξίφει τ(ε)λ(ειοῦται)».

Τίς οὗτος ἀτμὸς ἐκ ξίφους τῶν αἱμ(ά)τ(ων),
Φωτεινὸς ἄρτι μάρτυς ἐτμήθη κάραν.

---

1. ὦ cod.
2. ἐμβάλει cod.

«Ὁ ἅγ(ιος) Σεβαστιανὸς ὁ δοὺξ ξίφει τελ(ειοῦται)».

Σεβαστιανῷ τοῦτον εἴπω τὸν λόγον,
σεβάζομαί σε τὴν κάραν τετμημένον.

«Ὁ ἅγ(ιος) Βίκτωρ ὁ υἱὸς ὁ πρῶτος τῆς ἁγ(ίας) ξίφει τ(ε)λ(ειοῦται)».

Βίκτωρ ἐπ' ὤμοις τὴν κεφαλ(ὴν) οὐκ ἔχ(ων),
κεῖται πρὸ τῆς γῆς ἐκταθεὶς ἐκ τοῦ ξίφους.

«Ὁ ἅγ(ιος) Θεόκλητος ὁ μάγος ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Κλῆσις διδάσκει, σὺ τίς καὶ τίνος δοῦλος,
σπάθη δὲ Θεόκλητε[1] ποῖον τὸ τέλος.

κζ' «Τῷ αὐτ(ῷ) μη(νὶ) κζ'. Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου».

Οὐδὲν Δεκαπολῖτα γῆς πᾶσαι πόλεις,
πρὸς τὴν νοητὴν ἔνθαπερ τάττῃ πόλιν.
Εἰκάδι ἑβδομάτῃ Προκοπίῳ τέρμα φάνθη.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

(φ. 233β) Ἀρχ.: Οὗτος πρότερον μὲν τὸν μονήρη βίον ὑπελθὼν [. . .]
Τελ.: [. . .] πολλὰς θαυματουργίας ἐνδειξάμ(εν)ος, καὶ οὕτω πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Ὁ ἅγ(ιος) μ(ά)ρ(τυς) Γελάσιος, ὃς τὸ ἅγιον βάπτισμα κελευσθεὶς παῖξαι, βαπτίζεται ἀληθῶς καὶ ξίφει τελειοῦτ(αι)».

Φώτισμα μέλλ(ων) ἐκγελᾶν γελᾷς πλάνην,
πλυθεὶς δὲ Γελάσιε τέμνῃ τὴν κάραν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Βασιλείου συναθλητοῦ τοῦ ἁγ(ίου) Προκοπίου».

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ εἰκονομάχου τοῦ ἐξ Ἰσαυρίας· καταλιπὼν δὲ τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐγκόσμια [. . .]
Τελ.: [. . .] πρὸς τὸν Θ(εὸ)ν ὃν ἐπόθησε χαίρων ἐξεδήμησεν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ί)ου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Θαλελαίου».

Ὁ Θαλέλαιος φαιδρὸς ἥκει πρὸς πόλον,
θαλλοῖς ἐλαιῶν ἀρεταῖς ἐστεμμένος.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος Κίλιξ ἦν τὸ γένος· τὴν ἀσκητικὴν δὲ πολιτείαν ἀγαπήσας [. . .]
Τελ.: [. . .] θεαρέστως οὖν ἐν αὐτῷ βιώσας ἔτη ι', ἐν εἰρή(νῃ) ἐκοιμήθ(η).

1. Θεόκλητον cod.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ὅσ(ιος) Στέφανος, ὁ συστησάμενος τὸ γηροκομεῖον τοῦ Ἀρματίου (καὶ) τοῦ Σίγματος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται».

Γήρει Στέφανος πρύτανις ζωῆς πόρου,
ὅνπερ θανόντα πρύτανις ζωῆς στέφει.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ ὅσιος πολλῶν ὀρφανῶν π(ατ)ὴρ γέγονεν· πούς χωλῶν, στηριγμὸ(ς) ἀδυνάτων [. . .]
Τελ.: [. . .] οὕτως οὖν βιοὺς καὶ οὕτω πολιτευσάμ(εν)ος, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησεν.

«Ὁ ἅγ(ιος) Νήσιος βουνεύρ(οις) τυπτόμ(εν)ος τελ(ειοῦται)».

Νεύροις βοείοις Νήσιος πάσχ(ων) φέρει,
νευρούμενος γὰρ τῶν πόνων λήθην ἔχει.

κη' «Τῷ αὐτ(ῷ) μη(νὶ) κη'. Μνήμ(η) τοῦ ἐν ἁγ(ίοις) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Προτερίου ἀρχ(ι)επισκόπ(ου) Ἀλεξανδρείας».

Ὁ Προτέριος σφάττεται τοῖς καλάμοις,
ὀξυγράφου [γρ. ὀξυγράφος] κάλαμος ὢν κατὰ πλάνης.
Εἰκάδ(ι) ὀγδοάτῃ σφάξαν καλάμοις Προτέριον.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὁ μακάριος πρεσβύτερος ἦν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Ἀλεξανδρείας [. . .]
(φ. 234β) Τελ.: [. . .] χειροτονηθῆναι Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπον παρεκελεύσατο· καὶ οὕτως ἡ στάσις πέρας εἴληφε.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) μ(άρτυ)ρ(ος) Νέστορος».

Οὐκ εἶχεν εἶδος οὐδὲ κάλλος ἐν ξύλῳ
Νέστωρ ἁπλωθείς, τὸ προφητικ(ὸν) φάναι.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ μάρτυρος.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς καιροὺς Δεκίου τοῦ βασιλέως καὶ Ποπλίου ἡγεμόνος ἐκ Πέργης [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ τοὺς πιστοὺς ἐπιστηρίζ(ων), τὸ πν(εῦμ)α τῷ Θ(ε)ῷ παρέδωκεν.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(α) μνήμ(η) τῶν ὁσ(ίων) γυναικ(ῶν) Κύρ(ας) κ(αὶ) Μαράν(ας)».

Καταξιοῦνται Μαράνα τε καὶ Κύρα
σαρκὸς μαρασμῷ κυριεύειν τοῦ πόλου.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν ὁσίων.

Ἀρχ.: Ταύταις πατρὶς μὲν ἡ πρὸς ἕω κειμένη Βέρροια· γένους ἐπισήμου [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ καλῶς τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς αὐτῶν διανύσασαι, πρὸς Κ(ύριο)ν ἐξεδήμησαν.

«Οἱ ἐξ Αἰγύπτου ἓξ μάρτυρες ξίφει τελειοῦντ(αι)».

Ξίφει θανεῖν ἔγραψαν ἓξ Αἰγυπτίους
οἱ τοῦ χρόνου γράψαντες ἄθλους κ(αὶ) βίους.

«Οἱ ἅγ(ιοι) ἀπόστ(ο)λ(οι) Νυφὰς κ(αὶ) Εὔβουλ(ος) ἐν εἰρή(νῃ) τ(ε)λ(ειοῦνται)».

Χ(ριστο)ῦ φυτεία χρισ<τ>απόστολοι δύο,
Χ(ριστ)ῷ σύνεισιν Εὔβουλος, Νυφὰς ἅμα.

«Ὁ ὅσ(ιος) Βάρσος, ἐπίσκοπ(ος) Δαμασκοῦ ἐν εἰρή(νῃ) ⟨τελειοῦται⟩».

Πανήγυριν ῥέοντος ἐκλιπὼν βίου,
σύνεσ<τ>ι Βάρσος ἀγγέλων πανηγύρει.

«Ὅτ(αν) ἔχῃ ὁ μὴν κη' λέγετ(αι) (καὶ) τὸ συναξάριον τοῦ ἁγ(ίου) Κασιανοῦ ἐδῶ. Ὅταν (δὲ) ἔνι βίσεκτος, ἔχει κθ' (καὶ) λέγετ(αι) εἰς τ(ὴν) αὔριον ἡμέραν, ἤγουν τ(ὴν) εἰκοστὴν ἐνάτην».

κθ' «Τῷ αὐτ(ῷ) μη(νὶ) κθ'. Μνήμ(η) τοῦ ὁσ(ίου) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Κασιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου».

Θείους μεταστὰς Κασιανὸς πρὸς νό(ας),
θείας νοητῶς κασί(ας) ἀποπνέει.
Κασιανὸς θάνε εἰκάδ(ι) ἐνάτ(ῃ) ἐν βισέκτῳ.

Ἀκολουθεῖ συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος ἦν ἐκ τῆς Ῥώμης· περιφανῶν καὶ λαμπρῶν γονέων ὑπάρχων υἱὸς [. . .] (φ. 235α) Τελ.: [. . .] καὶ οὕτω πολιτευσάμενος πρὸς τὰς ἐκεῖθ(εν) μετέστη σκηνάς.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ὁ ἅγ(ιος) μ(ά)ρ(τυς) Ἀβρίκιος ξίφει τ(ε)λ(ειοῦται)».

Χ(ριστο)ῦ λατρευτής, αὐχένα τμηθεὶς ξίφει,
θεῶν λατρευτὰς Ἀβρίκιος αἰσχύνει.

«Τῇ αὐτ(ῇ) ἡμέρ(ᾳ) ἡ ἐν τῷ κ(υρί)ῳ Πάσχα δ' τ(ῆς) μεγ(άλης) μ' [=τεσσαρακοστῆς]· ἡ προσκύνησις τοῦ τιμίου στ(αυ)ροῦ».

Τῆς νηστίμου φθάσαντες οἱ πιστοὶ μέσ(ον),
σὲ στ(αυ)ρὲ προσκυνοῦμ(εν) οὗ Χ(ριστὸ)ς μέσον.

«Ταῖς αὐτῶν πρεσ(βείαις) ὁ Θ(εὸ)ς ἐλε(ήσει) (καὶ) σώσει ἡμ(ᾶς)».

3 (φφ. 235β - 241β) «† Βίος κ(αὶ) πολιτεία τοῦ ὁσ(ίου) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ» (BHG 188).

Ἀρχ.: Οἱ τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν ἀνάγραπτοι βίοι, καὶ τοῖς παλαιοῖς μὲν ἀναγκαῖοι ὑπῆρχον· διὰ τὸ ἐκ τούτων τοῖς ἀν(θρώπ)οις προσγινόμενον ὄφελος [. . .]
Τελ. (φ. 241β) : [. . .] ὅπως ἤρεμον καὶ γαλήνιον τὸν τῆς παροικί(ας) ἡμῶν χρόνον βιώσαντες, ἵλεον καὶ εὐμενῆ τὸν κριτὴν εὕρωμ(εν) ἐν ἡμέρα τῇ φοβερᾷ τῆς δίκης [. . .] ἀμήν.

Ὁ κῶδιξ γεγραμμένος κατὰ δύο σελίδας (=στήλας).

— Α'. Τὸ κύριον σῶμα τοῦ κώδικος γεγραμμένον ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς (ΙΔ' αἰ.). Γραφὴ στρογγυλόσχημος, ἐπιμελημένη, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα πολὺ ὀλίγα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,210×0,155. Στίχοι 30 - 31. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων. Ἐπίτιτλα, τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα

γράμματα ἐρυθρόγραφα, τὰ ὁποῖα πολλαχοῦ ἔχουν καταστῇ ἐξίτηλα καὶ δυσδιάγνωστα.

— Β' Δι' ἑτέρας χειρός, τοῦ ἔτους 1465/6, τὰ ἀντικατασταθέντα κατεστραμμένα φύλλα τοῦ κώδικος καὶ ἐκ νέου γραφέντα, ἤτοι τά: 33, 41, 42, 89, 133, 134, 146, 167, 207, 223, 229, 230, 232-241 καὶ μικρὰ μόνον συμπληρωματικὰ τμήματα τῶν φύλλων 208-210. Ὁ γραφεὺς οὗτος ἔχει ἀνανεώσει εἰς ὡρισμένα σημεῖα τοῦ κώδικος τὰς ἐρυθρογραφίας τοῦ α' γραφέως (φφ. 217β-222β, 224α-226β). Γραφὴ σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, οὐχὶ ὅμως καλλιγραφικὴ ὡς ἡ τοῦ α' γραφέως. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα πολὺ ὀλίγα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων αἱ αὐταὶ (ὡς καὶ εἰς τὸν προηγούμενον γραφέα). Στίχοι 39. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων. Ἐπίτιτλα, τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα.

— Γ'. Διὰ τρίτης, τέλος, χειρὸς (ΙΕ'/ΙϚ' αἰ.) τὰ φύλλα 1-10. Ἐκ τούτων μόνον τὰ 1-5 γεγραμμένα κατὰ δύο σελίδας. Γραφὴ σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα ὀλίγα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων ὡς καὶ εἰς τοὺς προηγουμένους γραφεῖς. Στίχοι 30.

Ὁ κῶδιξ ἀπαρτίζεται ἐκ κθ' φυλλαδίων καὶ ἑνὸς εἰσέτι (πενταδίου), ἐκ τῶν ὑστέρων προστεθέντος, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κώδικος (φφ. 1-10). Ἐκ τούτων τὰ ὑπ' ἀριθ. ιζ', κζ' καὶ κη' εἶναι τριάδια (πεντάφυλλον τὸ πρῶτον, ἑξάφυλλα τὰ δύο ἄλλα), τὸ ις' εἶναι πεντάδιον (ἐννεάφυλλον ἀρχῆθεν), ἐνῷ τὸ κθ' εἶναι ἑξάδιον (δωδεκάφυλλον), μετὰ τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ ἓν δίφυλλον (φφ. 240 - 241). Πάντα τὰ λοιπὰ εἶναι τετράδια κανονικὰ ὀκτάφυλλα (πλὴν τοῦ δ', τὸ ὁποῖον εἶναι ἑπτάφυλλον). Ἀρίθμησιν φέρουν σήμερον μόνον τὰ τετράδια γ', ζ', θ', ια' καὶ ιδ'. Αἱ ἐνδείξεις αὗται, διὰ χειρὸς τοῦ γραφέως τοῦ κώδικος, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον τοῦ πρώτου φύλλου ἑκάστου τετραδίου (φφ. 27α, 58α, 74α, 90α καὶ 114α, ἀντιστοίχως). Πιθανώτατα, αἱ ἐλλείπουσαι ἐνδείξεις τῶν ἄλλων φυλλαδίων ἀπεκόπησαν κατὰ τὴν στάχωσιν τοῦ κώδικος.

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν φυλλαδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: ἓν δεκάφυλλον (πεντάδιον) εἰς τὴν ἀρχὴν ἄνευ ἀριθμήσεως (φφ. 1 - 10), α' (φφ. 11 - 18), β' (φφ. 19 - 26), γ' (φφ. 27 - 34), δ' (φφ. 35 - 41), ε' (φφ. 42 - 49), ϛ' (φφ. 50 - 57), ζ' (φφ. 58 - 65), η' (φφ. 66 - 73), θ' (φφ. 74 - 81), ι' (φφ. 82 - 89), ια' (φφ. 90 - 97), ιβ' (φφ. 98 - 105), ιγ' (φφ. 106 - 113), ιδ' (φφ. 114 - 121), ιε' (φφ. 122 - 129), ις' (φφ. 130 - 138), ιζ' (φφ. 139 - 143), ιη' (φφ. 144 - 151), ιθ' (φφ. 152 - 159), κ' (φφ. 160- 167), κα' (φφ. 168 - 175), κβ' (φφ. 176 - 183), κγ' (φφ. 184 - 191), κδ' (φφ. 192 - 199), κε' (φφ. 200 - 207), κϛ' (φφ. 208 - 215), κζ' (φφ. 216 - 221), κη' (φφ. 222 - 227), κθ' (φφ. 228 - 239) καὶ ἓν δίφυλλον εἰς τὸ τέλος (φφ. 240 - 241).

Τὰ φύλλα 1 - 10, ἐκ τῶν ὑστέρων προστεθέντα (ΙΕ'/ΙϚ' αἰ.), εἶναι διαφορετικῆς ποιότητος χάρτου. Ἄλλης, τέλος, ποιότητος χάρτου τὰ φύλλα 232 - 241, 33, 41, 42, 89, 133, 134, 146, 167, 207, 223, 229 καὶ 230, τὰ ὁποῖα ἀντικατέστησαν κατὰ τὸ ἔτος 1465/6 τὰ φθαρέντα ἀρχικὰ ἀντίστοιχα φύλλα τοῦ κώδικος.

Ὁ κῶδιξ (τὸ κύριον καὶ παλαιότερον τμῆμα του, τοῦ ΙΔ' αἰ.) φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α') Κώδωνα («cloche»). Ἀπαντᾷ μεταξὺ τῶν φύλλων 11 καὶ 57 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 11, 14, 16, 17, 38, 39 ... 47, 48... 52, 54, 57). Τὸ ὑδατόσημον τοῦτο παρόμοιον πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 2837 (ἔτ. 1345/50) τῶν V. Mošin - S. Traljić. β') Δύο ἰσομεγέθεις κύκλους, τεμνομένους ὑπὸ εὐθείας κατακορύφου γραμμῆς, ἀποληγούσης κατὰ τὸ ἄνω ἄκρον της εἰς σταυρὸν («cercle»). Ἀπαντᾷ μεταξὺ τῶν φύλλων 60 καὶ 203 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 60, 94, 96 ... 150, 152, 153 ... 183, 195, 200, 202, 203). Δὲν ταυτίζεται. Ἐντάσσεται εἰς τὴν αὐτὴν ὁμάδα, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὰ ὑδατόσημα ὑπ' ἀριθ. 3189 (ἔτ. 1347) τοῦ C. Briquet καὶ 2025 - 2028 (ἔτ. 1336/50) τῶν V. Mošin - S. Traljić. γ') Κεφαλὴν βοὸς («tête de boeuf»). Ἀπαντᾷ εἰς τὰ φύλλα 101 καὶ 109. Δὲν ταυτίζεται. Ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 1241 (ἔτ. 1349) ὑδατόσημον τῶν V. Mošin - S. Traljić. δ') Μονόκερων, τοῦ ὁποίου διακρίνεται μόνον τὸ κέρας καὶ ἐλάχιστον τμῆμα τῆς κεφαλῆς («licorne»· βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φύλλα 206, 213, 215, 218, 227, 228 κ.ἄ.)· τὸ ὑδατόσημον τοῦτο παρόμοιον (ὡς πρὸς τὸ διακρινόμενον κέρας μόνον) πρὸς τὰ ὑπ' ἀριθ. 5792 - 5793 (ἔτ. 1342) τῶν V. Mošin - S. Traljić καὶ 7 («licorne», ἔτ. 1342) τῶν D. - J. Harlfinger.

Ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ὑδατοσήμων καὶ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς γραφῆς του, ὁ κῶδιξ οὗτος ἐγράφη κατὰ τὸν ΙΔ' αἰῶνα (περὶ τὰ μέσα). Δεδομένου ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἐγράφη ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Συναξαριστὴς ἡ 25η Φεβρουαρίου συνέπιπτε μὲ τὴν Γ' Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν ἢ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως (βλ. ἀνωτέρω, σελ. 359) καὶ λαμβανομένου ἐπιπροσθέτως ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἦτο δίσεκτον, ἀφοῦ τὸ μέσον τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς συνέπιπτε μὲ τὴν 29ην Φεβρ. (ἡμέρα Πέμπτη τῆς Δ' ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν: *Τῆς νηστίμου φθάσαντες οἱ πιστοὶ μέσον*· βλ. ἀνωτέρω, σελ. 363), τὸ Πάσχα ἑωρτάζετο τὴν 24ην Μαρτίου. Κατὰ τὸν ΙΔ' αἰῶνα μόνον τῶν ἐτῶν 1353 καὶ 1364 ἡ 24 Μαρτίου συνέπιπτε πρὸς τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα[1]. Ἐκ τῶν δύο ὡς ἄνω ἐτῶν δίσεκτον εἶναι τὸ 1364. Ἄρα ὁ ἐν λόγῳ κῶδιξ ἐγράφη τὸ ἔτος 1364.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 235α, μετὰ τὸ τέλος τοῦ κειμένου τοῦ Συναξαριστοῦ, τὸ ἑξῆς ἐρυθρόγραφον κωδικογραφικὸν σημείωμα, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται μόνον εἰς τὰ ἀντικατασταθέντα κατεστραμμένα φύλλα τοῦ κώδικος καὶ ἐκ νέου γραφέντα κατὰ τὸ ἔτος 1465/6:

τῶ συντελεσθῆ τῶν καλῶν θ(ε)ῶ χάρις: ~
† ἀναπληρώθη τὸ παρ(ὸν) συναξάρι(ον) | *ὅσον ἐφθάρη παρὰ τῶν ἀθέων* | *τουρκῶν ἐν τῶ μουχλίω, ἐπὶ* | *ἔτουσ,* ς'ϡοδ' [6974 = 1465/6]· *ἐν κρήτ(η)· εἰς χανία:*[2].

1. Βλ. V. Grumel, La chronologie, Paris 1958, σ. 310, 311.
2. Τὸ κωδικογραφικὸν τοῦτο σημείωμα ἔχει δημοσιευθῆ ὑπὸ Δ. Ζ. Σοφιανοῦ,

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 44α, εἰς τὸ ἄνω ὁριζόντιον περιθώριον καὶ πρὸς τὰ δεξιά, ἡ κάτωθι ἐνθύμησις τοῦ ἔτους 1446/7:

† ἐν ταύτι τη ημέρα εκοίμοιθῖ ο δοῦλος τοῦ θ(εο)ῦ γρῖΓῶριος ιερωμον(α)χος καὶ αρχιμανδρ(ί)τ(ης) οὗ | τω προνωμι|κῶν περῖπάτ(ον) [sic] : ~ | *ἔτουσ ἑξακ|κ⟨ισχι⟩λιὄστῶ εναχ[ο]σιὄστῶ νε΄ : ~ | ἐνδικτίονοσ θ*[1]

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 73α, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον, οἱ ἑξῆς δύο δωδεκασύλλαβοι στίχοι:

> *† παῖδες λιπωντες πρὸ(ς) μικρὸν μακροῦς πόν(ους),*
> *ὕπνωσαν αὖθις τὸν μετειρήνης ὕπνον.*

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 165β, εἰς τὸ κάτω περιθώριον, ὁριζοντίως, δι' ἀμαυρᾶς μελάνης, ἡ ἐνθύμησις:

† εν ταύτι τι ημέρα εκοιμοὶθη ἡ δούλοι του θ(εο)ῦ μαρία οι ποτ(ὲ) θιγάτηρ ἰω(άν)ν(ου) τοῦ | ζαραζὰ τοῦ ταβὸυλάρι τοῦ ζαραχάνῖ γηνέκα ἐν ἐτι τοῦ[2] *ς΄Ͽξβ΄* [6962 = 1453/4].

Ὁ κῶδιξ κατὰ τὸ ἔτος 1909, ὅτε ἀνεῦρε καὶ κατέγραψε τοῦτον ὁ Ν. Βέης εἰς τὴν Μονὴν Ρουσάνου, εἶχε 242 φύλλα. Σήμερον τὸ φύλλον 242 ἔχει ἐκπέσει. Καὶ κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1953 ὁ κῶδιξ ἔφερεν, ὡς καὶ σήμερον, 241 φύλλα. Σημείωμα[3] ἐπὶ τοῦ φύλλου 242 ἀνέφερεν ὅτι ὁ κῶδιξ εἶναι ἀφιέρωμα:

. . .ἐν τῷ . . . ναῷ τοῦ . . . Χ(ριστο)ῦ· ἐν τῇ χώρα, οὗ ἐπωνυμία ἡ τοῦ ναοῦ δηλονότι . . . σ(ωτή)ρας: . . . † ἐν ἔτει ,ζξδ΄ [7064 = 1555/6] . . . *αὕτη ἡ βῆβλος γραφῦσα ἐν ἔτει ς΄Ͽοδ΄* [6974 = 1465/6].

Τὸ σημείωμα τοῦτο δὲν παρέχει ἐπαρκῆ στοιχεῖα, διὰ νὰ προσδιορίσῃ κανεὶς τὴν θέσιν τοῦ ναοῦ τοῦ Σωτῆρος, ὅπου ἐδωρήθη καὶ ἀφιερώθη ὁ κῶδιξ οὗτος κατὰ τὸ ἔτος 1555/6, ἐνενήκοντα ἀκριβῶς ἔτη μετὰ τὴν μεταφοράν του ἀπὸ τὸ Μουχλὶ τῆς Πελοποννήσου εἰς τὰ Χανιὰ τῆς Κρήτης. Πιθανώτατα πρόκειται περὶ ναοῦ τῆς Κρήτης, ὅπου εὑρίσκετο τὸ χειρόγραφον προτοῦ νὰ μεταφερθῇ καὶ καταλήξῃ εἰς τὴν μετεωρικὴν Μονὴν Ρουσάνου.

«Τὰ χειρόγραφα τῶν Μετεώρων. Ἱστορικὴ ἐπισκόπηση — Γενικὴ θεώρηση», *Τρικαλινὰ* 8 (1988) σ. 69. Περὶ τῆς μεσαιωνικῆς πόλεως τοῦ Μουχλίου (ἕδρας τοῦ ἐπισκόπου Ἀμυκλῶν), παρὰ τὴν Τεγέαν τῆς Ἀρκαδίας, βλ. M. Manoussacas, «Un acte de donation à l'église Sainte-Kyriakè de Mouchli (1457)», *Travaux et Mémoires* 8 (1981) σ. 315 - 319, ὅπου καὶ ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία. Τὸ Μουχλὶ περιῆλθεν ὑπὸ τὴν τουρκικὴν κυριαρχίαν κατὰ τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1458.

1. Εἰς τὸ ἀναγραφόμενον ἐνταῦθα ἔτος 6955 ἀντιστοιχεῖ ι' ἰνδικτιών.

2. Μετὰ τὴν λέξιν *τοῦ* ἀκολουθεῖ τὸ ψηφίον ,ς, τὸ ὁποῖον ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὴν πλήρη χρονολογίαν.

3. Τὸ μὴ σωζόμενον σήμερον τοῦτο σημείωμα ἐλήφθη ἐκ τῆς ἀνεκδότου συνοπτικῆς ἀναγραφῆς τοῦ Ν. Βέη τῶν κωδίκων τῆς Μονῆς Ρουσάνου, τῆς γενομένης κατὰ τὸ ἔτος 1909.

Στάχωσις ἐφθαρμένη, ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, σητοβρώτων, ἐπενδεδυμένων διὰ λίαν ἐφθαρμένου βυρσίνου ἐπικαλύμματος. Ἐπὶ ἑκάστης πινακίδος, περὶ τὸ μέσον, σώζεται ἀνὰ εἷς μεταλλικὸς γόμφος. Ὑπῆρχον καὶ ἕτεροι τέσσαρες εἰς τὰς γωνίας, μὴ σωζόμενοι σήμερον.

Διατήρησις τοῦ κώδικος ἀρκετὰ καλή.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῶν πινακίδων τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 96 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 42/1951.

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, δι' ἐρυθρᾶς μολυβδίδος, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 14/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 12 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν ὑπάρχει σήμερον, οὐδεμία δὲ ἔνδειξις περὶ τῆς προελεύσεως τοῦ κώδικος ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου σώζεται (προφανῶς ἔχει ἐκπέσει ἡ ἐτικέττα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνεγράφοντο τὰ στοιχεῖα ταῦτα). Ὑπὸ τὰ ὡς ἄνω στοιχεῖα, «Μ. Ρουσάνου 12», μνημονεύεται ὁ κῶδιξ οὗτος, χρονολογούμενος ὁλόκληρος εἰς τὸν ΙΕ' αἰ., ὑπὸ τοῦ Ν. Ἀ. Β έ η, *Ἔκθεσις* ... Ἀθῆναι 1910, σ. 36.

Πῶς ὁ κῶδιξ οὗτος ἐκ τῆς μεσαιωνικῆς πόλεως Μουχλίου τῆς Πελοποννήσου (τῆς περιοχῆς Τεγέας), καὶ ἐκ τῶν Χανίων τῆς Κρήτης ἐν συνεχείᾳ (συμφώνως πρὸς τὸ συμπληρωματικὸν κωδικογραφικόν του σημείωμα) κατέληξεν εἰς τὴν Μονὴν Ρουσάνου, δὲν εἶναι γνωστόν. Πρόσφατον συνοπτικὴν περιγραφὴν τοῦ ἐν λόγῳ κώδικος βλ. ὑπὸ Δ. Ζ. Σ ο φ ι α ν ο ῦ, «Δύο μετεωρικὰ χειρόγραφα πελοποννησιακῆς προελεύσεως», *Λακωνικαὶ Σπουδαὶ* 10 (1990) [Θησαύρισμα - Ἀριστεῖον Πνευματικὸν εἰς τὸν Δικαῖον Β. Βαγιακάκον], σ. 99 - 105, ὅπου καὶ ἡ βιβλιογραφία καὶ ἄλλα σχετικά.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 24, 25, 26, 27 καὶ 28 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 44α (ἐνθύμησις τοῦ ἔτους 1446/7), 116α (δεῖγμα γραφῆς τοῦ α' γραφέως, ΙΔ' αἰ.), 165β (ἐνθύμησις τοῦ ἔτους 1453/4), 233β - 234α (δεῖγμα γραφῆς τοῦ β' γραφέως, ἔτ. 1465/6) καὶ 235α (ὅπου τὸ τέλος του κειμένου καὶ τὸ κωδικογραφικὸν σημείωμα, ἔτ. 1465/6, β' γραφεύς).

15

Χάρτης Διαστ. 0,215 × 0,150 Αἰὼν XVI (1545/6) Φύλλα Α' + 379

Μηναῖον Δεκεμβρίου περιέχον μόνον τὰς ἀκολουθίας (μὲ πλήρεις τοὺς κανόνας) τῶν ἑορταζομένων ἁγίων.

— (φ. 1α) «Μὴν δεκέμβριος ἔχων ἡμέρας λα'».
«Εἰς τὴν πρώτην μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου Ναοὺμ. — Εἰς τὸ Κ(ύρι)ε ἐκέκραξα· στιχηρὰ τῆς Θ(εοτό)κου· ἦχος γος».

Ἀρχ.: Μεγάλη τοῦ στ(αυ)ροῦ σου Κ(ύρι)ε ἡ δύναμις : Ῥομφαία· τετρωμένον ὄντα με τοῦ ὄφεως· ἡμιθανεῖ τε κόρη· ἐν κλίνει κατακείμενον ἀπογνώσεως θεράπευσον ἐν τάχει [. . .]

— (φ. 372β) «Μηνὶ τῷ αὐτ(ῷ) λα' ἡ ἀπόδωσις τῆς ἑορτῆς [. . .]» «Κυ(ριακὴ) μετὰ τὴν Χ(ριστο)ῦ γέννησιν· μνήμη τῶν ἁγίων καὶ δικαίων, Ἰωσὴφ τοῦ μνήστορος· καὶ Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου· καὶ Δα(βὶ)δ τοῦ βασιλέως».

Τελ. (φ. 378α-β) : Αἷμα καὶ πῦρ· καὶ ατμίδα καπνοῦ· τέρατα γῆς· ἃ προεῖδον Ἰωὴλ [. . .] μέγα τὸ μυστήριον τῆς σῆς ἐνάν(θρωπ)ήσεως· εὔσπλαγχνε δόξα σοι.

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἡ συνήθης τῶν λειτουργικῶν κειμένων τῆς ἐποχῆς. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα ἀρκετά. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,135 × 0,085. Στίχοι 21. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις πολὺ ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων. Μελάνη ἀμαυρά, λίαν ζωηρὰ καὶ ἔντονος. Ἐπίτιτλα, τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα. Μετὰ τὰ φύλλα 23 καὶ 197 ἀκολουθοῦν, ἀντιστοίχως, φύλλα 23Α καὶ 197Α.

Ὁ κῶδιξ ἔχει συγκροτηθῇ ἐκ κανονικῶν ὀκταφύλλων τετραδίων, α' - μη'. Αἱ σχετικαὶ ἀριθμητικαὶ ἐνδείξεις, διὰ χειρὸς τοῦ γραφέως, ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου (εἰς τὸ μέσον τοῦ κάτω ὁριζοντίου περιθωρίου) ἑκάστου τετραδίου (τοῦ α' τετραδίου ἡ ἔνδειξις μόνον ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου). Τὰ τετράδια α', ια' λα' καὶ λθ' ἀρχῆθεν ἑπτάφυλλα.

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν τετραδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς : α' (φφ. 1 - 7), β' (φφ. 8 - 15), γ' (φφ. 16 - 23), δ' (φφ. 23Α - 30), ε' (φφ. 31 - 38), ς' (φφ. 39 - 46), ζ' (φφ. 47 - 54), η' (φφ. 55 - 62), θ' (φφ. 63 - 70), ι' (φφ. 71 - 78), ια' (φφ. 79 - 85), ιβ' (φφ. 86 - 93), ιγ' (φφ. 94 - 101), ιδ' (φφ. 102 - 109), ιε' (φφ. 110 - 117), ις' (φφ. 118 - 125), ιζ' (φφ. 126 - 133), ιη' (φφ. 134 - 141), ιθ' (φφ. 142 - 149), κ' (φφ. 150 - 157), κα' (φφ. 158 - 165), κβ' (φφ. 166 - 173), κγ' (φφ. 174 - 181), κδ' (φφ. 182 - 189), κε' (φφ. 190 - 197), κς' (φφ. 197Α - 204), κζ' (φφ. 205 - 212), κη' (φφ. 213 - 220), κθ' (φφ. 221 - 228), λ' (φφ. 229 - 236), λα' (φφ. 237 - 243), λβ' (φφ. 244 - 251), λγ' (φφ. 252 - 259), λδ' (φφ. 260 - 267), λε' (φφ. 268 - 275), λς' (φφ. 276 - 283), λζ' (φφ. 284 - 291), λη' (φφ. 292 - 299), λθ' (300 - 306), μ' (φφ. 307 - 314), μα' (φφ. 315 - 322), μβ' (φφ. 323 - 330), μγ' (φφ. 331 - 338), μδ' (φφ. 339 - 346), με' (φφ. 347 - 354), μς' (φφ. 355 - 362), μζ' (φφ. 363 - 370), μη' (φφ. 371 - 379).

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α') Ἄγκυραν («ancre») ἐντὸς κύκλου, μὲ ἑξάκτινον ἀστέρα εἰς τὴν κορυφήν, ἐκτὸς τοῦ κύκλου. Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, μεταξὺ τῶν φύλλων 3 καὶ 290 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 3/4, 9/14 ... 65/68, 74/75 ... 279/282, 285/290). Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου χάρτου, παράλληλα πρὸς τὴν ἄγκυραν, ἀπαντοῦν ἐνιαχοῦ καὶ τὰ κεφαλαῖα γράμματα Α καὶ Ρ («lettres assemblées»), μὲ τρίφυλλον ἐσχηματοποιημένον ἄνθος μεταξύ των (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 36, 43, 44, 50 κ.ἄ.). Τὸ ὑδατόσημον τοῦτο (ἄγκυρα καὶ κεφαλαῖα γράμματα) δὲν ταυτίζεται. Ἐντάσσεται εἰς τὴν αὐτὴν ὁμάδα, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὰ ὑπ' ἀριθ. V 293 (ἔτ. 1548) καὶ 294 (ἔτ. 1540) ὑδατόσημα τοῦ G. Piccard VI (*Anker*). β') Πῖλον ἐσχηματοποιημένον («chapeau») καὶ τὸ κεφαλαῖον γράμμα («let-

tre») A ἐν συμπλέγματι. Ἀπαντοῦν μεταξὺ τῶν φύλλων 79 καὶ 378 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 79/85, 86/93 ... 105/106 ... 206/211 ... 366/367 ... 371/378· διὰ τὸ κεφαλαιόγραμμα βλ. τὰ φφ. 164, 168 ... 186 ... 279 ... 320 ... 377 κ.ἄ.) Τὸ ὑδατόσημον τοῦτο δὲν ταυτίζεται. Ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ὁμάδα, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὰ ὑπ' ἀριθ. 3450 (ἔτ. 1543) καὶ 3476 (ἔτ. 1542) ὑδατόσημα τοῦ C. Briquet. γ') Ζυγὸν («balance») ἐντὸς κύκλου, μὲ ἑξάκτινον ἀστέρα εἰς τὴν κορυφήν, ἐκτὸς τοῦ κύκλου. Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, εἰς τὰ φύλλα 332/337. Δὲν ταυτίζεται. Παρομοιάζει πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. V 15 (ἔτ. 1531) ὑδατόσημον τοῦ G. Piccard V.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ κειμένου, ἐπὶ τοῦ φύλλου 378β, διὰ χειρὸς τοῦ γραφέως τοῦ κώδικος, τὰ ἑξῆς:

ἔτους ,ζ^ω νδ' [7054 = 1545/6] *(σελήνης) κύκλος ε'* | *(ἡλίου) κύκλος κς'*

Ἀκολουθοῦν δοκίμια κονδυλίου. Ὡσαύτως δοκίμια κονδυλίου καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 379α.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 379β τὸ κτητορικὸν σημείωμα:

† τώ παρον μηνεω ὑπαρχή των ρουCανων

Ἐν συνεχείᾳ, εὐθὺς κατωτέρω, διὰ τῆς αὐτῆς χειρός, τὰ ἑξῆς:

† τώ παρον ανθω⟨λόγιον⟩ ὑπαρχὴ | *τοῦ ροὺCανῶν κ(αὶ) ὥποιως* | *τώ ἀπωξαὶνῶCοι νά ἔχη τᾶς* | *† ἀρᾶς τον τρηἀκωσήον δεκα* | *κ(αὶ) ὠκτῶ θεωφόρον π(ατέ)ρ(ων)* | *... το α|μαρτολῶ :* ~

† Ἰῶνας μοναχος κ(αὶ) αμαρτό|λος | *Ἐπι ἔτους ,ζϟε'* [7095 = 1586/7].

Ἐπὶ τοῦ παραφύλλου Aβ τὰ κάτωθι ἡμιτελῆ κτητορικὰ σημειώματα, δι' ἀμαυρᾶς μελάνης καὶ διὰ διαφόρου χειρὸς ἕκαστον γεγραμμένον:

† ἐτοῦτο το χαρτὴ ἦνε τοὺ ρουσάνη κ(αὶ) ητης το παρι | *νὰ εχει τας αρας τον τριακοσι*

† ετουτο το βηβληο υνε του ρουσα|νου κε ητης το ξενοσι ναα [sic] *εχη* | *τον αφορ*

Ἀκολουθεῖ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, παραφύλλου ἕτερον κτητορικὸν σημείωμα, ἐρυθρόγραφον καὶ δι' ἄλλης χειρὸς γεγραμμένον:

ετόυτο του του [sic] *μινεὸν* | *υνει ἄπου ροσανοὺ* | *του μοναστηρη κ(αὶ)* | *οπιος αυτο παρη ναν|νει αφορήσμενος*

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον, διὰ μολυβδίδος: *Αντωνηος Γ. Χαρτοπουλος* | *Καστρακηνος* | *1897*

Στάχωσις ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος. Ἴχνη τῶν δύο θηλυκωτήρων.

Διατήρησις τοῦ κώδικος καλή.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπι-

φανείας τοῦ ξύλου τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τοῦ παραφύλλου Αα : 29 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 78/1951.

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1953, δι' ἐρυθρᾶς μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παραφύλλου : 15/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῶν κτητορικῶν του σημειωμάτων, προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 49 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Τὰ παλαιὰ ταῦτα στοιχεῖα ἀναγράφει μικρὰ ἐτικέττα, ἐπικεκολλημένη ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ κώδικος : *Μ. Ρουσάνη χειρογρ. ἀριθ. 49.*

Τὰ ἐννέα τελευταῖα φύλλα τοῦ κώδικος (371 - 379), μετὰ τῆς ὀπισθίας ξυλίνης πινακίδος τῆς σταχώσεως, ἀποσπασθέντα τοῦ κυρίου σώματος, κατεγράφησαν τὸ 1953 ὡς ἴδιος κῶδιξ Ἁγ. Τριάδος ὑπ' ἀριθ. 82 (φφ. 1 - 9). Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1987 ἐταυτίσαμεν τὸ τμῆμα τοῦτο καὶ τὸ συνηνώσαμεν μὲ τὸν κώδ. 15, τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ τὴν συνέχειαν καὶ τὸ τέλος.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 29 καὶ 30 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 1α, (ἡ ἀρχὴ τοῦ κειμένου) καὶ 378β (τὸ τέλος τοῦ κειμένου καὶ τὸ κωδικογραφικὸν σημείωμα, ἔτ. 1545/46).

16

Χάρτης Διαστ. 0,215 × 0,155 Αἰὼν XVII (1675) Φύλλα 76

Φιλοθέου Κωνσταντινουπόλεως διάταξις τῆς θείας Λειτουργίας, καὶ αἱ Λειτουργίαι Ἰω. Χρυσοστόμου καὶ Μ. Βασιλείου.

α' (φ. 1β) «Φιλοθέου τοῦ ἁγιωτάτου π(ατ)ριάρχου Κωνσταντίνουπόλεως· διάταξις τῆς θείας Λειτουργίας».

β' (φ. 12α) «Ἡ θεία Λειτουργία τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶ⟨ν⟩ Ἰω(άννου) τοῦ Χρυσοστόμου».

γ' (φ. 46α) «Ἡ θεία Λειτουργία τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Βασιλείου τοῦ Μεγάλου».

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς (Εὐγενίου ἱερομονάχου). Γραφὴ σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, οὐχὶ ὅμως ἰδιαιτέρως καλλιτεχνική. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα ὀλίγα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,155 × 0,09. Στίχοι 16. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ αἱ συνήθεις. Μελάνη μελίχρους καὶ οὐχὶ ἔντονος.

Ἐπίτιτλα (φφ. 12α, 46α) καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα (εἰς τὸ κείμενον τῶν δύο λειτουργιῶν, φφ. 12 - 76) χρυσόγραφα. Τὰ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα, καλλιτεχνικῶς ἐξειργασμένα (πτηνόμορφα, ζωόμορφα, φυτόμορφα ἢ καὶ παραστάσεις κεφαλῶν ἀγγέλων), παρέμειναν ἡμιτελῆ. Εἰς τὰ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν ἔχει προστεθῆ μόνον τὸ χρυσοῦν χρῶμα, ἐνῷ λείπουν τὰ ἄλλα χρώματα. Ἐρυθρογραφίαι πολλαί. Τὰ φύλλα 11β καὶ 45α-β ἄγραφα.

Δὲν ὑπάρχει ἀρίθμησις τῶν φυλλαδίων τοῦ κώδικος, ὁ ὁποῖος ὅμως ἔχει συγκροτηθῆ, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐκ κανονικῶν ὀκταφύλλων τετραδίων. Μόνον τὸ α′ φυλλάδιον εἶναι δισσὸν (τετράφυλλον), τὸ δ′ τριάδιον (ἑξάφυλλον) καὶ τὸ τελευταῖον (ια′) τρίφυλλον. Ἐκ τῶν τετραδίων τὸ γ′ ἀρχῆθεν ἑπτάφυλλον.

Οὕτως, ἀναλυτικῶς ἡ σειρὰ τῶν φυλλαδίων τοῦ κώδικος, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς : α′ (φφ. 1 - 4), β′ (φφ. 5 - 12), γ′ (φφ. 13 - 19), δ′ (φφ. 20 - 25), ε′ (φφ. 26 - 33), ς′ (φφ. 34 - 41), ζ′ (φφ. 42 - 49), η′ (φφ. 50 - 57), θ′ (φφ. 58 - 65), ι′ (φφ. 66 - 73), ια′ (φφ. 74 - 76).

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημον, τὸ ὁποῖον παριστᾷ τρεῖς ἡμισελήνους («croissant») παραλλήλους, κατὰ φθίνουσαν τάξιν, ὡς πρὸς τὸ μέγεθός των, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά. Τὸ ὑδατόσημον τοῦτο ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ κώδικος (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 6/11, 8/9 ... 43/47 ... 69/70, 75/76).

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 76β, μετὰ τὸ τέλος τοῦ κειμένου, τὸ κάτωθι κωδικογραφικὸν σημείωμα (διὰ τῆς αὐτῆς μελάνης δι' ἧς καὶ τὸ κείμενον):

Τέλος τῆς θείας κ(αὶ) Ἱερᾶς λειτουργίας· ἐτελειόθει δι|ἀχειρὸς ἐμοῦ εὐτελοὺς· κ(αὶ) ἀμαθῆ· Εὐγενίου Ἱερο|μονάχου· Ἐν μινὶ μαΐου· εἰς τὰς ς′:~ ἐπὶ ἔτει | ζρπγ· ἀπο Χ(ριστο)ῦ· αχοε′ — 1675 : ~

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α τὸ ἑξῆς κτητορικὸν σημείωμα:

† ετοῦτι η λητουργία υνε τῆς αγιας τριαδος | κ(αὶ) τὴν νεχι ῶ παπὰ ευγενιὸς απω τοῦ ρουσανου | αφιερώμενι ης τῆν αγια

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου καὶ δύο ἕτερα δυσδιάγνωστα κτητορικὰ σημειώματα (τῆς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος, μὲ τὰς συνήθεις ἀρὰς κατὰ τοῦ τυχὸν ἀποξενώσοντος), ὡς καὶ δοκίμια κονδυλίου.

Στάχωσις σητόβρωτος, ἐκ πινακίδων χάρτου ναστοῦ, ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἁπλῆ ἔντυπος γραμμικὴ διακόσμησις.
Διατήρησις τοῦ κώδικος καλή.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τῶν φύλλων 1α, 12α καὶ 76β : 27 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 102/1951.

Ἀριθμοὶ Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953 : 9/Ν.Α.Β. (ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως), 16/Ν.Α.Β. καὶ 19/Ν.Α.Β. (ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α). Προφανῶς, οἱ ἀριθμοὶ 9 καὶ 19 ἐτέθησαν ἐκ παραδρομῆς, διότι μόνον ὁ ἀριθμὸς 16 εἶναι ὁ ἰσχύων.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 2α ἀποτύπωμα νεωτερικῆς σφραγῖδος τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὁ κῶδιξ οὗτος, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ κτητορικόν του σημείωμα, ἀνῆκεν ἀνέκαθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 5 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σώζεται σήμερον.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου I - IV ἔγχρωμοι πίνακες παρέχουν ἀντιστοίχως φωτο-

γραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 19β, 26β, 46α καὶ 54β, ὅπου διακοσμητικὰ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα καὶ ἐπίτιτλον κόσμημα. Οἱ πίνακες 31, 32 καὶ 33 παρέχουν φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 12α, 48β - 49α καὶ 76β, ὅπου, ὡσαύτως ἐπίτιτλον κόσμημα, διακοσμητικὰ πρωτογράμματα καὶ τὸ κωδικογραφικὸν σημείωμα (ἔτ. 1675).

17

Χάρτης Διαστ. 0,310 × 0,205 Αἰὼν XVIII (1748) Φύλλα Α' + 47

1 (φ. 1β) «Νικήτα τοῦ καὶ Δα(βὶ)δ δούλου Ἰησοῦ Χ(ριστο)ῦ τοῦ φι(λοσό)φου: ~ Ἑρμηνεία τῶν τετραστίχ(ων) τοῦ μεγάλου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἄτερ τῆς ἑρμηνεί(ας) τῆς α^{ης} καὶ θείας καὶ τῆς γνωμολογίας ἣ ἔνι τοῦ Ζωναρᾶ: ~»

Παρατίθεται ἀνὰ ἓν τετράστιχον τοῦ Γρηγορίου Θεολόγου καὶ ἀκολουθεῖ ἡ ἑρμηνεία του. Παρατίθενται ἐν ὅλῳ τετράστιχα α' - μθ'.

Ἀρχ.: Πρᾶξιν προτιμήσειας, ἢ θεωρίαν;
Ἄμφω μὲν εἰσὶ δεξιαί τε καὶ φίλαι.

Ὄψις τελείων ἔργων, ἡ δὲ πλειόν(ων).
Σὺ δὲ πρὸς ἣν πέφυκας ἐκτείνου πλέον.

Ἑρμηνεία

(φ. 2α) Ἐντεῦθεν ἄρχετ(αι) τοῦ γνωμολογεῖν ὁ θεολογικώτατος καὶ μέγας π(ατ)ήρ, καὶ περὶ ἀρετῶν διαλέγεσθαι· καὶ πρὸ τῶν ἄλλων πράξεως ἐμνήσθη καὶ θεωρί(ας), καὶ ἀρχὴν τοῦ λόγου ταύτας ἐποίησε.

Προτάσσονται:

α' (φ. 1α) «Προοίμιον τοῦ τὸ σύγγραμμα ποιησαμένου τὸ παρόν, προσφώνησιν ἔχον πρὸς τὸν ἀξιώσαντα ποιήσασθαι τὴν ἐξήγησιν τῶν τετραστίχων τοῦ Θεολόγου: — Ἰωάννου μοναχοῦ, τοῦ καὶ Ζωναρᾶ».

Ἀρχ.: Εἰς σὴν χάριν μακαριώτ(α)τε ἀδελφὲ τοῦτο πεπόνητ(αι) [. . .]

β' (φ. 1α-β) «Σχόλειον [sic] Ζαχαρίου ἱερέ(ως): ~»

Ἀρχ.: Ἐκ τοῦδε τοῦ προοιμίου δεδήλωτ(αι) ὅτι καὶ ὁ θεῖος Ζωναρᾶς τὰ τετράστιχα ταῦτα τοῦ μεγάλου π(ατ)ρ(ὸ)ς Γρηγορίου ἡρμήνευσε [. . .]

2 (φ. 18α) «Ἑρμηνεία εἰς τοὺς τ(οῦ) ὀκτωήχου ἀναβαθμοὺς ἐκδοθεῖσα παρὰ Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου».

Ἀρχ.: Ζήτημα πρῶτον : — Δεῖ μὲν οὖν πρὸ τῆς τῶν ἀντιφών(ων) αὐτῶν ἐξηγήσε(ως), τούτοις ἐπιστῆσαι τὸν νοῦν καὶ ἀνιχνεῦσαι τίς τε ὁ τούτων ἐστὶ ποιητὴς [. . .]

— φ. 19α: «Οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ πρώτου ἤχου».

Ἀρχ.: Ἐν τῷ θλίβεσθαί με εἰσάκουσόν μου τῶν ὀδυνῶν Κύριέ σοι κράζω : — Καλῶς ὁ θαυμάσιος οὗτος μελῳδὸς τὸν πρῶτον τῶν ἀναβαθμῶν ψαλμὸν παραφράζων, πρῶτον καὶ τῶν ἰδίων ἀναβαθμῶν τίθησι [. . .]

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς (Λάμπρου Πάσχου). Γραφὴ σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἡ συνήθης τῆς ἐποχῆς. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα πολὺ ὀλίγα. Πολὺ ὀλίγαι, ὡσαύτως, καὶ συνήθεις βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,260 × 0,160. Στίχοι ποικίλλοντες τὸν ἀριθμὸν (30 - 41). Μελάνη ἀμαυρὰ καὶ ἔντονος. Τὰ ὑπ' ἀριθ. κδ' - μθ' (φφ. 9α - 17β) τετράστιχα ἐπιγράμματα τοῦ Γρηγορίου Θεολόγου ἐρυθρόγραφα.

Τὰ φυλλάδια τοῦ κώδικος δὲν ἀριθμοῦνται· δὲν εἶναι οὔτε κανονικὰ οὔτε ὁμοιόμορφα. Τὰ τρία πρῶτα εἶναι δίφυλλα.

Ἀναλυτικῶς ἡ σειρά των, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων, ἔχει ὡς ἑξῆς: α' (φφ. 1 - 2), β' (φφ. 3 - 4), γ' (φφ. 5 - 6), δ' (φφ. 7 - 12· τριάδιον), ε' (φφ. 13 - 17· τριάδιον πεντάφυλλον), ς' (φφ. 18 - 26· πεντάδιον ἐννεάφυλλον), ζ' (φφ. 27 - 35· πεντάδιον ἐννεάφυλλον), η' (φφ. 36 - 43· τετράδιον ὀκτάφυλλον), θ' (φφ. 44 - 47· δισσόν).

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 17β, διὰ τῆς μελάνης, δι' ἧς καὶ τὸ κείμενον, τὸ ἑξῆς κωδικογραφικὸν σημείωμα:

Τέλος τῶν ἐξηγήσε(ων) νικήτα τοῦ καὶ δαβὶδ | δούλου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ φιλοσόφου : ~

μέμνησθε τοῦ γράψαντος οἱ ἀναγινώσκοντες· | λάμπρου Πάσχου, ἐκ τῆς Ἰωαννίνων : ~

Ἀντιγέγραπται δὲ ἐν τῇ σχολῇ τῆς λαρίσσης | ἐπὶ σωτηρίου ἔτους ᾳψμη^ου: Ἐν μηνὶ μαΐῳ· | οὐκ ἔνι γὰρ μ(ε)τ(ὰ) μάϊον βιβλιοπονεῖν ἐν | λαρίσσῃ :~

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α, εἰς τὸ ἄνω ὁριζόντιον περιθώριον, τὸ κάτωθι κτητορικὸν σημείωμα:

Καὶ τόδε σὺν τοῖς ἄλλοις λάμπρου διδασκάλου : ~

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον, διὰ τῆς αὐτῆς χειρός:

Καὶ τόδε πρὸς τοῖς ἄλλοις λάμπρου πάσχου τοῦ ἐξ ἰωαννίνων : ~

Δι' ἑτέρας χειρὸς (προφανῶς τοῦ Σταγῶν Παϊσίου) καὶ μελάνης, κάτωθεν τοῦ ὡς ἄνω σημειώματος, τὸ ἑξῆς νεώτερον κτητορικὸν (μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ κτήτορος τοῦ κώδικος): *νυνὶ δὲ τοῦ ταπεινοῦ ἐπισκόπου Σταγῶν Παϊσίου.*

Ἐπὶ τοῦ παραφύλλου Αβ: † *Ὁ Σταγῶν Κλήμης τῇ κα' Ἰανουαρίου ᾳωοθ'.*

Στάχωσις ἁπλῆ, ἐκ πινακίδων χάρτου ναστοῦ, ἄνευ βυρσίνου ἐπικαλύμματος.

Διατήρησις τοῦ κώδικος καλὴ (κατὰ τὴν κάτω δεξιὰν γωνίαν ὁ κῶδιξ μυόβρωτος, εἰς τὸ περιθώριον ὅμως μόνον· οὕτω τὸ κείμενον δὲν ἔχει ὑποστῇ φθοράν).

Ἀριθμὸς Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ παραφύλλου Αα καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 47β : 118 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951).

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ παραφύλλου Αα : 17/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ ἀνῆκε παλαιόθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 36 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμός, διὰ μεταγενεστέρας χειρὸς (οὐχὶ διὰ χειρὸς Ν. Βέη) καὶ διὰ κυανῆς μολυβδίδος, ἀναγράφεται ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως.
Ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α ἀποτύπωμα νεωτερικῆς σφραγῖδος τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 34 καὶ 35 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 1α (κτητορικὰ σημειώματα τοῦ Λάμπρου Πάσχου καὶ τοῦ Σταγῶν Παϊσίου) καὶ 17β (κωδικογραφικὸν σημείωμα τοῦ Λ ά μ π ρ ο υ Π ά σ χ ο υ, ἔτ. 1748).

18

Χάρτης Διαστ. 0,285 × 0,195 Αἰὼν XV (1495) Φύλλα 158 + Α

Μηναῖον Αὐγούστου. Περιέχει τὰς ἀκολουθίας, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ τοὺς στίχους καὶ τὰ συναξάρια τῶν ἑορταζομένων ἁγίων.

— (φ. 1α) «Μὴν αὔγουστος· ἔχει ἡμέρας λα'· ἡ ἡμέρα ἔχει ιγ' κ(αὶ) ἡ νὺξ ὥρας ια'».

«Εἰς τὴν α'· τῶν ἁγίων Μακκαβαίων καὶ τῆς μ(ητ)ρ(ὸ)ς αὐτῶν Σολομονῆς· κ(αὶ) τοῦ διδασκάλου αὐτῶν Ἐλεαζάρου».

Ἀρχ.: Εἰς τό, Κ(ύρι)ε ἐκέ(κραξα) ἱστῶμεν στίχους ς' ... στιχ(η)ρ(ὰ) τοῦ στ(αυ)ροῦ· ἦχ(ος) δ'. Ὡς γενναῖον.
Ὡς κοινὸν φυλακτήριον· ὡς πηγὴν ἁγιάσματος· τὸν στ(αυ)ρὸν τὸν τίμιον ἀσπασώμεθα [. . .]

— (φ. 155β) «Τῇ αὐτῇ ἡμέρ(α) [λα']· ἡ ἀνάμνησις τοῦ ναοῦ τ(ῆς) ὑπ(ερα)γ(ίας) Θ(εοτό)κου ἐν τῷ Νεωρίῳ».

Ἀκολουθεῖ συναξάριον.

Ἀρχ.: Ἐπὶ τῆς βασιλείας Μιχαὴλ κ(αὶ) Θεοδώρ(ας) τῶν εὐσεβῶν, Ἀντώνιός τις π(ατ)ρίκιος· οἰκίαν ἔχων σεμνήν· ἐν τῇ αὐλῇ τῆς ἐξαρτήσεως τοῦ Νεωρίου ἐν Κωνσταντινουπόλει [. . .]

Μετὰ τὸ συναξάριον ἀκολουθοῦν τροπάρια τοῦ σχετικοῦ κανόνος.

Τελ. (φ. 158α) Εἰς τ(ὸν) στίχ(ον) στιχ(η)ρ(ὰ) τ(ῆς) (ὀκτω)ήχ(ου). Δόξα. (Καὶ) ν(ῦν). Ἦχ(ος) β'.
Φρέναν [sic] καθάραντες κ(αὶ) νοῦν· σὺν τοῖς ἀγγέλοις ἡμεῖς πανηγυρίσωμεν· [. . .] αὐτὴν πόλιν σου δέσποτα· περιποιεῖσθαι κα(ὶ) σκέπειν ἐκ πολεμίων βαρβάρων· τῇ κραταιᾷ δυνάμει σου ταῖς ἱκεσίαις αὐτῆς.

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς (Μάρκου ἱερέως τοῦ Ἀβραμιώτου). Γραφὴ ἐπιμελημένη, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἐμπείρου

βιβλιογράφου. Τὸ κείμενον σχεδὸν χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,200 × 0,140. Στίχοι 32. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ αἱ συνήθεις. Ὁ κῶδιξ γεγραμμένος κατὰ δύο σελίδας (= στήλας). Μελάνη ἀμαυρὰ καὶ ἔντονος. Τίτλοι ἐρυθρόγραφοι, ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ὡσαύτως ἐρυθρόγραφα. Αἱ ἐρυθρογραφίαι ἔχουν σήμερον ἐν πολλοῖς ἀποχρωματισθῆ καὶ καταστῆ ἐξίτηλοι.

Ὁ κῶδιξ φέρει ἀρίθμησιν φυλλαδίων, α' - κ'. Αἱ σχετικαὶ ἀριθμητικαὶ ἐνδείξεις, διὰ χειρὸς τοῦ γραφέως, ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου (εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον καὶ περὶ τὸ μέσον) ἑκάστου φυλλαδίου. Τὰ φυλλάδια α' - ιθ' εἶναι κανονικὰ ὀκτάφυλλα τετράδια, τὸ δὲ τελευταῖον (κ') εἶναι τριάδιον (ἑξάφυλλον).

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν τετραδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α' (φφ. 1 - 8), β' (φφ. 9 - 16), γ' (φφ. 17 - 24), δ' (φφ. 25 - 32), ε' (φφ. 33 - 40), ς' (φφ. 41 - 48), ζ' (φφ. 49 - 56), η' (φφ. 57 - 64), θ' (φφ. 65 - 72), ι' (φφ. 73 - 80), ια' (φφ. 81 - 88)), ιβ' (φφ. 89 - 96), ιγ' (φφ. 97 - 104), ιδ' (φφ. 105 - 122), ιε' (φφ. 113 - 120), ις' (φφ. 121 - 128), ιζ' (φφ. 129 - 136), ιη' (φφ. 137 - 144), ιθ' (φφ. 145 - 152), κ' (φφ. 153 - 158).

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α') Ὄρος («mont») ἐσχηματοποιημένον, τοῦ ὁποίου ἡ μεσαία κορυφὴ ἀπολήγει εἰς σταυρὸν μετὰ μακρᾶς κατακορύφου κεραίας. Τὸ ὑδατόσημον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὰ φύλλα 2, 3, 4 καὶ 8, παραθέτουν οἱ D. - J. Harlfinger («mont» 67b). Παρόμοιον καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 11812 (ἔτ. 1495/99) ὑδατόσημον τοῦ C. Briquet. β') Ἄγκυραν («ancre») ἐντὸς κύκλου. Ἀπαντᾷ πολλαχοῦ, μεταξὺ τῶν φύλλων 10 καὶ 157. Δὲν ταυτίζεται. Ἐντάσσεται εἰς τὴν αὐτὴν ὁμάδα, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὰ ὑπ' ἀριθ. IV 70 (ἔτ. 1498/99) καὶ 91 (ἔτ. 1491) ὑδατόσημα τοῦ G. Piccard VI (*Anker*).

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 158α, μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὅλου κειμένου, ἐρυθρόγραφον (πλὴν τῆς χρονολογίας), τὸ ἑξῆς κωδικογραφικὸν σημείωμα:

ἐγράφη τῇ ἐμῇ χειρὶ. μάρκ(ου) ἱερέ(ως) | τοῦ ἀβραμιώτου· κ(αὶ) ἄρχοντος | τῶν ἐκκλησιῶν: ~ Ἔτους· ,ζδ' [7004 = 1495]· *ἰν(δικτιῶνο)ς ιδ' σεπτεβρ(ίου) β'.*

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 158β, τὸ ὁποῖον ἀρχικῶς ἦτο ἄγραφον, τὸ κάτωθι κτητορικὸν σημείωμα:

† ετουτω των· μηνέου οινε απο του ρουσανου | κ(αί)· οπηώς· το παρη να· οινε· αφωρησμέν|ος· κ(αὶ) ασιχωρητος

Ἐπὶ τοῦ ξύλου τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως, διὰ μελάνης, τὰ ὀνόματα τῶν ἱερομονάχων: *διονησίου, πάρθενηου, Κιπρυανοῦ, φυλαρέτου, γερασίμου* καὶ *βαρλαάμ*, προφανῶς τεθνεώτων. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς πινακίδος καὶ δοκίμια κονδυλίου.

Τὸ εἰς τὸ τέλος τοῦ κώδικος παράφυλλον Α', ὡς καὶ τὸ ἐπικεκολλημένον φύλλον ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῆς ὀπισθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως, ἔχουν ἀποσπασθῆ ἐκ μεταγενεστέρου κώδικος (ΙϚ'/ΙΖ' αἰ.), μηναίου προφανῶς, διότι περιέχουν τροπάρια κανόνος.

Στάχωσις ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, ἐπενδεδυμένων δι' ἁπλοῦ (ἄνευ διακοσμήσεως) βυρσίνου ἐπικαλύμματος, λίαν ἐφθαρμένου σήμερον. Ἴχνη ἑνὸς θηλυκωτῆρος.

Διατήρησις μετρία. Ὁ κῶδιξ ἐκ τῆς συχνῆς χρήσεώς του ἔχει καταστῆ λίαν ῥυπαρὸς καὶ εἰς ὡρισμένα σημεῖα ἔχει φθαρῆ.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῶν δύο πινακίδων τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 2α : 66 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 6/1951.

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τῶν φύλλων 1α καὶ 2α : 18/ Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ κτητορικοῦ του σημειώματος, προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 9 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς διακρίνεται καὶ σήμερον ἐπὶ ἐτικέττας, ἐπικεκολλημένης εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 36 καὶ 37 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 114β (δεῖγμα γραφῆς) καὶ 158α (κωδικογραφικὸν σημείωμα τοῦ ἱερέως Μ ά ρ κ ο υ Ἀ β ρ α μ ι ώ τ ο υ, ἔτ. 1495).

19

Χάρτης | Διαστ. 0,285 × 0,215 | Αἰὼν XV (1413/14) | Φύλλα Α'+164+Β'-Γ'

Μηναῖον Σεπτεμβρίου. Περιέχει κυρίως τὰς ἀκολουθίας, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ τοὺς στίχους καὶ τὰ συναξάρια τῶν ἑορταζομένων ἁγίων.

— φ 1α: Ἄρχεται ἀπὸ α^{ης} Σεπτεμβρίου, ἀρχῆς τῆς ἰνδίκτου (ὁσίου Συμεὼν τοῦ Στυλίτου, σύναξις τῆς Θεοτόκου τῶν Μιασηνῶν, μάρτυρος Ἀειθαλᾶ, ἁγίων τεσσαράκοντα γυναικῶν καὶ Ἀμοῦν διακόνου τοῦ διδασκάλου αὐτῶν, τῶν μαρτύρων Καλλίστης, Εὐόδου καὶ Ἑρμογένους, Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ).

Μετὰ τὴν ἀναγραφὴν τῆς μνήμης τῶν ἑορταζομένων ἁγίων, ἕπεται ἡ σχετικὴ ἀκολουθία.

Ἀρχ.: Στιχηρά, ἦχος α'. Τῶν οὐ(ρα)νίων ταγμάτ(ων).—Τῆς αὐτολέκτου καὶ θείας διδασκαλίας Χ(ριστο)ῦ· τὴν προσευχὴν μαθόντες· καθεκάστην ἡμέραν· βοήσωμεν τῷ κτίστη [. . .]

— φ. 162α: «Τῇ αὐτῇ ἡμέ(ρα) [= λ' Σεπτ.]· τῶν ἁγί(ων) χιλίων μαρτύρων, ξίφει τελειωθέντων».

Ἀρχ.: Χιλιάριθμος αὐχενοτμήτων φάλαγξ
ἔπαθλον εὗρεν οὐκ ἀριθμητὰ τὰ στέφη.

Τελ. (φ. 163α) : Θεοτοκίον.—῾Ο νώτοις ἐποχούμενος χερουβικοῖς πανάχραντε· ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου θέλων [. . .] καὶ σὲ ἀεὶ εὐφημοῦντας τὴν πρόξενον σ(ωτη)ρίας.

᾿Επὶ τοῦ φύλλου 164, δι' ἄλλης χειρός:

α') ῾Ο ἀπόστολος τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς Μ. Παρασκευῆς (Πρὸς Κορινθίους Α' ἐπιστολὴ τοῦ Παύλου, α' 18 - β' 3).

῎Αρχ.: ᾿Αδελφοί, ὁ λόγος ὁ τοῦ στ(αυ)ροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ [. . .]
Τελ.: [. . .] εἰμὴ ᾿Ι(ησοῦ)ν Χ(ριστὸ)ν καὶ τοῦτον ἐστ(αυ)ρωμένον.

β') ᾿Απόσπασμα ἐκ τοῦ εὐαγγελίου τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς Μ. Παρασκευῆς (Ματθ. κθ', ᾿Ιωάν. ιθ').

῎Αρχ.: Τῶ καιρῶ ἐκείνω· συμβούλιον ἐποίησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι κατὰ τοῦ ᾿Ι(ησο)ῦ [. . .]
Τελ. (φ. 164β) : [. . .] μεμαρτύρηκε καὶ ἀληθινή ἐστιν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ.

Τὰ παράφυλλα Α', Β' καὶ Γ' ἔχουν ἀποσπασθῆ ἐκ κώδικος μεταγενεστέρου (ΙϚ'/ΙΖ' αἰ.), περιλαμβάνοντος Τριῴδιον (συγκεκριμένως τὰ παράφυλλα ταῦτα περιέχουν τροπάρια τῆς Κυριακῆς τοῦ ᾿Ασώτου).

῾Ο κῶδιξ γεγραμμένος κατὰ δύο σελίδας (= στήλας).

— Τὸ μεγαλύτερον τμῆμα του (φφ. 1α - 136α) γεγραμμένον ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ στρογγυλόσχημος, σταθερὰ καὶ ἐπιμελημένη, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,200 × 0,150. Στίχοι 30. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ αἱ συνήθεις. Μελάνη μελίχρους. Τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, ἐξίτηλα καὶ ἀποχρωματισμένα σήμερον εἰς πολλὰ σημεῖα.

— Τὸ ὑπόλοιπον τμῆμα τοῦ κώδικος (ἡ συνέχεια τοῦ Μηναίου, φφ. 136β - 163α) ἔχει γραφῆ δι' ἄλλης χειρὸς (τοῦ ἔτους 1413/4). Γραφὴ σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, οὐχὶ ὅμως καλλιγραφική, ὡς ἡ προηγουμένη. Τὸ κείμενον ὡσαύτως χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων αἱ αὐταί. Στίχοι 33. Μελάνη τῆς αὐτῆς ἀποχρώσεως, ὡς καὶ ἡ τοῦ κυρίως γραφέως. ᾿Ερυθρογραφίαι αἱ συνήθεις.

— Τέλος, διὰ τρίτης χειρὸς ἔχουν γραφῆ τὰ κείμενα τοῦ τελευταίου φύλλου (164) τοῦ κώδικος.

Τὰ φυλλάδια τοῦ κώδικος δὲν ἀριθμοῦνται. ῾Ως διεπιστώσαμεν ὅμως, οὗτος ἔχει συγκροτηθῆ ἐκ ιη' φυλλαδίων. ᾿Εκ τούτων τὸ ὑπ' ἀριθ. β' εἶναι δισσὸν (τρίφυλλον), τὸ ε' τριάδιον, τὰ α', γ', θ' καὶ ιζ' τετράδια, τὰ ζ', ια' - ιϛ' καὶ ιη' πεντάδια καὶ τὰ δ', ϛ', η' καὶ ι' ἑξάδια. ῾Ωρισμένα ἐκ τῶν φυλλαδίων τούτων εἶναι ἐλλιπῆ κατὰ ἓν φύλλον, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἔχει ἐκπέσει, ἀλλ' ἀρχῆθεν ἔλειπεν.

᾿Αναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν φυλλαδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α' (φφ. 1 - 8), β' (φφ. 9 - 11), γ' (φφ. 12 - 19), δ' (φφ. 20 - 30), ε' (φφ. 31 - 36), ϛ' (φφ. 37 - 48), ζ' (φφ. 49 - 57), η' (φφ. 58 - 68), θ' (φφ. 69 - 76), ι' (φφ. 77 - 88), ια' (φφ.

89 - 97), ιβʹ (φφ. 98 - 107), ιγʹ (φφ. 108 - 117), ιδʹ (φφ. 118 - 126), ιεʹ (φφ. 127 - 136), ιϛʹ (φφ. 137 - 146), ιζʹ (φφ. 147 - 154), ιηʹ (φφ. 155 - 164).

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: αʹ) Ἑξάκτινον ἀστέρα («étoile»). Ἀπαντᾷ πολλαχοῦ, μεταξὺ τῶν φύλλων 3 καὶ 135, ἤτοι εἰς τὸ τμῆμα τοῦ κώδικος τὸ ἀνῆκον εἰς τὸν αʹ γραφέα. Δὲν ταυτίζεται. βʹ) Κώδωνα («cloche») ἐσχηματοποιημένον. Ἀπαντᾷ εἰς τὰ φύλλα 138, 142, 143, 144, 146, 149, 151, 157, 159, 161 καὶ 164 (ἔτ. 1413/14). Δὲν ταυτίζεται. Ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 3981 (ἔτ. 1419/20) ὑδατόσημον τοῦ C. Briquet.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 163α, μετὰ τὸ τέλος τοῦ κειμένου, ἡ χρονολογία *ϛʹϡκβʹ* [6922 = 1413/4]. Ἐν συνεχείᾳ, μονοκονδυλικῶς, τὰ ἑξῆς: † *ὁ τα πάντα πληρῶν, θ(εὸ)ς ἡμῶν | δόξα σοι:* ~ Μετὰ ταῦτα ἡ ἡμερομηνία *σεπτεβρίω ιδʹ*.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου, τὸ κάτωθι μεταγενέστερον κτητορικὸν σημείωμα:

† *Τὸ παρὸν μινέ(ων) ὑπάρχει τοῦ ρου|σάνου κ(αὶ) εἴ τις τὸ ἀπὸ ξενώσει να | ἔχει τὰς ἀρὰς τῶν τετρα|κοσίων* [sic] *δέκα, κ(αὶ) ὀκτῶ θεοφόρων | π(ατέ)ρων ἡμῶν :* ~

Στάχωσις ἐφθαρμένη, ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, αἱ ὁποῖαι σώζονται κατὰ τὸ ἥμισυ τμῆμα των πρὸς τὰ ἔσω (ἄνευ βυρσίνου ἐπικαλύμματος).
Διατήρησις τοῦ κώδικος μετρία. Οὗτος πολλαχοῦ ἔχει διαποτισθῆ καὶ φθαρῆ ὑπὸ τῆς ὑγρασίας. Φθορὰν ἔχει ὑποστῆ καὶ ἐκ τῆς συχνῆς χρήσεώς του.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως : 11 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 17/1951.
Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ παραφύλλου Αα : 19/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ κτητορικοῦ του σημειώματος, προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 11 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν ὑπάρχει σήμερον (σημειωτέον ὅτι ὁ προαναφερθεὶς ἀριθμὸς 11 τοῦ Χρ. Μπέντα ἐτέθη ὑπ' αὐτοῦ τυχαίως καὶ ἀσχέτως πρὸς τὴν παλαιὰν ταυτάριθμον καταγραφὴν τοῦ Ν. Βέη).

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 38, 39 καὶ 40 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 126β (δεῖγμα γραφῆς τοῦ αʹ γραφέως), 136β (δεῖγμα γραφῆς τοῦ βʹ γραφέως) καὶ 163α (τέλος τοῦ κειμένου, χρονολογία 1413/4, μονοκονδυλιά, κτητορικὸν σημείωμα).

20

Χάρτης κυανόχρους Διαστ. 0,235 × 0,185 Αἰὼν XIX (1825) Φύλλα 11+Α'

1 (φφ. 2α - 6α) «Ἀκολουθία τοῦ λυχνικοῦ».

Ἀρχ.: Εὐχὴ πρώτη.— Κύριε οἰκτίρμων κ(αὶ) ἐλεήμων· μακρόθυμε· κ(αὶ) πολυέλεε ἐνώτισαι τὴν προσευχὴν ἡμῶν καὶ πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεως ἡμῶν [. . .]

2 (φφ. 7α - 11β) «Ἀκολουθία τοῦ ὄρθρου».

Ἀρχ.: Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως ἀρχόμεθα· τοῦ τρισαγίου : τοῦ Παναγία τριάς : τοῦ Πάτερ ἡμῶν [. . .]
Εὐχῇ Α : Εὐχαριστοῦμέν σοι κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν· τῷ εξαναστίσαντι ημᾶς ἐκ τῶν κοιτῶν οἰμῶν [. . .]

3 Ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α-β καὶ ἐπὶ τοῦ παραφύλλου Αα-β, δι' ἄλλης χειρὸς καὶ μελάνης, εὐχαὶ καὶ δεήσεις.

Ἀρχ. (φ. 1α) : ἴπωμεν πάντες ἐξόλης τῆς ψυχῆς κ(αὶ) ἐξόλης τῆς διανοιας ἡμῶν εἴπωμεν [. . .] ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ του επισκόπου ἡμῶν Κυρύλου [. . .] || (φ. Αα) Πληρώσωμεν τὴν ἑσπερινὴν δέησιν ἡμῶν τω κυρίω [. . .]

Τὸ κύριον μέρος τοῦ φυλλαδίου γεγραμμένον ὑπὸ δύο χειρῶν. Α' χείρ: φφ. 2α-5α. Β' χεὶρ (Δανιὴλ ἱερομονάχου): φφ. 5α - 11β. Ἡ γραφὴ καὶ τῶν δύο ἡ συνήθης τῆς ἐποχῆς. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα πολλά. Αἱ διαστάσεις τῆς γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων, ὡς καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν στίχων, ποικίλλουν. Ἐρυθρογραφίαι αἱ κοιναί. Τὸ φύλλον 6β καὶ τὸ παράφυλλον Αβ ἄγραφα.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 11β, μετὰ τὸ τέλος τοῦ κειμένου, τὸ ἑξῆς κωδικογραφικὸν σημείωμα:

Παρᾶκαλο: αδέλφοι κε σηλητουργί· μέμνηστέμι· διά τών | κύριων τοῦ εὔτελους κ(αὶ) ἀναξίων δούλων· Δανιὴλ Ἱερομονάχου· | δσήν γραφεῦς· τὰ ἔτι· 1825· ὠμινὶ Μαΐου 10 : ~

Στάχωσις πρόχειρος καὶ ἐφθαρμένη, ἐκ χάρτου ναστοῦ, ἐπενδεδυμένου διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, τὸ ὁποῖον ἔχει ληφθῆ ἐκ παλαιοτέρας σταχώσεως.
Τὸ φυλλάδιον λίαν ρυπαρόν, ἐκ σταγμάτων κηροῦ καὶ ἐκ τῆς συχνῆς χρήσεως.
Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα δὲν ἔχουν τεθῆ. Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 20/Ν.Α.Β.

21

Χάρτης Διαστ. 0,235 × 0,165 Αἰὼν XVI (τέλη) / XVII (ἀρχαί) Φύλλα 132 + Α'

Μηναῖον Ἰουνίου περιέχον κυρίως τὰς ἀκολουθίας τῶν ἑορταζομένων ἁγίων, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ τοὺς στίχους καὶ τὰ συναξάρια αὐτῶν.

— (φ. 3α) «Μὴν Ἰούνιος ἔχων ἡμέρ(ας) λ'· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ιε'· (καὶ) ἡ νὺξ ὥρας θ'».

«Εἰς τὴν πρώτην, τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰουστίνου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ».

Ἀρχ.: Εἰς τὸ Κ(ύρι)ε ἐκέκρ(αξα) στιχ(η)ρ(ὰ) προσόμοια· ἦχο(ς) β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν. — Ὅτε ἀγνωσίας ὁ κρυμός· πᾶσαν ἐπεκράτει τ(ὴν) κτίσιν, ταῖς ἐπηρείαις ἐχθροῦ· καὶ ἐθεραπεύετο ἡ τῶν εἰδώλων πληθὺς [. . .]

— (φ. 128α) «Τῷ αὐτῷ μηνὶ λ'· ἡ σύναξις τῶν ἁγίων ἐνδόξων πανευφήμων ἀποστόλ(ων) τῶν ιβ' κ(αὶ) τῶν ο'· κ(αὶ) δήλωσις ὅπως καὶ ποῦ ἕκαστος αὐτ(ῶν) ἐκήρυξε κ(αὶ) ἐτελειώθ(η)».

Ἀρχ.: Τιμῶ θεόπτας δώδεκα Χ(ριστο)ῦ φίλους,
ἥρωας ἄνδρας καὶ θεοὺς τολμῶ λέγειν.
Δώδεκα εὐκλέας τριακοστὴ ἀγείρει μύστας.

Μετὰ τοὺς ὡς ἄνω στίχους, σύντομον συναξάριον καὶ ἡ ἀκολουθία τῶν ἀποστόλων.

Τελ. (φ. 132β): Ἣν διήλθετε κτίσιν φωτίσαντες· οἱ τοῦ σ(ωτῆ)ρ(ο)ς μαθηταί· τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων ὡς ὕλην καταφλέξαντ(ες), ταῖς [sic] διδάγμασιν ὑμῶν [. . .] πρεσβεύσατε Χ(ριστ)ῷ· ὅπως ἵλεως γενήσεται ἡμῖν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς (Πορφυρίου μοναχοῦ). Γραφὴ στρογγυλόσχημος, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,170 × 0,110. Στίχοι 24 - 26. Μελάνη ἀμαυρά, ζωηρὰ καὶ ἔντονος. Τίτλοι ἐρυθρόγραφοι, ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ὡσαύτως ἐρυθρόγραφα.

Ὁ κῶδιξ δὲν φέρει ἀρίθμησιν φυλλαδίων. Ὡς διεπιστώσαμεν ὅμως, ἔχει συγκροτηθῇ ἐκ ις' κανονικῶν ὀκταφύλλων τετραδίων καὶ ἐξ ἑνὸς δισσοῦ (τεταφύλλου) εἰς τὸ τέλος.

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν φυλλαδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α' (φφ. 1 - 8), β' (φφ. 9 - 16), γ' (φφ. 17 - 24), δ' (φφ. 25 - 32), ε' (φφ. 33 - 40), ς' (φφ. 41 - 48), ζ' (φφ. 49 - 56), η' (φφ. 57 - 64), θ' (φφ. 65 - 72), ι' (φφ. 73 - 80), ια' (φφ. 81 - 88), ιβ' (φφ. 89 - 96), ιγ' (φφ. 97 - 104), ιδ' (φφ. 105 - 112), ιε' (φφ. 113 - 120), ις' (φφ. 121 - 128), ιζ' (φφ. 129 - 132).

Τὸ φύλλον 1 ἀποκεκομμένον κατὰ τὸ κάτω ἥμισυ. Χάρτης δύο ποιοτήτων. Τῶν φύλλων 1-48 (=τετράδια α' - ς') εἶναι λεπτότερος, τῶν δὲ ὑπολοίπων φύλλων (49 κἑξ., τετράδια ζ' - ιζ') χονδρότερος.

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α') Σταφυλὴν («raisin»), τῆς ὁποίας ὁ μίσχος φέρει τὸ κεφαλαῖον γράμμα D. Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, μεταξὺ τῶν φύλλων 3 καὶ 47 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 3/6, 10/15, 11/14 . . . 20/21 . . . 42/47, 44/45). Δὲν ταυτίζεται. Ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὰ ὑπ' ἀριθ. 13183 - 13185

(ἐτ. 1576/92) ὑδατόσημα τοῦ C. Briquet. β') Ἄγκυραν («ancre») ἐντὸς κύκλου. Ἀπαντᾷ μεταξὺ τῶν φύλλων 90 καὶ 130 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 90, 91, 102 . . . 127, 130). Δὲν ταυτίζεται.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 132β, μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὅλου κειμένου, ἐρυθρόγραφον, τὸ ἑξῆς κωδικογραφικὸν σημείωμα:

χρήα τοῦ μ(η)νὸ(ς) Ἰουν(ί)ου, ἐγραφ(η) διὰ χειρὸς
| *ἀμαθοῦς (μον)αχ(οῦ)* | $\frac{\pi \mid \varphi}{\varrho \mid ov}$ [= Πορφυρίου] +

Ἐπὶ τῶν φύλλων 1β καὶ 2α-β, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ παραφύλλου Αα-β, δοκίμια κονδυλίου καὶ ἀδέξια ναόσχημα σκαριφήματα.

Στάχωσις ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐφθαρμένου σήμερον, φέροντος ἁπλῆν ἔντυπον γραμμικὴν διακόσμησιν. Ἴχνη ἑνὸς θηλυκωτῆρος.
Διατήρησις τοῦ κώδικος πολὺ καλή.
Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 2α : 19 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 48/1951.
Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953 ἐπὶ τοῦ φύλλου 2α, διὰ κυανῆς μολυβδίδος : 21/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 43 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ἄλλωστε, ἐπὶ ἐτικέττας, ἐπικεκολλημένης ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ κώδικος, διακρίνονται ἴχνη τοῦ παλαιοῦ τούτου ἀριθμοῦ καὶ ἡ ἔνδειξις «Ρουσάνη».

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 41 καὶ 42 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 82α (δεῖγμα γραφῆς) καὶ 132β (κωδικογραφικὸν σημείωμα τοῦ μοναχοῦ Πορφυρίου, ΙϚ'/ΙΖ' αἰ.).

22

Χάρτης Διαστ. 0,270 × 0,180 Αἰὼν XIV (τέλη) - XV (ἀρχαί) Φύλλα 119

Παρακλητικὴ περιέχουσα τοὺς τέσσαρας πλαγίους ἤχους.

Ἀρχ. (φ. 1α) : Διὰ τοῦ τιμίου σου στ(αυ)ροῦ Χ(ριστ)έ, διάβολον ᾔσχυνας· (καὶ) διὰ τῆς ἀναστάσεώς σου· τὸ κέντρον τῆς ἁμαρτίας ἤμβλυνας [. . .]

Ὁ κῶδιξ, κατὰ τὸ κύριον μέρος του (φφ. 1 - 99α), γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ στρογγυλόσχημος, ἄνετος καὶ καλλιγραφική, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γε-

γραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,200 × 0,150. Στίχοι 32 (μέχρι τοῦ φ. 89β) καὶ 33 (ἀπὸ τοῦ φ. 90α). Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ αἱ συνήθεις. Μελάνη μελίχρους μέχρι τοῦ φ. 89β καὶ ἀμαυρὰ ἀπὸ τοῦ φ. 90α καὶ ἑξῆς (ἀπὸ τοῦ φύλλου τούτου ὁ γραφεὺς ἐχρησιμοποίησε καὶ κάλαμον διαφορετικόν, ἐξ οὗ καὶ τὰ γράμματα λεπτότερα). Ἐπίτιτλα, τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, τὰ ὁποῖα ὅμως σήμερον ἔχουν ἀποχρωματισθῆ καὶ καταστῆ ἐξίτηλα. Ἀπὸ τοῦ φύλλου 99α καὶ ἑξῆς δύο ἢ περισσότεροι διάφοροι γραφεῖς.

Ἀρίθμησις φυλλαδίων δὲν ὑπάρχει. Ὡς διεπιστώσαμεν ὅμως, ὁ κῶδιξ (τοῦ ὁποίου τὰ φυλλάδια ἔχουν συρραφῆ ἐκ νέου) ἀπαρτίζεται σήμερον ἐξ ἑπτὰ τετραδίων (α' - δ', ς', ι', ιβ'), τριῶν πενταδίων (η', ιγ', ιδ'), τριῶν ἑξαδίων (ε', ζ', θ') καὶ ἑνὸς δισσοῦ (ια'). Τοῦ δ' τετραδίου ἔχει ἐκπέσει τὸ τελευταῖον φύλλον· οὕτω, χάσμα εἰς τὸ κείμενον, μεταξὺ τῶν φύλλων 31 καὶ 32. Ὡρισμένα τῶν φυλλαδίων εἶναι ἐλλιπῆ κατὰ ἓν φύλλον, τὸ ὁποῖον ὅμως λείπει ἀρχῆθεν, καὶ οὕτω δὲν ὑπάρχει χάσμα εἰς τὸ κείμενον.

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν φυλλαδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς : α' (φφ. 1 - 8), β' (φφ. 9 - 16), γ' (φφ. 17 - 24), δ' (φφ. 25 - 31), ε' (φφ. 32 - 42), ς' (φφ. 43 - 50), ζ' (φφ. 51 - 61), η' (φφ. 62 - 70), θ' (φφ. 71 - 81), ι' (φφ. 82 - 89), ια' (φφ. 90 - 93), ιβ' (φφ. 94 - 100), ιγ' (φφ. 101 - 109), ιδ' (φφ. 110 - 119).

Εἰς τὰ περιθώρια, ἐνιαχοῦ (φφ. 47β, 51α, 56α, 58α, 72β, 76β, 94α), παρασελίδιοι σημειώσεις καὶ σχόλια.

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α') Δύο ξίφη («coutelas») διασταυρούμενα χιαστί. Ἀπαντοῦν εἰς τὰ φύλλα 3, 4, 8 καὶ 13-16. Τὸ ὑδατόσημον τοῦτο δὲν ταυτίζεται. Ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ὁμάδα, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὰ ὑδατόσημα ὑπ' ἀριθ. 5146 - 5151 καὶ 5154 (ἔτ. 1324/82) τοῦ C. Briquet καὶ 3353 - 3371 (ἔτ. 1326/82) τῶν V. Mošin - S. Traljić. β') Μονόκερων («licorne») κατὰ τὸ ἐμπρόσθιον ἥμισυ. Ἀπαντᾷ μεταξὺ τῶν φύλλων 18 καὶ 38 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 18 - 20 ... 29 - 34). Δὲν ταυτίζεται. Ἐντάσσεται εἰς τὴν αὐτὴν ὁμάδα, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὰ ὑδατόσημα ὑπ' ἀριθ. 9922 (ἔτ. 1370) τοῦ C. Briquet καὶ 5983 - 6010 (ἔτ. 1370/90) τῶν V. Mošin - S. Traljić. γ') Ὄρος («mont») ἐσχηματοποιημένον, τοῦ ὁποίου ἡ μεσαία κορυφὴ ἀπολήγει εἰς σταυρόν. Ἀπαντᾷ μεταξὺ τῶν φύλλων 46 καὶ 86 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 46 - 48 ... 59 - 61 ... 84, 86). Δὲν ταυτίζεται. Ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ὁμάδα, εἰς τὴν ὁποίαν παρόμοια ὑδατόσημα τοῦ τέλους τοῦ ΙΔ' καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ ΙΕ' αἰ. (C. Briquet, ἀριθ. 11688, 11722· V. Mošin - S. Traljić, ἀριθ. 6328 - 6330, 6336, 6362). δ') Κώδωνα («cloche»). Ἀπαντᾷ εἰς τὰ φύλλα 91, 93, 95 καὶ 97. Δὲν ταυτίζεται. Ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ὁμάδα, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὰ ὑδατόσημα ὑπ' ἀριθ. 4033 (ἔτ. 1387/97) καὶ 4034 (ἔτ. 1400/1418) τοῦ C. Briquet καὶ 3001 - 3005 (ἔτ. 1375/1410) τῶν V. Mošin - S. Traljić. ε') Δύο κύκλους («cercle»), συνδεομένους μεταξύ των διὰ κατακορύφου γραμμῆς, ἀποληγού-

στης εἰς σταυρόν. Ἀπαντᾷ εἰς τὸ φύλλον 98. Παρόμοιον πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 2079 (τέλη ΙΔ' αἰ./1410) ὑδατόσημον τῶν V. Mošin - S. Traljić. ς') Ἀστέρα («étoile») ὀκτάκτινον, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἡμισέληνον. Ἀπαντᾷ εἰς τὰ φύλλα 99, 102, 104 καὶ 105. Δὲν ταυτίζεται. ζ') Καρδίαν («coeur») ἐντὸς κύκλου, ἀπολήγουσαν εἰς κατακόρυφον γραμμὴν ἐκτὸς τοῦ κύκλου, μὲ αἰχμὴν βέλους εἰς τὴν κορυφήν της. Ἀπαντᾷ εἰς τὰ φύλλα 108, 116 καὶ 118. Δὲν ταυτίζεται. η') Ἄνθος κρίνου («fleur de lis»). Ἀπαντᾷ εἰς τὰ φύλλα 111 καὶ 112. Δὲν ταυτίζεται.

Στάχωσις σητόβρωτος καὶ λίαν ἐφθαρμένη, ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, ἐπενδεδυμένων ἄλλοτε διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, φέροντος ἁπλῆν ἔντυπον γραμμικὴν διακόσμησιν. Σήμερον σώζεται τμῆμα τῆς βύρσης μόνον ἐπὶ τῆς ὀπισθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως.

Διατήρησις κακή. Ὁ κῶδιξ λίαν ρυπαρὸς καὶ ἐφθαρμένος ὑπὸ τῆς ὑγρασίας, ἐκ σταγμάτων κηροῦ καὶ ἐκ τῆς συχνῆς χρήσεως.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῶν πινακίδων τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τῶν φύλλων 1α καὶ 119β : 34 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 76/1951.

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως : 22/N.A.B.

Ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 13 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σώζεται σήμερον, ἐπὶ ὑπολείμματος ὅμως παλαιᾶς ἐτικέττας, εἰς τὴν ράχιν τῆς σταχώσεως, διακρίνονται τὰ ἑξῆς: *Μ. Ρο[υσάνου]*, πρᾶγμα ποὺ ἐπιβεβαιώνει τὴν προέλευσιν τοῦ κώδικος ἐκ τῆς ἐν λόγῳ μονῆς.

Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 43 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τοῦ φύλλου 90α (δεῖγμα γραφῆς).

23

Χάρτης Διαστ. 0,215 × 0,160 Αἰὼν XVIII Φύλλα 82

Νικηφόρου Καλλίστου Ξανθοπούλου ἑρμηνεία τῶν ἀναβαθμῶν τῆς ὀκτωήχου. Ἐπὶ τοῦ φύλλου 4α ἡ σχετικὴ ἐπιγραφή:

«Ἑρμηνεία τῶν ἀναβαθμῶν τῆς ὀκτωήχου ἐκδοθεῖσα, παρὰ Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου ἀξιώσεώς τινος ἕνεκεν τῶν ἑαυτοῦ φίλων· οὗπερ τὴν κλῆσιν (διεφθαρμένου τοῦ πρωτοτύπου τυγχάνοντος) σὺν τῷ προοιμίῳ, ἠμοιρήσαμεν».

Ἀρχ. (φ. 4α) : Ἀρξάμενοι μόνον ἐκ τῶν ζητημάτων ἅπερ εἰσὶ ταῦτα ἑπτά· ἐξ ὧν τὸ πρῶτον, τίς ἄρα ὁ τούτων ἐστὶ ποιητής; [. . .] Ἑρμηνεία τοῦ α' ζητήματος : Ὅτι μὲν οὐχὶ τῷ σοφῷ μελουργῷ τῷ ἐκ Δαμασκοῦ Ἰω(άν)ν(η) ταῦτα πεπόνηται [. . .]

— (φ. 7α) «Οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ α' ἤχου».

"Αρχ.: Ἐν τῷ θλίβεσθαί με εἰσάκουσόν μου τῶν ὀδυνῶν κύριέ σοι κράξω :
Καλῶς ὁ θαυμάσιος οὗτος μελωδὸς τὸν α^ον τῶν ἀναβαθμῶν ψαλμὸν παραφράζων, πρῶτον καὶ τῶν ἰδίων ἀναβαθμῶν τίθησιν [. . .]

— (φ. 78β) «Περὶ τοῦ ἐξαποστειλαρίου».

"Αρχ.: Τὰ δὲ ἐξαποστειλάρια ὁ σοφὸς Λέων πρῶτος ηὔξησε καὶ ἐπλάτυνε [. . .]
Τελ. (φ. 79α) : [. . .] ἐμοὶ μέντοι τὸ πρῶτον εἶναι δοκεῖ ἀσφαλέστερον. Τέλος τῆς ὑπακοῆς, τοῦ κοντακίου. ἀλλὰ δεῖ [sic] καὶ τοῦ οἴκου καὶ τοῦ ἐξαποστειλαρίου.

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς γεγραμμένος. Γραφὴ σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἡ συνήθης τῆς ἐποχῆς. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα ὀλίγα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,175 × 0,115. Στίχοι 25. Τὰ φύλλα 1β - 3β καὶ 79β - 82β ἄγραφα.
Ὁ κῶδιξ δὲν φέρει ἀρίθμησιν φυλλαδίων. Ὡς διεπιστώσαμεν ὅμως, ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν πενταδίων (β', δ', ι'), πέντε τετραδίων (ε' - θ'), δύο τριαδίων (γ', ια') καὶ ἐξ ἑνὸς διφύλλου (α').

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν φυλλαδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α' (φφ. 1 - 2), β' (φφ. 3 - 12), γ' (φφ. 13 - 18), δ' (φφ. 19 - 27), ε' (φφ. 28 - 35), ϛ' (φφ. 36 - 43), ζ' (φφ. 44 - 51), η' (φφ. 52 - 59), θ' (φφ. 60 - 67), ι' (φφ. 68 - 76), ια' (φφ. 77 - 82).

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 4α, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον, αὐτόγραφον κτητορικὸν σημείωμα τοῦ Σταγῶν Παϊσίου:

Ἐκ τῶν τοῦ ταπεινοῦ ἐπισκόπου σταγῶν παϊσίου.

Στάχωσις ἐκ πινακίδων χάρτου ναστοῦ, ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, φέροντος μικρὰ ἔντυπα φυτόσχημα κοσμήματα.
Διατήρησις τοῦ κώδικος πολὺ καλή.
Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 18 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 12/1951.
Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 23/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος ἀνῆκε παλαιόθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 6 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ἄλλωστε, ἐπὶ παλαιᾶς ἐτικέττας, εἰς τὴν ράχιν τῆς σταχώσεως, μόλις διακρίνονται σήμερον ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς 6 καὶ ἡ ἔνδειξις «Μ. Ἁγ. Τριάδος».
Ἐπὶ τοῦ φύλλου 4α ἀποτύπωμα νεωτερικῆς σφραγῖδος τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 44 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τοῦ φύλλου 4α, ὅπου ἡ ἀρχὴ τοῦ κειμένου καὶ κτητορικὸν σημείωμα τοῦ Σταγῶν Παϊσίου.

24

Χάρτης Διαστ. 0,215 × 0,160 Αἰὼν XIX (1841) Φύλλα 37

«Κανόνες τριαδικοὶ ψαλλόμενοι τῷ σαββάτῳ εἰς τὸν ὄρθρον».

Ἀρχ.: Χριστὸς γενάται δοξάσατε. Αγια Τριας ὁ Θεὸς ελέησον καὶ σῶσον ημας. Τριάδα πάντες δοξάσομεν, πατέρα κ(αὶ) υἱὸν σῦν τῷ πνεύματι· οὐσίαν μίαν ἀμέριστον [. . .] Τελ. (φ. 37α-β): Τριὰς ἡ ἑνιαία πάτερ υἱέ, κ(αὶ) τὸ ἅγιον πνεῦμα ἐλέησον, τοὺς εὐσεβῶς, σὲ δοξολογοῦντας [. . .] || Θεοτοκίον : Οὐκ ἔστιν ἁμαρτία ἐπὶ τῆς γῆς, οὔτε εἶδος κακίας κ(αὶ) πράξεως σατανικῆς [. . .] εὐμένισόν μοι τοῦτον, καὶ λύτρωσαί με τῆς κολάσεως.

Ὁλόκληρον τὸ φυλλάδιον ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς (Ἰωακεὶμ ἱερομονάχου) γεγραμμένον. Γραφὴ ἡ συνήθης τῆς ἐποχῆς. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα πολλά. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,160 × 0,110. Οἱ στίχοι ποικίλλουν τὸν ἀριθμὸν (15 - 19) . Τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, κακότεχνα ὅμως καὶ ἀδέξια.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 37β, μετὰ τὸ τέλος τοῦ κειμένου, διὰ χειρὸς τοῦ γραφέως, τὰ ἑξῆς ἐρυθρόγραφα:

† Τέλος·| καὶ τῷ των καλῶν δοτῆρι χάρις | ἔλεος
† ἡ μὲν χεὶρ ἡ γράψασα σή|πετε τάφω, ἡ δε γραφὴ μένει εἰς αἰῶνας.

Ἀκολουθοῦν, διὰ χειρὸς τοῦ γραφέως πάλιν, καὶ διὰ κοινῆς μελάνης (μόνον τὰ ἀρχικὰ ἐρυθρόγραφα), τὰ κάτωθι:

Ὅσπερ ξένοι χαίρουσι ἰδεῖν πατρίδα
κὲ οἱ θαλαττεύοντες ἰδεῖν λιμένα
κε οἱ πραγματεύοντες ἰδεῖν τὸ κέρδος
οὕτω κ(αὶ) οἱ βιβλιογράφοντες ἰδεῖν τὸ τέ|λος.

Ἐν συνεχείᾳ, ἐρυθρόγραφον, τὸ κυρίως βιβλιογραφικὸν σημείωμα:

Ἐτελειώθη τὸ παρὸν βιβλιάριον διὰ | χειρὸς ἐμοῦ τοῦ εὐτελοῦς παρὰ πάντων | ἰωακεὶμ ἱερομόναχου κατὰ (τὸ) | ἔτος ,αωμα[ω] κ(αὶ) οἱ ἐντυχάνοντες | εὔχεσθαι ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς κύριον.

Ἐπὶ τοῦ ἄνω περιθωρίου τοῦ φύλλου 32β τὰ ἑξῆς:

1872 μάηως 27 εγω ω χρηστους πεδοι του παπαγηωρ|γη απου μερτζη

Στάχωσις ἐκ φύλλων χάρτου (εἰλημμένων ἐκ χειρογράφων ἢ λυτῶν ἐγγράφων τῆς αὐτῆς ἐποχῆς) ἐπενδεδυμένων διὰ λινοῦ ὑφάσματος.
Διατήρησις τοῦ φυλλαδίου καλή.

Ἀριθμὸς Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 7/1951. Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου : 24/Ν.Α.Β.

Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 45 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τοῦ φύλλου 37β, ὅπου τὸ τέλος τοῦ κειμένου καὶ τὸ σημείωμα τοῦ κωδικογράφου Ἰωακεὶμ ἱερομονάχου (ἔτ. 1841).

25

Χάρτης Διαστ. 0,210 × 0,135 Αἰὼν XIV Φύλλα 197

Πραξαπόστολος - Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου.

Ὁ κῶδιξ ἀκέφαλος, ἐλλιπὴς καὶ κολοβός. Ὑπάρχει παλαιά, δι' ἑλληνικῶν ψηφίων, ἀρίθμησις τοῦ κώδικος, μὲ ἐνδιάμεσα κενά, ἐξ ὧν διαπιστώνει τις τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐλλειπόντων σήμερον φύλλων.

Α' (φφ. 1α - 187α) Πραξαπόστολος.

α' (φφ. 1α - 42α) Πράξεις τῶν ἀποστόλων. Τὸ κείμενον ἀκέφαλον καὶ ἐλλιπές.

Ἀρχ.: [δια]λέκτω [ἐν ᾗ ἐγεννήθημεν Πάρθοι τε καὶ] Μῆδ[οι καὶ Ἐλαμῖ]ται καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν· Ἰουδαίαν τὲ καὶ Καππαδοκίαν· Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν· Φρυγίαν τὲ καὶ Παμφυλίαν [. . .] [Πράξ. Β', 8 - 10]

Τελ. (φ. 42α) : [. . .] διδάσκων τὰ περὶ τοῦ Κ(υρίο)υ Ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ, μετὰ πάσης παρρησίας, ἀκωλύτως.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὡς ἄνω κειμένου, ἐρυθρόγραφα τὰ ἑξῆς: «τέλο(ς) τῶν πράξεων».

β' (φφ. 42α - 186α) Ἐπιστολαὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ μηνολόγιον. Ἑκάστης τῶν ἐπιστολῶν προτάσσεται ἡ «ὑπόθεσις» αὐτῆς.

— (φ. 42α) «Ὑπόθεσις τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς Παύλου».

Ἀρχ.: Ταύτην ἐπιστέλλει ἀπὸ Κορίνθου· μήπω μὲν ἑωρακ(ὼς) Ῥωμαίους· ἀκούων δὲ περὶ αὐτῶν καὶ ἐπιποθῶν [. . .]

Ἀπὸ τοῦ φ. 43β, ἡ πρὸς Ρωμαίους α' ἐπιστολὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς, φ. 63β, τὰ ἑξῆς ἐρυθρόγραφα: «τέλος· + ἡ πρὸς Ῥωμαί(ους) ἐπιστολή, ἐγράφη ἀπὸ Κορίνθου διὰ Φοίβης τῆς διακόνου· στίχ(οι) ϡκ'».

— (φ. 63β) «Ὑπόθεσις τῆς πρὸς Κορινθίους α' ἐπιστολῆς».

Ἀρχ.: Ταύτην ἐπιστέλλ(ει) ἀπὸ Ἐφέ(σ)ου τῆς Ἀσί(ας)· ἑωρακ(ὼς) αὐτοὺς ἢ διδάξ(ας)· ὑπομιμνήσκων (δὲ) [. . .]

Ἀπὸ τοῦ φ. 64β, τὸ κείμενον τῆς πρὸς Κορινθίους α' ἐπιστολῆς, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας, φ. 83α, τὰ ἑξῆς ἐρυθρόγραφα: «Ἡ πρὸς Κορινθίους α' ἐπιστολή, ἐγράφη ἀπὸ Φιλίππ(ων) διὰ Στεφανᾶ καὶ Φουρτουνάτου καὶ Ἀχαϊκοῦ καὶ Τιμοθέου, στίχων ὀκτακοσίων ἑβδομήκοντα».

— (φ. 83α) «Ὑπόθεσις τ(ῆς) πρὸ(ς) Κορινθί(ους) δευτέρας ἐπιστολ(ῆς)».

Ἀρχ.: Ταύτην ἐπιστέλλ(ει) ἀπὸ Μακεδονί(ας)· ἡ δὲ πρόφασις τῆς ἐπιστολ(ῆς) αὕτη· δεξάμ(εν)οι Κορίνθιοι τὴν προτέραν ἐπιστολὴν [. . .]

Ἀπὸ τοῦ φ. 84α, τὸ κείμενον τῆς πρὸς Κορινθίους β' ἐπιστολῆς, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας, φ. 95β, τὰ ἑξῆς ἐρυθρόγραφα: «ἐγράφη ἀπὸ Φιλίππων διὰ Τίτου καὶ Λουκᾶ: στίχ(ων) φϛ'».

— (φ. 95β) «Ὑπόθεσις τ(ῆς) πρὸ(ς) Γαλάτ(ας) ἐπιστολ(ῆς)».

Ἀρχ.: Ταύτην ἐπιστέλλει ἀπὸ Ῥώμης, ἑωρακὼς αὐτοὺς ἢ καὶ διδάξας· ἡ δὲ πρόφασις τῆς ἐπιστολῆς αὕτη· διδαχθέντες καλ(ῶς) οἱ Γαλάται [. . .]

Ἀπὸ τοῦ φ. 96α, τὸ κείμενον τῆς πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆς, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας, φ. 102β, τὰ ἑξῆς ἐρυθρόγραφα: «+ ἡ πρὸς Γαλάτ(ας) ἐπιστολὴ ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης: στίχ(ων) ⟨σ⟩ϟγ'».

— (φ. 102β) «Ὑπόθεσις τῆς πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῆς».

Ἀρχ.: Ταύτην ἐπιστέλλει ἀπὸ Ῥώμης, οὔπω μὲν αὐτοὺς ἑωρακώς, ἀκούσας δὲ περὶ αὐτῶν· ἡ δὲ πρόφασις τῆς ἐπιστολῆς αὕτη· Ἐφέσιοι πιστεύσαντες εἰς τὸν Κ(ύριο)ν [. . .]

Ἀπὸ τοῦ φ. 103α, τὸ κείμενον τῆς πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῆς, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας, φ. 109β, τὰ ἑξῆς ἐρυθρόγραφα: «ἡ πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολή, ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης διὰ Τυχικοῦ, στίχων τιβ' +».

— (φ. 109β) «Ὑπόθεσις τῆς πρὸς Φιλιππησί(ους) ἐπιστολῆς».

Ἀρχ.: Ταύτην ἐπιστέλλει ἀπὸ Ῥώμης, ἑωρακὼς αὐτοὺς ἅμα καὶ διδάξας· ἡ δὲ πρόφασις τῆς ἐπιστολῆς αὕτη· πεμψάντων Φιλιππησίων διακονίαν τῷ Παύλῳ [. . .]

Ἀπὸ τοῦ φ. 110α, τὸ κείμενον τῆς πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῆς, κολοβόν, διότι μετὰ τὸ φ. 112 ἔχουν ἀποκοπῆ (διὰ ξυραφίου) τρία φύλλα.

Τελ.: [. . .] κατὰ δικαιοσύνην τὴν ἐν νόμῳ, γενόμενος ἄμεμπτος [κεφ. Γ', 6].

— (φ. 113α) Ἡ πρὸς Κολασσαεῖς ἐπιστολή, ἀκέφαλος [κεφ. Α', 13].

Ἀρχ.: ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους· καὶ μετέστησεν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐ(ρα)νῶν [. . .]

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ κειμένου τῆς ἐπιστολῆς, φ. 116β, τὰ ἑξῆς ἐρυθρόγραφα: «τέλ(ο)ς πάντ(ων): ἡ πρὸς Κολα(σσαεῖς) ἐπιστολ(ὴ) ἐγρά(φ)η ἀπὸ Ῥώμης διὰ Τυχικοῦ καὶ Ὀνησίμου· στίχων, ση'».

— (φ. 117α) «Ὑπόθεσις τῆς πρὸ(ς) Θεσσαλονικεῖς πρώτ(ης) ἐπιστολ(ῆς) Παύλου».

Ἀρχ.: Ταύτην ἐπιστέλλει ἀπὸ Ἀθηνῶν· ἑωρακὼς πρότερον αὐτοὺς (καὶ) διατρίψας ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ πρόφασις τῆς ἐπιστολῆς αὕτη· ὁ ἀπόστολος πολλὰς θλίψεις παθῶν [sic] ἐν Βερροίᾳ καὶ ἐν Φιλίπποις [. . .]

Ἀπὸ τοῦ φ. 117β, τὸ κείμενον τῆς α' πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολῆς, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας, φ. 121β, τὰ ἑξῆς ἐρυθρόγραφα: «ἡ πρὸς Θεσσαλονικεῖς α' ἐπιστολή, ἐγράφη ἀπὸ Ἀθηνῶν, στίχων, ρϟγ'».

— (φ. 121β) «Ὑπόθεσις τῆς πρὸς Θεσσαλονικεῖς β' ἐπιστολῆς».

Ἀρχ.: Ταύτην ἐπιστέλλει ἀπὸ Ῥώμης· ἡ δὲ πρόφασις τ(ῆς) ἐπιστολ(ῆς) αὕτη· τινὲς ἀπὸ Θεσσαλονίκης ἀργοὶ (καὶ) ἄτακτοι περιεργχόμ(εν)οι [. . .]

Ἀπὸ τοῦ φ. 122β, τὸ κείμενον τῆς β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολῆς, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας, φ. 124β, τὰ ἑξῆς ἐρυθρόγραφα: «ἡ πρὸς Θεσσαλονικεῖς β' ἐπιστολή, ἐγρά(φ)η ἀπὸ Ῥώμης, στίχων, ρς'».

— (φ. 124β) «Ὑπόθεσις τῆς πρὸς Τιμόθεον α' ἐπιστολῆς».

"Αρχ.: Ταύτην ἐπιστέλλει ἀπὸ Μακεδονί(ας)· ἡ δὲ πρόφασις τῆς ἐπιστολῆς αὕτη· ἐν τῇ Ἐφέσῳ τινὲς ἰουδαΐζοντες ἐπεχείρουν ἑτεροδιδασκαλεῖν [. . .]

Ἀπὸ τοῦ φ. 125β, τὸ κείμενον τῆς πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῆς, κολοβόν, διότι, μετὰ τὸ φ. 126, ἔχουν ἀποκοπῆ καὶ ἐλλείπουν δέκα φύλλα.

Τελ. (φ. 126β) [. . .] ἐπαγγελλομέναις θεοσέβειαν δι' ἔργων ἀγαθῶν· γυνὴ ἐν ἡσυχίᾳ μανθανέτω ἐν πάσῃ ὑποταγῇ· γυναικὶ δὲ [κεφ. Β', 12]

Πλὴν τοῦ ἐλλείποντος τμήματος (κεφ. Β', 12 - 15 καὶ κεφ. Γ' - Ϛ') τῆς α' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῆς, ἐλλείπει ἐξ ὁλοκλήρου, λόγῳ τῶν ἀποκοπέντων φύλλων, ἡ β' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολὴ (κεφ. Α' - Δ').

— (φ. 127α) Ἡ πρὸς Τίτον ἐπιστολή, ἀκέφαλος [κεφ. Α', 3 - 4].

"Αρχ.: τοῦ σ(ωτῆ)ρ(ο)ς ἡμῶν Θ(εο)ῦ· Τίτῳ γνησίῳ τέκνῳ κατὰ κοινὴν πίστιν· χάρις· ἔλεος· εἰρήνη, ἀπὸ Θ(εο)ῦ π(ατ)ρ(ὸ)ς [. . .]

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ κειμένου τῆς ἐπιστολῆς, φ. 129α, τὰ ἑξῆς ἐρυθρόγραφα: «ἡ πρὸς Τίτον ἐπιστολή, ἐγράφη ἀπὸ Νικοπόλεως τῆς Μακεδονίας, στίχων Ϟζ'».

— (φ. 129α) «Ὑπόθεσις τῆς πρὸς Φιλήμονα ἐπιστολῆς».

"Αρχ.: Ταύτην ἐπιστέλλει ἀπὸ Ῥώμης· ἡ δὲ πρόφασις τῆς ἐπιστολῆς αὕτη· Ὀνήσιμος οἰκέτης Φιλήμονος ἔφυγε [. . .]

Ἀπὸ τοῦ φ. 129α, τὸ κείμενον τῆς πρὸς Φιλήμονα ἐπιστολῆς, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας, φ. 130α, τὰ ἑξῆς ἐρυθρόγραφα: «ἡ πρὸς Φιλήμονα ἐπιστολ(ή), ἐγρά(φ)η ἀπὸ Ῥώμης, διὰ Ὀνησίμου οἰκέτου: στίχ(ων), λζ'».

— (φ. 130α) «Ὑπόθε(σις) τῆς πρὸς Ἑβραί(ους) ἐπιστολῆς».

"Αρχ.: Ταύτην ἐπιστέλλει ἀπὸ Ἰταλί(ας)· ἡ δὲ πρόφασις τῆς ἐπιστολῆς αὕτη· ἐπειδὴ οἱ Ἰουδαῖοι ἐνίσταντο τῷ νόμῳ κ(αὶ) ταῖς σκιαῖς [. . .]

Ἀπὸ τοῦ φ. 131α, τὸ κείμενον τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας, φ. 147β, τὰ ἑξῆς ἐρυθρόγραφα: «ἡ πρὸ(ς) Ἑβραί(ους) ἐπιστολ(ή), ἐγράφη ἀπὸ Ἰταλί(ας) μετὰ Τιμοθέου, στίχ(ων), ψϛ'».
Τέλος τῶν ἐπιστολῶν τοῦ ἀποστόλου Παύλου.

— (φ. 148α) «Ὑπόθεσις τῆς Ἰακώβου καθολικῆς ἐπιστολῆς».

"Αρχ.: Ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ Ἰάκωβος ταύτην γράφει τοῖς ἀπὸ τῶν δώδεκα φυλῶν διασπαρεῖσι· καὶ πιστεύσασι εἰς τὸν Κ(ύριο)ν [. . .]

Ἀπὸ τοῦ φ. 148, τὸ κείμενον τῆς καθολικῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἰακώβου, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας, φ. 153α: «ἐγρά(φη), στίχ(ων) σμβ'».

— (φ. 153α) «Ὑπόθεσις τῆς α' ἐπιστ(ο)λ(ῆς) καθολικῆς Πέτρου».

"Αρχ.: Ταύτην γράφει ὁ Πέτρος τὴν ἐπιστολὴν διδασκαλικήν· τοῖς ἐν τῇ διασπορᾷ οὖσιν Ἰουδαίοις (καὶ) γενομένοις χριστιανοῖς [. . .]

Ἀπὸ τοῦ φ. 153β, τὸ κείμενον τῆς α' καθολικῆς ἐπιστολῆς Πέτρου, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας, φ. 159α: «... ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης, στίχ(ων) σλς'».

— (φ. 159β) «Ὑπόθεσις τ(ῆς) β' ἐπιστ(ο)λ(ῆς) Πέτρου».

Ἀρχ.: Ταύτην πάλιν ὁ αὐτὸς Πέτρος ἐπιστέλλ(ει) τοῖς ἤδη πιστεύσασιν· ἔστι δὲ ἡ ἐπιστολὴ ὑπόμνησις τῶν πρώτων [. . .]

Ἀπὸ τοῦ φ. 160α, τὸ κείμενον τῆς β' καθολικῆς ἐπιστολῆς Πέτρου.

— (φ. 164α) «Ὑπόθεσις τῆς Ἰω(ά)ννου α' ἐπιστολῆς».

Ἀρχ.: Ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ Ἰωάννης ὁ τὸ εὐαγγέλιον γράψας, αὐτὸς καὶ ταύτην ἐπιστέλλει· ὑπομιμνήσκων τοὺς ἤδη πιστεύσαντας εἰς τὸν Κ(ύριο)ν [. . .]

Ἀπὸ τοῦ φ. 165α, τὸ κείμενον τῆς α' καθολικῆς ἐπιστολῆς Ἰωάννου, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας, φ. 170β, τὰ ἑξῆς: «... ἐγρά(φ)η ἀπὸ Ἐφέσου στίχ(ων), σοδ'».

— (φ. 170β) «Ὑπόθεσις τῆς Ἰωάννου δευτέρας ἐπιστολῆς».

Ἀρχ.: Ταύτην ὡς πρεσβύτερος γράφει κυρίᾳ καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῆς· ἡ δὲ πρόφασις τῆς ἐπιστολῆς αὕτη· ὁρῶν τὰ τέκνα αὐτῆς καλ(ῶς) ἀναστρεφόμενα ἐν τῇ πίστει [. . .]

Ἀπὸ τοῦ φ. 171α, τὸ κείμενον τῆς β' καθολικῆς ἐπιστολῆς Ἰωάννου, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας, φ. 171β: «... ἐπιστ(ο)λ(ὴ) β', στίχ(ων), λ'».

— (φ. 172α) «Τοῦ αὐτοῦ τ(ῆς) γ' ἐπιστ(ο)λ(ῆς) ὑπόθ(εσις)».

Ἀρχ.: Ἔστιν ἡ ἐπιστολὴ περὶ φιλοξενί(ας)· καὶ πρῶτον μὲν ἀποδέχεται τὸν Γάϊον [. . .]

Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ φ. 172α, τὸ κείμενον τῆς γ' καθολικῆς ἐπιστολῆς Ἰωάννου, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας, φ. 172β: «... ἐπιστολὴ γ', στίχ(ων) λβ'».

— (φ. 173α) «Ὑπ(ό)θεσις τῆς Ἰούδα ἐπιστολ(ῆς)».

Ἀρχ.: Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν γράφει τοῖς ἤδη πιστεύσασιν· ἡ δὲ πρόφασις αὕτη· παρεισελθόντων τινῶν καὶ διδασκόντων ἀδιάφορον εἶναι τὴν ἁμαρτίαν [. . .]

Ἀπὸ τοῦ φ. 173α, τὸ κείμενον τῆς καθολικῆς ἐπιστολῆς Ἰούδα, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας, φ. 175α: «τοῦ ἁγίου ἀπο(στόλου) Ἰούδα ἐπιστολὴ καθολική· στίχ(ων) ξη'».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φ. 175α: «Τέλος τοῦ πραξαποστόλου».

— (φφ. 175α - 186α) «Συναξάριον περιέχων [sic] τοῦ μηνολογίου ἐκλογὴν ἀποστόλους».

Β' (φφ. 187α - 197β) «Ἀποκάλυψις τοῦ ἁγ(ίου) ἀπο(στόλου) Ἰω(ά)ννου τοῦ θεολόγου». Τὸ κείμενον κολοβόν.

Ἀρχ.: Ἀποκάλυψις Ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ· ἣν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θ(εὸ)ς δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ· ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει [. . .]

Τελ. (φ. 197β) : [. . .] ὡς λίθῳ ἰάσπιδι κρυσταλλίζοντι· ἔχουσαν τεῖχος μέγα καὶ ὑψηλόν· ἔχουσαν πυλῶνας [Ἀποκ. ΚΑ', 12].

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός[1]. Γραφὴ στρογγυλόσχημος, ἄνετος, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,165 × 0,105. Στίχοι 25. Μελάνη ἀμαυρὰ καὶ ἔντονος. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων. Τίτλοι ἐρυθρόγραφοι, ἐπίτιτλα ἁπλᾶ, ἐρυθρόγραφα ὡσαύτως.

Ἀρίθμησις φυλλαδίων δὲν ὑπάρχει, οὔτε εἶναι δυνατὴ ἡ διακρίβωσίς των, λόγῳ τῆς κακῆς καταστάσεως τοῦ κώδικος. Ἐκ τῆς παλαιᾶς, δι' ἑλληνικῶν ψηφίων, φυλλαριθμήσεως τοῦ κώδικος (γ' - σλβ', μὲ ἐνδιάμεσα κενά), εἶναι δυνατὴ ἡ διαπίστωσις τῶν ἐλλειπόντων φύλλων, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀποκοπῆ διὰ ξυραφίου. Οὕτω, πρὸ τοῦ φ. 1 ἐλλείπουν δύο φύλλα, μετὰ τὸ φ. 1 δεκατρία, μετὰ τὸ φ. 2 τέσσαρα, μετὰ τὸ φ. 37 ἕν, μετὰ τὸ φ. 91 ἕν, μετὰ τὸ φ. 112 τρία, μετὰ τὸ φ. 126 δέκα καὶ μετὰ τὸ φ. 148 ἕν. Ἐκ τοῦ τέλους τοῦ κώδικος, μετὰ τὸ φ. 197, ἔχουν ἀποκοπῆ τὰ φύλλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα περιεῖχον τὸ ὑπόλοιπον τοῦ κειμένου τῆς Ἀποκαλύψεως. Καὶ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων φύλλων τοῦ κώδικος πολλὰ εἶναι, κατὰ τὴν ἔσω κατακόρυφον πλευράν των, ἀποκεκομμένα διὰ ξυραφίου.

Στάχωσις ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐφθαρμένου σήμερον, φέροντος ἁπλῆν ἔντυπον γραμμικὴν διακόσμησιν.

Διατήρησις τοῦ κώδικος κακή.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου καὶ τῶν δύο πινακίδων τῆς σταχώσεως : 92 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 93/1951.

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τῶν φύλλων 1α καὶ 2α : 25/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Ἀναπαυσᾶ, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 26 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγ-

---

1. Ὁ Ν. Ἀ. Βέης, «Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν μονῶν τῶν Μετεώρων», *Βυζαντὶς* 1 (1909) σ. 236ια, σημ. 3, θεωρεῖ ὡς γραφέα (ἐκ τοῦ ὕφους τῆς γραφῆς) τοῦ κώδικος τούτου τὸν γνωστὸν γραφέα, τοῦ τέλους τοῦ ΙΔ' καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ ΙΕ', αἰ., κωδίκων τῆς Μονῆς Μεταμορφώσεως τῶν Μετεώρων μοναχὸν Νεῖλον Σταυρᾶν· βλ. τοῦ αὐτοῦ, *Ἔκθεσις παλαιογραφικῶν καὶ τεχνικῶν ἐρευνῶν ἐν ταῖς μοναῖς τῶν Μετεώρων κατὰ τὰ ἔτη 1908 καὶ 1909*, Ἀθήνησι 1910, σ. 28, ὅπου ὑποστηρίζεται ἡ αὐτὴ ἄποψις. Ἡ σύγκρισις ὅμως τῆς γραφῆς τοῦ κώδικος Ἁγ. Τριάδος 25 (=Ἁγ. Νικολάου Ἀναπαυσᾶ 26) πρὸς γνωστοὺς ἐνυπογράφους κώδικας τῆς Μονῆς Μεταμορφώσεως, γραφέντας ὑπὸ τοῦ Νείλου Σταυρᾶ, δὲν φαίνεται νὰ δικαιολογῇ τὴν ἀπόδοσιν καὶ τοῦ κώδικος τούτου εἰς τὸν ἐν λόγῳ γραφέα, ἂν καὶ ὁ Ν. Βέης (*Βυζαντὶς* 1, 1909, σ. 236μα - 236 μβ) παρατηρεῖ : «Ἐπετηδεύετο δὲ βιβλιογραφῶν ὁ βιβλιογράφος Νεῖλος γραφὰς διαφορωτάτας». Βλ. καὶ κατωτέρω τὴν περιγραφὴν τοῦ κώδικος Ἁγ. Τριάδος 71 (= Ἁγ. Νικολάου Ἀναπαυσᾶ 28). Περὶ τοῦ κωδικογράφου Νείλου Σταυρᾶ βλ. Ν. Ἀ. Βέην, *Βυζαντὶς* 1 (1909) σ. 236μα - 236μβ· τοῦ αὐτοῦ, *Ἔκθεσις*, σ. 28· τοῦ αὐτοῦ, *Τὰ Χειρόγραφα τῶν Μετεώρων*, τόμ. Α', Ἀθῆναι 1967, σ. 712 - 713, πίν. Χ.

κρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σώζεται σήμερον. Ὡσαύτως οὐδὲν ἕτερον στοιχεῖον ὑπάρχει, σχετικὸν πρὸς τὴν προέλευσιν τοῦ κώδικος.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 46 καὶ 47 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 96α (δεῖγμα γραφῆς) καὶ 187α (ἐπίτιτλον, ἀρχὴ κειμένου).

26

Χάρτης Διαστ. 0,230 × 0,175 Αἰὼν XVIII Φύλλα 238

(φ. 4α) «Σύνοψις τῆς ἱερᾶς θεολογία(ς) φιλοπονηθεῖσα εἰς ὠφέλειαν τῶν ὀρθοδόξων φιλομαθῶν παρὰ Νικολάου Κούρσουλα τοῦ Ζακινθίου, διδασκάλου, φιλοσόφου, καὶ θεολόγου». [Ἐξεδόθη ὑπὸ Σεργίου Χ. Ραφτάνη, ἐν Ζακύνθῳ, 1862/64.]

α′ «Διάλεξις α$^{\eta}$» (φφ. 4α - 9α, κεφ. α′ - δ′).
«Κεφάλαιον α^{ον}. Διαίρεσις τῆς ἱερᾶς θεολογί(ας)».

Ἀρχ.: Θεολογία μὲν κατὰ τὴν τοῦ ὀνόματος ἐτυμολογί(αν) δύναται γενικῶς καλεῖσθαι πᾶσα διδασκαλία ἡ περὶ τὸν Θεὸν καὶ περὶ τὰ θεῖα καταγινομένη [. . .]

— «Περὶ τῆς θεί(ας) κ(αὶ) μακαρίας ὁράσεως. Διάλεξις β^{α}» (φφ. 9α - 13β, κεφ. α′ - β′).

«Κεφ(άλαιον) α^{ον}. Ζητήματα πρὸς ταύτην ἀνήκοντα τὴν διάλεξιν, ὅτι δυνατή ἐστιν ἡ ὅρασις τοῦ Θεοῦ».

Ἀρχ.: Ὅρασιν θεί(αν) κ(αὶ) μακαρίζουσαν ἐνταῦθά φαμεν, καθ' ἣν οὐσιωδῶς ὁ Θεὸς ὁρᾶται [. . .]

— «Κεφ(άλαιον) α^{ον}. Περὶ τῶν ἀρχῶν τῆς θεί(ας) ὁράσεως. Διάλεξις γ$^{\eta}$» (φφ. 13β - 16β, κεφ. α′ - β′).

Ἀρχ.: Ὅτι ὁμολογητέον τὸ φῶς τῆς δόξης καὶ ὅτι δυνατὸν ἀναπληροῦσθαι παρὰ Θεοῦ [. . .]

— «Διάλεξις γ$^{\eta}$ [sic]. Περὶ τοῦ ἀντικειμένου, ἤτοι ὑποπίπτοντος τῇ θείᾳ ὁράσει» (φφ. 16β - 25β, κεφ. α′ - δ′).

Ἀρχ.: Τῶν ἀντικειμένων τῇ θείᾳ ὁράσει τὸ μέν ἐστι α^{ον}, τουτέστιν αὐτὸς ὁ Θεὸς [. . .]

— «Διάλεξις δ$^{\eta}$. Περὶ θεί(ας) γνώσεως καὶ προγνώσεως» (φφ. 25β - 39β, κεφ. α′ - ς′).

Ἀρχ.: Ἐπὶ Θ(εὸ)ν μὲν οὐκ ἔστιν ἐπιστήμη, οἷα τις καὶ ἕξις καὶ ποιότης ὡς ἐν ἡμῖν [. . .]

— «Διάλεξις ε$^{\eta}$. Περὶ τῆς θεί(ας) θελήσεως» (φφ. 39β - 60α, κεφ. α′ - ς′).

«Κεφ(άλαι)ον α^{ον}. Τί ἐστι θέλησις καὶ ποσαχῶς λέγεται».

Ἀρχ.: Θέλησις μὲν ἐστὶν ὡς ὁ θεολόγος φάσκει Δαμασ(κηνὸς) [. . .]

— «Περὶ τοῦ θείου προορισμοῦ. Διάλεξις ϛη» (φφ. 60α - 76η, κεφ. α' - ϛ'). «Κεφ(άλαι)ον αον. Περὶ τῶν σημαινομένων τῆς θεί(ας) βοηθεί(ας) καὶ χάριτος».

"Αρχ.: Ἡ μέντοι τοῦ Θεοῦ μεγίστη εὐεργεσία, δι' ἧς ἀπ' αἰῶνος προώρισε τὰ προωρισθέντα [. . .]

— «Περὶ τῆς ἁγί(ας) τριάδος. Διάλεξις ζη» (φφ. 76α - 112α, κεφ. α' - ιη'). «Κεφ(άλαι)ον αον. Φωνῶν τινων ἑρμηνεία ἀναγκαί(ων) εἰς τὴν παροῦσαν διδασκαλίαν».

"Αρχ.: Αἱ τοιαῦται εἰσὶ φωναί, οὐσία, ὁμοούσιος, ὑπόστασις, πρόσωπον [. . .]

— «Διάλεξις ηη. Περὶ ἀγγέλων» (φφ. 112α - 138α, κεφ. α' - ιζ').

"Αρχ.: Ἡ φωνὴ (ἄγγελος) τό γε ἧκον εἰς τὴν αὐτῆς σημασίαν οὐκ ἔστι δηλωτικόν τινος φύσεως [. . .]

— «Διάλεξις θη. Περὶ τῆς προγονικῆς ἁμαρτίας» (φφ. 138α - 146α, κεφ. α' - γ'). «Κεφ(άλαι)ον αον. Πότερον ἔστι τις προγονικὴ ἁμαρτία;»

"Αρχ.: Ὁ μέντοι αἱρεσιάρχης Πελάγιος ἀνήγειρε αος τὴν αἵρεσιν ταύτην [. . .]

— «Περὶ μυστηρί(ων) ἐν τῷ κοινῷ, ἤτοι γενικῶς διάλεξις ιη» (φφ. 146α - 156α κεφ. α' - θ').
«Κεφ(άλαι)ον αον. Τί ἐστὶ μυστήριον;»

"Αρχ.: Ὁ μέντοι Κλήμης ὁ Στρωματεὺς ἐν τῷ παραινετικῷ πρὸς Ἕλληνας λόγῳ σκῶψαι βουληθεὶς [. . .]

— «Περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς εὐχαριστί(ας). Διάλεξις ιδ'» [γρ. ια'(;)] (φφ. 156α - 176α, κεφ. α' - ι').
«Κεφ(άλαι)ον αον. Πότερον ἀναγκαία ἐστὶν εὐχαριστία πρὸς σ(ωτη)ρίαν».

"Αρχ.: Τὰ μέντοι τῆς ἐκκλησί(ας) μυστήρια διετάχθησαν παρὰ τοῦ σωτῆρος Χ(ριστο)ῦ εἰς συνδρομὴν τοῦ ἀν(θρώπ)ου [. . .]
Τελ. (κεφ. ι', φ. 176α) : [. . .] καὶ ταῦτα μὲν ἄλλις περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς εὐχαριστίας· (καὶ) δόξα κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν ἀμήν.

— φ. 176α-β: «Περὶ τῆς τῶν μερίδ(ων) ἁγιάσε(ως)».

"Αρχ.: Ἰστέον γοῦν ὅτι οὐδεμία τῶν μερίδων, εἰ καὶ ἑνοῦται τῷ σώματι τοῦ Κυρίου [. . .]

β' «Περὶ τῆς θείας σαρκώσε(ως) τοῦ κ(υρίο)υ ἡμῶν Ἰησοῦ Χ(ριστο)ῦ».
— «Διάλεξις αη. Περὶ τῆς τοῦ Χ(ριστο)ῦ ἱκανοποιΐ(ας)» (φφ. 176β - 197α, κεφ. α' - ια').
«Κεφ(άλαι)ον αον. Πότερον εἰκὸς ἦν τὸν Θεὸν σαρκωθῆναι ἢ μή;»

"Αρχ.: Τό γε ἧκον ἐπὶ τὴν τῆς λέξε(ως) σημασί(αν), σὰρξ μὲν ἐνίοτε κατὰ συνεκδοχὴν ἐκλαμβάνετ(αι) ἀντὶ τοῦ σώματος [. . .]

— «Διάλεξις βα. Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἑνώσεως τοῦ σαρκωθέντος λόγου» (φφ. 197α - 214α, κεφ. α' - ια').

«Κεφ(άλαι)ον $α_{ον}$. Ὅτι δύο φύσεις εἰσὶν ἐν τῷ Χ(ριστ)ῷ καὶ μετὰ τὴν ἕνωσιν».

Ἀρχ.: Αἵρεσις ἦν τοῦ δυστυχοῦς Εὐτυχοῦς τοῦ ἀρχιμανδρίτου ἐν τῷ Χ(ριστ)ῷ μετὰ τὴν σάρκωσιν καὶ ἐνανθρώπησιν εἶναι μί(αν) φύσιν [. . .]

— «Διάλεξις $γ^{η}$. Περὶ ἑνώσε(ως), ἤτοι προσλήψεως ὡς ἀπὸ τοῦ προσλαμβάνοντος προσώπου, ἢ ἀπὸ τῆς προσλαμβανομένης φύσεως» (φφ. 216α - 222α, κεφ. α' - ε').

«Κεφ(άλαι)ον $α^{ον}$. Πότερον ἁρμόζει τῷ θείῳ προσώπῳ προσλαβεῖν τὴν κτιστὴν ἡμῶν φύσιν, ἢ μή;»

Ἀρχ.: Ὁ νοῦς τοῦ προκειμένου προβλήματος οὐκ ἔστιν ἁπλῶς [. . .]

— «Διάλεξις $δ^{η}$. Περὶ τῶν συμπροσληφθέντων παρὰ τοῦ Θεοῦ λόγου ἐν τῇ αὐτοῦ ἀνθρωπότητι» (φφ. 222α - 226α, κεφ. α').

«Κεφ(άλαι)ον $α^{ον}$. Πότερον ὁ Χριστὸς γινώσκει ἐν τῷ λόγῳ πάντα, ἢ μή;»

Ἀρχ.: Ἰστέον ὅτι τὸ γινώσκειν πάντα διχῶς οἷόν τε νοεῖσθ(αι) [. . .]

— «Διάλεξις $ε^{η}$. Περὶ τῶν παρεπομένων τῇ θείᾳ ἑνώσει» (φφ. 226α - 282α, κεφ. α').

«Κεφ(άλαι)ον $α^{ον}$. Περί τινων προτάσεων ἐξηγήσεως δεομένων».

Ἀρχ.: Ἀπορεῖται $α^{ον}$: εἰ ἀληθὴς ἐστὶν ἡ πρότασις αὕτη [. . .]

— «Διάλεξις $ϛ^{η}$. Περὶ τῶν θελήσεων καὶ ἐνεργειῶν τοῦ σωτῆρος Χ(ριστο)ῦ» (φφ. 228α - 231α, κεφ. α' - β').

«Κεφ(άλαι)ον $α^{ον}$. Πότερον μία θέλησις ἐν Χ(ριστ)ῷ, ἢ δύο;»

Ἀρχ.: Ὁ μέντοι αἱρεσιάρχης Ἀπολλινάριος τὴν λογικὴν ψυχὴν ἀρνησάμενος ἐν τῷ σ(ωτῆ)ρι Χ(ριστ)ῷ [. . .]

— «Διάλεξις $ζ^{η}$. Περὶ μεσίτου, καὶ τῆς ἀξί(ας) τῶν ἔργων αὐτοῦ» (φφ. 231β - 232β, κεφ. α').

«Κεφ(άλαι)ον $α^{ον}$. Κατὰ τίνα φύσιν ὁ Χ(ριστὸ)ς λέγεται μεσίτης;»

Ἀρχ.: Πρὸς σαφήνειαν τοῦ ὀνόματος ἰστέον, ὅτι μεσίτην φαμὲν τὸν μεταξὺ τινῶν διαμαχομένων καὶ διαφωνούντων [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ οὕτως ὡς ἄν(θρωπ)ος μεσίτης ἐστί, καὶ ὡς Θεός, πρὸς ὃν ἡ ἱκανοποιΐα προσφέρεται.

γ' (φ. 234α - 235α) «Ἑρμηνεῖαι διὰ σημασί(ας) προπατορικῶν τινων ὀνομάτ(ων)».

Ἀρχ.: Πληγωμένος ἦτον ὁ ἄν(θρωπ)ος ἀπὸ τὸν διάβολον, τὸν ἀνθρωπόλεθρον ὄφιν, τὸν ψυχοφθόρον ληστήν· δὲν εὗρε σωτηρίαν [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ γὰρ τὸ Μαρί(ας) ὄνομα κυρία τῆς θαλάσσης ἑρμηνεύεται.

Ὁ κῶδιξ, κατὰ τὸ μέγιστον αὐτοῦ μέρος (φφ. 4α - 109β, 118α - 235α), γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς (τοῦ Σταγῶν Παϊσίου). Γραφὴ ἐπιμελημένη, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα πολὺ ὀλίγα. Διαστά-

σεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,190/0,200 × 0,115/0,125. Στίχοι 26 - 27. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις πολὺ ὀλίγαι καὶ αἱ συνήθεις.
Δι' ἑτέρας χειρὸς ἔχουν γραφῆ τὰ φύλλα 110α - 117β. Γραφὴ ὀλιγώτερον ἐπιμελημένη. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων καὶ ἀριθμὸς στίχων, ὡς καὶ εἰς τὸν κύριον γραφέα.

Ἡ φυλλαρίθμησις τοῦ κώδικος, εἰς πολλὰ φύλλα, διὰ μελάνης καὶ διὰ χειρὸς Ν. Βέη (ὡς δηλοῖ ὁ γραφικὸς χαρακτήρ). Τὰ φύλλα 1β - 3α, 214β, 215α-β, 233α-β καὶ 235β - 238β ἄγραφα.
Ὁ κῶδιξ ἔχει συγκροτηθῆ ἐκ μζ' φυλλαδίων (ὑπ' ἐμοῦ ὑπολογισθέντων, διότι ταῦτα δὲν φέρουν ἀρίθμησιν). Ἐκ τούτων τὰ ὑπ' ἀριθ. κη' (φφ. 108 - 109) καὶ μβ' (φφ. 214 - 215) εἶναι δίφυλλα, τὰ ὑπ' ἀριθ. α' - κζ' (φφ. 1 - 107) καὶ μδ' - μζ' (φφ. 222 - 238) δισσὰ (τετράφυλλα), τὸ ὑπ' ἀριθ. μγ' (φφ. 216 - 221) τριάδιον (ἑξάφυλλον), τὰ δὲ ὑπ' ἀριθ. κθ' - μα' (φφ. 110 - 213) κανονικὰ ὀκτάφυλλα τετράδια.
Πολλαχοῦ, εἰς τὰ περιθώρια τῶν φύλλων, διὰ γραμμάτων μικροτέρων καὶ λεπτοτέρων, σχόλια τοῦ κειμένου.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 3β:

† *οἷσι πόθος τρέφεται στήθεσφιγε ἀμφὶ δαῆναι*
ὄργια θεολογίης εἴσοδος ἥδε βίβλος·
ἣ βίβλον ἀτρεκέως τὴν δ', οὗ συνέθηκεν, ἀγαστὸς
χ' ᾧ κτέαρ οὐχ ἧττον Παΐσιος σοφίῃ : ~
ὁ οἰκονόμος Γεώργιος

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου, εὐθὺς κατωτέρω:

Κουρσολονικόλεω πόνος· ἀρχιθύτου χερὸς ἔργον
Σταγῶν Παϊσίου· τεύχεα θεολογίης: ~
αἱρετικοὺς δ' ἄρα πάντας ἕλε τρόμος οὐδέ τις ἔτλη
. . . . *τεύχεα θεολογίης.*

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 4α, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον, τὸ κτητορικὸν σημείωμα:

κ(αὶ) τόδε σὺν ἄλλοις παϊσίου ἐπισκόπου σταγῶν.

Στάχωσις ἐκ πινακίδων χάρτου ναστοῦ, ἐπενδεδυμένων διὰ καστανοχρόου βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἁπλῆ ἔντυπος διακόσμησις.
Διατήρησις τοῦ κώδικος πολὺ καλή.
Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ καὶ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος : 23 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951, ἐπὶ τῶν φύλλων 1α καὶ 3β) καὶ 73/1951 (ἐπὶ τῶν φύλλων 1α καὶ 8α).
Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 26/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀνεκδότου ἀναγραφῆς τῶν κωδίκων τῆς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος, τῆς γενομένης ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη κατὰ τὸ ἔτος 1909, ἀνῆκεν ἀνέκαθεν εἰς τὴν ἐν λόγῳ μονήν, εἶχε δὲ καταγραφῆ τότε ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν 17. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος δὲν διακρίνεται σήμερον,

διότι, ἡ ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ κώδικος παλαιὰ ἐτικέττα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνεγράφετο ὁ ἀριθμός, ἔχει καλυφθῆ διὰ τῆς νεωτέρας ἐτικέττας τῆς ἀπογραφῆς τοῦ 1953.
Ἐπὶ τοῦ φύλλου 4α ἀποτύπωμα νεωτερικῆς σφραγῖδος τῆς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 48 καὶ 49 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 3β, ὅπου τὸ κωδικογραφικὸν σημείωμα τοῦ Σταγῶν Παϊσίου, καὶ 4α, ὅπου ἡ ἀρχὴ τοῦ κειμένου.

27

Χάρτης Διαστ. 0,152 × 0,105 Αἰὼν XVII Φύλλα 78

Ἀκολουθίαι καὶ εὐχαί. Ὁ κῶδιξ ἐλλιπὴς καὶ κολοβός.

α′ (φ. 1α) «Ἀκολουθία τοῦ μικροῦ ἁγιασμοῦ».

β′ (φφ. 13β - 35β) Εὐχαὶ διάφοροι.

— φ. 13β: «Εὐχὴ συγχωρητικὴ ἣν λέγει ὁ πν(ευματ)ικὸς ἐπὶ τὸν μέλλοντα μεταλαβεῖν».

Ἀρχ.: Κ(ύρι)ε [. . .] υἱὲ καὶ λόγε τοῦ Θ(εο)ῦ ζῶντος· ποιμὴν (καὶ) ἀμνέ· ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου [. . .]

— φ. 19α : «Εὐχαὶ εἰς τὸ ἀπομυρῶσαι τινας».

Ἀρχ.: Κ(ύρι)ε ὁ Θ(εὸ)ς ὁ παντοκράτωρ· ὁ διὰ τῆς ἀποστολῆς τοῦ παναγίου σου πν(εύματο)ς· διὰ τοῦ ἁγίου μύρου τούτου [. . .]

— φ. 23β : «Εὐχαὶ καὶ ἐξορκισμοὶ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου εἰς τοὺς πάσχοντας ὑπὸ δαιμόν(ων), καὶ πρὸς ἑκάστην ἀσθένειαν».

Ἀρχ.: Ὁ Θ(εὸ)ς τῶν θεῶν καὶ κ(ύριο)ς τῶν κυρί(ων)· ὁ τῶν πυρίν(ων) ταγμάτ(ων) δημιουργὸς [. . .]

— φ. 28α : «Εὐχὴ τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὸ αὐτό».

Ἀρχ.: Ὁ Θ(εὸ)ς ὁ αἰώνιος· ὁ λυτρωσάμενος τὸ γένος τῶν ἀν(θρώπ)ων ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ διαβόλου [. . .]

φ. 29α : «Εὐχ(ὴ) ἑτέρα τοῦ αὐτοῦ».

Ἀρχ.: Ὁ πᾶσιν ἀκαθάρτοις πνεύμασιν ἐπιτιμήσας (καὶ) δυνάμει ῥήματος ἐκδιώξας [. . .]

— φ. 30β : «Εὐχὴ μιαροφαγησάντ(ων)».

Ἀρχ.: Δέσποτα Κ(ύρι)ε ὁ Θ(εὸ)ς ἡμῶν· ὁ ἐν ὑψηλοῖς κατοικῶν· καὶ τὰ ταπεινὰ ἐμφορῶν. [sic] ὁ ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος [. . .]

— φ. 32α : «Ἐὰν ἐν σκεύει κενῷ ἐμπέσῃ ἀκάθαρτον ἤγουν μιαρὸν [. . .]».

"Αρχ.: Κ(ύρι)ε ὁ Θ(εὸ)ς ἡμῶν· ὁ μόνος ἅγιος, ἁγίασον τὸ σκεῦος τοῦτο [. . .]

— φ. 32β : «Τάξις γινομένη εἰ συμβῇ μιαρὸν ἢ ἀκάθαρτον προσφάτως, ἐμπεσεῖν εἰς ἀγγεῖον οἴνου ἢ ἐλαίου [. . .]

"Αρχ. (φ. 33α) : "Αγιε Κ(ύρι)ε ὁ Θ(εὸ)ς ἡμῶν· ὁ τῇ σῇ εὐσπλάγχνω ἐπὶ γῆς ἐπιδημία, πᾶσαν ἀκαθαρσίαν τοῦ ἐχθροῦ καταργήσας [. . .]

— φ. 34β : «Εὐχὴ ἐπὶ παντὸς εἴδους μιάνθέντος».

"Αρχ.: Κ(ύρι)ε ὁ Θ(εὸ)ς ἡμῶν· ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάν(θρωπ)ος· ὁ μόνος ἅγιος [. . .]

γ' (φφ. 36α - 39β) «Ἀκολουθία ἐπὶ εἰσαγωγικῆς· ἤτοι εἰς ἀρχάρι(ον) ῥασοφοροῦντα».

"Αρχ. (φ. 36β) : Κ(ύρι)ε ὁ Θ(εὸ)ς ἡμῶν· ὁ πιστὸς ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις, κ(αὶ) ἀμεταμέλητος ἐν τοῖς χαρίσμασί σου [. . .]

δ' (φφ. 40α - 56β) «Ἀκολουθία τοῦ μικροῦ σχήματος ἤτοι τοῦ μανδίου».

"Αρχ.: Ἀγκάλας π(ατ)ρικάς, διανοῖξαι μοι σπεῦσον· ἀσώτως τὸν ἐμὸν κατηνάλωσα βίον [. . .]

ε' (φφ. 57α - 78β) «Ἀκολουθ(ία) τοῦ μεγάλου κ(αὶ) ἀγγελικοῦ σχήματος». Κολοβὴ καὶ ἐλλιπής.

"Αρχ.: Ἐπὶ τὴν σὴν φιλανθρωπί(αν) δραμόντα Χ(ριστ)έ· τὸν τῷ ἁγίῳ σχήματι, νῦν προσερχόμενον· ψυχικῇ διαθέσει [. . .]

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἡ συνήθης τῆς ἐποχῆς. Εἰς τὸ κείμενον ὀλίγα ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,115 × 0,055/0,070. Στίχοι 15 - 17. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ αἱ συνήθεις. Τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα. Τὸ φύλλον 18β ἄγραφον.

Ὁ κῶδιξ ἀπαρτίζεται ἐκ δέκα φυλλαδίων (ὑπ' ἐμοῦ ὑπολογισθέντων, διότι ταῦτα δὲν φέρουν ἀρίθμησιν) καὶ ἐξ ἑνὸς λυτοῦ διφύλλου, εἰς τὸ τέλος, ὑπολείμματος ἐκπεσόντος φυλλαδίου. Ἐκ τούτων τὸ α' εἶναι τριάδιον, τὸ γ' δισσόν, τὸ θ' ἑξάδιον καὶ τὰ ὑπόλοιπα (β', δ' - η' καὶ ι') τετράδια.

Ἡ σειρὰ τῶν φυλλαδίων ἀναλυτικῶς ἔχει ὡς ἑξῆς : α' (φφ. 1 - 6), β' (φφ. 7 - 14), γ' (φφ. 15 - 18), δ' (φφ. 19 - 25· ἑπτάφυλλον, διότι τὸ α' φύλλον ἔχει ἀποκοπῆ, πιθανώτατα δὲ ἦτο ἄγραφον, ἐφόσον δὲν ὑπάρχει χάσμα εἰς τὸ κείμενον), ε' (φφ. 26 - 33), ς' (φφ. 34 - 41), ζ' (φφ. 42 - 49), η' (φφ. 50 - 57), θ' (φφ. 58 - 68· ἑνδεκάφυλλον, διότι τὸ δεύτερον φύλλον τοῦ ἑξαδίου, ἀρχῆθεν κεκομμένον· οὕτω δὲν παρατηρεῖται χάσμα εἰς τὸ κείμενον) καὶ ι' (φφ. 69 - 76)· ἀκολουθεῖ ἓν λυτὸν δίφυλλον (φφ. 77 - 78), τὸ ὁποῖον δὲν ἀποτελεῖ συνέχειαν τῶν προηγουμένων, οὔτε ὅμως τὸ κείμενον τοῦ δευτέρου φύλλου του ἀποτελεῖ συνέχειαν τοῦ πρώτου.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 14α, εἰς τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ κάθετον περιθώριον, ἔχει γραφῆ πλαγίως, διὰ μεταγενεστέρας χειρός, τὸ ἑξῆς κτητορικὸν σημείωμα: *κ(αὶ) τόδε κτῆμα ηπάρχοι της αγίας τριάδος.| τον μετέορον.*

Ὁ κῶδιξ ἀστάχωτος, διότι αἱ πινακίδες τῆς σταχώσεώς του ἔχουν ἐκπέσει. Διατήρησις μετρία.

Ἀριθμὸς Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῶν φύλλων 1α καὶ 76β : 92/1951.

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 27/Νῖκος Α. Βέης.

Ὁ κῶδιξ οὗτος, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ κτητορικοῦ του σημειώματος, ἀνῆκε παλαιόθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 38 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σώζεται σήμερον.

Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 50 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τῶν φύλλων 45β - 46α (δεῖγμα γραφῆς).

28 (Α´ - Β´)

Δύο συνεσταχωμένοι κώδικες (ἤδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1876), συναφοῦς περιεχομένου (Βικεντίου Δαμοδοῦ : Τέχνη ῥητορική, Πρᾶξις ἐν συντομίᾳ εἰς τὰς ῥητορικὰς ἑρμηνείας).

28 Α´

Χάρτης	Διαστ. 0,210 × 0,155	Αἰὼν XVIII (ἔτ. 1743)	Φύλλα 1-18+Σελ. 2-219Α + Φύλλα 19-23

«Τέχνη Ῥητορική» [Βικεντίου Δαμοδοῦ][1].

— σελ. 2 - 123 : «Βιβλίον Α^{ον}».

σελ. 2 - 13 : «Περὶ τῆς φύσεως τῆς ῥητορικῆς» (κεφ. α´ - ε´).

«Κεφ(άλαι)ον α^{ον}. Τί εἶναι ἡ ῥητορική, πόθεν ὠνομάσθη, κ(α)τ(ὰ) τί ὁμοιάζει κ(αὶ) διαφέρει ἀπὸ τὴν διαλεκτικήν».

Ἀρχ.: Πόθεν ὠνομάσθη ἡ ῥητορική; ἡ ῥητορικὴ ὠνομάσθη ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν ῥῆμα τὸ ῥέω ὁποῖ<ον> σημαίνει τὸ λέγω [. . .]

1. Περὶ τῆς ἐν γένει χειρογράφου παραδόσεως τοῦ ἔργου τούτου, περὶ τῆς ἐκδόσεώς του (ὑπὸ Γ. Φατσέα, Βενετία 1759) κ.ἄ. βλ. Βασιλικῆς Μπόμπου-Σταμάτη, *Ὁ Βικέντιος Δαμοδὸς - Βιογραφία-Ἐργογραφία, 1710 - 1752*, Ἀθήνα 1982, σ. 199-202.

σελ. 14 - 123 : «Μέρος πρῶτον τῆς ῥητορικῆς».
«Περὶ εὑρέσεως κ(αὶ) τῶν ἀποδείξεων» (κεφ. α' - κθ').
«Κεφ(άλαι)ον α^{ον}. Τί εἶναι ἡ εὕρεσις, τί εἶναι ἡ ἀπόδειξις, κ(αὶ) πόθεν γίνεται».

Ἀρχ.: Εὕρεσις εἶναι μία στόχασις, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ ῥήτωρ εὑρίσκει τὰ ἐπιχειρήματα, κ(αὶ) τὰς ἀποδείξεις [. . .]

σελ. 120 : «Κεφ(άλαι)ον κθ'». «Περὶ τῶν ἠθῶν τοῦ ῥήτορος, κ(αὶ) τῶν ἀκροατῶν».

Ἀρχ.: Τὸ γ^{ον} γένος τῶν ἐντέχνων ἀποδείξεων, εἴπομεν πῶς εἶναι τὰ ἤθη τοῦ ῥήτορος, ἀπὸ τὰ ὁποῖα γίνεται ἀξιόπιστος εἰς τὸν λόγον [. . .]
Τελ. (σελ. 123) : [. . .] ὅθεν ἐξηγήσαμεν εἰς τὰ τρία γένη τῶν ἀποδείξεων. Ἀκολουθεῖ νὰ εἰποῦμεν τώρα περὶ τῆς διαθέσεως.

— σελ. 124 - 164 : «Βιβλίον Β^{ον}. Μέρος Β^{ον} τῆς ῥητορικῆς».
«Περὶ διαθέσεως, κ(αὶ) τί εἶναι ἡ διάθεσις».

Ἀρχ. : Ἡ διάθεσις εἶναι τῶν εὑρεθέντων πραγμάτ(ων) διάταξις [. . .]

Ἀκολουθοῦν κεφάλαια α' - δ'.
σελ. 125 : «Κεφ(άλαι)ον α^{ον}». «Περὶ Προοιμίου, κ(αὶ) τί εἶναι τὸ προοίμιον».

Ἀρχ.: Τὸ προοίμιον εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ ῥητορικοῦ λόγου, εἰς τὸ ὁποῖον φανερώνει ὁ ῥήτωρ τὴν ὑπόθεσιν [. . .]

σελ. 145 : «Κεφ(άλαι)ον δ^{ον}». «Περὶ βεβαιώσεως, κ(αὶ) τί εἶναι ἡ βεβαίωσις».

Ἀρχ.: Ἡ βεβαίωσις εἶναι τὸ γ^{ον} μέρος τοῦ λόγου, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ῥήτωρ φανερώνει ταῖς ἀπόδειξες [. . .]
Τελ. (σελ. 163 - 164) : Πῶς κινεῖ τὰ πάθη ὁ ῥήτωρ εἰς τὸν ἐπίλογον. — Τὰ πάθη κινεῖ μὲ τὴν αὔξησιν, καθὼς ἐξηγήσαμεν [. . .] || [. . .] κ(αὶ) ἡ κίνησις τῶν παθῶν χρειάζετ(αι) εἰς μεγάλαις ὑπόθεσες. Κ(αὶ) ταῦτα περὶ τοῦ ἐπιλόγου.

— σελ. 165 - 178: «Βιβλίον Γ^{ον}». «Περὶ τῆς μερικῆς εὑρέσεως κ(αὶ) διαθέσεως, ἤγουν περὶ τῶν πανηγυρικῶν λόγων, καὶ ἑτέρων τοῦ δημηγορικοῦ γένους».

Ἀρχ.: Εἰς τὰ πρῶτα βιβλία ἐξηγήσαμεν τὴν εὕρεσιν κ(αὶ) διάθεσιν κοινῶς [. . .]

Ἀκολουθοῦν κεφάλαια α' - η'.
σελ. 155 : «Κεφ(άλαι)ον α^{ον}». «Περὶ τοῦ πανηγυρικοῦ λόγου, κ(αὶ) πόθεν ὠνομάσθη πανηγυρικός».

Ἀρχ. : Λόγοι πανηγυρικοὶ ἐλέγοντο ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ἔκαναν οἱ ῥήτορες εἰς τὰς πανηγύρεις τῆς Ἑλλάδος [. . .]

σελ. 172 : «Κεφ(άλαι)ον η^{ον}». «Περὶ τῶν διδαχῶν, κ(αὶ) τί εἶναι ἡ διδαχή».

Ἀρχ.: Ἡ διδαχὴ εἶναι ἕνας λόγος νουθετικὸς ὁποῦ γίνεται ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς κήρυκας τοῦ εὐαγγελίου [. . .]
Τελ. (σελ. 178) : [. . .] τότε πάσχεσαι νὰ τὸ λαμπρύνῃς μὲ καμίαν εὔμορφην κ(αὶ) νέαν ἔκθεσιν, ἢ περιγραφήν.

— σελ. 179 - 215: «Βιβλίον Δον. Μέρος Γον τ(ῆς) ῥητορικῆς».
«Περὶ ἑρμηνείας, καὶ τί εἶναι».

Ἀρχ.: Τὸ γον μέρος τῆς ῥητορικῆς λέγεται ἑρμηνεία, διατὶ μὲ ταύτην ὁ ῥήτωρ ἑρμηνεύει, ἤγουν ἐξηγεῖ κ(αὶ) φανερώνει [. . .]

Ἀκολουθοῦν κεφάλαια α' - ι'.
σελ. 129 : «Κεφ(άλαι)ον αον». «Περὶ εὐφραδείας».

Ἀρχ.: Ἡ εὐφράδεια εἶναι μία ἀρετὴ τοῦ λόγου καὶ τῆς φράσεως [. . .]

σελ. 211 : «Κεφ(άλαι)ον ιον». «Πόσα εἶναι τὰ γένη τῆς ἑρμηνείας».

Ἀρχ.: Ἐξηγήσαμεν τὴν ἑρμηνείαν κοινῶς, εἰς ποῖον τρόπον δηλ(αδὴ) ἐξηγεῖ κ(αὶ) φανερώνει μὲ φράσιν εὔμορφην τὰ νοήματα [. . .]
Τελ. (σελ. 215) : Περὶ τοῦ μετρίου γένους τῆς ἑρμηνείας. — Μέτριον γένος τῆς ἑρμηνείας εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι οὔτε τόσον ὑψηλὸν οὔτε τόσον ταπεινὸν [. . .] κ(αὶ) εἰς τὰ μικρὰ κ(αὶ) εὐτελῆ ἀπὸ τὸ ταπεινὸν γένος τῆς φράσεως.

— σελ. 217 - 219 : «Βιβλίον Εον. Μέρος Δον τῆς ῥητορικῆς».
«Περὶ προφορᾶς».

Ἀρχ.: Ἡ προφορὰ εἶναι τὸ ὕστερον μέρος τῆς ῥητορικῆς, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ ῥήτωρ προφέρει, κ(αὶ) λέγει τὸν λόγον [. . .]

σελ. 218 : «Τί ἔχει νὰ φυλάττῃ ὁ ῥήτωρ εἰς τὴν κίνησιν τοῦ στόματος».

Ἀρχ.: Πρῶτον μὲν ἔχει νὰ στέκῃ ὁ ῥήτωρ ὀρθός, μὰ εἰς τρόπον ὁποῦ νὰ κλίνῃ μὲ χάριν ὀλίγον εἰς μίαν μερέαν [. . .]
Τελ. (σελ. 218 - 219) : Ἰδοὺ ὁποῦ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ θείου λόγου, κ(αὶ) τῆς παναχράντου ἐκείνου μ(ητ)ρὸς ἐτελειώσαμεν τὸ βιβλίον τῆς ῥητορικῆς τέχνης, τὸ ὁποῖον ἐσυνθέσαμεν εἰς τὴν κοινὴν ὠφέλειαν τῶν σπουδαίων [. . .] κοντὰ εἰς ὅλα ἂς διαβάσῃ συχνὰ τὴν ῥητορικὴν τοῦ Σκούφου, διατὶ λαμβάνει ἐκεῖθεν μεγάλην ὠφέλειαν διὰ τὴν εὔμορφην φράσιν τῆς ἁπλῆς κ(αὶ) κοινῆς διαλέκτου, ἡ ὁποία εἶναι παντελῶς πτωχὴ ἀπὸ λέξεις καὶ φωνάς· ὁμοίως βοηθεῖ πολλὰ διὰ τὴν καθαρὰν φράσιν κ(αὶ) τὸ βιβλίον τῶν Διδαχῶν τοῦ ἱεροκήρυκος Μηνιάτου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡμεῖς ἠθελήσαμεν || νὰ εὐγάλωμεν τὰ παραδείγματα, ὄχι μόνον διατὶ εἶναι πολλὰ τεχνικὰ εἰς τὴν ἁπλῆν φράσιν, ἀλλὰ διὰ τὴν εὐκολίαν ὁποῦ ἔχει καθένας νὰ ἀποκτήσῃ τὸ βιβλίον ἐκεῖνο, κ(αὶ) νὰ διαβάσῃ τὰ ἴδια παραδείγματα.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὅλου κειμένου (σελ. 219): «Τέλος τῆς ῥητορικῆς τέχνης».

— Ἐπὶ τῆς σελίδος 219Α καὶ ἐπὶ τῶν ἀκολουθούντων φύλλων 19β - 23β, δι' ἄλλης, μεταγενεστέρας, χειρός, σχόλια καὶ προσθῆκαι εἰς τὸ κείμενον τῆς Ῥητορικῆς.

— Προτάσσονται, φφ. 8α-β καὶ 18α, πίνακες περιεχομένων τῶν σελίδων 1-14 καὶ 20 - 62.

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ ἐπιμελημένη, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἡ συνήθης τῆς ἐποχῆς. Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Μελάνη ἀμαυροῦ χρώματος καὶ ζωηρά. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,160/0,170 × 0,120. Στίχοι 34 - 36. Γράμματα λεπτόγραμμα καὶ μικρά. Ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων.

Ὁ κῶδιξ ἔχει συγκροτηθῇ ἐκ ιβ' φυλλαδίων (ὑπ' ἐμοῦ ὑπολογισθέντων, διότι ταῦτα δὲν φέρουν ἀρίθμησιν).

Ἐκ τούτων τὸ α' (φφ. 1 - 5) εἶναι τριάδιον (πεντάφυλλον), τὰ β' - θ' (φφ. 6 - 18 + σελ. 2 - 168) ἑξάδια (δωδεκάφυλλα), τὸ ι' (σελ. 169 - 196) ἑπτάδιον (δεκατετράφυλλον), τὸ ια' (σελ. 197 - 219Α + φ. 19) ὡσαύτως ἑπτάδιον (ἐκ δεκατριῶν φύλλων) καὶ τὸ ιβ' (φφ. 20 -23) δισσὸν (τετράφυλλον).

Ἄγραφα εἶναι τὰ φύλλα 3β - 8β, 10α - 17β, 19α καὶ 23β, ὡς καὶ ἡ σελὶς 216. Εἰς τὰ περιθώρια ὡρισμένων φύλλων σύντομα σχόλια τοῦ κειμένου.

Ἐπὶ τῆς σελίδος 219, μετὰ τὸ τέλος τοῦ κειμένου, τὸ κάτωθι κωδικογραφικὸν σημείωμα :

Ἐγράφη ἡ παροῦσα κ(α)τ(ὰ) τὸ αψμγ' : σωτήριον ἔτος ἐν μηνὶ σεπτεμβρίῳ | παρὰ Τρύφωνος Ἱερομονάχου τοῦ ἐκ | Μετζόβου τῆς Ἠπείρου.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 9α, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον, τὸ κτητορικὸν σημείωμα :

κ(αὶ) τόδε σταγῶν παϊσίου.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 2β τὸ ἑξῆς μεταγενέστερον κτητορικὸν σημείωμα :

Καὶ τώδε σὺν τὶς | Ἄλλις 1876 Ἰουνίου. | μονὶς Ἁγίας τριάδ⟨ος⟩ | Δαμιανὸς Ἱεροδιά⟨κο⟩νος Γράφῳ.| τοῦ Ἁγίου σταγῶν καὶ τὶς αὐτὶς μονίς.

Ἡ ὑπογραφὴ τοῦ αὐτοῦ ἱεροδιακόνου Δαμιανοῦ καὶ ἐπὶ τῶν φύλλων 2α καὶ 3α.

Στάχωσις ἐκ πινακίδων χάρτου ναστοῦ, συνδεομένων δι' ἐπικεκολλημένης ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ κώδικος λωρίδος λινοῦ ὑφάσματος, ἐφθαρμένης σήμερον.
Διατήρησις τοῦ κώδικος πολὺ καλή.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῶν φύλλων 1β, 2α καὶ ἐπὶ τῆς σελίδος 2 : 29 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 51/1951.

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, διὰ κυανῆς μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 2α : 28/Ν.Α.Β.

Ἐπὶ λευκῆς ἐτικέττας, ἐπικολληθείσης ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α, ἀναγράφεται διὰ μολυβδίδος : «Χ. Ἁγ. Τριάδος ἀρ. 42». Τὸ χειρόγραφον ὅμως τοῦτο δὲν ταυτίζεται πρὸς τὸ ταυτάριθμον χειρόγραφον τῆς Μ. Ἁγίας Τριάδος (κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὸν νεομάρτυρα Νικόλαον) τῆς καταγραφῆς τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους 1909.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 51 καὶ 52 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν σελίδων 2 (ἡ ἀρχὴ τοῦ κειμένου) καὶ 218 - 219 (τὸ τέλος τοῦ κειμένου καὶ τὸ κωδικογραφικὸν σημείωμα τοῦ ἱερομονάχου Τρύφωνος ἐκ Μετσόβου, ἔτ. 1743).

28 Β′

Χάρτης Διαστ. 0,205 × 0,145 Αἰὼν XVIII Φύλλα 31

«Πράξις ἐν συντομία εἰς τὰς ῥητορικὰς ἑρμηνείας, πρὸς τὸν εὐλαβέστατον κὺρ Παΐσιον ἱερέα τὸν Χωραφᾶ, ὁ ῥήτορ Βικέντιος ἐκ Κεφαληνίας ὁ Δαμοδός»[1]. «Προοίμιον».

Ἀρχ. (φ. 1α) : Ἐπειδὴ τῆς ῥητορικῆς τὰ μαθήματα ἀποβλέπουν εἰς ἔργου [sic], κ(αὶ) δὲν διαμένουν εἰς ἁπλὴν θεωρίαν [. . .]

— φ. 1α : «Κεφ(άλαι)ον α^ον^».

Ἀρχ.: Τί εἶναι ὁ ῥητορικὸς λόγος κ(αὶ) ἀπὸ ποῖα μέρη συντίθεται; [. . .]

— φ. 27α : «Κεφάλαιον ι^ον^». «Πέρι τῆς ῥητορικῆς κ(αὶ) ἐντέχνου μεταχειρησέως [sic] τῶν εὑρεθέντων ἐπιχειρημάτων».

Ἀρχ. (φ. 27β) : Λέγουσι κοινῶς οἱ ῥήτορες ὅτι δὲν φθάνει νὰ εὑρίσκῃ τινὰς ἐπιχειρήματα [. . .]
Τελ. (φ. 29β) : [. . .] κ(αὶ) ταῦτα μὲν ἀρκετὰ περὶ τῆς ῥητορικῆς αὐτῆς κατὰ πρᾶξιν ἑρμηνείας φιλομαθέστατε δέσποτα.

Αἱ διαστάσεις τῆς γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων, ὡς καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν στίχων ποικίλλουν. Τὰ φύλλα 30α - 31α ἄγραφα.
Ἐπὶ τοῦ φύλλου 29β, μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὅλου κειμένου, τὸ κάτωθι ἀνώνυμον κωδικογραφικὸν σημείωμα :

γραφεὺς ἐγὼ μὲν τῆς δε τῆς βίβλου πέλω·
χριστὲ δίδου τῷ γράψαντι τὴν πολύολβον ἀ⟨ρ⟩ωγήν·
ὅσοι δὲ τυγχάνοιτε τῆς δε τῆς βίβλου
εὔχεσθε τοῦ γράψαντος ὥπερ ὡς θέμις: ~

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 31β ἡ ἐνθύμησις :

1876: Ἰολίου 10 Γράφῳ | Δαμιανὸς Ἱεροδιάκονος τῆς Ἁγίας | τριάδος καὶ τοῦ Ἁγίου σταγῶν.

Τὸ φυλλάδιον τοῦτο συνεσταχωμένον μετὰ τοῦ κώδικος 28Α′.

Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 53 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τοῦ φύλλου 29β, ὅπου τὸ τέλος τοῦ κειμένου καὶ τὸ ἀνώνυμον κωδικογραφικὸν σημείωμα (ΙΗ′ αἰ.).

1. Περὶ τοῦ ἔργου τούτου τοῦ Βικεντίου Δαμοδοῦ (ἔκδοσις : Βουδαπέστη 1815) καὶ περὶ τοῦ ἱερέως Παϊσίου Χωραφᾶ βλ. Βασιλικῆς Μπόμπου-Σταμάτη, *ἔνθ' ἀνωτ.*, σ. 57 - 59, 203 - 206.

29

Χάρτης Διαστ. 0,215 × 0,155 Αἰὼν XVI Φύλλα 243

Μηναῖον Ἰουνίου περιέχον μόνον τὰς Ἀκολουθίας τῶν ἑορταζομένων ἁγίων.

(φ. 1α) «Μὴν Ἰούνιος ἔχων ἡμέρ(ας) λ'· ἡ ἡμέρ(α) ἔχει ὥρ(ας) ιε' κ(αὶ) ἡ νὺξ ὥρ(ας) θ'. Εἰς τ(ὴν) α' μνήμ(η) τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου τοῦ φιλοσόφου [. . .]».

Ἀρχ.: Στιχηρά, ἦχος α' : Τῶν οὐ(ρα)νίων ταγμάτων. — Ὑπομονὴν ἐν βασάνοις καὶ καρτερίαν πολλήν· εἰσδεδεγμένος πίστει· τὸ(ν) ἐχθρὸν ἐτροπώσω [. . .]
(φφ. 2β - 3α) : Ὠδὴ α', ἦχος β' : Δεῦτε λαοὶ ᾄσωμεν. — || Μαρτυρικαῖς· ἠγλαϊσμένοι φαιδρότησι· τῷ καθαρῷ παρίστασθε μάρτυρες βήματι [. . .]
Τελ. (λ' Ἰουν., ἡ σύναξις τῶν ἁγίων ἀποστόλων· φ. 243α) : Ἣν διήλθετε κτίσιν φ[ωτίσαν]τες οἱ τοῦ σ(ωτῆ)ρ(ο)ς μαθηταὶ [. . .] τὰ ἔθνη ἐξ ἀγνωσίας βυθοῦ πρὸς τὴν θείαν γνῶσιν· σαγηνεύσαντες ἐσώσατε. Καὶ νῦν πρεσβεύσατε Χ(ριστ)ῷ· ὅπως ἵλεως γενήσεται ἡμῖν· ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὅλου κειμένου, φ. 243α : «Τέλος τοῦ Ἰουν(ίου) μηνός».

Ὁ κῶδιξ ἔχει γραφῇ ὑπὸ τριῶν διαφόρων χειρῶν :

— α' χείρ, ἡ καὶ σπουδαιοτέρα (φφ. 1α - 109β) : Γραφὴ ἐπιμελημένη καὶ καλλιτεχνική, ἄνετος καὶ εὐανάγνωστος, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Τὸ κείμενον τῶν τροπαρίων χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,145 × 0,085. Στίχοι 22. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις πολὺ ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων.

— β' χεὶρ (φφ. 208β - 227α) : Γραφὴ στρογγυλόσχημος, ἐπιμελημένη, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα ὀλίγα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,150 × 0,090. Στίχοι 21. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις αἱ συνήθεις.

— γ' χεὶρ (φφ. 110α - 208α, 228α - 243α) : Γραφὴ ὀλιγώτερον ἐπιμελημένη καὶ σταθερά. Τὸ κείμενον τῶν τροπαρίων χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,145 × 0,085. Στίχοι 22.
Ἡ μελάνη εἰς ὁλόκληρον τὸν κώδικα ἀμαυροῦ χρώματος καὶ ζωηρά. Τίτλοι, ἐπίτιτλα καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, ἁπλᾶ. Αἱ ἐρυθρογραφίαι εἰς ὁλόκληρον τὸν κώδικα (πλὴν τῶν φύλλων 208β - 227α) ἔχουν γραφῇ ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Τὸ φύλλον 156β ἔμεινεν ἄγραφον.

Ὁ κῶδιξ ἔχει συγκροτηθῇ ἐκ 32 τετραδίων. Ἐκ τούτων φέρουν ἀρίθμησιν, δι' ἑλληνικῶν ψηφίων καὶ διὰ χειρὸς τῶν γραφέων τοῦ κώδικος, τὰ ὑπ' ἀριθ. α' - κγ', κε' - κζ' καὶ λγ', λδ'. Τοῦ κδ' τετραδίου ἔχει ἐκπέσει τὸ πρῶτον φύλλον, ὅπου εὑρίσκετο καὶ ἡ σχετικὴ ἔνδειξις. Τὰ τετράδια κη' - λ', τὰ ὁποῖα ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸν β' γραφέα (φφ. 208β - 227α) τοῦ κώδικος, ὅπως φαίνεται δὲν εἶχον ἀριθμηθῇ. Μετὰ τὸ φύλλον 227 (= τέλος τοῦ λ' φυλλαδίου) ἀκολουθοῦν ἠριθμημένα τετράδια λγ' καὶ λδ', ἐνῷ αἱ ἐνδείξεις θὰ ἔπρεπε νὰ ἦσαν λα' καὶ λβ', ἐφ' ὅσον, μετὰ τὸ φυλλάδιον λ', δὲν παρατηρεῖται χάσμα εἰς τὸ

κείμενον. Ἅπαντα τὰ φυλλάδια εἶναι κανονικὰ τετράδια, πλὴν τοῦ λ' τὸ ὁποῖον εἶναι τριάδιον. Αἱ σχετικαὶ ἐνδείξεις ἐπὶ τοῦ πρώτου φύλλου ἑκάστου τετραδίου, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον. Μόνον τοῦ α' τετραδίου ἡ ἔνδειξις ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου.

Ἡ ἀναλυτικὴ σειρὰ τῶν τετραδίων ἔχει ὡς ἑξῆς : α' (φφ. 1 - 5· τῶν ἐλλειπόντων τριῶν φύλλων ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ τετραδίου σώζονται ὑπολείμματα· τὰ φύλλα ταῦτα, πιθανώτατα, ἦσαν ἄγραφα· ἐπὶ τοῦ σωζομένου τμήματος τοῦ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν τροπάρια ἐν εἴδει δοκιμίων κονδυλίου), β' (φφ. 6 - 13), γ' (φφ. 14 - 21), δ' (φφ. 22 - 29), ε' (φφ. 30 - 37), ς' (φφ. 38 - 45), ζ' (φφ. 46 - 53), η' (φφ. 54 - 61), θ' (φφ. 62 - 69), ι' (φφ. 70 - 77), ια' (φφ. 78 - 85), ιβ' (φφ. 86 - 93), ιγ' (φφ. 94 - 101), ιδ' (φφ. 102 - 109), ιε' (φφ. 110 - 117), ις' (φφ. 118 - 125), ιζ' (φφ. 126 - 133), ιη' (φφ. 134 - 141), ιθ' (φφ. 142 - 149), κ' (φφ. 150 - 157), κα' (φφ. 158 - 165), κβ' (φφ. 166 - 173), κγ' (φφ. 174 - 180· ἑπτάφυλλον, διότι ἔχει ἐκπέσει ἓν φύλλον), [κδ'] (φφ. 181 - 186· ἑξάφυλλον, διότι ἔχει ἐκπέσει τὸ πρῶτον φύλλον, τὸ ὁποῖον ἔφερε καὶ τὴν ἔνδειξιν, ὡς καὶ τὸ τελευταῖον), κε' (φφ. 187 - 194), κς' (φφ. 195 - 202), κζ' (φφ. 203 - 209· ἑπτάφυλλον, διότι τὸ τελευταῖον φύλλον λείπει ἀρχῆθεν, καὶ οὕτω δὲν ὑπάρχει χάσμα εἰς τὸ κείμενον), [κη'] (φφ. 210 - 216· ἑπτάφυλλον, διότι τὸ πρῶτον φύλλον λείπει ἀρχῆθεν, καὶ οὕτω δὲν παρατηρεῖται χάσμα εἰς τὸ κείμενον), [κθ'] (φφ. 217 - 224), [λ'] (φφ. 225 - 227· τρίφυλλον τριάδιον, διότι τὰ τρία τελευταῖα φύλλα λείπουν ἀρχῆθεν, καὶ οὕτω δὲν παρατηρεῖται χάσμα εἰς τὸ κείμενον), λγ' (γρ. λα'· φφ. 228 - 235) καὶ λδ' (γρ. λβ'· φφ. 236 - 243).

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημον, τὸ ὁποῖον παριστᾷ ἄγκυραν («ancre») ἐντὸς κύκλου μὲ ἑξάκτινον ἀστέρα ἐκτὸς αὐτοῦ, σύμπλεγμα τῶν κεφαλαίων γραμμάτων Α καὶ Β («lettres assemblées») καὶ τρίφυλλον ἄνθος μετὰ συμπλέγματος γραμμάτων ὁμοίως. Τὸ ὑδατόσημον τοῦτο ἀπαντᾷ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ κώδικος (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 6/13, 8/11, 15/20, 17/18 ... 72/75 ... 197/200, 206/207 ... 236/243· διὰ τὰ γράμματα βλ. τὰ φφ. 5, 22, 25, 54 κ.ἄ.). Δὲν ταυτίζεται. Παρομοιάζει πρὸς τὰ ὑδατόσημα ὑπ' ἀριθ. 518 (ἔτ. 1545) τοῦ C. Briquet, 57 «ancre» (ἔτ. 1556) τῶν D. - J. Harlfinger καὶ V 272 - 273 (ἔτ. 1548/50) τοῦ G. Piccard VI (*Anker*).

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 227β τὸ ἑξῆς κτητορικὸν σημείωμα :

† τω παρῶν μηνέων ϊπάρχοι Του ρουσά|νου· καὶ οἴτης τω ἀποξενὸ

Τὸ σημείωμα τοῦτο κατελείφθη ἡμιτελές, ἐπαναλαμβανόμενον πλῆρες, διὰ τῆς αὐτῆς χειρός, εὐθὺς κατωτέρω :

† τω παρῶν μηνέων ϊπάρχοι Του ρουσάνων | καὶ οἴτης τω ἀποξενοσι να εχι των αφὀρίσμων | των πατερὸν

Ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως ἕτερον κτητορικὸν σημείωμα, ἡμιτελὲς καταλειφθέν :

† τω πᾶρῶν μηνἕῶν, ϊπᾶρχοι τον ρου|σανου και ητης τω ἀπόξένὄσι να μἕνι α|φορἕσμενὸς κ(αὶ) ασιχόρετος παρα | των τριᾶκοσίων δεκα κ(αὶ) ὀκτο θεοφορον πα|τἕρῶν ημων καὶ α

Εἰς τὰ κάτω ὁριζόντια περιθώρια τῶν φύλλων 174β καὶ 175α, δι' ἀδεξίας χειρὸς ἀμαθοῦς τινος, ἀναγραφὴ ὀνομάτων ὡς εἰς πρόθεσιν ἢ παρρησίαν. Μεταξὺ αὐτῶν : *ἀδάμη, τράνταφο, δίμο, μελαχρό.*

Στάχωσις ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, ἐπενδεδυμένων ἄλλοτε διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος μὲ γραμμικὴν ἔντυπον διακόσμησιν, τοῦ ὁποίου σήμερον ὑπολείμματα μόνον σώζονται. Σώζονται ὡσαύτως τὰ ἴχνη δύο θηλυκωτήρων.

Διατήρησις τοῦ κώδικος ἐν γένει καλή.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ ξύλου τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῶν πινακίδων τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 243α : 90 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 97/1951.

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 29/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος, ὡς δηλώνουν τὰ κτητορικά του σημειώματα, προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων τῆς ἐν λόγῳ μονῆς, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 14 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων τοῦ κώδικος, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ ἔτους 1909 τοῦ Ν. Βέη). Σήμερον ὁ ἀριθμὸς οὗτος δὲν σώζεται.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 54, 55 καὶ 56 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 34α (δεῖγμα γραφῆς τοῦ α' γραφέως, ΙϚ' αἰ.), 183β - 184α (δεῖγμα γραφῆς τοῦ γ' γραφέως, ΙϚ' αἰ.) καὶ 219β - 220α (δεῖγμα γραφῆς τοῦ β' γραφέως, ΙϚ' αἰ.).

30

Χάρτης Διαστ. 0,205 × 0,150 Αἰὼν XVIII (ἔτ. 1785) Φύλλα 71

Ἀναστασίου Γορδίου διάφορα.

1 (φφ. 3α - 34α) «Βίος τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου σοφωτάτου τε καὶ λογιωτάτου ἐν ἱερομονάχοις κυρίου Εὐγενίου, Ἰωαννουλίου τοῦ ἐξ Αἰτωλίας, ἐν ᾧ κ(αὶ) περὶ τοῦ Κορυδαλλέως τινά, κ(αὶ) τῶν αὐτοῦ ὀπαδῶν κατ' ἐπιτομήν. Συγγραφεὶς παρὰ τοῦ ἐλαχίστου ἐν ἱερομονάχοις, Ἀναστασίου Γορδίου τοῦ ἐξ Ἀγράφων, ἐσχάτου τῶν αὐτοῦ χρηματίσαντος φοιτητῶν».

[Ἔχει δημοσιευθῇ ὑπό : Κ. Σάθα, «Ἀναστασίου Γορδίου Βίος Εὐγενίου Αἰτωλοῦ», *Μεσαιωνικὴ Βιβλιοθήκη*, τόμ. Γ', Βενετία 1872, σ. 423-479· Σπ. Λάμπρου, «Βίος Εὐγενίου Ἰωαννουλίου τοῦ Αἰτωλοῦ ὑπὸ Ἀναστασίου Γορδίου», *Νέος Ἑλληνομνήμων* 4 (1907) σ. 27 - 80.]

Ἀρχ.: Πολλοὶ πολλοὺς ἔχοντες τοὺς τοῦ γράφειν σκοπούς, ὀξύτητί τε νοός, κ(αὶ) δυνάμει κεκοσμημένοι τυγχάνοντες [. . .]

Τελ. (φ. 34α) : [. . .] καὶ θάπτεται [. . .] ἐν τῷ προπολλῶν ἐτῶν, ὡς ἔφημεν, παρ' αὐτοῦ σχεδιασθέντι μνημείῳ, καὶ εἰς τὴν ἀγήρω ζωὴν μετατίθεται, λαμπρῶς τῷ λαμπρῷ καὶ θείῳ φωτὶ παριστάμενος, ᾧ δόξα πρέπει [. . .] ἀμήν.

Ἔστι δὲ καὶ ἐπιτάφιον αὐτῷ παρ' ἡμῶν πεποιημένον τόδε :

Ἐνθάδε Εὐγενίοιο μέγα κλέος ἀνέρος ἐσθλοῦ
κεῖται ἐπ' εὐσεβίῃ σῶμα μέγ' εὐγενέος.

Γέγραπταί μοι ὁ βίος οὗτος κ(α)τ(ὰ) τὸ αψγον ἀπὸ Χριστοῦ, ἰουνίου λη · ἐν τῷ Ἀνατολικῷ τῆς Αἰτωλίας : ~

2 (φφ. 35α - 50β) «Τοῦ σοφωτάτου καὶ λογιωτάτου καὶ πασῶν τῶν ἐπιστημῶν διδασκάλου ἀρίστου, καὶ μεγάλου πατρὸς Ἀναστασίου ἱερομονάχου Γορδίου, τοῦ ἐξ Ἀγράφων, ἐπιγράμματα εἰς διαφόρους ὑποθέσεις».

[Τὰ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν ἔχουν δημοσιευθῆ, ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 50 χειρογράφου τοῦ Θεολογ. Σπουδαστηρίου τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν, ὑπὸ τοῦ Κ. Ἰ. Δυοβουνιώτου, «Ἀναστασίου Γορδίου ἐπιγράμματα», *Θεολογία* 11 (1933) σ. 319 - 328· τοῦ αὐτοῦ, «Ἀναστασίου Γορδίου ἀπαρίθμησις ἁπασῶν τῶν ἐν τῇ πόλει τῆς Ζακύνθου ἐκκλησιῶν μετ' ἐπιγραμμάτων διστίχων ἰαμβικῶν ἐν ἔτει 1689», *Πρακτικὰ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν* 8 (1933) σ. 45 - 54.]

Α' «Μετάφρασις τοῦ Χ(ριστὸ)ς ἀνέστη, διὰ στίχων ἡρωελεγείων». Ἀκολουθοῦν (φφ. 35α - 37α) διάφοροι παραλλαγαὶ μεταφράσεων τοῦ «Χριστὸς ἀνέστη» εἰς εἴκοσι ὀκτὼ (α' - κη') τετράστιχα ἡρωελεγεῖα. [Τὰ ὑπ' ἀριθ. α' - ε' δημοσιεύονται εἰς *Θεολογίαν* 11, σ. 325 - 326.]

Ἀρχ.: α' Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκύων κατατεθνειώτων,
οἶτον ὅλον καθελὼν ἠνορέηφι μόρου·
πᾶσι δ' ὄρεξε βίον θεῖον δειλοῖσι βροτοῖσι
γαίης ἐν μυχάτοις ἔκπαλαι κευθομένοις.

Τελ.: : κη' Ἀχρυόεντος ἕδους Χ(ριστὸ)ς νεκύων θόρεν αὖθις,
παμπήδων ὀλέσας τὸν θάνατον θανάτῳ·
τοῖς δὲ τ' ἐνὶ χθαμαλοῖσι τάφοις καταχευθομένοισιν,
οὐρανίου βιοτῆς λῆξιν ἐνεγκάμενος.
(ἄλλως : λῆξιν ἀκηράτου πᾶσι διδοὺς βιότου.)

Β' «Μετάφρασις τοῦ, Ὁ τὸν κρατῆρα ἔχων» [= *Θεολ.* 11, σ. 325].

Ἀρχ.: Σεῦ ἄπο κρατῆρος δόθι μοι πόμα αἰὲν ἀφύσσειν [. . .]

Γ' «Μετάφρασις τοῦ, Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα» [= *Θεολ.* 11, σ. 325].

Ἀρχ.: Σοὶ μάκαρ ὄμματα πηρὸς ἐὼν φρενὸς οἷάπερ ἄλλος [. . .]

Δ' «Εἰς τὴν ἱερὰν βίβλον τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου» (τετράστιχον).

Ἀρχ.: Χείρεσιν ὅς ποθ' ἑῆς θεορρήμονα βίβλον ἑλίσσει [. . .]

Ε' φ. 37β : «Ἕτεροι εἰς τὴν αὐτήν». Ἀκολουθοῦν πέντε δίστιχα [= *Θεολ.* 11, σ. 327 - 328].

Ἀρχ.: Γρηγορίοιο βίβλον θεοφάντορος ὥς κε λάβησι [. . .]
Τελ.: χρή σε θεηγορίης ἰδμοσύνην ἐχέμεν.

ϛ′ «Εἰς τὴν τοῦ ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου» (δίστιχον).

Ἡ Διονυσίου βίβλος ὅσα κέκευθεν ἑταῖρος
οὐκ ἄν τις βροτέης νῷ κατίδῃ σοφίης.

Ζ′ «Εἰς ἅπασαν βίβλον» (τετράστιχον) [= *Θεολ.* 11, σ. 327].

Ἀρχ.: Πλεῖστα μὲν ἡμερίοισιν ἐπήλυθε τῶν ὅσα κόσμῳ [. . .]

Η′ «Ἐπιτάφια ἡρωελεγεῖα διάφορα» (φφ. 37β - 38α).

α′ «Εἰς τὴν τοῦ Ἀδὰμ ὁμόζυγον» (τετράστιχον) [= *Θεολ.* 11, σ. 325].

Ἀρχ.: Πᾶσι γάμον τεκέεσσιν ὁρᾶν ἢ φῶς μέγα ἠελίοιο [. . .]

β′ φ. 38α : «Εἰς Νικόδημον τὸν αὐτοῦ διδάσκαλον» (ἑξάστιχον) [= *Θεολ.* 11, σ. 324 - 325].

Ἀρχ.: Τέρμα τεοῦ βιότοιο μαθὼν Νικόδημ' ἀνιηρὸν [. . .]

γ′ «Εἰς Εὐγένιον τὸν καθολικὸν αὐτοῦ διδάσκαλον» (δίστιχον) [= *Θεολ.* 11, σ. 325].

Ἀρχ.: Ἐνθάδε Εὐγενίοιο θεουδέος ἀνέρος ἐσθλοῦ [. . .]

δ′ «Εἰς Ἀθανάσιον τὸν αὐτοῦ αὐτάδελφον» (τετράστιχον).

Ἀρχ.: Εἷλέ σε νεετάοντ' ἐνὶ χώρῃ πότμος ὁμαίμων [. . .]

ε′ «Εἰς τὸν αὐτοῦ γενέτην Γεώργιον» (δίστιχον).

Παπαλέκας κατέδαρθε Γεώργιος ὧδ' ὑπὸ τῷδε
τύμβῳ, τοῦδε βίου λῆξιν ὑπερχόμενος.

[Τὰ ὑπ' ἀριθ. δ′ - ε′ ἐπιγράμματα ἔχουν δημοσιευθῇ ὑπὸ Ἰωάννας Κόλια, «Ἀθανάσιος ἱερομόναχος ὁ ἐξ Ἀγράφων (1656; - 1719). Ἡ Ἐπιστολογραφία του», *Μεσαιωνικὰ καὶ Νέα Ἑλληνικά*, Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, Κέντρον Ἐρεύνης τοῦ Μεσαιωνικοῦ καὶ Νέου Ἑλληνισμοῦ, τόμ. 3, 1990, σ. 222, 216.]

ϛ′ «Εἰς Ἰάκωβον τὸν ἐπίσκοπον Λητζᾶς καὶ Ἀγράφων» (δίστιχον) [= *Θεολ.* 11, σ. 327].

Ἀρχ.: Ἀρχιερεὺς Ἰάκωβος Ἐλίτζης ἠδ' Ἀγράφων τε [. . .]

ζ′ «Εἰς Γρηγόριον τὸν Μάνεσιν» (μονόστιχον) [= *Θεολ.* 11, σ. 327].

Γρηγόριος Μάνεσις μακρὸν ἐνταῦθ' ὕπνον ἰαύει.

η′ «Εἰς Αὐγέριον τὸν Στάνον, κτανθέντα ὑπὸ τῶν ληστῶν τῷ αψξδ$^{\varphi}$ ἔτει, ἀπριλλίου κδ′ : ἐπιτύμβιον ἡρωελεγεῖον» (ἐκ δεκατεσσάρων στίχων).

Ἀρχ.: Αὐγερίου τέλος εἰ πύθεαι μαθέειν ἀνιηρὸς [. . .]
Τελ. (φ. 38β) : [. . .] κειραμένῃ τε πάτρῃ βόστρυχον ἐκπρεπέα.

Θ′ φ. 38β : «Ἐπίγραμμα πονηθὲν παρ' αὐτοῦ, κ(αὶ) ἐγχαραχθὲν ὑπὸ γραφέως

ἐν τῷ σεβασμίῳ ναῷ τῆς ἁγίας ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς, τοῦ ἐν τῇ ἐνεγκαμένῃ αὐτοῦ μονυδρίου» (ἐκ δεκαοκτὼ στίχων) [= *Θεολ.* 11, σ. 326 - 327].

Ἀρχ.: Ἦρξε μὲν Εὐγένιος πάλαι ἔργον ὅπως τόδε τεύξῃ [. . .]
Τελ. (φ. 39α) : [. . .] μὴν ὅτ' ἐν ὑστατίῃ φθινύθεσκε νοέμβριος ἠοῖ,
τῇ Δημητρίου δεξιτερῇ γραφέως.

Ι' φ. 39α : «Εἰς εὐφημίαν κ(αὶ) αἶνον τοῦ ὑψηλοτάτου καὶ γαληνοτάτου δουκὸς τῆς τῶν Ἐνετῶν ἐκλαμπροτάτης ἀρχῆς τροπαιούχου, νικητοῦ ἀηττήτου Φραγγίσκου τοῦ Μοροζῆνος, ἤτοι Μαυροκενοῦ τοῦ τῆς περιφανοῦς Πελοποννήσου κατακρατήσαντος» (ἐκ δεκαὲξ στίχων) [= *Θεολ.* 11, σ. 319 - 320].

Ἀρχ.: Φωσφόρος οἷα μέγας Φραγγίσκε ἐπὶ χθόνα τύχθης [. . .]
Τελ. (φ. 39β) : [. . .] κύδεϊ γαννυμένη τῆς προτέρης σοφίης.

ΙΑ' φ. 39β : «Ἕτεροι εἰς ⟨τὸν⟩ αὐτὸν ἐξελαύνοντα τοὺς ἀθέους Ἀγαρηνοὺς ἐκ τῆς Ἑλλάδος» (ἐκ δεκατεσσάρων στίχων) [= *Θεολ.* 11, σ. 320].

Ἀρχ.: Φεύγετε δὴ Τούρκων τάχος Ἑλλάδος ἄγρια φῦλα [. . .]
Τελ.: [. . .] κ(αὶ) ἐν χριστιανοῖς πᾶσιν ὁμοφροσύνη.

ΙΒ' «Προτρεπτικὸν εἰς πόλεμον» (τετράστιχον) [= *Θεολ.* 11, σ. 321].

Ἀρχ.: Χριστιανῶν ἀνέρων μεγαλήτορες οἳ γεγάασθε [. . .]

ΙΓ' «Εἰς τὸν σοφώτατον κ(αὶ) λογιώτατον μ(ητ)ροπολίτην Σεβαστείας, ὑπέρτιμον καὶ ἔξαρχον πάσης Ἀρμενίας κ(ύριο)ν κύριον Ἰωσὴφ Δόξαν τὸν ἐκ Ζακύνθου» (ἐξ εἴκοσι στίχων) [= *Θεολ.* 11, σ. 320 - 321].

Ἀρχ.: Ἡλικίην ἅπασαν διὰ σεμνῶν ἤλυθες ἔργων [. . .]
Τελ. (φ. 40α) : [. . .] πολλῶν ἐκ καμάτων μνῆστιν ἔχουσα τιμῶν.

ΙΔ' «Εἰς τὸν αἰδεσιμώτατον κ(αὶ) λογιώτατον ἀρχιπρεσβύτερον τῆς Ζακύνθου κ(ύριο)ν Δημήτριον τὸν Σουμμάκιον» (τετράστιχον) [= *Θεολ.* 11, σ. 321].

Ἀρχ.: Σουμμακίης φύτλης γόνος ἔπλεο πᾶσιν ἀγητὸς [. . .]

ΙΕ' «Ἕτεροι εἰς τὸν αὐτὸν» (ἑξάστιχον) [= *Θεολ.* 11, σ. 321].

Ἀρχ.: Φύτλης εὐγενέος Δημήτριος βλαστὸς ἐτύχθης [. . .]

ΙϚ' φ. 40β : «Εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ λογιωτάτου Ἀγγέλου Σουμμακίου τοῦ Ζακυνθίου ἰαμβικὸν» (τετράστιχον) [= *Θεολ.* 11, σ. 322].

Ἀρχ.: Σιὼν Σίναιον ὧδε διττοῖς τοῖς νόμοις [. . .]

ΙΖ' «Εἰς εἰκόνα Νεκταρίου π(ατ)ριάρχου Ἱεροσολύμων» (δίστιχον) [= *Θεολ.* 11, σ. 322].

Ἀρχ.: Εἰκὼν τίς αὕτη; Τοῦ προέδρου Ἠλίας [. . .]

ΙΗ' «Εἰς τὴν αὐτὴν εἰκόνα ἕτεροι» (τετράστιχον) [= *Θεολ.* 11, σ. 322].

Ἀρχ.: Ἔμπνουν ἰδέσθαι σὴν θέαν ἣν μοι πόθος [. . .]

ΙΘ′ «Εἰς τὴν πονηθεῖσαν αὐτῷ ἱερὰν βίβλον» (δύο δίστιχα) [= *Θεολ.* 11, σ. 322].

"Αρχ.: Πανιέρου στόματος γλώττης ἀπὸ Νεκταρίοιο [. . .]

Κ′ «Εἰς εἰκόνα Γρηγορίου ἱερέως Μαρᾶ τοῦ Κρητὸς» (τετράστιχον) [= *Θεολ.* 11, σ. 323].

"Αρχ.: Οὐ Διός, ἀλλὰ δίου τόδε δείκελον ἔσθ' ἱερῆος [. . .]

ΚΑ′ φ. 41α : «Εἰς εἰκόνα τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Μάρκου ἱερέως» (τετράστιχον) [= *Θεολ.* 11, σ. 324].

"Αρχ.: Εἴδεος 'Ανδρομένου καλὸν ὅ,τι περ ἐν φρεσὶ θείης [. . .]

ΚΒ′ «Εἰς εἰκόνα Μάρκου ἱερέως τοῦ Μαρᾶ» (τετράστιχον) [= *Θεολ.* 11, σ. 324].

"Αρχ.: 'Ενὶ δὲ κ(αὶ) Μάρκοιο περικλυτὸν ἄθρεε τύπον [. . .]

ΚΓ′ «Εἰς τὸν ἐν φιλοσόφοις ἄριστον, κ(αὶ) ἐν ἰατροῖς ἐξοχώτατον κύριον κύριον Γεώργιον, ὃν ἡ φήμη Καλαφάτην ἐγνώρισεν» (δίστιχον) [=*Θεολ.* 11, σ. 324].

"Αρχ.: 'Α καλὰ φάτις ἔφατο καλὴν φάτις [sic] εὖ σε φέριστε [. . .]

ΚΔ′ «Εἰς τὸν πανευγενέστατον κ(αὶ) λογιώτατον Μανουὴλ τὸν Βυζάντιον φιλόσοφον καὶ ἰατρόν, ἐν τῷ τοῦ Παταυΐου ἀρχιλυκείῳ στεφθέντα, ὡς ἐπ' ἄκρον φ(ιλοσο)φ(ί)ας κ(αὶ) ἰατρικῆς ἐλάσαντα» (ἐκ δέκα στίχων) [=*Θεολ.* 11, σ. 322 - 323].

"Αρχ.: Γείνατο Βυζαντίς σε Μανουὴλ ἡ βασίλεια [. . .]

ΚΕ′ φ. 41β : «Εἰς τὸν αὐτὸν ἕτεροι» (ὀκτάστιχον) [=*Θεολ.* 11, σ. 323].

"Αρχ.: Οὐ μόνον ἐν βίβλοισιν 'Αριστοτέλους ὅσα κεῖται [. . .]

ΚϚ′ «Εἰς τὸν πανιερώτατον κ(αὶ) σοφώτατον μητροπολίτην Φιλαδελφείας, ὑπέρτιμον κ(αὶ) ἔξαρχον τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου, τοῦ ἐκ τῆς νήσου Κεφαλληνίας τῆς περιφήμου, Μελέτιον Τυπάλδον» (ὀκτάστιχον) [=*Θεολ.* 11, σ. 323].

"Αρχ.: 'Αρχιθυτῶν ἐφύπερθεν ἐν ἀκροτάτῃ περιωπῇ [. . .]

ΚΖ′ «"Ετερον» (τετράστιχον) [Θεολ. 11, σ. 323]

"Αρχ.: 'Αρχῷ Μαιονίδης Κεφαλλήνων ἰσοφαρίζειν [. . .]

ΚΗ′ φ. 42α : «Εἰς μοναχοὺς κρεωφαγοῦντας» (ἑξάστιχον) [*Θεολ.* 11, σ. 324].

"Αρχ.: Οὐ καλὸν ἐν μοναχοῖσι κρεωφαγία διὰ παντὸς [. . .]

ΚΘ′ «Εἰς ζεῦγος χελιδόνων ὑπὸ γαλῆς ληφθέντων κ(αὶ) σπαραχθέντων» (τετράστιχον) [= *Θεολ.* 11, σ. 324].

"Αρχ.: Γλῶσσαν ὅλην πάρος ἐξεθέρισε τεὴν Φιλομήλη [. . .]

Λ′ «Εἰς τὸ 'Ανατωλικὸν ἐν χειμῶνι ὑπὸ τῶν ὑδάτων καλυπτόμενον» (δίστιχον) [= *Θεολ.* 11, σ. 324].

"Αρχ.: Οὐ χιόνος πλήρη τάδε, πλήρη δ' ὕδατός εἰσι [. . .]

ΛΑ΄ «Εἰς τὸν καιρὸν ἐπίγραμμα, οὗ κ(α)τ(ὰ) τὴν περίληψιν περιγράφεται ὁ καιρὸς εἰς σχῆμα ἀνδρὸς κατέχοντος τῇ δεξιᾷ ξυρὸν ἐπιβεβηκότος ἄκροις ποσίν, ὑπταμένου [sic] ὑπηνεμίου, κ(αὶ) σχεδὸν ἐν οἷς περιέχον τὸ ἐπίγραμμα ὁρᾶτ(αι), τούτοις ὁ καιρὸς σχηματίζεται» (ἐκ δώδεκα στίχων).

Ἀρχ.: Τίς; πόθεν ὁ πλάστης; Σικυώνιος· οὔνομα δὴ τίς;
Λύσιππος· σὺ δὲ τίς; καιρὸς ὁ πανδαμάτωρ [. . .]
Τελ. (φ. 42β) : [. . .] τοῖον ὁ τεχνίτης με διέπλασεν εἵνεκεν ὑμέων,
ξεῖνε, κ(αὶ) ἐν προθύροις θῆκε διδασκαλίαν.

ΛΒ΄ «Ἔκτυπα ἡρωελεγεῖα τοῦ αὐτοῦ δίστιχα πρὸς τὸ μανθάνειν τοὺς παῖδας γράφειν» (φφ. 42β - 45α).

α΄ «Τοῦ Ἀλυπίου» (ἐξ εἴκοσι διστίχων).

Ἀρχ.: Ἀλύπιος βίοτον κατέλειψας τόν δε λυπηρόν,
κῦρσ' ἑτέρῳ βιότῳ, τῷ μ(ε)τ(ὰ) ἀλυπίης.
. . . .
Τελ. (φ. 43α) : . . . .
Φρούρεε νουνεχέως, κ(αὶ) ῥήσιος οὐρανοπέμπτου,
ὁσάτινα ξυνέχει βίβλος ἅπασ' ἱερά. ~

β΄ φ. 43α : «Τοῦ Σιωνίδου» (ἐκ τριάκοντα διστίχων).

Ἀρχ.: Ταῦτα Σιωνίδεω δυσειδέα γράμματά εἰσι,
σὺν πολλῷ καμάτῳ χεὶρ ἃ χάραξε κακῶς.
. . . .
Τελ. (φ. 44β) : . . . .
Ταῦτα Σιωνίδη μελετᾶν θέλε, μηδ' ἀπόλειπε,
σῷ νοΐ νωλεμέως ἀμφιπεριστροφάειν. ~

γ΄ φ. 44β : «Τοῦ Κωνσταντίνου» (ἐξ εἴκοσι δύο διστίχων).

Ἀρχ.: Εἰσορόων αὖθις θαύμαζε τὰ Κωνσταντίνου,
λοξὰ βαδιζούσαις πῶς γραφίσι γράφεται.
. . . .
Τελ. (φ. 45α) : . . . .
Ἤπιον ἦθος ἔχοις, οὐκ αὔθαδες, οὐδ' ὑπέροφρυ,
Κωνσταντῖνε, βέλει μή σε βάλῃ Βελίαρ. ~

ΛΓ΄ «Ἐπίγραμμα εἰς τὴν περίφημον νῆσον Ζάκυνθον» (δίστιχον) [= *Θεολ.* 11, σ. 322].

Ζάκυνθος χαρίτεσσιν ὁμοίως εἴαρος ὥρης,
ἄνθεσι παντοδαποῖς ἀμφιπεριστρέφεται. ~

ΛΔ΄ «Ἀπαρίθμησις ἁπασῶν τῶν ἐν τῇ περιφήμῳ πόλει Ζακύνθῳ εὑρισκομένων εὐαγῶν ἐκκλησιῶν, καὶ ἐπὶ μιᾷ || ἑκάστῃ ἐπιγράμματα δίστιχα ἰαμβικά, ποιηθέντα παρ' αὐτοῦ σοφωτάτου πατρὸς ἀποκεκλεισμένου ὄντος ἐν τῷ λαζαρέτῳ, παραμυθίας τινὸς χάριν τῆς ἧς εἶχεν ἐκεῖσε ταλαιπωρίας κατὰ τὸ ͵αχπθ΄

ἔτος[1]» (φφ. 45β - 50α). Ἀναγράφονται ἀριθμούμενα 69 (α' - ξθ') δίστιχα ἐπιγράμματα, ἀναφερόμενα εἰς ἰσαρίθμους ἐκκλησίας τῆς Ζακύνθου, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ 62 τῶν ὀρθοδόξων, αἱ δὲ ὑπόλοιποι ἑπτὰ (ἐπιγράμματα ξγ' - ξθ') τῶν καθολικῶν [= *Πρακτικὰ Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν* 8 (1933) σ. 48-54]. Αἱ ἀναγραφόμεναι ἐκκλησίαι εἶναι αἱ ἑξῆς:

α' φ. 45β : «Ἐκκλησία α^η τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος ἐν τῷ τῆς ψάμμου αἰγιαλῷ μικρὸν ἄποθεν τοῦ λαζαρέτου κ(α)τ(ὰ) ἀνατολάς».

Οὐδὲν πτοήσει τὴν Ζακυνθίων πόλιν,
αἴφνης ἐπελθόν, Σπυρίδων γ(ὰρ) ἐν λόχῳ.

β' «Τοῦ ἁγίου Νικολάου εἰς τὸ λαζαρέτον».
γ' «Τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, ἥτις λέγετ(αι) τῶν Μαραγγῶν».
δ' «Τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης, ἥτις λέγετ(αι) τῶν Σιναϊτῶν».
ε' «Τῶν ἁγίων μα [= Τεσσαράκοντα] μαρτύρ(ων), ἥτις λέγετ(αι) τοῦ Καλέκα».
ς' «Τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἥτις λέγεται τῶν Μακελλαρίων».
ζ' «Τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, ἥτις λέγεται τῶν Ῥαπτῶν».
η' φ. 46α : «Τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ἥτις λέγεται τοῦ Μουτζενίγου».
θ' «Τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου, ἥτις λέγεται τοῦ Τρόμπα».
ι' «Τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἥτις λέγεται τοῦ Μπετρούτζου».
ια' «Τῆς Παναγίας τῆς Πισκοπιανῆς, ἥτις λέγεται τῶν Κρητῶν».
ιβ' «Τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου, ἥτις λέγεται τοῦ Ἀβούρη».
ιγ' «Τοῦ ἁγίου Λαζάρου, ἥτις λέγεται τῶν Τζαγγάρων».
ιδ' «Τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ἥτις λέγεται Ἄνω».
ιε' «Τοῦ ἁγίου Βασιλείου κ(αὶ) αὕτη, ἥτις λέγεται Κάτω».
ις' «Τῆς Κυρίας Ὑπαπαντῆς, ἥτις λέγεται τοῦ Βεντούρη».
ιζ' φ. 46β : «Τῆς Κυρίας Φανερωμένης, ἥτις λέγετ(αι) τῶν Ἀδελφῶν».
ιη' «Τοῦ Προδρόμου, ἥτις λέγεται τοῦ Λογοθέτου».
ιθ' «Τῆς ἁγίας Μαρίνης, ἥτις λέγεται τοῦ Κουλουρᾶ».
κ' «Τοῦ ἁγίου Ἡλιοῦ, λέγεται δὲ καὶ αὕτη τῶν Ἀδελφῶν».
κα' «Τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Παύλου, ἥτις λέγεται τοῦ Μπαριζοῦ».
κβ' «Τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Λουκᾶ τοῦ εὐαγγελιστοῦ, ἥτις λέγεται τοῦ Νομικοῦ».
κγ' «Τῶν ἁγίων μ' [= Τεσσαράκοντα] μαρτύρων ἑτέρα, λέγεται κ(αὶ) αὕτη τῶν Ἀδελφῶν».
κδ' φ. 47α : «Τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, ἥτις λέγετ(αι) τοῦ Καψοκεφάλου».
κε' «Τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου ἑτέρα, ἥτις καλεῖται τοῦ Ἀνδρίτζη».
κς' «Τοῦ ἁγίου ὁσιομάρτυρος Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου, ἥτις λέγεται τοῦ Πρωτοπαπᾶ τοῦ Κρητικοῦ».
κζ' «Τῆς ἁγίας Μαρίνης ἑτέρα, ἥτις λέγεται τοῦ Μαμάου».

1. Περὶ τοῦ κειμένου τούτου βλ. Ν. Α. Βέη, *Ἔκθεσις παλαιογραφικῶν καὶ τεχνικῶν ἐρευνῶν ἐν ταῖς μοναῖς τῶν Μετεώρων κατὰ τὰ ἔτη 1908 καὶ 1909*, Ἀθήνησι 1910, σ. 46.

κη′ «Τῆς Παναγίας, ἥτις καλεῖται τοῦ Πικρίδη».
κθ′ «Τῆς ἁγίας Ἄννης, ἥτις καλεῖται τοῦ παπᾶ Κέκκου ἤτοι Φραγγίσκου».
λ′ «Τοῦ ἁγίου Δημητρίου εἰς τὴν Ἁγειάν, ἥτις ἰταλιστὶ καλεῖται Σαλιντζάδα· ἔστι δὲ κ(αὶ) αὕτη τῶν Ἀδελφῶν».
λα′ «Τῆς Παναγίας, ἥτις καλεῖται τοῦ Γαβαλᾶ».
λβ′ φ. 47β : «Τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἥτις καλεῖται τῆς Τζεπριάνας, ἤτοι τῆς Κυπριανῆς, ἐν ᾗ αἱ μονάζουσαι».
λγ′ «Τῆς Ἀναλήψεως, ἥτις καλεῖται τοῦ Νομικοῦ».
λδ′ «Τῆς Ὁδηγητρίας, ἥτις καλεῖται Αὐθεντική».
λε′ «Τῆς Εὐαγγελιστρίας, ἥτις καλεῖται τοῦ Ἀβούρη».
λς′ «Τῶν ἁγίων ἀποστόλων Πέτρου κ(αὶ) Παύλου, καλεῖται δὲ κ(αὶ) αὕτη τῶν Ἀδελφῶν».
λζ′ «Τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, κ(αὶ) αὕτη τῶν Ἀδελφῶν».
λη′ «Τῆς Παναγίας, ἥτις καλεῖται τοῦ Τζουρούφλη».
λθ′ «Τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου κ(αὶ) εὐαγγελιστοῦ, ἥτις καλεῖται τοῦ Πατενιώτη, ἤτοι ἐκ τῆς νήσου Πάτμου».
μ′ φ. 48α : «Τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἥτις καλεῖται τοῦ Γέροντος».
μα′ «Τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἥτις λέγεται τοῦ Μόλου· καλεῖται κ(αὶ) αὕτη τῶν Ἀδελφῶν».
μβ′ «Τῶν ἁγίων Πάντων, κ(αὶ) αὕτη τῶν Ἀδελφῶν».
μγ′ «Τοῦ Παντοκράτορος, καλεῖται κ(αὶ) αὕτη τῶν Ἀδελφῶν».
μδ′ «Τοῦ ἁγίου Νικολάου, καλεῖτ(αι) δὲ αὕτη τῶν Ξένων, ἐν ᾗ κ(αὶ) ἐπισκοπή».
με′ «Τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ θαυματουργοῦ, ἥτις ἐκτίσθη νεωστὶ ὑπὸ τῶν Ἀδελφῶν, διὰ τὸ θαῦμα, ὃ ἐνεδείξατο, ῥυσάμενος τὴν πόλιν ἐκ τοῦ λοιμοῦ».
μς′ «Τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἑτέρα, ἥτις καλεῖται τοῦ Κόλλα».
μζ′ φ. 48β : «Τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου».
μη′ «Τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, ἥτις λέγεται τοῦ Φραντζουῆ».
μθ′ «Τῆς ἁγίας Ἐκαταιρήνης [sic], ἥτις καλεῖται τοῦ Γριπάρη».
ν′ «Τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, ἥτις καλεῖται τοῦ Δελάζαρη, ἤτοι τοῦ Ἐλεαζάρου».
να′ «Τῆς Κυρίας τῶν Ἀγγέλων, ἥτις λέγεται τοῦ παπᾶ Λαμπούδη».
νβ′ «Τῆς ἁγίας Τριάδος τῶν Ἀδελφῶν».
νγ′ «Τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἥτις λέγεται εἰς τὸν Τράφον».
νδ′ φ. 49α : «Τοῦ Ἐσταυρωμένου, κ(αὶ) αὕτη τῶν Ἀδελφῶν».
νε′ «Τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, ἥτις καλεῖται τοῦ Κλαψῆ».
νς′ «Τῆς Παναγίας, ἥτις λέγεται τοῦ Κρύου Νεροῦ, ἤτοι τοῦ κρυεροῦ κ(αὶ) ποτίμου ὕδατος».
νζ′ «Τῆς ἁγίας Ἄννης ἑτέρα, ἥτις λέγεται τοῦ Φραντζουῆ».
— «Καὶ αἱ μὲν μέχρι τοῦδε ἀπηριθμημέναι ἐκκλησίαι ἐν τῇ Χώρᾳ τῶν Ζακυνθίων εἰσίν· αἱ δὲ ἑξῆς ἐντὸς τοῦ λεγομένου Κάστρου, ἤτοι τῆς ἀκροπόλεως. Αἱ ἐντὸς τῆς ἀκροπόλεως ἐκκλησίαι».
νη′ «Τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἐν ᾗ ἐστι κ(αὶ) μοναζουσῶν καταγώγιον».

νθ' «Τῆς Παναγίας, ἥτις καλεῖται τῆς Λαβουρέντενας».
ξ' φ. 49β : «Τῆς ἁγίας Μαρίνης».
ξα' «Τοῦ ἁγίου Νικολάου».
ξβ' «Τῆς Εὐαγγελιστρίας, ἥτις καλεῖται τῶν Φουρνάρων, ἤτοι ἀρτοποιῶν».
— «Ἐκκλησίαι τῶν Ἰταλῶν, ἐντός τε κ(αὶ) ἐκτὸς κειμένων [sic] τῆς πόλεως».
ξγ' «Τοῦ σάντ' Ἀντωνίου, ἤτοι τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου εἰς τὸ λαζαρέτον».
ξδ' «Τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ εὐαγγελιστοῦ, εἰς τὸν φόρον, ἤτοι ἀγοράν».
ξε' «Τῆς σάντα Μαρίας, ἤτοι τῆς ἁγίας Μαρίας, πλησίον τῆς ἁγίας Τριάδος».
ξς' «Τοῦ σάντ' Φραντζέσκου, ἤτοι τοῦ ἁγίου Φραγγίσκου εἰς τὸ Κάστρον».
ξζ' φ. 50α : «Τῆς ἐπισκοπῆς τῶν Ἰταλῶν εἰς τὸ Κάστρον».
ξη' «Τῆς σάντα Ἰουστίνας, ἤτοι τῆς ἁγίας Ἰουστίνας».
ξθ' «Τῆς ἁγίας Βαρβάρας».

Βαρβάρα κείσθω τέρμα τῆς στιχουργίας,
λυτρουμένη με πάσης ἐξ ἀρρωστίας.

ΛΕ' «Εἰς τὸν καιρὸν» (ἑξάστιχον).

Ἀρχ.: Αὔθ' ἡ σφαιρώδης, ἠδὲ τρόχαλος τροχιεία [. . .]

ΛϚ' φ. 50β : «Εἰς πύλην οἴκου ἐν ᾗ ἱστοροῦνται δύο λέοντες» (τετράστιχον).

Ἀρχ.: Εἰσιέναι τ' ἠδ' ἐξιέναι [. . .]

ΛΖ' «Ἰαμβεῖον δίστιχον πρὸς τοὺς εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τὴν ἐπονομαζομένην κοινότερον Κρύαν Βρύσιν ἤτοι κρυερὰν πηγὴν προσκυνήσεως χάριν ἐρχομένους, ὡς ἀπὸ τῆς τοῦ Λόγου μ(ητ)ρ(ό)ς».

Πηγὴν ἀναψύχουσαν εὑρίσκει τάχα
ὁ πρός με φοιτῶν, καὶ φλογὸς παθῶν δρόσον.

3 («φφ. 51α - 67β) [Ἀναστασίου Γορδίου(;)] «Σύντομος κ(αὶ) εὐχερὴς τύπος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὁμιλίας». Διάφορα περὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ῥητορικοῦ λόγου.

Ἀρχ.: Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς καὶ νεωτέρους ἐλλογίμους ἄνδρας, ἔγραψαν διὰ τὸν τρόπον καὶ τέχνην τῆς ῥητορικῆς [. . .]
Τελ. (φ. 67β) : [. . .] μεγαλώτατος εἶναι βέβαια ὁ καρπὸς τῆς ἀγάπης, ἀλλ' ἂς ἰδῶμεν ἔτι, καὶ παρὰ τίνος ἐνομοθετήθη, καὶ μετὰ τοῦτο θέλομεν κάμῃ τέλος τοῦ λόγου μας.

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς (Σταμουλάκη Πολύζου). Γραφὴ ἐπιμελημένη, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἡ συνήθης τῆς ἐποχῆς. Γράμματα μικρὰ καὶ λεπτόγραμμα. Μελάνη ἀμαυροῦ χρώματος καὶ ζωηρά. Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,160 × 0,105. Στίχοι 27. Περίτεχνα ἐπίτιτλα μαῦρα καὶ ἐρυθρὰ (φφ. 3α καὶ 35α). Τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα. Τὰ φύλλα 1β, 34β καὶ 68α - 71α ἄγραφα.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 67β, μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὅλου κειμένου, ἐρυθρόγραφον τὸ κάτωθι κωδικογραφικὸν σημείωμα :

Ἀντεγράφη δὲ κατὰ τὸ αψπεον, ἐν τρίκκῃ, τῇ πατρίδι | τοῦ ἀντιγράψατος, εὐτελοῦς σταμουλάκη, πολύζου· | φευρουαρίου κ' : ~

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 3α, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον, τὸ κτητορικὸν σημείωμα:

αὕτη ἡ βίβλος τοῦ σταγῶν παϊσίου : ~

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 71β ἕτερον, μεταγενέστερον, κτητορικὸν σημείωμα :

κ(αὶ) τοδε σιν τις άλις κτιμα της ⟨ἁ⟩γίας τριαδος | τον μετεόρον κ(αὶ) όπιος να το παρι να εχυ | την καταραν της αγιας τριαδος κ(αὶ) του | αγιου μεγαλομαρτιρος τρίφονος | 1846 φευρουαρίου | 13 | ένιερομοναχις | ιωανικηως | της αγιας τριαδος | το μετεόρον.

Ἀκολουθεῖ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου, διὰ χειρὸς τοῦ αὐτοῦ ἀμαθοῦς ἱερομονάχου, τὸ γνωστὸν ἐξαποστειλάριον τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου : *Απώστολι εκ περάτον* [. . .]

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 2β γράμμα τοῦ αὐτοῦ ἱερομονάχου :

πανοσιοτατε κυρ π(α)π(α) γαβριὴλ ασπαζομε [. . .] | *1846 φευρουαρίου ις' | ιοανίκηος βολου πορταρια*

Τὸ γράμμα τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀποστολὴν «φορτώματος» ἐλαίου, ἐλαιῶν καὶ ἅλατος, ὡς καὶ ἐκκλησιαστικῶν εἰδῶν (σταυροῦ, ἐπιτραχηλίου κ.ἄ.).
Τοῦ αὐτοῦ Ἰωαννικίου ἐπίκλησις (Δέσποτα ἅγιε...) εἰς τὸ πρὸς τὰ ἀριστερὰ κάθετον περιθώριον τοῦ φύλλου 18β.
Ἐπὶ τοῦ φύλλου 42α, εἰς τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ κάθετον περιθώριον, τὰ ἑξῆς :

ετος | 1846 | φευρουαρίου | 14 | ενιερομονα|χις Γριγο|ριος | της ἁγίας | τριάδος | τον μετεο|ρον | επαρχία | σταγόν | κήριλος

Στάχωσις ἐκ πινακίδων χάρτου ναστοῦ, ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἁπλῆ ἔντυπος διακόσμησις.
Διατήρησις τοῦ κώδικος καλή.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῶν φύλλων 1α καὶ 2α : 52 (πρὸ τοῦ 1951) καὶ 31/1951.

Ἀριθμὸς ἀπογραφῆς τοῦ ἔτους 1953 (ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐτικέττας μόνον τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως) : 30.

Ὁ κῶδιξ οὗτος, ὡς δηλώνουν τὰ κτητορικά του σημειώματα, ἀνῆκε παλαιόθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 9 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τῶν περιεχομένων καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων τοῦ κώδικος, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ ἀριθμὸς οὗτος δὲν διακρίνεται σήμερον, ἂν καὶ σώζεται μέρος τῆς παλαιᾶς ἐτικέττας ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ κώδικος.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 57 καὶ 58 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 3α (ἐπίτιτλον, δεῖγμα γραφῆς τοῦ Σταμουλάκη Πολύζου, ἔτ. 1785· κτητορικὸν σημείωμα τοῦ Σταγῶν Παϊσίου) καὶ 35α (ἐπίτιτλον καὶ ἀρχὴ κειμένου, δεῖγμα γραφῆς τοῦ Σταμουλάκη Πολύζου).

31

Χάρτης Διαστ. 0,215 × 0,180 Αἰὼν XVIII Φύλλα 81

Μαθηματάριον. Κείμενα διάφορα, ἐξ ὧν τὰ πλεῖστα μετ' ἐνδιαστίχου ἑρμηνείας.
— φ. 4α : «Γνῶμαι μονόστιχοι κατὰ στοιχεῖον ἐκ διαφόρων ποιητῶν».
«Εἰς ἀγαθοὺς ἄνδρας».

"Αρχ. : 'Ανὴρ δὲ χρηστός, χρηστὸν οὐ μισεῖ ποτέ.

. . . .

— φ. 18β : «Χρυσᾶ ἔπη τοῦ Πυθαγόρου».

"Αρχ. : 'Αθανάτους μὲν πρῶτον θεοὺς νόμῳ ὡς διάκεινται τίμα καὶ σέβου [. . .]

— φ. 41α : «Ὁ κανὼν τῶν βαΐων, ποίημα τοῦ κυρίου Κοσμᾶ : οὗ ἡ ἀκροστιχίς : ὡσαννὰ Χ(ριστὸ)ς εὐλογημένος Θ(εό)ς».

"Αρχ. : "Ωφθησαν αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου νοτίδος ἄμοιροι [. . .]

— φ. 45α : «Ὁ κανὼν τοῦ εὐαγγελισμοῦ κατὰ ἀλφάβητον, ποίημα 'Ιωάννου μοναχοῦ».

"Αρχ.: 'Ανοίξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται πν(εύματο)ς [. . .]

— φ. 51α : «"Εκθεσις κεφαλαίων παραινετικῶν, σχεδιασθεῖσα παρὰ 'Αγαπητοῦ διακόνου της ἁγιωτάτης του Θεοῦ μεγάλη⟨ς⟩ ἐκκλησίας, ὧν ἡ ἀκρόστιξις ὧδε πως ἔχει : Τῷ θειοτάτῳ καὶ εὐσεβεστάτῳ βασιλεῖ ἡμῶν Ιουστινιανῷ, 'Αγαπητος ὁ ἐλάχιστος διάκονος».

"Αρχ.: Τιμῆς ἁπάσης ὑπέρτερον ἔχων ἀξίωμα βασιλεῦ [. . .]

— φ. 67α : «Σωσιάδου, τῶν ἑπτὰ σοφῶν ὑποθῆκαι».

"Αρχ.: "Επου Θεῷ. Θεὸν σέβου. Νόμῳ πείθου. Γονεῖς αἰδοῦ. 'Ηττῶ ὑπὲρ δικαίου [. . .]

— φ. 76α : «Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Εἰς τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν, στίχοι ἡμίαμβοι».

"Αρχ.: Τί σοι θέλεις γενέσθαι
ψυχὴν ἐμὴν ἐρωτῶ.
Τί σοι μέγ' ἢ τί μικρὸν
τῶν τιμίων βροτοῖσι ;
. . . .

— φφ. 80α - 81β : Γραμματικά τινα φαινόμενα.
φ. 80α : «Περὶ τῶν στερητικῶν μορίων ἅτινα εἰσὶ πέντε».

"Αρχ.: α. οἷον ἀπρόθυμος, ὁ μὴ ἔχων προθυμίαν.
νε. οἷον νέκυς ὁ νεκρὸς [. . .]

φ. 81β : «Περὶ δοτικῆς».

"Αρχ.: Δοτικὴ χαριστική, οἷον τύψω σοι τὸν παῖδα [. . .]
Τελ.: Δοτικὴ ὑπερβολῆς σημαντική, οἷον ὁ Σωκράτης διέφερε τῶν ἄλλων 'Ελλήνων παιδείᾳ καὶ ἀρετῇ.

῾Ολόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ εὐανάγνωστος, ἡ συνήθης τῆς ἐποχῆς, οὐχὶ ὅμως ἐπιμελημένη. ᾿Ορθογραφικὰ σφάλματα ὀλίγα. Αἱ διαστάσεις τῆς γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων, ὡς καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν στίχων, ποικίλλουν.

Μεταξὺ τῶν φύλλων 35 καὶ 36 χάσμα εἰς τὸ κείμενον, διότι ἔχουν ἐκπέσει ἓν ἢ περισσότερα φύλλα.

᾿Επὶ τοῦ φύλλου 67α, διὰ τῆς αὐτῆς χειρός, αἱ ἑξῆς δύο ἐνθυμήσεις :

1759 | ἤρθεν δρισμος ἄπο την βα|σιληαν κ(αὶ) ἤγενε τουναν|μας κ(αὶ) ἔκρατησε μερης 7 | ἐγο ω πετρος το ἔγραψα κ(αὶ) το ε|μαρτιρο

1759 μαρτιοῦ 17 | θιμισι το ἔγραψα ὅποταν αποθα|νε ἡ μανα μου μερα τητρα|δι εις το ξιμερομα της ὀρῆς 11

᾿Επὶ τῶν φύλλων 71β καὶ 72α, ἀρχικῶς ἀγράφων, ὁ αὐτὸς ὡς ἄνω Πέτρος, ἀναγράφει τὴν ὑπ᾿ αὐτοῦ καταβολὴν διαφόρων χρηματικῶν ποσῶν (εἰς γρόσια) : *1759 - μαρτιου δεκαευτα εγο ο πετρος | ο γιος το διμιτρακι παπα κοστα αρχινε|σα και πλερονο εις το βακουφι* [. . .]

Στάχωσις ἐκ πινακίδων χάρτου ναστοῦ, μὴ ἐπενδεδυμένων καὶ λίαν ἐφθαρμένων ἐκ τῆς χρήσεως καὶ ἐκ τῆς ὑγρασίας. Διατήρησις τοῦ κώδικος μετρία.

᾿Αριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῶν φύλλων 1α καὶ 81β : 5 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 113/1951.

῾Ο κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων τῆς ἐν λόγῳ μονῆς, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 15, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀνεκδότου σχετικῆς ἀναγραφῆς τοῦ Ν. Βέη. Μικρὰ ἐτικέττα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως, ἀναγράφει τὰ στοιχεῖα ταῦτα.

῾Ο ἐκτὸς κειμένου πίναξ 59 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τοῦ φύλλου 18β (δεῖγμα γραφῆς).

32

Χάρτης Διαστ. 0,215 × 0,135 Αἰὼν XIV (φφ. 1 - 369)/XVI (ἔτ. 1539, φφ. 370 - 394)
Φύλλα 394

Εὐχολόγιον καὶ ἄλλα κείμενα (ἀπόστολοι, εὐαγγέλια, κανόνες).

1 (φ. 1α) «† ᾿Αρχὴ σὺν Θ(ε)ῷ τοῦ εὐχολογίου». «Εὐχαὶ τοῦ λυχνικοῦ».
α′ φ. 8α : «᾿Ακολουθία τῆς ἐν τῇ ἁγία Πεντηκοστῇ γονυκλισίας».
β′ φ. 15β : «† ᾿Ακολουθία τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν Φώτων».
γ′ φ. 21β : «† ᾿Ακολουθία τοῦ μικροῦ ἁγιασμοῦ».
δ′ φ. 28β : «Τάξις (καὶ) ἀκολουθ(ία) εἰς βάπτισιν ἀν(θρώπ)ου».
ε′ φφ 37α - 41β : Διάφοροι εὐχαὶ («Εἰς τὸ κουρεῦσαι παιδίον», «Εἰς τὸ ἀπο-

λοῦσαι νεοφώτιστον», «Τοῦ κοινοῦ ποτηρίου», «Εἰς τὴν λύσιν τῶν στεφάνων» κ.ἄ.).

ς′ φ. 41β : «Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ἐλαίου, ἤγουν τοῦ εὐχελ(αίου)».

ζ′ φ. 59α : «Ἀκολουθία εἰς ἀρχάριον ῥασοφορήσοντα».

η′ φ. 60α : «Ἀκολουθία εἰς κουρὰν μανδυώτου».

θ′ φ. 63α : «Ἀκολουθία τοῦ μεγάλου καὶ ἀγγελικοῦ σχήματος».

ι′ φ. 78α : «Ἀκολουθ(ία) τοῦ ἐξοδιαστικοῦ τῶν μοναχῶν».

ια′ φ. 92β : «Ἀκολουθ(ία) τοῦ ἐξοδιαστικοῦ τῶν κοσμικῶν».

ιβ′ φ. 97α : «Ἀκολουθ(ία) εἰς μνημόσυνα ἀν(θρώπ)ων κοσμικῶν, κεκοιμημ(ένων)».

ιγ′ φ. 99β : «Ἀκολουθ(ία) εἰς μνημόσυνα κεκοιμημ(έν)ων μοναχῶν».

ιδ′ φφ. 102β - 104β : Εὐχαὶ καὶ ἀκολουθίαι διάφοροι («ἐπὶ σταυροπηγίου ἐκκλησίας», «εἰς τὸ εὐλογῆσαι ποίμνην προβάτων», «ὅταν δέχεταί τίς τινα τοῦ ἔχειν ὡς ἴδιον υἱόν»).

ιε′ φ. 105α : «Ἀκολουθία εἰς ψυχὴν κρινομένην». «Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης τοῦ Ἱεροσολυμίτου».

ις′ φφ. 108β - 137β : «Εὐχαὶ διάφοροι» κ.ἄ. («ἐπὶ θεμέλιον ἐκκλησίας», «ἐπὶ οἴκω κτιζομένω», «εἰς εὐλόγησιν οἴνου», «εἰς τρύγην ἀμπέλου», «ἐπὶ ἀποδημούντων», «ἐπὶ ἀνομβρίας», «ἐπὶ ἐξομολογουμένων», «ἐπὶ τὸν προπετῶς ὀμνύοντα», «ἐπὶ μιαροφαγησάντων», «ἐπὶ πλοίου μέλλοντος πλέειν», «εἰς κατασκευὴν σκάφους», «εἰς σκεῦος μιανθέν», «εἰς τὸν σπόρον», «εἰς ἄγραν ἰχθύων», «εἰς εὐλογίαν ἐλαίου», «εἰς πόλεμον πορνείας», «ἐπὶ αἰσχρῶν λογισμῶν», «ἐπὶ μετανοούντων», «ἐπὶ πυρεττόντων», «ἐπὶ πᾶν εἶδος ἀρρωστίας», «ἐπὶ ὀρύξει φρέατος», «Τάξις γινομένη εἰς χωράφιον ἢ ἀμπελῶνα ἢ εἰς κῆπον, εἰ συμβῆ βλάπτεσθαι ὑπὸ ἑρπετῶν ἢ ἄλλων εἰδῶν», «εὐχὴ ἐπὶ σταφυλῶν εὐλογήσει», «ἐπὶ τεθνεῶτας ἀφορισθέντας», «ἐπὶ τῶ μέλλοντι μεταλαμβάνειν», «πρὸς χριστιανοὺς μαγαρίσαντας», «εἰς ὕδωρ μιανθέν», «ἐπὶ ἀνοίξει ναοῦ», «εὐχαὶ διάφοροι [. . .] πατριάρχου Φιλοθέου», «ἐνταλτήριον γράμμα εἰς πνευματικόν», «Ἀκολουθία εἰς φάντασμα μιασμοῦ», «εὐχὴ εἰς ἀγάπην», «ἐπὶ τοῖς ἀπὸ ἔχθρας εἰρηνεύουσι»).

ιζ′ φ. 138α : «† Ἀκολουθία τῆς ἁγίας μεταλήψεως».

ιη′ φφ. 143β - 150β : Ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος μετὰ τοῦ κανόνος.

ιθ′ φ. 150β : «Εὐχὴ ἀπιόντων ἐπὶ κοίτην».

κ′ φ. 151α : «Τάξις γινομένη ἐπὶ καθιερώσει ναοῦ· (καὶ) ἱδρύσει τῆς ἐν αὐτῶ ἁγί(ας) τραπέζης».

κα′ φ. 160α : «Τάξις γινομ(έν)η ἐπὶ σαλευθείση ἁγία τραπέζη».

κβ′ φ. 162β : «Ἰω. Χρυσοστόμου, Λόγος εἰς τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα» (Εἴ τις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος [. . .]).

κγ′ φφ. 163β - 169β : «Τάξις γινομ(έν)η ἐπὶ χειροτονίᾳ» ἀναγνώστου καὶ ψάλτου, ὑποδιακόνου, διακόνου, πρεσβυτέρου, ἐπισκόπου, πατριάρχου καὶ μητροπολίτου.

κδ′ φ. 170α : «Ἀκολουθία τῶν ἐγκαινίων».

κε′ φφ. 176α - 182β : Κανόνες ψαλλόμενοι εἰς διαφόρους περιστάσεις : «ἐπὶ ἀνομβρία» (φ. 176α), «ἐπὶ σεισμὸν» (φ. 178α), «εἰς πόλεμον» (φ. 180β).

κϛ′ φφ. 182β - 202β : Ἀκολουθίαι εἰς διαφόρους : «εἰς προφήτην ἕνα» (φ. 182β), «εἰς ἕνα ἀπόστολον» (φ. 185α), «εἰς μάρτυρα» (φ. 187β), «εἰς ἱεράρχην» (φ. 191α), «εἰς ἱερομάρτυρα» (φ. 193α), «εἰς ὅσιον» (φ. 195β), «εἰς μάρτυρα ἁγίαν» (φ. 197β), «εἰς ὁσίαν» (φ. 200α).

2 (φφ. 203α - 335β) Ἀπόστολοι καὶ εὐαγγέλια τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ.

α′ φ. 203α : «Ἀπόστολοι καὶ εὐαγγέλια τῆς ἑβδομάδος».

β′ φ. 209α : «Τὰ ἑωθινὰ ἕνδεκα ἀναστάσιμα εὐα(γγέ)λ(ια)».

γ′ φ. 216α : «Ἀπόστολοι καὶ εὐαγγέλια, εἰς ἐπισήμους ἑορτάς, καὶ εἰς διαφόρους ἁγίους τοῦ ὅλου χρόνου». Ἄρχονται ἀπὸ η′ Σεπτ. (Γενέσιον τῆς Θεοτόκου) καὶ φθάνουν μέχρι λα′ Αὐγούστου (Κατάθεσις τῆς τιμίας ζώνης τῆς Θεοτόκου· φ. 255α).

δ′ φ. 256α : «Ἀπόστολοι καὶ εὐαγγέλια τῆς ἁγίας μ′ [= Τεσσαρακοστῆς], λεγόμ(εν)α ἐν ταῖς κυριακαῖς· εἶτα τῶν ἁγίων παθῶν ἕ(ως) τοῦ Πάσχα· (καὶ) μετὰ ταῦτα τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς, μέχρι κ(αὶ) τῶν Ἁγίων Πάντων» : ~

ε′ φ. 329α : «Ἀπόστολοι (καὶ) εὐαγγέλ(ια) εἰς σάββατα τέσσαρα, ὁμοί(ως) κ(αὶ) ἐν κυριακαῖς τέσσαρσι».

3 (φ. 335β) : «Προκείμ(ε)ν(α) κ(αὶ) ἀλλη(λουάρια) ἄμνημα τ(ῶν) η′ ἤχων, τῶν κυριακ(ῶν)».

4 (φφ. 336α - 394α) : Κανόνες παρακλητικοί, στιχηρά, ἀπόστιχα, ἐξαποστειλάρια κ.ἄ.

α′ φ. 336α : Κανὼν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν «περὶ νίψεως».

Ἀρχ.: Στιχ(η)ρ(ά), ἦχος πλ. β′. Ὅλην ἀποθέμενοι : Ἰ(ησο)ῦ γλυκύτατε, ψυχῆς ἐμῆς θυμηδία· Ἰ(ησο)ῦ μου καθάρσιε [. . .]
(φ. 336β) Ὠδὴ α′. Ἦχος β′. Ἐν Κ(υρί)ω Θ(ε)ῷ κατέστρωσε ποτέ : Ἰ(ησο)ῦ γλυκύτατε Χ(ριστ)έ· Ἰ(ησο)ῦ μακρόθυμε· τὰ τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον τραύματα [. . .]

β′ φ. 339α : Κανὼν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν· «τοῦ Ψελλοῦ».

Ἀρχ.: Ὠδὴ α′. Ἦχος πλ. δ′. Ἁρματηλάτην Φαραώ: Οἴμοι τί κλαύσω τί θρηνήσω πρότερον· τί ἀποδύρωμαι [. . .]

γ′ φ. 342α : Στιχηρὰ προσόμοια εἰς τὴν Θεοτόκον (ἦχος πλ. δ′, Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.).

Ἀρχ.: Ῥῦσαι παθῶν θεονύμφευτε· ἀπαγωγῆς πονηρᾶς [. . .]

δ′ φ. 342β : Ὁ μέγας παρακλητικὸς κανὼν τῆς Θεοτόκου («βασιλέως κυροῦ Θεοδώρου τοῦ Λάσκαρι»).

Ἀρχ.: Τῶν λυπηρῶν ἐπαγωγαὶ χειμάζουσι [. . .]

ε′ φ. 344β : Στιχηρὰ προσόμοια εἰς τὴν Θεοτόκον (ἦχος πλ. β′, Ὅλην ἀποθέμενοι.).

Ἀρχ.: Ἱλεώς μοι δέσποινα· ἵλεως κόρη γενοῦ μοι [. . .]

ς' φ. 345α : Κανὼν εἰς τὴν Θεοτόκον· «τοῦ ἐν ἁγ(ίοις) Μεθοδίου π(ατ)ριάρχ(ου) Κωνσταντινουπόλ(εως)».

"Αρχ.: 'Ωδὴ α', ἦχος πλ. β'. 'Ως ἐν ἠπείρῳ: Πῶς μου θρηνήσω τὸν βίον τὸν ῥυπαρὸν [. . .]

ζ' φ. 348α : 'Ο μικρὸς παρακλητικὸς κανὼν τῆς Θεοτόκου· «Θεοφάνους τοῦ ὁμολογ(η)τ(οῦ) τοῦ ἐν τῷ μ(ε)γ(ά)λ(ῳ) ἀγρῷ».

"Αρχ.: Πολλοῖς συνεχόμενος πειρασμοῖς [. . .]

η' φ. 350β - 352α : Μικρὰ ἀποσπάσματα ἐκ λόγων τοῦ Μεγάλου Βασιλείου («πρὸς νέους μοναχούς», «ἐκ τῶν ἀσκητικῶν κεφαλαίων»), 'Ιω. Χρυσοστόμου, 'Ιω. τῆς Κλίμακος καὶ 'Ισαάκ.

θ' φ. 352α : «Εὐχὴ ἐξομολογήσεως πρὸς τὴν [. . .] Θεοτόκον».

"Αρχ.: Παρθένε δέσποινα Θ(εοτό)κε· ἡ τὸν Θ(εὸ)ν λόγον κατὰ σάρκα γεννήσασα [. . .]

ι' φ. 354β : Κανὼν εἰς τοὺς ἀσωμάτους ἀγγέλους· «Θεοφάνους».

"Αρχ.: Στιχηρά, ἦχος β'. "Αγγελος μέν: Θρόνῳ παρεστηκότες τῷ φρικτῷ· πανάγιοι ἄγγελοι [. . .]
(φ. 355α) 'Ωδὴ α', ἦχος β'. "Ατρεπτον ἀσυνήθη : "Ανθρακας θεοφόρους· τῇ αἴγλῃ πυρσωθέντας τῆς σῆς οὐσίας [. . .]

ια' φ. 357α : Κανὼν εἰς τὸν Τίμιον Πρόδρομον· ['Ιωσήφ].

"Αρχ.: Στιχηρά, ἦχος β'. "Οτε ἐκ τοῦ ξύλου σε : Σπεῦσον· ἐξελοῦ με πειρασμῶν· ἔνδοξε Κ(υρίο)υ προφῆτα [. . .]
(φ. 357β) 'Ωδὴ α', ἦχος β'. 'Εν Κ(υρί)ῳ Θ(ε)ῷ κατεστρώσω ποτέ : Βαπτιστὰ καὶ πρόδρομε Χ(ιστο)ῦ· καταβαπτιζόμενον διηνεκῶς ταῖς ἡδοναῖς τοῦ σώματος [. . .]

ιβ' φ. 360β : Κανὼν σταυρώσιμος· «'Ιωσήφ».

"Αρχ.: Στιχηρά, ἦχος β'. "Οτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν : Σ(ῶτ)ερ τῷ στ(αυ)ρῷ προσηλωθείς· ἥλιος ἰδὼν ἐσκοτίσθη [. . .]
(φ. 361α) 'Ωδὴ α', ἦχος β'. 'Εν Κ(υρί)ῳ Θ(ε)ῷ κατέστρωσε ποτέ : Παραβὰς τὴν πρώτην ἐντολήν· πάλαι ὁ πρωτόπλαστος [. . .]

ιγ' φ. 364β : Κανὼν εἰς τοὺς ἁγίους 'Αποστόλους· «Θεοφάνους».

"Αρχ.: Στιχηρά, ἦχος β'. Χοροὶ μαρτύρων : Χοροὶ ἀγγέλων ἐκρότησαν· 'Αποστόλους βλέποντες Χ(ριστὸ)ν καταγγέλλοντας [. . .]
(φ. 365α) 'Ωδὴ α', ἦχος β'. 'Εν Κ(υρί)ῳ Θ(ε)ῷ κατέστρωσε ποτέ : Τοῦ φωτὸς τοῦ θείου ἀστραπαὶ πίστει χρηματίσαντες [. . .]

ιδ' φ. 365α : Κανὼν εἰς τὸν ἅγιον Νικόλαον· «'Ιωσήφ».

"Αρχ.: 'Ωδὴ α', ἦχος β'. Δεῦτε λαοὶ ἄσωμεν: Διηνεκῶς· τῷ θείῳ θρόνῳ τῆς χάριτος· παρεστηκὼς Νικόλαε [. . .]

ιε' φ. 370β : «Τῇ Παρα(σκευῇ) καν(ὼν) στ(αυ)ρώ(σιμ)ος».

"Αρχ.: 'Ωδὴ α', ἦχος β'. "Ατριπτον ἀσυνήθη ἀβρόχως θαλαττίαν : Στ(αύ)ρωσιν κατεδέξω· καὶ ἥλοις προσεπάγης ἀτίμως λόγε [. . .]

ις′ φ. 378α : «Τῷ Σα(ββάτω) πρωὶ καν(ὼν) θ(εοτο)κίος».

"Αρχ.: Ὠδὴ α′, ἦχος β′. Δεῦτε λαοὶ ἄσωμεν : Προφητικαὶ σάλπιγγες σὲ προηγόρευσαν· [. . .]

ιζ′ φ. 378α : «Ἕτ(ε)ρ(ος) καν(ὼν) τῶν μ(αρτύ)ρ(ων)».

"Αρχ.: Ὁ εἱρμός : Τὴν Μωσέως ᾠδ(ήν): Διωγμοὺς χαλεπούς· καὶ αἰκισμοὺς δεινοὺς καρτερικῶς· ἐνεγκόντες ἀθληταὶ [. . .]

ιη′ φφ. 384β - 392β : Ἀπόστιχα.

ιθ′ φφ. 393α - 394α : «Ἐξαποστ(ειλά)ρ(ια) τ(ῆς) ἑβδομάδ(ος)».

"Αρχ.: Ἀρχάγγελοι καὶ ἄγγελοι· ἀρχαὶ καὶ κυριότητες· δυνάμεις καὶ ἐξουσίαι [. . .]
Τελ.: Ὁ γλυκασμὸς τῶν ἀγγέλων [. . .] ἀντιλαβοῦ μου καὶ ῥῦσαι τῶν αἰωνίων βασάνων.

Τὸ κύριον τμῆμα τοῦ κώδικος (φφ. 1 - 369) γεγραμμένον ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ στρογγυλόσχημος, ἄνετος καὶ εὐανάγνωστος, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,160 × 0,095. Στίχοι 24. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων. Τίτλοι, ἐπίτιτλα καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, ἁπλᾶ. Μελάνη ζωηρά, χρώματος κιρροῦ.
Τὸ ὑπόλοιπον τμῆμα τοῦ κώδικος (φφ. 370 - 394), καταστραφὲν προφανῶς, ἀντικατεστάθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ ἑτέρας, μεταγενεστέρας, χειρὸς (κατὰ τὸ ἔτος 1539). Γραφὴ ἐπιμελημένη, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος. Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,145/0,150 × 0,090/0,095. Στίχοι 20 - 21. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις πολὺ ὀλίγαι. Τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα. Μελάνη ζωηρά, ἀμαυροῦ χρώματος.

Ὁ κῶδιξ ἔχει συγκροτηθῇ ἐκ πεντήκοντα φυλλαδίων ἠριθμημένων. Ἐκ τούτων τὰ ὑπ' ἀριθ. κα′ καὶ κε′ εἶναι πεντάδια, τὸ μη′ τριάδιον καὶ τὸν ν′ δισσόν. Πάντα τὰ λοιπὰ εἶναι κανονικὰ τετράδια. Αἱ σχετικαὶ ἀριθμητικαὶ ἐνδείξεις εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον τοῦ πρώτου καὶ τοῦ τελευταίου φύλλου ἑκάστου φυλλαδίου. Τὰ τετράδια ιε′, ις′ καὶ ιζ′ δὲν φέρουν ἐνδείξεις (ἴσως αὗται ἀπεκόπησαν κατὰ τὴν στάχωσιν).

Ἀναλυτικῶς ἡ σειρὰ τῶν τετραδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς : α′ (φφ. 1 - 8· ἐκ λάθους ἡ ἔνδειξις α′ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ φ. 7β, ἐνῷ ἐπὶ τοῦ φ. 8α, τελευταίου φύλλου τοῦ α′ τετραδίου, ἡ ἔνδειξις β′), β′ (φφ. 9 - 16), γ′ (φφ. 17 - 24), δ′ (φφ. 25 - 32), ε′ (φφ. 33 - 40), ς′ (φφ. 41 - 48), ζ′ (φφ. 49 - 56), η′ (φφ. 57 - 64), θ′ (φφ. 65 - 72), ι′ (φφ. 73 - 80), ια′ (φφ. 81 - 88), ιβ′ (φφ. 89 - 96), ιγ′ (φφ. 97 - 104), ιδ′ (φφ. 105 - 112), ιε′ (φφ. 113 - 119· ἑπτάφυλλον, διότι τὸ τρίτον φύλλον τοῦ τετραδίου, μεταξὺ τῶν φύλλων 114 καὶ 115 ἔχει ἀποκοπῆ, καὶ οὕτω χάσμα εἰς τὸ κείμενον), ις′ (φφ. 120 - 127), ιζ′ (φφ. 128 - 135), ιη′ (φφ. 136 - 143), ιθ′ (φφ. 144 - 151), κ′ (φφ. 152 - 159), κα′ (φφ. 160 - 169), κβ′ (φφ. 170 - 174, 174Α - 176), κγ′ (φφ. 177 - 184), κδ′ (φφ. 185 - 192), κε′ (φφ. 193 - 202), κς′ (φφ. 203 - 210), κζ′ (φφ. 211 - 218), κη′ (φφ. 219 - 226), κθ′ (φφ. 227 - 234), λ′ (φφ. 235 - 242), λα′ (243 - 250), λβ′ (251 - 258), λγ′ (φφ. 259 - 266),

λδ′ (φφ. 267 - 274), λε′ (φφ. 275 - 282), λς′ (φφ. 283 - 290), λζ′ (φφ. 291 - 298), λη′ (φφ. 299 - 306), λθ′ (φφ. 307 - 314), μ′ (φφ. 315 - 322), μα′ (φφ. 323 - 330), μβ′ (φφ. 331 - 338), μγ′ (φφ. 339 - 344, 344A -345), μδ′ (φφ. 346 - 353), με′ (φφ. 354 - 361), μς′ (φφ. 362 - 369), μζ′ (φφ. 370 - 373, 373A - 376), μη′ (φφ. 377 - 382), μθ′ (φφ. 383 - 390), ν′ (φφ. 391 - 394). Μετὰ τὰ φύλλα 174, 344 καὶ 373 ἀριθμοῦνται ἀντιστοίχως 174A, 344A, 373A.

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α′) Τὸν μυθολογικὸν βασιλίσκον («basilic»). Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, μεταξὺ τῶν φύλλων 4 καὶ 141 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 4/5, 10/15, 11/14 . . . 107/110, 108/109 . . . 137/142, 138/141). Δὲν ταυτίζεται. Ἐντάσσεται εἰς τὴν αὐτὴν ὁμάδα, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὰ ὑδατόσημα ὑπ᾽ ἀριθ. 1035 - 1065 (τέλη ΙΔ′ αἰ.) τῶν V. Mošin - S. Traljić. β′) Δύο οὐχὶ ἰσομεγέθεις κύκλους, τεμνομένους διαμετρικῶς καὶ ἑνουμένους δι᾽ εὐθείας κατακορύφου γραμμῆς. Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, μόνον εἰς τὰ φύλλα 129/134. Δὲν ταυτίζεται (πρβλ. τὰ ὑπ᾽ ἀριθ. 1934 καὶ 1935 ὑδατόσημα τῶν V. Mošin - S. Traljić, τῶν ἐτῶν 1355 καὶ 1389 ἀντιστοίχως). γ′) Λεοπάρδαλιν («léopard»). Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, μεταξὺ τῶν φύλλων 90 καὶ 369 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 90/95, 97/104 . . . 162/167 . . . 213/217, 214/215 . . . 308/313 . . 356/359, 362/369). Δὲν ταυτίζεται. δ′) Κράνος («casque»), τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ ἀπολήγει εἰς σταυρόν. Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, μεταξὺ τῶν φύλλων 177 καὶ 306 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 177/184, 179/182 . . . 262/263 . . .286/287, 299/306, 302/303). Δὲν ταυτίζεται. Ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὰ ὑδατόσημα ὑπ᾽ ἀριθ. 2890 (ἔτ. 1356/89) τοῦ C. Briquet καὶ 1773 - 1776 (ἔτ. 1356/89) τῶν V. Mošin - S. Traljić.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α, ἄνωθεν τοῦ ἐπιτίτλου, διὰ χειρὸς τοῦ γραφέως τοῦ κώδικος, ἐρυθρόγραφος ἡ ἐπίκλησις :

† κ(ύρι)ε βοήθει τῶν ἐμῶν πονημάτων : ~

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 7β ἑτέρα ἐπίκλησις τοῦ γραφέως, ἰδιόγραφος καὶ ἐρυθρόγραφος :

εὔχου καὶ τοῦ γράψαντος εἰ βούλ(ει) θύτα †

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 392β, διὰ χειρὸς τοῦ β′ (μεταγενεστέρου) γραφέως, τὸ ἑξῆς σημείωμα περὶ συμπληρώσεως καὶ «ἀνακαινίσεως» τοῦ κώδικος :

Ἀνεκαινίσθη τὸ παρὸν εὐχολόγϊον δϊὰ | σϋνδρομῆς καὶ ἐξόδου, τοῦ θεοφϊλεστά- |τοῦ καὶ ἁγιωτάτου ἐπισκόπου· τ(ῆς) ἁγιω|τάτ(ης) ἐπισκοπῆς, πολϋαννίνης, κυροῦ | κϋπρϊανοῦ : ~ Ἐν ἔτει ‚ζμζ^ω [7047 = 1539]· *ἐν μηνὶ ἴου|λίω κε′ : ιν(δικτιῶν)ος ιβ′ : ~*

Ἐν συνεχείᾳ, ἐρυθρόγραφα, τὰ ἑξῆς :

† Δόξα πρέπει αἴνεσις τριὰς ἁγία· τρισαγίω ἄσματι ἀνυμνουμένη· τρι|σὶν ἐν προσώποις γνωριζομένη· μία | θεότης καὶ κυρϊότης· συναγγέλοις σοι ἄμφω | βροτοῖς τῆ φ(ύσει), δουλικῶς σοι τὴν λατρίαν | τελοῦντ(ας) : ~ | Τέλος

Στάχωσις ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἁπλῆ γραμμικὴ ἔντυπος διακόσμησις. Ἴχνη τῶν δύο θηλυκωτήρων. Διατήρησις τοῦ κώδικος καλή.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ ξύλου τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 394β : 110 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 22/1951.

Ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων τῆς ἐν λόγῳ μονῆς, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 48 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ ἀριθμὸς οὗτος δὲν σώζεται σήμερον. Ὡσαύτως, οὐδεμία ἔνδειξις σώζεται περὶ προελεύσεως τοῦ κώδικος.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 60 καὶ 61 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 170α (δεῖγμα γραφῆς τοῦ α' γραφέως, ΙΔ' αἰ.) καὶ 392β (δεῖγμα γραφῆς τοῦ β' γραφέως, ἔτ. 1539, καὶ τὸ σχετικὸν σημείωμα τοῦ ἐπισκόπου Πολυαννίνης Κυπριανοῦ).

33

Χάρτης   Διαστ. 0,215 × 0,160   Αἰὼν XVIII   Φύλλα 97

Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ Ἀπορρήτων (1641 - 1709) ἐπιστολαὶ α' - ρνα' [Ἔκδοσις ἐπιστολῶν : *Ἐπιστολάριον ἐκ διαφόρων ἐρανισθὲν καὶ τυπωθὲν πατριαρχεύοντος τοῦ ... Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου κυρίου Καλλινίκου, προσφωνηθὲν δὲ τοῖς τῶν Ἑλλήνων φιλομαθέσι νέοις, ἤδη πρῶτον ἐκδίδοται ἐν τῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως Τυπογραφείῳ*, Ἔτει 1804, σ. 71 - 273, ὅπου δημοσιεύονται 192 ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου ὑπὸ τοῦ «ἐν ἰατροφιλοσόφοις» Βασιλείου, ἐφόρου τῆς πατριαρχικῆς τυπογραφίας. Βραδύτερον ἐδημοσίευσεν ἐκ νέου τὰς ἰδιοχείρους μόνον ἐπιστολὰς τοῦ Ἀλ. Μαυροκορδάτου (ἐξ αὐτογράφου κώδικος) ὁ Θεαγένης Λιβαδᾶς, *Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ Ἀπορρήτων ἐπιστολαὶ ρ'*, Τεργέστη 1879, σ. 3 - 185 (ἐκ τῶν ἐνταῦθα δημοσιευομένων ρ' ἐπιστολῶν αἱ ἕνδεκα διὰ πρώτην φορὰν ἐκδιδόμεναι)· προτάσσονται, σ. γ' - ριε', ἐκτενῆ προλεγόμενα περὶ τοῦ ἔργου καὶ τοῦ βίου τοῦ Ἀλ. Μαυροκορδάτου.][1].

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 5α : [Ἐπιστολαὶ] «Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου μεγάλου λογοθέτου τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ γενικοῦ ἑρμηνέως τῆς κραταιᾶς βασιλείας». Ἀκολουθοῦν αἱ ἐπιστολαὶ (φέρουσαι ἑλληνικὴν ἀρίθμησιν α' - ρνα') ὡς ἑξῆς :

1. Περὶ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου βλ. τὴν εἰδικὴν μελέτην τοῦ Δ. Γ. Ἀποστολοπούλου, «Ἡ ἑλληνικὴ ἐπιστολογραφία τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυρο-

α′ (φ. 5α-β) «᾿Ανωνύμῳ».

῎Αρχ.: ῞Ως γέ μοι λιπαρὲς ἀεὶ τὸ τὰ τῶν φίλων εἰδέναι, καὶ μάλα τέρπομαι ...
[= *᾿Επιστολάριον*, σ. 263 - 265 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 86, σ. 145 - 146.]

β′ (φφ.5β - 6β) «Κυρίῳ Δοσιθέῳ ῾Ιεροσολύμων πατριάρχῃ».

῎Αρχ.: Πάρειμι σὺν τοῖς ὀθωμανικοῖς στρατεύμασι τοῖς παρὰ τὸν ῎Ιστρον τὸν ποταμὸν ...
[= *᾿Επιστολάριον*, σ. 265 - 267 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 87, σ. 146 - 148.]

γ′ (φ. 6β) «Τῷ διδασκάλῳ τῶν ἐμῶν παίδων χαίρειν».

῎Αρχ.: ᾿Αλλὰ σὺ μὲν ἀποδεδημηκότας ἡμᾶς ἐπίστασαι, καὶ διαβάλλοντας εἰκάζῃ ...
[= *᾿Επιστολάριον*, σ. 71 = Θ. Λιβαδᾶς 1, σ. 3.]

δ′ (φ. 6β) «Τῷ ἐλλογίμῳ διδασκάλῳ κὺρ ᾿Ιακώβῳ εὖ πράττειν».

῎Αρχ.: Κάλλιστα ὅτι τέκνων οὐκ ἐφάπτεται, καὶ ἥκιστα γοῦν ἀφειδεῖ ...
[= *᾿Επιστολάριον*, σ. 101 - 102 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 4, σ. 8.]

ε′ (φφ. 6β - 7β) «Τῷ διδασκάλῳ κυρίῳ ᾿Ιακώβῳ χαίρειν».

῎Αρχ.: Κἀγὼ ὑγιαίνω, καὶ σὲ ὑγιαίνειν ἐπεύχομαι, καὶ χάρις ὑπὲρ τῆς ἀμφοῖν ἡμῶν εὐρωστίας εἴη ...
[= *᾿Επιστολάριον*, σ. 72 - 74 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 2, σ. 4 - 6.]

ϛ′ (φφ. 7β - 8α) «Τῷ πατριάρχῃ ᾿Αλεξανδρείας κ(υρί)ῳ Γερασίμῳ».

῎Αρχ.: Πέρυσι στρατευομένῳ τὸ ἱερὸν ἐδόθη μοι γράμμα τῆς ὑμετέρας μακαριότητος ...
Τελ.: . . . σχοίην δὲ καὶ τὰς θεοπειθεῖς αὐτῆς εὐχὰς ἐφόδιον τῆς νῦν ἐκστρατεύσεως : ~
αχϟγῳ ἰουνίῳ.
[= *᾿Επιστολάριον*, σ. 74 - 75 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 65, σ. 108 - 109. ῾Η ἐπιστολὴ δημοσιεύεται, καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις, ἄνευ χρονολογίας.]

ζ′ (φ. 8α-β) «Κωνσταντίνῳ».

῎Αρχ.: Πάμπολλα μέν ἐστι καὶ χαλεπά, ὧν ἐμοὶ κατηγορεῖς ἧττων εἴτε χρημάτων . . .
[= *᾿Επιστολάριον*, σ. 75 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 80, σ. 136.]

η′ (φ. 8β) «Τῷ αὐτῷ».

῎Αρχ.: ῟Ων με κατηγόρηκας ἀπέραντον τινὰ λόγον ἐξηντληκώς, μηδένα δίδωμι λόγον . . .
[= *᾿Επιστολάριον*, σ. 75 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 79, σ. 135.]

θ′ (φ. 8β) «᾿Ανωνύμῳ».

῎Αρχ.: Τοῖς κρείττοσιν ἴσοι καὶ ὅμοιοι φιλοῦσι δοκεῖν οἱ πολλοὶ . . .
[= *᾿Επιστολάριον*, σ. 75 - 76 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 81, σ. 136 - 137, ὅπου ἡ ἐπιστολὴ προσγράφεται «᾿Ανδρονίκῳ.]

κορδάτου τοῦ ἐξ ᾿Απορρήτων — ῾Η ὀργάνωση μιᾶς ἔρευνας», *῾Ο ᾿Ερανιστὴς* 16 (1980) σ. 151 - 189, κυρίως δὲ σ. 164 - 188, ὅπου κατάλογος 213 ἐπιστολῶν μὲ τὰ «incipit» (κατ᾿ ἀλφαβητικὴν σειρὰν) καὶ τὰς ἐκδόσεις των. Πρβλ. τ ο ῦ α ὐ τ ο ῦ, «Προσθῆκες καὶ διορθώσεις» [εἰς τὴν ἀνωτέρω μελέτην], *῾Ο ᾿Ερανιστὴς* 17 (1981) σ. 236 - 243.

ι′ (φφ. 8β - 9α) «'Ανωνύμῳ».

"Αρχ.: Φοιτῶσιν ὦ φιλότης συχνάκις ὡς ἡμᾶς οἱ αὐτόθεν ἐπιστολεῖς, προσορμίζονται δὲ θαμὰ . . .
[= *'Επιστολάριον*, σ. 76 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 78, σ. 135.]

ια′ (φφ. 9α - 10α) «Τῷ πατριάρχῃ 'Αλεξανδρείας κ(υρί)ῳ Γερασίμῳ».

"Αρχ.: 'Ιερὰ τῆς ὑμετέρας μακαριότητος ἐπιφοιτήσαντα γράμματα, πλείστην ὅσην μου τοῖς σπλάγχνοις . . .
Τελ.: . . . ἁγιστεύουσα τὰ σωτηριώδη : ~ ᾳχϟγῳ.
[= *'Επιστολάριον*, σ. 76 - 79 = Θ. Λιβαδᾶς 66, σ. 109 - 112. 'Η ἐπιστολὴ δημοσιεύεται, καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις, ἄνευ χρονολογίας.]

ιβ′ (φφ. 10α - 12β) «Τῷ πατριάρχῃ 'Ιεροσολύμων κυρίῳ Δοσιθέῳ».

"Αρχ.: Καὶ ὁπόσα μὲν ἐπελαύνουσι διὰ τῆς κάτω Μυσίας ἐνταῦθ' ἡμῖν ἐρραδιούργηται . . .
Τελ.: . . . ταῖς μελιρρύτοις φωναῖς ἀξιοίμεθα· ἐρρώσθω ἐς μακραίωνας : ~ ᾳχϟς′ῳ.
[= *'Επιστολάριον*, σ. 79 - 84 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 88, σ. 149 - 155, ὅπου ἡ ἐπιστολὴ τελειώνει : «'Από Βελγράδων, 1693, μηνὶ σεπτεμβρίῳ».]

ιγ′ (φφ. 12β - 13α) «Τῷ κὺρ 'Ιακώβῳ».

"Αρχ.: 'Αλλὰ τὴν σὴν μακρὰν σιωπὴν τὴν ἄχρι δεῦρο οὐκ ἂν ἔγωγε πυθαγόρειον φαίην . . .
Τελ.: . . . καὶ ἀνεπίμωμον εὖ ἐπίστασο : ~ ᾳχϟγῳ πυανεψιῶνος αῃ ἐπὶ εἰκάδι.
[= *'Επιστολάριον*, σ. 84 - 85 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 5, σ. 8 - 9. 'Η ἐπιστολὴ δημοσιεύεται, καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις, ἄνευ χρονολογίας.]

ιδ′ (φφ. 13α - 14α) «Τῷ αὐτῷ κὺρ 'Ιακώβῳ».

"Αρχ.: "Οσα μὲν οὖν τοῖς ἐμοῖς παισὶν ἐγκέκληκας, ταῦτ' εὖ μάλα μοι διώχληκε τὰς ἀκοὰς . . .
[= *'Επιστολάριον*, σ. 86 - 88.]

[ιδ′₁] (φ. 14β) «'Ιδιόχειρον».

"Αρχ.: Μὴ μώμει, ἀλλὰ μίμει, καὶ ἃ παρ' ἐμοῦ λαβὼν ἔχεις . . .
[= *'Επιστολάριον*, σ. 88 - 89.]

ιε′ (φφ. 14β - 15β) «Κὺρ Σπαντωνῇ τῷ προτεκδίκῳ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας».

"Αρχ.: Εἰ καὶ ἦθος καὶ τρόπον οὐδὲν ἔλαττον, ἢ θεωρίαν φιλόσοφον . . .
[= *'Επιστολάριον*, σ. 89 - 91 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 43, σ. 74 - 77.]

ις′ (φφ. 15β - 16α) «Παύλῳ τῷ Φιλεταίρῳ εὖ πράττειν».

"Αρχ.: Τιμητικὴ τῶν πραγμάτων ἡ στέρησις. Τῶν γὰρ παρόντων εὐκαταφρόνητος ἡ ἀπόλαυσις . . .
[= *'Επιστολάριον*, σ. 91 - 92.]

ιζ′ (φ. 16α-β) «Τῷ αὐτῷ».

"Αρχ.: Ψυχῆς τὴν ἐκ σώματος ἀπαλλαγὴν χαλεπωτάτην εἶναί φασι . . .
[= *'Επιστολάριον*, σ. 92 - 93].

ιη' (φ. 16β) «Τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ κὺρ Καλλινίκῳ».

"Αρχ.: Καταπέφευγεν ὡς ἐμὲ Κλήμης ὁ ἱερώτατος Ἰωαννίνων ἱεράρχης . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 93 - 94 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 68, σ. 115 - 116.]

ιθ' (φ. 17α-β) «Ἀνωνύμῳ».

"Αρχ.: Ἐγκαλεῖς ἔμοιγε διὰ πολλῶν ὦ 'γαθέ, ὅτι δεῖ [γρ. δὴ] τῶν σοὶ πεπραγμένων πικρότερον ἐφάπτομαι . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 94 - 95 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 82, σ. 137 - 139, ὅπου ἡ ἐπιστολὴ προσγράφεται «Ἀνδρονίκῳ».]

κ' (φφ. 17β - 18α) «Τῷ μεγάλῳ σκευοφύλακι κὺρ Παλασίῳ χαίρειν».

"Αρχ.: Τὴν διάπυρον ἔφεσιν τῆς ὑμετέρας ὁμιλίας, τῆς ἐμοὶ ἀντὶ πολλῶν ἀεὶ τιμωμένης . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 95 - 96 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 44, σ. 77 - 78.]

κα' (φ. 18α-β) «Τῷ αὐθέντῃ Μολδοβίας κ(υρί)ῳ Κωνσταντίνῳ Δοῦκα βοεβόδᾳ».

"Αρχ.: Ὦ φρενῶν, ὢ γλυκύτητος καὶ ἀγλαΐας· τέρπει γὰρ ἀμφότερα καὶ διαχέει . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 96 - 97.]

κβ' (φφ. 18β - 19α) «Τῷ πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων κ(υρί)ῳ Δοσιθέῳ».

"Αρχ.: Πρὸ ἡμερῶν οὐκ ὀλίγων τοῖς ἐμοὶ τερπνοτάτοις γράμμασι τῆς ὑμετέρας μακαριότητος ἐνετετύχειν . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 97 - 98 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 64, σ. 107 - 108.]

κγ' (φ. 19α-β) «Τῷ μ(ητ)ροπολίτῃ Ναυπάκτου καὶ Ἄρτης κὺρ Μελετίῳ χαίρειν».

"Αρχ.: Βραδὺ μὲν οὐδὲν ἧττον ὅμως καὶ διὰ τὴν μέλλησιν ἡδὺ παρ' ἐμὲ τὸ ἱερὸν ἀφῖκται γράμμα . . .
Τελ.: . . . ἐξαντλούμεναι ἱκετεῖαι καὶ δεήσεις. Ἔῤῥωσο : ~ ᾳχϟγ^{ω} ἰουν(ίου) ε^{η} .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 98 - 99 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 74, σ. 127 - 129. Ἡ ἐπιστολὴ δημοσιεύεται, καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις, ἄνευ χρονολογίας.]

κδ' (φφ. 19β - 20α) «Τῷ ἀρχιεπισκόπῳ Σιναίου κὺρ Ἰωαννικίῳ».

"Αρχ.: Ἐπαινῶ τὴν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης αὐτῆς διάπυρον ζέσιν, ἐπαινῶ δὲ καὶ τὴν καρτερίαν . . .
Τελ.: ... καὶ γραμμάτων ἀπολαύοιμι. Ἐῤῥώσθω ἐπιμήκιστον :~ ᾳχϟγ' δεκεμβρίου κη^{η}.
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 100 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 75, σ. 129 - 130. Ἡ ἐπιστολὴ δημοσιεύεται, καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις, ἄνευ χρονολογίας.]

κε' (φ. 20α) «Ἀνωνύμῳ».

"Αρχ.: Τοῦ μὲν οὖν εἰδέναι ἡ δόκησις ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων ἐπισκήψασα . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 100 - 101 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 85, σ. 140 - 141.]

[κε'$_1$] (φ. 20β) «Κωνσταντῖνος Δοῦκας τῷ κυρίῳ Ἀλεξάνδρῳ εὖ πράττειν».

"Αρχ.: Καὶ πρότερον ἔγωγε τὴν σὴν ἡγ<ησ>άμην φιλόσοφον κεφαλὴν . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 102.]

κς' (φφ. 20β - 21β) «Ἀλέξανδρος τῷ αὐτῷ χαίρειν».

"Αρχ.: Ταῖς περὶ λόγου δυνάμεσι μᾶλλον ἢ τοῖς στρατεύμασι . . .

Τελ.: . . . βιώη ἐπιμήκιστον : ~ αχϟδ̅ ἐλαφηβολιῶνος τετάρτῃ ἀρχομένου.
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 102 - 104, ὅπου ἡ ἐπιστολὴ δημοσιεύεται ἄνευ χρονολογίας.]

κζʹ (φφ. 21β - 23α) «Κὺρ Σπαντωνῇ τῷ προτεκδίκῳ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας».

Ἄρχ.: Τέρπει μὲν ὡς ἀπὸ φιλίου γλώττης ἐρχόμενα . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 267 - 270.]

κηʹ (φ. 23α) «Κωνσταντίνῳ Δούκᾳ βοεβόδᾳ χαίρειν».

Ἄρχ.: Πλεοναζόντων χρεῶν καὶ τῶν ἐχομένων τὰς ὀφειλὰς οὐκ ἐχόντων . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 105.]

κθʹ (φ. 23α-β) «Ἀνδρέᾳ τῷ Λικινίῳ χαίρειν».

Ἄρχ.: Ἀσμένως καὶ ἡδέως ἐκομισάμην σου τὴν ἐπιστολὴν . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 105.]

λʹ (φ. 23β) «Κὺρ Σπαντωνῇ χαίρειν».

Ἄρχ.: Σὺ μὲν ἐπεύχῃ πάνθ᾿ ὅσα καλὰ καὶ τερπνὰ τοῦ δεσπότου . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 105.]

λαʹ (φ. 23β) «Μηχαήλῳ τῷ Καντακουζηνῷ χαίρειν».

Ἄρχ.: Οὐκ ἂν διαλείποιμι τὸ ἐπιχωριάζον ἡμῖν ἔθος, λήθης ἐν αἰτίᾳ γενόμενος . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 105 - 106.]

λβʹ (φφ. 23β - 24α) «Κωνσταντίνῳ τῷ Καντακουζηνῷ εὖ πράττειν».

Ἄρχ.: Τὰ μὲν ἄλλα ῥαθυμότεροι γιγνόμενοι, ὁπηνίκα μακρότερον σιωπῶντες διατελοίημεν . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 106.]

λγʹ (φ. 24α) «Τῷ μεγάλῳ σκευοφύλακι Παλασίῳ χαίρειν».

Ἄρχ.: Χάριτας ἀνθωμολόγηκα τῷ κρείττονι τῷ γε τὴν ἀσχολίαν σοι παρεσχηκότι . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 106 - 107.]

λδʹ (φ. 24α) «Χουρμούζῃ δικαιοφύλακι τῆς μεγάλης ἐκκλησίας εὖ πράττειν».

Ἄρχ.: Τὴν σὴν εὐθύμως ἐδεξάμην ἐπιστολήν, ἥπερ αἰσίως ἡμῖν . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 107.]

λεʹ (φ. 24α-β) «Δημητρίῳ Ἰουλιανῷ χαίρειν».

Ἄρχ.: Φέρει σοι Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγερθεὶς ὁπόσα κεχαρισμένα καὶ αἴσια . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 107.]

λςʹ (φφ. 24β - 25β) «Ἀνωνύμῳ».

Ἄρχ.: Ἰσχυρόν τι καὶ βίαιον χρῆμα ἡ ἀγάπη καὶ ψυχῆς ἐπικρατήσασα . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 107 - 110.]

λζʹ (φφ. 25β - 26α) «Ἀνδρέᾳ Λικινίῳ εὖ πράττειν».

Ἄρχ.: Γυμνὴ φασὶν ἡ ἀγάπη καὶ ἀπέριττος ὦ ᾿γαθὴ φιλότης . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 110.]

λη′ (φ. 26α) «Κωνσταντίνῳ Δούκᾳ βοεβόδᾳ χαίρειν».

"Αρχ. : Εἰκὼν ἂν ὡς ἀληθῶς ζῶσα καὶ χαρακτὴρ ἐπιφανὴς ἡ πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολὴ . . .
[= *'Επιστολάριον*, σ. 110 - 111.]

λθ′ (φ. 26α-β) «Δημητρίῳ 'Ιουλιανῷ χαίρειν».

"Αρχ.: Διατί ἐκ πολλοῦ συγκέκλεικας ὦ 'γαθὲ τὴν γλῶτταν . . .
[= *'Επιστολάριον*, σ. 111.]

μ′ (φφ. 26β - 27α) «'Ανωνύμῳ».

"Αρχ.: Μὴ φερέτω βαρέως ἡ ὑμετέρα μεγαλοπρέπεια εἰ συστατικοῖς γράμμασιν ἐφοδιάσας . . .
[= *'Επιστολάριον*, σ. 111 - 112.]

μα′ (φ. 27α) «'Ανωνύμῳ».

"Αρχ.: Καιροὺς ἐμοὶ χρεωκοπίας ἐνδίδωσιν ἡ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν ἀνάστασις . . .
[= *'Επιστολάριον*, σ. 112 - 113.]

μβ′ (φφ. 27α - 28α) «Κὺρ Σπαντωνῇ εὖ πράττειν».

"Αρχ.: Φροντίσι διασπώμεθα ταῖς αὐλικαῖς, ὥστε τανῦν οὔθ' ἡμῖν . . .
[= *'Επιστολάριον*, σ. 113 - 114 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 40, σ. 67 - 68.]

μγ′ (φ. 28α) «'Ανώνυμος».

"Αρχ.: 'Εκόμπαζον μὲν παρὰ πολλοῖς, ὅτι μοι πολλή τίς ἐστι μετουσία . . .
[= *'Επιστολάριον*, σ. 114 - 115.]

μδ′ (φ. 28α-β) «'Ανωνύμῳ».

"Αρχ.: "Εχει μὲν οὖν ἡ φιλία πάμπολυ τὸ διαδόσιμον καὶ ἐνίδρυται αὐτῇ . . .
[= *'Επιστολάριον*, σ. 115 - 116 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 50, σ. 82 - 83.]

με′ (φφ. 28β - 30α) «Θέσπισμα συνοδικὸν ἐκδοθὲν ἐν 'Αδριανουπόλει ἔτει αχϟδῳ ἱσταμένης ἰνδικτιῶνος βας».

"Αρχ.: "Ωσπερ ἀγκύραις αἱ νῆες σαλεύουσι καὶ ὁρμοῦσι, τὴν ἐκ κινδύνων ἀσφάλειαν εὑρισκόμεναι . . .
Τελ.: . . . ἐξεδόθη γνώμῃ καὶ ψήφῳ κοινῇ τὸ παρὸν γράμμα ἔτει σωτηρίῳ αχϟδῳ ἱσταμένης βας ἰνδικτιῶνος α′ καλανδῶν μαΐου.
[= Θ. Λιβαδᾶς, σ. 121 - 123.]

μς′ (φ. 30α-β) «Δανιὴλ 'Αγχιάλου μ(ητ)ροπολίτῃ».

"Αρχ.: Οὐκ ἀπεικότως ὦ περισπούδαστέ μοι κεφαλὴ καὶ ἐπέραστε φιλότης ἐφ' ἑκάτερα διαφέρῃ . . .
[= *'Επιστολάριον*, σ. 116 - 117 = Θ. Λιβαδᾶς, σ. 119 - 120.]

μζ′ (φφ. 30β - 31β) «Κωνσταντίνῳ Δούκᾳ βοεβόδᾳ».

"Αρχ.: 'Υψηλότατε καὶ θεοσεβέστατε, καὶ ἀντὶ παντὸς ἐμοὶ καὶ κόρης ὀφθαλμοῦ τιμαλφέστατε αὐθέντα . . .
[= *'Επιστολάριον*, σ. 117 - 118.]

μη′ (φ. 31α-β) «Τῷ οἰκουμενικῷ π(ατ)ριάρχῃ κὺρ Καλλινίκῳ».

"Αρχ.: Εἴ τῳ βουλὴν ὑποθείη τις οὐκ ἐπερωτηθείς, δῆλος ὅτι τοῦ δέοντος ἁμαρτάνει . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 118 - 119 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 69, σ. 116 - 117.]

μθ′ (φφ. 31β - 32α) «Τῷ μ(ητ)ροπολίτῃ Κυζίκου κὺρ Κυρίλλῳ χαίρειν».

"Αρχ.: Ζηλωτὴς εἰμι καὶ πέρα τοῦ μετρίου διάπυρος, οὔτε τὸ θεῖον περιορᾶν ὑβριζόμενον, οὔτε τὴν ἁγίαν ἐκκλησίαν . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 119 - 120 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 72, σ. 123 - 125.]

ν′ (φ. 32α) «Τῷ δικαιοφύλακι κὺρ Χουρμούζῃ».

"Αρχ.: Προσηνὴς σύ, κἀγὼ προσηνέστερος· ἀγνωμονεῖς σὺ κἀγὼ ὀργίζομαι . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 120 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 83, σ. 139.]

να′ (φ. 32α) «Τῷ αὐτῷ».

"Αρχ.: Ἀποκρίνου φησὶν ἄφρονι ἐν καιρῷ, ἵνα μὴ σοφὸς ἑαυτῷ δόξῃ . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 120.]

νβ′ (φ. 32α-β) «Ἀνωνύμῳ».

"Αρχ.: Εὖγε τοῦ ζήλου, εὖγε τοῦ προθύμου, τὴν θυμηδίαν καὶ τὴν ἡδονὴν . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 120 - 122.]

νγ′ (φ. 33α) «Μιχαήλῳ Καντακουζηνῷ πρωτοσπαθαρίῳ Οὐγκροβλαχίας».

"Αρχ.: Οὐ δεῖ πολλῶν, ἀλλ' ὥστε διὰ γράμματος ἡμετέρου ἐντυχεῖν σοι τὸν κομίζοντα . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 33.]

νδ′ (φ. 33α) «Κωνσταντίνῳ τῷ Καντακουζηνῷ εὖ πράττειν».

"Αρχ.: Εὖγε [γρ. Ἔν γε] ταῖς συστάσεσιν ἀεὶ τὴν ὑμετέραν φιλότητα ποιοῦμαι περὶ πλείονος . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 122.]

νε′ (φφ. 33α - 34α) «Ἰωάννῃ τῷ ἀδελφῷ χαίρειν».

"Αρχ.: Ὡς οὐκ ἂν ὤφελεν ἱκετῶν, καί τοι τῶν ἐγγυτάτω τοὺς ἐμοὺς ἐπιδεήσασθαι παῖδας . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 122 - 124 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 24, σ. 38 - 41.]

νς′ (φ. 34α-β) «Κωνσταντίνῳ Δούκᾳ βοεβόδᾳ χαίρειν».

"Αρχ.: Μήτ' ἐμοὶ λίαν εὐμαρὲς ὑπὲρ ἄλλων ἐξαιτεῖσθαι συ<γ>γνώμην· ἀνάγκη γὰρ . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 124 - 125.]

νζ′ (φφ. 34β - 35α) «Τῷ π(ατ)ριάρχῃ Ἱεροσολύμων κ(υρί)ῳ Δοσιθέῳ».

"Αρχ.: Εἴ τι αἰτούμενοι, παραπαίοιμεν, καὶ τὸ δέον ὑπεραλλοίμεθα, μὴ τόλμης ἡμῖν ὑπερβολὴν . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 125 - 126.]

νη′ (φ. 35α-β) «Κωνσταντίνῳ Δούκᾳ βοεβόδᾳ εὖ πράττειν».

"Αρχ.: Ἰδιαίτατον ἐστὶ τῇ ὑμετέρᾳ μεγαλονοίᾳ ἐποργίζεσθαι καὶ δυσχεραίνειν τοὺς μηδὲν αἰτουμένους . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 126 - 127.]

νθ′ (φ. 35β) «Τοῖς παισί».

"Αρχ.: "Ερρωσθέ μοι φίλτατοι, ἔρρωμαι κἀγώ, καὶ διατηρείη . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 127 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 28, σ. 53.]

ξ′ (φφ. 35β - 36α) «Κὺρ Σπαντωνῇ εὖ πράττειν».

"Αρχ.: Καὶ Συνεσίῳ μὲν τὸ [γρ. τῷ] πάνυ ἐν ἐλλογίμοις οἱ λόγοι παῖδες . . .
Τελ.: . . . ἐν τούτῳ πεπράξεται αὖθις ἀναγράψομαι. "Ερρωσο : ~ αχϟς′ ἰουνίου επ .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 127 - 128 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 41, σ. 69 - 70.]

ξα′ (φ. 36α-β) «Κὺρ Ἰακώβῳ εὖ πράττειν».

"Αρχ.: Τὴν εἰς τὴν βασιλεύουσαν ἄφιξιν ὑμῶν ἀγαθῇ τύχῃ γεγενημένην ἐκ τῶν σῶν γραμμάτων ὡς ἀσμένως ἔλαβον . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 128 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 54, σ. 88 - 89.]

ξβ′ (φφ. 36β - 37α) «Τῷ π(ατ)ριάρχῃ Ἱεροσολύμων κυρίῳ Δοσιθέῳ».

"Αρχ.: "Οσην ἐμοὶ παρέσχε χαρὰν ἡ τῆς ὑμετέρας φαιδροτάτης καὶ περισπουδάστου παρουσίας ἀπόλαυσις . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 128 - 130 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 34, σ. 61 - 62.]

ξγ′ (φφ. 37α - 40α) Ἀνεπίγραφος [Δοσιθέῳ Ἱεροσολύμων].

"Αρχ.: Καὶ πάλιν εἰς Βέλγραδα διὰ τῶν θεοπειθῶν ὑμῶν εὐχῶν ἐρρωμένως ἔχων ἐπάνειμι. . .
[= *Ἐπιστολάριον*, ἀρ. 130 - 135 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 89, σ. 155 - 162.]

ξδ′ (φφ. 40α - 41α) «Κωνσταντίνῳ Δούκᾳ βοεβόδᾳ εὖ πράττειν».

"Αρχ.: Δεινὴ καὶ χαλεπή τις Ἐννυὼ τοῖς ἡμετέροις ἀράξασα πράγμασιν ἐπὶ τοσοῦτον ἡμᾶς περιέστη, καὶ κατεδούλωσεν . . .
Τελ.: . . . τῆς ἡμετέρας εὐπραγίας τοῦτο τεμάχιον· βιώη καὶ διευτυχοίη ἐπιμήκιστον· αχϟδῳ πυανεψιῶνος ἱσταμένη [sic] πρώτη.
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 135 - 137 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 90, σ. 162 - 163. Ἡ ἐπιστολή, καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις, δημοσιεύεται ἄνευ χρονολογίας.]

ξε′ (φφ. 41α - 42β) «Ἰωάννῃ τῷ ἀδελφῷ χαίρειν».

"Αρχ.: Τὴν σὴν ἐκομισάμην ἐπιστολὴν δάκρυσιν ὑποβρύχιον κατολοφυραμένην τὰ σοί τε συμβάντα καὶ τῇ πατρίδι . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 137 - 139 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 56, σ. 93 - 94.]

ξς′ (φ. 42α-β) «Κωνσταντίνῳ Καντακουζηνῷ χαίρειν».

"Αρχ.: Οὐ ῥάθυμος ἐγὼ φίλων ἐπιλαβέσθαι καὶ ἐφάψασθαι ὁπηνίκα ῥαθυμίας ἁλῶσι καὶ ἀφιλίας . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 139 - 140.]

ξζ′ (φ. 43α) «Κωνσταντίνῳ Δούκᾳ βοεβόδᾳ εὖ πράττειν».

"Αρχ.: Αἱ διὰ μακρῶν συστάσεις εἰς πολλὴν αἰνίττονται ἔνδειαν καὶ ἀνεπιτηδειότητα τοῦ φέροντος . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 140 - 141 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 38, σ. 66.]

ξη′ (φ. 43α) «Τῷ πρωτοσπαθαρίῳ Νικολάῳ Κωστίνῳ χαίρειν».

"Αρχ.: Τὸ μέγεθος τοῦ ἀξιώματος δυσέντευκτον ἐστὶ καὶ ἀπρόσιτον . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 141.]

ξθ′ (φ. 43α) «Πανταλέοντι ἰατρῷ».

"Αρχ.: Χαρίζομαί σοι τὰ μέγιστα, τὸν παρόντα συνιστῶν κομιστήν, ὅτι πολλῶν ἔσομαί σοι πρόξενος ἀγαθῶν . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 141.]

ο′ (φ. 43α-β) «Ἀνωνύμῳ».

"Αρχ.: Στείρωσιν οὐκ ἀνέχομαι φιλίας, ἀλλ' εὔτεκνον αὐτὴν εἶναι σπουδάζω . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 141.]

οα′ (φ. 43β) «Ἀνωνύμῳ».

"Αρχ.: Συνάγει φησὶ τοὺς ἀνθρώπους κακά· καὶ τόδε γὰρ τῆς ἀμηχάνου σοφίας . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 141 - 142.]

οβ′ (φφ. 43β - 44α) «Ἀνωνύμῳ».

"Αρχ.: Ἀλλ' ᾤμην καί γε οὐκ ἀπεικότως ᾤμην, ὁπότε σοὶ παρίστημι . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 142 - 143.]

ογ′ (φ. 44α-β) «Ἀνωνύμῳ».

"Αρχ.: Γεννᾷ τὸν λόγον ὁ νοῦς, γεννᾷ τὸ πᾶν ὁ λόγος . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 161.]

οδ′ (φφ. 44β - 45α) «Ἀνωνύμῳ».

"Αρχ.: Χαίρων μὲν παρὰ τὴν ὑμετέραν ἀπῆρε πανιερότητα Χρύσανθος . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 145 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 36, σ. 64 - 65.]

οε′ (φ. 45α) «Ἰακώβῳ διδασκάλῳ».

"Αρχ.: Χαλεπὸν μὲν τῆς ἐνεγκαμένης πόρρω που στρατεύεσθαι . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 143 - 144 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 30, σ. 54 - 55.]

ος′ (φφ. 45α - 46α) «Κωνσταντίνῳ Δούκᾳ βοεβόδᾳ εὖ πράττειν».

"Αρχ.: Ἐκ πολλοῦ μέντοι γε τὴν βάσκανον ἐμεμφόμεθα τύχην ἢ βέλτιον φάναι . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 144 - 146.]

οζ′ (φφ. 46α - 47α) «Κ(υρί)ῳ Δοσιθέῳ π(ατ)ριάρχῃ Ἱεροσολύμων».

"Αρχ.: Τρίτην ταύτην ἐπιστολὴν ὦ θεσπεσία καὶ σεβαστὴ κεφαλὴ πέμπων τῆς προπεμφθείσης . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 146 - 147 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 35, σ. 62 - 64.]

οη′ (φφ. 47α - 49β) «Τῷ μεγάλῳ σκευοφύλακι Παλασίῳ».

"Αρχ.: Τῆς ἐπεράστου καὶ περισπουδάστου μου συμβίου τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν ταῖς ἴυγξι τῶν λόγων . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 147 - 152 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 25, σ. 45 - 51.]

οθ′ (φφ. 49β - 50α) «Τῷ δόκτωρι Ἰωάννῃ Κομνηνῷ».

Ἀρχ.: Καὶ παρόντι μὲν ἔναγχος ὡμιληκότος ἐμοῦ τῶν σῶν πλεονεκτημάτων τὴν ἀκοὴν ἡ ἀπόλαυσις . . .
Τελ.: . . . ἀπὸ μιᾶς στεφανοῦμεν ἐπιστολῆς. Ἔρρωσο· ἔτει σωτηρίῳ αχϛε[ω] ἀρχομένου σκιρροφοριῶνος β[α].
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 151 - 152 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 49, σ. 81 - 82.]

π′ (φ. 50α-β) «Τῷ διδασκάλῳ Σεβαστῷ».

Ἀρχ.: Ὦ τοῦ χεύματος, ὢ τῆς πλήμμης, πᾶσαν ὄχθην ὑπερηκοντικυῖα φιλοσόφου καὶ θεολόγου θιάσου . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 153 - 154.]

πα′ (φ. 50β) «Κὺρ Ἰακώβῳ εὖ πράττειν».

Ἀρχ.: Ἀλλὰ καὶ ἐν ἀλλήλοις ὦ ’γαθέ, γράμμασιν οὐκ ὀλίγοις τοὺς ὁμιλητὰς ὑπερκεῖσθαι τὴν τάξιν . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 154 - 155 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 6, σ. 10.]

πβ′ (φφ. 50β - 52α) «Τοῖς παισὶν εὖ πράττειν».

Ἀρχ.: Χαλινῶν ἐπιδεῖται τὸ νεάζον, ὦ φίλτατοι, καὶ κέντρων . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 155 - 157 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 10, σ. 15 - 17.]

πγ′ (φ. 52α) «Σκαρλάτῳ εὖ πράττειν».

Ἀρχ.: Οὐκ ἐκ τούτου σοι ὦ φίλτατε Σκαρλάτε, ὅτι προβέβηκας ἡλικίᾳ . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 157 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 12, σ. 19.]

πδ′ (φ. 52α-β) «Νικολάῳ ὑγιαίνειν».

Ἀρχ.: Ὧν ἢ ἐκ φύσεως ἢ ἀπὸ τύχης ὑστερίζειν ἐλάχομεν . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 157 - 158 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 13, σ. 20.]

πε′ (φ. 52β) «Τοῖς παισὶν εὖ πράττειν».

Ἀρχ.: Ἕως πότε τῇ χύδην ὦ ποθεινότατοι, καὶ ἀγοραίᾳ διαλέκτῳ λεσχηνεύοντες οὐ παύεσθε . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 158 - 159 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 14, σ. 20 - 21.]

πϛ′ (φ. 53α-β) «Κὺρ Ἰακώβῳ εὖ πράττειν».

Ἀρχ.: Ἡδέα μοι καὶ τερπνὰ τὰ παρὰ τῆς σῆς ἐλλογιμότητος γράμματα· αἱ γὰρ ἀπὸ φιλουμένου . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 159 - 160 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 8, σ. 12 - 13.]

πζ′ (φ. 53β) «Τῷ πολυεράστῳ μοι Νικολάῳ εὖ πράττειν».

Ἀρχ.: Ὦ πόσης ἀπὸ τῶν σῶν γραμμάτων ἡδονῆς ἐνεφορήθην, φίλων μὲν ὡς ἀπὸ ἐμῶν σπλάγχνων . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 160 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 15, σ. 22.]

πη′ (φφ. 53β - 54α) «Τῷ αὐτῷ».

Ἀρχ.: Ἀντὶ τῶν ὑπηργμένων εὐχῶν καὶ ἐπαίνων χάριτας ὡμολογηκὼς σὺν χάριτι . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 160 - 161 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 17, σ. 23.]

πθ' (φφ. 54α - 55α) «Ἀνωνύμῳ».

Ἀρχ.: Διὰ πολλῆς ἀποκεχρημένου σοι πικρίας καὶ ὠμότητος τοῦ ἄρχειν εἰληχότος αὐτόθι λίαν χαλεπῶς ἔχων . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 161 - 164 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 60, σ. 96 - 99.]

ϟ' (φ. 55β) «Τοῖς παισὶν αὐτοῦ».

Ἀρχ.: Τραχεῖα ἡ ἐπ' ἀρετῆς ὁδὸς ὦ φίλτατοι, καὶ σκληρὰ καὶ ἀνάντης καὶ δυσχερὴς . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 164 - 165 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 11, σ. 18 - 19.]

ϟα' (φφ. 56α - 57α) «Κὺρ Ἰακώβῳ εὖ πράττειν».

Ἀρχ.: Οὐκ ὀλίγην ἀθυμίας αἰθάλην ἐπήνεγκέ μου τῇ ψυχῇ τὰ ὑμέτερα γράμματα τὰ ἀφηγούμενα . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 165 - 167.]

ϟβ' (φφ. 57α - 58α) «Ἀνωνύμῳ ζηλοτυπούσῃ».

Ἀρχ.: Ἀγανακτεῖς ἀδικεῖσθαί σε παρὰ τοῦ συζύγου, τῆς σῆς εὐνῆς τῆς κατὰ νόμους ἰδιαιτάτης περιφρονοῦντος . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 167 - 169.]

ϟγ' (φ. 58α) «Μανουήλῳ Μουσελίμῳ».

Ἀρχ.: Ὕλην ὑποτίθημί σου τῇ ἀγαθοποιῷ φύσει, τῇ τῷ ὄντι μιμητικῇ τοῦ κρείττονος . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 169 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 46, σ. 79.]

ϟδ' (φ. 58α) «Κωνσταντίνῳ Καντακουζηνῷ».

Ἀρχ.: Ταῖς φιλίαις χρώμενοι δυνάμεσι, δυνατοὶ καὶ ἡμεῖς, τούτων δὲ ἐστερημένοι . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 169 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 45, σ. 78 - 79.]

ϟε' (φ. 58α-β) «Τοῖς ἐμοῖς παισὶν ὑγιαίνειν καὶ εὖ πράττειν».

Ἀρχ.: Καὶ τὴν μὲν ὑμετέραν μητέρα ἀωρία θανάτου ἀφ' ἡμῶν ἥρπασεν, ἐμὲ δὲ τὸν πατέρα . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 169 - 170 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 9, σ. 13 - 14.]

ϟϛ' (φφ. 58β - 59α) «Ἀνωνύμῳ».

Ἀρχ.: Οὐ λέληθέ με ποταπὰ θηρία εἰσὶν οἱ ἄν(θρωπ)οι, τοὺς πλείστους φημὶ . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 170 - 171.]

ϟζ' (φφ. 59α - 60α) «Ἀνωνύμῳ».

Ἀρχ.: Τί μοι ἀφιλίας ἐγκαλεῖς ὦ βλάξ, ὁ τῆς φιλίας αὐτόμολος καὶ δραπέτης . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 171 - 173.]

ϟη' (φ. 60α) «Τῷ υἱῷ αὐτοῦ Νικολάῳ εὖ πράττειν καὶ ὑγιαίνειν».

Ἀρχ.: Ἰδού σοι ῥεῖ κατὰ ῥοῦν ὦ φίλτατε, καὶ πνεῖ ἐξ οὐρίας ὡς φῂς καὶ ὡς ἐπόθεις . . .
Τελ.: . . . φροντίσι μίγνυο τέρψεις. Ἔρρωσο. Νουμηνίᾳ ἀνθεστηριῶνος, ἔτους σωτηρίου αχϟϛῳ.
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 173 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 19, σ. 26.]

ϟθ′ (φφ. 60β - 61α) «Τοῖς ἐν Κωνσταντίνου πόλει παρεδρεύουσιν».
"Αρχ.: Πάντες μὲν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ πάντοτε πάμπολλα καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ διαλεγόμενοι . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 173 - 175 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 70, σ. 117 - 119.]

ρ′ (φφ. 61α - 62α) «Τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ».
"Αρχ.: Ὡς ἔνι μάλιστα προσεταιρίζουσι καὶ ἐξοικειοῦνται τοὺς ἀπεχθανομένους οἱ νοῦν ἔχοντες . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 175 - 177.]

ρα′ (φφ. 62α - 63α) «Τοῖς παισὶν αὐτοῦ».
"Αρχ.: Τῆς προσκαίρου ζωῆς μήτηρ ἐστὶν ἡ μέλλουσα, γεννῶσι δὲ αἱ φῦσαι παῖδας ὁμοίους ἑαυταῖς . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 177 - 178.]

ρβ′ (φ. 63α) «Τοῖς αὐτοῖς».
"Αρχ.: Καλὸν μὲν τὸ μὴ ἁμαρτάνειν, τὸ δὲ ἡμαρτηκότας μεταγνῶναι βέλτιον . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 178 - 179.]

ργ′ (φ. 63α-β) «Τοῖς ἐμοῖς φιλτάτοις παισὶν εὖ πράττειν».
"Αρχ.: "Οτι μὲν λίαν διαφιλοτιμεῖσθε περὶ τὸ σῶμα καὶ ἐν ταῖς ἐργασίμοις ἡμέραις ἁβροτέραις ἐσθῆσιν ἀμφιέννυσθε . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 179 - 180.]

ρδ′ (φφ. 63β - 64β) «Νεοφύτῳ Φιλιππουπόλεως».
"Αρχ.: Τοῖς σοῖς ἀχθεσθεὶς δανεισταῖς ὅτι μετὰ πικρίας καὶ βαρύτητος πολλῆς ἀπαιτοῦσι τὰ ὀφειλόμενα . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 180 - 181 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 73, σ. 125 - 127.]

ρε′ (φφ. 64β - 65β) «Τοῖς ἐμοῖς ἐπεράστοις υἱεῦσιν».
"Αρχ.: Αἱ μὲν κατορθώσεις ὦ φίλτατοι, πολλῶν ἐπιδέονται μέσων . . .
['*Ἐπιστολάριον*, σ. 181-183.]

ρϛ′ (φφ. 65β - 68β) «Τοῖς ἐμοῖς φιλτάτοις ἐπεράστοις χαίρειν».
"Αρχ.: Πολλοὺς τῶν φίλων ὡς ὑμᾶς ἐπιφοιτῶντας τῆς συνήθους δεξιώσεως καὶ φιλοπροσηγορίας ἐστερημένους . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 183 - 190 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 23, σ. 31 - 38.]

ρζ′ (φ. 69α) «Ἰωάννῃ Κωνσταντίνῳ Βασαράβᾳ βοεβόδᾳ ἡγεμόνι Οὐγκροβλαχίας».
"Αρχ.: Παῖδες εἰσὶν ἡμῶν οἱ λόγοι, καὶ τοιοίδε, ἐφ' ὧν ὑμῖν ἐναποτίκτεται τὸ μετ' εὐφημίας ἀΐδιον . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 190 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 39, σ. 66 - 67.]

ρη′ (φ. 69α) «Τοῖς αὐτοῦ παισί».
"Αρχ.: Εὔγε[1] τῆς ῥαθυμίας καὶ νωθείας· ἤκουσι γὰρ γραμματοφόροι ὑπὸ Ἀνδριανουπόλεως [sic] ἐπὶ Μυσίας συχνοὶ . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 190 - 191 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 29, σ. 53 - 54.]

1. *Ἐπιστολάριον*, σ. 190 καὶ Θ. Λιβαδᾶς, σ. 53 *Φεῦ*: ἀντὶ *εὖγε*.

ρθʹ (φ. 69β) «Ἰακώβῳ τῷ διδασκάλῳ».

Ἄρχ.: Τῶν ὑπηργμένων ὁπόσοι τὰς χάριτας ἀποτίουσιν ἀντὶ μεγάλων ἐν δέοντι σμικρ' ἄττα προσαποδιδόντες . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 191 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 84, σ. 139 - 140.]

ριʹ (φφ. 69β - 70α) «Σεβαστῷ τῷ καθηγεμόνι τοῦ ἐν τῷ φροντιστηρίου[1] εὖ πράττειν».

Ἄρχ.: Τὴν ἀπέραντόν σου σιωπὴν ἐνεκάλουν καὶ διηγανάκτουν ἐπὶ τῷ ἀδικήματι . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 191 - 192 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 48, σ. 80 - 81.]

ριαʹ (φφ. 70α - 72α) «Τίνας ἂν εἴποι λόγους Περίλαος τῷ ταύρῳ μέλλων περιαφθῆναι».

Ἄρχ.: Εὖ<γε> ὦ δύστηνε ποῖον σοι μόρον ἐχαλκεύσω λαθὼν σεαυτὸν καὶ ὠμότητος ἀπύστου γεγονὼς εἰσηγητὴς πρῶτος . . .
Τελ.: . . . κἀμοῦ τοῦ τεχασμένου [sic] τόδε τὸ μηχάνημα καὶ σοῦ τοῦ τὴν πεῖραν αὐτοῦ καὶ τὴν χρῆσιν εὐκλεῶς ἐπιτειλαμένου : ~
[= Μ. Δ. Χαμουδόπουλος, «Μνημείων γραπτῶν περισυναγωγή», *Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια* 1 (1881), ριαʹ, σ. 83.]

ριβʹ (φφ. 72α - 74α) «Ἐπιστολὴ διηγηματική».

Ἄρχ.: Τοὺς Ὀθωμανοὺς ἐπὶ Γερμανῶν ἐκστρατευομένους ὡς οὐδέποτε παμπληθεῖς ἔτεσιν ἀπὸ Σωτῆρος ᾳχϟςʹ . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 192 - 196 = Θ. Λιβαδᾶς, σ. 164 - 168.]

ριγʹ (φ. 74α-β) «Τοῖς ἐμοῖς παισί».

Ἄρχ.: Τὸ θέρος παρῆκε καὶ παρήκασιν αἱ πολεμικαὶ τρικυμίαι καὶ ἐνυάλιοι τυφῶνες . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 196 - 197 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 32, σ. 56 - 57.]

ριδʹ (φ. 74β) «Δημητρίῳ».

Ἄρχ.: Ἀλλ' ὦ καλὲ τοσοῦτον ἕλκομαι τῇ ἴυγκι τῶν σῶν λόγων ἐγώ, ὥστε τοῖς σοῖς ἐντυγχάνων γράμμασιν . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 197 - 198.]

ριεʹ (φφ. 74β - 75α) «Ἀνωνύμῳ».

Ἄρχ.: Ἀκούω σε πολὺν ἐμοῦ καταχέοντα φλήναφον, ἀλλὰ σὺ μὲν τοῖς λόγοις ἀδικεῖν ἦρξας . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 198.]

ριςʹ (φ. 75α) «Τῷ αὐτῷ».

Ἄρχ.: Τὴν σὴν ἐκομισάμην ἐπιστολήν, ᾗ τὸν περὶ ἐμοῦ ὕθλον ἀπανηνάμενος . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 198.]

1. *Ἐπιστολάριον*, σ. 191 καὶ Θ. Λιβαδᾶς, σ. 80 : *τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ φροντιστηρίου.*

ριζʹ (φ. 75α) «Τῷ δικαιοφύλακι κυρίτζῃ Χουρμούζῃ».

"Αρχ.: Τί ἄρα σεσίγηκας οὕτω παντελῶς ὦ 'γαθέ, οὔτε φωνὴν ἀπὸ γλώττης, οὔτε στοιχεῖον . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 199.]

ριηʹ (φ. 75α-β) «Τῷ προτεκδίκῳ Σπαντωνῇ».

"Αρχ.: Τὸ καθῆσθαι φησὶ τὸ σοφόν, ἑπομένως δὲ καὶ τὸ σοφῶς λέγειν τε καὶ γράφειν . . .
[*Ἐπιστολάριον*, σ. 198-199.]

ριθʹ (φφ. 75β - 76α) «Ἀνωνύμῳ».

"Αρχ.: Ἀσκαλὸν[1] [sic] τίλλειν, Αἰθίοπα σμίχειν, νεκρὸν μαστίζειν, αἰγιαλῷ λαλεῖν . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 199 - 200.]

ρκʹ (φ. 76α-β) «Τῷ αὐτῷ».

"Αρχ.: "Οσα σοι φθὰς ἐπέστειλα περὶ ἀχαριστίας, οὐχ οὕτω σε βούλομαι ταῦθ' ὑπολαβεῖν. . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 200 - 201.]

ρκαʹ (φφ. 76β - 77α) «Δημητρίῳ».

"Αρχ.: Πιστοῦ φίλου φασὶν οὐκ ἔστιν ἀντάλλαγμα· εἰ δὲ φίλος καὶ συγγενὴς καὶ γείτων . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 201 - 202.]

ρκβʹ (φ. 77α) «Γεωργίῳ».

"Αρχ.: Μνήμης, ὦ καλὲ σὺ καὶ γενναῖε, μηδὲν ἀνθρώποις ὀνησιμώτερον . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 202.]

ρκγʹ (φφ. 77α - 78α) «Τῷ αὐτῷ».

"Αρχ.: "Οσον σε κατηγόρηκα τῆς εἰς φιλίαν ἀδικίας, τοσοῦτον τῆς καλῆς οὖν προαιρέσεως ἐπαινῶ . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 202 - 204.]

ρκδʹ (φ. 78α-β) «Ἰωάννῃ».

"Αρχ.: Νενίκημαι ὦ γενναῖε, καὶ ποταπὴν νενίκηκας νίκην, ἣν οὐδ' Ἡρακλῆς αὐτὸς ἐνικήσατο . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 204 - 205.]

ρκεʹ (φφ. 78β - 79α) «Τοῖς δεπουτάτοις Χίου».

"Αρχ.: Ὁπόσα τοῖς πρέσβεσιν ὑμῶν συναντελαβόμην καὶ συνηγωνισάμην τοῖς ἔναγχος ἀφικομένοις . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 205 - 206 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 57, σ. 94 - 95.]

ρκςʹ (φφ. 79α - 80α) «Τοῖς παισί».

"Αρχ.: Καὶ αὖθις κατὰ τὴν ἀπὸ Βελγράδων ἐπάνοδον τὸ τῶν ποδῶν ἄλγος ἐπανιὸν χαλεπῶς με ἠνίασε . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 206 - 208.]

---

1. *Ἐπιστολάριον*, σ. 199 : *Ἀσκόν*.

ρκζʹ (φ. 80α-β) «Δημητρίῳ».

Ἀρχ.: Κοινὰ φασὶ τὰ τῶν φίλων καὶ μὴ μόνον οὖν περιουσίαι ἀλλὰ καὶ ἐξουσίαι κοιναὶ . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 208 - 209.]

ρκηʹ (φ. 80α) «Γεωργίῳ».

Ἀρχ.: Τί ταῦτα ὦ γενναῖε, πόθεν ἐξαπίνης ἐκ φίλου καὶ εὔνου ἀπεχθὴς καὶ κακόνους . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 209.]

ρκθʹ (φφ. 80β - 81α) «Ἀνωνύμῳ».

Ἀρχ.: Πολλάκις ἡ σὴ λογιότης ὑπ' ἀχαριστίας εἰς ἐμὲ διημαρτηκυῖα, καὶ πολλάκις αὖθις ἐπιτυχοῦσα βοηθείας . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 209 - 210.]

ρλʹ (φ. 81α-β) «Ἰωάννῃ».

Ἀρχ.: Βουλὴν αὖθις αἰτῇ παρ' ἐμοῦ, τῆς ἐμῆς βουλῆς πολλάκις ἰδεῖν ἀπόφασιν . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 210 - 211.]

ρλαʹ (φφ. 81β - 82α) «Τῷ ἐπεράστῳ μοι Νικολάῳ χαίρειν».

Ἀρχ.: Τοῖς σοῖς ἐντετυχότι λατινικοῖς γράμμασιν ἥλατό μοι ἡ καρδία καὶ θυμηδίας ἀνάπλεως ὑπερήλατο . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 211 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 16, σ. 22 - 23.]

ρλβʹ (φ. 82α) «Ἀνωνύμῳ».

Ἀρχ.: Τὴν τιμίαν ἐπιστολὴν τῆς σῆς εὐγενείας δεξάμενος τοσαύτης θυμηδίας ἐνεπλήσθην . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 211 - 212.]

ρλγʹ (φφ. 82α - 83α) «Τῷ ἐπεράστῳ μοι Νικολάῳ χαίρειν».

Ἀρχ.: Ἑλληνιστὶ καὶ τῇ ἀγοραίᾳ διαλέκτῳ γεγραμμένας δύο σου ἐπιστολὰς ἐδεξάμην ἐχθὲς . . .
Τελ.: . . . τῇ ἐξ ὕψους εὐμενείᾳ καὶ βοηθείᾳ ῥωννύμενος : ~ αχϟϛῳ δεκεμβρίου ιδʹ.
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 212 - 214 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 18, σ. 23 - 26.]

ρλδʹ (φ. 83α-β) «Κὺρ Ἰακώβῳ τῷ διδασκάλῳ».

Ἀρχ.: Διὰ πολλῶν προπεποιηκὼς ὦ 'γαθὲ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐμῶν ἑταίρων οὐκ ἔχεις τὰ δευτερεῖα . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 214 - 215 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 3, σ. 6 - 7.]

ρλεʹ (φφ. 84α - 85α) «Τοῖς παισί».

Ἀρχ.: Καλὴ μὲν ἡ θεωρία καὶ τὸν νοῦν ἐπικοσμεῖ καὶ συναπαίρει συμπεριιπτάμενον . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 215 - 218 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 22, σ. 28 - 31.]

ρλϛʹ (φ. 85β) «Σεβαστῷ τῷ διδασκάλῳ».

Ἀρχ.: Τὰ σὰ γράμματα τὰ ἔναγχος ἐπισταλέντα τὸν ἐμὸν πόθον ἐνέπλησε . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 218 - 219.]

ρλζ΄ (φφ. 85β - 86α) «᾿Ανωνύμῳ».

῎Αρχ.: Δεκα<ε>τίαν ὅλην βασιλικῶν ἀναλωμάτων ἐξετάσαι, καὶ τὰ μὴ ἐν δέουσι δεδαπανημένα . . .
[= *᾿Επιστολάριον*, σ. 219 - 220 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 59, σ. 95 - 96.]

ρλη΄ (φ. 86α-β) «᾿Ανωνύμῳ».

῎Αρχ.: Τὸ δάνειον εἰληφὼς ὦ καλέ, διὰ πολλῆς ἐπιμελείας τί ῥαθυμεῖς ἀποδιδόναι . . .
[= *᾿Επιστολάριον*, σ. 220.]

ρλθ΄ (φ. 86β) «᾿Ανωνύμῳ».

῎Αρχ.: ᾿Απόδεξαι τὸν παρόντα γραμματηφόρον <τῇ συνήθει> φιλανθρωπίᾳ καὶ τῇ ἐμφύτῳ σοι εὐμενείᾳ . . .
[= *᾿Επιστολάριον*, σ. 220 - 221.]

ρμ΄ (φ. 86β) «᾿Ανώνυμος».

῎Αρχ.: Πάντες κεχαρισμένοι, καὶ πάντες ὁπόσοι τοῖς σοῖς ἐφοδιάζονται γράμμασιν ὡς ἐμὲ φοιτῶσι . . .
[= *᾿Επιστολάριον*, σ. 221.]

ρμα΄ (φ. 87α) «Κὺρ ᾿Ιακώβῳ τῷ διδασκάλῳ».

῎Αρχ.: Τὰ πρῶτά μοι τῆς ἐπανελθούσης ὑγείας ἀπὸ μουσῶν ἄρχεται . . .
[= *᾿Επιστολάριον*, σ. 221 - 222 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 31, σ. 55 - 56.]

[ρμα΄$_1$] (φ. 87α-β) «Εὐχὴ μετὰ τὸ ἀπόδειπνον».

῎Αρχ.: ᾿Ανυμνοῦμέν σε ὁ Θεὸς ὁ ὑπεράγαθος, ὁ ὑπερούσιος, ὁ ὑπεράρχιος, ὃς διὰ τὴν ἄπειρόν σου ἀγαθότητα παραβλέψας τὰ πλήθη τ(ῶν) ἡμετέρων ἁμαρτημάτων . . .
Τελ.: . . . καὶ ἐν αὐτῇ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν ἀδιστάκτως ἐλπίζομεν καὶ δοξάζομεν τὸ πανάγιον ὄνομα τοῦ Πατρὸς . . . ἀμήν.

[ρμα΄$_2$] (φφ. 87β - 88α) «Εὐχὴ τοῦ ὄρθρου».

῎Αρχ.: ῾Ο ἐν μονάδι φύσεως τρισσοφαὴς Θεός, ὁ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος παραγαγὼν τὰ σύμπαντα, καὶ εὐταξίᾳ καὶ συμμετρίᾳ ταῦτα διακοσμήσας . . .
Τελ.: . . . καὶ τῆς ἀιδίου σου μακαριότητος, ἀνυμνοῦντες ἀκαταπαύστως σὲ τὸν Πατέρα . . . ἀμήν.

ρμβ΄ (φ. 88α-β) «῾Αγιορείτῃ τινὶ κακογήρῳ».

῎Αρχ.: Τί μέμηνας οὕτως, ἅτε δὴ πάσαις ἐριννύσιν ἐξοιστρούμενος, καὶ τὴν βλάσφημον κεκίνηκας γλῶσσαν . . .
[= *᾿Επιστολάριον*, σ. 222 - 223.]

ρμγ΄ (φφ. 88β - 89α) «Τῷ διδασκάλῳ κὺρ ᾿Ιακώβῳ χαίρειν».

῎Αρχ.: ῞Οσον γε τῶν ἐμῶν παίδων ὀρέγομαι τῆς ἐπιδόσεως, τῆς παρὰ σοῦ περὶ αὐτῆς ἀγγελίας ἴσθι με τοσοῦτον ἐντρυφῶντα . . .
Τελ.: . . . διακαέστερον ἐπιποθεῖν πεπείρασαι. ῎Ερρωσο. ῎Ετεσιν ἐλευθερίοις ,αχζεφ φθίνοντος αῦ μεταγειτνιῶνος.
[= *᾿Επιστολάριον*, σ. 223 - 224 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 7, σ. 10-12.]

ρμδʹ (φφ. 89α - 90β) «Ἐπιστολὴ συνοδικὴ πρὸς τὸν πατριάρχην Ἀλεξανδρείας κὺρ Γεράσιμον».

Ἀρχ.: Καινοτομίας τινὸς εἰσηγητὴν γενέσθαι τὴν ὑμετέραν μακαριότητα, πρῶτον μὲν ἀδέσποτος θροῦς ἐξήγγειλε τοῖς ἡμετέροις ὠσὶν . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 270 - 272 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 67, σ. 112 - 114.]

ρμεʹ (φ. 90β) «Ἀνωνύμῳ».

Ἀρχ.: Βαρὺν ἀράμενος πόλεμον κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀληθείας καὶ τῶν πολεμίων τῆς ἐκκλησίας . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 224 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 76, σ. 130.]

ρμςʹ (φφ. 90β - 91α) «Τῷ προτεκδίκῳ Χουρμούζῃ».

Ἀρχ.: Τῶν ὑπηργμένων ὑπουργημάτων τὴν μνήμην ἐμοὶ πολλάκις ἀναρριπίζεις . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 272 - 273.]

ρμζʹ (φ. 91α-β) «Ἀνωνύμῳ».

Ἀρχ.: Ὥσπερ ὁ χαλκεὺς τὴν τοῦ χαλκοῦ φύσιν καὶ ὁ χρυσοχόος τὴν ἰδιότητα τοῦ χρυσοῦ . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 224 - 225.]

ρμηʹ (φφ. 91β - 92β) «Ἀνωνύμῳ».

Ἀρχ.: Μεγάλην ἀθυμίαν ἐπήνεγκέ μου τῇ ψυχῇ τῆς ἐπισκηψάσης σοι νόσου τὸ μήνυμα . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 226 - 227.]

ρμθʹ (φ. 92β) «Τῷ φιλτάτῳ μοι Νικολάῳ χαίρειν».

Ἀρχ.: Τῶν σῶν γραμμάτων τῶν, ἐν τῇ Φιλίππου διατρίβοντι σὺν τοῖς αὐτοκρατορικοῖς στρατεύμασιν, ἄρτι μοι ἐπιδοθέντων . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 227 - 228 = Θ. Λιβαδᾶς, ἀρ. 20, σ. 27 - 28.]

ρνʹ (φ. 93α) «Τῷ πανιερωτάτῳ μ(ητ)ροπολίτῃ Καστορίας κὺρ Διονυσίῳ».

Ἀρχ.: Τὴν σπάνιν τῶν γραμμάτων ὡς ἁμάρτημα ἡ σὴ πανιερότης κατηγορεῖ, καὶ νὴ τὴν ἀλήθειαν . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 228 - 229.]

ρναʹ (φ. 93α-β) Ἀνεπίγραφος.

Ἀρχ.: Τὴν σὴν ὡς ἄσμενος ἐκομισάμην ἐπιστολὴν τὴν ἀγγέλλουσαν ἡμῖν τὴν ἀγαθὴν ἀγγελίαν . . .
[= *Ἐπιστολάριον*, σ. 229.]

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ σταθερὰ καὶ ὁμοιόμορφος, ἡ συνήθης τῆς ἐποχῆς. Γράμματα λεπτόγραμμα καὶ πολὺ μικρά. Τὸ κείμενον, σχεδόν, χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,180 × 0,120. Στίχοι 29 - 31. Τὰ φύλλα 1β, 2α, 3α - 4β, 94β - 97β ἄγραφα.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 93β, μετὰ τὸ τέλος τοῦ κειμένου, διὰ χειρὸς τοῦ γραφέως τοῦ κώδικος, τὰ ἑξῆς :

Τέλος κ(αὶ) τῷ θεῷ δόξα | κ(αὶ) τόδε ξὺν τοῖς ἄλλοις φώτου τοῦ παπ(ᾶ) ἰωάννου· | μέμνησθε τοῦ γράψαντος οἱ ἀναγινώσκοντες.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 5α, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον, τὸ ἑξῆς αὐτόγραφον κτητορικὸν σημείωμα :

Καὶ τόδε κτῆμα λάμπρου πάσχου[1] *σὺν κ(αὶ) ἄλλοις : ~*

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 6α, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον, ἕτερον αὐτόγραφον κτητορικὸν σημείωμα, μεταγενέστερον τοῦ προηγουμένου (γραφέν, προφανῶς, μετὰ τὴν ἀλλαγὴν κτήτορος τοῦ κώδικος) :

νυνὶ δὲ ταπεινοῦ ἐπισκόπου σταγῶν παϊσίου.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 2β, τὸ κάτωθι μεταγενέστερον κτητορικὸν σημείωμα :

το παρόν ἡπάρχη της αγίας μονις αγιας τριάδος | τον μετεορον οπιος να το παρι να ἐχη την κατάραν | της αγιας τριαδος 1846 μαΐου 28 | π(α)πα ιοανίκιος

Ἐπὶ τῶν φύλλων 93β (μετὰ τὸ τέλος τοῦ κειμένου) καὶ 94α, διὰ χειρὸς διαφόρου τῆς τοῦ γραφέως τοῦ κώδικος, ρητὰ καὶ ἀποφθέγματα :

Ἀρχ.: Μεγίστη ἐστὶν ἡ οὐσιώδης ἔχθρα, ἀλλὰ καὶ διττή, ἡ μὲν ἀντεριστική, ὡς ἡ τοῦ ἐλέφαντος καὶ τοῦ λέοντος, ἡ δὲ φευκτικὴ καὶ διωκτική, ὡς ἡ τοῦ μυὸς καὶ τῆς γαλῆς, τοῦ λύκου καὶ τοῦ προβάτου, τοῦ ἱέρακος καὶ τῆς περιστερᾶς.
Τελ.: Ὁ ἀδηφάγος μέχρι τέλους ἄνοσος οὐ διατελεῖ.

Στάχωσις ἐκ πινακίδων χάρτου ναστοῦ, ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πλουσία ἔντυπος διακόσμησις.
Διατήρησις τοῦ κώδικος πολὺ καλή.
Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 6 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 72/1951.
Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α, δι' ἐρυθρᾶς γραφῆς : 33/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος ἀνῆκε παλαιόθεν εἰς τὴν Μονὴν Ἁγίας Τριάδος, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 14 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ἐπὶ τοῦ βυρσίνου ἐπικαλύμματος τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως, ἐξωτερικῶς, διακρίνεται, δι' ἐρυθρᾶς μολυβδίδος, ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς 14 (ἄνευ ἑτέρας ἐνδείξεως).
Ἐπὶ τοῦ φύλλου 5α, ἄνω δεξιά, ἀποτύπωμα νεωτερικῆς σφραγῖδος τῆς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 62 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τοῦ πρὸς τὸ τέλος ἐξωτερικοῦ καλύμματος τῆς σταχώσεως. Οἱ πίνακες 63 καὶ 64 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 5α (ἡ ἀρχὴ

1. Πρόκειται περὶ τοῦ γνωστοῦ ἐξ Ἰωαννίνων βιβλιογράφου καὶ διδασκάλου εἰς τὴν Σχολὴν Τιρνάβου (1766 - 1782).

τοῦ κειμένου, κτητορικὸν σημείωμα τοῦ Λάμπρου Πάσχου) καὶ 93β (τὸ τέλος τοῦ κειμένου καὶ κτητορικὸν καὶ κωδικογραφικὸν σημείωμα τοῦ Φ ώ τ ο υ π α π ᾶ Ἰ ω ά ν ν ο υ, ΙΗ' αἰ.).

34

Χάρτης μεγάλου πάχους Διαστ. 0,210 × 0,155 Αἰὼν XVIII Φύλλα 129

«Ἀποφθέγματα, καὶ ἱστορίαι τῶν ἁγίων μαζωμέναι ἐκ τοῦ πατερικοῦ· κ(αὶ) ἐκ τῶν βίων τῶν ἁγίων· κ(αὶ) ἑρμηνεύματα· εἰς παιζὴ [sic] φράσιν· παρὰ Γεωργίου Ῥίτορος» (φ. 1α). — Διηγήσεις κυρίως ἐκ τοῦ Γεροντικοῦ.

— «Προοίμιον» (φ. 1α).

Ἀρχ.: Δία τὴν ἀλληθηνήν, κ(αὶ) τελείαν ταπείνοσιν, εἶπαν οἱ ἅγιοι π(ατέ)ρες [. . .]
Εἶπε τὶς τῶν ἁγίων π(ατέ)ρων· ὅτι πολὰ καλὰ εἶναι ἡ ησυχία, ἤγουν ἡ μοναξια, κ(αὶ) ἡ ἀταραξια [. . .]
(φ. 3α) : Γέρων τὶς εἶτον καθεζόμενος, εἰς τὴν Θυβαΐδα εἰς ἕνα σπίλεον κ(αὶ) ἤχεν ἕνα μαθητὴν μαζή του [. . .] (φ. 5β) Εἶπε πάλιν ὁ ἀββᾶς Ποιμήν· ὅτι ἔστιν ἄν(θρωπ)ος βαστάζων ἀξύνην πελέκειν [. . .]

— φ. 10β : «Περὶ τῆς [sic] τοῦ ἐν Ἀφρικῆ θαύματος».

Ἀρχ.: Εἰς τοὺς χρόνους τῶν ρομαίων βασιλέων Ἡρακλείου, καὶ Νικήτα π(ατ)ρικίου, εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἐγένετο τοιοῦτον θαύμα, ἕνας ἄρχωντας [. . .]

Ἀκολουθοῦν (φφ. 11β - 15α) διάφοροι ἄλλαι διηγήσεις («Περὶ τοῦ κυπουροῦ τοῦ ἐλεήμονος, κ(αὶ) φιλαργύρου», «Περὶ τῆς πορνευσάσης μοναχῆς πῶς ἐσώθη», «Περὶ τῆς παρθένου τῆς διὰ Χ(ριστὸ)ν σαλῆς»).

— φ. 15α : «Ἐκ τοῦ βίου τοῦ ἁγίου Μακαρίου».

Ἀρχ.: Ἕνας ἄν(θρωπ)ος ἀπὸ τὴν Ἔγυπτον ἠγάπησε τινὸς γυναίκα [. . .]

— φ. 20β : «Ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἁγίου Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου περὶ τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος».

Ἀρχ.: Εἰς τῆς Λαωδικεί(ας) τὸ κάστρον εἶτον ἕνας ἱερεὺς εὐλαβεῖς κ(αὶ) φοβούμενος τὸν Θ(εὸ)ν [. . .]
(φ. 26α) Ὁ ἀββᾶς Παμβῶ ἀπέστειλε τὸν μαθητὴν αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν Ἀλεξάνδρειαν [. . .]
(φ. 31α) Ἐδιηγήθηκέ μας ὁ ἀββᾶς Κασιανός, ὅτι ἦτον κάποιος γέρως [. . .]

— φ. 67α : «Διήγησις περιτινὸς γέρωντος σιμιοφόρου μοναχοῦ πῶς ἀποκαλύφθη αὐτῶ τὰ περὶ τοῦ βασιλέως Θεοδοσίου».

Ἀρχ.: Ἕνας γέρωντας ἐκαθέζετο εἰς τὴν ἔρρημον κ(αὶ) ἀσκήτευεν χρόνους τεσαράκοντα [. . .]

Ἀκολουθοῦν (φφ. 69β - 103β) διηγήσεις «Περὶ τῆς ὁσίας Μελάνης», «Περὶ τῆς ἁγίας Μελάνης», «Περὶ τῆς ἁγί(ας) Ἀλβήνας», «Περὶ τῆς ἁγί(ας) Εὐ-

πραξίας», «Περὶ τῆς ἁγί(ας) μάρτυρος Χριστίνης», «Περὶ τοῦ ἁγίου Εὐαγρίου» κ.ἄ.

— φ. 103β : «Τοῦ ἀββᾶ Ἰσαὰκ λόγος πρὸς ἀρχαρίους μοναχοὺς μεταφραστ(ὴς) [sic] πεζῆ γλῶσση παρὰ Διονυσίου ἱερομονάχου πν(ευματ)ικοῦ κ(αὶ) ῥήτορος εἰς οφέλιαν τῶν ἀναγινοσκόντον».

"Αρχ.: Ἀδελφοὶ καὶ π(ατέ)ρες ταύτας τὰς παραγγελί(ας) ἔγραψεν ὁ ἀββὰς κ(αὶ) ἅγιος Ἰσαὰκ πρὸς τοὺς ἀρχαρίους μοναχοὺς [. . .]

— φ. 106α : «Βίος τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Μάρκου τοῦ Ἀθηναίου τοῦ ἀσκήσαντος ἐν τῷ ὄρει τῆς Θράκης τῶν ἐνδωτάτων μερῶν τῆς Αἰθιωπί(ας) ἐκείθεν τοῦ ἔθ⟨ν⟩ους τῶν Χετέων» (BHG 1040).

"Αρχ.: Ἐδιηγήθηκεν ἡμῖν ὁ ἀββὰς Σεραπίον εὑρισκόμενος εἰς τὴν ἐσοτέρ(αν) ἔρρημον τῆς Αἰγύπτου [. . .]

— φ. 111β : «Λόγοι ψυχωφελεῖς ἐκ τῶν θεοριῶν τοῦ ἁγίου Νήμφωνος περὶ τοῦ Σολομῶντος».

"Αρχ.: Ἕνας ἀδελφὸς ἠρώτησε τὸν ἅγιον Νήφωνα περὶ τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος [. . .]

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὅλου κειμένου (φ. 126α), δι' ἄλλης χειρός, ἐπίκλησις πρὸς τὴν Θεοτόκον.

"Αρχ.: Παναγία δέσποινά μου Θ(εοτό)κε· ἀποδίωξον ἀπεμοῦ τοῦ αμαρτωλοῦ καὶ ἀναξίου δούλου σου· τὶν ἀκειδίαν [. . .]

Ἀκολουθοῦν (φφ. 126β - 127α), διὰ τῆς αὐτῆς χειρὸς γεγραμμένοι, δεκαπεντασύλλαβοι στίχοι εἰς τὴν Θεοτόκον :

"Αρχ.: Παντάνασσα πανίμνιτε παρθενωμήτορ κόρι·
ἐμῶν ρημάτων ἄκουσον καὶ πρόσχες μου τοῖς λόγοις·
ἴδε δακρίων στεναγμοῦς ἴδε ψ<υ>χῆς τὶν λύπειν
. . . .
Τελ.: νὺν καὶ ἀεὶ καὶ πάντωτε ἀμὴν εἰς τοὺς αιώνας.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ στιχουργήματος, ἐπὶ τοῦ φύλλου 127α, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπὶ τῶν φύλλων 127β - 129β, δοκίμια κονδυλίου καὶ ἀδέξια σκαριφήματα.

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ (πλὴν τῶν τελευταίων φύλλων 127β - 129β) ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς γεγραμμένος. Γραφὴ σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἡ συνήθης τῆς ἐποχῆς. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα πολλά. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,170/0,185 × 0,125. Στίχοι 21 - 24. Μελάνη ἀμαυροῦ χρώματος καὶ ζωηρά. Ἐρυθρογραφίαι ὀλίγαι (τίτλοι, ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα κακότεχνα).
Ὁ κῶδιξ φέρει παλαιὰν σελιδαρίθμησιν, διὰ μελάνης, 1 - 69 καὶ 74 - 252, τὴν ὁποίαν κατηργήσαμεν, διότι παραλείπονται κατὰ τὴν ἀρίθμησιν αἱ σελίδες 70 - 73. Ἠριθμήσαμεν τοῦτον κατὰ φύλλα (1 - 129).
Ὁ κῶδιξ ἔχει συγκροτηθῆ ἐκ δεκαὲξ τετραδίων (ὑπολογισθέντων ὑπ' ἐμοῦ,

διότι ταῦτα δὲν φέρουν ἀρίθμησιν). Ἐκ τούτων μόνον τὰ ε' καὶ ς' εἶναι ἑπτάφυλλα (ἀρχῆθεν, χωρὶς χάσμα εἰς τὸ κείμενον), ἐνῷ πάντα τὰ λοιπὰ εἶναι κανονικὰ ὀκτάφυλλα. Μετὰ τὸ τελευταῖον τετράδιον ἀκολουθεῖ ἓν τρίφυλλον.

Ἡ σειρὰ τῶν τετραδίων μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των ἀναλυτικῶς ἔχει ὡς ἑξῆς : α' (φφ. 1 - 8), β' (φφ. 9 - 16), γ' (φφ. 17 - 24), δ' (φφ. 25 - 32), ε' (φφ. 33 - 39), ς' (φφ. 40 - 46), ζ' (φφ. 47 - 54), η' (φφ. 55 - 62), θ' (φφ. 63 - 70), ι' (φφ. 71 - 78), ια' (φφ. 79 - 86), ιβ' (φφ. 87 - 94), ιγ' (φφ. 95 - 102), ιδ' (φφ. 103 - 110), ιε' (φφ. 111 - 118), ις' (φφ. 119 - 126), ιζ' (φφ. 127 - 129).

Στάχωσις ἐκ πινακίδων χάρτου ναστοῦ ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἁπλῆ γραμμικὴ ἔντυπος διακόσμησις. Τὸ ἐσωτερικὸν τῶν πινακίδων τῆς σταχώσεως, ὡς καὶ ἡ ράχις καὶ τμῆμα τῆς ἐξωτερικῆς βυρσίνης ἐπιφανείας, ἔχουν ἐπικαλυφθῆ διὰ φύλλων χάρτου παλαιοτέρου κώδικος (XV αἰ.)· τὰ φύλλα ταῦτα περιέχουν τροπάρια τῆς Μ. Παρασκευῆς (ἐκ τοῦ ἐπιταφίου θρήνου κ.ἄ.).
Διατήρησις τοῦ κώδικος καλή.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 129β : 87 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 30/1951.

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, δι' ἐρυθρᾶς γραφῆς, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως : 34/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος ἀνῆκε παλαιόθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων τῆς ἐν λόγῳ μονῆς, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 3 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Σήμερον ὁ ἀριθμὸς οὗτος δὲν σώζεται. Ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον, δύο ἀποτυπώματα νεωτερικῆς σφραγῖδος τῆς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 65 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τοῦ φύλλου 1α, ὅπου ἐπίτιτλον καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ κειμένου.

35

Χάρτης — Διαστ. 0,205 × 0,120 — Αἰὼν XVIII — Φύλλα 72

Ἐξομολογητάριον — Εὐχαὶ διάφοροι.

α' (φ. 4α) «Ἀρχὴ σὺν Θεῷ ἁγίῳ τὸν νομοκάνονον. — Ἔκθεσις τῶν ἁγίων ἀποστόλων· καὶ τῶν ἑπτὰ ἁγίων συνόδων. Περὶ ἐξομολογήσεως κ(αὶ) κρυφίων ἁμαρτημάτων».

Ἀρχ.: Χρὴ εἰδέναι οἱ τούτους ἀναδεχόμενοι πν(ευματ)ικοί, ὀφείλουσιν εἶναι ἀληθινὸν [sic]· κ(αὶ) εἰς τοὺς κανόνας· κ(αὶ) εἰς τὴν θείαν γραφήν, νὰ εἶναι ἔμπηροι [. . .]

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἀναγράφονται :

«Διάταξις τ(ῶν) ἁγί(ων) ἀποστόλ(ων) Πέτρου κ(αὶ) Παύλου» (φ. 20α), «Περὶ ἐπισκόπων διάταξις» (φ. 25α), «Περὶ κοσμικῶν διάταξις» (φ. 26β),

«Περὶ μοιχείας» (φ. 29α), «Περὶ φώνων» (φ. 31α), «Εἰς κοσμικὸν ἐὰν βιάσῃ καλογραίαν» (φ. 37α), «Περὶ διαλύσεως ἀνδρογύνου» (φ. 52β), «Πέτρου καὶ Παύλου τῶν ἀποστόλων διάταξις» (φ. 54α), «Περὶ τῶν ἑπτὰ συνόδων ἐπιτομή» (φ. 57α), «Περὶ μονογαμίας» (φ. 57β), «Συμμαρτυρία πνευματικοῦ» (φ. 59α), «Εὐχὴ ἐπὶ τῶν μετανοοῦντων» (φ. 59β), «Εὐχὴ λεγομένη, ἐπὶ τοὺς μέλλοντας μεταλαβεῖν» (φ. 62α).

β′ (φφ. 66α - 69β) Εὐχαὶ διάφοροι.

— φ. 66α : «Εὐχὴ εἰς τὸ εὐλογῆσαι ποίμνην».

"Αρχ.: Δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν [. . .] ὡς εὐλόγησ(ας) κ(αὶ) ἐπλήθηνας τὰ ποίμνια τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ· εὐλόγησον κ(αὶ) τὴν ποίμνην τῶν κτηνῶν τούτων [. . .]

— φ. 66β : «Εὐχὴ ἐπὶ βασκανίας».

— φ. 68β : «Εὐχὴ λεγομένη ἐπὶ σταφυλῶν εὐλογίᾳ κ(αὶ) ἀμπελίου».

— φ. 69α : «Εὐχὴ τῶν κουκουλίων».

"Αρχ.: - Τελ. (φ. 69α-β) : Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς [. . .] || εὐλόγησον, ἁγίασον πλήθηνον τοὺς ἀργυροσκολήκους τοῦ δούλου σου (ὁδεῖνος) τοῦ ἐργαζομένου ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ· ὡς ἵνα ποιήσωσι κουκούλια μεστὰ καὶ μετάξι ἔκλαμπρον [. . .] ἀμήν.

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, οὐχὶ ὅμως καλλιγραφική. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα ὀλίγα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,135/0,150 × 0,095. Στίχοι 13 - 14. Τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, ἄκομψα. Τὰ φύλλα 2α, 3β καὶ 70α ἄγραφα.

Ἐπὶ τοῦ παραφύλλου τοῦ ἐπικεκολλημένου ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως, τέσσαρες ἐνθυμήσεις, ἐκ τῶν ὑστέρων διὰ μελανώματος διαγεγραμμέναι. Ἀναγινώσκονται τὰ ἑξῆς :

— *1753 | δεκεμβρίου επήρα ἄσπρα — 30*

— *1754 | ἔκαψαν ἡ κλέφτης, τι πλαχάβα | κ(αὶ) τιν ἔχτησι ὁ . . .*

— *1754 | ἐπήραμε τὸ μολαρι με τὸν . . . | εἰς του κουμ παζάρι*

— *1755 | ἐφτάσὰ με τον . . . εἰς του χάλη | κ(αὶ) ἤταν . . . τζέληκας*

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α-β, διὰ τῆς αὐτῆς χειρός, σημειώματα περὶ ἀναγραφῆς ὀνομάτων εἰς βιβλίον προθέσεως καὶ πληρωμῆς σχετικοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ εἰς γρόσια. Τὰ σημειώματα ταῦτα ἔχουν ὡσαύτως διαγραφῆ ἐκ τῶν ὑστέρων διὰ μελανώματος. Ἐπὶ τῶν φύλλων 2β καὶ 3α παρόμοια σημειώματα, διαγεγραμμένα ἐπίσης. Διακρίνονται τὰ ὀνόματα τῶν χωρίων *Τριστιανὸς* (φ. 2β), *Μεγαρίτζα* (φ. 2β) καὶ *Τίρναβος* (φ. 3α), ὡς καὶ ἡ ἡμερομηνία καὶ χρονολογία *μαΐου 1 : 1779* (φ. 2β).

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 70β δύο σημειώματα τῶν ἐτῶν 1755 καὶ 1756, διὰ μελανώματος διαγεγραμμένα. Ἀναγράφονται ποσότητες «γεννημάτων» ἀπὸ τὴν *Πρεβέντα* καὶ χρηματικὰ ποσὰ εἰς γρόσια.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 71α, ἀναγραφὴ ὀνομάτων, ὡς εἰς βιβλίον προθέσεως δι' ἐκφώνησιν, καὶ ἀντιστοίχων χρηματικῶν ποσῶν εἰς γρόσια. Ἐν ἀρχῇ ἀναγράφεται τὸ χωρίον *Βεντίστα*.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 71β ἔχουν γραφῆ τὰ ἑξῆς :

† ἐδὸ ἧς τὸ κατάστηχων ὅτι περασάμε τὸν κακὸ χήμονα | 1754 νοέμβρίου | απέθανεν ο βασιλεῦς ο σουλτᾶν μαχμούτις· κ(αὶ) κοντὰ | ἔβαλαν τὸν αδελφόν του του σουλτάνι ἀσμάνι ἀνάμε|σα εἰς τους χιλίους ἑπτακοσίους πεντηκοστος τέταρτος ἐν μη|νὶ δεκεμβρίου εικοστῇ ἔριξη ο θεὸς ἕνα ψηχρὸν χηόνει | κ(αὶ) ἐκαμε ἕος τους χηλήους ἑπτακοσίους πεντηκοστος | πενμπτος εἰανουάρίου 27 ἐριξη ἐνα του αγιου θεοδο|σίου κ(αὶ) άλο ἐνα του αγιου αθανασίου κ(αὶ) τόσο ειταν ψηχρὸ ω|σο εξηπάεισαν ο κοσμος κ(αὶ) απέθαναν περισὶ κ(αὶ) ἐπη|σι χηώνι πηθαμὲς ἑπτὰ κ(αὶ) πάγοσαν οἱ μήλη κ(αὶ) πάγι|ναν ὁ κοσμος εις τα τροβάδια κ(αὶ) ἄλεθαν κ(αὶ) μερικεὶ εἰς | τα χερόμηλα κ(αὶ) ἐψόφισαν τα πρόβατα τα γαλάρια κ(αὶ) γένους δὲν εὔγικει κ(αὶ) είχει τὸ γένιμα το σιτάρι του λουτζέκυ ασπρ(α) ρξ.

ἐκήνον τὸν κιρὸν εἶταν κ(αὶ) ἕνας διάκος, τοῦ πα|τριάρχου ἀπο τη πόλη εἰς το μοναστήρι κ(αὶ) είρθεν ..| το ειτλάκωτου(;) — 9 μαρτήου κ(αὶ) ἐμολογούσαν ὅτη πά|γοσι ει θάλασα κ(αὶ) ἐπέρὰσι πέρα στου γαλατὰ

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 72α :

1755 ειουνίου — 18 | εὔγαλαν το πεϊ απο τα τρίκαλα κ(αὶ) τὸν εκυνήσαν | τὸ βελαέτι ὅλη μηκρὶ κ(αὶ) μεγάλη

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου, ἐν συνεχείᾳ :

1755 σεπτεμβρίου — 9 | ἐσκοτόθηκὶ ἕνας τούρκους ἀπο τιάτο(;) στη δρακοσπη|λὰ κ(αὶ) ἔκαμι ὁ θεὸς κ(αὶ) ἐψόφισι ὁ πασιᾶς κ(αὶ) ἐ|δικάμε ὄληγο τζέρι[1] .... του αυτου μη|νος ἀπεθανεν ὁ πασιᾶς

Ἡ ἀνωτέρω ἐνθύμησις διαγεγραμμένη διὰ μελανώματος καὶ δυσδιάγνωστος.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 72β ἐνθύμησις τοῦ ἔτους 1754 (Σεπτ.), μὴ ἀναγινωσκομένη, διότι ἔχει διαγραφὴ διὰ μελανώματος. Ἐν συνεχείᾳ :

1763 οκτωβρίου | † ἐβάρεσαν τον παπα διαμάντη απο τους | σταγους ειμέρα κυριακή ... | τη ὅρα τετάρτι

Δι' ἄλλης χειρός, εὐθὺς κατωτέρω :

απριλήου 23 | 1778 εδοσα του ανεψηού μου τον τάτζιω γρόσια τρία κ(αὶ) τον ρι|ζο τον μιλονὰ δίω κ(αὶ) μισὸ

1. Μέρος τῆς ἐνθυμήσεως αὐτῆς ἐδημοσιεύθη ὑπὸ Δ. Ζ. Σοφιανοῦ, «Τὰ χειρόγραφα τῶν Μετεώρων. Ἱστορικὴ ἐπισκόπηση — Γενικὴ θεώρηση», *Τρικαλινὰ* 8 (1988), σ. 69.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου, τέλος :

Κύριε τὸ πάθως ἐξυλόσαντες·| οἱ ἀπόστστολει [sic], *καὶ οὐρανοῦς, ἐκλυ|ρωνώμοισαν : 1ωκ6* [= 1826] | *Ὀψέποτὲ γράψας π(α)πα γεράσιμος*

Στάχωσις ἐκ πινακίδων χάρτου ναστοῦ ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἁπλῆ γραμμικὴ ἔντυπος διακόσμησις.
Διατήρησις τοῦ κώδικος καλή.
Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῶν φύλλων 1α, 72α καὶ ἐπὶ τοῦ παραφύλλου τοῦ ἐπικεκολλημένου ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς ὀπισθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως : 62 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 108/1951.
Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α, δι' ἐρυθρᾶς γραφῆς : 35/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος ἀνῆκε παλαιόθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων τῆς ἐν λόγῳ μονῆς, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 31 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους 1909). Μικρὰ ἐτικέττα, ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως, ἀναγράφει καὶ σήμερον τὸν ἀριθμὸν 31.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 66 καὶ 67 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 4α, ὅπου ἡ ἀρχὴ τοῦ κειμένου, καὶ 71β - 72α, ὅπου ἐνθυμήσεις τῶν ἐτῶν 1754 καὶ 1755.

36

Χάρτης	Διαστ. 0,220 × 0,155	Αἰὼν XVI	Φύλλα 316

Μηναῖον Δεκεμβρίου περιέχον μόνον τὰς ἀκολουθίας τῶν ἑορταζομένων ἁγίων.

φ. 1α : «Μὴν δϊκ(έμ)βρ(ι)ο(ς)· ἔχων ἡμέρ(ας) λα'· ἡ ἡμέρ(α) ἔχει ὥρ(ας) θ'· (καὶ) ἡ νὺξ ὥρ(ας) ιε'».

«Εἰς τ(ὴν) α' τοῦ ἁγ(ίου) προφήτ(ου) Ναούμ».

Ἀρχ.: Στιχηρά, ἦχος γ'. Μεγάλη ἡ τοῦ στ(αυ)ροῦ : Ἡ χάρις· τοῦ ἁγίου πν(εύματο)ς ἐσκήνωσεν· ἐν σοὶ Θ(εο)ῦ προφῆτα [. . .]
(φ. 2α) Ὠδὴ α', ἦχος πλ. α'. Ἵππον καὶ ἀναβάτην : Ναοὺμ τὸ λῆμμα τῆς θεόγνωσίας σου· τῆς εὐθέως ληφθείσης [. . .]
Τελ. (φ. 309β, Δεκ. λα', «ἡ ἀπόδωσις τῆς ἑορτ(ῆς)». — φ. 315α, Στιχηρά) : Ἦχος πλ. δ'. Τοὺς τετάρτους : Αἷμα (καὶ) πῦρ (καὶ) ἀτμίδα καπνοῦ· τέρατα γῆς· ἃ προεῖδεν Ἰωήλ· [. . .] τὸ πν(εῦμ)α τὸ ἅγιον· τῶ ἀπελθόντι [sic] παρθένω (καὶ) κόσμον εὐωδιάσαν· μέγα τὸ μυστήριον.

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ ἐπιμελημένη, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα πολλά. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,160 × 0,095. Στίχοι 21 - 22. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων.

Ἐπίτιτλα, τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, ἁπλᾶ. Τὰ φύλλα 315β καὶ 316β ἄγραφα. Ἐπὶ τοῦ φύλλου 316α δοκιμαὶ κονδυλίου.

Ὁ κῶδιξ ἀπαρτίζεται ἐκ κζ' ἠριθμημένων φυλλαδίων, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ιδ' εἶναι τριάδιον καὶ τὸ κζ' πεντάδιον, πάντα δὲ τὰ λοιπὰ κανονικὰ ἑξάδια (δωδεκάφυλλα). Αἱ σχετικαὶ ἀριθμητικαὶ ἐνδείξεις ἐπὶ τοῦ πρώτου (εἰς τὴν ἄνω δεξιὰν γωνίαν πρὸς τὰ ἔξω) καὶ ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου (εἰς τὸ μέσον τοῦ κάτω ὁριζοντίου περιθωρίου) ἑκάστου φυλλαδίου.

Ἀναλυτικῶς ἡ σειρὰ τῶν φυλλαδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς : α' (φφ. 1 - 12), β' (φφ. 13 - 24), γ' (φφ. 25 - 36), δ' (φφ. 37 - 48), ε' (φφ. 49 - 60), ς' (φφ. 61 - 72), ζ' (φφ. 73 - 84), η' (φφ. 85 - 96), θ' (φφ. 97 - 108), ι' (φφ. 109 - 120), ια' (φφ. 121 - 132), ιβ' (φφ. 133 - 144), ιγ' (φφ. 145 - 156), ιδ' (φφ. 157 - 162), ιε' (φφ. 163 - 174), ις' (φφ. 175 - 186), ιζ' (φφ. 187 - 198), ιη' (φφ. 199 - 210), ιθ' (φφ. 211 - 222), κ' (φφ. 223 - 234), κα' (φφ. 235 - 246), κβ' (φφ. 247 - 258), κγ' (φφ. 259 - 270), κδ' (φφ. 271 - 282), κε' (φφ. 283 - 294), κς' (φφ. 295 - 306), κζ' (φφ. 307 - 316).

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν : α') Παλάμην ἀνοικτὴν μετὰ τοῦ καρποῦ, ἄνωθεν τοῦ μεσαίου δακτύλου τῆς ὁποίας πεντάφυλλον ἄνθος («main»). Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ κώδικος (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 2/11, 4/9, 5/8 . . . 99/106, 102/103 . . . 177/184 . . . 260/269 . . .308/315). Δὲν ταυτίζεται. Ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 40 «main» (ἔτ. 1532/33) ὑδατόσημον τῶν D. - J. Harlfinger. β') Δύο χιαστὶ διασταυρούμενα ξίφη («coutelas») ἄνευ λαβῆς, μὲ ἓν βέλος («flèche») ἀνεξάρτητον ὑπεράνω τῆς σχηματιζομένης ὑπ' αὐτῶν γωνίας. Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, εἰς τὰ φύλλα 51/58 καὶ 125/128. Δὲν ταυτίζεται. γ') Ζυγὸν («balance») ἐντὸς κύκλου, μὲ ἑξάκτινον ἀστέρα εἰς τὴν κορυφήν, ἐκτὸς τοῦ κύκλου. Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, εἰς τὰ φύλλα 163/174 καὶ 168/169. Δὲν ταυτίζεται. Ἐντάσσεται εἰς τὴν αὐτὴν ὁμάδα, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὰ ὑδατόσημα ὑπ' ἀριθ. 2595 (ἔτ. 1528) καὶ 2596 (ἔτ. 1522) τοῦ C. Briquet καὶ VI 146 (ἔτ. 1512) τοῦ G. Piccard V (*Waage*). δ') Ἄγκυραν («ancre») ἐντὸς κύκλου, μὲ ἑξάκτινον ἀστέρα εἰς τὴν κορυφήν, ἐκτὸς τοῦ κύκλου. Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, μόνον εἰς τὰ φύλλα 166/171. Δὲν ταυτίζεται. Παρομοιάζει πρὸς τὰ ὑδατόσημα ὑπ' ἀριθ. 589 (ἐτ. 1514/19) τοῦ C. Briquet, 41 «ancre» (ἔτ. 1539) τῶν D. - J. Harlfinger καὶ V 111 - 113, 115, 118, 127 (ἐτ. 1510/30) τοῦ G. Piccard VI (*Anker*).

Στάχωσις ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων χάρτου ναστοῦ, ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἁπλῆ γραμμικὴ ἔντυπος διακόσμησις. Ἴχνη δύο θηλυκωτήρων. Διατήρησις τοῦ κώδικος πολὺ καλή.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῶν πινακίδων τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 95 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 10/1951.

Ἀριθμὸς διὰ χειρὸς Ν. Βέη, καταγραφῆς τοῦ ἔτους 1953, δὲν ὑπάρχει.

Ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων

τῆς ἐν λόγῳ μονῆς, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 21 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Σήμερον οὔτε ὁ ἀριθμὸς οὗτος σώζεται, οὔτε ἄλλη τις ἔνδειξις περὶ τῆς προελεύσεως τοῦ κώδικος ὑπάρχει.

Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 68 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τοῦ φύλλου 1α, ὅπου ἐπίτιτλον καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ κειμένου.

37

Χάρτης στιλπνὸς Διαστ. 0,215 × 0,155 Αἰὼν XVIII Φύλλα 224

Μουσικὸς κῶδιξ. Στιχηράριον κ.ἄ.

α′ (φφ. 3α - 31β) Προθεωρία τῆς ψαλτικῆς τέχνης.

— φ. 3α : «Περὶ τῶν σημαδίων τὴς ψαλτικὴς τέχνης κ(αὶ) ἄλων χρησίμ(ων) καὶ περὶ τὴς ἐτιμολογίας αὐτῶν· Γαβριὴλ ἱερομονάχου : ~»

Ἀρχ.: <Π>ερὶ τὴς προκειμένης ἡμῖν ὑποθέσεως πολῶν ὑπόντων πολλά· πά<ν>τες ὁμοίως ἔξω τοὺ σκοποῦ περιπατοῦσι καὶ οὐ λέγουσιν ἐκοίνα [. . .]

— φ. 16β : «Τοὺ ὁσίου π(ατ)ρὸς ἡμῶν Ἰώάνου τοῦ Δαμασκηνοῦ ἐρωτὸἀποκρίσης περὶ τῶν σημαδίων τὴς παπαδικὴς τέχνης κ(αὶ) περὶ τόνων κ(αὶ) φωνῶν κ(αὶ) πν(ευμ)άτων κ(αὶ) κρατημάτων κ(αὶ) ὅσα ἐν τὴ παπαδικὴ τέχνη διαλαμβάνουσι : ~»

Ἀρχ.: Καγὼ μὲν ὦ παίδες ἐμοὶ ποθεινοτάτοι ἠρξάμην βουληθεὶς γράψαι ἃ ὁδοτὴς [sic] τῶν ἀγαθῶν Θ(εὸ)ς χορηγήση [. . .]

— φ. 19β : «Παραλαγὴ ποιηθήσα ἐντέχνως κ(αὶ) σκεπτικῶς παρὰ τοῦ μαΐστορος παπ(α)δοπούλου κ(υρ)οῦ Ἰω(άν)νου τοῦ Κουκουζέλη· εἰς ὀφέλειαν τῶν βουλομένων μανθάνειν τ(ὴν) τοιαῦτ(ην) τέχν(ην) τῆς παπαδικὴς ἐπιστήμης· ἐπιμελείσθωσ(αν) δὲ ἐκ⟨σ⟩τιθήζειν ταύτην κ(αὶ) ἔχειν πάντοτε διὰ στόματος κ(αὶ) ἑτέρα εξήγησις Ἰώάνου μοναχοῦ τοὺ Δαμασκηνοῦ : ~»

Ἀρχ.: Ἐ ρ ώ τ η σ ι ς : Τὸ ἴσον εἰς τύπον χειρονομεῖται : ~ Ἀ π ό κ ρ η σ ι ς : Εἰς τύπ(ων) χειρονομεῖται τῆς ἁγί(ας) Τριάδος [. . .]

— φ. 23α: «⟨Ἀ⟩ρχὴ σὺν Θ(ε)ῷ ἁγίῳ τῆς ψαλτικῆς τέχνης τῶν τε ἀνιὅντων καὶ κατιόντων σωμάτων τε κ(αὶ) πν(ευμά)των κ(αὶ) πάσης χειρονομί(ας) κ(αὶ) ἀκολουθείας συντεθημένης εἰς τ(ὴν) αὐτῆν παρὰ τῶν κατακαιροῦς ἀναδειχθέντων ποιητῶν παλλαιῶνται καὶ νέων : ~»

Ἀρχ.: <Ἀ>ρχὴ μέση τέλος κ(αὶ) σύστημα πάντ(ων) τῶν σημαδίων τὸ ἴσον ἐστὶ [. . .]

— φ. 26α : «Μέθοδος της παραλαγης πανυ ὀφέλημος· κυρ Γριγορίου αλιατου· ἦχος πλ. δ′».

Ἀρχ.: Η κε ουτος ουν ανεβενε ουτος ουν κατεβεναι [. . .]

— φ. 27α : «Μέθοδος τῆς καλλὴ φωνήας· ἦχος α'».

— φ. 28β : «Σημαδιὰ [sic] σηντεθὲν εντεχνως παρα Ἰωάνου μαγίστορος, τοῦ Κουκουζέλει· οκτὰ ηχον· ἦχος α'».

"Αρχ.: Ισον ολιγον οξια και πετασθη διπλη [. . .]

— φ. 30β : «Παραλαγί· ξηγητή· και μεταμέλος· α'».

— φ. 31β : «Δέησις του [sic] εις τον Κύριον· κ(αὶ) την κυριαν Θεοτόκον· ἦχος α'».

"Αρχ.: Χριστε κ(ύρι)ε παμβασιλευ και κτηστα των απαντων [. . .]

β' (φ. 34α) «(Ἀ)ρχὴ συν Θ(ε)ῶ ἄγιω στιχιραριον περιεχων πάσαν την ἀκολουθί(αν) τοῦ ὅλου ἐνιαὐτοῦ».
Περιέχει τὰ στιχηρὰ ἰδιόμελα τοῦ μηνολογίου ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀπὸ α' Σεπτεμβρίου, ἀρχῆς τῆς ἰνδίκτου, μέχρι λα' Αὐγούστου.
«Μηνὶ σεπτεμβρίω εις τὴν α^{ην} τοῦ οσίου πατρὸς ημων Συμεῶν τοῦ Στυλίτου καὶ ἡ σύναξις τῆς υπεραγίας Θεοτόκου· εις ἦχον β'».

"Αρχ.: Εκ ρηζης αγαθης αγαθος εβλαστησε καρπο<ς> [. . .]

— φ. 213α : «Ἀρχὴ σὺν Θ(ε)ῶ τῶν ὡρῶν τῆς Χ(ριστο)ῦ Γεννήσεως· ἦχος πλ. δ'».

"Αρχ.: <Β>ηθλεεμ ετοιμαζου ευτρεπιζεσθω η φατνη το σπηλαιον δεχεσθω [. . .]

— φ. 217α : «Ἀρχὴ τῶν ὡρῶν τῶν ἁγίων Θεοφανείων· ποίημα Σωφρονίου π(ατ)ριάρχου· πλ. δ'».

"Αρχ.: <Σ>ήμερον των υδατων αγιαζεται η φυσις κ(αι) ρυγνηται ο Ιορδανης [. . .]

— φ. 221α : «Ἀκολουθεία τῶν ὡρῶν τῆς ἁγίας κ(αὶ) μεγάλης Παρασκευῆς· ἦχος πλ. δ'».

"Αρχ.: <Σ>ημερον του ναου το καταπετασμα εις ελεγχον ρυγνηται των παρανομων [. . .]

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ὅμως οὐχὶ καλλιγραφική. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα πολλά. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων : α') τῆς «προθεωρίας» (φφ. 3 - 25) 0,160 × 0,115 β') τοῦ κυρίως μουσικοῦ τμήματος 0,140/0,150 × 0,085/0,090. Σημαδόφωνα μαῦρα καὶ ἐρυθρά. Ἐπίτιτλα περίτεχνα, ἐρυθρόγραφα (φφ. 34α, 134α)· τίτλοι ἐρυθρόγραφοι. Ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, καλλιτεχνικῶς ἐξειργασμένα (ἰδίως τὰ τῶν φύλλων 34 - 69). Πολλὰ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα παρελείφθησαν, πρὸς ἐρυθρογράφησίν των ἐκ τῶν ὑστέρων, οὐδέποτε ὅμως συνεπληρώθησαν. Τὰ φύλλα 1β - 2β, 25β καὶ 32α - 33α ἄγραφα.

Ἀπὸ τοῦ φύλλου 34 καὶ ἑξῆς ἀρχίζει ἀρίθμησις φυλλαδίων δι' ἀραβικῶν ἀριθμῶν, 1 - 23. Αἱ σχετικαὶ ἐνδείξεις ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου ἑκάστου τετραδίου, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον καὶ πρὸς τὴν ἔσω γωνίαν. Τὸ προηγούμενον τμῆμα τοῦ κώδικος (φφ. 1 - 33), τὸ ὁποῖον

δὲν φέρει ἀρίθμησιν φυλλαδίων, ἀπαρτίζεται : ἐξ ἑνὸς διφύλλου (φφ. 1 - 2), ἑνὸς τετραδίου (φφ. 3 - 10), ἑνὸς διφύλλου (φφ. 11 - 12), ἑνὸς δισσοῦ (φφ. 13 - 16), ἑνὸς τριαδίου (φφ. 17 - 22), ἑνὸς δισσοῦ (ἐκ τριῶν φύλλων, φφ. 23 - 25) καὶ ἑνὸς τετραδίου (φφ. 26 - 33). Τὸ ἀριθμούμενον ἐν συνεχείᾳ ὡς τεῦχος 1 (φφ. 34 - 45) δὲν εἶναι ἑνιαῖον φυλλάδιον, ἀλλ' ἀποτελεῖται ἐκ δύο διφύλλων (φφ. 34 - 35, 36 - 37) καὶ ἐκ δύο δισσῶν (φφ. 38 - 41, 42 - 45). Τὰ ὑπόλοιπα φυλλάδια, 2 - 23, εἶναι κανονικὰ ὀκτάφυλλα τετράδια, πλὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 17 (φφ. 166 - 172), τὸ ὁποῖον εἶναι τετράδιον ἑπτάφυλλον ἀρχῆθεν, καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 23 (φφ. 213 - 224), τὸ ὁποῖον εἶναι ἑξάδιον κανονικὸν δωδεκάφυλλον.

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν φυλλαδίων τούτων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: 2 (φφ. 46 - 53), 3 (φφ. 54 - 61), 4 (φφ. 62 - 69), 5 (φφ. 70-77), 6 (φφ. 78-85), 7 (φφ. 86 - 93), 8 (φφ. 94 - 101), 9 (φφ. 102 - 109), 10 (φφ. 110 - 117), 11 (φφ. 118 - 125), 12 (φφ. 126 - 133), 13 (φφ. 134 - 141), 14 (φφ. 142 - 149), 15 (φφ. 150 - 157), 16 (φφ. 158 - 165), 17 (φφ. 166 - 172), 18 (φφ. 173 - 180), 19 (φφ. 181 - 188), 20 (φφ. 189 - 196), 21 (φφ. 197 - 204), 22 (φφ. 205 - 212), 23 (φφ. 213 - 224).

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α τὸ κάτωθι κτητορικὸν σημείωμα :

καὶ τόδε σὺν τοῖς ἄλλοις, κοσμᾶ ἱερομονάχου, καὶ καθ' ἡγου|μένου τῆς ἱερᾶς μονῆς τῆς θ(εοτό)κου, ἐπονομαζομένης γκούρας : ~

Ἐν συνεχείᾳ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου, μετὰ τὴν ἀλλαγὴν κτήτορος τοῦ κώδικος, ἐγράφη τὸ ἑξῆς μεταγενέστερον κτητορικὸν σημείωμα :

(καὶ) τόδε κτίμα πέφεικεν μονῆς | τῆς Παναγίας Τριάδος των μετεώρων | επαρχια σταγῶν

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου, πρὸς τὰ ἄνω : *δοκυμιον του κονδιλιου | ἐτουτον το στιχηραριον ηπαρχη εμου*

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 33β : *τὸ παρόν ὕπαρχη τὴς ἁγίας Τριάδος | των Μετεώρων ἔπαρχεία σταγῶν:*

Στάχωσις ἐξηρθρωμένη, ἐκ πινακίδων χάρτου ναστοῦ, ἐπενδεδυμένων διὰ λίαν ἐφθαρμένου σήμερον βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔντυπος διακόσμησις.
Διατήρησις τοῦ κώδικος καλή.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῶν φύλλων 1α καὶ 7α : 63 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 66/1951.

Ἀριθμὸς τῆς ἀπογραφῆς τοῦ ἔτους 1953, μετὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τοῦ Ν. Βέη, δὲν ἀναγράφεται (μόνον ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐτικέττας ὁ ἀριθμὸς 37).

Ὁ κῶδιξ, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῶν κτητορικῶν του σημειωμάτων, ἀνῆκε παλαιόθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη, τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 7 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ ἀρχικὸς παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σώζεται σήμερον (διότι ἡ ἐτικέττα τοῦ ἔτους 1953 ἔχει ἐπικαλύψει τὴν ἐτικέτταν τοῦ 1909), ἔχει ὅμως, ἐκ τῶν ὑστέρων, διὰ μεταγενεστέρας χειρὸς (οὐχὶ διὰ χειρὸς Ν. Βέη) καὶ διὰ κυανῆς μολυβδίδος, γραφῆ

εἰς τὴν ἄνω ἀριστερὰν γωνίαν τοῦ φύλλου 1α. Ἐπὶ τῶν φύλλων 3α καὶ 34α ἀποτυπώματα νεωτερικῆς σφραγῖδος τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἀρχικὴ προέλευσις τοῦ κώδικος ἐκ τῆς Μονῆς τῆς Γκούρας.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου ἔγχρωμοι πίνακες V καὶ VI παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 48α καὶ 51β (δείγματα γραφῆς τοῦ μουσικοῦ κειμένου, διακοσμητικὰ πρωτογράμματα).
Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 69 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τοῦ φύλλου 60α (δεῖγμα γραφῆς τοῦ μουσικοῦ κειμένου).

38

Χάρτης Διαστ. 0,200 × 0,145 Αἰὼν XVIII Φύλλα 125

1 (φ. 3α - 30α) «Ἐπιστολαὶ τοῦ σοφωτάτου διδασκ(ά)λ(ου) κυρίου Ἀναστασίου Γορδίου τοῦ ἐκ Βρανιανῶν τῶν Ἀγράφ(ων)».

α′ (φ. 3α) «Τῷ πρωτοπαπᾷ τῆς ἐν Τρίκκῃ ἁγίας τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας κυρίῳ Κωνσταντίνῳ χαίρειν».
«Ἐκ Βρανιανῶν, Ἀναστάσιος Γόρδιος, ᾳχ⟨π⟩γ$^{\varphi}$ ».

Ἀρχ.: Τὸ μέχρι τῆς κατὰ τὴν Καρύτζαν Ἱερᾶς μονῆς στῆσαι τὸν ὅρον τῆς ἐπὶ τὰ ἐνταῦθα τῶν Ἀγράφων ὄρη γενομένης σοι κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον ἀναβάσεως [. . .]

β′ (φ. 3β) Ἀνεπίγραφος.
«Ἐκ Βρανιανῶν ᾳχπγ′».

Ἀρχ.: Παϊσίῳ γράφειν ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ Γρηγορίῳ ταὐτόν· τοῦτο γὰρ Παϊσίῳ Γρηγόριος, ὃ καὶ Γρηγορίῳ Παΐσιος [. . .]

γ′ (φ. 4α) «Λογιώτατε Γρηγόριε χαίροις καρπούμενος ὅσα σοι τὰ καταθύμια».
«Ἐκ Βρανιανῶν ᾳχπδ′, Ἀναστάσιος».

Ἀρχ.: Τὸ μὲν ἁπλῶς οὕτω καὶ ἀπερισκέπτως ἀντιλέγειν δέδοται πᾶσιν [. . .]

δ′ (φ. 4β) «Φίλτατέ μοι κύριε Δημήτριε χαίροις ἐν Χριστῷ».
«Ἐξ Ἀνατολικοῦ ᾳχϟς$^{\varphi}$ ».

Ἀρχ.: Συγγνώμην αἰτεῖς παρ' ἐμοῦ σιωπῆς ἕνεκεν· καὶ ἔχε ὅσην καὶ οἵαν βούλει [. . .]

ε′ (φφ. 4β - 5α) «Λογιώτατε καὶ φιλομαθέστατε κύριε Νικόλαε».
«Ἐκ Βρανιανῶν : ᾳχογ$^{\varphi}$ ».

Ἀρχ.: Πέμπω σοι ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Κορυδαλλέως τῶν εἰς τὴν φυσικὴν πραγματείαν τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον [. . .]

ϛ′ (φ. 5α) «Τῷ εὐλαβεστάτῳ πρεσβυτέρῳ καὶ λογιωτάτῳ κυρίῳ Γεωργίῳ εὖ πράττειν».
«Ἐκ τῆς ἀνηλίου καὶ σκοτεινῆς Γούβης τῶν Ἀγράφων Βρανιανῶν [. . .]».
Ἄνευ χρονολογίας.

"Αρχ.: Διὰ τοῦ εὐλαβεστάτου συμπρεσβυτέρου τοῦ κατὰ τὸν Σεπτέμβριον μῆνα τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐκ Βυζαντίδος πρὸς ἡμᾶς κατελθόντος [. . .]

ζ' (φ. 5β) «Πανιερώτατε δέσποτα τὴν ἁγίαν σου δεξιὰν πανευλαβῶς ἀσπαζόμεθα».
"Ανευ τόπου ἀποστολῆς καὶ ἄνευ χρονολογίας.

"Αρχ.: Μαθόντες ὅτι διατρίβει κατὰ τὸ παρὸν ἡ πανιερότης σου εἰς τὴν θεοφύλακτον ταύτην πόλιν τῶν Τρικκαίων [. . .]

η' (φ. 6α) «Τῷ πανιερωτάτῳ καὶ σεβασμιωτάτῳ μ(ητ)ροπολίτῃ [. . .] Σερρῶν κυρίῳ κυρίῳ 'Ανθίμῳ [. . .]».
«αχπδ$^{\varphi}$, 'Αναστάσιος ἱερομόναχος».

"Αρχ.: Πολλὰ μὲν τὰ τῆς πανιερότητος προτερήματα, πολλαὶ (δὲ) καὶ αἱ ἁπανταχοῦ διαβαίνουσαι περὶ τούτων φῆμαι [. . .]

θ' (φ. 7α) «Τῷ ἐκλαμπροτάτῳ [. . .] ἡγεμόνι πάσης Οὐγκροβλαχίας κυρίῳ κυρίῳ Σερπάνῳ τὴν δουλικὴν προσκύνησιν». — «αχπε$^{\varphi}$».

"Αρχ.: 'Επειδὴ ἐκλαμπρότατε, θεοσεβέστατε καὶ κράτιστε ἡγεμών, πᾶσα ἐξουσία κατὰ τὸν μακάριον Παῦλον τὸν ἀπόστολον ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶ [. . .]

'Υπογράφει: «Ταπεινὴ καὶ ἐλαχίστη δούλη τῆς σῆς ἐκλαμπρότητος, ἡ τοῦ μακαρίτου Διακουμῆ γυνὴ Κάλως» [sic]. Προφανῶς, ἡ ἐπιστολὴ συνετάχθη ὑπὸ τοῦ 'Αν. Γορδίου διὰ λογαριασμὸν τῆς ὑπογραφούσης.

ι' (φ. 8α) «'Οσιώτατε ἐν ἱερομονάχοις καὶ λογιώτατε κύριε 'Ιωακεὶμ ὑγίαινε μεθ' ὧν φιλεῖς».
«Βρανιανόθεν, ὑμέτερος ἐν Χ(ριστ)ῷ ἀδελφὸς καὶ εὐχέτης 'Αναστάσιος ἱερομόναχος Γόρδιος [. . .]». "Ανευ χρονολογίας.

"Αρχ.: 'Ενέτυχον τῷ γράμματι τῆς ὁσιότητός σου, ἐγχειρισθέντι μοι [. . .]

ια' (φ. 9α) «Τῷ πανοσιωτάτῳ καθηγουμένῳ καὶ σοφωτάτῳ διδασκάλῳ κυρίῳ κυρίῳ 'Αρσενίῳ τῷ Καλούδῃ εὖ πράττειν».
«αχϟβ$^{\varphi}$, μεταγειτνιῶνος ὑστάτῃ [. . .] 'Αναστάσιος ἱερομόναχος ὁ Γόρδιος».

"Αρχ.: Πολλάκις ἡ τῶν εὐεργετημάτων ὑπερβολὴ τοῦ εὐεργετοῦντος ἀχαριστίας γραφὴν ἀπελέγχειν δοκεῖ [. . .]

ιβ' (φ. 10α) «Κύριε Δημήτριε χαίροις εὐτυχῶν ἐν ὑγείᾳ». — «αχϟε$^{\varphi}$».

"Αρχ.: Περὶ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα πολλὰς εἶναι τὰς ὑπολήψεις οὐκ ἄτοπον [. . .]

ιγ' (φ. 10β) «Τῷ τιμιωτάτῳ κυρίῳ Λασκάρῃ χαίρειν».
«'Εξ 'Ανατολικοῦ αχϟε$^{\varphi}$».

"Αρχ.: "Ησθην τοῖς σοῖς γράμμασιν ἐντυχὼν ὀψὲ κ(αί)τοι κατόπιν ὡς λέγεται ἑορτῆς [. . .]

ιδ' (φ. 10β) «Τῷ σοφωτάτῳ καὶ λογιωτάτῳ ἐν ἱεροδιδασκάλοις κυρίῳ κυρίῳ Γρηγορίῳ εὖ πράττειν».

«'Εξ 'Ανατολικοῦ· ͵αχϟε[φ] οἱ προσαγορευθέντες σοι φίλοι ἀντιπροσαγορεύουσί σε».

"Αρχ.: 'Υπερβαλλόντως ἥσθην, νὴ τὸν ἔφορον φιλίας Θ(εό)ν, τήν τε ἄφιξιν τὴν σὴν ἐπὶ τὴν ἐνεγκοῦσαν μεμαθηκὼς [. . .]

ιε' (φ. 11α) «Τῷ πανιερωτάτῳ καὶ λογιωτάτῳ μ(ητ)ροπολίτῃ [. . .] Κορίνθου [. . .] κ(υρί)ῳ Γρηγορίῳ [. . .]».
«'Απὸ 'Ανατωλικοῦ τῆς Αἰτολίας ͵αχϟϛ[φ] ».

"Αρχ.: Θαυμαστή τις ἐμοὶ διάθεσις γέγονε τοῖς γράμμασιν ἐντυχόντι τῆς σῆς πανιερότητος [. . .]

ιϛ' (φ. 11β) «'Οσιώτατε καὶ λογιώτατε ἐν ἱερομονάχοις κύριε Χριστόφορε χαίροις ἐν Χριστῷ ὑγιαίνων».
«'Απὸ 'Αν⟨α⟩τωλικοῦ· ͵αχϟζ[φ] ».

"Αρχ.: Εἰ καὶ πολὺς ὁ τῆς σιγῆς ἐς τόδε παρῆλθε χρόνος, ἀλλ' οὐ καὶ περαιτέρω προελθεῖν ἠδυνήθη [. . .]

ιζ' (φ. 12α) «Τῷ πανιερωτάτῳ καὶ σεβασμιωτάτῳ μ(ητ)ροπολίτῃ [. . .] Ναυπάκτου καὶ "Αρτης Γρηγορίῳ τὴν ὀφειλομένην αἰδῶ καὶ προσκύνησιν».
«'Εξ 'Ανατωλικοῦ· ͵αχϟζ[φ] ».

"Αρχ.: "Εκτῃ μεσοῦντος μεμακτηριῶνος, περὶ τρίτην ὥραν σχεδόν, φάκελος γραμμάτων ἐνεχειρίσθη μοι [. . .]

ιη' (φ. 13α) «Πανιερώτατε [. . .] μ(ητ)ροπολῖτα [. . .] Ναυπάκτου καὶ "Αρτης κύριε κύριε Γρηγόριε [. . .]». — «͵αχϟζ[φ] ».

"Αρχ.: 'Ηξιώθην σὺν Θ(ε)ῷ ἁγίῳ καὶ δευτέρου τῆς σῆς πανιερότητος σεβασμίου γράμματος [. . .]

ιθ' (φ. 13β) «Λογιώτατε ἐν ἱερομονάχοις κὺρ Χριστόφορε χαίροις ἐν Χ(ριστ)ῷ».
«'Εξ 'Ανατωλικοῦ· ͵αχϟζ[φ] ».

"Αρχ.: Δεύτερον τοῦτο τῶν ἀνακαινισθέντων πρός μέ σου γραμμάτων, διαλυθείσης τῆς [sic] πρὸ τοῦ σιωπῆς [. . .]

κ' (φ. 13β) «Τῷ αὐτῷ». — «'Εξ 'Ανατωλικοῦ· ͵αχϟζ[φ] ».

"Αρχ.: Πᾶν τρίτον φησὶ τέλειον, ἵνα μὴ γοῦν καὶ ἡμεῖς ἀμωσγέπως τοῦ τελείου ἐλλείπωμ(εν) [. . .]

κα' (φ. 14α) «Τῷ πανοσιωτάτῳ ἐν ἱερομονάχοις [. . .] κυρίῳ 'Ιωσὴφ εὖ πράττειν».
«'Απὸ 'Ανατωλικοῦ· ͵αχϟη[φ], τῆς σῆς λογιότητος πν(ευματ)ικὸς ἀδελφὸς 'Αναστάσιος ἱερομόναχος ὁ Γόρδιος».

"Αρχ.: Διὰ βραχέων μὲν ἱκανῶς δὲ περὶ τῶν συμβάντων μοι δεδήλωταί μοι δεινῶν [. . .]

κβ' (φ. 14α) «Πανιερώτατε μ(ητ)ροπολῖτα [. . .] Ναυπάκτου καὶ "Αρτης [. . .] Γρηγόριε [. . .]».

«'Από 'Ανατωλικοῦ [. . .] 'Αναστάσιος ἱερομόναχος ὁ Γόρδιος». Ἄνευ χρονολογίας.

Ἀρχ.: Θυμηδίας οὐχ ὅσης ἄν τις καὶ εἴπη πρόξενά μοι γεγόνασι τὰ παρὰ τῆς σῆς πανιερότητος ἱερώτατα γράμματα [. . .]

κγ' (φ. 14β) «Τῷ αὐτῷ». — «Τῆς σῆς πανιερότητος δοῦλος ἐλάχιστος 'Αναστάσιος ἱερομόναχος ᾧ τὸ ἐπίκλην Γόρδιος· ,αχϟηῳ».

Ἀρχ.: 'Αδυνάτοις ἐπιχειρεῖν οὐδενὶ τῶν νουνεχῶν ἐπιτέτραπται [. . .]

κδ' (φ. 15β) «Τῷ πανιερωτάτῳ μ(ητ)ροπολίτῃ [. . .] Ναυπάκτου καὶ Ἄρτης [. . .] Νεοφύτῳ τὴν ὀφειλομένην προσκύνησιν».
«'Από 'Ανατωλικοῦ· αψεῳ· δοῦλος ἐλάχιστος [. . .] 'Αναστάσιος ἱερομόναχος ὁ Γόρδιος».

Ἀρχ.: 'Εγγυτέρω τῆς σῆς πανιερότητος ἡμῶν γινομένης, εὐθυμότερον διακείμεθα [. . .]

κε' (φ. 15β) «Τῷ πανιερωτάτῳ μ(ητ)ροπολίτῃ [. . .] Ναυπάκτου καὶ Ἄρτης [. . .] Νεοφύτῳ [. . .]».
«'Εξ 'Ανατωλικοῦ· αψϛῳ· δοῦλος ἐλάχιστος [. . .] 'Αναστάσιος ἱερομόναχος ὁ Γόρδιος».

Ἀρχ.: Τριαδικὸν ἐπλήρωσεν ἀριθμὸν τὸ διὰ τοῦ αἰδεσιμωτάτου οἰκονόμου πεμφθέν μοι [. . .]

κϛ' (φ. 16β) «Τῷ εὐγενεστάτῳ καὶ λογιωτάτῳ [. . .] κυρίῳ 'Αγγέλῳ Σουμμακίῳ εὖ πράττειν».
«'Εξ 'Ανατωλικοῦ· αψζῳ· τῆς σῆς λογιότητος εὐχέτης ἱερομόναχος ὁ Γόρδιος».

Ἀρχ.: 'Ο τὸ παρὸν ἐγχειρίζων τῇ σῇ λογιότητι παῖς, πν(ευματ)ικὸς ἐστὶν υἱὸς καὶ φοιτητὴς [. . .]

κζ' (φ. 16Αα) «Τῷ ὁσιωτάτῳ ἐν ἱερομονάχοις κυρίῳ Χριστοφόρῳ εὖ πράττειν».
«'Εξ 'Ανατωλικοῦ· αψϛῳ· σὸς ἐν Χ(ριστ)ῷ ἀδελφὸς 'Αναστάσιος ὁ ἀπὸ τοῦ Γορδίου μᾶλλον ὀνόματος τοῖς πλείοσι γνωριζόμενος».

Ἀρχ.: Ἔλαβον τὰ παρὰ σοῦ μοι πεμφθέντα, τό τε τοῦ Πτολεμαίου βιβλίον [. . .]

κη' (φ. 16Αβ) «Νεοφύτῳ μ(ητ)ροπολίτῃ Ἄρτης».
«'Εξ 'Ανατωλικοῦ· αψζῳ [. . .] ἐν Χριστῷ ὑπηρέτης 'Αναστάσιος ὁ Γόρδιος».

Ἀρχ.: Κελευσθεὶς ὑπὸ τῆς σῆς πανιερότητος τὸν ἐν τῷ 'Ιπποκράτους βιβλίῳ ῥωμαϊστὶ συντεταγμένον πίνακα ἐπὶ τὴν ἑλλάδα μετενεγκεῖν φωνὴν [. . .]

κθ' (φ. 16Αβ) «Τῷ εὐλαβεστάτῳ [. . .] κυρίῳ Γεωργίῳ εὖ πράττειν».
«'Εξ 'Ανατωλικοῦ· αψζῳ· [. . .] ἀδελφὸς ἐν Χριστῷ 'Αναστάσιος ἱερομόναχος ὁ Γόρδιος».

Ἀρχ.: 'Αφορμῆς εὐλόγου δραξάμενος ἐκ τοῦ παρὰ σοῦ μοι πεμφθέντος βιβλίου [. . .]

λ′ (φ. 17α) Ἀνεπίγραφος. — «αψξ^φ [γρ. αψζ^φ]· δοῦλος ἐλάχιστος Ἀναστάσιος ἱερομόναχος ὁ Γόρδιος».

Ἀρχ.: Πανιερώτατε ὑποκλίνομαί σοι ἕως ἐδάφους τῆς γῆς ἐλθὼν ἐν τῷ τῆς Κατοχῆς νεουργηθέντι μονηδρίῳ κατά τινα χρείαν, δός εἰπεῖν [. . .]

λα′ (φ. 17α) «Τῷ πανευλαβεστάτῳ καὶ λογιωτάτῳ ἐν ἱερεῦσι κυρίῳ κυρίῳ Γεωργίῳ εὖ πράττειν».
«Ἐκ τοῦ Ἀνατωλικοῦ τῆς Αἰτωλίας· αψζ^φ· [. . .] Ἀναστάσιος ἱερομόναχος ὁ Γόρδιος».

Ἀρχ.: Τρεμούσης μοι τῆς χειρὸς καὶ μὴ δυναμένης χάρτου καὶ γραφίδος ἐφάψασθαι [. . .]

λβ′ (φ. 17β) «Λογιώτατε κὺρ Χριστοφόρε εὐπραγείης μοι χαίρων».
«Ἐκ τῆς ἐμῆς πατρίδος· αψια^φ, αὐγούστου ε^η· ὁ σὸς [. . .] οἰκεῖος Ἀναστάσιος ὁ Γόρδιος».

Ἀρχ.: Ὁ τοῦ παρόντος διακομιστής, εἰ καὶ ἐμοὶ φίλος τυγχάνει ὢν καὶ γνώριμος ἐκ πολλοῦ [. . .]

λγ′ (φ. 18α) «Τῷ πανιερωτάτῳ [. . .] Ναυπάκτου καὶ Ἄρτης [. . .] Νεοφύτῳ τὴν ὀφειλομένην προσκύνησιν».
«[. . .] δοῦλος ἐλάχιστος ὁ Γόρδιος Ἀναστάσιος». Ἄνευ χρονολογίας.

Ἀρχ.: Χρῆστος οὗτος ἐστὶν ὁ κατὰ συγκυρίαν ποτὲ τῇ σῇ πανιερολογιότητι συγγενόμενος [. . .]

λδ′ (φ. 18α) «Ἀδελφὲ Ἀθανάσιε ὑγιαίνων ἐκ νοσοῦντος εἴης καὶ ἐξ ὑγιαίνοντος μὴ νοσῶν».
«Βρανιανόθεν· ὁ κατὰ ἀδελφικὴν σχέσιν σου συνημμένος Ἀναστάσιος ὁ Γόρδιος». Ἄνευ χρονολογίας.

Ἀρχ.: Τὸ μὲν διὰ τοῦ αὐτόθεν νῦν κατερχομένου Χρίστου σὸν γράμμα λαβόντες, οὐ διὰ τῆς σῆς χειρὸς [. . .]

λε′ (φ. 18β) «Λογιώτατε κὺρ Γρηγόριε ὑγιαίνων εἴης».
«Βρανι⟨αν⟩όθεν· ὁ καὶ ἄνευ σοῦ μετὰ σοῦ ὢν Ἀναστάσιος». Ἄνευ χρονολογίας.

Ἀρχ.: Εἰ καὶ ἕτερός τίς ἐστιν ὁ χρήζων, ἀλλ' ἐπειδὴ δι' ἐμοῦ ἱκετεύει [. . .]

λς′ (φ. 18β) «Λογιώτατε [. . .] κὺρ Χριστοφόρε σὺν τῷ αἰδεσιμωτάτῳ ἁγίῳ οἰκονόμῳ [. . .]».
«Βρανιανόθεν μεμακτηριῶνος ἐπὶ δεκάτῃ α^η». Ἄνευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς.

Ἀρχ.: Τὸ μὲν ὑμέτερον γράμμα μυθικήν τινα καμαρίαν ἀπεκάλει [. . .]

λζ′ (φ. 18β) «Τῷ ἐντιμοτάτῳ [. . .] κυρίῳ Εὐσταθίῳ τῷ ἐπιτηδειοτάτῳ χρυσοχόῳ εὖ πράττειν».
«Δεκάτῃ σεπτεμβρίου, καὶ ἔκπαλαι φιλίας ἀκριβοῦς σχέσει συνδεδεμένος Ἀναστάσιος Γόρδιος ἱερομόναχος». Ἄνευ χρονολογίας.

"Αρχ.: Εὐσταθοῦς ὄντως καὶ παγίου λίαν φρονήματος ἴδιον τὸ πρὸς ἐμέ σου φίλτρον, εὐσταθείας ἐπώνυμε [. . .]

λη' (φ. 19α) «Τῷ ἱερωτάτῳ καὶ θεοφιλεστάτῳ τῆς κατὰ Δημητριάδα [. . .] ἐκκλησί(ας) ἐπισκόπῳ κυρίῳ κὺρ 'Ιωαννικίῳ [. . .]».
«'Εκ τῆς ἐμῆς πατρίδος. [. . .] διάπυρος ἐραστὴς καὶ δοῦλος προθυμότατος 'Αναστάσιος ἱερομόναχος». "Ανευ χρονολογίας.

"Αρχ.: Οὐχ ἵνα τὴν πρὸς εὐεργεσίαν προαιρετικὴν τῆς σῆς θεοφιλοῦς ψυχῆς δύναμιν παρορμήσω [. . .]

λθ' (φ. 19β) «Τῷ λογιωτάτῳ κυρίῳ Χριστοφόρῳ ὑγείαν ἑκατέραν».
«'Εκ τῆς παροικοπατρίδος· πυανεψιῶνος ζῃ · 'Αναστάσιος ὁ Γόρδιος». "Ανευ χρονολογίας.

"Αρχ.: Μετὰ τῆς κλειδὸς καὶ τοῦ μέλανος, καὶ ψυχοτρόφου ἢ τ' οὖν βετονίκης δέσμην παχεῖαν ἐλάβομεν [. . .]

μ' (φ. 20α) «'Αδελφὲ 'Αθανάσιε ὑγιαίνων εἴης».
«Πάτρηθεν· αψια[ῳ] δεκεμβρίου ἱσταμένου· ὁ σός».

"Αρχ.: Τὰ καθ' ἡμᾶς ὡς ἔχει κατὰ τὸ παρόν, εἴσεσθε πάντως ἀπὸ στόματος τῶν αὐτόθι κατερχομένων [. . .]

μα' (φ. 20β) «Τῷ πανιερωτάτῳ [. . .] Ναυπάκτου καὶ "Αρτης [. . .] Νεοφύτῳ τὴν ὀφειλομένην προσκύνησιν».
«'Εκ πατρίδος». "Ανευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς.

"Αρχ.: 'Ο μὲν σοφώτατος Σειραχίδης, μὴ δευτερώσῃς λόγον φησὶ ἐν προσευχῇ σου [. . .]

μβ' (φ. 21α) 'Ανεπίγραφος. — «αψιβ[ῳ] γαμηλιῶνος ἱσταμένου».

"Αρχ.: Χρῆστος πάλιν ὁ διακομιστὴς κἀγὼ ὁ γράφων, διὸ καὶ συνεσταλμένως καὶ λακωνικῶς γράφω [. . .]

μγ' (φ. 21α) «Τῷ ἱερωτάτῳ καὶ θεοφιλεστάτῳ τῆς κατὰ Δημητριάδα [. . .] ἐκκλησί(ας) ἐπισκόπῳ κυρίῳ 'Ιωαννικίῳ [. . .]».
«'Εκ τῶν ἐν τοῖς ἀποκρήμνοις καὶ βαθυσκίοις ὄρεσι τῶν 'Αγράφων Βρανιανῶν [. . .] δοῦλος ἐν Χριστῷ προθυμότατος». "Ανευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς.

"Αρχ.: Τοῦ προτέρου καὶ τοῦ παρόντος οὐχ ἧττον ὁ διακομιστὴς ἐνδείᾳ ἀγχιθύρῳ [. . .]

μδ' (φ. 21β) «'Αθανασίῳ τῷ ἐμῷ ἀδελφῷ εὖ πράττειν».
«Θαργηλιῶνος η[ῃ] ἱσταμένου». "Ανευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς.

"Αρχ.: Πλὴν τῆς σῆς ὑγείας καὶ τῶν λοιπῶν φίλων δηλώσεως σμῆνος κακῶν περιεκτικὸν [. . .]

με' (φ. 21β) «Τῷ [. . .] Δημητριάδος [. . .] 'Ιωαννικίῳ [. . .]».
«'Εκ τῆς ἐνεγκαμένης· σκιῤῥοφοριῶνος ζῃ ἐπὶ δέκα [. . .] 'Αναστάσιος ἱερομόναχος Γόρδιος».

"Αρχ.: 'Επειδὴ σαφεστάτας καὶ ἀναντιρρήτους εἶχε τὰς ἀποδείξεις [. . .]

μς' (φ. 22α) «Τῷ [. . .] τῆς Θεσσαλονικέων μεγαλοπόλεως ἀξιωτάτῳ ταβουλαρίῳ κυρίῳ κὺρ Μανουλάκῃ εὖ πράττειν».
Ἄνευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς.

Ἀρχ.: Τὰ ἐξ ἀπροσδοκήτου καὶ αἰφνιδίως τοῖς ἀν(θρώπ)οις προσπίπτοντα καταπλήττειν οἶδε καὶ ἐξιστᾶν αὐτοὺς [. . .]

μζ' (φ. 22α) «Τῷ [. . .] ἐπισκόπῳ [. . .] Λητζᾶς καὶ Ἀγράφων κυρίῳ Διονυσίῳ τὴν ὀφειλομένην προσκύνησιν».
«Ἐκ τῆς ἐμῆς πατρίδος· ὁ κατὰ πάντα ὑπ' αὐτὴν δοῦλος ἐλάχιστος Γόρδιος Ἀναστάσιος». Ἄνευ χρονολογίας.

Ἀρχ.: Ὁ παρὼν ἱερεὺς τῶν ἐκ τοῦ θεοφυλάκτου ποιμνίου τῆς σῆς θεοφιλίας εἷς ὢν [. . .]

μη' (φ. 22β) «Τῷ ἐμῷ ἀδελφῷ Ἀθανασίῳ εὖ πράττειν».
«Πυανεψιῶνος γῃ ἱσταμένου· Ἀναστάσιος Γόρδιος σὸς ὁμαίμων». Ἄνευ χρονολογίας.

Ἀρχ.: Τὰ παρά σου πρὸς ἐμὲ τῶν γραμμάτων πολλά, εἴ γε πλήθους σημαντικὸς καὶ ὁ τριαδικὸς ἀριθμὸς [. . .]

μθ' (φ. 22β) «Φιλομαθέστατε κύριε Γεώργιε εὖ πράττων εἴης».
«Πάτρηθεν· πυανεψιῶνος γῃ ἱσταμένου». Ἄνευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς·

Ἀρχ.: Ἐνεχειρίσθη μοι τὸ παρά σου γραφέν, καὶ ἔγνων τὰ διὰ αὐτοῦ δηλωθέντα μοι [. . .]

ν' (φ. 22β) «Τῷ ἐν πρεσβυτέροις καὶ λογίοις ἀνδράσιν [. . .] κυρίῳ Ἀντωνίῳ εὖ πράττειν».
«Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος· ὁ ἐν ἱερομονάχοις ἐλάχιστος Ἀναστάσιος Γόρδιος». Ἄνευ χρονολογίας.

Ἀρχ.: Τῆς μὲν πρὸς ἐμέ σου φιλικῆς διαθέσεως, εὖγε καὶ ὑπέρευγε μάλα δικαίως ἂν εἴποιμι [. . .]

να' (φ. 23α) «Ἀντωνίῳ τῷ εὐλαβεστάτῳ καὶ λογιωτάτῳ ἱερεῖ».
«Ἐκ τοῦ πατρίου ἐδάφους· ἀνθεστηριῶνος». Ἄνευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς.

Ἀρχ.: Κυκνείους ᾠδὰς μελιχρὰς καὶ Μαρσίου φθογγὰς [. . .]

νβ' (φ. 23α) «Ἀθανασίῳ τῷ συναίμονι εὖ πράττειν».
«Ποσειδεῶνος ἱσταμένου ζῃ». Ἄνευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς.

Ἀρχ.: Μαθεῖν ἐφιέμενος τὰ καθ' ἡμᾶς ὑμῖν καὶ διὰ τῶν γραμμάτων τῶν ἡμετέρ(ων) ἐξεγένετο [. . .]

νγ' (φ. 23β) «Χριστοφόρῳ τῷ ὁσιωτάτῳ καὶ λογιωτάτῳ ἐν ἱερομονάχοις εὖ πράττειν».
«Ἐκ τῆς ἐνεγκαμένης· ποσειδεῶνος ζῃ λήγοντος». Ἄνευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς».

Ἀρχ.: Ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, Ὁμήρῳ τοῦτο ποτὲ τῷ σοφῷ οὐ μόνον ἅπαξ καὶ δὶς [. . .]

νδ′ (φ. 24α) «Τῷ παναγιωτάτῳ [. . .] οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ κυρίῳ Κυρίλλῳ [. . .]».
Ἄνευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς.
Ἀρχ.: Ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς τινος ὑψηλοτάτης καὶ ὑπεράνω πάντων κειμένης [. . .]

νε′ (φ. 24β) «Τῷ θεοφιλεστάτῳ ἐπισκόπῳ τῆς Δημητριέων [. . .] ἐκκλησίας κυρίῳ Ἰωαννικίῳ τὴν ὀφειλομένην προσκύνησιν».
Ἄνευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς.
Ἀρχ.: Μακαρίως βουλόμενος ζῆν οὑτοσὶ ὁ μακάριος, οὐχ ὅπως μὴ μακαρίως ἀλλὰ καὶ ἀθλίως μάλα διάγειν [. . .]

νς′ (φ. 25α) «Συστατικὴ πτωχῇ γυναικί».
«[. . .] ὑμέτερος εὐχέτης Ἀναστάσιος ὁ Γόρδιος». Ἄνευ χρονολογίας.
Ἀρχ.: Οἱ ἐκ τῶν πέριξ χωρίων μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας καὶ πόθου πολλοῦ καὶ ἀγάπης συνδραμόντες [. . .]

νζ′ (φ. 25α) «Τῷ ἱερωτάτῳ καὶ θεοφιλεστάτῳ ἐπισκόπῳ τῆς κατὰ Δημητριάδα [. . .] ἐκκλησίας [. . .] Ἰωαννικίῳ τὴν μετὰ πάσης εὐλαβείας προσκύνησιν».
Ἄνευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς.
Ἀρχ.: Σεραφεὶμ ὁ παρὼν ἱεροδιάκονος, ὁ τοῖς τιμίοις ποσὶ τῆς σῆς θεοφιλίας ἐλεεινῶς προσπίπτων [. . .]

νη′ (φ. 25β) Ἀνεπίγραφος καὶ ἄνευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς.
Ἀρχ.: Οἶδεν ἀκριβῶς οἶμαι ἡ σὴ θεοφιλία Θεοφάνην ἐκεῖνον [. . .]

νθ′ (φ. 25β) «Ἀθανασίῳ τῷ ἀδελφῷ εὖ πράττειν».
Ἄνευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς.
Ἀρχ.: Χρείας τὰ νῦν ἑτέρας οὐδεμιᾶς κατεπειγούσης, ἢ μόνης τῆς τοῦ διακομιστοῦ ὡς ἡμᾶς καταβάσεως [. . .]

ξ′ (φ. 25β) «Τῷ ἐν πρεσβυτέροις [. . .] κὺρ Γεωργίῳ εὖ πράττειν σὺν τῷ Χριστὸς ἀνέστη».
«Θαργηλιῶνος βᾳ ἐπὶ δέκα». Ἄνευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς.
Ἀρχ.: Καὶ τοῖς τῆς Αἰτωλίας παραλίοις εὑρισκόμενος διὰ γραμμάτων ἔφθην ὁμιλήσας [. . .]

ξα′ (φ. 26α) «Ἀθανασίῳ τῷ ἀδελφῷ εὖ πράττειν».
«Θαργηλιῶνος πέμπτῃ μεσοῦντος». Ἄνευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς.
Ἀρχ.: Λεπτομερεστέρας τῆς παρά σου διηγήσεως, καὶ νῦν οὐχ ἧττον διὰ τοῦ γράμματος [. . .]

ξβ′ (φ. 26β) «Χριστοφόρῳ τῷ λογιωτάτῳ εὖ πράττειν».
Ἄνευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς.
Ἀρχ.: Οὐκ ἔνια μὲν οὕτως, ἔνια δὲ ἄλλως, ἀλλὰ πάντα τὰ νῦν πρὸς ἐμὲ γεγραμμένα [. . .]

ξγ' (φ. 26β) «Τῷ ἐν πρεσβυτέροις [. . .] κυρίῳ Ἀντωνίῳ εὖ πράττειν».
Ἄνευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς.

Ἀρχ.: Λύπην καὶ χαρὰν συμμιγῆ τὴν ἐμὴν ἐνταυθοῖ παρουσίαν γράφων μοι προξενῆσαί σοι [. . .]

ξδ' (φ. 27α) «Τῷ ἱερωτάτῳ καὶ θεοφιλεστάτῳ τῆς κατὰ Δημητριάδα [. . .] ἐκκλησίας ἐπισκόπῳ [. . .] Ἰωαννικίῳ [. . .]».
Ἄνευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς.

Ἀρχ.: Πολλάκις ἡμῖν περὶ πολλῶν καὶ παρὰ πολλῶν διαγραμμάτων ἔπειξίς τις ἐγένετο ταῖς τῆς σῆς θεοφιλίας ἀκοαῖς ἐνοχλῆσαι [. . .]

ξε' (φ. 27β) «Τῷ ἱερωτάτῳ ἐπισκόπῳ Λητζᾶς καὶ Ἀγράφων καὶ ἡμετέρῳ δεσπότῃ εὖ πράττειν».
Ἄνευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς.

Ἀρχ.: Εἰ καὶ τῆς αὐτοπροσώπου ὁμιλίας τῆς σῆς θεοφιλίας, ὑπό τινων ὡς φὴς περιστατικῶν οὐκ ἠξιώθην τυχεῖν [. . .]

ξς' (φ. 27β) «Τῷ λογιωτάτῳ καὶ ὁμοψύχῳ μοι ἀδελφῷ Χριστοφόρῳ εὖ πράττειν».
«[. . .] οἶδας τὸν γράψαντα». Ἄνευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς.

Ἀρχ.: Εἰς τὴν Κρυερὰν εἰ παραγένοιο Βρύσιν, πάντων ἀποπειραθῆναι σπούδασον [. . .]

ξζ' (φ. 27β) «Τῷ ἱερωτάτῳ καὶ θεοφιλεστάτῳ τῆς κατὰ Δημητριάνδα [sic] ἁγίας τοῦ Θεοῦ ἐκκλησί(ας) ἐπισκόπῳ [. . .] Ἰωαννικίῳ τὴν ὀφειλομένην προσκύνησιν».
«[. . .] ἰουλίου θ^η φθίνοντος». Ἄνευ χρονολογίας καὶ ὑπογραφῆς.

Ἀρχ.: Εὐκαίρως ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοὶ καὶ ἀποχρώντως τὴν ἀπότισιν ἐποιησάμην πρὸς τὰ πρότερα ἱερὰ καὶ σεβάσμια γράμματα τῆς σῆς θεοφιλίας [. . .]

ξη' (φ. 28α) «Τῷ ἐν πρεσβυτέροις [. . .] κυρίῳ Γεωργίῳ εὖ πράττειν».
«Πυανεψιῶνος ε^η ἱσταμένου· Γόρδιος». Ἄνευ χρονολογίας.

Ἀρχ.: Βίβλοιν δυοῖν ταῖν παρ' ἐμοῦ αἰτηθήσαιν, ἡ μὲν διὰ τοῦ τιμιωτάτου κυρίου Χατζῆ - Στεριανοῦ κομισθεῖσα [. . .]

ξθ' (φ. 28β) «Ἀθανασίῳ τῷ ἀδελφῷ εὖ πράττειν».
«Δεκεμβρίου α^η ἱσταμένου. Γόρδιος Ἀναστάσιος». Ἄνευ χρονολογίας.

Ἀρχ.: Σὺ μὲν ἴσως τὰ ἀδελφῷ καθήκοντα ἀδελφίζων ὡς λίαν φρονεῖν δοκεῖς [. . .]

ο' (φ. 29α) «Τῷ θεοφιλεστάτῳ ἐπισκόπῳ [. . .] Λητζᾶς καὶ Ἀγράφων κυρίῳ Διονυσίῳ τὴν ὀφειλομένην προσκύνησιν».
«Ἐν ἱερομονάχοις Ἀναστάσιος Γόρδιος». Ἄνευ χρονολογίας.

Ἀρχ.: Τοῦ διακόνου τῆς ὑμετέρας θεοφιλίας ἐνταῦθα κατελθόντος [. . .]

οα' (φ. 29α) «Τῷ ἐν πρεσβυτέροις [. . .] κυρίῳ Γεωργίῳ εὖ πράττειν».
«Μουνιχιῶνος ε^η μεσοῦντος· Ἀναστάσιος Γόρδιος». Ἄνευ χρονολογίας.

Ἀρχ.: Πρὸς ταῖς προλαβούσαις, ἃς δι' ἐφέσεως ὅτι πλείστης εἶχον κτήσασθαι βίβλοις [. . .]

οβ' (φ. 29β) «Ἀθανασίῳ τῷ ἀδελφῷ εὖ πράττειν».
«Ἐξ Ἀραχίοβης [sic] σκιῤῥοφοριῶνος εἰκάδι· ὁ ἐν ἱερομονάχοις ἐλάχιστος Ἀναστάσιος Γόρδιος». Ἄνευ χρονολογίας.

Ἀρχ.: Τοῦ τὸ καλὸν γέρας ἐπώνυμον ἔχοντος πρὸς ἡμᾶς ἐλθόντος [. . .]

ογ' (φ. 30α) «Ὁσιώτατε καὶ σπουδαιότατε ἐν ἱερομονάχοις κὺρ Ἰωακεὶμ [. . .]». Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀφῆκε κολοβὴν ὁ γραφεύς.

Ἀρχ.: Θυμηδίας ἅμα καὶ παραμυθίας οὐ τῆς τυχούσης πρόξενος τὸ παρὰ σοῦ μοι πεμφθὲν ἐγένετο γράμμα [. . .]
Τελ.: Χάριτας δὲ πρὸς ταῖς προτέραις καὶ ἄλλας σοι ὁμολογοῦμεν οὐκ ὀλίγας, τῆς τε περὶ τοῦ βιβλίου, τοῦ κατὰ Λατὶ[1]

2 (φφ. 34α - 106β, 110α - 121β) Γραμματική, ὀρθογραφικοὶ κανόνες κ.ἄ. συναφῆ. Ἐν φ. 34α ὁ τίτλος :
«Ὀπωροφυλάκιον τῆς ἐγκυκλίου παιδεύσεως, εἴτουν ἀνθολογία διαφόρ(ων) ὠφελίμων πραγμάτων· φιλοπονηθεῖσα παρὰ κὺρ Ἀναστασίου Παναγιώτου Πώπα».

α' (φφ. 34α - 38β) «Τεχνολογία χρησιμωτάτη, κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν, τῶν ὀκτὼ τοῦ λόγου μερῶν κατὰ τὰ παρεπόμενα, εὖ μάλα τοῖς εἰσαγωγικοῖς ἀνήκοντα». Περιλαμβάνει τὰ κεφάλαια : «Περὶ διαιρέσεως τ(ῶν) γραμμάτ(ων)» (φ. 34α), «Περὶ προσῳδίας» (φ. 37α).

β' (φφ. 40β - 54α) «Περὶ γραμματικῆς πραγματείας ἀποσημειώματα κ(α)τ(ὰ) πάντα τὰ μέρη τοῦ λόγου». Περιλαμβάνει κεφάλαια : «Περὶ ὀνόματος» (φ. 40β), «Περὶ ῥήματος» (φ. 44β), «Περὶ ἄρθρου» (φ. 47α), «Περὶ προθέσεως» (φ. 48α), «Περὶ ἐπιρρήματος ἀποσημειώματα» (φ. 53β), «Περὶ συνδέσμων ὠφέλιμος διδασκαλία» (φ. 54α). Ἐν τέλει, φ. 54α : «Τέλος τῶν ἀποσ⟨ημ⟩ειωμάτ(ων) πάντων τοῦ λόγου μερῶν».

γ' (φφ. 55α - 63α) «Λέξεις πολυσήμαντοι κατὰ στοιχεῖον».

δ' (φφ. 64α - 65β) «Πίναξ τῶν καταλήξεων κ(αὶ) παραλήξεων τῶν κανόν(ων) περιεχομέν(ων) ἐν τῷ περὶ ὀρθογραφί(ας) κ(α)τ(ὰ) στοιχεῖον».

ε' (φφ.66α - 105α) «Ἐγχειρίδιον περὶ ὀρθογραφίας κ(α)τ(ὰ) στοιχεῖον».

---

1. Συλλογὴν ἐξ 171 ἐπιστολῶν τοῦ Ἀναστασίου Γορδίου (1654/5 - 1729) περιέχουν καὶ οἱ μετεωρικοὶ ὡσαύτως κώδικες Μ. Βαρλαὰμ 203 καὶ Μ. Ἁγίου Στεφάνου 29· βλ. σχετικῶς τόμ. Β' (*Τὰ χειρόγραφα τῆς Μονῆς Βαρλαάμ*, ἐκ τῶν καταλοίπων Ν. Α. Βέη, προσθῆκαι Δ. Ζ. Σοφιανοῦ, Ἀθῆναι 1984) τοῦ παρόντος ἔργου, σ. 305 - 321, καὶ τόμ. Γ' (*Τὰ χειρόγραφα τῆς Μονῆς Ἁγίου Στεφάνου*, ὑπὸ Δ. Ζ. Σοφιανοῦ, Ἀθῆναι 1986), σ. 71-88, ὅπου, ἀντιστοίχως, λεπτομερεῖς περιγραφαὶ τῶν κωδίκων τούτων.

Ἀρχ.: Ὀρθογραφία ἐστὶ μέθοδος τοῦ ὀρθῶς γράφειν κ(α)τ(ὰ) τοὺς τ(ῆς) προσῳδίας κανόνας. Δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι οἱ τῆς ὀρθογραφίας κανόνες εἰσὶ τέσσαρες [. . .]
Τελ. (φ. 105α) : [. . .] ὅταν δ' ἐρωτᾶ τίθεμεν στιγμὴν καὶ ὑποστιγμήν, οἷον τίς ἐποίησεν.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ κειμένου : «Τέλος τοῦ περὶ ὀρθογραφίας καὶ δόξα τῇ τριάδι τῇ ἁγίᾳ τῶν πιστῶν τῇ σωτηρίᾳ».

ϛ' (φφ. 110α - 121β) Περὶ διαφόρων γραμματικῶν φαινομένων (δι' ἄλλης χειρός, κολοβόν). Περιλαμβάνονται τὰ κεφάλαια : «Περὶ προσῳδιῶν», «Περὶ ἀναγνώσεως», «Περὶ τόνου», «Περὶ στιγμῆς», «Περὶ ῥαψῳδίας», «Περὶ στοιχείου», «Περὶ μακρᾶς συλλαβῆς», «Περὶ κοινῆς συλλαβῆς», «Περὶ λέξεως», «Περὶ ὀνόματος», «Περὶ σχήματος», «Περὶ ῥήματος», «Περὶ συζυγί(ας)».

Τελ. (κολοβόν· φ. 121β): προσέλαβεν αὐτὸ ἡ τρίτη συζυγία τῶν βαρυτόνων ῥημάτων· καὶ διατί διὰ τοῦ θ ἢ τ· ἐπειδὴ

Ὁ κῶδιξ ἔχει γραφῇ ὑπὸ τριῶν γραφέων· Α' γραφεύς : φφ. 3α - 30α (ἐπιστολαὶ Ἀναστ. Γορδίου). Β' γραφεύς : φφ. 34α - 105α. Γ' γραφεύς : φφ. 110α - 121β. Γραφὴ (καὶ τῶν τριῶν) ἡ συνήθης τῆς ἐποχῆς. Τὰ κείμενα σχεδὸν χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Αἱ διαστάσεις τῆς γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων, ὡς καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν στίχων ποικίλλουν. Τὰ φύλλα 2β, 30β, 31β - 33β, 39α - 40α, 54β, 63β, 105β, 107α - 109β καὶ 122α - 124β ἄγραφα.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 3α, εἰς τὸ ἄνω ὁριζόντιον περιθώριον, τὸ ἑξῆς κτητορικὸν σημείωμα :

κ(αὶ) τόδε πρὸς τοῖς ἄλλοις λάμπρου πάσχου τοῦ ἐξ ἰωαννίν(ων).

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 3β, εἰς τὸ ἄνω ὡσαύτως ὁριζόντιον περιθώριον : *νῦν δὲ σταγῶν παϊσίου*, σημείωμα τὸ ὁποῖον ἐγράφη ὅταν ὁ κῶδιξ περιῆλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ γνωστοῦ λογίου καὶ βιβλιοφίλου ἱεράρχου Σταγῶν.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 1β : *Ἰουανουαρίου* [sic] *11 | 1879 Ιωάννης | Γεωργίου.*

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 2α, δι' ἰοχρόου μελάνης : *1881: Φεβρουαρίῳ 20 | ἐξεδήμεσεν* [sic] *πρὸς Κύριον ὁ ἅγιος | πνευματικῶς Ἱλαρίων εἰς ἐνθυμισιν.*

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 31α τὰ ἑξῆς :

ἦλθον εἶδον εἰς τῷ μαναστηριόν [sic] *σας | Ἁγία Τριάδα ὁ Κύριος Ιωάννης Γεω|ργίῳ ὁμοῦ με τὴν δεχατέρα του Κυρία | ἄννα ὁμοῦ με τὸν Γιάνγκου ψυχογι|ω· τοῦ Αγίω Σταγῶν Κύριον Κλήμεντα | 1878· Ιάννουαρίῳ 11: Γράφῳ | διὰ ἐνθήμεσιν ἐγῷ ὁ Δαμιανὸς | Ἱερομόναχος τὴς Αγιάς Τριάδος | ἐπὴ ἐγουμένω Κυρίω Ἀνθιμὼ.*

Ἐπὶ τῶν φύλλων 1α καὶ 125α-β δοκίμια κονδυλίου.

Στάχωσις ἐξ ἁπλῶν πινακίδων χάρτου ναστοῦ, ἄνευ ἐπικαλύμματος, συνδεομένων κατὰ τὴν ράχιν διὰ λωρίδος λινοῦ ὑφάσματος.
Διατήρησις τοῦ κώδικος καλή.
Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπι-

φανείας τῶν πινακίδων τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τῶν φύλλων 1α καὶ 123β : 41 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 109/1951.

Ὁ κῶδιξ οὗτος, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῶν σημειωμάτων του, ἀνῆκε παλαιόθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος (ὅπου καὶ ἄλλοι κώδικες τοῦ Σταγῶν Παϊσίου), κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 15 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς διακρίνεται καὶ σήμερον ἐπὶ λωρίδος χάρτου, ἐπὶ τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως, διὰ κυανῆς μολυβδίδος γεγραμμένος (προφανῶς ἀντιγραφεὶς ἐκ τῆς παλαιᾶς ἐτικέττας).

Ἐπὶ φύλλων τοῦ κώδικος (2α, 34α, 121β καὶ ἀλλαχοῦ) ἀποτυπώματα νεωτερικῆς σφραγῖδος τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 70 καὶ 71 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 3α (ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐπιστολαρίου, δεῖγμα γραφῆς τοῦ α' γραφέως, κτητορικὸν σημείωμα τοῦ Λάμπρου Πάσχου) καὶ 34α (ἡ ἀρχὴ γραμματικοῦ κειμένου, δεῖγμα γραφῆς τοῦ β' γραφέως).

39

Χάρτης λεπτός, λεῖος καὶ στιλπνὸς Διαστ. 0,188×0,133 Αἰὼν XVIII Φύλλα 117

Μουσικὸς κῶδιξ. Τριῴδιον — Πεντηκοστάριον.

α' (φ. 4α) «Τριώδιον σὺν Θ(ε)ῷ ἁγίῳ περιέχων τὴν πρέπουσαν αὐτῷ ἀκολουθίαν τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς».

— φ. 4α : «Κυριακὴ πρότη τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου· στιχιρὰ ἰδιόμελλα ψαλλόμενα· εἰς ἦχον α'».

Ἀρχ.: Μὴ προσευξώμεθα φαρισαϊκῶς ἀδελφοὶ [. . .]

— φ. 7β : «Τῇ Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου· ἦχος α'».

Ἀρχ.: Εἰς ἀναμάρτητον χώραν καὶ ζωηρὰν ἐπιστεύθην [. . .]

— φ. 11α : «Τῇ Παρασκευῇ ἑσπέρ(ας) τῶν ψυχῶν· ἦχος πλ. δ'».

Ἀρχ.: Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον [. . .]

— φ. 13α : «Τῇ Κυριακὴ τῆς Ἀπὸκρέου ἤτοι τῆς δευτέρ(ας) παρουσί(ας) τοῦ [. . .] Χ(ριστο)ῦ· ἦχος πλ. δ'».

Ἀρχ.: Ὅταν τίθωνται θρόνοι καὶ ἀνοίγονται βίβλοι [. . .]

— φφ. 19α - 24α : Περιέχονται τροπάρια τῶν ἡμερῶν (Δευτ. - Παρασκ.) τῆς ἑβδομάδος πρὸ τῆς Κυριακῆς τῆς Τυροφάγου.

— φ. 24α : «Τῇ Παρασκευὴ ἑσπέρ(ας) τῆς Τυρινῆς τῶν ὁσί(ων) π(ατέ)ρων τῶν ἐνασκήσει λαμψάντων· στ(ι)χ(ηρὰ) ἰδιόμελα· ἦχος πλ. δ'».

Ἀρχ.: Δεῦτε πάντες πιστοὶ τὰς τῶν ὁσίων πατέρων χορείας ὑμνήσωμεν [. . .]

— φ. 27β : «Τῇ Κυρακῇ τῆς Τυροφάγου ἤτοι εἰς τὴν ἐξωρίαν τοῦ προτοπλάστου Ἀδάμ· ἦχος πλ. β'».

Ἀρχ.: Ἐκάθισεν Ἀδὰμ ἀπέναντι τοῦ παραδείσου καὶ τὴν ἰδίαν γύμνωσιν θρηνῶν [. . .]

— φ. 33α : «Τῇ Κυριακῇ ἑσπέρ(ας) τῆς Τυροφάγου ἤτοι εἰς τ(ὴν) ἐξωρίαν τοῦ Ἀδάμ· στιχ(ηρὰ) προσώμια, ἦχος β'».

Ἀρχ.: Ἐγκρατείᾳ τὴν σάρκα ταπεινῶσαι πάντες σπουδάσωμεν [. . .]

— φφ. 35α - 46α : Περιέχονται τροπάρια τῶν ἡμερῶν (Δευτ. — Παρασκ.) τῆς ἑβδομάδος πρὸ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας.

— φ. 46α : «Στιχ(ηρὰ) τοῦ μεγαλομάρτυρ(ος) Θεοδόρου· ἦχος β'».

Ἀρχ.: Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν καὶ πανηγυρίσωμεν [. . .]

— (φ. 52α) «Τῇ Κυριακῇ τῆς Ὀρθοδοξίας· ἤτοι ἀναστήλοσις τῶν αγίων ιἐρῶν καὶ σεπτῶν εἰκόνων· ἦχος β'».

Ἀρχ.: Ἡ χάρις ἐπέλαμψε τῆς ἀληθείας [. . .]

— φφ. 55α - 74α : Περιέχονται τροπάρια τῶν πέντε Κυριακῶν τῶν Νηστειῶν.

— φ. 74α : «Τῇ Κυριακῇ τῶν Βαΐων [. . .] τῆς λιτῆς, Δόξα, ἦχος γ'».

Ἀρχ.: Πρὸ ἓξ ἡμερῶν τοῦ γενέσθαι τὸ Πάσχα ἦλθεν Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν [. . .]

— φ. 80β : «Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Δª [= Δευτέρα]· εἰς τοὺς αἴνους, Δόξα, ἦχος πλ. α'».

Ἀρχ.: Κύριε ἐρχόμενος πρὸς τὸ πάθος τοὺς ἰδίους στηρίζων μαθητὰς ἔλεγες [. . .]

— φ. 81β : «Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Γη [= Τρίτῃ]· εἰς τοὺς αἴνους, Δόξα, καὶ νῦν· ἦχος δ'».

Ἀρχ.: Τοῦ κρύψαντος τὸ τάλαντον τὴν κατάκρισι<ν> ἀκούσασα ψυχὴ [. . .]

— φ. 82α-β : «Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Δη [= Τετάρτῃ]· εἰς τοὺς αἴνους, Δόξα, ἦχος β'».

Ἀρχ.: Ἡ ἁμαρτωλὸς ἔδραμε πρὸς τὸ μύρον [. . .]

«Καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'».

Ἀρχ.: Ἡ βεβυθισμένη τῇ ἁμαρτίᾳ εὗρέ σε λιμένα τῆς σωτηρίας [. . .]

— φ. 84α : «Τῇ μεγάλῃ Εη [= Πέμπτῃ]· εἰς τοὺς αἴνους, Δόξα, καὶ νῦν· ἦχος β'».

Ἀρχ.: Ὃν ἐκήρυξεν ἀμνὸν Ἡσαΐας ἔρχεται ἐπὶ σφαγὴν ἑκούσιον [. . .]

β' (φ. 85α) «Ἀρχὴ σὺν Θ(ε)ῷ ἁγίῳ τοῦ Πεντηκοσταρίου ἀρχομένου ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Θωμᾶ». «Δόξα, ἦχος πλ. β'».

Ἀρχ.: Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ἐπέστης Χριστὲ [. . .]

— φ. 88α : «Τῇ Κυριακῇ τῶν Μυροφόρων· Δόξα, ἦχος πλ. β'».

"Αρχ.: Αἱ μυροφόροι γυναῖκες τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι [. . .]

— φ. 88β : «Κυριακὴ Δη · τοῦ Παραλύτου· Δόξα, ἦχος πλ. α'».

"Αρχ.: 'Ανέβη ὁ 'Ιησοῦς εἰς 'Ιεροσόλυμα ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ [. . .]

— φ. 91α : «Τῇ Εη Κυριακῇ τοῦ Πάσχα ἤτοι τῆς Σαμαρίτιδος· Δόξα, ἦχος πλ. β'».

"Αρχ.: Παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ 'Ιακὼβ εὑρὼν ὁ 'Ιησοῦς τὴν Σαμαρίτιδα [. . .]

— 92β : Τῇ ςη Κυριακῇ, τὸ θαῦμα τοῦ ἐκ γεννετῆς τυφλοῦ· Δόξα, ἦχος πλ. α'».

"Αρχ.: Κύριε παράγοντός σου ἐν τῇ ὁδῷ εὗρες ἄνθρωπον τυφλὸν [. . .]

— φ. 94α : «Τῇ Εη (= Πέμπτη] τῆς 'Αναλήψεως τοῦ [. . .] Χ(ριστο)ῦ· Δόξα, ἦχος πλ. β'».

"Αρχ.: Τῶν κόλπων τῶν πατρικῶν μὴ χωρισθεὶς [. . .]

— φ. 96β : «Κυριακὴ ζη , τῶν ἁγίων Π(ατέ)ρων· τῆς λιτῆς, Δόξα, ἦχος γ'».

"Αρχ.: 'Αποστολικῶν παραδόσεων ἀκριβεῖς φύλακες γεγόνατε ἅγιοι πατέρες [. . .]

— φ. 97α : «Τῇ ηη Κυριακῇ ἤτοι εἰς τὴν κάθοδον τοῦ ἁγίου καὶ φωστικοῦ [sic] πν(εύματο)ς· Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'».

"Αρχ.: Δεῦτε λαοὶ τὴν τρισυπόστατον θεότητα προσκυνήσωμεν [. . .]

— φ. 100β : «Τὸ παρὸν ποίημα κὺρ Γενναδίου π(ατ)ριάρχου Κωνσταντινουπόλεως· Δόξα, καὶ νῦν· ἦχος πλ. β'».

"Αρχ.: Βασιλεῦ οὐράνιε παράκλητε τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας τὸ ἐκ πατρὸς δι' υἱοῦ ἐκπορευόμενον [. . .]

— φ. 101β : «Τῇ Κυριακῇ τῶν ἁγίων Πάντων· Δόξα, ἦχος πλ. β'».

"Αρχ.: Μαρτύρων θεῖος χορὸς τῆς ἐκκλησίας ἡ βάσις τοῦ εὐαγγελίου ἡ τελείωσις [. . .]

— φφ. 105α - 110β : «Κανὼν ψαλλόμενος τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα· 'Ωδὴ α', ἦχος α'».

"Αρχ.: 'Αναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοὶ [. . .]

'Ολόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἡ συνήθης τῆς ἐποχῆς. 'Ορθογραφικὰ σφάλματα πολλά. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,140 × 0,090. 'Επίτιτλα (φφ. 4α, 27β, 52α, 86α, 105α), τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα. Τὰ φύλλα 1β - 3β καὶ 111α - 117α ἄγραφα.

'Ο κῶδιξ δὲν φέρει ἀρίθμησιν φυλλαδίων. 'Ως διεπιστώσαμεν ὅμως, ἀποτελεῖται ἐκ ις' φυλλαδίων, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον εἶναι δισσὰ (τετράφυλλα, μὲ τὸ ἓν ἐκ τῶν τεσσάρων των φύλλων ἐπικεκολλημένον ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῶν δύο πινακίδων τῆς σταχώσεως), πάντα δὲ τὰ

λοιπά, κανονικὰ ὀκτάφυλλα τετράδια. Τοῦ θ' τετραδίου (φφ. 60 - 66), μετὰ τὸ φύλλον 62, ἔχει ἀποκοπῆ ἓν φύλλον, καὶ ὑπάρχει χάσμα εἰς τὸ κείμενον.

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν φυλλαδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α' (φφ. 1 - 3), β' (φφ. 4 - 11), γ' (φφ. 12 - 19), δ' (φφ. 20 - 27), ε' (φφ. 28 - 35), ς' (φφ. 36 - 43), ζ' (φφ. 44 - 51), η' (φφ. 52 - 59), θ' (φφ. 60 - 66), ι' (φφ. 67 - 74), ια' (φφ. 75 - 82), ιβ' (φφ. 83 - 90), ιγ' (φφ. 91 - 98), ιδ' (φφ. 99 - 106), ιε' (φφ. 107 - 114), ις' (φφ. 115 - 117).

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α δοκίμια κονδυλίου. Ἐπὶ τοῦ φύλλου 117α ὡσαύτως δοκίμια κονδυλίου καὶ ἀδέξια ἰχνογραφήματα· ἐπὶ πλέον τὰ ἑξῆς : *ἱλαρίων Γιανάκης*· μετὰ ταῦτα, δι' ἄλλης χειρός, ἀναγραφή, ὡς εἰς πρόθεσιν δι' ἐκφώνησιν, τῶν ὀνομάτων τῶν ἱερομονάχων Ἱλαρίωνος, Γρηγορίου καὶ Ἀνθίμου.

Στάχωσις ἐκ πινακίδων χάρτου ναστοῦ, ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πλουσία ἔντυπος διακόσμησις (φυτόσχημος καὶ ζωόσχημος). Εἰς τὸ κέντρον τῆς προσθίας πινακίδος καὶ παράστασις τῆς Σταυρώσεως.
Διατήρησις τοῦ κώδικος πολὺ καλή.
Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 13 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 75/1951.

Ὁ κῶδιξ ἀνῆκε παλαιόθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 19 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σώζεται σήμερον, διότι μόνον ὑπολείμματα τῆς παλαιᾶς ἐτικέττας σώζονται.
Ἐπὶ τοῦ φύλλου 4α, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον, ἀποτύπωμα νεωτερικῆς σφραγῖδος τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου ἔγχρωμοι πίνακες VII καὶ VIII παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 4α καὶ 27β (ἐπίτιτλα κοσμήματα καὶ διακοσμητικὰ πρωτογράμματα).

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 72 καὶ 73 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 27β - 28α καὶ 85β - 86α (δείγματα γραφῆς τοῦ μουσικοῦ κειμένου, ΙΗ' αἰ.).

40

Χάρτης Διαστ. 0,225×0,165 Αἰὼν XVIII Φύλλα Α' + 133

(φ. 3α) «Ἱστορία ψυχοφελὴς [sic] ἐκ τῆς ἐνδοτέρας τῶν Αἰθιόπων χώρας τῶν Ἰνδῶν λεγομένης, πρὸς τὴν ἁγίαν πόλιν μετενεχθεῖσα δι' Ἰωάννου μοναχοῦ, ἀνδρὸς τιμίου κ(αὶ) ἐναρέτου, τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα».
Τὰ κατὰ Βαρλαὰμ καὶ Ἰωάσαφ.

Ἀρχ.: Ὅσοι πν(εύματ)ι Θεοῦ ἄγονται, οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Θεοῦ, φησὶν ὁ θεῖος ἀπόστολος.

Τὸ δὲ πν(εύματο)ς ἁγίου ἀξιωθῆναι, κ(αὶ) υἱοὺς Θεοῦ γενέσθαι, τῶν ὀρεκτῶν ὑπάρχει τὸ ἔσχατον [. . .]
Τελ. (φ. 126α) : [. . .] Ἕως ὧδε τὸ πέρας τοῦ παρόντος λόγου, ὃς κ(α)τ(ὰ) δύναμιν ἐμὴν γέγραπται, καθὼς ἀκήκοα παρὰ τῶν ἀψευδῶς παραδεδωκότων μοι τιμίων ἀνδρῶν. Γένοιτο δὲ ὑμᾶς τούς τε ἀναγινώσκοντας καὶ ἀκούοντας τὴν ψυχωφελῆ διήγησιν ταύτην, τῆς μερίδος ἀξιωθῆναι τῶν εὐαρεστησάντων τῷ Κ(υρί)ῳ, εὐχαῖς τε καὶ πρεσβείαις Βαρλαὰμ τε καὶ Ἰωάσαφ τῶν μακαρίων, περὶ ὧν ἡ διήγησις, ἐν Χ(ριστ)ῷ Ἰησοῦ [. . .] ἀμήν.

Τὸ κύριον τμῆμα τοῦ κώδικος (φφ. 8β - 126α) γεγραμμένον ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ ἄνετος καὶ εὐανάγνωστος, ἡ συνήθης τῆς ἐποχῆς. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,175 × 0,110. Στίχοι 26. Μελάνη ἔντονος, ἀμαυρὰ καὶ ζωηρά.
Τὰ πρῶτα φύλλα, 3α - 8α, ἔχουν γραφῇ δι' ἄλλης χειρός. Γραφὴ περισσότερον ἐπιτηδευμένη. Μελάνη ἡ αὐτή. Τὰ φύλλα Aβ, 1β, 2β καὶ 126β - 133α ἄγραφα.
Ἐπὶ τοῦ φύλλου 3α, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον, τὸ ἑξῆς κτητορικὸν σημείωμα: *Καὶ τόδε σὺν ἄλλοις τοῦ σταγῶν Παϊσίου·* ἐν συνεχείᾳ δέ, δι' ἄλλης χειρός : *αφιέρομα εἰς τὴν αγίαν τριάδα μετεώρων.*
Ἐπὶ τοῦ φύλλου 2α : *Καὶ τόδε ἐκ τῶν τοῦ ἐπιστημονικωτάτου διδασκάλου Κυρίου Τρύφωνος.* Εὐθὺς κατωτέρω, δι' ἄλλης, μεταγενεστέρας χειρός : *Και τόδε εκ των τῆς ἁγίας τριάδος τῶν μετεώρων.*
Ἐπὶ τοῦ φύλλου 133β : *κ(αὶ) τόδε σὺν τοῖς ἄλλοις κτήμα υπάρχι τῆς ἅγίας τριάδος τῶν μετεώρων.*

Δύο παρόμοια κτητορικὰ σημειώματα, τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐν εἴδει δοκιμῶν κονδυλίου, καὶ ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς ὀπισθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως.

Στάχωσις ἁπλῆ, ἐκ πινακίδων χάρτου ναστοῦ, ἄνευ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, συνδεομένων μεταξύ των δι' ἐφθαρμένης σήμερον λωρίδος ὑφάσματος.
Διατήρησις τοῦ κώδικος πολὺ καλή.
Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῶν πινακίδων τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τῶν φύλλων Aα καὶ 1α : 45 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 110/1951.
Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, δι' ἐρυθρᾶς μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ φ. 1α : 40/Ν.Α.Β.
Ὁ κῶδιξ οὗτος, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῶν κτητορικῶν του σημειωμάτων, ἀνῆκε παλαιόθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 10 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σώζεται σήμερον.
Ἐπὶ τοῦ φύλλου 3α, εἰς τὴν ἄνω δεξιὰν γωνίαν, ἀποτύπωμα νεωτερικῆς σφραγῖδος τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 74 καὶ 75 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 3α (ἡ ἀρχὴ τοῦ κειμένου, κτητορικὸν σημείωμα τοῦ Σταγῶν Παϊσίου) καὶ 126α (τὸ τέλος τοῦ κειμένου ἐν εἴδει κωδικογραφικοῦ σημειώματος).

41

Χάρτης Διαστ. 0,210 > 0,155 Αἰὼν XVII (ἔτ. 1658) Φύλλα 71

(φ. 2β) «Τοῦ ὁσίου κ(αὶ) θεοφόρου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ ὁμολογητοῦ· ἡγουμένου τῶν Στουδιῶν [sic]· κατηχήσεις· περὶ τοῦ φυλάττειν τὰς θείας ἐντολάς· κ(αὶ) τῆς δικαί(ας) ἀπειλῆς τῶν ἀμελῶς διακειμένων».

Τὰ κείμενα τῶν κατηχήσεων μεταφρασμένα εἰς τὴν ἁπλοελληνικὴν παρὰ Ἰγνατίου ἱερομονάχου «τῇ σεβασμίᾳ καὶ ἱερᾷ μονῇ τοῦ κὺρ Διονυσίου».

α΄ (φ. 2β) «⟨Τ⟩ῇ Κυριακῇ τοῦ Τελώνου κ(αὶ) τοῦ Φαρισαίου».

Ἀρχ.: Ἀδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, ὁ Θ(εὸ)ς ὁποῦ ἐποίησε κ(αὶ) ἔπλασ(εν) ἡμᾶς κ(αὶ) ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παρήγαγε [. . .]

β΄ (φ. 5β) «⟨Τ⟩ῇ Κυριακῇ τοῦ Ἀσώτου. ⟨Π⟩ερὶ ἐγκρατείας· κ(αὶ) τῆς προκειμένης ἡμῶν ὁμολογίας».

Ἀρχ.: Ἀδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, οἱ πολλοὶ τῶν ἀν(θρώπ)ων τὰς ἡμέρας ταύτας ἑορτὰς κ(αὶ) χαρμοσύνους ἡμέρας τὰς ὀνομάζουν [. . .]

γ΄ (φ. 8α) «⟨Τ⟩ῇ Κυριακῇ τῆς Ἀπόκρέω. ⟨Π⟩ερὶ τῆς μεγάλης κ(αὶ) ἐπιφανοῦς ἡμέρας Κ(υρίο)υ ἡμῶν Ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ».

Ἀρχ.: Ἀδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, νόμος καθολικὸς εἶναι σήμερον εἰς τοὺς κοσμικοὺς νὰ κάμνουσιν ἀποχὴν τοῦ κρέατος [. . .]

δ΄ (φ. 10β) «⟨Τ⟩ῇ δ^{η} τῆς Τυροφάγου. ⟨Π⟩ερὶ τοῦ μεμνῆσθαι ἡμᾶς ἀεὶ τῶν τοῦ Θ(εο)ῦ δωρεῶν· κ(αὶ) σπεύδειν πρὸς τὸ εὐαρεστεῖν αὐτῷ».

Ἀρχ.: Ἀδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, ἰδοὺ Θ(εο)ῦ φιλαν(θρωπ)ίᾳ κ(αὶ) χάριτι ὁποῦ ἠξιώθημεν κ(αὶ) κ(α)τ(ὰ) τὸ παρὸν ἔτος νὰ φθάσωμεν εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας [. . .]

ε΄ (φ. 13α) «⟨Τ⟩ῇ Παρασκευῇ τῆς Τυροφάγου. ⟨Π⟩ερὶ ἐγκρατείας κ(αὶ) προσευχῆς».

Ἀρχ.: Ἀδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, πολλάκις ἐπαινῶν κ(αὶ) ἐγκωμιάζων ἐγὼ τὸ σχῆμα κ(αὶ) τὴν τάξιν τῆς μοναχικῆς πολιτείας [. . .]

ϛ΄ (φ. 16α) «⟨Τ⟩ῇ Κυριακῇ τῆς Τυροφάγου. ⟨Π⟩ερὶ νηστείας· κ(αὶ) ὅτι τοῦ ἀληθινοῦ ὑπηκόου κ(αὶ) ὑποτακτικοῦ ἀληθὴς νηστεία ἐστὶν ἡ ἐκκοπὴ τοῦ θελήματος».

Ἀρχ.: Ἀδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες· ὁ ἀγαθὸς ἡμῶν Θ(εὸ)ς ὁποῦ μᾶς χαρίζει τὴν ζωήν μας [. . .]

ζ΄ (φ. 18β) «Τῇ δ^{η} [= Τετάρτῃ] τῆς α^{ης} ἑβδομάδος. ⟨Π⟩ερὶ νηστείας κ(αὶ) ἀπαθείας».

Ἀρχ.: Ἀδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, ὁμιάζουσιν αἱ ἡμέραι αὗται τῶν ἁγίων νηστειῶν ἀνάμεσα εἰς τὸν ἄλλον καιρόν, ὡσὰν λειμώνας εὐδιανὸς [. . .]

η′ (φ. 21β) «Τῇ Παρασκευῇ τῆς α^{ης} ἑβδομάδος περὶ τοῦ κατασκομεῖν [sic· γρ. κατακοσμεῖν] τὴν ἄφθαρτον ἡμῶν οἰκίαν διὰ τῆς τῶν ἀρετῶν ἀναλήψεως».

"Αρχ.: 'Αδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, ὅταν τὶς τῶν κοσμικῶν βουληθῇ νὰ οἰκοδομήσῃ κ(αὶ) φτιάσῃ ὀσπήτηον [. . .]

θ′ (φ. 24α) «Τῇ Κυριακῇ τῆς α^{ης} ἑβδομάδος ἤτοι τῆς ὀρθοδοξίας· περὶ τοῦ μὴ ὑπὲρ δύναμιν ἐκτείνεσθαι ἐν τοῖς κατὰ Θ(εὸ)ν σπουδάσμασι· κ(αὶ) τοῦ διατρέφειν τὴν ψυχὴν ἐν τοῖς πν(ευματ)ικοῖς θεωρήμασιν».

"Αρχ.: 'Αδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, καθὼς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν εἰς τὸ πρῶτον πέφτει βαρετὸν [. . .]

ι′ (φ. 26α) «Τῇ Δ^{η} [= Τετάρτῃ] τῆς β^{ας} ἑβδομάδος περὶ τοῦ φυλάττειν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν φθοροποιῶν παθῶν».

"Αρχ.: 'Αδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, ἐπειδὴ ἐνηστεύσαμεν τὴν πρώτην ἑβδομάδα, ἐφάνημεν πρὸς ἀλλήλους ἀλλιώτικοι [. . .]

ια′ (φ. 28α) «Τῇ Παρασκευῇ τῆς β^{ας} ἑβδομάδος περὶ ὁμονοίας κ(αὶ) ἀγάπης κ(αὶ) τοῦ ὑποφέρειν ἀνδρείως τοὺς κόπους τῆς ἀρετῆς· ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν βασιλείας οὐ(ρα)νῶν».

"Αρχ.: 'Αδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, χαίρω ὁ ταπεινὸς βλέποντας τὴν εἰρηνικήν σας κατάστασιν κ(αὶ) τὴν ὁμόνοιάν σας [. . .]

ιβ′ (φ. 30β) «Τῇ Κυριακῇ β^{α} τῶν νηστειῶν· περὶ ἠπίως κ(αὶ) εὐμαρῶς διανύειν ἡμᾶς τὰς ⟨ἡ⟩μέρας τῶν νηστειῶν ἐπελπίδι τῆς αἰωνίου ζωῆς».

"Αρχ.: 'Αδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, καλὴ ἔναι ἡ νηστεία ἀλλὰ ἂν ἔχῃ κ(αὶ) τὰ ἀκόλουθα αὐτῆς ὁποῦ τὴν πρέπουν [. . .]

ιγ′ (φ. 32α) «Τῇ Δ^{η} [= Τετάρτῃ] τῆς Γ^{ης} ἑβδομάδος· περὶ τῆς ἐνθένδε ἀθρόας μεταχωρήσεως· κ(αὶ) περὶ τοῦ ἀσφαλῶς τηρεῖν τὰς ἑαυτῶν αἰσθήσεις, κ(αὶ) τὸν νοῦν ἀπὸ τῶν ἀτόπων ἐπιθυμιῶν».

"Αρχ.: 'Αδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, εὑρισκομένου ὧδε εἰς ἡμᾶς, ἁγίου π(ατ)ρ(ὸ)ς κ(αὶ) διδασκάλου, δὲν εἶναι πρέπον ἡμεῖς νὰ συντυχένομεν [. . .]

ιδ′ (φ. 34β) «Τῇ Παρασκευῇ τῆς Γ^{ης} ἑβδομάδος· περὶ νηστείας κ(αὶ) περὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀγαθῶν, σπουδασμάτων προτροπῆς».

"Αρχ.: 'Αδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, αὐτοῦ σὺν Θ(ε)ῷ κ(αὶ) ὁ καιρὸς τῆς ἁγίας τεσαρακοστῆς ὁποῦ ὑπῆγε [. . .]

ιε′ (φ. 36α) «Κυριακῇ Γ^{η} τῶν νηστειῶν περὶ τῶν ἀναιρεθέντ(ων) ἐν Βουλγαρίᾳ χριστιανῶν ἕνεκα τοῦ κρεωφαγῆσαι τῇ ἁγίᾳ τεσσαρακοστῇ».

"Αρχ.: 'Αδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, ἐν ταύτῃ τῇ κατηχήσει, βούλομαι νὰ παρακινήσω τὴν ὑμετέραν ἀγάπην εἰς ἀρετὴν [. . .]

ις′ (φ. 38β) «Εἰς τοὺς μ^{α} [= τεσσαράκοντα] μάρτυρας, περὶ τοῦ μιμεῖσθαι ὑμᾶς τὰ τοῦ Κ(υρίο)υ παθήματα».

"Αρχ.: 'Αδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, πολλὰ ὠφελήθημεν ἐκ τοῦ ἀναχωρῆσαι ἡμᾶς ἐκ τοῦ προτέρου μοναστηρίου [. . .]

ιζ' (φ. 40β) «Εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς ὑπεραγίας Θ(εοτό)κου· περὶ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας τοῦ Κ(υρίο)υ ἡμῶν 'Ι(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ· κ(αὶ) ὅτι δεῖ πν(ευματ)ικῶς ἑορτάζειν».

"Αρχ.: 'Αδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, ἰδοὺ σὺν Θ(ε)ῷ ὁποῦ ἔφθασε κ(αὶ) ἡ πανσεβάσμιος κ(αὶ) ὑπέρλαμπρος ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ [. . .]

ιη' (φ. 43α) «Τῇ Δη [= Τετάρτῃ] τῆς μέσ(ης) ἑβδομάδος. Ὅτι τὸ Πάσχα τοῦτο τύπος ἐστὶ πρὸς τὸ μένον κ(αὶ) αἰώνιον Πάσχα· κ(αὶ) περὶ ὑπομονῆς».

"Αρχ.: 'Αδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, ἰδοὺ σὺν Θ(ε)ῷ ὁποῦ ἐφθάσαμεν κ(αὶ) τὸ μέσον τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς κ(αὶ) χαίρει ἡ ψυχὴ [. . .]

ιθ' (φ. 45β) «Τῇ Παρασκευῇ τῆς μέσης ἑβδομάδος· ὅτι ἐν τῇ νεκρώσει τῶν παθῶν κ(αὶ) τῇ ἀναστάσει τῶν ἀρετῶν, τοῦτό ἐστιν ἑορτάζειν κ(αὶ) πασχάζειν τῷ Κ(υρί)ῳ κ(αὶ) Θ(ε)ῷ ἡμῶν».

"Αρχ.: 'Αδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα ἐπλησίασεν, ἐπειδὴ Θ(εο)ῦ βοηθείᾳ τὸ μέσον τῆς νηστείας ἐπεράσαμεν [. . .]

κ' (φ. 47β) «Κυριακῇ Δη τῶν νηστειῶν· ὅτι δεῖ ἡμᾶς ἀνακαινίζεσθαι ἐπὶ τὰ πρόσωπα δι' ὑπομονῆς τῶν προσπιπτώντων ἡμῖν ὁρωμένων κ(αὶ) ἀοράτων πειρασμῶν».

"Αρχ.: 'Αδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, ἐπειδὴ ὁ χειμὼν ἐπέρασεν κ(αὶ) ἡ ἄνοιξις ἦλθε, βλέπομεν ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου ὁποῦ ξανανεώνουν [. . .]

κα' (φ. 49β) «Τῇ δη [= Τετάρτῃ] τῆς Εης ἑβδομάδος περὶ τοῦ μὴ ἀμελῶς διακεῖσθαι ἐν τῇ μεταλείψει τῶν ἁγιασμάτων».

"Αρχ.: 'Αδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, ἐπειδὴ ἐχθὲς ἦλθεν εἰς τὸ μοναστήριον βασιλεικὸς ἄν(θρωπ)ος, παρευθὺς ὅλοι μας ἐταράχθημεν [. . .]

κβ' (φ. 52β) «Τῇ Παρασκευῇ τῆς Εης ἑβδομάδος, περὶ τοῦ εὐκινήτους εἶναι πρὸς τῆς ἀρετῆς σκάμματα».

"Αρχ.: 'Αδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, ἡ ἀρετὴ εἶναι πρᾶγμα ἀεικίνητον, ἤγουν δὲν παύει μηδὲ στέκει ποτὲ τοῦ ὑπάγειν εἰς τὰ ἔμπροσθεν [. . .]

κγ' (φ. 54β) «Κυριακῇ Εη τῶν νηστειῶν. Ὅτι οἱ ἐν θλίψεσι κ(αὶ) στενοχωρίαις τὸν βίον διαμείψαντες, ἀλύπου τινὸς κ(αὶ) ἀρρήτου ἡδονῆς ἀπολαύουσι· κ(αὶ) εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Πλάτωνος».

"Αρχ.: 'Αδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, πᾶν ἔργον ὁποῦ νὰ ἐπιχειρισθῇ ὁ ἄν(θρωπ)ος νὰ κάμῃ [. . .]

κδ' (φ. 56β) «⟨Τ⟩ῇ δη [= Τετάρτῃ] τῆς ϛης ἑβδομάδ(ος)· περὶ τῆς καταπαύσεως τῶν νηστειῶν κ(αὶ) διδασκαλία πρὸ τῆς ἀνοίξεως τοῦ μοναστηρίου».

"Αρχ.: 'Αδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, αὔτου [sic] σὺν Θ(ε)ῷ ὁποῦ ἐφθάσαμεν ἀπάνω εἰς τὴν τελείωσιν τῶν ἁγίων νηστειῶν [. . .]

κε΄ (φ. 59α) «Τῇ Παρασκευῇ τῶν Βαΐων. Ὅτι δεῖ φυλάττειν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῆς τοῦ διαβόλου πανουργίας».

Ἀρχ.: Ἀδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, λέγει ὁ Κ(ύριο)ς ἐν τῷ ἱερῷ εὐαγγελίῳ πρὸς τὸν κορυφαῖον τῶν ἀποστόλων Πέτρον [. . .]

κς΄ (φ. 62α) «Τῇ Κυριακῇ τῶν Βαΐων· ὅτι οὐ χρὴ ἀθυμεῖν ἀλλὰ ἀνδρίζεσθαι εἰς τὸ ἔργον ὃ κέκληκεν ἡμᾶς ὁ Θ(εό)ς».

Ἀρχ.: Ἀδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, βουλόμενος ὁ θεῖος ἀπόστολος νὰ μεταβάλη τὴν ὀκνηρίαν κ(αὶ) ἀμέλειαν ἡμῶν εἰς σπουδὴν κ(αὶ) προθυμίαν [. . .]

κζ΄ (φ. 64β) «Τῇ ἁγία κ(αὶ) μεγάλη δη [= Τετάρτη]· περὶ τοῦ σ(ωτη)ρίου πάθους κ(αὶ) περὶ ταπεινοφροσύνης κ(αὶ) ὑπομονῆς».

Ἀρχ.: Ἀδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, ἡ παροῦσα ἡμέρα εἶναι ἁγία κ(αὶ) προσκυνητή· διότι ἀπ' αὐτῆς λαμβάνουσιν ἀρχὴν τὰ ἅγια πάθη [. . .]

κη΄ (φ. 67α) «Τῇ ἁγία κ(αὶ) μεγάλη Παρασκευῇ· περὶ τῶν παθημάτων τοῦ Κ(υ-ρίο)υ ἡμῶν Ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ».

Ἀρχ.: Ἀδελφοὶ κ(αὶ) π(ατέ)ρες, πάντοτε κ(αὶ) ἀεὶ ὅταν ἔλθωσιν εἰς ἐνθύμησιν τοῦ εὐλαβοῦς ἀν(θρώπ)ου τὰ ἅγια πάθη [. . .]

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, οὐχὶ ὅμως καλλιγραφική. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα ἀρκετά. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,150 × 0,090. Στίχοι 22 - 23. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων. Τίτλοι ἐρυθρόγραφοι, ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ὡσαύτως ἐρυθρόγραφα. Πολλὰ ἀρχικὰ ἐντῶν τίτλων ἔχουν μείνει ἀσυμπλήρωτα. Μελάνη τοῦ κειμένου ἀμαυρὰ καὶ ἔντονος.

Ὁ κῶδιξ δὲν φέρει ἀρίθμησιν φυλλαδίων. Ὡς διεπιστώσαμεν ὅμως, ἀπαρτίζεται ἐξ ἑνὸς διφύλλου εἰς τὴν ἀρχήν, ἐξ ὀκτὼ κανονικῶν ὀκταφύλλων τετραδίων ἐν συνεχείᾳ καὶ ἐξ ἑνὸς τετραδίου εἰς τὸ τέλος, ἑξαφύλλου, διότι τὰ δύο τελευταῖα ἐκ τῶν ὀκτὼ ἀρχικῶς φύλλων του ἔχουν ἐπικολληθῇ ἐπὶ τῆς πινακίδος τῆς σταχώσεως.

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν τετραδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των ἔχει ὡς ἑξῆς: α΄ (φφ. Α΄ - 1), β΄ (φφ. 2 - 9), γ΄ (φφ. 10 - 17), δ΄ (φφ. 18 - 25), ε΄ (φφ. 26 - 33), ς΄ (φφ. 34 - 41), ζ΄ (φφ. 42 - 49), η΄ (φφ. 50 - 57), θ΄ (φφ. 58 - 65), ι΄ (φφ. 66 - 71).

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α΄) Τρεῖς ἡμισελήνους («croissant»), τὴν μίαν παραπλεύρως τῆς ἄλλης, διαφόρους μεταξύ των κατὰ τὸ μέγεθος, τὸ ὁποῖον μειοῦται ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά. Τὸ ὑδατόσημον τοῦτο ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, εἰς ὁλόκληρον τὸν κώδικα (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 3/7, 4/6, 18/25 . . . 53/54 . . . 69/70). β΄) Γράμματα («lettres») ἐσχηματοποιημένα, μὲ τρίφυλλον ἄνθος μεταξὺ καὶ ὑπεράνω αὐτῶν. Ἀπαντοῦν, εἰς δύο τμήματα, μεταξὺ τῶν φύλλων 5 (ἐδῶ

πλῆρες) καὶ 46 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 5, 19/24, 26/33 . . .45/46). γ') Στέμμα («couronne»). Ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὰ φφ. 11/16 καὶ 20/23.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 70β, διὰ γραφῆς καὶ μελάνης διαφερούσης τῆς τοῦ κυρίως σώματος τοῦ κώδικος :

† αἱ παροῦσαι κατηχήσεις τοῦ ὁσίου | κ(αὶ) θεοφόρου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν θεοδώρων [sic] | *τοῦ στουδίτου μετεβλήθησαν εἰς ἁ|πλῆν φράσιν, παρὰ ἰγνατίου ἱ|ερομ(ον)αχ(ου) τῇ σεβασμί⟨α⟩ κ(αὶ) | ιερᾶ μονῆ του κῦρ | Διονυσίου, Διὰ προ|τροπῆς του ταύ|της +* [1]

Ἐν συνεχείᾳ, διὰ τῆς αὐτῆς γραφῆς καὶ μελάνης :

† Εγρά(φ)η Διὰ χειρὸς Ε|φρ(αί)μ ιερο(μον)αχ(ου) εν | ετει ,ζρξς' [7166 = 1658] | *† μην φρεβάρήου εις | της ζ*

Ἐπὶ τῶν φύλλων Αα - 2α καὶ 70α - 71β, διὰ διαφόρων μεταγενεστέρων χειρῶν, ἀμαθῶν τινων, κείμενα εἰλημμένα ἐκ τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης, τροπάρια, δοκίμια κονδυλίου κ.ἄ. ἐντελῶς ἀσήμαντα.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 10α, μετὰ τὸ τέλος τοῦ κειμένου :

εγο ο νηκος γραφηκα | ση ενα βηβληου νη|κος ονοματη κε με | εστηλαν η καλο|ερη στο μηλο κε εχασα τη | καπα μου. Τὸ σημείωμα τοῦτο συνεχίζεται ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ κατακορύφου περιθωρίου ὡς ἑξῆς : *κε με εδηξαν τα κοπεληα να η καπα ςου*

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 19α, εἰς τὸ δεξιὸν περιθώριον : *1876 νωεμβρίου 18 | αφοντας τω εγραψα εγο ο ηπακοος*

Εἰς τὰ περιθώρια τοῦ κώδικος, πολλαχοῦ, δοκίμια κονδυλίου, ἰχνογραφήματα καὶ ἄλλα βαναυσογραφήματα, ἄνευ σημασίας.

Στάχωσις ἐφθαρμένη, ἐκ πινακίδων σχηματιζομένων ἐκ φύλλων χάρτου εἰλημμένων ἐξ ἄλλων κωδίκων (μουσικῶν κ.ἄ.) ἢ καὶ ἐκ λυτῶν ἐγγράφων. Ἐπένδυσις διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐφθαρμένου σήμερον, φέροντος ἔντυπον διακόσμησιν.
Διατήρησις τοῦ κώδικος καλή.
Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῶν φύλλων Αβ, 1α καὶ 27α : 97 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 14/1951.
Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τῶν φύλλων 2α καὶ 3α, διὰ πρασίνης μολυβδίδος : 41/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος πρὸς οὐδένα κώδικα τῆς ἀναγραφῆς Ν. Βέη, τοῦ ἔτους 1909, ταυτίζεται.
Ἐπὶ τοῦ φύλλου 2β ἀποτύπωμα νεωτερικῆς σφραγῖδος τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

---

1. Τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς σημείωμα καὶ εἰς τὸν κώδικα 278 (ἔτ. 1633) τῆς Μονῆς Μεταμορφώσεως τῶν Μετεώρων, ὁ ὁποῖος περιέχει «Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου κατηχήσεις» εἰς τὴν καθομιλουμένην καὶ ἔχει γραφῆ διὰ χειρὸς Δανιὴλ μοναχοῦ· βλ. σχετικῶς τόμ. Α' τοῦ παρόντος ἔργου (*Τὰ χειρόγραφα τῶν Μετεώρων*, ἐκ τῶν καταλοίπων Ν. Ἀ. Βέη, Ἀθῆναι 1967), σ. 299.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 76 καὶ 77 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 30β - 31α (δεῖγμα γραφῆς, ΙϚ' αἰ.) καὶ 70β (σημειώματα Ἐφραὶμ ἱερομονάχου, ἔτ. 1658).

42

Χάρτης λεπτὸς Διαστ. 0,220 × 0,160 Αἰὼν XVIII Φύλλα 253

Μελετίου Ἀθηνῶν [= κατὰ κόσμον Μιχαὴλ Μήτρου], Ἐπιτομὴ τῆς Ἀστρονομίας. Ὁ τίτλος ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : «Τοῦ σοφωτάτου κ(αὶ) λογιωτάτου μ(ητ)ροπολίτου Ἀθηνῶν κυρίου κυρίου Μελετίου τοῦ ἐξ Ἰωαννίν(ων), Ἐπιτομὴ τῆς Ἀστρονομίας».

— φφ. 1α - 15α : «Τμῆμα α^{ον}» (κεφ. α' - η').

Ἀρχ.: Τοῖς ἐν τῷδε τῷ μετὰ σώματος βίῳ χαρίεσι τῶν ἀν(θρώπ)ων, οὐχ οἷόν τε ἔν τισιν ἄλλαις τῶν ἐπιστημῶν περὶ θειοτέρ(ων) πραγμάτων καταγίνεσθ(αι), ὡς ἐν τῇ τῶν αἰθερί(ων) σωμάτων [. . .]

φ. 1β : «Περὶ τῶν ἐφευρετῶν τῆς ἀστρονομίας. Κεφ. α^{ον}».

Ἀρχ.: Πρῶτον τῆς ἀστρονομίας ἐφευρετὴν ὑπάρξας [sic] τὸν Ἀδάμ, κ(αὶ) κήρυκα ταύτης πρόδηλον ἡμῖν ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων ἱστοριῶν γίγνεται [. . .]

— φφ. 16α - 51α : «Τμῆμα β^{ον}» (κεφ. α' - ι').
«Κεφ. α^{ον}. Περὶ κατασκευῆς τῆς κρικωτῆς σφαίρας».

Ἀρχ.: Ἡ κρικωτὴ σφαῖρα περὶ ἧς ὁ λόγος ὡδέπως κατασκευάζεται [. . .]

— φφ. 51β - 84β : «Τμῆμα γ^{ον}» (κεφ. α' - ιγ').

Ἀρχ.: Ἔδει ἡμᾶς μετὰ τὴν τῶν διαφόρω(ν) κύκλ(ων) διάλειψιν ἀμέσως καὶ περὶ τῶν ἀστέρων εἰπεῖν [. . .]

φ. 51β : «Περὶ τῆς τριττῆς θέσεως τῆς σφαίρας. Κεφ. α^{ον}».

Ἀρχ.: Ἡ τῆς σφαίρας θέσις αὐτῆς θέσεως τοῦ ἰσημερινοῦ πρὸς τὸν ὁρίζοντα ἀναφερομένου λαμβάνεται [. . .]

— φφ. 85α - 123β : «Τμῆμα δ^{ον}» (κεφ. α' - ια').
«Περὶ τῆς στοιχειακῆς σφαίρας, ἤτοι τῶν ὑπὸ σελήνην στοιχεί(ων)».

Ἀρχ.: Εἰπόντες μέχρι τοῦδε περὶ τῶν ἐπιθετικῶς θεωρουμένων ἐν τοῖς οὐρανίοις σώμασι κύκλων [. . .]

— φφ. 123β - 208β : «Τμῆμα ε^{ον}» (κεφ. α' - κζ').
«Περὶ τῆς οὐρανίας σφαίρας».

Ἀρχ.: Ἕπεται ἡμῖν τοῖς μέχρι τοῦδε δι' ὀλίγων περί τε τῶν κύκλων τῆς κρικοτῆς σφαῖρας, ὡς ἐνεπιτόμῳ εἰρηκόσι [. . .]

— φφ. 208β - 253α : «Τμῆμα ϛον» (κεφ. α' - ιβ').
«Περὶ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρ(ων) κεφ. αον».

Ἀρχ.: Μετὰ τὴν τῶν πλανητῶν, κομητῶν κ(αὶ) νεοφανῶν ἀστέρων διάληψιν, φέρε κ(αὶ) περὶ τῶν ἀπλανῶν εἴπωμεν [. . .]

φ. 251α : «Περὶ τοῦ γαλακτίου κύκλου. Κεφάλαιον ιβον».

Ἀρχ.: Ὑπὸ τοῦ Πρόκλου καὶ ἄλλων τινῶν ὁ γαλαξίας τοῖς μεγίστοις κύκλοις συναριθμεῖται [. . .]
Τελ. (φ. 253α) : [. . .] κ(αὶ) αὐτὴ ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς, εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ· οὗ τιμὴ κ(αὶ) δόξα ἀεννάως ἀμήν: ~

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ κειμένου, διὰ χειρὸς τοῦ γραφέως, τὰ ἑξῆς : *Τέλος τῆς βίβλου, Καὶ τῇ ἁγίᾳ τριάδι δόξα : ~*
Πλὴν τοῦ κειμένου, τὸ ἔργον περιέχει καὶ πολλὰ σχέδια καὶ σχήματα γεωμετρικὰ καὶ ἀστρονομικά, μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ τελειότητα κατεσκευασμένα. Εἰς ὡρισμένα φύλλα (73α, 198α, 200β, 201α, 213β, 214α, 215α) ἀφέθη χῶρος κενὸς διὰ τὴν ἰχνογράφησιν σχημάτων, τὰ ὁποῖα ὅμως οὐδέποτε κατεσκευάσθησαν.

Ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ δύο γραφέων ἐναλλὰξ (ἐνιαχοῦ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου καὶ οἱ δύο γραφεῖς· φφ. 24β, 237α).

—Α' γραφεύς : φφ. 1α - 24β, 41α - 70β, 85α - 114β, 126α - 173β, 178α - 237α. Γραφὴ ἐπιμελημένη, ἄνετος καὶ εὐανάγνωστος, ἡ συνήθης τῆς ἐποχῆς. Γράμματα μικρὰ καὶ λεπτά, μελάνη ἀμαυρὰ καὶ ἔντονος. Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα.

— Β' γραφεύς : φφ. 24β - 40β, 71α - 84β, 115α - 125β, 174α - 177β, 237α - 253α). Γραφὴ σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ὀλιγώτερον καλλιγραφικὴ ἐν σχέσει πρὸς τὴν προηγουμένην. Γράμματα μεγαλύτερα καὶ παχύτερα. Μελάνη ἀνοικτοῦ χρώματος, μελίχρους. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα ὀλίγα.
Αἱ ἐν γένει διαστάσεις τῆς γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων ποικίλλουν (0,165/0,180 × 0,105/0,120). Ὡσαύτως ποικίλλει καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν στίχων (25 - 30).

Ὁ κῶδιξ δὲν φέρει ἀρίθμησιν φυλλαδίων. Ὡς διεπιστώσαμεν ὅμως, ἀπαρτίζεται ἐκ 35 φυλλαδίων, ἐκ τῶν ὁποίων : Εἴκοσι ἑπτὰ κανονικὰ ὀκτάφυλλα τετράδια, ἓν τετράδιον ἑξάφυλλον ἀρχῆθεν (φφ. 178 - 183· ἔχουν ἀποκοπῆ τὰ δύο πρῶτα φύλλα, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ χάσμα εἰς τὸ κείμενον), ἕτερον τετράδιον ἑξάφυλλον ἀρχῆθεν (φφ. 248 - 253· λείπουν τὰ δύο τελευταῖα φύλλα· τὸ κείμενον πλῆρες), δύο κανονικὰ ἑξάφυλλα τριάδια (φφ. 70 - 75, 101 - 106), ἓν τριάδιον πεντάφυλλον ἀρχῆθεν (φφ. 57 - 61), ἓν τριάδιον τετράφυλλον ἀρχῆθεν (φφ. 174 - 177· χωρὶς χάσμα εἰς τὸ κείμενον), ἓν τριάδιον τρίφυλλον ἀρχῆθεν (φφ. 123 - 125· ἔχουν ἀποκοπῆ τὰ τρία τελευταῖα φύλλα, χωρὶς χάσμα εἰς τὸ κείμενον) καὶ ἓν μονόφυλλον (φ. 84) ἀρχῆθεν.

Ἀναλυτικώτερον ἡ κανονικὴ σειρὰ τῶν φυλλαδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς : α' (φφ. 1 - 8), β' (φφ. 9 - 16), γ' (φφ. 17 - 24), δ' (φφ. 25 - 32), ε' (φφ. 33 - 40), ϛ' (φφ. 41 - 48), ζ' (φφ. 49 - 56), η' (φφ. 57 - 61), θ' (φφ. 62 - 69), ι' (φφ. 70 - 75), ια' (φφ. 76 - 83), ιβ' (φ. 84), ιγ' (φφ. 85 - 92), ιδ' (φφ. 93 - 100), ιε' (φφ. 101 - 106), ιϛ' (φφ. 107 - 114), ιζ' (φφ. 115 - 122), ιη' (φφ. 123 - 125), ιθ' (φφ. 126 - 133), κ' (φφ. 134 - 141), κα' (φφ. 142 - 149), κβ' (φφ. 150 - 157), κγ' (φφ. 158 - 165), κδ' (φφ. 166 - 173), κε' (φφ. 174 - 177), κϛ' (φφ. 178 - 183), κζ' (φφ. 184 - 191), κη' (φφ. 192 - 199), κθ' (φφ. 200 - 207), λ' (φφ. 208 - 215), λα' (φφ. 216 - 223), λβ' (φφ. 224 - 231), λγ' (φφ. 232 - 239), λδ' (φφ. 240 - 247), λε' (φφ. 248 - 253).

Ἐπὶ τοῦ παραφύλλου τοῦ ἐπικεκολλημένου ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως, τὸ ἑξῆς κτητορικὸν σημείωμα : *κ(αὶ) τόδε σὺν ταῖς ἄλλαις ὑπάρχει | τῆς ἁγιας τριαδος τὸν μετεώρων | επαρχεία σταγῶν.*

Εὐθὺς κατωτέρω, ἕτερον κτητορικόν, δι' ἄλλης χειρός :

ἀστρονομικὸν βιβλίον τῆς παναγιας τριαδος | των Μετεῶρων επαρχεία σταγῶν.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 253β : *1876 8βρίῳ 15 | Γράφω Δαμιανός Ἱεροδιάκον | Τρικκέως ἐν μονῇ Ἁγία Τριάς.* Πρόκειται περὶ τοῦ μετέπειτα, ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος Δαμιανοῦ Βουλγαροπούλου[1].

Στάχωσις ἐκ πινακίδων χάρτου ναστοῦ, ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔντυπος διακόσμησις.
Διατήρησις τοῦ κώδικος πολὺ καλή.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῶν φύλλων 1α καὶ 253β : 78 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 11/1951.
Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α, διὰ πρασίνης γραφῆς : 42/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῶν κτητορικῶν του σημειωμάτων, ἀνῆκε παλαιόθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 1 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σῴζεται σήμερον.
Ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α ἀποτύπωμα νεωτερικῆς σφραγῖδος τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 78 καὶ 79 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 97α καὶ 157α (δείγματα γραφῆς τοῦ α' γραφέως, σχέδια ἀστρονομικά).

1. Συγγενὴς (θεῖος;) τοῦ Δαμιανοῦ Βουλγαροπούλου τῆς Ἁγίας Τριάδος ἦτο ὁ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν (1847-1869 τοὐλάχιστον) δραστήριος καὶ πολυπράγμων καθηγούμενος τῆς μετεωρικῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Στεφάνου Κωνστάντιος, ἐκ Καλαμπάκας, κατὰ κόσμον Ἀθανάσιος Βουλγαρόπουλος, ὁ γνωστὸς χορηγὸς καὶ ἱδρυτὴς τῆς «Κωνσταντείου» Σχολῆς εἰς τὴν γενέτειράν του.

43

Χάρτης σύγχρονος Διαστ. 0,165/0,170 × 0,115 Αἰὼν XIX Φύλλα 116

Κανόνες καὶ εὐχαὶ διάφοροι.

α' (φφ. 1α - 29α) Κανόνες εἰς τὴν Θεοτόκον (ὁ μικρὸς καὶ ὁ μέγας παρακλητικὸς κανών).

— φ. 2α-β : Τροπάριον τοῦ νεομάρτυρος ἁγίου Νικολάου τοῦ ἐκ Μετσόβου.

β' (φφ. 30α - 64α, 67α - 116β) Εὐχαὶ διάφοροι καὶ τροπάρια.

φ. 87α : «Εὐχὴ τοῦ ἁγίου Μοδεστου ης τα ζώα ασθαινουντα».

Τὸ φυλλάδιον ὑπὸ διαφόρων χειρῶν, ἀμαθῶν τινων, γεγραμμένον. Ἀνορθογραφίαι πολλαί. Ἐρυθρογραφίαι ὀλίγαι (φφ. 1α - 17α, ὅπου ὁ μικρὸς παρακλητικὸς κανὼν τῆς Θεοτόκου).

Στάχωσις ἐξ ἁπλοῦ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, εἰλημμένου ἐκ τῆς σταχώσεως ἄλλου, παλαιοτέρου, κώδικος.

Διατήρησις μετρία. Τὸ τεῦχος ρυπαρόν.

Ἀριθμὸς Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῶν φύλλων 1α καὶ 116β : 117/1951.

Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 80 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τῶν φύλλων 11β - 12α (δεῖγμα γραφῆς).

44

Χάρτης Διαστ. 0,215 × 0,150 Αἰὼν XIV (μέσα) Φύλλα 240

Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου λόγοι. — Ὁ κῶδιξ ἀκέφαλος.

α' (φφ. 1α - 4α) Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου λόγος.

Ἀρχ.: μέλλεις βοηθεῖν ἄρ' οὐχ ὦ πολλὴ ἡ ἰσχύς, οὐχ ὦ πολλὴ ἡ σοφία καὶ ἐπιστήμη, τοῦτο γὰρ ὁρῶ πολλοὺς τῶν νῦν κριτῶν πάσχοντας οἵ, ῥᾶον ἂν τοῖς ὑψηλοῖς τὰ μέγιστα συγχωρήσαιεν, ἢ τοῖς ταπεινοῖς τὰ ἐλάχιστα [. . .]

Τελ. (φ. 4α) : [. . .] καὶ ὀφθέντας ἐν δικαιοσύνη τ(ῆς) ἑαυτοῦ δόξης κορέσειεν, ἐποφθείσης ἐν Χ(ριστ)ῶ Ἰ(ησο)ῦ [. . .] ἀμήν.

β' (φφ. 4β - 15α) «Τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπ(ου) Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Θεολόγ(ου) εἰς τοὺς λόγους καὶ εἰς τ(ὴν) ἕξιν» (PG 35, 1044). Ὁ λόγος ἐλλιπής, διότι μεταξὺ τῶν φύλλων 4 καὶ 5 ἔχει ἐκπέσει ἓν φύλλον.

Ἀρχ.: Τίς ἡ τυραννίς, ἣν ἐξ ἀγάπ(ης) ἀεὶ τυραννούμεθα· τίς ἡ ἐμὴ σοφία καὶ ἐπιστήμη [. . .] μέχρις ἂν τοῖς ποτίμοις τῶν λόγων τοὺς ἁλμυρ(οὺς) ἀποκλύσωμαι· (τέλος τοῦ φ. 4β) || (φ. 5α) Ἀρχ.: μ(ὲν) δὴ τοῦτο· τ(ῆς) ἐμ(ῆς) ἔστω φιλοσοφίας εἴτ' εὐηθείας· καὶ πρῶτον· δεύτερον (δέ), ὃ καὶ μέγιστον [. . .]

Τελ. (φ. 15α) : [. . .] καὶ θεωροῦντες καὶ ἀνυψοῦντες τ(ῆς) θεότητος δόξαν τε καὶ λαμπρότητα, ὅτι αὐτῷ ἡ δόξα [. . .] ἀμήν.

γ' (φφ. 15α - 29β) Τοῦ αὐτοῦ λόγος «εἰς τὴν πληγὴν τῆς χαλάζης» (PG 35, 933).

"Αρχ.: Τί λύετε τάξιν ἐπαινουμένην· τί βιάζεσθε γλῶσσαν νόμῳ δουλεύουσαν [. . .]
Τελ.: [. . .] ὃν ταῖς θείαις ληνοῖς ἐν ἀποθησόμεθα διὰ σοῦ, προσάγοντος ἡμᾶς τε καὶ τὰ ἡμέτερα ἐν Χ(ριστ)ῷ [. . .] ἀμήν.

δ' (φφ. 29β - 39α) Τοῦ αὐτοῦ λόγος «εἰς τὴν ἁγίαν τοῦ Χ(ριστο)ῦ γέννησιν» (PG 36, 312).

"Αρχ.: Χ(ριστὸ)ς γεννᾶται, δοξάσατε· Χ(ριστὸ)ς ἐξ οὐ(ρα)νῶν ἀπαντήσατε· Χ(ριστὸ)ς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε [. . .]
Τελ.: [. . .] εὐχόμεθα ὅσον ἐφικτὸν τοῖς δεσμίοις τ(ῆς) σαρκὸ(ς) ἐν Χ(ριστ)ῷ [. . .] ἀμήν.

ε' (φφ. 39β - 51α) Τοῦ αὐτοῦ λόγος «εἰς τὰ ἅγια Φῶτα» (PG 36, 366).

"Αρχ.: Πάλιν Ἰ(ησοῦ)ς ὁ ἐμό(ς), καὶ πάλιν μυστήριον· μυστήριον, οὐκ ἀπατηλόν· οὐδὲ ἄκοσμον [. . .]
Τελ.: [. . .] ὑποδέχεσθε τὴν μίαν αὐγὴν ἐκ μιᾶς τ(ῆς) θεότητος, ἐν Χ(ριστ)ῷ [. . .] ἀμήν.

ς' (φφ. 51α - 81β) Τοῦ αὐτοῦ λόγος «εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα» (PG 36, 360).

"Αρχ.: Χθὲς τῇ λαμπρᾷ τῶν Φώτων ἡμέρα πανηγυρίσαντες, καὶ γὰρ ἔπρεπε χαρμόσυνα θέσθαι [. . .]
Τελ.: [. . .] ὧν καὶ ἡμεῖς μεταλάβοιμεν, οἵ τε διδάσκοντες ταῦτα καὶ οἱ μανθάνοντες· ἐν αὐτῷ Χ(ριστ)ῷ [. . .] ἀμήν.

ζ' (φφ. 82α - 84α) Τοῦ αὐτοῦ λόγος «εἰς τὸ ἅγιον Πάσχα καὶ εἰς τὴν βραδυτῆτα» (PG 35, 396).

"Αρχ.: Ἀναστάσεως ἡμέρα· καὶ ἡ ἀρχὴ δεξιά· καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ νεμομένους καὶ νέμοντας, ἓν εἶναι πάντας ἐν Χ(ριστ)ῷ [. . .] ἀμήν.

η' (φ. 84β - 104α) Τοῦ αὐτοῦ λόγος «εἰς τὸ ἅγιον Πάσχα» (PG 36, 624).

"Αρχ.: Ἐπὶ τ(ῆς) φυλακῆς μου στήσομαι, φησὶν ὁ θαυμάσιος Ἀββακούμ· κἀγὼ μετ' αὐτοῦ σήμερον [. . .]
Τελ.: [. . .] θύσομεν δεκτὰ ἐπὶ τὸ ἅγιόν σου θυσιαστήριον· ὦ π(άτ)ερ καὶ λόγε [. . .] ἀμήν.

θ' (φφ. 104α - 110β) Τοῦ αὐτοῦ λόγος «εἰς τ(ὴν) καιν(ὴν) Κυριακὴν» (PG 36, 608).

"Αρχ.: Ἐγκαίνια τιμᾶσθαι, παλαιὸς νόμος, καὶ καλῶς ἔχων· μᾶλλον δὲ τὰ νέα τιμᾶσθαι δι' ἐγκαινίων [. . .]
Τελ.: [. . .] ἐνταῦθα καλ(ῶς) ἀμειφθέντες καὶ καινοὶ πρὸς τὸν καινὸν βίον παραπεμφθείημ(εν), ἐν Χ(ριστ)ῷ [. . .] ἀμήν.

ι' (φφ. 110β - 121α) Τοῦ αὐτοῦ λόγος «εἰς τὴν Πεντηκοστὴν καὶ εἰς τὸ ἅγιον Πάσχα» (PG 36, 428).

"Αρχ.: Περὶ τ(ῆς) ἑορτ(ῆς) βραχέα φιλοσοφήσωμεν, ἵνα πν(ευματ)ικῶς ἑορτάσωμεν [. . .]
Τελ.: [. . .] τῶν σωζομέν(ων) ἑορτῇ καὶ ἀγαλλιάσει, μεθ' οὗ ἡ δόξα καὶ τὸ σέβας τῷ π(ατ)ρὶ [. . .] ἀμήν.

ια′ (φφ. 121α - 131β) Τοῦ αὐτοῦ «ἐγκώμιον εἰς τὸν ἅγιον Κυπριαν(ὸν) [. . .]» (PG 35, 1169· BHG 457).

Ἀρχ.: Μικροῦ Κυπριανὸς διέφυγεν ἡμᾶς, ὢ τῆς ζημίας, καὶ ὑμεῖς ἠνέσχεσθε [. . .]
Τελ.: [. . .] ἢ καὶ παρασταίημ(εν) ὕστερον· εἰλικρινεῖς καὶ ἀπερίσκοπτοι· ἧς (καὶ) μεταλάβοιμεν τέλειοι τελείως [. . .] ἀμήν.

ιβ′ (φφ. 131β - 152α) Τοῦ αὐτοῦ λόγος «εἰς τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον ἐπίσκοπον Ἀλεξανδρείας» (PG 35, 1081· BHG 186).

Ἀρχ.: Ἀθανάσιον ἐπαινῶν, ἀρετὴν ἐπαινέσομαι· ταὐτὸν γὰρ ἐκεῖνόν τε εἰπεῖν, καὶ ἀρετὴν ἐπαινέσαι [. . .]
Τελ.: [. . .] κἂν μέγα ἢ τὸ αἰτούμενον, ἐν αὐτῷ Χ(ριστ)ῷ τῷ Κ(υρί)ω ἡμῶν [. . .] ἀμήν.

ιγ′ (φφ. 152β - 161β) Τοῦ αὐτοῦ λόγος «εἰς τοὺς ἁγίους μάρτυρας Μακκαβαίους».

Ἀρχ.: Τί δαὶ οἱ Μακκαβαῖοι· τούτ(ων) γὰρ ἡ παροῦσα πανήγυρις [. . .]
Τελ.: [. . .] ὁμολογούμενός τε καὶ ὁμολογῶν· δοξαζόμενός τε καὶ δοξάζων· ἐν αὐτῷ τῷ Χ(ριστ)ῷ [. . .] ἀμήν.

ιδ′ (φφ. 162α - 206α) Τοῦ αὐτοῦ «ἐπιτάφιος εἰς τὸν Μέγαν Βασίλειον, ἀρχιεπίσκοπον Καισαρείας Καππαδοκίας» (PG 36, 493· BHG 245).

Ἀρχ.: Ἔμελλεν ἄρα, πολλὰς ἡμῖν ὑποθέσεις τῶν λόγων ἀεὶ προτιθεὶς ὁ Μέγας Βασίλειος, καὶ γὰρ ἐφιλοτιμεῖτο τοῖς ἐμοῖς λόγοις [. . .]
Τελ.: [. . .] ἡμᾶς δὲ τίς ἐπαινέσετ(αι) μετὰ σέ, τὸν βίον ἀπολιπόντας, εἰ καί τι παράσχοιμ(εν) ἐπαίνου τοῖς λόγοις ἄξιον.

ιε′ (φφ. 206α - 226β) Τοῦ αὐτοῦ λόγος «περὶ φιλοπτωχίας» (PG 35, 857).

Ἀρχ.: Ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ συμπένητες· πτωχοὶ γὰρ ἅπαντες καὶ τῆς θείας χάριτος ἐπιδεεῖς [. . .]
Τελ.: [. . .] ἵν' ὅταν ἐνθένδε ἀπαλλαγῶμεν, δέξωνται ἡμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς· ἐν αὐτῷ τῷ Κ(υρί)ω [. . .] ἀμήν.

ις′ (φφ. 226β - 240β) Τοῦ αὐτοῦ λόγος «εἰς τὴν παρουσίαν τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα ἐπισκόπ(ων)» (PG 36, 457).

Ἀρχ.: Πῶς ἡμῖν τὰ ἡμέτερα, ὦ φίλοι ποιμένες (καὶ) συμποίμενες, ὧν ὡραῖοι μὲν οἱ πόδες εὐαγγελιζομένων εἰρήνην [. . .]
Τελ.: [. . .] Τεκνία φυλάσσετέ μοι τὴν παρακαταθήκην· μέμνησθέ μου τ(ῶν) λιθασμ(ῶν)· ἡ χάρις τοῦ Κ(υρίο)υ [. . .] ἀμήν.

Διακρίνονται τρεῖς διάφοροι γραφαί, αἱ ὁποῖαι ὅμως προσομοιάζουν μεταξύ των. Α′ : φφ. 1α - 99β, Β′ : φφ. 100α - 172β, Γ′ : φφ. 173α - 240β. Γράμματα καλλιγραφικὰ καὶ εὐανάγνωστα, ἐμπείρων βιβλιογράφων. Τὰ γράμματα τοῦ β′ γραφέως περισσότερον στρογγυλόσχημα, ἐνῷ τοῦ γ′ γραφέως μικρότερα καὶ πυκνότερα. Ἡ μελάνη τοῦ α′ γραφέως ἀμαυρὰ καὶ ἔντονος, τῶν β′ καὶ γ′ μελίχρους καὶ ὀλιγώτερον ζωηρά. Τὸ κείμενον ἐν γένει χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,155 × 0,095. Στίχοι 25 - 30 (κυρίως 26 ἢ 27). Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλί-

γαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων. Ἐπίτιτλα (ὅπου ἡ ἀρχὴ τῶν κειμένων) ἐρυθρόγραφα, πολλαχοῦ ἐξίτηλα. Τίτλοι ὡσαύτως ἐρυθρόγραφοι.

Ὁ κῶδιξ φέρει ἀρίθμησιν τῶν φυλλαδίων του. Αἱ σχετικαὶ ἐνδείξεις ἀναγράφονται ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου ἑκάστου τετραδίου, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον καὶ περὶ τὸ μέσον. Αἱ ἐνδείξεις αὗται, δι' ἑλληνικῶν ψηφίων, ἔχουν γραφῆ ὑπὸ δύο διαφόρων γραφέων. Διὰ τῆς αὐτῆς χειρὸς αἱ ἐπὶ τοῦ πρώτου φύλλου, δι' ἑτέρας αἱ ἐπὶ τοῦ τελευταίου, αἱ ὁποῖαι φαίνονται καὶ παλαιότεραι. Ὁ κῶδιξ ἀπαρτίζεται ἐκ φυλλαδίων α' - λα', ἐκ τῶν ὁποίων τὸ α' (φφ. 1 - 6) εἶναι τετράδιον ἑξάφυλλον, διότι τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον φύλλον του ἔχουν ἐκπέσει, τὸ ὑπ' ἀριθ. κ' (φφ. 151 - 156) εἶναι ὡσαύτως τετράδιον ἑξάφυλλον, ἀρχῆθεν ὅμως (τὰ δύο τελευταῖα φύλλα ἔχουν ἀποκοπῆ, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ χάσμα εἰς τὸ κείμενον), τὸ λα' (φφ. 237 - 240) τετράφυλλον, πάντα δὲ τὰ λοιπὰ κανονικὰ ὀκτάφυλλα τετράδια.

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν τετραδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α' (φφ. 1 - 6), β' (φφ. 7 - 14), γ' (φφ. 15 - 22), δ' (φφ. 23 - 30), ε' (φφ. 31 - 38), ς' (φφ. 39 - 46), ζ' (φφ. 47 - 54), η' (φφ. 55 - 62), θ' (φφ. 63 - 70), ι' (φφ. 71 - 78), ια' (φφ. 79 - 86), ιβ' (φφ. 87 - 94), ιγ' (φφ. 95 - 102), ιδ' (φφ. 103 - 110), ιε' (φφ. 111 - 118), ις' (φφ. 119 - 126), ιζ' (φφ. 127 - 134), ιη' (φφ. 135 - 142), ιθ' (φφ. 143 - 150), κ' (φφ. 151 - 156), κα' (φφ. 157 - 164), κβ' (φφ. 165 - 172), κγ' (φφ. 173 - 180), κδ' (φφ. 181 - 188), κε' (φφ. 189 - 196), κς' (φφ. 197 - 204), κζ' (φφ. 205 - 212), κη' (φφ. 213 - 220), κθ' (φφ. 221 - 228), λ' (φφ. 229 - 236), λα' (φφ. 237 - 240).

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν : α) Κώδωνα («cloche») ἐσχηματοποιημένον. Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, εἰς τὰ φύλλα 1/4, 8/13, 16/21, 17/20, 23/30, 33/36 καὶ 34/35. Παρομοιάζει πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 2795 (ἔτ. 1326 - 1333) ὑδατόσημον τῶν V. Mošin - S. Traljić. β') Ξίφος μετὰ λαβῆς («coutelas»). Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, εἰς τὰ φφ. 103/110, 106/107 καὶ 114/115. Δὲν ταυτίζεται. Ἐντάσσεται εἰς τὴν αὐτὴν ὁμάδα ὑδατοσήμων, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουν καὶ τὰ ὑπ' ἀριθ. 3291 - 3293 (ἔτ. 1320) τῶν V. Mošin - S. Traljić. γ') Σύμπλεγμα ἐσχηματοποιημένων γραμμάτων. Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, μεταξὺ τῶν φύλλων 111 καὶ 153 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 111/118, 119/126 . . . 144/149, 146/147). Παρομοιάζει πρὸς τὰ ὑπ' ἀριθ. «Lettre» 64a - 64b (ΙΔ' αἰ.) ὑδατόσημα τῶν D. - J. Harlfinger. δ') Βαλλιστρίδα ἢ τόξον («arbalète»). Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, εἰς τὰ φύλλα 158/163, 159/162, 166/171, 167/170. Δὲν ταυτίζεται. Ἐντάσσεται εἰς ὁμάδα παρομοίων ὑδατοσήμων τοῦ ΙΔ' αἰ. (C. Briquet ἀριθ. 702 - 709· V. Mošin - S. Traljić ἀριθ. 195 - 274· D. - J. Harlfinger, «arbalète» ἀριθ. 5). ε') Βαρέλιον μικρὸν ἢ φιαλίδιον («baril» ἢ «flacon»). Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, μεταξὺ τῶν φύλλων 173 καὶ 240 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 173/180, 174/179 . . . 200/201). Δὲν ταυτίζεται. Ἐντάσσεται εἰς ὁμάδα παρομοίων ὑδατοσήμων τοῦ ΙΔ' αἰ. (D. - J. Harlfinger, «flacon» ἀριθ. 7, ἔτ. 1336/7· C. Briquet ἀριθ. 6253 - 6255· V. Mošin - S. Traljić ἀριθ. 935 - 946).

Στάχωσις ἐφθαρμένη καὶ ἐξηρθρωμένη, ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, ἐπενδεδυμένων δι' ἐφθαρμένου ὡσαύτως βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἁπλῆ ἔντυπος διακόσμησις (ἡ βύρση τῆς προσθίας πινακίδος καὶ τῆς ράχεως ἔχει ἐκπέσει κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος). Ὁ κῶδιξ πολλαχοῦ σητόβρωτος, ρυπαρὸς καὶ διαποτισμένος ὑπὸ τῆς ὑγρασίας. Τὸ κείμενον ὅμως δὲν ἔχει ὑποστῆ φθορὰν καὶ δὲν παρουσιάζει προβλήματα ἀναγνώσεως.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῶν φύλλων 1α, 240β καὶ ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῆς ὀπισθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως : 71 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 95/1951.

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τῶν φύλλων 1α καὶ 240β, δι' ἐρυθρᾶς γραφίδος : 44/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 47 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σώζεται σήμερον, οὔτε ἄλλη τις ἔνδειξις ὑπάρχει περὶ τῆς ἀρχικῆς προελεύσεως τοῦ κώδικος.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 81 καὶ 82 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 51α (δεῖγμα γραφῆς τοῦ α' γραφέως, ΙΔ' αἰ.) καὶ 226β (δεῖγμα γραφῆς τοῦ γ' γραφέως, ΙΔ' αἰ.).

45

Χάρτης Διαστ. 0,210 × 0,140 Αἰὼν XV/XVI Φύλλα 75

Μηναῖον Μαρτίου. Ἀκέφαλον, ἐλλιπὲς καὶ κολοβόν. Περιέχει, κατ' ἐπιλογήν, ἀκολουθίας τῶν ἑορταζομένων ἁγίων.

Ἀρχ. (φ. 1α) : [η' Μαρτ., τοῦ ὁσίου Θεοφυλάκτου, ἐπισκόπου Νικομηδείας· κάθισμα μετὰ τὴν γ' ᾠδήν.] — Ἐξασκήσας ὁσίως π(άτ)ερ σοφέ· ἱεράρχης ἐχρίσθης ἱερουργεῖν [. . .]
φ. 1β : Ὠδὴ δ'. — Οὐ τὸ πῦρ ἐδειλίασας· τὸ τῶν πειρασμῶν παμμάκαρ θεόπνευστε· οὐκ ἐχαύνοσε τὸν τόνον σου· τῆς τρυφῆς τὸ λεῖον Θεοφύλακτε.

φ. 72β : «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ) κγ'. Τοῦ ἁγ(ίου) ὁσ(ιο)μάρτ(υ)ρ(ος) Νίκωνος καὶ τῶν σὺν αὐτ(ῷ)».

Τελ. (φ. 75β) : [Ὠδὴ ς' τοῦ κανόνος τοῦ ὁσίου Νίκωνος, τροπάρ. γ'] — Ὡς κρίνα ἀθλητῶν ἐν λειμῶνι ἠνθήσατε· καὶ ὡς ἡδύπνοα ρόδα [. . .] οἱ θεόπνευστοι.

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα ὀλίγα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,145/0,150 × 0,085/0,090. Στίχοι 23. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι. Μελάνη ἀμαυρὰ καὶ ἔντονος. Ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, ἁπλᾶ καὶ χωρὶς καλλιτεχνικὰς ἀξιώσεις.

Ὁ κῶδιξ δὲν φέρει ἀρίθμησιν φυλλαδίων. Ὡς διεπιστώσαμεν ὅμως, ἀπαρτίζεται σήμερον ἐκ δέκα τετραδίων. Ἐκ τούτων τὸ α' εἶναι ἑπτάφυλλον, διότι ἔχει ἐκπέσει τὸ πρῶτον του φύλλον, τὸ δ' (φφ. 24 - 30) ὡσαύτως ἑπτάφυλλον,

διότι ἔχει ἐκπέσει τὸ πρῶτον του φύλλον (μεταξὺ τῶν σημερινῶν φύλλων 23 καὶ 24, ὅπου καὶ χάσμα εἰς τὸ κείμενον), καὶ τὸ ι′ (φφ. 71 - 75) πεντάφυλλον, διότι ἔχουν ἐκπέσει τὰ τρία τελευταῖα του φύλλα. Ἄγνωστος, τέλος, εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκπεσόντων τετραδίων ἀπὸ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τοῦ κώδικος (ὑπολογίζομεν εἰς 8 ἕως 9 τὰ ἐλλείποντα τετράδια).

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν τετραδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α′ (φφ. 1 - 7), β′ (φφ. 8 - 15) , γ′ (φφ. 16 - 23), δ′ (φφ. 24 - 30), ε′ (φφ. 31 - 38), ς′ (φφ. 39 - 46), ζ′ (φφ. 47 - 54), η′ (φφ. 55 - 62), θ′ (φφ. 63 - 70), ι′ (φφ. 71 - 75).

Εἰς τὰ περιθώρια τοῦ κώδικος, πολλαχοῦ, ἀριθμητικαὶ πράξεις.

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν : α′) Γράμματα συμπλεκόμενα («lettres assemblées»). Ἀπαντοῦν μόνον εἰς τὰ φύλλα 1 (πλήρη) καὶ 2/5. Δὲν ταυτίζονται. β′) Σημαίαν πολεμικὴν («étendard»). Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, μεταξὺ τῶν φύλλων 8 καὶ 73 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 8/15, 11/12, 17/22 . . . 64/69, 65/68). Παρομοιάζει πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 5989 (ἐτ. 1477 - 1489) ὑδατόσημον τοῦ C. Briquet.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 55β, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον, μεταγενεστέρα χεὶρ ἔγραψε τὸ γνωστὸν διδασκαλικὸν ᾀσμάτιον :

ἀνθελλής νάμμαθής ταγράμμάτα
ναμμάθης | τὸν κοντηλλή
νά πάς πεδηστόνδας κάλλον [γρ. *παιδὶ στὸν δάσκαλο*]
μέ | τάς πρά [γρ. *τ' ἄσπρα*] *στουμμάντηλλή*
χάσανής

Ὁ κῶδιξ ἀστάχωτος, διότι ἔχουν ἐκπέσει αἱ πινακίδες του, ρυπαρὸς καὶ διαποτισμένος ὑπὸ τῆς ὑγρασίας. Διατήρησις μετρία.
Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα δὲν ἔχουν τεθῆ. Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α, δι' ἐρυθρᾶς γραφίδος : 45/Ν.Α.Β.
Ὁ κῶδιξ οὗτος πρὸς οὐδένα κώδικα τῆς ἀναγραφῆς Ν. Βέη, τοῦ ἔτους 1909, ταυτίζεται.

Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 83 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τῶν φύλλων 44β - 45α (δεῖγμα γραφῆς).

46

Χάρτης — Διαστ. 0,205 × 0,140 — Αἰὼν XIV (μέσα) — Φύλλα 150

Τυπικόν. Ἀνῆκεν εἰς τὴν Μονὴν Παντοκράτορος τῶν Μετεώρων. Ἀκέφαλον, ἐλλιπὲς καὶ κολοβόν.

α′ (φφ. 1α - 14β) Τάξις διαφόρων ἱεροτελεστιῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων : «Περὶ τοῦ π(ῶς) ὀφείλ(ει) γινώσκειν πόσαι ἀγρυπνίαι γίνοντ(αι) τ(ὸν) ὅλον ἐνιαυτὸν» (φ. 3β), «Ἔκφρασις ἐν ἐπιτομῇ τῆς ἐκκλησιαστικ(ῆς) διατά-

ξε(ως) τῶν [sic] ἐν Ἱεροσολύμοις ἁγίας μονῆς» (φ. 4α), ὅπου, μεταξὺ ἄλλων : «Περὶ τοῦ π(ῶς) δεῖ σημαίνειν» (φ. 4β), «Περὶ τοῦ π(ῶς) δεῖ θυμι(ᾶν)» (φ. 8α).

Ἀρχ. (φ. 1α) : μετὰ (δὲ) τοῦτο ἐκφω(νεῖ) ὁ ἱερε(ύς) : Ἐπάκουσον ἡμῶν ὁ Θ(εὸ)ς ὁ σ(ωτ)ὴρ ἡμῶν· ἡ ἐλπὶς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς [. . .]

β′ (φφ. 14β - 107α) Τάξις τῶν ἀκολουθιῶν κατὰ τοὺς δώδεκα μῆνας τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ. Ἐπὶ τοῦ φύλλου 14β, ἐρυθρόγραφοι, οἱ ἑξῆς τρεῖς δωδεκασύλλαβοι στίχοι, ἐν εἴδει τίτλου, καταλογάδην γεγραμμένοι :

« Ὧδε μοι σκόπει τὴν σύνθεσιν καὶ τάξιν :
ψαλμω/διῶν ἄριστα τῆς ἐκκλησί(ας) :
τὴν δωδεκαρίθμη|σιν μηνῶν τοῦ χρόνου : +»

Ἀκολουθεῖ τὸ τυπικὸν τῶν δώδεκα μηνῶν : Σεπτέμβριος (φφ. 14β - 31β), Ὀκτώβριος (φφ. 31β - 38α), Νοέμβριος (φφ. 38β - 48α), Δεκέμβριος (φφ. 48α - 62β), Ἰανουάριος (φφ. 62β - 72α· τὸ κείμενον ἐλλιπές, διότι μετὰ τὸ φύλλον 65 ἔχουν ἐκπέσει πέντε φύλλα), Φεβρουάριος (φφ. 72α - 76α), Μάρτιος (φφ. 76α - 86α), Ἀπρίλιος (φφ. 86α - 88α), Μάιος (φφ. 88α - 92α), Ἰούνιος (φφ. 92α - 96α), Ἰούλιος (φφ. 96α - 100β), Αὔγουστος (φφ. 100β - 107α).

γ′ (φφ. 107α - 150β) Τάξις τῶν ἀκολουθιῶν κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Τριῳδίου καὶ τοῦ Πεντηκοσταρίου. Ἄρχεται ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου καὶ φθάνει μέχρι τῆς Δευτέρας τῆς Διακαινησίμου, μετὰ τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι γνωστὴ ἡ συνέχεια, διότι ὁ κῶδιξ εἶναι κολοβός.

Διακρίνονται δύο γραφεῖς τοῦ κώδικος :

— Α′, φφ. 1α - 98α: Γράμματα σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστα. Ἀνορθογραφίαι σχεδὸν δὲν ὑπάρχουν. Στίχοι 22 - 24. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις πολλαί.
— Β′, φφ. 98β - 150: Γράμματα σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστα, λεπτόγραμμα καὶ περισσότερον καλλιγραφικά, ἐν σχέσει πρὸς τὸν προηγούμενον γραφέα. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα δὲν ὑπάρχουν. Στίχοι 24. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὡσαύτως πολλαί.

Αἱ ἐν γένει διαστάσεις τῆς γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,165 × 0,090. Ἐπίτιτλα, τίτλοι καὶ ἀρκετὰ γράμματα ἐρυθρόγραφα, ἁπλᾶ καὶ χωρὶς καλλιτεχνικὰς ἀξιώσεις.

Τὸ ἐσωτερικὸν τῶν πινακίδων τῆς σταχώσεως ἔχει ἐπικαλυφθῆ διὰ δύο περγαμηνῶν φύλλων (ἀνὰ ἓν εἰς ἑκάστην πινακίδα), τοῦ ΙΑ′/ΙΒ′ αἰ. ἴσως, τὰ ὁποῖα περιέχουν ἐκκλησιαστικὰ κείμενα (τροπάρια εἰς τὴν Θεοτόκον : «Μὴ καταπιστεύσῃς με ἀνθρωπίνῃ προστασίᾳ», δεήσεις : «Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου» κ.ἄ.).

Ὁ κῶδιξ φέρει ἀρίθμησιν φυλλαδίων α′ - κ′. Εἶχε συγκροτηθῆ ἐκ κανονικῶν ὀκταφύλλων τετραδίων, ἐκ τῶν ὁποίων σήμερον τὸ α′ ἀποτελεῖται ἐκ τεσσάρων φύλλων, διότι τὰ ἄλλα τέσσαρα πρῶτα φύλλα του (ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κώδικος) ἔχουν ἐκπέσει, τὸ θ′ (φφ. 61 - 65) εἶναι πεντάφυλλον, διότι τὰ τρία

τελευταῖα του φύλλα ἔχουν ἐκπέσει, τὸ ι' (φφ. 66 - 71) εἶναι ἑξάφυλλον, διότι τὰ δύο πρῶτα φύλλα του ἔχουν ἐκπέσει (οὕτω, μεταξὺ τῶν φύλλων 65 καὶ 66, μεσολαβεῖ χάσμα πέντε φύλλων), τὸ κ' (φφ. 144 - 150) εἶναι ἑπτάφυλλον, διότι ἔχει ἐκπέσει τὸ τελευταῖον του φύλλον· πάντα τὰ λοιπὰ εἶναι κανονικὰ ὀκτάφυλλα τετράδια. Μετὰ τὸ τετράδιον κ', ἄγνωστος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐλλειπόντων τετραδίων. Αἱ ἐνδείξεις, δι' ἑλληνικῶν ψηφίων, μέχρι καὶ τοῦ ιβ' τετραδίου, ἔχουν τεθῇ ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου ἑκάστου τετραδίου, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον καὶ περὶ τὸ μέσον (λείπουν αἱ ἐπὶ τῶν πρώτων φύλλων ἐνδείξεις τῶν τετραδίων α' καὶ ι', καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου ἔνδειξις τοῦ θ', λόγῳ ἐκπεσόντων φύλλων). Ἀπὸ τοῦ ιγ' μέχρι καὶ τοῦ κ' τετραδίου ἡ ἔνδειξις μόνον ἐπὶ τοῦ πρώτου φύλλου.

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν τετραδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α' (φφ. 1 - 4), β' (φφ. 5 - 12), γ' (φφ. 13 - 20), δ' (φφ. 21 - 28), ε' (φφ. 29 - 36), ς' (φφ. 37 - 44), ζ' (φφ. 45 - 52), η' (φφ. 53 - 60), θ' (φφ. 61 - 65), ι' (φφ. 66 - 71), ια' (φφ. 72 - 79), ιβ' (φφ. 80 - 87), ιγ' (φφ. 88 - 95), ιδ' (φφ. 96 - 103), ιε' (φφ. 104 - 111), ις' (φφ. 112 - 119), ιζ' (φφ. 120 - 127), ιη' (φφ. 128 - 135), ιθ' (φφ. 136 - 143), κ' (φφ. 144 - 150).

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν : α') Οἰκόσημον μὲ ἄνθος κρίνου («armoiries : fleur de lis»). Ἀπαντᾶ, εἰς δύο τμήματα, εἰς τὰ φύλλα 7/10, 8/9, 13/20, 16/17, 24/25, 30/35 καὶ 32/33. Παρομοιάζει πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 1644 (ἐτῶν 1344/1351) ὑδατόσημον τοῦ C. Briquet καὶ 821 (ἔτ. 1350) τῶν V. Mošin - S. Traljić. β') Δοχεῖον ἐν εἴδει ληκύθου μὲ μίαν λαβὴν («pot»). Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, εἰς τὰ φύλλα 39/42, 40/41, 45/52 καὶ 47/50. Δὲν ταυτίζεται. Κατατάσσεται εἰς ὁμάδα παρομοίων ὑδατοσήμων τοῦ ΙΔ' αἰ. (C. Briquet ἀριθ. 1472, ἔτ. 1352· V. Mošin - S. Traljić ἀριθ. 6871, ἔτ. 1352). γ') Κώδωνα ἐσχηματοποιημένον («cloche»). Ἀπαντᾷ, μεταξὺ τῶν φύλλων 56 καὶ 87 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 56/57 . . .75/76, 80 /87). Δὲν ταυτίζεται. Παρομοιάζει πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 3923 (ἐτῶν 1336, 1330/41) ὑδατόσημον τοῦ C. Briquet καὶ πρὸς τὰ ὑπ' ἀριθ. 2795 (ἐτῶν 1330/3 καὶ 1326/31) καὶ 2796 (ἔτ. 1330) τῶν V. Mošin - S. Traljić. δ') Κλειδίον («clef»). Ἀπαντᾷ ἅπαξ, εἰς δύο τμήματα, εἰς τὰ φύλλα 83/84. Δὲν ταυτίζεται. Κατατάσσεται εἰς ὁμάδα παρομοίων ὑδατοσήμων τοῦ ΙΔ' αἰ. (C. Briquet ἀριθ. 3781, ἐτ. 1340/50· V. Mošin - S. Traljić ἀριθ. 2652 καὶ 2653, ἔτ. 1340/46· G. Piccard VIII, I 11-53, τοῦ α' ἡμίσεος τοῦ ΙΔ' αἰ.[1]) ε') Τρία κεράσια, ἑνούμενα μὲ τρεῖς εὐθυγράμμους μίσχους ἐν εἴδει τριγώνου («fruit : cerise»). Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, μεταξὺ τῶν φύλλων 89 καὶ 148 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 89/94, 90/93, 96/103. . . 123/124 . . .147/148). Δὲν ταυτίζεται ἀκριβῶς. Ἐντάσσεται εἰς ὁμάδα παρο-

1. G. Piccard, *Wasserzeichen Schlüssel*, VIII, Stuttgart, 1979, σ. 46 - 50.

μοίων ὑδατοσήμων τοῦ ΙΔ' αἰ. (C. Briquet ἀριθ. 7417, ἐτ. 1347/50· V. Mošin - S. Traljić ἀριθ. 4156 - 4163, ἐτῶν 1334/55).

Ἐπὶ τοῦ περγαμηνοῦ φύλλου τῆς ὀπισθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως, τὸ κάτωθι ἐνδιαφέρον κτητορικὸν σημείωμα τῆς Μονῆς Παντοκράτορος τῶν Μετεώρων, ἡ ὁποία σήμερον δὲν ὑπάρχει[1] :

† το τυπικὸν τοῦ παντόκρατορος καὶ μηδεν το εις|τερήσι τῆς καὶ εὑρεθῆ ἱερόσιλος : ~

Εἰς τὰ περιθώρια τῶν φύλλων 78β, 85β, 86β, 87α, 103β, 111β, 125α, 142β καὶ 148β, διὰ μεταγενεστέρας χειρὸς καὶ διὰ μελάνης, ἀδέξια σκαριφήματα καὶ δοκίμια κονδυλίου.

Στάχωσις ἐξηρθρωμένη καὶ ἐφθαρμένη, ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔντυπος γραμμικὴ διακόσμησις. Ὁ κῶδιξ ἔφερεν ἀνὰ πέντε μεταλλικοὺς γόμφους ἐφ' ἑκάστης τῶν πινακίδων, ἐκ τῶν ὁποίων σῴζονται σήμερον εἷς ἐπὶ τῆς προσθίας πινακίδος καὶ τρεῖς ἐπὶ τῆς ὀπισθίας.
Διατήρησις τοῦ κώδικος καλή.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῶν φύλλων 1α καὶ 150β : 7 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 90/1951.
Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ φύλλου, 1α, δι' ἐρυθρᾶς γραφίδος : 46/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος, πιθανὸν μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς Μονῆς Παντοκράτορος, περιῆλθεν εἰς τὴν Μονὴν Ρουσάνου, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 34 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σῴζεται σήμερον.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 84 καὶ 85 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 14β καὶ 107β (δείγματα γραφῆς, ΙΔ' αἰ.), ὁ δὲ πίναξ 86 φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τοῦ ἐπὶ τῆς ὀπισθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως περγαμηνοῦ φύλλου, ὅπου κτητορικὸν σημείωμα τῆς Μονῆς Παντοκράτορος τῶν Μετεώρων.

1. Ἡ Μονὴ αὕτη ἀναφέρεται ἤδη εἰς σιγίλλιον τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Ἱερεμίου Β', ἐκδοθὲν κατ' Ἰανουάριον τοῦ ἔτους 1576· βλ. σχετικῶς Σπ. Λάμπρου, «Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν μονῶν τῶν Μετεώρων», *Νέος Ἑλληνομνήμων* 2 (1905) σ. 144. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1882 ἀναφέρεται ὡς «κατηδαφισμένη» καὶ «καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν ἐπιδρομέων», ὑπὸ τοῦ προηγουμένου τῆς Μονῆς Μεταμορφώσεως τῶν Μετεώρων Πολυκάρπου [Ραμμίδη], *Τὰ Μετέωρα*, Ἐν Ἀθήναις 1882, σ. 37. Πρβλ. καὶ Ν. Ἀ. Βέη, «Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν μονῶν τῶν Μετεώρων», *Βυζαντὶς* 1 (1909) σ. 236μς', 236μη'· Ἰ. Κ. Βογιατζίδη, «Μικρὰ ἀνέκδοτα ἐκ Μετεώρων», *Δελτίον Ἱστορ. καὶ Ἐθνολογ. Ἑταιρείας Ἑλλάδος* 7 (1910 [-1918]) σ. 171 (ἡ μελέτη αὕτη ἐγράφη τὸν Νοέμ. τοῦ 1907).

47

Χάρτης Διαστ. 0,150 × 0,100 Αἰὼν XVI (τέλη) / XVII (ἀρχαὶ) Φύλλα 70

1 (φ. 1α) «Φιλοθέου, τοῦ ἁγιωτάτου π(ατ)ριάρχου Κωνσταντίνου πόλεως· διάταξις τῆς θεί(ας) καὶ ἱερᾶς λειτουργί(ας)».
2 (φ. 22α) Ἡ θεία Λειτουργία τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ ἄνετος, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἡ συνήθης τῶν λειτουργικῶν κειμένων. Ἀνορθογραφίαι δὲν ὑπάρχουν. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,115 × 0,060. Στίχοι 16. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις πολὺ ὀλίγαι καὶ αἱ συνήθεις. Ἐπίτιτλα (φφ. 1α, 22α), τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, χωρὶς ἰδιαιτέρας καλλιτεχνικὰς ἀξιώσεις.
Ὁ κῶδιξ δὲν φέρει ἀρίθμησιν φυλλαδίων. Ὡς διεπιστώσαμεν ὅμως ἀπαρτίζεται ἐξ ἐννέα τετραδίων, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον εἶναι ἑπτάφυλλα ἀρχῆθεν, πάντα τὰ λοιπὰ δὲ κανονικὰ ὀκτάφυλλα.

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν τετραδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α' (φφ. 1 - 7), β' (φφ. 8 - 15), γ' (φφ. 16 - 23), δ' (φφ. 24 - 31), ε' (φφ. 32 - 39), ϛ' (φφ. 40 - 47), ζ' (φφ. 48 - 55), η' (φφ. 56 - 63), θ' (φφ. 64 - 70).

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημον, τὸ ὁποῖον παριστᾷ ἄγκυραν ἐντὸς κύκλου, μὲ τρίφυλλον ἄνθος ἐκτὸς αὐτοῦ. Ἀπαντᾷ μεταξὺ τῶν φύλλων 9 καὶ 67 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 17/41). Δὲν ταυτίζεται. Ἐντάσσεται εἰς ὁμάδα παρομοίων ὑδατοσήμων τοῦ τέλους τοῦ ΙϚ' αἰ. (C. Briquet ἀριθ. 567 - 569, ἐτῶν 1588/97).

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 70β, μετὰ τὸ τέλος τοῦ κειμένου, ἡ ἑξῆς ἐνθύμησις :
† ώτα έγινέ ο πάπά χρίστός πάπάς | έτούς,ζροβ' [7172 = 1663/4] | *κ(αὶ) ήχεν προστα πατρέμενος | χρόνούς δ' κ(αὶ) άνιπάτρος οπηστα κβ'.*

Ἐπὶ τῶν παραφύλλων τῶν πινακίδων τῆς σταχώσεως δοκίμια κονδυλίου.

Στάχωσις ἐκ πινακίδων χάρτου ναστοῦ, ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἁπλῆ ἔντυπος διακόσμησις.
Διατήρησις τοῦ κώδικος σχεδὸν καλή.
Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῶν παραφύλλων τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 60 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 44/1951.

Ὁ κῶδιξ οὗτος ἀνῆκε παλαιόθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 24 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς διακρίνεται, δι' ἐρυθρᾶς μολυβδίδος, ἐξωτερικῶς, ἐπὶ τῆς βύρσης τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες IX (ἔγχρωμος) καὶ 87 παρέχουν ἀντιστοίχως

φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 21β - 22α (δεῖγμα γραφῆς, ἐπίτιτλον κόσμημα, διακοσμητικὸν πρωτόγραμμα, ἡ ἀρχὴ τῆς Λειτουργίας τοῦ ἁγ. Ἰω. τοῦ Χρυσοστόμου) καὶ 50β - 51α (δεῖγμα γραφῆς).

48

Χάρτης Διαστ. 0,285 x 0,215 Αἰὼν XVI Φύλλα 116

Μηναῖον Ἰουλίου. Ἀκέφαλον, ἐλλιπὲς καὶ κολοβόν. Περιέχει τὰς ἀκολουθίας, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ τὰ συναξάρια καὶ τοὺς στίχους, τῶν ἑορταζομένων ἁγίων.

Ἀρχ. (φ. 1α) : [Ἰουλίου ια', ἀκέφαλον συναξάριον τῆς μάρτυρος Εὐφημίας] — Φλαβιανοῦ τοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως προέδρου καὶ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων· ὁ δὲ Εὐτυχὴς χρησάμενος βοηθοὺς τοῖς τοῦ βασιλέως εὐνούχοις, οὐκ ἐπαύσατο στασιάζειν καὶ ἐνέδρας ποιεῖν [. . .] τὸν ποιοῦντα καθ' ἑκάστην μεγάλα καὶ παράδοξα θαύματα πρὸς ἐπιστροφὴν τῶν πολλῶν· τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ μαρτυρίῳ τῷ ὄντι ἐν τοῖς Ἀντιόχου.

— φ. 3β : «Μηνὶ τῷ αὐτῷ, ιβ'. Τῶν ἁγίων μαρτύρων Πρόκλου καὶ Ἱλαρίου· καὶ τοῦ ὁσ(ίου) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Μιχαὴλ τοῦ Μαλεΐνου».

Ἀρχ.: Στιχ(η)ρ(ά), ἦχος α'. Τῶν οὐ(ρα)νίων ταγμ(ά)τ(ων). — Πολυειδέσι βασάνοις ἐγκαρτερήσαντες· φωτοειδεῖς στεφάνους· ἐκομίσασθε ἄμφω [. . .]

— φ. 110β : «Μηνὶ τῷ αὐτῷ, λα'. Προεόρτια τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ στ(αυ)ροῦ· καὶ τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου Εὐδοκίμου».

Ἀρχ.: Εἰς τό, Κ(ύρι)ε ἐκέ(κ)ρ(αξα), στιχ(η)ρ(ά), ἦχος α. Τῶν οὐ(ρα)νίων. — Σύμπασα φύσις ἀν(θρώπ)ων νῦν προεόρταζε· χαρμονικῶς καὶ σκίρτα· τοῦ στ(αυ)ροῦ γὰρ τὸ ξύλον [. . .]

Τελ. (φ. 116β· ᾠδὴ θ', τροπάρ. β') : Τὰς ἐνεργείας ἐκπέμπων ὡς ὑπερφώτους ἀκτίνας· ὁ πανσεβάσμιος στ(αυ)ρ(ό)ς· [. . .] πρὸς φῶς τὸ ἀπρόσιτον καὶ ἄυλον· καταυγάζων ἰθύνει· ἀνυμνοῦντας τὸν τῶν ὅλων ποιητήν.

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός, κατὰ δύο σελίδας (= στήλας). Γραφὴ ἄνετος, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,220 × 0,145. Στίχοι 30. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων. Ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, ἁπλᾶ καὶ χωρὶς καλλιτεχνικὰς ἀξιώσεις, ἀποχρωματισμένα ἐν πολλοῖς σήμερον.

Ὁ κῶδιξ φέρει ἀρίθμησιν φυλλαδίων, κε' - λθ'. Ἐκ τούτων τὸ ὑπ' ἀριθ. λδ' (φφ. 73 - 82) εἶναι κανονικὸν δεκάφυλλον πεντάδιον, τὸ λη' (φφ. 107-112) τετράδιον ἑξάφυλλον, διότι τὰ δύο μεσαῖα φύλλα του ἔχουν ἀποκοπῆ διὰ ξυραφίου, τὸ λθ' (φφ. 113 - 116) τετράδιον μὲ τέσσαρα μόνον φύλλα σήμερον, διότι τὰ ἄλλα τέσσαρα ἔχουν ἐκπέσει· πάντα τὰ λοιπὰ εἶναι κανονικὰ ὀκτάφυλλα τετράδια. Αἱ σχετικαὶ ἀριθμητικαὶ ἐνδείξεις, διὰ χειρὸς τοῦ γραφέως τοῦ

κώδικος, ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου ἑκάστου τετραδίου, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον καὶ περὶ τὸ μέσον. Αἱ ἐνδείξεις τῶν τετραδίων λζ', λη' καὶ λθ' ἔχουν ἀποκοπῇ κατὰ τὴν στάχωσιν· τούτων ἴχνη μόνον διακρίνονται. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κώδικος ἔχουν ἐκπέσει 24 τετράδια (α' - κδ'), δηλαδὴ 192 φύλλα (ἐὰν ὅλα τὰ φυλλάδια ὑπολογισθοῦν κανονικὰ ὀκτάφυλλα). Προφανῶς, ὁ πλήρης κῶδιξ θὰ ἀπετέλει μηναῖον Ἰουνίου - Ἰουλίου, ἐνῶ τὸ σωζόμενον σήμερον τμῆμα του ἀποτελεῖ μέρος μόνον τοῦ Ἰουλίου (ια' - λα').

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν φυλλαδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς : κε' (φφ. 1 - 8), κς' (φφ. 9 - 16), κζ' (φφ. 17 - 24), κη' (φφ. 25 - 32), κθ' (φφ. 33 - 40), λ' (φφ. 41 - 48), λα' (φφ. 49 - 56), λβ' (φφ. 57 - 64), λγ' (φφ. 65 - 72), λδ' (φφ. 73 - 82), λε' (φφ. 83 - 90), λς' (φφ. 91 - 98), λζ' (φφ. 99 - 106), λη' (φφ. 107 - 112), λθ' (φφ. 113 - 116).

Ἐπὶ τοῦ παραφύλλου τοῦ ἐπικεκολλημένου ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς ὀπισθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως δοκίμια κονδυλίου.

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει ὑδατόσημον, τὸ ὁποῖον παριστᾷ ψαλίδιον (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φύλλα 2, 4, 8, 10, 12, 21, 26, 70, 77, 109, 114, 116 κ.ἄ.)· τὸ ὑδατόσημον τοῦτο παρόμοιον πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 78 («ciseau»· ἔτ. 1549) τῶν D. - J. Harlfinger.

Στάχωσις ἐξηρθρωμένη, ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, ἐπενδεδυμένων δι' ἐφθαρμένου βυρσίνου ἐπικαλύμματος, φέροντος ἁπλῆν ἔντυπον διακόσμησιν. Ἴχνη ἑνὸς θηλυκωτῆρος.
Ὁ κῶδιξ ὁλόκληρος διαποτισμένος ὑπὸ τῆς ὑγρασίας, ἡ ἀνάγνωσις τοῦ κειμένου ὅμως δὲν παρουσιάζει δυσκολίας.
Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ παραφύλλου τῆς ὀπισθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 37 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 70/1951.
Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α, δι' ἐρυθρᾶς γραφίδος : 48/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἀναπαυσᾶ, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 29 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σώζεται σήμερον· οὐδὲν ἕτερον στοιχεῖον ἐπίσης περὶ τῆς προελεύσεως τοῦ κώδικος ὑπάρχει.

Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 88 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τοῦ φύλλου 40α (δεῖγμα γραφῆς).

49

Χάρτης Διαστ. 0,215 × 0,145/0,155 Αἰὼν XVI Φύλλα 304

Μηναῖον Νοεμβρίου, περιέχον μόνον τὰς ἀκολουθίας τῶν ἑορταζομένων ἁγίων. Ἐλλιπὲς (κατὰ δύο ἐνδιάμεσα φύλλα) καὶ κολοβόν.

— φ. 1α : «Μὴν Νοέμβριος ἔχων ἡμέρ(ας) λ'· ⟨ἡ⟩ ἡμ(έ)ρ(α) ὥρ(ας) ι'· κ(αὶ) ἡ νὺξ ὥρ(ας) ιδ'».
«Εἰς τ(ὴν) α' τ(ῶν) ἁγί(ων) Ἀναργύρ(ων) Κοσμᾶ κ(αὶ) Δαμιανοῦ τῶν τῆς Θεοδότης υἱῶν».

Ἀρχ.: Στιχ(η)ρ(ά), ἦχ(ος) πλ. α'. Ὅλην ἀποθ(έμενοι). — Ὅλην ἀποθέμενοι ἐν οὐ(ρα)νοῖς τὴν ἐλπίδα· θησαυρὸν ἀσύληπτον. ἑαυτοῖς οἱ ἅγιοι ἐθησαύρησ(αν) [. . .]

— φ. 301α : «Μη(νὶ) τῷ αὐτῷ λ' τοῦ ἁγίου ἀποστόλου κ(αὶ) προτοκλήτ(ου) Ἀνδρέου».

Ἀρχ.: Στιχ(η)ρ(ά), ἦχ(ος) δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθ(εὶς). — Ὁ τῷ προδρόμῳ φωτὶ μεμορφωμένος· ὅτε τὸ ἀπαύγασμα τὸ ἐνυπόστατον [. . .]
Τελ. (φ. 304β· θεοτοκίον τῆς δ' ᾠδῆς τοῦ κανόνος) : Τὰς αἰτήσεις· τῶν πιστῶν [sic] αἰτουμένων πανύμνητε [. . .] Θ(ε)ῷ τῷ μόνῳ εὐεργέτῃ· σὲ γὰρ προστάτην κεκτήμεθα : ~

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γράμματα στρογγυλόσχημα, σταθερὰ καὶ καλλιγραφικά, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα ἀρκετά. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,150/0,155 × 0,095. Στίχοι, εἰς τὰ φύλλα 1 - 292, 21 - 22 (κατὰ τὸ πλεῖστον 21)· εἰς τὰ φύλλα 293 - 304, 25 - 26. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις αἱ συνήθεις. Μελάνη ἀνοικτοῦ χρώματος, μελίχρους. Ἐπίτιτλα, τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, ἁπλᾶ καὶ χωρὶς καλλιτεχνικὰς ἀξιώσεις.

Ὁ κῶδιξ δὲν φέρει ἀρίθμησιν φυλλαδίων. Ὡς διεπιστώσαμεν ὅμως, ἔχει συγκροτηθῇ ἐκ τεσσαράκοντα (α' - μ') φυλλαδίων. Ἐκ τούτων τὰ κβ' καὶ κγ' (φφ. 164 - 167, 168 - 171) εἶναι δισσὰ τετράφυλλα, τὸ ια' (φφ. 79 - 84) τριάδιον κανονικὸν ἑξάφυλλον, τὰ α' (φφ. 1 - 7), δ' (φφ. 24 - 30) καὶ λθ' (φφ. 291 - 297) τετράδια ἑπτάφυλλα ἀρχῆθεν, τὸ ιη' (φφ. 133 - 139) τετράδιον ἑπτάφυλλον λόγῳ ἐκπεσόντος φύλλου (μετὰ τὸ φ. 134, ὅπου καὶ χάσμα εἰς τὸ κείμενον), τὸ λδ' (φφ. 252 - 258) τετράδιον ἑπτάφυλλον, διότι ὡσαύτως ἔχει ἐκπέσει ἓν φύλλον (μετὰ τὸ φ. 252, ὅπου καὶ χάσμα εἰς τὸ κείμενον), καί, τέλος, τὸ μ' (φφ. 298 - 304) ἑπτάφυλλον τετράδιον, διότι ἔχει ἐκπέσει τὸ τελευταῖον του φύλλον· πάντα τὰ λοιπὰ εἶναι κανονικὰ ὀκτάφυλλα τετράδια.

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν τετραδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α' (φφ. 1 - 7), β' (φφ. 8 - 15), γ' (φφ. 16 - 23), δ' (φφ. 24 - 30), ε' (φφ. 31 - 38), ς' (φφ. 39 - 46), ζ' (φφ. 47 - 54), η' (φφ. 55 - 62), θ' (φφ. 63 - 70), ι' (φφ. 71 - 78), ια' (φφ. 79 - 84), ιβ' (φφ. 85 - 92), ιγ' (φφ. 93 - 100), ιδ' (φφ. 101 - 108), ιε' (φφ. 109 - 116), ις' (φφ. 117 - 124), ιζ' (φφ. 125 - 132), ιη' (φφ. 133 - 139), ιθ' (φφ. 140 - 147), κ' (φφ. 148 - 155), κα' (φφ. 156 - 163), κβ' (φφ. 164 - 167), κγ' (φφ. 168 - 171), κδ' (φφ. 172 -

179), κε' (φφ. 180 - 187), κς' (φφ. 188 - 195), κζ' (φφ. 196 - 203), κη' (φφ. 204 - 211), κθ' (φφ. 212 - 219), λ' (φφ. 220 - 227), λα' (φφ. 228 - 235), λβ' (φφ. 236 - 243), λγ. (φφ. 244 - 251), λδ' (φφ. 252 - 258), λε' (φφ. 259 - 266), λς' (φφ. 267 - 274), λζ' (φφ' 275 - 282), λη' (φφ. 283 - 290), λθ' (φφ. 291 - 297), μ' (φφ. 298 - 304).

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α') Ἀνοικτὴν παλάμην μετὰ τοῦ καρποῦ («main»), μὲ ἡνωμένους τοὺς τέσσαρας δακτύλους καὶ ἑξάκτινον ἀστέρα ὑπεράνω τοῦ μεσαίου δακτύλου. Ἀπαντᾷ μεταξὺ τῶν φύλλων 3 καὶ 130 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 11/12, 16/23 ... 80/83 ... 120/121, 127/130). Δὲν ταυτίζεται. β') Ἀνοικτὴν παλάμην μετὰ τοῦ καρποῦ («main»), μὲ ἡνωμένους τοὺς τέσσαρας δακτύλους καὶ ἑξάκτινον ἀστέρα (μὲ ὀξυκορύφους τὰς ἀπολήξεις του) ὑπεράνω τοῦ μεσαίου δακτύλου. Ἀπαντᾷ μεταξὺ τῶν φύλλων 4 καὶ 235 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 32/37, 33/36 ... 159/160 ... 207/208, 228/235). Δὲν ταυτίζεται. γ') Ἀνοικτὴν παλάμην μετὰ τοῦ καρποῦ («main»), μὲ ἡνωμένους τοὺς τέσσαρας δακτύλους καὶ ἑξάκτινον ἀστέρα ὑπεράνω τοῦ μεσαίου δακτύλου. Ἀπαντᾷ μεταξὺ τῶν φύλλων 19 καὶ 242 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 19/20, 25/29 ... 135/136 ... 212/218, 214/216 ... 231/232, 237/242). Δὲν ταυτίζεται. δ') Κεφαλὴν βοὸς («Tête de boeuf») μὲ σταυρὸν ὑπεράνω αὐτῆς, ὁ ὁποῖος ἐκκινεῖ ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς καμπύλης τῶν κεράτων. Ἀπαντᾷ ἅπαξ, μόνον εἰς τὰ διπλούμενα φύλλα 189 καὶ 194. Δὲν ταυτίζεται ἀκριβῶς. Ἐντάσσεται εἰς ὁμάδα παρομοίων ὑδατοσήμων τοῦ τέλους τοῦ ΙΕ' καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ ΙϚ' αἰ. (D. - J. Harlfinger, «tête de boeuf» 41, ἔτ. 1502/3· G. Piccard, II, XVI, ἀριθ. 188 - 219, ἔτ. 1482 - 1517). ε') Ζυγὸν («balance») ἐντὸς κύκλου, μὲ ἑξάκτινον ἀστέρα ἄνωθεν καὶ ἐκτὸς τοῦ κύκλου. Ἀπαντᾷ εἰς τὰ φύλλα 277/280, 282/284, 286/287, 289 καὶ 292/297. Παρομοιάζει πρὸς τὰ ὑδατόσημα C. Briquet ἀριθ. 2596 (ἔτ. 1522), D. - J. Harlfinger «balance» ἀριθ. 71 (ἔτ. 1506) καὶ G. Piccard V, VI ἀριθ. 153 (ἔτ. 1511).

Στάχωσις σητόβρωτος καὶ ἐξηρθρωμένη, ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων· μόνον ἐπὶ τῆς προσθίας πινακίδος λίαν ἐφθαρμένον βύρσινον ἐπικάλυμμα, φέρον ἁπλῆν ἔντυπον διακόσμησιν· ἡ βύρση τῆς ὀπισθίας πινακίδος, ὡς καὶ τῆς ῥάχεως, ἔχει ἐκπέσει.

Ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῶν πινακίδων τῆς σταχώσεως ἔχουν ἐπικολληθῆ φύλλα (ἀνὰ ἓν ἐφ' ἑκάστης), εἰλημμένα ἐκ μουσικοῦ κώδικος.

Ὁ κῶδιξ, πολλαχοῦ, διαποτισμένος ὑπὸ τῆς ὑγρασίας καὶ ῥυπαρός, τὸ κείμενον ὅμως εὐανάγνωστον.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῶν φύλλων 1α καὶ 304β : 81 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ ἐπίσης 81/1951.

Ὁ κῶδιξ οὗτος ἀνῆκε παλαιόθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 4 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ἐπὶ παλαιᾶς ἐτικέττας, εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ κώδικος, ἀναγινώσκεται ἡ ἔνδειξις «Μ. Ἁγ. Τριάδος», ὁ παλαιὸς ὅμως ἀριθμὸς δὲν διακρίνεται.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α ἀποτύπωμα νεωτερικῆς σφραγῖδος τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 89 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τοῦ φύλλου 96β (ἐπίτιτλον, δεῖγμα γραφῆς).

50

Χάρτης Διαστ. 0,210 ×0,145 Αἰὼν XV (τέλη)/XVI (ἀρχαὶ) Φύλλα 155

Μηναῖον Σεπτεμβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου κατ' ἐπιλογήν. Περιέχει ἀκολουθίας μόνον τῶν ἑορταζομένων ἁγίων. Ἐλλιπὲς καὶ κολοβόν.

α' (φφ. 1α - 24β) Τμῆμα μηναίου Σεπτεμβρίου. Ἄρχεται ἀπὸ α' Σεπτ. (ἀρχὴ τῆς ἰνδίκτου, Συμεὼν τοῦ Στυλίτου, Θεοτόκου τῶν Μιασηνῶν, μάρτυρος Ἀειθαλᾶ, Τεσσαράκοντα ἁγίων γυναικῶν, Ἀμοὺν διακόνου, Καλλιστράτου, Εὐόδου καὶ Ἑρμογένους, Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, ἀνάμνησις τοῦ μεγάλου σεισμοῦ) καὶ φθάνει ἕως η' Σεπτ. (Γενέσιον τῆς Θεοτόκου).

Ἀρχ.: Στιχηρὰ τῆς ἰνδίκτου. — Τῆς αὐτολέκτου καὶ θείας διδασκαλίας Χ(ριστο)ῦ· τὴν προσευχὴν μαθόντες [. . .]

Τελ. (φ. 24β· γ' τροπάρ. θ' ᾠδῆς τοῦ κανόνος τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου) : Τὰ σπάργανα προσκυνοῦντες σου Θ(εοτό)κε [. . .] ποιεῖ γὰρ πάντα ὅσα βούλεται Θ(εὸ)ς ὢν αὐτεξούσιος.

Τὸ τμῆμα τοῦτο γεγραμμένον ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γράμματα σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστα, οὐχὶ ὅμως καλλιγραφικά. Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,150×0,090. Στίχοι 22. Ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, ἁπλᾶ καὶ χωρὶς καλλιτεχνικὰς ἀξιώσεις. Φυλλάδια δὲν ἀριθμοῦνται. Ὡς διεπιστώσαμεν ὅμως, τὸ τμῆμα τοῦτο ἀπαρτίζεται ἐκ τῶν ἑξῆς φυλλαδίων (χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ χάσμα εἰς τὸ κείμενον): α' (φφ. 1 - 4), β' (φφ. 5 - 8), γ' (φφ. 9 - 11), δ' (φφ. 12 - 16), ε' (φφ. 17 - 24).

β' (φφ. 83α - 132α) Μηναῖον Νοεμβρίου.

Ἀρχ. (φ. 83α· α' Νοεμβρ., κανὼν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων εἰς τὸν ὄρθρον, ᾠδὴ α') : Δυὰς φωτοειδής· τῶν σοφῶν Ἀναργύρων· τῇ τριάδι τῇ σεπτῇ· σὺν πᾶσιν ἐκλεκτοῖς [. . .]

Τελ. (φ. 132α· λ' Νοεμβρ., ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ πρωτοκλήτου, τροπάρ. δοξαστικόν): Τὸν κήρυκα τῆς πίστεως· καὶ ὑπηρέτην τοῦ λόγου· Ἀνδρέαν εὐφημήσωμεν [. . .] ἵνα πρεσβεύει αὐτῷ· ὅπως ἔλεος γενήσεται ἡμῖν· ἐν τῇ ἡμέρα τῆς κρίσεως.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 132α, μετὰ τὸ τέλος τῶν τροπαρίων: «Τέλος τοῦ νοεβρίου [sic] μηνός».

γ' (φφ. 132β - 155β, 25α - 82α) Μηναῖον Δεκεμβρίου (τὰ φυλλάδια τοῦ κώδικος, εἰς τὸ τμῆμα τοῦτο, παρετοποθετήθησαν κατὰ τὴν στάχωσιν, μεταξὺ δὲ τῶν φύλλων 155 καὶ 25 ὑπάρχει χάσμα, λόγῳ ἐκπεσόντων φύλλων ἢ καὶ φυλλαδίου).

Ἀρχ. (φ. 132β· δ' Δεκ., τῆς ἁγίας Βαρβάρας, στιχηρὸν προσόμοιον τοῦ ἑσπερινοῦ, ἦχος β') : Ὅτε ἀπεφάνθη κατὰ σοῦ· μάρτυς σεμνοτάτη Βαρβάρα ὁ γλυκὺς θάνατος [. . .]

Τελ. (φ. 76α : 24 Δεκ., προεόρτια τῆς Γεννήσεως, καὶ μνήμη τῆς ὁσιομάρτυρος Εὐγενίας. φ. 82α : τροπάριον τῆς θ' ὥρας τοῦ ὄρθρου τῆς Γεννήσεως) : Δῶρα σοι προσφέροντες υἱέ· βασιλεῖς ἀφίκοντο· ἀνατολῶν βασιλέα σε· μαθόντες [. . .] || [. . .] Ὅτε Ἰωσὴφ παρθένε λύπη ἐτιτρώσκετο· πρὸς Βηθλεὲμ ἀπαίρων, ἐβόας πρὸς αὐτόν,

Μετὰ τὸ φ. 82α, τὸ κείμενον κατελείφθη κολοβὸν καὶ ἡμιτελὲς παρ' αὐτοῦ τοῦ γραφέως (τὸ φ. 83α ἄγραφον).

Τὰ φύλλα 83α - 151α ἔχουν γραφὴ ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς (διαφόρου ὅμως τῆς γραψάσης τὸ α' τμῆμα τοῦ κώδικος, φφ. 1 - 24). Γράμματα μικρὰ καὶ λεπτόγραμμα, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστα. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα ὀλίγα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,160/0,170×0,105. Στίχοι ποικίλλοντες τὸν ἀριθμὸν (27-34). Ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, ἁπλᾶ καὶ ἀποχρωματισμένα ἐν πολλοῖς. Μελάνη τοῦ κειμένου ἀμαυρὰ καὶ ἔντονος. Τὰ φύλλα 151β - 155β καὶ 25α - 82α ἔχουν γραφὴ ὑπὸ τρίτης χειρός, διαφόρου τῶν δύο προηγουμένων. Γράμματα μεγάλα, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστα. Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,140×0,090. Στίχοι 19. Ἐρυθρογραφίαι δὲν ὑπάρχουν.

Τὰ φυλλάδια τῶν τμημάτων β' καὶ γ' τοῦ κώδικος (φφ. 83 - 155, 25 - 82), τὰ ὁποῖα δὲν φέρουν ἀρίθμησιν, ὑπελογίσθησαν καὶ διεχωρίσθησαν ὡς ἑξῆς: α' (φφ. 83 - 88), β' (φφ. 89 - 94), γ' (φφ. 95 - 100), δ' (φφ. 101 - 109), ε' (φφ. 110 - 117), ς' (φφ. 118 - 125), ζ' (φφ. 126 - 133), η' (φφ. 134 - 141), θ' (φφ. 142 - 149), ι' (φφ. 150 - 155), ια' (φφ. 25 - 34), ιβ' (φφ. 35 - 46), ιγ' (φφ. 47 - 54), ιδ' (φφ. 55 - 62), ιε' (φφ. 63 - 70), ις' (φφ. 71 - 78), ιζ' (φφ. 79 - 82).

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α') Ζυγὸν («balance») ἐντὸς κύκλου, μὲ τοὺς δύο δίσκους κυκλοτερεῖς κατὰ τὴν βάσιν. Ἐξωτερικῶς, εἰς τὴν κορυφήν, δύο κυκλίσκοι. Ἀπαντᾷ μεταξὺ τῶν φύλλων 1 καὶ 24 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 1/4 ... 17/24, 20/21). β') Ζυγὸν («balance») ὡς ἀνωτέρω. Ἐξωτερικῶς τοῦ κύκλου, εἰς τὴν κορυφήν, τρεῖς κυκλίσκοι. Ἀπαντᾷ μεταξὺ τῶν φύλλων 27 καὶ 81 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 27/32, 36/45 ... 66/67 ... 73/75, 80/81). Τὰ ὡς ἄνω ὑπὸ στοιχεῖα α' καὶ β' ὑδατόσημα δὲν ταυτίζονται. Ἐντάσσονται εἰς ὁμάδα παρομοίων ὑδατοσήμων τοῦ τέλους τοῦ ΙΕ' καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ ΙϚ' αἰ. (C. Briquet ἀριθ. 2504, ἐτ. 1477/90· G. Piccard V, V ἀριθ. 21 - 29 καὶ 41 - 63, ἐτ. 1482/ 1508). γ') Ἀνοικτὴν παλάμην («main») μετὰ τοῦ καρποῦ, μὲ ἡνωμένους τοὺς τέσσαρας δακτύλους καὶ ἑξάκτινον ἀστέρα ὑπεράνω τοῦ μεσαίου δακτύλου. Ἀπαντᾷ ἅπαξ, μόνον εἰς τὰ διπλούμενα φύλλα 26/33. Δὲν ταυτίζεται. δ' - ε') Ἀνοικτὴν παλάμην («main») μετὰ τοῦ καρποῦ, μὲ τοὺς δακτύλους οὐχὶ ἡνωμένους καὶ πεντάφυλλον ἄνθος ἢ ἀστέρα ὑπεράνω τοῦ μεσαίου δακτύλου. Τὸ ὑπὸ στοιχεῖον δ' ὑδατόσημον ἀπαντᾷ εἰς τὰ φύλλα 84/87, 85/86, 89/94, 91/92, 95/100, 97/98 καὶ 145/146. Τὸ ὑπὸ στοιχεῖον ε' ἀπαντᾷ εἰς τὰ φύλλα 28/31, 103/108, 113/114, καὶ 119/124. Δὲν ταυτίζονται. ς') Ἀνοικτὴν παλάμην («main») μετὰ τοῦ καρποῦ, μὲ ἡνωμένους τοὺς τέσσαρας δακτύλους καὶ πεντάφυλλον ἄνθος ἢ ἀστέρα ὑπεράνω τοῦ μεσαίου δακτύλου. Ἀπαντᾷ μεταξὺ τῶν φύλλων 105 καὶ 155 (ἐνδεικτικῶς βλ. τὰ φφ. 105/106, 111/116 ... 137/138, 143/148, 144/147). Δὲν ταυτίζεται. ζ') Ἀνοικτὴν παλάμην («main») μετὰ τοῦ καρποῦ, μὲ ἡνωμένους τοὺς τέσσαρας δακτύλους καὶ ἑξάκτινον ἀστέρα ὑπεράνω τοῦ μεσαίου δακτύλου. Ἀπαντᾷ ἅπαξ, μόνον εἰς τὰ διπλούμενα φύλλα 104/107. Δὲν ταυτίζεται. η') Ζυγὸν («balance») ἐντὸς κύκλου, μὲ εὐθύγραμμον τὴν βάσιν τῶν δύο δίσκων. Ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὰ φύλλα 127/132 καὶ 129/130.

Δὲν ταυτίζεται. Ἐντάσσεται εἰς ὁμάδα παρομοίων ὑδατοσήμων τοῦ τέλους τοῦ ΙΕ' αἰ. (C. Briquet ἀριθ. 2571 καὶ 2572, ἔτ. 1488/93).

Στάχωσις σητόβρωτος καὶ ἐξηρθρωμένη ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, συνδεομένων κατὰ τὴν ράχιν διὰ λωρίδος ὑφάσματος ρυπαρᾶς καὶ ἐφθαρμένης. Τὸ βύρσινον ἐπικάλυμμα ἔχει ἐκπέσει, οὐδὲν δὲ ἴχνος τούτου σώζεται.

Ὁ κῶδιξ ρυπαρός, σητόβρωτος καὶ διαποτισμένος ὑπὸ τῆς ὑγρασίας. Διατήρησις ἐν γένει κακή.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 21 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 74/1951.

Ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἀναπαυσᾶ, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 22 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σώζεται σήμερον. Οὐδὲν ὡσαύτως ἕτερον στοιχεῖον ὑπάρχει περὶ τῆς προελεύσεως τοῦ κώδικος.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 90, 91 καὶ 92 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 15β - 16α (δεῖγμα γραφῆς τοῦ α' γραφέως, ΙΕ'/ΙϚ' αἰ.), 37β - 38α (δεῖγμα γραφῆς τοῦ γ' γραφέως, ΙΕ'/ΙϚ' αἰ.) καὶ 92β - 93α (δεῖγμα γραφῆς τοῦ β' γραφέως, ΙΕ'/ΙϚ' αἰ.).

51

Χάρτης χονδρὸς καὶ στιλπνός   Διαστ. 0,250×0,180   Αἰὼν XVI   Φύλλα 142

Θεοτοκάριον. Ἀκέφαλον καὶ κολοβόν. Περιέχει κανόνας εἰς τὴν Θεοτόκον, ἀνὰ ἕνα δι' ἑκάστην ἑσπέραν τῆς ἑβδομάδος (Κυριακὴ ἕως Παρασκευὴ) καὶ δι' ἕκαστον ἐκ τῶν ὀκτὼ ἤχων. Ἐπὶ πλέον, εἰς τὸ τέλος, καὶ ὁ κανὼν «τῆς Ἀκαθίστου».

— φφ. 1α - 12α : Κανόνες τοῦ α' ἤχου.

Ἀρχ. (φ. 1α· ἀκέφαλος κανὼν τῆς Δευτέρας, προτελευταῖον τροπάριον τῆς ζ' ᾠδῆς): Ἄχραντος σύ· ναὸς ἐχρημάτισας· καὶ παναγία κιβωτός· δεξαμένη τὸν ποιητὴν [. . .]

— φφ. 12α - 29β : Κανόνες τοῦ β' ἤχου.

— φφ. 29β - 48β : Κανόνες τοῦ γ' ἤχου.

— φφ. 48β - 66β : Κανόνες τοῦ δ' ἤχου.

— φφ. 66β - 84β : Κανόνες τοῦ πλαγίου α' ἤχου.

— φφ. 84β - 105β : Κανόνες τοῦ πλαγίου β' ἤχου.

— φφ. 105β - 121α : Κανόνες τοῦ βαρέος ἤχου.

— φφ. 121α - 139β : Κανόνες τοῦ πλαγίου δ' ἤχου.

— φφ. 139β - 142β : «Ὁ κανὼν τῆς Ἀκαθίστου τῆς Θεοτόκου [. . .] Ἰωσήφ».

Ἀρχ. (φ. 139β· ᾠδὴ α', ἦχος δ') : Χ(ριστο)ῦ βίβλον ἔμψυχον· ἐσφραγισμένην σε πν(εύματ)ι [. . .]
Τελ. (φ. 142β· μετὰ τὸ τέλος τῆς θ' ᾠδῆς τοῦ κανόνος κολοβὸν τὸ κοντάκιον) : Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ, τὰ νικητήρια· ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια ἀνα

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ κανόνος ἠκολούθουν οἱ 24 οἶκοι τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου (τὰ φύλλα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνεγράφοντο ἔχουν ἀποκοπῇ).

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γράμματα μεγάλα, σταθερὰ καὶ καλλιγραφικά, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,165×0,110. Στίχοι 24. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις πολὺ ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων. Μελάνη ἀμαυρὰ καὶ ἔντονος. Ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα καὶ ὀλίγα κοσμήματα ἐρυθρόγραφα, ἁπλᾶ καὶ χωρὶς καλλιτεχνικὰς ἀξιώσεις.
Ὁ κῶδιξ ἀποτελεῖται σήμερον ἐκ ιθ' τετραδίων, τὰ ὁποῖα ἀριθμοῦνται. Ἐκ τούτων τὸ α' τετράδιον (φφ. 1 - 2) ἔχει ἀπομείνει δίφυλλον, διότι τὰ ἓξ ἐλλείποντα φύλλα του ἔχουν ἀποκοπῇ διὰ ξυραφίου· πιθανόν, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ὑπολειμμάτων, ὑπῆρχον εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κώδικος καὶ δύο ἐπὶ πλέον παράφυλλα, ὡσαύτως ἀποκοπέντα· τὸ β' τετράδιον (φφ. 3 - 9) εἶναι ἑπτάφυλλον, διότι τὸ πρῶτον φύλλον του ἔχει ἀφαιρεθῇ, τὸ δὲ ιθ' (φφ. 138 - 142) ἀποτελεῖται ἐκ πέντε φύλλων, διότι τὰ τρία τελευταῖα του φύλλα ἔχουν ἀποκοπῇ. Ἐπὶ πλέον καὶ ἐν συνεχείᾳ, ὡς διεπιστώσαμεν ἐκ τῶν ἰχνῶν των, λείπουν ἄλλα δώδεκα φύλλα (ἤτοι ὁλόκληρον τὸ τετράδιον κ' καὶ ἓν τετράφυλλον), βαναύσως ἀποκοπέντα διὰ ξυραφίου. Πάντα τὰ λοιπὰ τετράδια (γ' - ιη') εἶναι κανονικὰ ὀκτάφυλλα. Αἱ σχετικαὶ ἀριθμητικαὶ ἐνδείξεις, δι' ἑλληνικῶν ψηφίων καὶ διὰ χειρὸς τοῦ γραφέως τοῦ κώδικος, ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου ἑκάστου τετραδίου, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον καὶ περὶ τὸ μέσον (λείπουν μόνον αἱ ἐνδείξεις τοῦ α' τετραδίου, ἡ πρώτη ἔνδειξις τοῦ β' καὶ ἡ τελευταία τοῦ ιθ').

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν τετραδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α' (φφ. 1 - 2), β' (φφ. 3 - 9), γ' (φφ. 10 - 17), δ' (φφ. 18 - 25), ε' (φφ. 26 - 33), ς' (φφ. 34 - 41), ζ' (φφ. 42 - 49), η' (φφ. 50 - 57), θ' (φφ. 58 - 65), ι' (φφ. 66 - 73), ια' (φφ. 74 - 81), ιβ' (φφ. 82 - 89), ιγ' (φφ. 90 - 97), ιδ' (φφ. 98 - 105), ιε' (φφ. 106 - 113), ις' (φφ. 114 - 121), ιζ' (φφ. 122 - 129), ιη' (φφ. 130 - 137), ιθ' (φφ. 138 - 142).

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημον, τὸ ὁποῖον παριστᾷ ἄγκυραν («ancre») ἐντὸς κύκλου, μὲ ἑξάκτινον ἀστέρα ἄνωθεν καὶ ἐκτὸς τοῦ κύκλου. Ἀπαντᾷ εἰς ὁλόκληρον τὸν κώδικα, μεταξὺ τῶν φύλλων 4 καὶ 142 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 4/7, 10/17, 12/15 ... 69/70 ... 91/96, 92/95 ... 141/142). Δὲν ταυτίζεται ἀκριβῶς. Ἐντάσσεται εἰς ὁμάδα παρομοίων ὑδατοσήμων τῶν μέσων τοῦ ΙϚ' αἰ. (D. - J. Harlfinger, «ancre» 57, ἔτ. 1556· G. Piccard VI, V ἀριθ. 341, ἔτ. 1552).

Στάχωσις ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, λίαν ρυπαροῦ σήμερον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἁπλῆ γραμμικὴ ἔντυπος διακόσμησις. Ἴχνη τῶν θηλυκωτήρων. Ἐπὶ τῆς ὀπισθίας πινακίδος πέντε μεταλλικοὶ γόμφοι (εἷς εἰς τὸ κέντρον καὶ ἀνὰ εἷς εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας).
Διατήρησις (τοῦ σωζομένου μέρους) τοῦ κώδικος πολὺ καλή.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 31 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 56/1951.

Ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἀναπαυσᾶ, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 17 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σώζεται σήμερον. Οὐδὲν ὡσαύτως ἕτερον στοιχεῖον ὑπάρχει περὶ τῆς προελεύσεως τοῦ κώδικος.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 93 καὶ 94 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 12α καὶ 139β (δείγματα γραφῆς).

52

Χάρτης Διαστ. 0,205×0,155 Αἰὼν XVIII (1789) / XIX (1805) Φύλλα 45

Ψαλμοὶ καὶ κανόνες. Ὁ κῶδιξ ἀκέφαλος καὶ κολοβός.

1 (φφ. 1α - 20α) Ψαλμοὶ Δαβὶδ κατ' ἐκλογὴν εἰς διαφόρους ἑορτάς.

Ἀρχ.: καὶ κατὰ τὴν καθαριότητα τῶν χειρῶν μου. Ὅτι πάντα τὰ κρίματα αὐτοῦ ἐνώπιόν μου [. . .]
Τελ. (φφ. 19β - 20α) : Νοεμβρίου η'. Εἰς τοὺς ἀσωμάτους Ἀρχαγγέλους. — Ἐξομολογήσομαί σοι Κύριε ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, καὶ ἐναντίον ἀγγέλων ψαλῶ σοι· [. . .] || [. . .] Ἐξαπέστειλε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ, καὶ ἦρε με ἐκ τῶν προβάτων τοῦ πατρός μου.

Ἐν συνεχείᾳ, ἐπὶ τοῦ φύλλου 20α : «Τέλος τῆς ἐκλογῆς καὶ τῷ Θεῷ δόξα». Ἐπὶ τοῦ φύλλου 20β, διὰ χειρὸς τοῦ γραφέως, τὸ κάτωθι κωδικογραφικὸν σημείωμα:

Ἐγράφη δὲ ἐν τῷ στύλῳ τοῦ βαρλαὰμ διὰ συν|δρομῆς τοῦ ἐλαχίστου ἐν ἱερομονάχοις χριστοφό|ρου ἐν ἔτει αψπθ^{ω} τῇ θ^{η} τοῦ ἰουλίου.

Τὸ τμῆμα τοῦτο τοῦ κώδικος, ὡς ἀποδεικνύει τὸ εἶδος τῆς γραφῆς (συγκρινομένης πρὸς τὴν γραφὴν ἄλλων γνωστῶν κωδίκων), ἔχει γραφῆ διὰ χειρὸς τοῦ γνωστοῦ ἐξ Ἰωαννίνων κωδικογράφου Ἀναστασίου Σουγδουρῆ, βαρλααμίτου μοναχοῦ ἢ ἱερομονάχου καὶ γραφέως πολλῶν κωδίκων τῆς Μονῆς Βαρλαὰμ (κατὰ τὰ ἔτη 1776 - 1797), ὡς καὶ τοῦ κώδικος 86 (ἔτ. 1780) τῆς Μονῆς Ἁγίου Στεφάνου τῶν Μετεώρων. Ἐξ ἄλλου, εἶναι γνωστὸν ὅτι πολλοὶ τῶν κωδίκων τούτων ἔχουν γραφῆ «δι' ἐπιμελείας» ἢ «συνδρομῆς» τοῦ συγχρόνου πρὸς τὸν Ἀναστάσιον Σουγδουρῆν, λογίου ἐπίσης ἱερομονάχου, Χρι-

στοφόρου τοῦ Βαρλααμίτου[1]. Τοῦ αὐτοῦ κωδικογράφου Ἀναστασίου Σουγδουρῆ καὶ ὁ κῶδιξ 6 (ἔτ. 1779) τῆς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος, τοῦ ὁποίου τὴν περιγραφὴν βλ. ἀνωτέρω (σελ. 158 - 171).

2 (φφ. 20β - 40β) Ὀκτὼ κανόνες τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, ἀντιστοιχοῦντες ἀνὰ εἷς εἰς ἕκαστον τῶν ὀκτὼ ἤχων: «Ἠδοῦ ἄρχωνται οἱ κανόνες τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κ(υρίο)υ [. . .] καὶ ψάλλονται, πάσα σάβατον, τὸ προῆ».

— φ. 20β : Κανὼν α', ἦχος α'.

Ἀρχ.: Ὠδὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν πάντες Θεῷ· τω ποιήσαντι · θαυμαστὰ τέρατα [. . .]

— φ. 23α : Κανὼν β', ἦχος β'.

Ἀρχ.: Δεῦτε λαοὶ ἄσωμεν ἄσμα Χ(ριστ)ῷ τῷ Θεῷ· τῷ διελόντι θάλασαν [. . .]

— φ. 25α : Κανὼν γ', ἦχος γ'.

Ἀρχ.: Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι νεύματι θείω· εἰς μίαν συναγωγῆν· συναθρίσας· κ(αὶ) τεμῶν θάλασσαν [. . .]

— φ. 28α : Κανὼν δ', ἦχος δ'.

Ἀρχ.: Χοροὶ Ἰ(σρα)ὴλ ἀνίκμοις ποσί· πόντον ἐρυθρὸν καὶ ὑγρὸν βυθὸν διελάσαντες [. . .]

— φ. 30β : Κανὼν ε', ἦχος πλάγιος α'.

Ἀρχ.: Τῷ σ(ωτῆ)ρι Θ(ε)ῷ· τῷ ἐν θαλάση λαόν· ποσὶν ἀβρόχοις ὁδηγήσαντι· καὶ φαραῶ πανστρατιὰ καταποντίσαντι [. . .]

— φ. 32β : Κανὼν ς', ἦχος πλάγιος β'.

Ἀρχ.: Ὡς ἐν ἠπείρω πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ· ἐναβύσω ἴχνεσι· τὸν διώκτην φαραώ· καθορῶν [. . .]

— φ. 35β : Κανὼν ζ', ἦχος βαρύς.

Ἀρχ.: Νεύσει σου πρὸς γεώδη ἀντὶ τυπιαν μετήχθη· ἡ πρὶν εὐδιάχυτος· ὑδάτων φύσις [. . .]

— φ. 38α : Κανὼν η', ἦχος πλάγιος δ'.

Ἀρχ.: Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν· καὶ τὴν αἰγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών· ὁ ἰσραηλίτης [. . .]

---

1. Περὶ Ἀναστασίου Σουγδουρῆ καὶ Χριστοφόρου Βαρλααμίτου βλ. *Τὰ χειρόγραφα τῶν Μετεώρων*, τόμ. Β', *Τὰ χειρόγραφα τῆς Μονῆς Βαρλαάμ*, ἐκ τῶν καταλοίπων Ν. Α. Β έ η, Ἀθῆναι 1984, σ. ιθ', 68, 106, 126, 148, 178, 252 - 253, 343, 345, 346, 422 - 423, 424 (ὅπου Προλεγόμενα, πρόσθετοι σημειώσεις, πίνακες κ.ἄ. Δ. Ζ. Σ ο φ ι α ν ο ῦ) καὶ πίν. ἐκτὸς κειμένου 61, 63, 65, 102, 112, 114, 123, 127, 134, 135, 137, 155, 162, 185, 188 καὶ 190 (ὅπου δείγματα γραφῆς καὶ βιβλιογραφικὰ σημειώματα τοῦ Ἀναστ. Σουγδουρῆ)· Δ. Ζ. Σ ο φ ι α ν ο ῦ, *Τὰ χειρόγραφα τῶν Μετεώρων*, τόμ. Γ', *Τὰ χειρόγραφα τῆς Μονῆς Ἁγίου Στεφάνου*, Ἀθῆναι 1986, σ. 270 καὶ πίν. 132· τ ο ῦ α ὐ τ ο ῦ, «Ἱερομονάχου Γαβριὴλ Ἁγιαμονίτη, Ἀνέκδοτο προσκυνητάριο τῶν μονῶν τῶν Μετεώρων», *Τρικαλινὰ* 6 (1986) σ. 8, ὅπου καὶ ἄλλη σχετικὴ βιβλιογραφία.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 20β, πρὸ τοῦ τίτλου τῶν κανόνων, τὸ ἑξῆς σημείωμα τοῦ γραφέως των:

1805: μαΐου 15 : γράφω· κωσμᾶς ἱερομόναχος. Μ(ετεωρίτη)ς :

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 40β, μετὰ τὸ τέλος τοῦ κειμένου τῶν κανόνων, τὰ ἑξῆς:

Τέλως : καὶ παρακαλῶ συγχωρησατέμη· δι' ὅτι | ἀμαθὴς ἠμΐ :~

3 (φφ. 41α - 45β) Κανὼν εἰς τὴν Θεοτόκον, τροπάρια, ἐξαποστειλάρια. Τὸ τμῆμα τοῦτο δι' ἄλλης χειρὸς γεγραμμένον. Ὁ κανὼν κολοβός, διότι μετὰ τὸ φύλλον 44 ἔχουν ἐκπέσει φύλλα.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α', ἦχ. πλ. β'. — Χαῖρε τῶν πατέρων τὸ εὔφημον κράτος, χαῖρε περίδοξον κλέος [. . .]

Τελ.: Ἐξαποστειλάριον θεοτοκίον. — Σύμου προστάτοις ἀχραντὲ [sic] καὶ ὑσχιρὸν πρόπίργιον [. . .] τὸν ἐπισὴ πεπιθότα.

Ὁ κῶδιξ ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἑξῆς τετραδίων (τὰ ὁποῖα δὲν φέρουν ἀρίθμησιν): α' (φφ. 1 - 8), β' (φφ. 9 - 16), γ' (φφ. 17 - 24), δ' (φφ. 25 - 32), ε' (φφ. 33 - 40), ς' (φφ. 41 - 45).

Ἐπὶ τοῦ παραφύλλου τοῦ ἐπικεκολλημένου ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως ἡ σημείωσις: *1753 - μαρτίου - 1 | ἐδέθη δηαχηρὸς | Διμιτρίου . . . | τοῦ . . . . ος | εκ πόλεος τρίκης*

Προφανῶς ἡ στάχωσις ἐπανεχρησιμοποιήθη ἐνταῦθα, ληφθεῖσα ἐκ παλαιοτέρου κώδικος, διότι τὰ κείμενα τοῦ παρόντος κώδικος εἶναι μεταγενέστερα (ἐτῶν 1789, 1805).

Στάχωσις ἐκ πινακίδων χάρτου ναστοῦ, ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἁπλῆ ἔντυπος διακόσμησις.

Ὁ κῶδιξ ἐν γένει ρυπαρός, κατὰ δὲ τὴν ἄνω δεξιὰν γωνίαν καὶ μυόβρωτος.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ παραφύλλου τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 17 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 36/1951.

Ὁ κῶδιξ προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Βαρλαάμ, πρὸς οὐδένα δὲ κώδικα τῆς ἀναγραφῆς τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους 1909 ταυτίζεται.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 95 καὶ 96 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 19β (δεῖγμα γραφῆς, γραφεὺς Ἀναστάσιος Σουγδουρῆς) καὶ 20β (κωδικογραφικὸν σημείωμα τοῦ Ἀναστασίου Σουγδουρῆ, ἔτ. 1789, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἕτερον σημείωμα τοῦ β' γραφέως Κοσμᾶ ἱερομονάχου, ἔτ. 1805).

53

Χάρτης Διαστ. 0,287×0,215 Αἰὼν XV Φύλλα 156

Παρακλητική. Ἀκέφαλος, ἐλλιπὴς καὶ κολοβή. Περιέχει τοὺς τέσσαρας πρώτους ἤχους (α' - δ').

— φφ. 1α - 17α : Ἦχος α' (ἀκέφαλος).

Ἀρχ. (θεοτοκίον τῆς γ' ᾠδῆς τοῦ κανόνος τῆς ἑσπέρας τῆς Τετάρτης): Ῥῦσαι με πάσης περιστάσεως· καὶ πολλῶν σκανδάλων τοῦ ὄφεως· καὶ αἰωνίζοντος πυρὸς [. . .]

— φφ. 17β - 60α : Ἦχος β'.

Ἀρχ. (Τῶ Σαββάτω ἑσπέρας ἐν τῶ μικρῶ ἑσπερινῶ, στιχηρὰ ἀναστάσιμα) : Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ π(ατ)ρ(ὸ)ς γεννηθέντα· τὸν Θ(εὸ)ν λόγον σαρκωθέντα ἐκ παρθένου Μαρίας [. . .]

— φφ. 60α - 106β : Ἦχος γ'.

Ἀρχ. (Τῶ Σαββάτω ἑσπέρας ἐν τῶ μικρῶ ἑσπερινῶ, στιχηρὰ ἀναστάσιμα) : Τῶ σῶ στ(αυ)ρῶ Χ(ριστ)ὲ σ(ωτ)ήρ· θανάτου κράτος λέλυται· καὶ διαβόλου ἡ πλάνη κατήργηται [. . .]

— φφ. 106β - 156β : Ἦχος δ' (κολοβός).

Ἀρχ. (Τῶ Σαββάτω ἑσπέρας ἐν τῶ μικρῶ ἑσπερινῶ, στιχηρὰ ἀναστάσιμα) : Τὸν ζωοποιόν σου στ(αυ)ρόν· ἀπαύστως προσκυνοῦντες Χ(ριστ)έ· τὴν τριήμερόν σου ἀνάστασιν δοξάζομεν [. . .]

Τελ. (α' τροπάρ. τῆς η' ᾠδῆς τοῦ κανόνος τῆς ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς) : Μαρτύρων δεξάμενος λιτάς· καὶ τὴν συμπάθειαν πρὸς τὸ ὁμόφυλον· ψυχὰς ἀνάπαυσον

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς κατὰ δύο σελίδας (= στήλας). Γραφὴ ἄνετος, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,210×0,140. Στίχοι 31. Μελάνη μελίχρους. Τίτλοι, ἐπίτιτλα καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, ἁπλᾶ καὶ χωρὶς καλλιτεχνικὰς ἀξιώσεις.

Ὁ κῶδιξ φέρει ἀρίθμησιν φυλλαδίων ε' - κς'. Ὡς διεπιστώσαμεν, εἶχε συγκροτηθῆ ἐκ κανονικῶν ὀκταφύλλων τετραδίων. Ἐκ τούτων τὰ τετράδια α'-γ' ἔχουν ἐκπέσει ἐξ ὁλοκλήρου, τοῦ δὲ δ' σώζεται ἓν μόνον φύλλον, ἤτοι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κώδικος λείπουν ἐν συνόλῳ φύλλα 31· τὸ ζ' τετράδιον (φφ. 18 - 22) εἶναι πεντάφυλλον, διότι μετὰ τὸ φύλλον 18 ἔχουν ἀφαιρεθῆ τρία φύλλα· τὸ η' (φφ. 23 - 29) εἶναι ἑπτάφυλλον, διότι τὸ τελευταῖον φύλλον του ἔχει σχισθῆ· τὸ θ' (φφ. 30 - 34) εἶναι πεντάφυλλον, διότι τὰ δύο πρῶτα φύλλα του ἔχουν ὡσαύτως σχισθῆ (ἤτοι μεταξὺ τῶν φύλλων 29 καὶ 30 ὑπάρχει χάσμα τριῶν φύλλων)· τὸ θ' τετράδιον ἦτο ἀρχῆθεν ἑπτάφυλλον, διότι τὸ πρῶτον του φύλλον (30) ἀποτελεῖται ἐκ δύο συνεχομένων καὶ καλῶς ἐπικολληθέντων μεταξύ των φύλλων (προφανῶς, ὁ γραφεύς, ἐκ παραδρομῆς, συνέχισε γράφων εἰς τὴν ὀπισθίαν πλευρὰν τοῦ ἑπομένου φύλλου, ὁπότε ἐνδιαμέσως παρέμειναν δύο ὄψεις φύλλων ἄγραφοι)· τὸ ιε' τετράδιον (φφ. 75-76) ἀποτελεῖται σήμερον

ἐκ δύο μόνον φύλλων, διότι τὰ ἓξ πρῶτα φύλλα του ἔχουν ἐκπέσει (οὕτω, μετὰ τὸ φ. 74 χάσμα ἓξ φύλλων)· τὸ κδ' (φφ. 141 - 146) εἶναι ἑξάφυλλον, διότι ἐνδιαμέσως, μετὰ τὸ φ. 143, ἔχουν σχισθῇ δύο φύλλα· τοῦ κς' (φφ. 155-156), τέλος, ἔχουν ἀπομείνει τὰ δύο πρῶτα φύλλα του, τὰ ὑπόλοιπα ἓξ ἔχουν σχισθῇ. Πάντα τὰ λοιπὰ εἶναι κανονικὰ ὀκτάφυλλα τετράδια. Αἱ σχετικαὶ ἀριθμητικαὶ ἐνδείξεις, δι' ἑλληνικῶν ψηφίων καὶ διὰ χειρὸς τοῦ γραφέως, ἔχουν τεθῇ ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου ἑκάστου τετραδίου, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον καὶ περὶ τὸ μέσον.'Ελλείπουν μόνον αἱ ἐνδείξεις τῶν τετραδίων (δ', η', θ', ιε', κς') τῶν ὁποίων ἔχει ἀφαιρεθῇ τὸ πρῶτον ἢ τὸ τελευταῖον φύλλον.

'Αναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν τετραδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: δ' (φ. 1), ε' (φφ. 2 - 9), ς' (φφ. 10 - 17), ζ' (φφ. 18 - 22), η' (φφ. 23 - 29), θ' (φφ. 30 - 34), ι' (φφ. 35 - 42), ια' (φφ. 43 - 50), ιβ' (φφ. 51 - 58), ιγ' (φφ. 59 - 66), ιδ' (φφ. 67 - 74), ιε' (φφ. 75 - 76), ις' (φφ. 77 - 84), ιζ' (φφ. 85 - 92), ιη' (φφ. 93 - 100), ιθ' (φφ. 101 - 108), κ' (φφ. 109 - 116), κα' (φφ. 117 - 124), κβ' (φφ. 125 - 132), κγ' (φφ. 133 - 140), κδ' (φφ. 141 - 146), κε' (φφ. 147 - 154) , κς' (φφ. 155 - 156).

'Ο χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει ὑδατόσημον, τὸ ὁποῖον παριστᾷ ἐσχηματοποιημένον ὄρος μὲ τρεῖς κορυφάς· ἐκ τῆς μεσαίας κορυφῆς ἐκκινεῖ κατακόρυφος εὐθεῖα γραμμή, ἀπολήγουσα εἰς μικρὸν κύκλον. 'Απαντᾷ εἰς ὁλόκληρον τὸν κώδικα, μεταξὺ τῶν φύλλων 1 καὶ 155 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 1, 3, 4, 9, 10 . . . 46, 51 . . . 150, 152, 153, 155). Τὸ ὑδατόσημον τοῦτο ὅμοιον πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 64 («monts»· ἔτ. ±1432) τῶν D. - J. Harlfinger. 'Επὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως, διὰ μελάνης, τὸ ἀκόλουθον κτητορικὸν σημείωμα:

τοῦ ἁγίου νικολάου του αναπάσα [sic] *ήνε παρακλήτικη*

'Επὶ τοῦ φύλλου 2α, εἰς τὸ ἔξω περιθώριον, διὰ χειρὸς μεταγενεστέρας, τὰ ἑξῆς:

† επι έτους ,ζριδεκα [7110 = 1601/2] *μάθει ο θεωφειλέστατος*

Στάχωσις ἐφθαρμένη καὶ ἐξηρθρωμένη, ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, ἐπενδεδυμένων διὰ λίαν ἐφθαρμένου βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἁπλῆ ἔντυπος διακόσμησις. 'Η ὀπισθία πινακὶς ἔχει κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκπέσει. Ἴχνη τεσσάρων θηλυκωτήρων, καὶ δεκαπέντε μεταλλικῶν γόμφων (τῶν ὁποίων μόνον αἱ ὀπαὶ στερεώσεως σώζονται) ἐπὶ ἑκάστης πινακίδος (ἀνὰ τρεῖς γόμφοι εἰς πέντε παραλλήλους σειράς).

Διατήρησις ἐν γένει μετρία. 'Ο κῶδιξ πολλαχοῦ ρυπαρὸς ἐκ τῆς συχνῆς χρήσεώς του καὶ ἐκ σταγμάτων κηροῦ.

'Αριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 156β : 109 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 25/1951.

'Ο κῶδιξ οὗτος, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ κτητορικοῦ του σημειώματος, προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ 'Αγίου Νικολάου 'Αναπαυσᾶ, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 14 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). 'Ο παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σώζεται σήμερον.

Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 97 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τοῦ φύλλου 126β (δεῖγμα γραφῆς).

54

Χάρτης Διαστ. 0,145×0,0100 Αἰὼν XVII (1688) Φύλλα 86

1 (φφ. 2β - 58α) «Ἡ θεία Λειτουργία τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) Ἰω(άν)νου ἀρχιεπισκόπου Κ(ων)σταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου. Συντεθεῖσα πάρα π(ατ)ριάρχου κυροῦ Φιλοθέου».

2 (φφ. 58α - 83α) «Ἡ θεία Λειτουργία τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου».

3 (φφ. 83β - 84β) «Περὶ ἱερέων».

α′ φ. 83β : «Τοῦ ἁγίου Ἰω(άν)νου τοῦ Νηστευτοῦ».

Ἀρχ.: Οἱ ἱερεῖς ὅπου λεἰτουργοῦσι μέτα ἔχθρας κ(αὶ) μνησικακί(ας) [. . .]

β′ φ. 83β : «Τοῦ ἁγίου Νικηφόρου τοῦ ὁμολογητοῦ».

Ἀρχ.: Τὸν ἱερέα τ(ὸν) μὴ νηστεύοντα τετράδα καὶ παρασκευὴ ὅλου του ενἰαὐτοῦ [. . .]

γ′ φφ. 83β - 84β : «Τοῦ Χρυσοστόμου».

Ἀρχ.: Οἱ ἱερεῖς οἱ θέλοντες προσιἔναι τῇ φρικτῇ καὶ φοβερᾷ τραπέζῃ [. . .]

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ πρόχειρος καὶ οὐχὶ σταθερά. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα πολλά. Αἱ διαστάσεις τῆς γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων, ὡς καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν στίχων, ποικίλλουν. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις πολλαί. Ἐπίτιτλα (φφ. 2β, 21α, 58α) ἐρυθρόγραφα. Ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα διακοσμητικὰ ἐρυθρόγραφα, μᾶλλον ἀδέξια καὶ κακότεχνα. Ἐρυθρογραφίαι ἐν γένει πολλαί.

Ὁ κῶδιξ δὲν φέρει ἀρίθμησιν φυλλαδίων. Ὡς διεπιστώσαμεν ὅμως, ἀποτελεῖται ἐξ ἑνὸς πενταδίου καὶ ἐκ πέντε ὀκταδίων (δεκαεξαφύλλων).

Ἡ σειρὰ τῶν φυλλαδίων τούτων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α′ (φφ. 1 - 10), β′ (φφ. 11 - 25· μετὰ τὸ φ. 20 ἔχει ἀφαιρεθῆ ἓν φύλλον, πιθανώτατα ἄγραφον, διότι δὲν ὑπάρχει χάσμα εἰς τὸ κείμενον), γ′ (φφ. 26 - 41), δ′ (φφ. 42 - 57), ε′ (φφ. 58 - 73), ς′ (φφ. 74 - 86· τὰ τρία τελευταῖα φύλλα, μετὰ τὸ φ. 86, πιθανώτατα ἄγραφα, ἔχουν ἀφαιρεθῆ).

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημον, τὸ ὁποῖον παριστᾷ στέμμα («couronne»), ἀπολῆγον εἰς ἑξάκτινον ἀστέρα καὶ ἡμισέληνον. Ἀπαντᾷ, εἰς δύο τμήματα, εἰς τὰ περισσότερα φύλλα τοῦ κώδικος (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 4, 5, 28, 29, 30 . . . 45, 46 . . . 62, 63, 78, 79).

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 84β, μετὰ τὸ τέλος τοῦ κειμένου :

† τέλος τῶ δὲ θ(ε)ῶ δ(όξ)α, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐρυθρόγραφα: *εν ετη απο χ(ρι-στο)ῦ αχπη'*

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 20β : «Τέλος τ(ῆς) ἁγί(ας) προσκομιδῆς». Ἄνωθεν τούτων, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου, διακοσμητικὸς κύκλος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀναγράφονται τὰ ἑξῆς: «ο δεσπότης, ἡ θ(εοτό)κος, οι αγ(ιοι), ἅπαντες οι χριστιανοί, IC XC NIKA».

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 21α (ὅπου ἡ ἀρχὴ τῆς κυρίως Λειτουργίας: «Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ πατρός»), ἄνωθεν τοῦ ἐπιτίτλου, ἡ χρονολογία 1842.

Ἐπὶ τῶν φύλλων 85β - 86β, διὰ χειρὸς μεταγενεστέρας, πασχάλια τῶν ἐτῶν 1846, 1847, 1848 καὶ 1849. Τὰ φύλλα 1α - 2α πλήρη δοκιμίων κονδυλίου (τροπάρια, ἀλφάβητος κ.ἄ.). Τὸ φύλλον 85α ἄγραφον.

Στάχωσις ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἁπλῆ γραμμικὴ ἔντυπος διακόσμησις. Ἴχνη ἑνὸς θηλυκωτῆρος.
Διατήρησις μετρία. Ὁ κῶδιξ ρυπαρὸς ἐκ τῆς χρήσεως.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῶν φύλλων 1α καὶ 86β : 102 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 118/1951.
Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α, δι' ἐρυθρᾶς γραφῆς: 54/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος ἀνῆκε παλαιόθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 28 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Εἰς τὴν ράχιν τῆς σταχώσεως σώζεται ἡ παλαιὰ ἐτικέττα, ἡ ὁποία φέρει ἐρυθρόγραφον τὸν ἀριθμὸν τοῦτον 28 καὶ τὴν ἔνδειξιν «Μ. Ἁγ. Τριάδος». Ὁ ἀριθμὸς 28, διὰ κυανῆς μολυβδίδος, καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 98 καὶ 99 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 57β - 58α (ἐπίτιτλον, δεῖγμα γραφῆς) καὶ 84β (κωδικογραφικὸν σημείωμα ἔτ. 1688).

55

Χάρτης	Διαστ. 0,280×0,220	Αἰὼν XV (α' ἥμισυ)	Φύλλα 211

Παρακλητική. Ἀκέφαλος, ἐλλιπὴς καὶ κολοβή. Περιεῖχε τὰ τροπάρια καὶ τῶν ὀκτὼ ἤχων, ἐκ τῶν ὁποίων σήμερον ἐλλείπουν ἐξ ὁλοκλήρου τὰ τροπάρια τοῦ α' ἤχου.

— φφ. 1α - 24β : Ἦχος β' (ἀκέφαλος). Ἀρχίζει ἀπὸ τροπάρια τῆς Κυριακῆς.
— φφ. 25α - 56β : Ἦχος γ'.
— φφ. 57α - 90β : Ἦχος δ'.
— φφ. 90β - 123α : Ἦχος πλάγιος α'.

— φφ. 123α - 158α : Ἦχος πλάγιος β'.
— φφ. 158β - 193β : Ἦχος βαρὺς (κολοβός).
— φφ. 194α - 211β : Ἦχος πλάγιος δ' (ἀκέφαλος καὶ κολοβός· ἀρχίζει ἀπὸ τροπάρια τῆς Κυριακῆς καὶ τελειώνει εἰς τροπάρια τῆς Τετάρτης).

Τὸ κύριον τμῆμα τοῦ κώδικος (φφ. 33α - 211β) γεγραμμένον ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γράμματα στρογγυλόσχημα, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστα. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα πολλά. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,230×0,145. Στίχοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, 29. Μελάνη ἀμαυρὰ καὶ ἔντονος. Τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, ἁπλᾶ καὶ ἀδέξια. Ἐπίτιτλα (φφ. 57α, 90β, 123α) ἐρυθρόγραφα, μετρίας καλλιτεχνικῆς ἀξίας. Τὸ σωζόμενον πρῶτον μέρος τοῦ κώδικος (φφ. 1α - 32β) γεγραμμένον ὑπὸ τριῶν διαφόρων γραφέων (φφ. 1α - 4β, 4β - 24β, 25α - 32β). Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος κατὰ δύο σελίδας (= στήλας).

Ἀρίθμησις φυλλαδίων τοῦ κώδικος δὲν ὑπάρχει σήμερον. Δὲν ἀποκλείεται, ἀρχικῶς νὰ ὑπῆρχεν εἰς τὸ κάτω περιθώριον τῶν φύλλων, τοῦ ὁποίου μέγα μέρος ἐλλείπει, διότι ὁ κῶδιξ εἰς τὸ κάτω μέρος εἶναι μυόβρωτος καὶ κατεστραμμένος ὑπὸ τῆς ὑγρασίας. Ὡς διεπιστώσαμεν, ὁ κῶδιξ ἀπαρτίζεται σήμερον ἐκ κθ' φυλλαδίων, τὰ ὁποῖα ἦσαν κανονικὰ ὀκτάφυλλα τετράδια. Ἐκ τούτων τὸ ε' (φφ. 33 - 38) εἶναι ἑξάφυλλον, διότι ἔχουν ἐκπέσει δύο φύλλα, τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον (μεταξὺ τῶν φύλλων 32 καὶ 33 χάσμα ἑνὸς φύλλου)· τὸ ς' (φφ. 39 - 44) εἶναι ὡσαύτως ἑξάφυλλον, διότι ἔχουν ἐκπέσει τὰ δύο πρῶτα φύλλα του (οὕτω, μεταξὺ τῶν φύλλων 38 καὶ 39 χάσμα τριῶν φύλλων)· τὸ ια' (φφ. 77 - 78) εἶναι δίφυλλον, διότι ἔχουν ἐκπέσει τὰ τρία πρῶτα καὶ τὰ τρία τελευταῖα φύλλα του (οὕτω, μεταξὺ τῶν φύλλων 76 καὶ 77 χάσμα τριῶν φύλλων)· τὸ ιβ' (φφ. 79 - 85) εἶναι ἑπτάφυλλον, διότι ἔχει ἐκπέσει τὸ πρῶτον φύλλον του (οὕτω, μεταξὺ τῶν φύλλων 78 καὶ 79 χάσμα τεσσάρων φύλλων)· τὸ ιζ' (φφ. 117 - 123) εἶναι ἑπτάφυλλον, διότι ἔχει ἐκπέσει τὸ πρῶτον του φύλλον (οὕτω, μεταξὺ τῶν φύλλων 116 καὶ 117 χάσμα ἑνὸς φύλλου)· τὸ ιη' (φφ. 124 - 129) εἶναι ἑξάφυλλον, διότι ἔχουν ἐκπέσει τὰ δύο πρῶτα φύλλα του (οὕτω, μεταξὺ τῶν φύλλων 123 καὶ 124 χάσμα δύο φύλλων)· τὸ κζ' (φφ. 194 - 199) εἶναι ἑξάφυλλον, διότι ἔχουν ἐκπέσει δύο φύλλα του, τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον (οὕτω, μεταξὺ τῶν φύλλων 193 καὶ 194 χάσμα ἑνὸς φύλλου)· τὸ κη' (φφ. 200 - 205) εἶναι ἐπίσης ἑξάφυλλον, διότι ἔχουν ἐκπέσει δύο φύλλα του, τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον (οὕτω, μεταξὺ τῶν φύλλων 199 καὶ 200 χάσμα δύο φύλλων)· τέλος, τὸ κθ' (φφ. 206 - 211) εἶναι ὡσαύτως ἑξάφυλλον· ἀνεξακρίβωτος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκπεσόντων φύλλων μετὰ τὰ φύλλα 205 καὶ 211 (ἤτοι μεταξὺ τῶν τετραδίων κη' καὶ κθ' καὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ κώδικος).

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν τετραδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α' (φφ. 1 - 8), β' (φφ. 9 - 16), γ' (φφ. 17 - 24), δ' (φφ. 25 - 32), ε' (φφ. 33 - 38), ς' (φφ. 39 - 44), ζ' (φφ. 45 - 52), η' (φφ. 53 - 60), θ' (φφ. 61 - 68), ι' (φφ. 69 - 76), ια'

(φφ. 77 - 78), ιβ' (φφ. 79 - 85), ιγ' (φφ. 86 - 93), ιδ' (φφ. 94 - 101), ιε' (φφ. 101Α - 108), ις' (φφ. 109 - 116), ιζ' (φφ. 117 - 123), ιη' (φφ. 124 - 129), ιθ' (φφ. 130 - 137), κ' (φφ. 138 - 145), κα' (φφ. 146 - 153), κβ' (φφ. 154 - 161), κγ' (φφ. 162 - 169), κδ' (φφ. 170 - 177), κε' (φφ. 178 - 185), κς' (φφ. 186 - 193), κζ' (φφ. 194 - 199), κη' (φφ. 200 - 205), κθ' (φφ. 206 - 211).

῾Ο χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α') Ὄρος («mont») ἐσχηματοποιημένον μὲ τρεῖς κορυφάς, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μεσαία ὑψηλοτέρα, μὲ εὐθεῖαν κατακόρυφον γραμμὴν ἐπ' αὐτῆς. ᾿Απαντᾷ εἰς τὰ φύλλα 2, 4, 6, 45, 46, 48, 50, 77, 79, 80, 81, 144, 171 καὶ 173. Παρομοιάζει πρὸς τὰ ὑπ' ἀριθ. 11696 (ἔτ. 1424/29), 11699 (ἔτ. 1432) καὶ 11702 (ἔτ. 1440) ὑδατόσημα τοῦ C. Briquet. β') Ψαλίδιον («ciseaux»). ᾿Απαντᾷ, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, εἰς τὰ περισσότερα φύλλα τοῦ κώδικος (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 10, 11, 14, 16, 18, 20, 22 ... 99, 100, 101 ... 117, 118, 121 ... 177, 179, 181, 183 ... 202, 208, 209, 211). Δὲν ταυτίζεται ἀκριβῶς. Παρομοιάζει πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 3661 (ἔτ. 1438) ὑδατόσημον τοῦ C. Briquet. γ') Ἄνθος πεντάφυλλον μὲ μίσχον. ᾿Απαντᾷ εἰς τὰ φύλλα 101Α, 102, 104, 106, 197, 198, 199, 200, 204 καὶ 206. Παρομοιάζει πρὸς τὰ ὑδατόσημα ὑπ' ἀριθ. 6383 (ἐτ. 1410/16) τοῦ C. Briquet καὶ 79 «fleur» (ἔτ. 1434) τῶν D. - J. Harlfinger.

᾿Επὶ τοῦ φύλλου 25α, κάτωθεν ἀκαλαισθήτου καὶ ἀδεξίου ἐπιτίτλου ἐν σχήματι Π, τὰ ἑξῆς:

† τρίτης | παρακλήσ(εως) | χειρῶν ἐ|ξ ἀναξίων·
ὀκτοήχου γράφοντας, Χ(ριστ)έ μου μὴ πα|ρίδης.

Στάχωσις σητόβρωτος καὶ ἐξηρθρωμένη, ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, ἐπενδεδυμένων διὰ λίαν ἐφθαρμένου βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἁπλῆ ἔντυπος διακόσμησις (τὸ ἐπικάλυμμα τῆς προσθίας πινακίδος ἔχει ἐκπέσει κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος). Τέσσαρες μεταλλικοὶ γόμφοι ἐπὶ τῆς προσθίας πινακίδος καὶ πέντε ἐπὶ τῆς ὀπισθίας.
Διατήρησις ἐν γένει πολὺ κακή. ῾Ολόκληρος ὁ κῶδιξ μυόβρωτος, κυρίως κατὰ τὸ κάτω περιθώριον, διαποτισμένος ὑπὸ τῆς ὑγρασίας καὶ ρυπαρός.

᾿Αριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῶν πινακίδων τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α: 46 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 29/1951.
᾿Αριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ φύλλου, 1α, δι' ἐρυθρᾶς γραφῆς: 55/Ν.Α.Β.

῾Ο κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ ῾Αγίου Νικολάου ᾿Αναπαυσᾶ, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 31 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). ῾Ο παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σώζεται σήμερον. Οὐδὲν ὡσαύτως ἕτερον στοιχεῖον ὑπάρχει περὶ τῆς προελεύσεως τοῦ κώδικος.

῾Ο ἐκτὸς κειμένου πίναξ 100 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τοῦ φύλλου 35β (δεῖγμα γραφῆς).

56

Χάρτης Διαστ. 0,220×0,140 Αἰὼν XIV (περὶ τὰ μέσα) Φύλλα 94

Ἀκολουθία, συναξάριον, βίος καὶ θαύματα τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις.

α′ (φφ. 2α - 48β) Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Ἀρχ.: Στιχηρά, ἦχος β′. — Μύροις παροικήσας αἰσθητῶς, μύρον ἀληθῶς ἀνεδείχθης μύρω χρισθεὶς νοητῶ· ἅγιε Νικόλαε [. . .]

Μεταξὺ ς′ καὶ ζ′ ᾠδῆς τοῦ κανόνος, φφ. 26β - 37β, οἱ στίχοι καὶ τὸ συναξάριον τοῦ ἁγίου (BHG 1349s).

Ἀρχ.: Ὁ Νικόλαος, πρέσβυς ὢν ἐν γῇ μέγας,
καὶ γῆς ἀποστάς, εἰς τὸ πρεσβεύειν ζέει.
Ἕκτη Νικόλεῳ γε φάνη βιότοιο τελευτή.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐν τοῖς χρόνοις Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν τυράνν(ων)· πρότερον τῇ μοναδικῇ πολιτεία διαπρέψας [. . .]
Τελ.: [. . .] μακάριο(ς) οὗτος καὶ ἐν σαρκὶ ὤν· καὶ ἀπὸ σαρκὸς ἐκδημῶν (καὶ) μεταχωρῶν πρὸς Κ(ύριο)ν· ὅτι αὐτῶ πρέπει δόξα [. . .] ἀμήν.

Τῆς κυρίως Ἀκολουθίας προηγοῦνται, φ. 1α-β, «κονδάκην» [sic], ὁ οἶκος καὶ ἕτερον «κονδ(ά)κ(ιν)» τῶν προεορτίων τοῦ ἁγίου.

β′ (φφ. 49α - 94β) «Βίο(ς) καὶ πολιτεία καὶ μερικῆ θαυμάτ(ων) διήγησις τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) ἀρχ(ι)εράρχ(ου) καὶ θαυματουργοῦ Νικολάου» (BHG 1349). Τὸ κείμενον τοῦτο κολοβόν.

Ἀρχ.: Σοφόν τι χρῆμα ζωγράφων χεὶρ· καὶ δεινὴ μὲν μιμήσασθαι τὴν ἀλήθειαν· δεινὴ δὲ τῶν πραγμ(ά)τ(ων) ἐναργῆ προσθεῖναι τὰ σύμβολα [. . .]
Τελ.: [. . .] καὶ πρὸς τὴν μακρὰν ἐκείνην (καὶ) μακαρίαν διαβαίνει ζωήν· λαμπρότησι ἀγγέλων συνὼν καὶ συναγαλλόμενος· καὶ τῶ τῆς τριάδος

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γράμματα στρογγυλόσχημα, καλλιγραφικά, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστα, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα ἀρκετά. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,130 × 0,085. Στίχοι 17. Μελάνη μελίχρους. Τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, ἁπλᾶ καὶ ἄτεχνα.

Ὁ κῶδιξ δὲν φέρει ἀρίθμησιν φυλλαδίων. Ὡς διεπιστώσαμεν ὅμως, εἶχε συγκροτηθῆ ἐκ δώδεκα κανονικῶν ὀκταφύλλων τετραδίων, ἐξ ἑνὸς δισσοῦ καὶ ἑνὸς τριαδίου (κανονικοῦ ἑξαφύλλου) εἰς τὸ τέλος. Ἐκ τούτων σήμερον τὸ α′ τετράδιον (φφ. 1 - 7) εἶναι ἑπτάφυλλον, διότι τὸ πρῶτον φύλλον του, πιθανώτατα ἄγραφον, ἔχει ἐκπέσει· τὸ ια′ (φφ. 73 - 79) ἦτο ἀρχῆθεν ἑπτάφυλλον, τὸ ιγ′ (φφ. 88 - 94) εἶναι ἑπτάφυλλον, διότι ἔχει ἐκπέσει τὸ τελευταῖον του φύλλον, μετὰ τὸ ὁποῖον, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν εναπομεινάντων ἰχνῶν, ὑπῆρχε καὶ ἓν πλῆρες ἑξάφυλλον τριάδιον, τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ φύλλα ἔχουν ἀφαιρεθῆ·

τοῦ δισσοῦ, τέλος, σώζεται ἓν μόνον φύλλον (48), διότι τὰ ἀκολουθοῦντα τρία ἔχουν ἀποκοπῇ διὰ ξυραφίου.

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν φυλλαδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α' (φφ. 1 - 7), β' (φφ. 8 - 15), γ' (φφ. 16 - 23), δ' (φφ. 24 - 31), ε' (φφ. 32 - 39), ς' (φφ. 40 - 47), ζ' (φ. 48), η' (φφ. 49 - 56), θ' (φφ. 57 - 64), ι' (φφ. 65 - 72), ια' (φφ. 73 - 79), ιβ' (φφ. 80 - 87), ιγ' (φφ. 88 - 94).

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α') Δοχεῖον («pot») ἐν εἴδει φιάλης μετὰ λαβῆς. Ἀπαντᾷ εἰς τὰ φύλλα 2/5, 18/21, 50/55 καὶ 60/61. Δὲν ταυτίζεται ἀκριβῶς. Ἐντάσσεται εἰς ὁμάδα παρομοίων ὑδατοσήμων τοῦ α' ἡμίσεος τοῦ ΙΔ' αἰ. (C. Briquet ἀριθ. 12468 καὶ 12469, ἐτῶν 1331 καὶ 1340 ἀντιστοίχως· V. Mošin — S. Traljić ἀριθ. 6848 καὶ 6850, τοῦ ἔτους 1336). β') Μαστίγιον («férule») ἐσχηματοποιημένον. Ἀπαντᾷ μεταξὺ τῶν φύλλων 17 καὶ 93 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 17/22, 25/30, 26/29, 33/38 ... 74/78, 76/77 ... 90/93). Δὲν ταυτίζεται ἀκριβῶς. Ἐντάσσεται εἰς ὁμάδα παρομοίων ὑδατοσήμων τοῦ α' ἡμίσεος τοῦ ΙΔ' αἰ. (C. Briquet ἀριθ. 6171, τῶν ἐτῶν 1331/32· V. Mošin — S. Traljić ἀριθ. 3845, τοῦ ἔτους 1334).

Ἐκ τῶν ξυλίνων πινακίδων τῆς σταχώσεως σώζεται μόνον ἡ προσθία, πάχους ἑνὸς ἑκατ. περίπου, ἄνευ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, τὸ ὁποῖον προφανῶς ἔχει ἐκπέσει.

Ὁ κῶδιξ ρυπαρὸς ἐκ τῆς χρήσεως.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου τῆς πινακίδος τῆς σταχώσεως καὶ ἐπὶ τῶν φύλλων 1α καὶ 94β : 80 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 49/1951.

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α, δι' ἐρυθρᾶς μολυβδίδος: 56/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἀναπαυσᾶ, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 33 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σώζεται σήμερον. Οὐδὲν ὡσαύτως ἕτερον στοιχεῖον ὑπάρχει περὶ τῆς προελεύσεως τοῦ κώδικος.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 101 καὶ 102 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 26β καὶ 49α (δείγματα γραφῆς καὶ ἀρχαὶ κειμένων).

57

Χάρτης λεῖος Διαστ. 0,245×0,175 Αἰὼν XIV (περὶ τὰ μέσα) Φύλλα 186

Συναξαριστὴς τοῦ β' ἑξαμήνου τοῦ ἔτους (α' Μαρτίου - λα' Αὐγούστου). Ἀκέφαλος καὶ κολοβὸς (ἄρχεται ἀπὸ κ' Ἀπριλίου καὶ τελειώνει τὴν κθ' Αὐγούστου)[1]. Περιέχει σύντομα συναξάρια τῶν περισσοτέρων ἐκ τῶν μνημονευομένων ἁγίων, ὁσίων καὶ μαρτύρων τῆς χρονικῆς αὐτῆς περιόδου, μετὰ τῶν σχετικῶν στίχων των.

— φφ. 1α - 17β : Μὴν Ἀπρίλιος (κ' - λ').

Ἀρχ.: Τῶ αὐτῶ μηνὶ κ'. Τοῦ ὁσ(ίου) π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Τριχινᾶ.

Θνήσκεις ὁ πλήξας τριχίνη στολῆ π(άτ)ερ,
τὸν ἐνδήσαντα [sic] τοὺς γεννάρχας φυλλίνην.
Εἰκάδι σὸς Θεόδωρε λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τοῦ ὁσίου.

Ἀρχ.: Οὗτος πάσῃ κακουχίᾳ καὶ σκληραγωγίᾳ ἑαυτὸν ὑποβαλὼν καὶ κρύει καὶ παγετῶ πηγνύμενος [. . .]
Τελ.: [. . .] πᾶσι τοῖς προστρέχουσι πόθω τὴν σ(ωτη)ρίαν κομιζόμενος.

— φφ. 18α - 61β : Μὴν Μάιος.
— φφ. 62α - 106β : Μὴν Ἰούνιος.
— φφ. 106β - 143α : Μὴν Ἰούλιος.
— φφ. 143α - 186β : Μὴν Αὔγουστος (α' - κθ').

Ἀρχ.: Εἰς τὴν α'. Τῶν ἁγίων Μακαβαίων Ἐλεάζαρ καὶ Σολομωνίδος· καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν Ἀβίμ· Ἀντωνίνου· Γουρία· Ἐλεαζάρου· Εὐσεβωνᾶ· Σαμωνᾶ καὶ Μαρκέλλου.

Πρώταθλον ἄλλην καὶ πρὸ τῆς Θέκλας ἔχω,
τὴν Σολομώνην, ἣν πρὸ Χ(ριστο)ῦ πῦρ φλέγει.

Ἐξ ἑβδόμης πέμπουσι παίδων ἑπτάδα,
ἀ<ρ>θρέμβολα, φλὸξ καὶ τροχοὶ πρὸς ὀγδόην.

Πρῶτος πρὸ Χ(ριστο)ῦ πῦρ στέγων Ἐλεάζαρ,
ἀθλήσεως προὔθηκε τοῖς ἄλλοις ἴχνη.

Καῦσαν ἐνὶ πρώτῃ Σολομώνην αὐγούστοιο.

Ἀκολουθεῖ σύντομον συναξάριον τῶν ἁγίων.

Ἀρχ.: Ἀντιόχου τοῦ υἱοῦ Σελεύκου τὸ τῶν Ἑβραίων ὅλον ἔθνος ἐξελόντος καὶ ἀνδραποδισαμένου [. . .]
Τελ. (φ. 143β) : [. . .] καὶ ἡ αὐτῶν μ(ήτ)ηρ Σολομωνὶς [. . .] τῇ ἐξαφθείσῃ πυρκαϊᾶ ἑαυτὴν ἀπέρριψε· καὶ οὕτως τῶ Θ(ε)ῶ τὸ πν(εῦμ)α παρέθετο.

---

1. Βλ. ἀνωτέρω, σελ. 15 - 156, ὅπου ἀναλυτικὴ περιγραφὴ περιεχομένων τοῦ κώδ. 4, ὁ ὁποῖος εἶναι Συναξαριστὴς τῆς αὐτῆς χρονικῆς περιόδου.

φ. 186α : «Τῷ αὐτῷ μηνὶ κθ'. Ἡ ἀποτομὴ τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου».

Τέμνει κεφαλὴν χεὶρ μιαιφόνος ξίφει,
τοῦ χεῖρα θέντος εἰς κεφαλὴν Κ(υρίο)υ.
Εἰκάδα ἀμφεννάτην Προδρόμου τάμεν αὐχένα χαλκός.

Ἀκολουθεῖ σχετικὸν συναξάριον (πρβλ. BHG 847).

Ἀρχ.: Οὗτος ἐν γεννητοῖς γυναικῶν ὑπὲρ ἅπαντας μαρτυρεῖται εἶναι ὑπὸ τοῦ Χ(ριστο)ῦ, καὶ προφήτου περισσότερος [. . .]

Τελ. (φ. 186β) : [. . .] τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ προφητείῳ τῷ ὄντι ἐν τοῖς Φωρακίου.

(φ. 186β) : «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ ὁσ(ίου) Σαρματᾶ καὶ τῆς ὁσίας Βρυαίνης».

Ἤδει[1] καταπτὰς ἄγγελος Θ(εο)ῦ λόγου·
λέγων ἔγειρε Σαρματᾶ, χαίρων ἕπου.

Ἐκ γῆς Βρυαίνη χαρίτων θεία βρύσις,
μετωχετεύθη ζῶσαν εἰς πηγὴν ἄνω.

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ καλλιγραφική, στρογγυλόσχημος, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα ὀλίγα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,180×0,110. Στίχοι 30. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις πολὺ ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων. Τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, ἐντελῶς ἁπλᾶ. Ἐρυθρόγραφοι ὡσαύτως, εἰς πολλὰς περιπτώσεις, καὶ οἱ στίχοι τῶν ἁγίων, μαρτύρων κλπ. Μελάνη χρώματος κιρροῦ.

Ἀρίθμησις φυλλαδίων δὲν ὑπάρχει. Ὡς διεπιστώσαμεν ὅμως, ὁ κῶδιξ ἀποτελεῖται σήμερον ἐξ εἴκοσι τεσσάρων φυλλαδίων. Ἐκ τούτων τὸ α' εἶναι μονόφυλλον (ὑπόλειμμα, πιθανώτατα, κανονικοῦ ὀκταφύλλου τετραδίου), τὸ γ' (φφ. 10 - 19) κανονικὸν πεντάδιον, τὸ κδ' (φφ. 180 - 186) ἑπτάφυλλον τετράδιον, διότι τὸ τελευταῖον φύλλον του ἔχει ἐκπέσει· πάντα τὰ λοιπὰ εἶναι κανονικὰ ὀκτάφυλλα τετράδια.

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν τετραδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α' (φ. 1), β' (φφ. 2 - 9), γ' (φφ. 10 - 19), δ' (φφ. 20 - 27), ε' (φφ. 28 - 35), ς' (φφ. 36 - 43), ζ' (φφ. 44 - 51), η' (φφ. 52 - 59), θ' (φφ. 60 - 67), ι' (φφ. 68 - 75), ια' (φφ. 76 - 83), ιβ' (φφ. 84 - 91), ιγ' (φφ. 92 - 99), ιδ' (φφ. 100 - 107), ιε' (φφ. 108 - 115), ις' (φφ. 116 - 123), ιζ' (φφ. 124 - 131), ιη' (φφ. 132 - 139), ιθ' (φφ. 140 - 147), κ' (φφ. 148 - 155), κα' (φφ. 156 - 163), κβ' (φφ. 164 - 171), κγ' (φφ. 172 - 179) καὶ κδ' (φφ. 180 - 186).

Ὡς ὑπελογίσαμεν, ἀπὸ μὲν τὴν ἀρχὴν τοῦ κώδικος ἔχουν ἐκπέσει ὀκτὼ ἕως ἐννέα τετράδια, ἤτοι 65 - 70 φύλλα (λείπει ὁλόκληρος ὁ μὴν Μάρτιος καὶ τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ Ἀπριλίου, α' - ιθ'), ἀπὸ δὲ τὸ τέλος λείπουν μόνον τρία ἕως τέσσαρα φύλλα (ἢ λ' καὶ λα' Αὐγ.)

1. Γρ. *Ἥκει.*

Ἡ φυλλαρίθμησις τοῦ κώδικος (1 - 186) εἰς τὴν ἄνω δεξιὰν γωνίαν δι' ἐρυθρογράφων ἀριθμῶν. Εἰς τὸ μέσον τοῦ κάτω ὁριζοντίου περιθωρίου καὶ ἑτέρα φυλλαρίθμησις (3 - 188), διὰ μολυβδίδος, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν σημερινὴν κατάστασιν τοῦ κώδικος. Εἰς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ ἔτους 1909, τοῦ Ν. Βέη, ὁ κῶδιξ οὗτος φέρεται ἔχων φύλλα 191.

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α.) Κώδωνα ἐσχηματοποιημένον («cloche»). Ἀπαντᾷ εἰς τὰ φύλλα 164, 167, 169, 170, 175, 178, 179, 182, 183 καὶ 186. Δὲν ταυτίζεται ἀκριβῶς. Κατατάσσεται εἰς τὴν αὐτὴν ὁμάδα εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουν τὰ ὑπ' ἀριθ. 2829 (ἐτ. 1346/48) καὶ 2830 (ἔτ. 1348) ὑδατόσημα τῶν V. Mošin — S. Traljić. β') Φιάλην («flacon» ἢ «fiole»). Ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸ φύλλον 177 καὶ εἰς τὸ λυτὸν παράφυλλον τοῦ κώδικος. Παρομοιάζει πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 6257 (ἐτ. 1330/38) ὑδατόσημον τοῦ C. Briquet.

Εἰς τὰ κάθετα περιθώρια τῶν φύλλων 2β, 5β, 7β, 15β, 33β, 39β, 76β, 79α καὶ 141α δοκίμια κονδυλίου (ἐκκλησιαστικὰ κείμενα: Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων ..., Ἀνοίξαντός σου τὴν χεῖρα ..., κ.ἄ.). Τὸ παράφυλλον, ἐλεύθερον σήμερον (λυτὸν φύλλον), φέρει καὶ ἐπὶ τῶν δύο πλευρῶν του δοκίμια κονδυλίου (ἐκκλησιαστικὰ κείμενα κ.ἄ.). Ἐπὶ τῆς β' ὄψεως, πρὸς τὰ κάτω, ἡ μονοκονδυλιά:
† *θεων(ᾶς) ἱερωδηακονος*

Αἱ πινακίδες τῆς σταχώσεως ἔχουν ἐκπέσει. Διατήρησις τοῦ σωζομένου τμήματος τοῦ κώδικος καλή.
Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 24 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 37/1951.
Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, διὰ κυανῆς μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 57/N.A.B.
Ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 35 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σῴζεται σήμερον. Οὐδὲν ὡσαύτως ἕτερον στοιχεῖον ὑπάρχει σχετικὸν πρὸς τὴν προέλευσιν τοῦ κώδικος.

Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 103 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τοῦ φύλλου 106β (δεῖγμα γραφῆς).

58

Χάρτης Διαστ. 0,285/0,290×0,205 Αἰὼν XIV (β' ἥμισυ) Φύλλα 417

Μηναῖον Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου. Ἀκέφαλον καὶ κολοβόν. Περιέχει τὰς ἀκολουθίας, τοὺς στίχους καὶ τὰ σύντομα συναξάρια τῶν περισσοτέρων ἐκ τῶν ἑορταζομένων ἁγίων, μαρτύρων κλπ. τῆς χρονικῆς αὐτῆς περιόδου.

— φφ. 1α - 125α : Μὴν Σεπτέμβριος (γ', δ' - λ'· μεταξὺ τῶν φύλλων 1 καὶ 2, ἤτοι μεταξὺ τῆς γ' καὶ δ' Σεπτ. χάσμα).
φ. 1α : «Μη(νὶ) τῷ αὐτ(ῷ), εἰς τ(ὴν) γ'. Τοῦ ἁγίου ἱερομ(άρτυ)ρος Ἀνθίμου· καὶ τοῦ ὁσ(ίου) Θεοκτίστου».

Ἀρχ.: Στιχ(η)ρ(ά), ἦχ(ος) α'. Πανεύφημοι μάρτ(υρες): Θεόφρον μακάριε βαφαῖς τοῦ οἰκείου αἵματος, τὴν ἱεράν σου καὶ ἔνθεον στολὴν ἐφαίδρυνας [. . .]

— φφ. 125α - 271β : Μὴν Ὀκτώβριος (α' - λα').

— φφ. 271β - 417β : Μὴν Νοέμβριος (α' - λ').
φ. 416β : «Τῷ αὐτ(ῷ) μη(νὶ) λ'. Μνήμ(η) τοῦ ἁγ(ίου) ἀποστόλου καὶ πρωτοκλήτου Ἀνδρέου».

Ἀντίστροφον στ(αύ)ρωσιν Ἀνδρέ(ας) φέρει,
φανεὶς ἀληθῶς οὐ σκιώδης ἀντίπ(ους).
Στ(αυ)ρὸν κακκεφαλ(ῆς) τριακοστῇ Ἀνδρέ(ας) ἔτλη.

Ἀκολουθεῖ τὸ συναξάριον τοῦ ἀποστόλου.

Ἀρχ.: Οὗτος ὑπῆρχ(εν) ἐκ πόλε(ως) Βηθσαϊδᾶ· υἱὸς μὲν Ἰωνᾶ· ἀδελφὸς δὲ Πέτρου τοῦ κορυφαίου [. . .]

φ. 417β : Συνεχίζεται ἡ ἀκολουθία τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέου.

Τελ.: (θεοτοκίον τῆς ζ' ᾠδῆς) : Σὲ Ἰακὼβ Θ(εοτό)κε κλίμακα προφητικῶς κατανοεῖ [. . .] συνανεστράφη ὡς ηὐδόκησ(εν) ὁ αἰνετός.

Ἡ η' ᾠδὴ καὶ τὰ λοιπὰ ἐλλείπουν, διότι ἔχουν ἀποσχισθῆ τὰ τελευταῖα τέσσαρα φύλλα τοῦ κώδικος.

Ὁλόκληρος ὁ κῶδιξ ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς γεγραμμένος. Γραφὴ στρογγυλόσχημος, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Ὁ κῶδιξ γεγραμμένος κατὰ δύο σελίδας (= στήλας). Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,215×0,150. Στίχοι 35. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων. Τίτλοι, ἐπίτιτλα (φφ. 125α, 271β) καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, ἐντελῶς ἁπλᾶ.

Ὑπάρχει ἀρίθμησις τετραδίων: β', δ'-νς'. Ὁ κῶδιξ εἶχε συγκροτηθῇ ἐκ πεντήκοντα πέντε (α' - νε') κανονικῶν ὀκταφύλλων τετραδίων (μόνον τὸ ὑπ' ἀριθ. ς' ἀρχῆθεν ἑπτάφυλλον) καὶ ἐξ ἑνὸς πενταφύλλου τριαδίου (ὑπ' ἀριθ. νς') εἰς τὸ τέλος. Τὰ πρῶτα τετράδια, α' - γ', ἔχουν ἐκπέσει. Σώζεται μόνον τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ β' τετραδίου[1]. Τοῦ δὲ εἰς τὸ τέλος τριαδίου σώζεται μόνον τὸ

1. Τὸ λυτὸν τοῦτο φύλλον εἶχε παρατοποθετηθῆ μετὰ τὸ φύλλον 150 καὶ εἶχεν ἀριθμηθῆ ὡς φύλλον 151. Τὸ ἐτοποθετήσαμεν (30 - 3 - 1987) εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κώδικος, τὸ ἠριθμήσαμεν ὡς φύλλον 1, ἡ δὲ ἀρίθμησις τῶν ἐν συνεχείᾳ φύλλων 1 - 150 διωρθώθη καὶ ἔγινεν 2 - 151.

πρῶτον φύλλον. Οὕτως, ὡς ὑπελογίσαμεν, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κώδικος ἔχουν ἐκπέσει εἴκοσι τρία φύλλα, ἀπὸ δὲ τὸ τέλος τέσσαρα. Ἡ παλαιὰ ἀρίθμησις τῶν τετραδίων, δι' ἑλληνικῶν ψηφίων καὶ διὰ χειρὸς τοῦ γραφέως τοῦ κώδικος, ἐρυθρόγραφος, ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου ἑκάστου τετραδίου, εἰς τὸ κάτω περιθώριον καὶ περὶ τὸ μέσον. Ἡ ἀρίθμησις αὕτη, κατὰ τὸ πλεῖστον, εἰς τὰ περισσότερα τῶν τετραδίων, δὲν ὑπάρχει σήμερον, διότι ἔχει ἀποκοπῆ κατὰ τὴν στάχωσιν. Διακρίνεται μόνον εἰς τὰ τετράδια ιη', ιθ', κ', κβ', κθ', λβ', λγ', λδ', λε', μγ', μς', μζ' καὶ ν' - νς'. Εἰς ὡρισμένα τετράδια (β', δ' - κδ'), νεωτέρα ἀρίθμησις, διὰ μεταγενεστέρας χειρὸς καὶ δι' ἀμαυρᾶς μελάνης, ἀντικαθιστᾷ τὴν παλαιὰν ἐλλείπουσαν ἐρυθρόγραφον ἀρίθμησιν ἢ ὑπάρχει παραλλήλως πρὸς αὐτὴν (τετράδια ιη', ιθ', κ' καὶ κβ').

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν τετραδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων, ἔχει ὡς ἑξῆς: β' (φ. 1), δ' (φφ. 2 - 9), ε' (φφ. 10 - 17), ς' (φφ. 18 - 24), ζ' (φφ. 25 - 32), η' (φφ. 33 - 40), θ' (φφ. 41 - 48), ι' (φφ. 49 - 56), ια' (φφ. 57 - 64), ιβ' (φφ. 65 - 72), ιγ' (φφ. 73 - 80), ιδ' (φφ. 81 - 88), ιε' (φφ. 89 - 96), ις' (φφ. 97 - 104), ιζ' (φφ. 105 - 112), ιη' (φφ. 113 - 120), ιθ' (φφ. 121 - 128), κ' (φφ. 129 - 136), κα' (φφ. 137 - 144), κβ' (φφ. 145 - 152), κγ' (φφ. 153 - 160), κδ' (φφ. 161 - 168), κε' (φφ. 169 - 176), κς' (φφ. 177 - 184), κζ' (φφ. 185 - 192), κη' (φφ. 193 - 200), κθ' (φφ. 201 - 208), λ' (φφ. 209 - 216), λα' (φφ. 217 - 224), λβ' (φφ. 225 - 232), λγ' (φφ. 233 - 240), λδ' (φφ. 241 - 248), λε' (φφ. 249 - 256), λς' (φφ. 257 - 264), λζ' (φφ. 265 - 272), λη' (φφ. 273 - 280), λθ' (φφ. 281 - 288), μ' (φφ. 289 - 296), μα' (φφ. 297 - 304), μβ' (φφ. 305 - 312), μγ' (φφ. 313 - 320), μδ' (φφ. 321 - 328), με' (φφ. 329 - 336), μς' (φφ. 337 - 344), μζ' (φφ. 345 - 352), μη' (φφ. 353 - 360), μθ' (φφ. 361 - 368), ν' (φφ. 369 - 376), να' (φφ. 377 - 384), νβ' (φφ. 385 - 392), νγ' (φφ. 393 - 400), νδ' (φφ. 401 - 408), νε' (φφ. 409 - 416), νς' (φ. 417).

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α') Βαλλιστρίδα (εἶδος ἐκτοξευτικοῦ πολεμικοῦ μηχανήματος· «arbalète»). Ἀπαντᾷ εἰς τὰ φύλλα 11, 15, 23 καὶ 24. Παρομοιάζει πρὸς τὰ ὑδατόσημα ὑπ' ἀριθ. 715 (ἔτ. 1367/85) τοῦ C. Briquet καὶ 316 (ἔτ. 1367/75) τῶν V. Mošin — S. Traljić. β') Τόξον μετὰ τοῦ βέλους του («arc»). Ἀπαντᾷ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ κώδικος (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 5, 6, 7, 12, 16 ... 101, 106, 109 ... 253, 254 ... 372, 379 ... 408, 410, 413, 416). Δὲν ταυτίζεται ἀκριβῶς. Ἐντάσσεται εἰς ὁμάδα παρομοίων ὑδατοσήμων τοῦ β' ἡμίσεος τοῦ ΙΔ' αἰ. (C. Briquet ἀριθ. 786, ἔτ. 1372· V. Mošin — S. Traljić ἀριθ. 413, 414 καὶ 417, τῶν ἐτῶν 1375/78).

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 73α, εἰς τὸ δεξιὸν ἥμισυ τοῦ ἄνω ὁριζοντίου περιθωρίου, ἡ ἑξῆς ἐνθύμησις τοῦ ἔτους 1493[1]:

1. Ἡ ἐνθύμησις αὕτη, σύγχρονος τοῦ μνημονευομένου γεγονότος, ἔχει ἰδιαιτέραν σπουδαιότητα διὰ τὸν ἀκριβῆ καθορισμὸν τοῦ χρόνου (= ἔτος 1493, Σεπτ. 20), κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐν Θεσσαλονίκῃ κατελήφθη ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ μετετράπη εἰς τζαμίον. Παρομοία σημείωσις, τὴν ὁποίαν ἔχει δημοσιεύσει παλαιότερον ὁ Μητροπολ. πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρόνιος Εὐστρατιάδης («Ἁγιορειτικῶν κω-

Σεπτ(εμβ)ρ(ίου) κ' ἐπειραν τ(ὸν) τάφον τοῦ μ(ε)γ(α)λ(ομάρτυρος) δημητρ(ίου) οἱ ἀσεβ(εῖς). Ἔτους ,ζβ' ιν(δικτιῶνος) ιβ'.

Στάχωσις ἐφθαρμένη, ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἁπλῆ ἔντυπος διακόσμησις. Διακρίνονται τὰ ἴχνη (αἱ ὀπαὶ) μεταλλικῶν γόμφων καὶ δύο θηλυκωτήρων. Ἡ προσθία πινακὶς ἐξηρθρωμένη.
Διατήρησις τοῦ κώδικος καλή. Κατὰ τὴν στάχωσιν τὰ φύλλα, πρὸς τὸ ἔσω μέρος των, ἔχουν ἐνισχυθῆ διὰ λωρίδος χάρτου.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ παραφύλλου, τοῦ ἐπικεκολλημένου ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως, καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 2α : 91 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 50/1951.

Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, διὰ κυανῆς μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ φύλλου 2α, εἰς τὸ κάτω περιθώριον : 58/Ν.Α.Β. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου, εἰς τὸ ἄνω ὁριζόντιον περιθώριον, διὰ μελάνης: Ν.Α.Β./3 (ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἄσχετος πρὸς ἐκεῖνον τῆς ἀπογραφῆς τοῦ 1909).

Ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου τοῦ Ἀναπαυσᾶ, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 10 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σώζεται σήμερον. Οὐδὲν ὡσαύτως ἕτερον στοιχεῖον ὑπάρχει, σχετικὸν πρὸς τὴν προέλευσιν τοῦ κώδικος.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 104 καὶ 105 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 125α καὶ 271β (ἐπίτιτλα, δείγματα γραφῆς).

δίκων σημειώματα», *Γρηγόριος Παλαμᾶς*, τόμ. 1, 1917, σ. 561) ἐκ τοῦ ἁγιορειτικοῦ κώδ. 18 τῆς Μ. Λαύρας, δὲν φαίνεται σύγχρονος τοῦ μνημονευομένου γεγονότος· προφανῶς εἶναι μεταγενεστέρα, ὡς δεικνύουν οἱ οὐχὶ ἀκριβεῖς χρονολογικοὶ προσδιορισμοί. Κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Σωφρ. Εὐστρατιάδου, ἡ ἐνθύμησις αὕτη ἔχει ὡς ἑξῆς: «*,ζα' (1493) μηνὶ Ὀκτωβρίῳ ἐπῆραν οἱ Ἀγαρηνοὶ τὸν ἅγιον Δημήτριον Θεσσαλονίκης αφζβ'* (sic)». Διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ χρόνου μετατροπῆς εἰς μουσουλμανικὸν τέμενος τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, χρησιμοποιοῦν τὴν ἐνθύμησιν ταύτην ὁ Γ. Α. Σωτηρίου καὶ ἡ Μαρία Γ. Σωτηρίου, *Ἡ βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης*, [Βιβλιοθ. τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀρχαιολογ. Ἑταιρείας ἀρ. 34], Ἐν Ἀθήναις 1952, σ. 27 - 28. Σημειωτέον ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ Σωφρ. Εὐστρατιάδου μνημονευόμενος ἁγιορειτικὸς κῶδιξ Μ. Λαύρας 18 (ἔνθα, μεταξὺ τῶν φύλλων του 1 - 6, καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ δημοσιευομένη ἐνθύμησις), δὲν φαίνεται νὰ ταυτίζεται πρὸς οὐδένα κώδ. 18 τοῦ Καταλόγου τῆς Μ. Λαύρας, τὸν ὁποῖον βραδύτερον ὁ ἴδιος συνέταξε [Σπυρίδωνος μοναχοῦ Λαυριώτου - Σωφρονίου Εὐστρατιάδου, Μητροπ. πρ. Λεοντοπόλεως, *Κατάλογος τῶν κωδίκων τῆς Μεγίστης Λαύρας (τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει)*, Ἐν Κανταβριγίᾳ τῆς Νέας Ἀγγλίας καὶ ἐν Παρισίοις 1925 (= φωτομηχ. ἀνατύπ. New York 1969)]. Κατὰ ταῦτα, ἡ ἐνθύμησις τοῦ μετεωρικοῦ κώδικος Ἁγίας Τριάδος 58 παρέχει τὰ ἀκριβέστερα καὶ αὐθεντικὰ χρονολογικὰ στοιχεῖα διὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων κατάληψιν καὶ χρῆσιν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τῆς Θεσσαλονίκης.

59

Χάρτης Διαστ. 0,205×0,155 Αἰὼν XVI (1565) Φύλλα 261

Θεοτοκάριον — Ἀκάθιστος Ὕμνος. Ἀκέφαλον καὶ ἐλλιπές. Περιέχει κανόνας εἰς τὴν Θεοτόκον, ἀνὰ ἕνα δι' ἑκάστην ἑσπέραν τῆς ἑβδομάδος (Κυριακὴ ἕως Παρασκευὴ) καὶ δι' ἕκαστον ἐκ τῶν ἑπτὰ ἤχων (β' - πλ. δ'), διότι οἱ κανόνες τοῦ α' ἤχου (Κυριακὴ ἕως Πέμπτη) ἐλλείπουν, ἀφοῦ ἔχουν ἐκπέσει τὰ φύλλα τοῦ κώδικος τὰ περιέχοντα τούτους. Οἱ κανόνες τῆς Παρασκευῆς, καὶ τῶν ὀκτὼ ἤχων, συγκεντρωμένοι εἰς τὸ τέλος τοῦ κώδικος (φφ. 217 - 260).

1 Θεοτοκάριον (φφ. 1α - 194α, 217α - 260β).

α' Ἦχος α'.

— φφ. 217α - 221β : Κανὼν τῆς Παρασκευῆς.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Ἐν τῷ πελάγει τῶν παθῶν καὶ τῇ ζάλῃ τῶν δεινῶν· κλυδωνιζόμενος ἐγὼ [. . .]

Οἱ λοιποὶ κανόνες τοῦ α' ἤχου ἐλλείπουν.

β' Ἦχος β'.

— φφ. 1α - 5α : Κανὼν τῆς Κυριακῆς. Ἀκέφαλος.

Ἀρχ.: [Ὠδὴ δ'] — μοὺς πρὸς εὔδιον λιμένα· ἀπαθείας ἴθυνον καὶ καθαρότητος. Ὡς προστάτιν σε δέσποινα καὶ τῆς ἐμῆς ἐλπίδος σ(ωτη)ρίαν [. . .]

— φφ. 5α - 9β : Κανὼν τῆς Δευτέρας. Ἐλλιπής, διότι μεταξὺ τῶν φύλλων 6 καὶ 7 ἔχει ἐκπέσει ἓν φύλλον (αἱ ᾠδαὶ ε' καὶ ς' ἐλλιπεῖς).

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Φῶς καὶ ζωὴ καὶ ὁδηγὸς καὶ κραταίωμα· γενοῦ καὶ σ(ωτη)ρία μου· θεογεννήτρια [. . .]

— φφ. 9β - 15β : Κανὼν τῆς Τρίτης.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Ὡς ἀγαθὸς ὡς πολυέλεος Κ(ύριο)ς· σὺ τὴν ἐμὴν ἐλέησον ψυχὴν [. . .]

— φφ. 15β - 21α : Κανὼν τῆς Τετάρτης.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Ὡς ὡραίαν ὡς περικαλλῆ· ὅλην ὡς ἀμώμητον· ἐν γυναιξὶ Θ(εό)ς σε ἐκλεξάμενος [. . .]

— φφ. 21α - 27α : Κανὼν τῆς Πέμπτης.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Ἡ τὴν πηγὴν τῆς σ(ωτη)ρίας κυήσασα· τραυματισθέντα πάθεσι· κόρη θεράπευσον [. . .]

— φφ. 221β - 226α : Κανὼν τῆς Παρασκευῆς.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Προφητικαὶ σάλπιγγες σὲ προηγόρευσαν· τὸ ἐπὶ σοὶ μυστήριον μυσταγωγούμεναι [. . .]

γ' Ἦχος γ'.

— φφ. 27α - 33α : Κανὼν τῆς Κυριακῆς, «οὗ ἡ ἀκροστ(ιχίς): ᾄδω τρίτον σοι δακρύων γέμον μέλος».

῎Αρχ.: ᾿Ωδὴ α' — ᾿Αρδευθῆναι πλουσίως· δάκρυσι δέχου τὰς αὔλακας· τῆς ψυχῆς μου παρθένε [. . .]

— φφ. 33α - 38β : Κανὼν τῆς Δευτέρας.

῎Αρχ.: ᾿Ωδὴ α' — ῾Η νοερὰ νεφέλη τῆς οὐ(ρα)νίου αἴγλης· ἀκτῖνας ἀνατείλασα ἡμῖν τῆς μετανοίας [. . .]

— φφ. 38β - 46α : Κανὼν τῆς Τρίτης.

῎Αρχ.: ᾿Ωδὴ α' — Μητρικὴν παρρησίαν· πρὸς τ(ὸν) υἱόν σου καὶ Κ(ύριο)ν· κεκτημένη παρθένε [. . .]

— φφ. 46α - 52α : Κανὼν τῆς Τετάρτης.

῎Αρχ.: ᾿Ωδὴ α' — Τὸν ἐν σοὶ ἀπορρήτως· παρθενομ(ῆτ)ορ σκηνώσαντα· Θ(εὸν) λόγον δυσώπει [. . .]

— φφ. 52α - 58α : Κανὼν τῆς Πέμπτης.

῎Αρχ.: ᾿Ωδὴ α' — ᾿Αμελείᾳ τὸν βίον διατελέσας προσήγγισα· τῆς ζωῆς μου τῷ τέλει [. . .]

— φφ. 226β - 232β : Κανὼν τῆς Παρασκευῆς.

῎Αρχ.: ᾿Ωδὴ α' — Στεναγμόν μοι παράσχου· συντετριμμένον καὶ δάκρυον· ψυχικὸν Θ(εοτό)κε [. . .]

δ' ῏Η χ ο ς δ'.

— φφ. 58α - 63β : Κανὼν τῆς Κυριακῆς «ἐγκωμιαστικός· ποίημα Θεοφάν(ους)».

῎Αρχ.: ᾿Ωδὴ α' — ῾Η πύλη τῆς πρὸς ἡμᾶς σου Κ(ύρι)ε· συγκαταβάσεως· ἀνατολὴν κ(αὶ) ἥλιον καὶ φῶς [. . .]

— φφ. 64α - 69α : Κανὼν τῆς Δευτέρας.

῎Αρχ.: Σοφίας τῆς ὑπερσόφου γέγονας σκηνὴ πανάμωμε· τὸν ἑαυτῆς γὰρ οἶκον [. . .]

— φφ. 69α - 74β : Κανὼν τῆς Τρίτης.

῎Αρχ.: ᾿Ιλύος ἐκ παθῶν· λογισμῶν τρικυμίας· ἐκ βελῶν τοῦ πονηροῦ· ἐκ πάσης προσβολῆς [. . .]

— φφ. 74β - 80α : Κανὼν τῆς Τετάρτης.

῎Αρχ.: ᾿Ωδὴ α' — Σπλαγχνίσθητι δέσποινα· καὶ τὴν ψυχήν μου καθάρισον· κακίας τοῦ ὄφεως [. . .]

— φφ. 80α - 85β : Κανὼν τῆς Πέμπτης.

῎Αρχ.: ᾿Ωδὴ α' — Σὺ μόνη ἀντίληψις· καταφυγὴ καὶ συντήρησις, τῶν δούλων σου πέφυκας [. . .]

— φφ. 232β - 237β : Κανὼν τῆς Παρασκευῆς.

῎Αρχ.: ᾿Ωδὴ α' — Φωτός <σ>ου ταῖς ἀστραπαῖς καταύγασον· κόρη πανάμωμε [. . .]

ε' Ἦχος πλάγιος α'.

— φφ. 85β - 91β : Κανὼν τῆς Κυριακῆς.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Ὑπερευλογημένη παρθένε πάναγνε· τοὺς σὲ πίστει καὶ πόθω Θ(εο)ῦ μ(ητέ)ρα σεπτὴν [. . .]

— φφ. 91β - 96β : Κανὼν τῆς Δευτέρας.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Εὐσπλαγχνίας πηγήν· προστασίας θερμήν· ἐπιγινώσκω σε πανάχρ(αν)τε [. . .]

— φφ. 96β - 102β : Κανὼν τῆς Τρίτης.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α'- Πν(εῦμ)α συντετριμμένον παράσχου μοι ἀγαθή· ταπεινήν τε καρδίαν [. . .]

— φφ. 102β - 108α : Κανὼν τῆς Τετάρτης.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Ἔχουσα μετανοίας καιρὸν ἀπόστηθι· ἀπὸ πάσης κακίας ψυχή μου [. . .]

— φφ. 108α - 113α : Κανὼν τῆς Πέμπτης.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Τὸν σ(ωτῆ)ρα Θ(εό)ν· ὑπὲρ τοῦ κόσμου παντός· μὴ διαλίπης ἱκετεύουσα [. . .]

— φφ. 237β - 243β : Κανὼν τῆς Παρασκευῆς, «οὗ ἀκροστ(ιχίς): σῶν προσφύγων δέησιν ἁγνὴ προσδέχου· ἐν (δὲ) τοῖς ὑστέροις τροπαρίοις τῶν ὠδῶν, ἤτοι θ(εοτο)κίοις: Θεοφάνους».

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Σῶν οἰκετῶν ἐκ βάθους καρδίας τὰς προσευχάς· Θ(εοτό)κε πιστῶς σοι προσαγομένας δέχου [. . .]

ς' Ἦχος πλάγιος β'.

— φφ. 113α - 118β : Κανὼν «κατανυκτικὸς» τῆς Κυριακῆς, «ποίημα κυρ(οῦ) Εὐθυμίου π(ατ)ριάρχ(ου)».

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Πῶς μου θρηνήσω τὸν βίον τὸν ῥυπαρόν· καὶ τὰ πλήθη δέσποινα· τῶν ἀμέτρων μου κακῶν [. . .]

— φφ. 118β - 124β : Κανὼν τῆς Δευτέρας.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Ἡ Θ(εὸ)ν ὑπερφυῶς· σαρκὶ τεκοῦσα εἰς σ(ωτη)ρίαν· γένους τῶν βροτῶν [. . .]

— φφ. 124β - 129β : Κανὼν τῆς Τρίτης. Κολοβός, διότι μετὰ τὸ φύλλον 129 ἔχουν ἐκπέσει τρία φύλλα.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Κατακαμπτόμενος πλήθει τῶν πονηρῶν· καὶ δεινῶν μου πράξεων [. . .]

— φφ. 129β - 133β : Κανὼν τῆς Τετάρτης. Ἀκέφαλος, διότι πρὸ τοῦ φύλλου 130 ἔχουν ἐκπέσει τρία φύλλα.

Ἀρχ.: [Ὠδὴ ε'] — [θεοχα]ρίτωτε δέσποινα · ὅπως ἀοράτων καὶ ὁρωμένων ἐχθρῶν [. . .]
Ἡ σ(ωτη)ρία μου καὶ ἐλπίς· σῶσον με ἐλπίζοντα εἰς σέ· πάντων ἐλπὶς ἀκαταίσχυντε [. . .]

— φφ. 133β - 139β : Κανὼν τῆς Πέμπτης.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Ταῖς ἡδοναῖς ταῖς τοῦ βίου ἀμαυρωθείς· ψυχὴν καὶ διάνοιαν [. . .]

— φφ. 243β - 249α : Κανὼν τῆς Παρασκευῆς.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Σὲ παναγία παρθένε τὸν οὐ(ρα)νόν· ὁ τανύσας Κ(ύριο)ς· καὶ τὴν γῆν θεμελιῶν [. . .]

ζ' Ἦχος βαρύς.

— φφ. 140α - 145α : Κανὼν τῆς Κυριακῆς, «οὗ ἡ ἀκροστ(ιχίς): ὕμνοις γεραίρω τὴν θεοτόκον κόρην».

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Ὑποπεσόντα τῇ φθορᾷ· παρακοῇ τὸν προπάτορα Ἀδάμ· ἀνεκαίνισας Θ(εὸ)ν [. . .]

— φφ. 145α - 150α : Κανὼν τῆς Δευτέρας.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Σὺ τὴν πεσοῦσαν τοῦ Ἀδάμ· προφητικῶς ἐξανέστησας σκηνὴν [. . .]

— φφ. 150α - 155α : Κανὼν τῆς Τρίτης.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Στῆσον τὰς καταιγίδας· τῶν ἡδονῶν καὶ παθῶν μου· τῇ αὔρα πανάμωμε [. . .]

— φφ. 155α - 159β : Κανὼν τῆς Τετάρτης.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Σοὶ τῇ μ(ητ)ρὶ τοῦ λυτρωτοῦ· ὡς προξένῳ βοῶμεν τῆς σ(ωτη)ρίας ἡμῶν [. . .]

— φφ. 159β - 164β : Κανὼν τῆς Πέμπτης.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Τάγματα τῶν ἀγγέλων· ὡς ἀληθῶς καὶ κυρίως· μ(ητέ)ρα σε πάναγνε [. . .]

— φφ. 249α - 254α : Κανὼν τῆς Παρασκευῆς.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Ἐπὶ τὸ πέλαγος τῆς σῆς· ἀγαθωσύνης προστρέχω· καὶ βοῶ Θ(εοτό)κε [. . .]

η' Ἦχος πλάγιος δ'.

— φφ. 164β - 170α : Κανὼν τῆς Κυριακῆς.

Ἀρχ.: Τῶν λυπουμένων παραμυθίαν· τῶν θλιβομένων χαρμονήν· τῶν ἁμαρτωλῶν σε ἱλασμὸν ἐπιστάμενος [. . .]

— φφ. 170α - 176α : Κανὼν τῆς Δευτέρας.

Ἀρχ.: Ἱλεών μοι παρθένε· τὸν κριτὴν ἀπέργασαι πανάμωμε· ἐν ἡμέρα τῆς δίκης [. . .]

— φφ. 176α - 181β : Κανὼν τῆς Τρίτης.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Ἄχραντε Θ(εοτό)κε · παῦσον τὰς ὀδύνας τῆς καρδίας μου [. . .]

— φφ. 181β - 188α : Κανὼν τῆς Τετάρτης.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Ὁ πάντων τῶν ὄντων δημιουργός· διὰ σ(ωτη)ρίαν τῶν ἀν(θρώ)πων ἐν σῇ γαστρί· σκηνώσας [. . .]

— φφ. 188β - 194α : Κανὼν τῆς Πέμπτης.

Ἀρχ.: Ὠδὴ α' — Νέκρωσον τῆς σαρκός μου· ἄχρ(αν)τε παρθένε τὰ φρονήματα [. . .]

— φφ. 254α - 260β : Κανὼν τῆς Παρασκευῆς.

"Αρχ.: 'Ωδὴ α' — 'Ο συνυπάρχων τῷ π(ατ)ρὶ καὶ πν(εύματ)ι· καὶ συναΐδιος μονογενὴς λόγος [. . .]

2 (φφ. 194α - 210α) «Κανὼν τῆς 'Ακαθίστου· τῆς Θ(εοτό)κου, οὗ ἡ ἀκροστ(ιχίς): Χαρᾶς δοχεῖον σοὶ πρέπει χαίρειν μόνη· 'Ιωσήφ».
Προηγεῖται (φφ. 194α - 200β) ὁ κανὼν τοῦ 'Ιωσὴφ (Χριστοῦ βίβλον ἔμψυχον...) καὶ ἀκολουθοῦν (φφ. 200β - 210α) οἱ 24 οἶκοι ἢ «Χαιρετισμοὶ» τῆς Θεοτόκου.

3 (φφ. 210β - 216β) «Τῷ σαββάτω ἑσπέ(ρας) κανὼν τῆς ὑπ(εραγ)γ(ίας) Θ(εοτό)κου ἀδόμενος ἐν ταῖς παννυχίσιν· ἦχος πλ. β'».

"Αρχ.: 'Ωδὴ α' — Χαῖρε τῶν π(ατέ)ρων· τὸ εὔφημον κράτος· χαῖρε περίδοξον κλέος τοῦ γένους ἡμῶν [. . .]

'Ολόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς (Παρθενίου ἱερομονάχου τῆς Μονῆς Ρουσάνου). Γραφὴ ἐπιμελημένη, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Τὸ κείμενον χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,145×0,085. Στίχοι 19. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις πολὺ ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων. Τίτλοι, ἐπίτιτλα καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, ἐντελῶς ἁπλᾶ. Μελάνη ἀμαυρά, ζωηρὰ καὶ ἔντονος.

'Αρίθμησις φυλλαδίων δὲν ὑπάρχει. 'Ως διεπιστώσαμεν ὅμως, ὁ κῶδιξ σήμερον ἀποτελεῖται ἐκ λη' φυλλαδίων. 'Απὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κώδικος, ὡς ὑπελογίσαμεν, ἔχουν ἐκπέσει τέσσαρα περίπου τετράδια, ἤτοι περὶ τὰ τριάκοντα φύλλα, τὰ ὁποῖα περιεῖχον τοὺς κανόνας τοῦ α' ἤχου. Τὰ πλεῖστα τῶν φυλλαδίων εἶναι κανονικὰ ὀκτάφυλλα τετράδια. Οὕτω, κανονικὰ τετράδια εἶναι τὰ φυλλάδια β' - ις' (φφ. 7 - 126), ιη' - κδ' (φφ. 132 - 187) καὶ λγ' - λζ' (φφ. 217 - 256). Τὸ α' (φφ. 1 - 6) εἶναι ἑξάφυλλον τετράδιον, διότι ἔχουν ἐκπέσει τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον του φύλλον· τὸ ιζ' (φφ. 127 - 131) εἶναι πεντάφυλλον, διότι μετὰ τὸ φύλλον 129 ἔχουν σχισθῆ δύο φύλλα· τὸ κε' (φφ. 188-194) εἶναι ἀρχῆθεν ἑπτάφυλλον. Τὰ κζ' καὶ κθ' (φφ. 197 - 202, 205 - 210) εἶναι κανονικὰ ἑξάφυλλα τριάδια. Τὰ κς', κη', λ', λα' καὶ λβ' (φφ. 195 - 196, 203 - 204, 211 - 212, 213 - 214, 215 - 216) εἶναι δίφυλλα, τὸ δὲ τελευταῖον φυλλάδιον λη' (φφ. 257 - 261) εἶναι πεντάφυλλον.

'Αναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν φυλλαδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ὡς ὑπελογίσαμεν ταῦτα, ἔχει ὡς ἑξῆς: α' (φφ. 1 - 6), β' (φφ. 7 - 14), γ' (φφ. 15 - 22), δ' (φφ. 23 - 30), ε' (φφ. 31 - 38), ς' (φφ. 39 - 46), ζ' (φφ. 47 - 54), η' (φφ. 55 - 62), θ' (φφ. 63 - 70), ι' (φφ. 71 - 78), ια' (φφ. 79 - 86), ιβ' (φφ. 87 - 94), ιγ' (φφ. 95 - 102), ιδ' (φφ. 103 - 110), ιε' (φφ. 111 - 118), ις' (φφ. 119 - 126), ιζ' (φφ. 127 - 131), ιη' (φφ. 132 - 139), ιθ' (φφ. 140 - 147), κ' (φφ. 148 - 155), κα' (φφ. 156 - 163), κβ' (φφ. 164 - 171), κγ' (φφ. 172 - 179), κδ' (φφ. 180 - 187), κε' (φφ. 188 - 194), κς' (φφ. 195 - 196), κζ' (197 - 202), κη' (φφ. 203 - 204), κθ' (φφ. 205 - 210), λ' (φφ. 211 - 212), λα' (φφ. 213 - 214), λβ' (φφ. 215 - 216), λγ' (φφ. 217 - 224), λδ' (φφ. 225 - 232), λε' (φφ. 233 - 240), λς' (φφ. 241 - 248), λζ' (φφ. 249 - 256), λη' (φφ. 257 - 261).

Ἡ φυλλαρίθμησις τοῦ κώδικος (τῆς ἀπογραφῆς τοῦ 1953) εἰς τὴν ἄνω δεξιὰν γωνίαν, δι' ἐρυθρᾶς γραφίδος, 1 - 259, διωρθώθη ὑφ' ἡμῶν (31-3-1987) καὶ ἔγινεν 1 - 261. Ἀπὸ τοῦ φύλλου 1 ἕως καὶ 163 ἡ ἀρίθμησις διετηρήθη ὡς εἶχε· μετὰ τὸ φύλλον 163 εἶχε μείνει ἓν φύλλον ἄνευ ἀριθμήσεως, τὸ ὁποῖον ἔλαβε τὴν ἀρίθμησιν 164, ὁπότε τὰ ἀκολουθοῦντα φύλλα 164-179 ἔλαβαν ἀντιστοίχως τὴν ἀρίθμησιν 165-180. Μετὰ τὸ φύλλον 179 (παλαιὰ ἀρίθμησις) ἠκολούθει ἓν λυτὸν φύλλον φέρον τὴν ἀρίθμησιν 180· ὡς διεπιστώσαμεν ὅμως, τοῦτο ἦτο παρατοποθετημένον· τὸ ἐτοποθετήσαμεν εἰς τὴν ὀρθήν του θέσιν, ἤτοι μετὰ τὸ φύλλον 187. οὕτω, τὰ φύλλα 181 - 187 παρέμειναν ὡς εἶχον, τὸ φύλλον 180 ἔγινεν 188, ἐνῷ τὰ ἀκολουθοῦντα φύλλα 188 - 200 ἔγιναν 189 - 201. Μετὰ τὸ φύλλον 200 (παλαιὰ ἀρίθμησις) ἠκολούθει φύλλον 200Α, τὸ ὁποῖον διωρθώσαμεν εἰς 202, ἐνῷ τὰ ἀκολουθοῦντα 201 - 259 ἔγιναν ἀντιστοίχως 203 - 261. Οὕτως, ὁ κῶδιξ σήμερον φέρει τὴν συνεχῆ φυλλαρίθμησιν 1 - 261. Ὁ κῶδιξ εἰς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη, τοῦ ἔτους 1909, φέρεται ἔχων φύλλα 265. Πράγματι, εἰς τὸ κάτω περιθώριον τῶν φύλλων καὶ περὶ τὸ μέσον ὑπάρχει ἄλλη παλαιὰ φυλλαρίθμησις, διὰ μολυβδίδος, 2 - 130, 134 - 265, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι μετὰ τὸ ἔτος 1909 ἐξέπεσεν ἓν φύλλον ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κώδικος καὶ ἕτερα τρία ἀπὸ τὸ μέσον.

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α') Ἄγκυραν ἐντὸς κύκλου, μὲ ἑξάκτινον ἀστέρα ἐκτὸς αὐτοῦ («ancre»). Ἀπαντᾷ μεταξὺ τῶν φύλλων 1 καὶ 67 (ἐνδεικτικῶς βλ. τὰ φφ. 1/6, 2/5, 10/11 ... 50/51, 66/67). Δὲν ταυτίζεται ἀκριβῶς. Παρομοιάζει πρὸς τὰ ὑδατόσημα ὑπ' ἀριθ. 773 (ἐτ. 1550/60) τοῦ V. Mošin[1] καὶ V 282 - 299 (ἐτ. 1525/54) τοῦ G. Piccard VI. β') Ἄγκυραν («ancre») ἐντὸς κύκλου, μὲ ἑξάκτινον ἀστέρα ἐκτὸς αὐτοῦ. Ἀπαντᾷ μεταξὺ τῶν φύλλων 48 καὶ 261 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 48/53, 56/61, 57/60 ... 104/109, 106/107 ... 249/256, 252/253 ...). Δὲν ταυτίζεται ἀκριβῶς. Ἐντάσσεται εἰς ὁμάδα παρομοίων ὑδατοσήμων τοῦ β' ἡμίσεος τοῦ ΙϚ' αἰ. (C. Briquet ἀριθ. 563, ἔτ. 1583· V. Mošin, *Anchor*, ἀριθ. 1680, ἐτ. 1570/85· G. Piccard VI, V 103 - 106, ἐτ. 1556/73).

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 261α, τὸ ὁποῖον διατηρεῖται κατὰ τὸ ἄνω ἥμισυ μόνον, τὸ ἑξῆς κωδικογραφικὸν σημείωμα:

† *ἐγράφει τὸ παρὸν θεοτοκάριον,* | *διὰ χειρὸς παρθενίου κα(ὶ) ἐν ·ἱ·ερομονά|χοις ἐλαχίστου· ἐν τῇ σεβασμία μονῇ* | *τοῦ ρουσάνου· κ(υρίο)υ ἡμῶν ἰ(ησο)ῦ χ(ριστο)ῦ τοῦ* | *ἀληθινοῦ θ(εο)ῦ ἡμῶν· πλησίον τοῦ* | *μετεώρου : ~ ἐπὶ ἔτ(ους)·* ,ζ^φ^ογ^φ^ [7073 = 1565]*: ~* | *μὴν ἰούνιοσ :~*

Ὁ αὐτὸς κωδικογράφος, ἱερομόναχος Παρθένιος, ἔχει γράψει κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 1565 (ι' Δεκ.) καὶ τὸν κώδ. 843 (μηναῖον Ἰουλίου) τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης Ἑλλάδος, προερχόμενον ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου[2].

---

1. V. Mošin, *Anchor Watermarks* [Monumenta Chartae Papyraceae Historiam Illustrantia XIII], Amsterdam 1973.

2. Βλ. Ἰ. Σακκελίωνος — Ἀ. Σακκελίωνος, *Κατάλογος τῶν χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος*, Ἐν Ἀθήναις 1892, σ. 153, ἀρ. 843· πρβλ. Σπ. Λάμπρου, «Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν μονῶν τῶν Μετεώρων», *Νέος Ἑλληνομνήμων* 2 (1905) σ. 154· Ν. Γιαννοπούλου, *Τὰ Μετέωρα*, Βόλος 1926, σ. 4.

Στάχωσις λίαν ἐφθαρμένη καὶ ἐξηρθρωμένη. Σώζεται μόνον ἡ ὀπισθία ξυλίνη πινακίς, ἐπενδεδυμένη διὰ κατεστραμμένης κατὰ τὸ πλεῖστον βύρσης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἁπλῆ ἔντυπος διακόσμησις.
Ὁ κῶδιξ ρυπαρός, εἰς πολλὰ σημεῖα, ἐκ τῆς χρήσεως. Διατήρησις ἐν γένει μετρία.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 84 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 99/1951.
Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, δι' ἐρυθρᾶς γραφίδος, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 59/N.A.B.

Ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου, ὡς δεικνύει καὶ τὸ κωδικογραφικόν του σημείωμα· κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 30 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σώζεται σήμερον.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 106 καὶ 107 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 232β - 233α (δεῖγμα γραφῆς) καὶ 261α (κωδικογραφικὸν σημείωμα τοῦ ἱερομονάχου Παρθενίου, ἔτ. 1565).

60

Χάρτης χονδρὸς   Διαστ. 0,230×0,145   Αἰὼν XIV (α' ἥμισυ)   Φύλλα 245

Τυπικόν. Ἀκέφαλον (κατὰ ἓν φύλλον) καὶ ἐλλιπὲς (κατὰ τέσσαρα ἐνδιάμεσα φύλλα).

α' (φφ. 1α - 8α) Τυπικαὶ διατάξεις τοῦ ἑσπερινοῦ καὶ τοῦ ὄρθρου. Τὸ κείμενον ἀκέφαλον.

Ἀρχ.: αὐτ[ὸς] ἐξελθ(ὼν) (δὲ) εἰς τ(ὸν) νάρθ(η)κ(α) (καὶ) θυμιάσ(ας) κἀνταῦθ(α) τοὺς ἀδελ(φοὺς) κ(α)τ(ὰ) τάξιν, ὑποστρέφει· (καὶ) εἰσελθ(ὼν) ἔσω τῆς βασιλ(ικῆς) πύλ(ης), χαράττ(ει) μ(ε)τ(ὰ) τοῦ θυμι(ατ)τ(ηρίου) στ(αυ)ρόν· κ(αὶ) ἐκφω(νεῖ) [. . .]

— φφ. 7α - 8α : «Εἴδησ(ις) περὶ τ(ῶν) ἀγρυπν(ιῶν) τοῦ ἐνιαυτοῦ».

β' (φφ. 8α - 23α) «Ἔκφρασις ἐν ἐπιτομ(ῇ) τ(ῆς) ἐκκλησι(α)στ(ικῆς) διατάξεως, τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις ἁγί(ων) μοναστηρίων:».

Ἀρχ.: Χρὴ γινώσκ(ειν) ὅτι οὕτ(ως) ὀφείλ(ει) στιχ(ο)λογεῖσθ(αι) τὸ ψαλτ(ή)ρ(ιον) τὸν ὅλ(ον) ἐνιαυτ(ὸν) [. . .]

γ' (φφ. 23α - 119α) «Ἀκολουθία τῆς ἐκκλησι(α)στ(ικῆς) τε ψαλμωδ(ίας) (καὶ) συνάξε(ως) τοῦ ὅλου ἐνιαυτ(οῦ), ἀρχ(ὴ) μ(η)ν(ὸς) ἀπὸ σεπτ(εμβ)ρ(ίου) μέχρ(ι) μηνὸς αὐγούστου». Περιέχονται αἱ τυπικαὶ διατάξεις τῶν ἀκολουθιῶν τῶν κατὰ μῆνα καὶ ἡμέραν δεσποτικῶν καὶ θεομητορικῶν ἑορτῶν καὶ τῶν ἑορταζομένων ἁγίων (α' Σεπτ. - λα' Αὐγ.).

Ἀρχ. (φ. 23α) : Μὴν σεπτέ(μ)βρ(ιος) ἔχων ἡμέ(ρας) λ' ἡ ἡμέ(ρα) ἔχ(ει) ὥρ(ας) ιβ', (καὶ) ἡ νύξ, ὥρας ιβ' :~

᾿Αρχ(ὴ) τ(ῆς) ἰνδίκτου, (καὶ) μνήμ(η) τοῦ ὁσίου π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν, Συμεὼν τοῦ στυλίτ(ου) (καὶ) ἀρχιμανδρίτ(ου), (καὶ) ἡ σύναξις τῆς ὑπ(ερα)γ(ίας) Θ(εοτό)κου τῶν Μιασην(ῶν)· ἰστέον ὅτ(ι) Μιασηνά, ἡ κ(α)τ(ὰ) τὸν Μαίανδρ(ον) μον(ὴ) [. . .]
Τελ. (φ. 119α, λα' Αὐγ.) : Τὰ καταθέσια τῆς τιμί(ας) ζών(ης) τ(ῆς) ὑπ(ερα)γ(ίας) Θ(εοτό)κου [. . .] ὡσαύτως (καὶ) τὴν ἀκολουθίαν τῆς λειτουργίας.

δ' (φφ. 119α - 190β) Τυπικαὶ διατάξεις τῶν ἀκολουθιῶν τοῦ Τριῳδίου καὶ τοῦ Πεντηκοσταρίου (Κυριακὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου — Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων).

ε' (φφ. 190β - 191α) «Προκ(είμενα) ἀναστά(σιμα) τοῦ ἀποστόλ(ου) τῶν η' ἤχ(ων), ἤτοι τὰ ἄμνημ(α)».

ς' (φ. 191α) «᾿Αλλη(λουάρια) ἀναστά(σιμα) τῶν η' ἤχ(ων), ἤτοι τὰ ἄμνημα».

ζ' (φφ. 191α - 192α) «᾿Ακολουθ(ία) τῆς ὅλης εὐδομ(ά)δ(ος) τῶν ἀλληλουϊαροπροκειμ(ένων)· (καὶ) κοινων(ικῶν) ἐν τῇ θεία λειτ(ουρ)γ(ία), ὅτε οὐκ ἔστιν ἑορταζόμ(εν)ο(ς) ἅγ(ιος)».

η' (φ. 192α-β) «᾿Ακολουθία ἑτέρα εἰς τὴν ὑπ(ερα)γ(ίαν) Θ(εοτό)κον».
᾿Εν τέλει τῶν τυπικῶν διατάξεων τῆς ὡς ἄνω ἀκολουθίας (φ. 192β) τὰ ἑξῆς ἐρυθρόγραφα, διὰ χειρὸς τοῦ γραφέως τοῦ κώδικος: *τέλος τοῦ τυπ(ι)κ(οῦ) ἐν Θ(ε)ῷ ἁγίω : †*

θ' (φφ. 193α - 245β) «Μάρκου ἁμαρτ(ω)λ(οῦ) ἱερο(μον)άχ(ου): σύνταγμα πονηθὲν εἰς τὰ ἀπορούμενα τοῦ τυπ(ι)κ(οῦ)».

῎Αρχ.: Μὴν σεπτ(έμβ)ρ(ιος), α'. Περὶ τῆς ἰνδίκτου (καὶ) τοῦ ὁσίου Συμεὼν εἰ τύχωσιν ἐν κυριακῇ.
Χρὴ εἰδέν(αι) ὅτι εἰ τύχ(ει) ἡ πρώτ(η) τοῦ σεπτεμβρίου μηνὸ(ς) ἐν κυ(ριακῇ), κ(α)τ(α)λιμπάνετ(αι) ἡ ἀκολουθ(ία) τῶν γυναικ(ῶν) [. . .]
Τελ. (φφ. 244β) : Περὶ τῶν ἡμερῶν τῆς ἑβδομάδος, πῶς ψάλλονται οἱ κανόνες αὐτῶν, μετὰ τοῦ μηναίου.
(φ. 245β) [. . .] εἰ (δὲ) εἰς η' ἑορτάζεται ὁ ἅγι(ος), λέγεται τῆς Θ(εοτό)κου ὁ κα(νών), μετὰ τοῦ εἱρμοῦ, εἰς ς' καὶ τοῦ ἁγίου εἰς ὀκτώ : +

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὅλου κειμένου (φ. 245β), διὰ χειρὸς τοῦ γραφέως τοῦ κώδικος, τὰ ἑξῆς ἐρυθρόγραφα:

τῷ συντελεστῇ τῶν καλῶν, θ(ε)ῷ, χάρις, ἀμ(ήν): †

῾Ολόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ σταθερά, ἐπιμελημένη καὶ εὐανάγνωστος, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Τὸ κείμενον σχεδὸν χωρὶς ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,155×0,095. Στίχοι 24. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις πάρα πολλαί. Τίτλοι καὶ πολλὰ γράμματα ἐρυθρόγραφα. Μελάνη ἀμαυρὰ καὶ ἔντονος.
῾Ο κῶδιξ φέρει ἀρίθμησιν τετραδίων, α' - λα'. Αἱ ἐνδείξεις, διὰ χειρὸς τοῦ γραφέως τοῦ κώδικος, ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου ἑκάστου τετραδίου, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον καὶ πρὸς τὴν ἔσω δεξιὰν γωνίαν. Πάντα τὰ φυλλάδια ἦσαν κανονικὰ ὀκτάφυλλα τετράδια. ᾿Εκ τούτων ἔχουν καταστῆ σήμερον ἑπτάφυλλα: τὸ α' (φφ. 1 - 7), διότι ἔχει ἐκπέσει τὸ πρῶτον του φύλλον· τὸ

θ' (φφ. 64 - 70), διότι ἔχει ἐκπέσει τὸ ἕβδομον φύλλον του (οὕτω, χάσμα ἑνὸς φύλλου μετὰ τὸ φ. 69)· τὸ ιε' (φφ. 111 - 117), διότι ἔχει ἐκπέσει τὸ τελευταῖον του φύλλον (οὕτω, μετὰ τὸ φύλλον 117 χάσμα ἑνὸς φύλλου)· τὸ κδ' (φφ. 182-188) καὶ κε' (φφ. 189 - 195), διότι ἔχει ἐκπέσει τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ ἑνὸς τετραδίου καὶ τὸ πρῶτον τοῦ ἑπομένου (οὕτω, χάσμα δύο φύλλων μετὰ τὸ φύλλον 188). Τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ κώδικος, ἄνευ ἀριθμήσεως, εἶναι δίφυλλον.

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν τετραδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α' (φφ. 1 - 7), β' (φφ. 8 - 15), γ' (φφ. 16 - 23), δ' (φφ. 24 - 31), ε' (φφ. 32 - 39), ς' (φφ. 40 - 47), ζ' (φφ. 48 - 55), η' (φφ. 56 - 63), θ' (φφ. 64 - 70), ι' (φφ. 71 - 78), ια' (φφ. 79 - 86), ιβ' (87 - 94), ιγ' (φφ. 95 - 102), ιδ' (φφ. 103 - 110), ιε' (φφ. 111 - 117), ις' (φφ. 118 - 125), ιζ' (φφ. 126 - 133), ιη' (φφ. 134 - 141), ιθ' (φφ. 142 - 149), κ' (φφ. 150 - 157), κα' (φφ. 158 - 165), κβ' (φφ. 166 - 173), κγ' (φφ. 174 - 181), κδ' (φφ. 182 - 188), κε' (φφ. 189 - 195), κς' (φφ. 196 - 203), κζ' (φφ. 204 - 211), κη' (φφ. 212 - 219), κθ' (φφ. 220 - 227), λ' (φφ. 228 - 235), λα' (φφ. 236 - 243), λβ' (φφ. 244 - 245).

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α') Κεφαλὴν ἀνδρὸς («homme»). Ἀπαντᾷ εἰς πολλὰ φύλλα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κώδικος μέχρι καὶ τοῦ φύλλου 193 (ἐνδεικτικῶς βλ. τὰ φφ. 3/4 ... 19/20, 25/30 ... 82/83 ... 126/133, 128/131 ... 183/188, 184/187, 190/193). Δὲν ταυτίζεται ἀκριβῶς. Παρομοιάζει πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 4759 (ἔτ. 1318/19) ὑδατόσημον τῶν V. Mošin — S. Traljić. β') Κώδωνα ἐσχηματοποιημένον («cloche»). Ἀπαντᾷ μεταξὺ τῶν φύλλων 197 καὶ 245 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 197/202, 205/210 ... 223/224, 228/235 ... 238/241, 244, 245). Δὲν ταυτίζεται.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 245β, μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὅλου κειμένου, διὰ χειρὸς τοῦ γραφέως, ἐρυθρόγραφα τὰ ἑξῆς:

τῷ συντελεστῇ τῶν καλῶν θ(ε)ῷ, χάρις· ἀμ(ήν):†

Ἐν συνεχείᾳ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου, δι' ἄλλης, μεταγενεστέρας, χειρὸς καὶ δι' ἀμαυρᾶς μελάνης, τὸ ἑξῆς ἀφιερωτικὸν σημείωμα, ἡμιτελὲς καταλειφθέν:

Καγὼ ἁμαρτολος κάλλιστος ἱερομό|ναχος, ἀφιέροσα τῶν τίπον τῆς | ἐκκλησιάστικῆς τάξεως· εἰς τὸν ναὸν | τῶν ἁγίων καὶ πανευφήμων α|[ποστόλων] πέτρου καὶ παύλου· καὶ

Ἐπὶ τοῦ ξύλου τῆς ὀπισθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως, ἐσωτερικῶς, τὸ κάτωθι κτητορικὸν σημείωμα:

ἐτοῦτο τῶν βηβλήῶν εινὲ τοῦ ρουσάνων | καὶ ητεὶς το αποξένῶ⟨σει⟩ νὰ εχι τάς ἀρας | τῖη ⟨θεο⟩φωρον καταρα

Ἐπὶ τῶν φύλλων 1β καὶ 2α, εἰς τὸ ἄνω ὁριζόντιον περιθώριον, ἡ ἑξῆς ἐνθύμησις τοῦ ἔτους 1601:

† εν το ἐτι επτὰ χιληαδες ρθ' και χόνοισεν ἀντί|μερα [sic] *τὴν λ⟨αμ⟩πρί ἐις τε δεκατε||σιρες τον απριλίου μινός ὄρας ἐνδεκάτοι*

Ἐπὶ τοῦ ξύλου τῆς ὀπισθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως, ἐσωτερικῶς, ἡ σημείωσις:

† ἡς τὴς καλογριές μαλί λίτρες : πζ' | ἡς τὴν ξανθί μαλί : ξ'

Στάχωσις λίαν ἐφθαρμένη καὶ σητόβρωτος, ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, ἐπενδεδυμένων διὰ βύρσης, ὡσαύτως λίαν ἐφθαρμένης. Ἴχνη τοῦ ἑνὸς θηλυκωτῆρος.
Διατήρησις τοῦ κώδικος καλή.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ ξύλου τῶν πινακίδων τῆς σταχώσεως : 93 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 26/1951.
Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, δι' ἐρυθρᾶς γραφίδος, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 60/Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος, ὡς δεικνύει καὶ τὸ κτητορικόν του σημείωμα, προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 36 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σώζεται σήμερον.

Ὁ ἐκτὸς κειμένου πίναξ 108 παρέχει φωτογραφικὸν πανομοιότυπον τοῦ φύλλου 8α (δεῖγμα γραφῆς).

61

Χάρτης λεπτός, λεῖος καὶ στιλπνὸς Διαστ. 0,220 × 0,160 Αἰὼν XVI (ἀρχαί) Φύλλα 302

Παρακλητικὴ περιέχουσα τοὺς τέσσαρας πλαγίους ἤχους καί, ἐν τέλει, τὰ ἐξαποστειλάρια καὶ τὰ ια' ἑωθινὰ εὐαγγέλια. Ἀκέφαλος (κατὰ ἓν φύλλον) καὶ ἐλλιπὴς (κατὰ ἓν μόνον φύλλον, μεταξὺ τῶν φύλλων 6 καὶ 7).

— φφ. 1α - 73β : Ἦχος πλάγιος α'. Ἀρχίζει ἀπὸ τροπάρια τοῦ ἑσπερινοῦ τοῦ Σαββάτου.

Ἀρχ.: τήσας σ(ωτ)ὴρ ἡμῶν, ὁ φωτήσας τὸν κόσμον, τῷ στ(αυ)ρῷ τῷ τιμίῳ ἐλέησον ἡμᾶς. Δόξα καὶ Νῦν.,— Ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, τῆς ἀπειρογάμου νύμφης εἰκὼν διεγράφη ποτὲ [. . .]

— φφ. 73β - 147β : Ἦχος πλάγιος β'.

Ἀρχ.: Τῷ Σα(ββάτῳ) ἑσπέρ(ας) στιχ(η)ρ(ά). — Νίκην ἔχων Χ(ριστ)ὲ τὴν κατὰ τοῦ ᾅδου· ἐν στ(αυ)ρῷ ἀνῆλθες [. . .]

— φφ. 148α - 223α : Ἦχος βαρύς.

Ἀρχ.: Τῷ Σα(ββάτῳ) ἑσπ(έ)ρ(ας). — Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κ(υρί)ῳ· τῷ συντρίψαντι θανάτου τὸ κράτος [. . .]

— φφ. 223α - 296β : Ἦχος πλάγιος δ'.

Ἀρχ.: Τῷ Σα(ββάτω) ἑσπέρ(ας) στιχ(η)ρ(ὰ) ἀναστάσιμ(α). — Ἑσπερινὸν ὕμνον καὶ λογικὴν λατρείαν· σοὶ Χ(ριστ)ὲ προσφέρωμεν [. . .]

— φφ. 297α - 302α : «Ἀρχ(ὴ) τῶν ἐξαποστελαρί(ων) [sic] κ(αὶ) τῶν ἑωθηνῶν τῶν, ια' : Εἰσὶ δέ, τὰ μὲν ἑωθηνὰ Λέοντος τοῦ σοφωτάτου βασιλ(έως)· τὰ δὲ ἐξαποστ(ει)λ(ά)ρ(ια)· τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κωνστ(αν)τ(ί)ν(ου) βασιλέως :~»

Ἀρχ.: Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν· ἐν ὄρει Γαλιλαί(ας)· πίστει Χ(ριστὸ)ν θεάσασθαι [. . .]

Τὸ κύριον σῶμα τοῦ κώδικος (φφ. 1α - 140β, 146α - 215β, 221α - 290β) γεγραμμένον ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός. Γραφὴ ἐπιμελημένη, λεπτόγραμμος, σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος, ἐμπείρου βιβλιογράφου. Εἰς τὸ κείμενον ὀλίγα ὀρθογραφικὰ σφάλματα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,150×0,085. Στίχοι 19. Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ ἐκ τῶν συνήθων. Τίτλοι ἐρυθρόγραφοι, ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ὡσαύτως ἐρυθρόγραφα. Μελάνη ἔντονος καὶ ζωηρά.

Δι' ἄλλης χειρὸς γεγραμμένα τὰ φύλλα 141α - 144β, 216α - 220β καὶ 291α - 302α. Καὶ ὁ χάρτης τῶν φύλλων τούτων εἶναι διαφορετικῆς ποιότητος (ἁδρὸς καὶ οὐχὶ λεῖος καὶ στιλπνός). Ἡ γραφὴ ἀδεξία, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν τοῦ κυρίου γραφέως, πλὴν σταθερὰ καὶ εὐανάγνωστος. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα πολὺ ὀλίγα. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,150×0,085/0,090. Στίχοι 22. Ἐρυθρογραφίαι ὡς καὶ εἰς τὸν κύριον γραφέα. Τέλος, δι' ἄλλης, τρίτης, χειρὸς τὸ φύλλον 145.

Ὁ κῶδιξ ἔφερεν ἀρίθμησιν φυλλαδίων, τὰ ὁποῖα ἦσαν κανονικὰ ὀκτάφυλλα τετράδια. Αἱ σχετικαὶ ἐνδείξεις εἰς τὴν κάτω δεξιὰν γωνίαν, ἐντελῶς πρὸς τὰ ἔξω· αἱ περισσότεραι ἐξ αὐτῶν δὲν σώζονται σήμερον, διότι ἀπεκόπησαν κατὰ τὴν στάχωσιν. Διακρίνονται μόνον αἱ ἐνδείξεις γ', ζ', ι', ιγ', ιδ', ιε' ις', ιζ', κ', κς' (ἐν μέρει), κη' (ἐν μέρει), κθ', λ', λα', λβ', λε', λς' (ἐν μέρει). Ὡς διεπιστώσαμεν, ὁ κῶδιξ ἀποτελεῖται σήμερον ἐκ λη' φυλλαδίων. Ἐκ τούτων τὸ α' (φφ. 1 - 6) εἶναι ἑξάφυλλον, διότι ἔχουν ἐκπέσει τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον φύλλον του (οὕτω, μεταξὺ τῶν φύλλων 6 καὶ 7 χάσμα ἑνὸς φύλλου)· τὸ ιη' (φφ. 134-140) εἶναι ἑπτάφυλλον καὶ τὸ ιθ' (φφ. 141 - 151) ἑνδεκάφυλλον, διότι τὰ φύλλα 141 - 145 τοῦ κώδικος ἔχουν προστεθῆ ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ ἔχουν ἀντικαταστήσει τὰ ἀρχικά· τὸ κη' (φφ. 215 - 224) εἶναι δεκάφυλλον, διότι τὰ φύλλα 216 - 220 ἔχουν ἐκ τῶν ὑστέρων προστεθῆ, ὡς καὶ προηγουμένως· τέλος, τὸ λη' (φφ. 297 - 302) εἶναι ἑξάφυλλον (καὶ τὰ φύλλα ταῦτα δὲν εἶναι τὰ ἀρχικά). Πάντα τὰ λοιπὰ εἶναι κανονικὰ ὀκτάφυλλα τετράδια.

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν τετραδίων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς: α' (φφ. 1 - 6), β' (φφ. 7 - 8, 8Α - 13), γ' (φφ. 14 - 21), δ' (φφ. 22 - 29), ε' (φφ. 30 - 37), ς' (φφ. 38 - 45), ζ' (φφ. 46 - 53), η' (φφ. 54 - 61), θ' (φφ. 62 - 69), ι' (φφ. 70 - 77), ια' (φφ. 78 - 85), ιβ' (φφ. 86 - 93), ιγ' (φφ. 94 - 101), ιδ' (φφ. 102 - 109), ιε' (φφ. 110 - 117),

ις' (φφ. 118 - 125), ιζ' (φφ. 126 - 133), ιη' (φφ. 134 - 140), ιθ' (φφ. 141 - 151), κ' (φφ. 152 - 159), κα' (φφ. 160 - 167), κβ' (φφ. 168 - 171, 171Α - 174), κγ' (φφ. 175 - 182), κδ' (φφ. 183 - 190), κε' (φφ. 191 - 198), κς' (φφ. 199 - 206), κζ' (φφ. 207 - 214), κη' (φφ. 215 - 224), κθ' (φφ. 225 - 232), λ' (φφ. 233 - 240), λα' (φφ. 241 - 248), λβ' (φφ. 249 - 256), λγ' (φφ. 257 - 264), λδ' (φφ. 265 - 272), λε' (φφ. 273 - 280), λς' (φφ. 281 - 288), λζ' (φφ. 289 - 296), λη' (φφ. 297 - 302).
Μετὰ τὰ φύλλα 8 καὶ 171 ἀκολουθοῦν, ἀντιστοίχως, φύλλα 8Α καὶ 171Α.

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α') Ζυγὸν ἐντὸς κύκλου, ἀπολήγοντα εἰς τὴν κορυφήν του, ἐκτὸς τοῦ κύκλου, εἰς ἑξάκτινον ἀστέρα («balance»). Ἀπαντᾷ πολλάκις, ἀπὸ τοῦ φ. 1 μέχρι καὶ τοῦ φ. 270 (ἐνδεικτικῶς βλ. τὰ φφ. 1/6, 2/5 ... 17/18 ... 49/50 ... 169/173 ... 243/246 ... 267/270). Τὸ ὑδατόσημον τοῦτο εἶναι ὅμοιον πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. VI 124 (ἔτ. 1506) τοῦ G. Piccard V («Waage»)· πρβλ. καὶ τὰ ὑδατόσημα ὑπ' ἀριθ. 2600 (ἔτ. 1500/1) τοῦ C. Briquet καὶ 71 «balance» (ἔτ. 1506) τῶν D. - J. Harlfinger. β') Τὸ κεφαλαῖον γράμμα Α («lettres»). Ἀπαντᾷ πολλαχοῦ, ἀπὸ τοῦ φ. 4 μέχρι καὶ τοῦ φ. 281 (βλ. ἐνδεικτικῶς τὰ φφ. 4, 11, 19, 31 ... 51 ... 102 ... 139 ... 167, 190, 221, 231, 241, 274, 277, 281). Τὸ ὑδατόσημον τοῦτο ὅμοιον πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 7919 (ἔτ. 1503) τοῦ C. Briquet καὶ 2551 (ἔτ. 1497) τοῦ V. Mošin («Anchor»· ἀπαντᾷ μαζὶ μὲ τὸ ἑπόμενον ὑδατόσημον, τὴν ἄγκυραν). γ') Ἄγκυραν ἐντὸς κύκλου («ancre»). Ἀπαντᾷ πολλαχοῦ, ἀπὸ τοῦ φ. 30 μέχρι καὶ τοῦ φ. 289 (ἐνδεικτικῶς βλ. τὰ φφ. 30/37 ... 104/107 ... 121/122 ... 282/287, 284/285, 289). Τὸ ὑδατόσημον τοῦτο δὲν ταυτίζεται ἀκριβῶς, παρομοιάζει πρὸς τὰ ὑπ' ἀριθ. V 4 (ἔτ. 1497) τοῦ G. Piccard VI («Anker») καὶ 2551 (ἔτ. 1497) τοῦ V. Mošin («Anchor»). δ') Ζυγὸν («balance»), ἀπολήγοντα ἐξωτερικῶς καὶ πρὸς τὰ ἄνω εἰς κατακόρυφον κεραίαν φέρουσαν τρεῖς μικροὺς κύκλους. Ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ β' γραφέως γραφέντα φφ. 141, 218/219, 293/294, 295/296 καὶ 298/299. Δὲν ταυτίζεται.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 302α, μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὅλου κειμένου, διὰ χειρὸς τοῦ β' γραφέως, τὸ ἑξῆς σημείωμα[1]:

Τὸ παρὸν βιβλίον, ἀμφοσιώθη παρὰ τοῦ τιμιωτάτου | ἐν ἱερομονάχοις καὶ πν(ευματι)κοῖς κῦρ νικάνωρος, καὶ ἐξάρχου | σταγῶν, εἰς τὴν σε(βασμίαν) μονὴν τοῦ ἐν ἁγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμ(ῶν) νικολάου, | ἐν τῶ θέματι τοῦ μετεώρου

1. Ἔχει δημοσιευθῆ ὑπὸ τοῦ Ν. Α. Βέη (N. A. Bees), «Prosopographisches, Hagiologisches und Kunstgeschichtliches über den hl. Bessarion, den Metropoliten von Larissa († 1540)», *Byzantinisch-Neugriechische Jahrbücher* 4 (1923) σ. 377. Ὁ κῶδιξ ἐνταῦθα ἀναφέρεται ὑπὸ τὰ παλαιὰ στοιχεῖα καταγραφῆς του, Μονῆς Ἁγ. Νικολάου Ἀναπαυσᾶ 42. Πρβλ. καὶ Δ. Ζ. Σοφιανοῦ, «Χατζῆ-Γερασίμου ἱερομονάχου Δουσικιώτη, Ἀνέκδοτο ἐγκώμιο (1826) τοῦ ἁγίου Βησσαρίωνος, μητροπολίτη Λαρίσης (Μάρτ. 1527 - Σεπτ. 1540) καὶ κτίτορα τῆς Μονῆς Δουσίκου — Προσωπογραφικὰ καὶ χρονολογικὰ ἁγίου Βησσαρίωνος», *Τρικαλινὰ* 7 (1987) σ. 25.

τοῦ ἐπώνομαζομ(έν)ου, ἀνα|παυσᾶ· διὸ μηδεὶς ὑστερήσει αὐτὸ ἐκ τῆς τοιαύτης μονῆς :~

Τὸ κτητορικὸν τοῦτο σημείωμα δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ εἰς τὴν χρονολόγησιν τοῦ κώδικος. Γνωστοῦ ὄντος ὅτι ὁ μνημονευόμενος ἔξαρχος Σταγῶν Νικάνωρ ἀπέθανε περὶ τὸ ἔτος 1521, τὸ ἔτος τοῦτο ἀποτελεῖ καὶ terminus ante quem διὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἐγράφη ὁ κῶδιξ· διότι ὁ Νικάνωρ εἰς τὸ σημείωμα τοῦτο φαίνεται ζῶν εἰσέτι[1].

Ἐπὶ τοῦ ξύλου τῆς ὀπισθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως, ἐσωτερικῶς, διὰ μελάνης, τὰ ἑξῆς:

† *Εβ'λογητος ο Θεός | ετουτο χαρτακυ | υνε του μεγαλου / νυκολαου*

Εἰς τὰ περιθώρια τῶν φύλλων 38β, 39α, 60β, 61β, 126β, 127β, 171β, 172β καὶ 187β δοκίμια κονδυλίου. Ὡσαύτως πλῆρες δοκιμίων κονδυλίου («Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν ...», «Τὰς ἑσπερινὰς ἡμῶν εὐχάς...» κ.ἄ.) τὸ φύλλον 302β.

Στάχωσις ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, ἐπενδεδυμένων διὰ βυρσίνου ἐπικαλύμματος ἐφθαρμένου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἁπλῆ ἔντυπος διακόσμησις. Ἴχνη δύο θηλυκωτήρων. Σώζονται ἐπίσης ἓξ μεταλλικοὶ γόμφοι ἐπὶ τῆς προσθίας πινακίδος καὶ ὀκτὼ ἐπὶ τῆς ὀπισθίας (ὑπῆρχον ἐννέα γόμφοι ἐπὶ ἑκάστης πινακίδος, ἀνὰ τρεῖς εἰς τρεῖς σειράς).

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 8 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 15/1951.

Ὁ ἀριθμὸς Ν. Βέη, μετὰ τῶν ἀρχικῶν τοῦ ὀνόματός του, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, δὲν ἔχει τεθῆ ἐσωτερικῶς (μόνος ὁ ἀριθμὸς ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐτικέττας).

Ὁ κῶδιξ οὗτος, ὡς δεικνύουν καὶ τὰ σχετικὰ σημειώματά του, προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Ἀναπαυσᾶ, κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων της, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 42 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ὁ παλαιὸς οὗτος ἀριθμὸς δὲν σώζεται σήμερον.

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 109 καὶ 110 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 49α (δεῖγμα γραφῆς τοῦ α' γραφέως, ΙϚ' αἰ.) καὶ 297α (δεῖγμα γραφῆς τοῦ β' γραφέως, ΙϚ' αἰ.)

---

1. Περὶ τοῦ χρόνου θανάτου τοῦ ἐξάρχου Σταγῶν Νικάνορος βλ. Δ. Ζ. Σοφιανοῦ, ὅ.π., *Τρικαλινὰ* 7 (1987) σ. 25· 32· τοῦ αὐτοῦ, «Ὁ ἅγιος Βησσαρίων, μητροπολίτης Λαρίσης (1527 - 1540) καὶ κτίτορας τῆς Μονῆς Δουσίκου — Ἀνέκδοτα ἁγιολογικὰ καὶ ἄλλα κείμενα», *Μεσαιωνικὰ καὶ Νέα Ἑλληνικὰ* [Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, Κέντρον Ἐρεύνης τοῦ Μεσαιωνικοῦ καὶ Νέου Ἑλληνισμοῦ] 4 (1992) σ. 181.

62

Χάρτης Διαστ. 0,215 × 0,160 Αἰὼν XVI (1524/5) Φύλλα 175

Μηναῖον Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου, Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου — Εὐχολόγιον.

1 (φφ. 1α - 124α) Μηναῖον Ἰαν. - Αὐγ. Περιέχει κατ' ἐκλογὴν ἀκολουθίας, ἐνίοτε δὲ καὶ συναξάρια, τῶν ἑορταζομένων ἁγίων. Ἀκέφαλον.

— φφ. 1α - 25β : Μὴν Ἰανουάριος. Ἀρχίζει ἀπὸ ἀκέφαλον ἀκολουθίαν τῆς παραμονῆς τῶν Φώτων (5 Ἰαν.).

Ἀρχ.: Ὠδ(ὴ) α', ἦχος β'. — Βυθοῦ ἀνεκάλυψεν πυθμένα [. . .]

— φφ. 25β - 34α : Μὴν Φεβρουάριος.

Ἀρχ. (β', Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου): Λέγε Συμεών, τίνα φέρω ἐν ἀγκάλαις ἐν τῷ ναῷ [. . .]

— φφ. 34α - 42β : Μὴν Μάρτιος.

Ἀρχ. (θ', τῶν ἁγίων μαρτύρων τῶν ἐν Σεβαστείᾳ): Φέροντες τὰ παρόντα γενναίως· χαίροντες τοῖς ἐλπιζομένοις [. . .]

— φφ. 42β - 51β : Μὴν Ἀπρίλιος.

Ἀρχ.: (κγ', Ἁγίου Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου) : Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν· ἀθλοφόρε Γεώργιε [. . .]

— φφ. 52α - 71β : Μὴν Μάϊος.

Ἀρχ.: (η', Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου) : Τὸ φυτὸν τῆς ἁγνεί(ας), τὸ μύρον τῆς εὐωδίας· πάλιν ἀνέτειλεν ἡμῖν [. . .]

φφ. 57α, 58α - 60β (θ' Μαΐου) : Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ Νέου τοῦ ἐν Βουναίνῃ. Περιέχει τροπάρια κατ' ἐπιλογὴν καὶ τὸν κανόνα (παραλειπομένων ὡρισμένων τροπαρίων) τῆς ἀρχικῆς Ἀκολουθίας[1].

Ἀρχ. (στιχηρά) : Δεῦτε συνέλθωμεν πάντες, ἀνευφημίσωμεν· τὸν τοῦ Χ(ριστο)ῦ ὁπλήττην [. . .]

Ὠδὴ α' (φ. 58β) : Ἁπάντων ἀνάξιον· (καὶ) ἀτιμώτατον ὄντα με· (καὶ) νοῦν (καὶ) διάνοιαν [. . .]

φφ. 60β - 63β (ιε' Μαΐου) : Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου Λαρίσης.

Ἀρχ. (στιχηρά) : Τῆς ἐκκλησίας τὸν στύλον, τὸν ἀπερίτρεπτον· πεινόντ(ων) τὸν τροφαία [. . .]

---

1. Βλ. δημοσίευσίν της ὑπὸ Δ. Ζ. Σοφιανοῦ, *Ἅγιος Νικόλαος ὁ ἐν Βουναίνῃ — Ἀνέκδοτα ἁγιολογικὰ κείμενα, ἱστορικαὶ εἰδήσεις περὶ τῆς μεσαιωνικῆς Θεσσαλίας (Ι' αἰών)*, [Παν/μιον Ἀθηνῶν, Φιλοσοφ. Σχολή, Βιβλιοθ. Σοφίας Ν. Σαριπόλου ἀρ. 22], Ἐν Ἀθήναις 1972, σ. 169 - 186. Περὶ τοῦ ἁγίου βλ. καὶ νεωτέραν μελέτην τοῦ αὐτοῦ, «Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Νέος τῆς Βουναίνης (Ι' αἰ.) — Συμπληρωματικὰ στοιχεῖα, ἀνέκδοτα ἁγιολογικὰ κείμενα Μαξίμου (1620) κ.ἄ.», *Μεσαιωνικὰ καὶ Νέα Ἑλληνικὰ* 2 (1986) σ. 71 - 148, 359 - 361, πίν. Α' - Μ' καὶ ΜΘ' - Ν'.

᾿Ωδὴ α' (φ. 61β) : Κλέος πιστῶν· δόξα π(ατέ)ρων (καὶ) καύχημα· ἱεραρχῶν ἀγλάϊσμα· θεῖε ᾿Αχείλιε [. . .]

— φφ. 71β - 87β : Μὴν ᾿Ιούνιος.

῎Αρχ. (η', ῾Αγ. Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου) : ᾿Αθλητῆς γενναιότατος· στρατιῶτις ἀήττητος· ἐν αγιω πν(εύματ)ι ἀναδέδειξαι [. . .]

— φφ. 88α - 103β : Μὴν ᾿Ιούλιος.

῎Αρχ. (α', ῾Αγίων ᾿Αναργύρων) : ῞Ολην ἀποθέμενοι· ἐν οὐ(ρα)νοῖς) τὴν ἐλπίδα· θυσαυρὸν ἀσύλητον [. . .]

Τὰ φύλλα 104α - 105β ἔχουν προστεθῆ ἐκ τῶν ὑστέρων. Διὰ μεταγενεστέρας χειρὸς γραφέντα, περιέχουν (φφ. 104α - 105α) τροπάρια τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς Μεταμορφώσεως (6 Αὐγ.). Τὸ φύλλον 105β ἄγραφον.

— φφ. 106α - 124α : Μὴν Αὔγουστος.

῎Αρχ. (ς', Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου) : Πρὸ τοῦ στ(αυ)ροῦ σου Κ(ύρι)ε· ὄρος οὐ(ρα)νὸν ἐμιμήτω· νεφέλη ὡς σκηνῆ ἐφαπλούτω [. . .]

2 (φφ. 124β - 125α) «Εὐχ(ὴ) ἐγκωμιάστικῆ εἰς τ(ὴν) ὑπ(ερα)γ(ίαν) Θ(εοτό)κον· λεγομ(έν)η καθεκάστην ἡμέ(ραν)· (καὶ) ἐὰν δύνασθε (καὶ) καθεκάστην ὥρ(αν)».

῎Αρχ.: Δέσποινά μου ὑπεραγία Θ(εοτό)κε· θεογεννήτρια· θεοχαρίτωτ(ε)· θεόμ(ῆτ)ορ· δοχεῖον τῆς θεότητος [. . .]

3 (φφ. 126α - 175α) Εὐχολόγιον.

— φφ. 126α - 129β : Εὐχαὶ τοῦ λυχνικοῦ καὶ τοῦ ὄρθρου.

— φφ. 129β - 138β : «᾿Ακολουθεία τῆς γονοκλησίας [sic]· τ(ῆς) ἁγί(ας) πεντικοστ(ῆς)».

— φφ. 138β - 142α : ᾿Ακολουθία τοῦ Μικροῦ ἁγιασμοῦ.

— φφ. 142α - 147β : ᾿Ακολουθία τῶν ἁγίων Θεοφανίων.

— φφ. 147β - 151β : Διάφοροι εὐχαί : «Τάξις γενομ(έν)η, εἰ συμβῆ μιαρ(ὸν) ἢ ἀκάθαρτον τι προσφάτως ἐμπεσεῖν εἰς ἀγγεῖον οἴνου ἢ ἐλαίου...», «εὐχὴ ἐπὶ τρυγῆς σταφυλῆς», «εἰς μετάληψιν σταφυλῆς», «ἐπὶ θέρους», «ἐπὶ σκεύους μιαθὲν» [sic], «ἐπὶ παντὸς εἴδους μιανθέντος», «ἐπὶ μιαροφαγησάντων», «ἐπὶ χριστιανοῦ ὑπαχθέντος ἐθνικῇ πλάνῃ καὶ ἐπιστρέψαντος τῇ ἐκκλησίᾳ», «λύσις εἰς ἀφορισμόν».

— φφ. 151β - 152α : «Εὐχ(ὴ) εἰς ἀρχάριον ρασοφόρ(ων)».

— φφ. 152α - 154β : «᾿Ακολουθ(ία) τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος· ἤτι τοῦ μανδιότου· μετὰ τὸ κρουσθῆναι τὸ ξύλ(ον) τῆς λ(ι)τ(ῆς)».

— φφ. 155α - 168β : ᾿Ακουλουθία νεκρώσιμος, «ἐπειδὰν τ(ις) τῶν ἀδελφῶν πρὸς Κ(ύριο)ν ἐκδημήσει».

— φφ. 168β - 169β : Κατάλογος μοναχικῶν ὀνομάτων (ἀνδρικῶν καὶ γυναικείων).

— φφ. 169β - 175α : Τὰ ια' ἑωθινὰ εὐαγγέλια.

῾Ολόκληρος ὁ κῶδιξ γεγραμμένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς (Νείλου ἱερομονάχου τοῦ «κελλίου» Καλλιστράτου). Γραφὴ λεπτόγραμμος, σταθερὰ καὶ εὐανά-

γνωστος. Ὀρθογραφικὰ σφάλματα πολλά. Διαστάσεις γεγραμμένης ἐπιφανείας τῶν φύλλων 0,160×0,095. Στίχοι ποικίλλοντες τὸν ἀριθμὸν (30-34). Βραχυγραφίαι καὶ ἐπιτμήσεις ὀλίγαι καὶ αἱ συνήθεις. Ἐπίτιτλα (φφ. 31β, 37α, 52α, 63β, 76β, 94α, 106α, 113α, 126α, 155α), τίτλοι καὶ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἐρυθρόγραφα, διακοσμητικὰ ἀλλὰ χωρὶς καλλιτεχνικὰς ἀξιώσεις. Μελάνη ἀμαυρά, ζωηρὰ καὶ ἔντονος.

Ὁ κῶδιξ φέρει ἀρίθμησιν φυλλαδίων, δ' - ιη' (φφ. 1 - 125) καὶ πάλιν δ' - ζ' (φφ. 126 - 175). Προφανῶς, τὸ Μηναῖον (περιλαμβάνον τὰ φφ. 1 - 125) καὶ τὸ Εὐχολόγιον (ἀντιστοιχοῦν εἰς τὰ φφ. 126 - 175), γραφέντα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ γραφέως, ἐπρόκειτο νὰ ἀποτελέσουν δύο ἰδιαιτέρους κώδικας, οἱ ὁποῖοι ὅμως συνηνώθησαν κατὰ τὴν στάχωσιν. Αἱ ἐνδείξεις ἐπὶ τοῦ πρώτου (εἰς τὴν ἄνω δεξιὰν γωνίαν καὶ πρὸς τὰ ἔξω) καὶ ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου (εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον καὶ περὶ τὸ μέσον) ἑκάστου φυλλαδίου. Ἐκ τῶν φυλλαδίων τούτων τοῦ κώδικος τὸ ι' (φφ. 49 - 62) εἶναι δεκατετράφυλλον, διότι εἰς τὸ ἀρχικὸν κανονικὸν ὀκτάφυλλον τετράδιον (φφ. 49 - 51, 58 - 62) προσετέθη ἐκ τῶν ὑστέρων ἓν ἑξάφυλλον (φφ. 52 - 57)· τὸ ις' (φφ. 102 - 111) εἶναι δεκάφυλλον, διότι εἰς τὸ ἀρχικὸν κανονικὸν ὀκτάφυλλον τετράδιον προσετέθη ἐκ τῶν ὑστέρων ἓν δίφυλλον· τὸ ιη' (φφ. 120 - 125) εἶναι κανονικὸν τριάδιον· τὸ ε' (τῆς δευτέρας σειρᾶς, φφ. 158 - 163) εἶναι ὡσαύτως κανονικὸν τριάδιον. τέλος, τὸ ζ' (τῆς δευτέρας σειρᾶς, φφ. 172 - 175) εἶναι δισσόν. Πάντα τὰ λοιπὰ εἶναι κανονικὰ ὀκτάφυλλα τετράδια. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κώδικος, ὡς φαίνεται, ἔχουν ἐκπέσει τρία τετράδια. Πλὴν τῆς φυλλαριθμήσεως 1-175, εἰς τὸ κάτω ὁριζόντιον περιθώριον τῶν φύλλων καὶ περὶ τὸ μέσον ὑπάρχει παλαιοτέρα φυλλαρίθμησις 23 - 217. Πράγματι, ὁ κῶδιξ οὗτος εἰς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τῶν κωδίκων τῆς Μονῆς Ρουσάνου, τοῦ ἔτους 1909, φέρεται ἔχων φύλλα 217, ὅπερ σημαίνει ὅτι τὰ ἐλλείποντα φύλλα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κώδικος ἐξέπεσαν μετὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Μὲ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν (217) φύλλων ἀναφέρεται ὁ κῶδιξ καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰ. Κ. Βογιατζίδου[1], ὁ ὁποῖος, περὶ τὸ 1910 εἶδε τοῦτον εἰς τὴν Μονὴν Ρουσάνου καὶ τὸν κατέταξεν ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν 28[2]. Ἡ τελευταία ἀρίθμησις, 1 - 175, εἶναι τῆς ἀπογραφῆς τοῦ ἔτους 1953.

Ἀναλυτικώτερον ἡ σειρὰ τῶν φυλλαδίων τοῦ κώδικος, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων φύλλων των, ἔχει ὡς ἑξῆς : δ' (φφ. 1 - 8), ε' (φφ. 9 - 16), ς' (φφ. 17 - 24), ζ' (φφ. 25 - 32), η' (φφ. 33 - 40), θ' (φφ. 41 - 48), ι' (φφ. 49 - 62), ια' (φφ. 63 - 70), ιβ' (φφ. 71 - 78), ιγ' (φφ. 79 - 85, 85Α), ιδ' (φφ. 86 - 93), ιε' (φφ. 94 - 101), ις' (φφ. 102 - 111), ιζ' (φφ. 112 - 119), ιη' (φφ. 120 - 125), α' (φφ. 126 - 133), β' (φφ. 134 - 141), γ' (142 - 149), δ' (φφ. 150 - 157), ε' (φφ. 158 - 163), ς' (φφ. 164 - 171), ζ' (φφ. 172 - 175).

Μετὰ τὸ φύλλον 85 ἀκολουθεῖ φύλλον 85Α.

1. Ἰ. Κ. Βογιατζίδου, «Μικρὰ ἀνέκδοτα ἐκ Μετεώρων», *Δελτίον Ἱστορ. καὶ Ἐθνολ. Ἑταιρείας Ἑλλάδος* 7 (1910 [- 1918]) σ. 170.

2. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος τοῦ Ἰ. Κ. Βογιατζίδου δὲν σώζεται σήμερον.

Ὁ χάρτης τῶν φύλλων τοῦ κώδικος φέρει καὶ ὑδατόσημα, τὰ ὁποῖα παριστοῦν: α΄) Ἀνοικτὴν παλάμην μετὰ τοῦ καρποῦ («main»). Ἀπαντᾷ πολλαχοῦ, μεταξὺ τῶν φφ. 1 - 47 καὶ 127 - 149 (ἐνδεικτικῶς βλ. τὰ φφ. 1/8, 3/6, 9/16, 11/14 ... 42/47, 44/45 ... 127/132 ... 142/149). Τὸ ὑδατόσημον τοῦτο πρὸς οὐδὲν τῶν εἰκονιζομένων εἰς τοὺς γνωστοὺς σχετικοὺς καταλόγους ταυτίζεται ἢ προσομοιάζει. β΄) Ζυγὸν ἐντὸς κύκλου («balance»). Ἀπαντᾷ πολλάκις, μεταξὺ τῶν φφ. 49 - 174 (ἐνδεικτικῶς βλ. τὰ φφ. 49/62, 51/60, 64/69, 66/67, ... 94/101 ... 167/168, 173/174). Δὲν ταυτίζεται. Ἐντάσσεται εἰς ὁμάδα παρομοίων ὑδατοσήμων τοῦ τέλους τοῦ ΙΕ΄ καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ ΙϚ΄ αἰ. (βλ. ὑδατόσημα τοῦ G. Piccard V, «Waage», V 41 - 62, τῶν ἐτῶν 1490 - 1508). γ΄) Ἄγκυραν ἐντὸς κύκλου («ancre»). Ἀπαντᾷ εἰς δύο τμήματα, μόνον εἰς τὰ φφ. 52/57, 54/55 καὶ 104/105. Δὲν ταυτίζεται ἀκριβῶς, παρομοιάζει (ἀλλ᾽ εἶναι διαφορετικῶν διαστάσεων) πρὸς τὸ ὑδατόσημον ὑπ᾽ ἀριθ. IV 118 (ἔτ. 1506) τοῦ G. Piccard VI («Anker»)· πρβλ. καὶ τὸ ὑπ᾽ ἀριθ. 475 (ἔτ. 1520) ὑδατόσημον τοῦ C. Briquet.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 175α, μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὅλου κειμένου, ἐρυθρόγραφον, τὸ ἑξῆς κωδικογραφικὸν σημείωμα[1] ἔτ. 1524/5):

† *Ἐτελιώθ(η) τὸ παρ(ὸν) βιβλίον τούτω· δῐὰχειρὸς ἐμοῦ | νίλου μον(α)χοῦ· τάχα (καὶ) πν(ευματ)ικοῦ· εὑρϊσκομ(έν)ου, εἰς | κελίον καλιστράτου· ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστ)ὲ, σῶσον οἴκτιρον | τ(ὸν) κοποιῶντα· (καὶ) τ(ὸν) ἔχοντα ἐν παραδεῖσω· (καὶ) τῶν | δεξῖῶν σ(ωτ)ὴρ τάξων προβάτ(ων)· πλὴν (καὶ) συνα|βλίζεσθαι ἐν παραδεῖσω· ἀλλοῦν εἶ τω εὔχεσθαι | τοῦτον σ(ωτ)ήρ μου· δώρησαι αὐτοῦ πλημμελημ(ά)τ(ων) | λύσϊν· (καὶ) ὁδήγησον πάντ(ας) τοὺς ἀναγνοοῦντας·| σϋχωρήσασθαι ἐμὲ τὸν κοποιᾶσαντα :| † Ἔτουσ, ͵ζ^ου^λγ΄* [7033 = 1524/5].

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 57β, δι᾽ ἄλλης, μεταγενεστέρας, χειρὸς καὶ δι᾽ ἀμαυρᾶς ζωηρᾶς μελάνης τὸ κάτωθι ἀφιερωτικὸν καὶ κτητορικὸν σημείωμα[2] (ἔτ. 1542/3):

† *τὸ παρ(ὸν) βιβλίον ἐγράφη δϊαχειρὸ(ς), νεί|λου ἱερομονάχου καὶ πν(ευματ)ικοῦ, π(ατ)ρ(ό)ς· κ(αὶ) ἐδωσ(εν) αὐτῶ εἰς τὸ κελλίον καλλιστρά|του Διὰψυχηκὴν σ(ωτη)ρίαν· κ(αὶ) εἶτης τὸ ξενώ|σει ἐκ τὴν αυτὴν αὐτὴν* [sic]

1. Μικρὸν τμῆμα του (ὀνόματα καὶ χρονολογίαν) δημοσιεύει ὁ Ν. Α. Β έ η ς, «Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν μονῶν τῶν Μετεώρων», *Βυζαντὶς* 1 (1909) σ. 236ν - 236να· ὡσαύτως τμῆμα, μεγαλύτερον ὅμως, δημοσιεύει καὶ ὁ Ἰ. Κ. Β ο γ ι α τ ζ ί δ η ς, περ. *Δελτίον Ἱστορ. καὶ Ἐθνολογ. Ἑταιρείας Ἑλλάδος* 7 (1910 [- 1918]) σ. 170. Πρβλ. καὶ *Vostok Christianskij — Putešestvie v Meteorskie i Ossoolimpijskie monastyri v Fessalii archimandrita P o r f i r i j a U s p e n s k a g o v 1859 godu.* Izdanie Imperatorskog Akademii Nauk, pod redackcieju P. A. Syrku, S. - Peterburg 1896, σ. 217, 252.

2. Τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ σημειώματος τούτου δημοσιεύεται ὑπὸ Ἰ. Κ. Β ο γ ι α τ ζ ί δ ο υ, ἔνθ᾽ ἀνωτ., *ΔΙΕΕ* 7 (1910) σ. 170.

μονήν, νὰ ἔχει τὰς | ἀρὰς τ(ῶν) ἁγί(ων) π(ατέ)ρων: πλὴν ἐγράφη ἐν ἔτι, ,ζ^ω^ν^ω^α^ω^ : ~ [7051 = 1542/3]

Ἐπὶ τοῦ παραφύλλου, τοῦ ἐπικεκολλημένου ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς προσθίας πινακίδος τῆς σταχώσεως, ἕτερον κτητορικὸν σημείωμα[1] :

† *τούτω τὼ βηβλή(ων) ἔνε πρὸσοὶλωμένο εἰς | τῆς βασιλληκῆς μονῆς·| μεγάλου σ(ωτῆ)ρ(ο)ς Καὶ τω ἐπὶκλη ἀὐτῶν, καλλη|στράτου*

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου, δι' ἄλλης χειρὸς καὶ διὰ πολὺ λεπτῶν γραμμάτων, τὰ ἑξῆς :

† *εὑρισκόμ(ε)ν(οι) καλόγεροι εἰς τοῦ καλλιστράτου· μακάριο(ς)· | νίλος ἱερομόναχος· διονύσιος· κ(αὶ) ἄλλο(ς) διονύσιο(ς)· Γεράσιμο(ς)· | συμε(ών)· κ(αὶ) Σοφρόνιος· κ(αὶ) μακάριο(ς)· κ(αὶ) χριστοφόρο(ς)· κ(αὶ) Γρηγόριο(ς)· | γεράσιμος· ματθαῖο(ς)· ἰωακὶμ· θεωνᾶς· (καὶ) θεοφάνης.*

Τὸ σημείωμα τοῦτο εἶναι, πιθανώτατα, σύγχρονον πρὸς τὸν γραφέα τοῦ κώδικος, ἐφ' ὅσον ὁ μνημονευόμενος ἱερομόναχος Νεῖλος τοῦ κελλίου τοῦ Καλλιστράτου θὰ πρέπει νὰ ταυτισθῇ πρὸς τὸν ὁμώνυμον γραφέα.

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 175α, κάτωθεν τοῦ κωδικογραφικοῦ, τὸ ἑξῆς κτητορικὸν σημείωμα :

† *οὗτο τὸ βιβλίον εἶναι τοῦ καλλιστράτου· καὶ οἷος|ἄν(θρωπ)ος εὑρεθεῖ κ(αὶ) τὸ ἀποξενώσει ἐκ τὴν αυτὴν μονὴν θέλη λάβει | τὰς ἀρᾶς τ(ῶν) ἁγί(ων) π(ατέ)ρ(ων) :* ~

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου, ἐν συνεχείᾳ, αἱ ἑξῆς τρεῖς ἐνθυμήσεις, διὰ διαφόρου χειρὸς ἑκάστη :

[1] † *ἠπίγεν ὁ σουλαιμᾶν σουλτάνος εἰς τὸ πέζει ἐνέτι ,ζ^ω^ο^ω^δ^ω^·* [7074=1565/6] | *κ(αὶ) ἐσύστη οἱ γῇ πολαὶς βολὲς*
[2] † *ἐν μηνὶ ἴουν(ίω) εἰς τὰς ιδ'· ἔσυρεν ἄνεμος σφοδρότατο(ς)· κ(αὶ) ἐ[κρ]ά|τισ(εν) ἐφ' ὥρ(ας) θ^ης^ τῆς ε' ἡμέρ(ας) μέχρει τῇ ἐρχομ(έν)η ἑτέρα Ε^η^:* ~
πλὴν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠπίγεν ὁ σουλαϊμᾶν σουλτάνος εἰς τὸ πέτζει ἐν ἔτι ,ζ^ω^ ν^ω^ α^ω^ : ~ [7051 = 1543]
[3] † *ἐν μινὴ ἰουν(ίω) εἰς τὰς κη' ἡμέρα τρίτη· ἔσυρεν ἄνεμος σφοδρότατος· ὥρα ὀγδώη· κ(αὶ) ἐκράτησ(εν) | μί[α] ἥμησι ωρ(αν) κ(αὶ) ἦτον ὁ σουλαιημὰν σουλτάνος· κ(αὶ) ἔπρ⟨ο⟩βόθισ(εν) δύο μπασιάδες· εἰς τὸ | πέτζη· κ(αὶ) [ἀ]λλου μὲ τὰ καράβια εἰς τῇ μάλτα· Ἔτους ,ζξ'* [7060 = 1552)].

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 131β, εἰς τὸ περιθώριον πρὸς τὰ δεξιά :

---

1. Δημοσιεύεται, μὲ ἀποκατεστημένην τὴν ὀρθογραφίαν του, ὑπὸ Ἰ. Κ. Βογιατζίδου, *ἔνθ' ἀνωτ.*, ὅπου ὁ Βογιατζίδης μεταγράφει *πατρὸς* ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ *σ(ωτῆ)ρ(ο)ς*.

† τοῦ ρουσάνου | τα πρόβατα | τρανά: μ | μικρά:κδ | στέρφα :| λα | ἔτος ,ζρμθ' [7149 = 1640/41].

Ἐπὶ τοῦ φύλλου 175β τὰ ἑξῆς δοκίμια κονδυλίου τοῦ ἱερομονάχου Νήφωνος τῆς μονῆς Καλλιστράτου :

† Τέλος τῆς κουρὰς τὸν μοναχῶν· κ(αὶ) τ(ῶν) ἱερέων· κ(αὶ) ὁ θ(εὸ)σ συνχωρέσι τους που | τὸ ἔγραψε· κ(αὶ) αἰωνία τον ἡ μνήμη, κ(αὶ) τὸν γονέο τον· ἀμ(ὴν) ἀμὴν · ἐλεησον | καὶ συνχώριCον κοπιώντον κ(αὶ) ψαλῶτων· κ(αὶ) δωριCαμ(έν)ων | ἐν τῇ ἁγία μονῇ ταῦτη· κ(αὶ) τ(οὺ)ς κ[ατ]ηκοῦντας ἐν τῇ ἁγία μονῇ ταῦτη· π(ατέ)ρων | καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν· τ(ῶν) ἐνθάδε κοιμημένων κ(αὶ) ἀπαντ(α)χοῦ ὀρθοδόξον.

Ἐν συνεχείᾳ, διὰ μεγάλων, μαύρων καὶ καλλιγραφικῶν γραμμάτων :

† τέλος κουρ(ὰς) | νήφ(ων) ἱερ(ο)μόν(α)χος | ἐγὼ ἀμαθὴσ ὑπάρχο καὶ ἀφρονέστερως | π(αν)τῶν καὶ

Ἀκολουθεῖ, διὰ τῆς αὐτῆς χειρὸς καὶ μελάνης, ἡ ἀλφάβητος: *α· β· γ· . . . ψ· ω.*

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου, ἐν συνεχείᾳ, τὰ ἑξῆς :

Νήμφωνος ἱερομώναχος κ(αὶ) πν(ευματ)ικοῦ· τοῦ κόντου υἱὸς ἀπὸ τὰ ἰοἄννηνα· | ἔνε τὰ γράμματα τὰ χωντρότερα· εἰς δοκϊμὴν τοῦ κονδιλήων μου κ(αὶ) τῆς μελανής [sic] *μου· | ἐγὼ ἀμαθὴς υπάρχων, κ(αὶ) αφρονέστερος πάντ(ων)· εὔχεσθε κ(αὶ) μὴ καταράσθαι.*

Ἀκολούθως, δι' ἄλλης χειρός, τὸ σημείωμα :

† τέλος τῆς κουράς· κ(αὶ) βιβλίου του καλλιστράτου·| ἀπὸ τα ἰωἄννηνα ἤτανε ὁ π(α)π(ά) νήμφος, κ(αὶ) η . . . | εἰς τοῦ καλλιστράτου· κ(αὶ) ἔγραψεν τὸ ὄνομα αὐτό· |κ(αὶ) τύποτε καλῶν δὲν τοῦ θυμόμεστε· μόνον σκάνδαλα.

Στάχωσις σητόβρωτος καὶ ἐξηρθρωμένη, ἐκ παχειῶν ξυλίνων πινακίδων, ἐπενδεδυμένων δι' ἐφθαρμένου βυρσίνου ἐπικαλύμματος.
Διατήρησις τοῦ κώδικος μετρία.

Ἀριθμοὶ Χρ. Μπέντα, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, διὰ μολυβδίδος, ἐπὶ τῶν πινακίδων τῆς σταχώσεως ἐσωτερικῶς καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 55 (πρὸ τοῦ ἔτους 1951) καὶ 39/1951).
Ἀριθμὸς Ν. Βέη, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1953, δι' ἐρυθρᾶς γραφίδος, ἐπὶ τοῦ φύλλου 1α : 62 /Ν.Α.Β.

Ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς Μονῆς Ρουσάνου, μεταφερθεὶς ἐκεῖ πρὸ τοῦ ἔτους 1641 (ὡς δεικνύει σχετικὸν πρὸς τὴν μονὴν σημείωμα τοῦ ἔτους αὐτοῦ) ἐκ τῆς μετεωρικῆς Μονῆς Καλλιστράτου (μὴ σωζομένης σήμερον)· κατὰ δὲ τὴν καταγραφὴν τῶν κωδίκων τῆς Μονῆς Ρουσάνου, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Βέη τὸ ἔτος 1909, εἶχε λάβει τὸν ἀριθμὸν 23 (ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων, συγκρινομένων πρὸς τὴν ἀνέκδοτον ἀναγραφὴν τοῦ Ν. Βέη τοῦ ἔτους ἐκείνου). Ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ κώδικος σώζεται τμῆμα τῆς παλαιᾶς ἐτικέττας, μὲ τὴν ἔνδειξιν «Μ. Ρουσ[άνου]», ἀλλ' ὁ παλαιὸς ἀριθμὸς δὲν διακρίνεται.
Περὶ τοῦ κώδικος τούτου βλ. καὶ P. Uspenskij, *Vostok Christianskij*, σ. 217, 252· Ν. Α. Βέην, περ. *Βυζαντὶς* 1 (1909) σ. 236ν - 236να· Ἰ. Κ. Βογιατζίδην,

ΔΙΕΕ 7 (1910 [- 1918]) σ. 169 - 170 (ὅπου ἀριθμεῖ τὸν κώδ. τοῦτον ὁ Ἰ. Βογιατζίδης ὡς κώδ. Μ. Ρουσάνου 28).

Οἱ ἐκτὸς κειμένου πίνακες 111, 112 καὶ 113 παρέχουν ἀντιστοίχως φωτογραφικὰ πανομοιότυπα τῶν φύλλων 82α (ἐπίτιτλον, δεῖγμα γραφῆς), 155α (ἐπίτιτλον, δεῖγμα γραφῆς) καὶ 175α (κωδικογραφικὸν σημείωμα τοῦ μ ο ν α χ ο ῦ Ν ε ί λ ο υ τῆς Μ ο ν ῆ ς Κ α λ λ ι σ τ ρ ά τ ο υ, ἔτ. 1524/25).

ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ
Ε. ΜΠΟΥΛΟΥΚΟΣ - Α. ΛΟΓΟΘΕΤΗΣ
'Αριστοτέλους 39 Καλλιθέα - Τηλ. 92.38.933 - 93.45.204